

ТЕРИ ГУДКАЙНД ИЗПОВЕДНИК

Част 13 от „Мечът на истината“

Превод от английски: Невена Кръстева, 2008

chitanka.info

На моя добър приятел Марк Мастърс — заради забележителната му креативност, целеустременост и постижения. Той в пълна степен олицетворява всичко онова, за което пиша — човек може да вдъхнови своите близки и познати с любовта си към живота, доблестта да бъде почтен, ненатрапчивото обаяние на силата, лишена от омраза, и с благородството на духа си.

ПЪРВА ГЛАВА

ЗА ВТОРИ ПЪТ ТОЗИ ДЕН РИЧАРД БЕ НАМУШКАН ОТ ЖЕНА.

Шокът от болката го разтърси и разбуди напълно и той тутакси сграбчи нападателята за костеливата китка, преди да е успяла да разпори докрай бедрото му. Парцаливата ѝ рокля беше закопчана чак до шията и закриваше изцяло кльощавата ѝ фигура. На слабата светлина от далечните лагерни огньове Ричард успя да различи на главата ѝ нещо като кърпа от оръфано парче зебло, завързано на възел под ръбатата челюст.

Въпреки че тялото ѝ изглеждаше немошно, страните — хлътнали, а гърбът — изкривен, в очите ѝ блестеше поглед на хищник. Предишната, която го намушка по-рано същата нощ, беше по-едра и силна. Но със същия пламнал от омраза поглед.

Иначе тънкото острие, което размахваше втората, беше по-късо. За щастие раната, макар и болезнена, не беше сериозна. Би могло да е далеч по-зле, да бъде засегнат мускулът на бедрото му — каквато очевидно е била нейната цел, съдейки по това как беше насочила ножа. В Императорския орден не се грижеха за осакатените роби, а направо ги убиваха. Най-вероятно именно това е искала да постигне с нападението си — да го обрече на смърт, като го рани.

Стиснал зъби, за да овладее внезапно разбудената си ярост, Ричард приклеци китката ѝ като в менгеме, изви ръката ѝ и я повдигна, за да измъкне острието от крака си. Забеляза, че кокалчетата на пръстите ѝ са побелели от усилието.

Той лесно взе надмощие над нея. Бързо разбра, че жената не е силният убиец, за какъвто я беше взел в началото. Но решимостта и страстта ѝ не отстъпваха по нищо на зловещата орда нашественици, която тя следваше. Тя изсумтя от болка.

Дишаше запъхтяно и от устата ѝ се издигаха облачета пара, които се разтваряха в студения нощен въздух. Ричард знаеше, че ако се държи с нея меко, само ще ѝ даде още една възможност да довърши

започнатото. Беше успяла да го изненада и така спечели предимство, но той нямаше да прояви глупостта да ѝ даде втори шанс. Като продължаваше да я стиска за китката, Ричард изтръгна ножа от ръката ѝ.

Пусна я едва когато оръжието ѝ бе у него. Можеше да ѝ счупи ръката и тя си го заслужаваше, но се въздържа — не му беше нито времето, нито мястото да вдига врява. Просто искаше да се освободи от нея. След като я обезоръжи, я блъсна в гърба. Едва-що изправила се, тя го заплю в лицето.

— Никога няма да победите армията на славния и велик император Джаганг. Вие сте псета! Всички вие, дето живеете в Новия свят, сте безверни псета!

Ричард я изгледа свирепо, като внимателно следеше дали няма да се опита да извади друг нож и да възобнови атаката си. Опасяваше се и от евентуални нейни съучастници.

Макар че наблизко, точно зад ограденото място за каруците на обоза, имаше войници, те бяха заети с техните си работи. Жената, изглежда, беше сама.

Тя понечи да го заплюе втори път, но той замахна към нея. Тя потръпна уплашено и се дръпна назад. Загубила кураж да довърши опита си да го намушка, при положение, че той се бе събудил, тя му хвърли последен изпълнен с омраза поглед, обърна се и потъна в нощта. Ричард знаеше, че веригата, закачена за металния оглавник на врата му, не е достатъчно дълга, за да му позволи да я настигне, но на нея това не ѝ беше известно и мнимата му заплаха явно ѝ се бе сторила достатъчно убедителна и плашеща.

В огромния военен лагер, където тя потъна, цареше трескава активност. Мястото я погълна в кипящите си вътрешности като в пастта на гигантски звяр.

Голяма част от войниците спяха, но, изглежда, имаше и такива, които все се намираха на работа — потягаха екипировката си, стъкмяваха си оръжия, готвеха, ядяха, пиеха и шумно си разказваха истории около лагерните огънове, за да минава време, докато чакат поредната възможност да убиват, изнасилват и плячкосват. През цялата нощ имаше мъже, които изпитваха силите си един срещу друг — понякога в ръкопашни схватки, друг път с ножове. От време на време се събираха тумби народ, които наблюдаваха тези двубои и залагаха

кой ще е победителят. Патрулиращи стражи следяха за признаци на сериозни неприятности, войници си търсеха забавления, а цивилните, които следваха ордите, обикаляха лагера за милостиня. Сегиз-тогиз към Ричард и останалите пленници се приближаваше часови и ги измерваше с поглед.

През пролуките между каруците Ричард виждаше как дрипльовци се опитват да заработят храна или някой грош, като обикалят от група на група и предлагат на войниците да им посвирят на флейта и да им попеят. Други предлагаха услуги бръснене, пране или зашиване на дрехи, татуировки. Трети се скитаха из лагера и гледаха да откраднат нещо. Малцина имаха намерение да проливат кръв.

В центъра на всичко това, в обръча от каруците на обоза, Ричард лежеше окован заедно с другите пленници, докарани да участват в турнирите по Джа'Ла д'Джин. Повечето му съотборници всъщност бяха мъже от редовната войска на Императорския орден, но те спяха в палатките си, не тук. Почти нямаше град, управляван от Ордена, който да няма свой отбор по Джа'Ла. Тези мъже играеха, откакто се помнят. Надяваха се да продължат да играят Джа'Ла и след края на войната. За много от войниците на Ордена Джа'Ла д'Джин, Играта на живота, сама по себе си беше въпрос на живот и смърт, съизмерим с каузата на Ордена. Дори за мършавата старица, която следваше своя император в неговия военен поход и преживяваше с остатъците от неговите завоевания, убийството беше приемлив начин да помогне на любимия си отбор да завоюва победа.

Да има печеливш отбор по Джа'Ла беше източник на голяма гордост за всяко военно подразделение, за всеки град. Командир Карг, който отговаряше за отбора на Ричард, също беше твърдо решен да завоюват победа. Печелившият отбор можеше да му донесе далеч по-осезаема полза от едната слава. Треньорите на най-добрите отбори си спечелваха репутация на могъщи мъже. Най-силните играчи се сдобиваха с всякакви награди, включително и легиони от жени, нетърпеливи да скочат под завивките им.

През нощта оковаваха Ричард за каруците, с които превозваха в клетки него и другите пленници. Обаче по време на турнирите, в които участваха по пътя си, той беше нападателят на отбора, човекът, на когото бяха поверени амбициите на командир Карг за успех в

двубоите, предстоящи в главния лагер на император Джаганг. Животът на Ричард зависеше от това колко добре ще се справи със задачата. Досега се бе отплащал подобаващо за доверието, което командир Карг имаше в него.

Още от самото начало Ричард нямаше друг избор, освен да прибави и своите усилия към тези на командир Карг — в противен случай щеше да бъде екзекутиран по възможно най-кошмарния начин.

Но имаше и други причини да играе на добра воля. И те бяха много по-важни от всичко останало.

Огледа се и видя, че Джонрок, който беше окован към същата каруца, спи дълбок сън, проснат по гръб. Мъжът беше мелничар по занаят и здрав като дъб. За разлика от нападателите в другите отбори, Ричард държеше много на физическите упражнения и следеше стриктно всички да ги правят при всеки удобен случай. Това не се нравеше особено на съотборниците му, но спазваха наставленията му. Докато пътуваха в клетката към главните сили на Императорския орден, Ричард и Джонрок дискутираха възможностите да усъвършенстват играта си, измисляха и запамятаха тайни знаци и непрестанно правеха лицеви опори и други упражнения, които да подобрят физическата им форма.

Изтощението най-сетне беше надделяло над шума и суматохата в лагера и Джонрок спеше кротко и тихо като бебе, без изобщо да подозира, че репутацията им е подтикнала зложелател да се промъкне при тях посред нощ и да се опита да унищожи шансовете на отбора им, преди още да са стигнали до важните турнири.

Колкото и уморен да беше, Ричард само се унасяше на пресекулки. Не можеше да заспи. Нещо не беше наред. Не беше свързано с милиардите потенциални проблеми, които кръжаха около него. Нямаше нищо общо и с непосредствените опасности, които го грозяха като пленник. Беше друго, нещо отвътре, нещо дълбоко в него. Донякъде то му напомняше за времето, когато беше тежко болен, но и това не описваше точно усещането. Колкото и внимателно да се опитваше да го анализира, същността на това чувство му се изплъзваше. Той беше толкова объркан от необяснимото усещане, че в крайна сметка единственото, за което беше сигурен, бе болезненото и изнервящо предчувствие за нещо лошо.

Освен това беше твърде зает с мислите си за Калан, за да може да заспи. Пленница на самия император Джаганг, тя едва ли беше далече.

Понякога, когато двамата с Ничи оставаха сами късно през нощта край огъня, тя му бе доверявала колко жестоко се е държал с нея Джаганг. Мисълта за това не даваше на Ричард миг покой. Не можеше да види императорските шатри, но по-рано през деня, докато каруците минаваха през разпрострелия се във всички посоки лагер, успя да зърне внушителните палатки на командването. Възможността след цялото това време да потъне в зелените очи на Калан, макар и за един кратък миг, го изпълни с радост и облекчение. Най-накрая я намери и се увери, че е жива. Сега оставаше да открие начин да я измъкне.

Успокоен, че втората нападателка се е отказала да прави нов опит да го намушка, Ричард най-сетне реши да махне ръката си и да огледа раната. Можеше и да е по-зле. Ако се беше отпуснал да заспи дълбоко като Джонрок, щеше да пострада далеч повече. Значи излизаше, че странното усещане, което го държеше буден, в крайна сметка му послужи добре.

Щипеше неприятно, но раната не беше сериозна. От силното притискане кръвенето спря. При първото нападение по-рано тази нощ също не пострада много зле. Острието намери костта на плешката му и не успя да нанесе смъртоносна рана.

Смъртта го навести на два пъти тази нощ и си тръгна с празни ръце. Ричард си спомни старата поговорка, че нещастиято има три деца. Надяваше се да не се наложи да се запознае и с третото.

Тъкмо се завъртя на една страна, за да се опита да поспи, когато видя между каруците да се провира сянка. Този човек обаче вървеше с уверена стъпка, не крадешком. Ричард се изправи и седна, щом командир Карг застана до него.

На слабата светлина едва различаваше люспите, татуирани отдясно на лицето на мъжа. Без кожените нараменници и нагръдници, които командирът обикновено носеше, без риза дори, Ричард видя, че люспите продължават надолу към рамото и покриват част от гърдите. Така капитанът приличаше на влечуго. Помежду си Ричард и Джонрок наричаха Карг „Змийското лице“.

Името му прилягаше по много причини.

— Какви ги вършиш, Рубен?

Рубен Рибник беше името, под което Джонрок и всички останали от отбора знаеха Ричард. Започна да се представя с него, откакто го взеха в плен. Ако имаше място, където истинското му име би го поставило в смъртна опасност, то това беше именно лагерът на Императорския орден.

— Опитвам се да поспя.

— Не ти влиза в работата да подмяташ неприлични предложения. ~ Командир Карг размаха пръст пред очите му. — Жената дойде и ми разказа какво си се опитал да й направиш.

— Нима... Виж ти — повдигна вежда Ричард.

— Вече ти казах — ако победите отбора на императора, ако успеете да надделеете, ще можеш да си избереш, която си пожелаеш. Но междувременно не се надявай на по-благосклонно отношение. Няма да търпя неподчинение, особено пък от такъв като теб.

— Не знам какво ти е казала, командире, но тя дойде и се опита да ме убие. Искаше да си гарантира, че отборът на императора няма да загуби от нас.

Командирът клекна и като подпря лакът на коляното си, се взря в нападателя на своя отбор. Сякаш самият той се готвеше да убие Ричард.

— Нескопосана лъжа, Рубен.

Ножът, който Ричард само преди малко взе от жената, беше в ръката му, притиснат от вътрешната страна на китката. От това разстояние би могъл да нанесе смъртоносен удар в корема, без онзи изобщо да разбере какво става. Но не беше нито времето, нито мястото за подобни действия, а и така нямаше да си върне Калан.

Без да отмества поглед от очите на командира, Ричард превъртя ножа между пръстите си и стисна острието между палеца и показалеца. Усещането да държи в ръката си оръжие, макар и толкова миниатюрно, беше приятно. Подаде ножа с дръжката напред на командира.

— Ето защо кърви кракът ми. Тя ме намушка с това. Откъде иначе мислиш, че бих се сдобил с нож?

Командирът не пропусна да отбележи важността на факта, че Ричард има на свое разположение нож, както и опасността, произтичаща от това. Хвърли поглед на раната на бедрото на Ричард и взе ножа.

— Ако искаш да спечелим този турнир — Ричард нарочно внимателно отмерваше думите си, — ще ми е нужна малко почивка. И тя би била далеч по-спокойна, ако можех да разчитам на часови. Щом една слаба жена, която вероятно е заложила на отбора на императора, може да ме убие, докато спя, то отборът ти лесно ще остане без нападател и няма да има шанс да спечели.

— Мислиш се за голяма работа, а, Рубен?

— Ти ме мислиш за голяма работа, командире, иначе досега отдавна да си ме премахнал, още там, в Тамаранг, когато убих десетки от твоите хора.

С татуираните люспи, които бяха слабо осветени от огъня, командирът приличаше на змия, която дебне плячката си.

— Изглежда да си нападател е опасно не само на терена. — Накрая той се надигна. — Ще поставя часови. Просто не забравяй, че не всички те мислят за толкова добър. А и в края на краищата вече загуби една игра.

Изгубиха въпросната игра, защото Ричард се опита да защити един от хората си — пленник на име Йорк, — чийто крак беше счупен при устремна атака на противниковия отбор. Йорк беше добър играч, поради което се превърна в мишена. Според правилата на Джа'Ла, приети от Ордена, това беше позволено.

Със счупен крак, Йорк внезапно стана безполезен и като играч, и като роб. След като го изнесоха от игралното поле, командир Карг безцеремонно му преряза гърлото. Задето Ричард си позволи да защити повален играч, вместо да отнесе брока в противниковото поле, без да му обръща внимание, съдията наказва отбора им, като го остави на резервната скамейка до края на играта. В резултат на което загубиха.

— Чуват се слухове, че отборът на императора също е загубил игра — каза Ричард.

— Негово сиятелство осъди онзи отбор на смърт. В новия му отбор са включени най-добрите мъже в целия Нов свят.

Ричард сви рамене.

— Ние също губим играчи по различни причини и те биват подменяни. Някои получиха контузии и не могат да играят. Наскоро един от нашите си счупи крака. Ти направи с него същото, каквото е направил и императорът със загубилите от неговия отбор. Както аз виждам нещата, това кой е бил в отбора му не е от особено значение. И

те, и ние загубихме по една игра. Това ни поставя наравно. Единствено това има значение. Влизаме на това състезание на равна нога. Те не са по-добри от нас.

— Мислиш, че сте равностойни? — повдигна вежди командирът. Ричард издържа погледа му.

— Ще спечеля за нас шанса да играем срещу отбора на императора и след това ще видим какво ще стане.

Някъде сред татуираните люспи се появи лукава усмивка.

— Надяваш се да си избереш жена, а, Рубен?

— Всъщност наистина е така — кимна Ричард, без да отвърща на усмивката.

Командир Карг нямаше представа, че Ричард вече я е избрал. Той искаше Калан. Искаше я повече от живота си. Възнамеряваше да направи всичко необходимо, за да измъкне съпругата си от кошмара на пленничеството при Джаганг и неговите Сестри на мрака.

След като погледна втренчено Ричард, командир Карг най-накрая отстъпи с въздишка.

— Ще кажа на пазачите, че отговарят с живота си за това никой да не доближава отбора ми, докато момчетата спят.

След като командирът се изгуби в нощта, Ричард легна по гръб и най-накрая позволи на болезнено стегнатите си мускули да се отпуснат. Проследи от разстояние как пазачите се втурнаха да установят плътен периметър около пленниците, които бяха членове на отбора. Карг осъзна какво би могъл да загуби заради една никаквица, която се мъкнеше след войската, и това го подтикна към действие. Най-малкото атаката й осигури на Ричард възможността да си почине — нещо, от което толкова се нуждаеше. Как човек да заспи, като знае, че всеки може да се промъкне и да ти пререже гърлото.

Сега поне временно беше в безопасност, макар и да се наложи да се раздели с ножа. Но другото острие, онова, което успя да вземе от първата жена, все още беше у него — беше скрито в ботуша му.

Ричард се сви на топка върху голата земя, в опит да запази топлината на тялото си, докато спи. Пръстта, позагрята през деня, отдавна беше изстинала. Без завивка или одеяло, той насъбра под главата си свободната част от веригата, та поне да си пригоди подобие на възглавница. Изгревът не беше далеч. Долината Азрит нямаше да се стопли скоро.

Зората щеше да доведе със себе си първия ден на зимата.

От лагера продължаваше да се носи монотонен шум. Ричард беше толкова уморен. Мислите за Калан, за първата им среща, затова как облекчено подскочи сърцето му, когато най-сетне я видя отново жива, колко щастлив се почувства да потъне в красивите ѝ зелени очи, накрая позволиха на съня да успокои мислите му и да го отнесе със себе си.

ВТОРА ГЛАВА

ЗВУКЪТ, КОЙТО СЪБУДИ РИЧАРД от дълбокия му сън, беше нежен и неземан — сякаш се отваряше врата към света на мъртвите.

Той погледна нагоре и видя, че над него се е надвесила фигура, скрита под наметало с качулка. Нещо в поведението ѝ, в самото ѝ присъствие накара космите по ръцете му да настръхнат.

Това не беше боязлива и крехка жена. Осанката му подсказваше, че пред него не стои поредният нападател, размахващ нож.

Беше далеч по-страшно.

Ричард тутакси осъзна, че третото дете на нещастieto току-що го е открило. Седна и се отмести назад, за да увеличи разстоянието между себе си и фигурата. По някаква причина стражите на командир Карг не бяха спрели неканения гост. Ричард им хвърли поглед и видя, че продължават да патрулират, сякаш нищо не е станало. Бяха съвсем близо един до друг и не би трябвало да е възможно някой да се промъкне през периметъра им, но все пак този посетител явно беше успял. Качулатата фигура се плъзна по-наблизо.

Пречистването започна.

Ричард примигва изумен. Ехото на зловещия глас отекна в мислите му, но той не можеше да е сигурен, че наистина го е чул. Думите сякаш просто се бяха озовали в главата му. Той внимателно плъзна два пръста в ботуша си, опипвайки за дървената дръжка на ножа. Когато я откри, започна да измъква острието навън.

Пречистването започна, повтори фигурата.

Не звучеше като истински глас. Не беше нито мъжки, нито женски. Сякаш думите не бяха изречени от глас, а по-скоро звучаха като хиляди шепоти, събрани в едно. Все едно идваха от някакъв друг свят. Ричард не можеше да си представи как нещо мъртво би могло да говори, но словата изобщо не звучаха като произнесени от живо същество.

Потръпваше дори само при мисълта за това какво се е изправило пред него.

— Кой си ти? — попита Ричард, като се опитваше да спечели време, за да прецени ситуацията.

След като бързо се огледа в двете посоки, установи, че не се вижда друг — значи явно посетителят беше дошъл сам. Пазачите гледаха на противоположната страна. Те следяха за външни набези към спящите пленници, не очакваха неприятности вътре, в кръга от каруци.

Внезапно фигурата се оказа още по-близо, на една ръка разстояние. Ричард не можа да си обясни как успя да се доближи толкова. Не усети движение. Ако бе забелязал раздвижване, не би допуснал нещото да го доближи. Но ето че беше факт.

Тъй като ръката му беше прикована към халката на шията му, нямаше да има много свобода на движение, ако се наложеше да се бие. С пръстите на свободната си ръка се опита да придърпа още малко от веригата. Ако се стигнеше до схватка, щеше да се опита да я използва като примка. С другата си ръка все още крадешком се опитваше да улови ножа.

Твоето време започва днес, Ричард Рал.

Пръстите на Ричард замръзнаха върху ножа. Съществуването го нарече с истинското му име. Никой в лагера не знаеше това име. Имаше чувството, че сърцето му ще изскочи от гърдите. Заради тъмното наметало и качулката лицето на фигурата беше скрито от погледа. Ричард виждаше само черен мрак, сякаш самата смърт се взираше в него.

Мина му мисълта, че може би среднощният посетител е точно тя. Напомни си да не позволява на въображението си да се развихря. Събра цялата си смелост:

— Какво каза?

Изпод тъмното наметало към него се повдигна ръка. Той не можеше да види самата ръка, а само издутината, която тя образуваше под наметалото.

Твоето време започва днес, Ричард Рал — в първия ден на зимата. Имаш една година, за да завършиш пречистването.

Обезпокоителният спомен за нещо болезнено познато се появи в съзнанието на Ричард — кутиите на Орден.

Сякаш прочели мислите му, хилядите шепоти на мъртвите заговориха отново:

Ти си нов играч, Ричард Рал. Затова времето на играта сега започва отначало. То започва отново на този ден — първия ден на зимата.

Преди малко повече от три години Ричард водеше спокоен живот в Западната земя. Цялата лавина от събития се отприщи, когато истинският му баща, Мрачният Рал, успя да се добере до кутиите на Орден и да ги задейства. Това се случи в първия ден на зимата преди четири години.

Ключът към разпознаването на кутиите и определянето на онази, която трябва да бъде отворена, беше „Книгата на преброените сенки“. Тъй като загуби връзката с дарбата си, Ричард вече не помнеше думите от книгата. За да може човек да чете магически книги и да си спомня прочетеното, му е нужна магическа дарба. Но макар да бе забравил думите, все още помнеше действията си, а оттам и някои основни принципи, заложиени в книгата.

Един от най-важните моменти при използването на „Книгата на преброените сенки“ беше проверката за верността на думите, научени наизуст от Ричард — тази проверка беше от изключителна важност при отварянето на кутиите на Орден. Средството за проверка бе самата книга.

Проверката се извършваше чрез използването на Изповедник.

Калан беше последният жив Изповедник.

Ричард с мъка успя да произведе глас.

— Това, което казваш, е невъзможно. Никаква игра не съм започвал.

Ти си посочен за играча.

— Посочен ли? Посочен от кого?

Важното е, че си посочен за новия играч. Предупреден си, че имаш една година от днес — и нито ден повече, — за да завършиш пречистването. Използвай времето си разумно, Ричард Рал. Ако загубиш, цената, която ще заплатиш, ще бъде животът ти. И не само твоят, но животът въобще.

— Но това е невъзможно! — изкрещя Ричард и скочи напред, като се вкопчи с две ръце в гърлото на фигурата.

Наметалото се свлече на земята.

Под него нямаше нищо.

Чу се приглушен, мек звук, сякаш вратата към света на мъртвите се захлопна.

Ричард забеляза облачетата, които излизаха от устата му и се издигаха в черната зимна нощ. След миг, който му се стори празна вечност, легна обратно на земята, като покри треперещото си тяло с наметалото, но не можеше да се насили да затвори очи.

На запад далечна светкавица проблесна на хоризонта. На изток зората на първия ден от зимата бързо приближаваше.

Между светкавицата и зората, наред милиони неприятели, Ричард Рал, водачът на Д'Харанската империя, лежеше окован и мислеше за своята пленена съпруга и за третото дете на нещастieto.

ТРЕТА ГЛАВА

КАЛАН ЛЕЖЕШЕ НА ПОДА в почти пълния мрак и не можеше да заспи. Чуваше равномерното дишане на Джаганг в леглото над нея. До отсрещната стена върху богато украсения с резба дървен сандък беше поставена лампа с ароматни масла, чийто намален фитил обливаше покоите на императора с мека светлина.

Уханието ѝ успяваше, макар и частично, да убие вонята, нахлуваща откъм лагера: на огън, на зловонна пот, на гранясали отпадъци, на отходни места, на коне и всякакви животни и на тор — всичко това се омесваше в неописуема повсеместна смрад, която я връщаше към ужасяващия спомен за всички онези разядени от червеи, гниещи тела, които бе видяла по време на пътуването си, и неизменно ѝ напомняше за миризмата на смъртта, която не можеше да бъде сбъркана с нищо друго. Нямаше начин човек да се сети за лагера на Императорския орден, без в съзнанието му да изплува мисълта за изключителната му и всепроникваща воня — не по-малко противна от самия Орден. Откакто пристигна в лагера, Калан винаги внимаваше да не поема дъх твърде дълбоко. В съзнанието ѝ миризмата завинаги се бе свързала със страданието, нещастиято и смъртта, които войниците посипваха върху всичко, до което се докоснеха.

Според Калан хората, които вярваха и поддържаха Императорския орден и се бореха за убежденията му, не ценяха живота.

През тънката материя, която покриваше отдушниците на покрива на шатрата, тя виждаше гневните проблясъци на светкавиците на запад, които озаряваха небето над главата ѝ и напомняха за приближаващите бури. Шатрата на императора, с всичките ѝ драперии, килими и уплътнени стени, беше сравнително тиха, на фона на постоянната врява на лагера, проснат отвъд нея. Така че ѝ беше трудно да чуе звука от гръмотевиците, но понякога усещаше трептенията на земята, които те предизвикваха.

Дойдеше ли студът, дъждът щеше да направи всичко това още по-отвратително.

Колкото и уморена да беше, Калан не можеше да спре да мисли за мъжа, който по-рано този ден я погледна от онази клетка, превозвана на каруца. Мъжът със сивите очи я беше видял — наистина — и я беше извикал по име. В този миг нещо сякаш я прониза.

Беше цяло чудо да я види човек. Тя беше невидима за почти всички. Макар че „невидима“ не беше съвсем точна дума, защото в действителност хората я виждаха. Просто забравяха, че са я видели, в мига, в който я погледнеха. И на практика, макар да не беше невидима, спокойно можеше да се нарече и по този начин. Калан добре познаваше леденото докосване на забравата. Същата магия, която сега караше хората да я забравят, беше изтрила и всеки спомен, който самата тя имаше за своето собствено минало. Всичко, което беше преживяла преди Сестрите на мрака, сега бе загубено за нея.

Между милионната войска, пръсната из широката, неплодородна равнина, нейните похитители бяха открили само шепа войници, които можеха да я видят — по-точно четирийсет и трима. Тези четирийсет и трима бяха мъже, които подобно на яката около врата ѝ, Сестрите и самият Джаганг, стояха между нея и свободата.

Калан си постави за цел да опознае всеки един от тези четирийсет и трима мъже, да изучи силните му страни и слабостите му. Проучваше ги мълчаливо, като си водеше бележки наум. Всеки от тях имаше своите навици — походка, гледна точка към света, неща, на които обръща внимание, и такива, които не забелязва, начин на работа. Тя беше научила всичко, което можа, за техните индивидуални особености.

Според Сестрите някаква аномалия в магията, която бяха използвали, бе причината само неколцина да знаят за съществуването на Калан. Възможно беше между огромната армия на Ордена да има и други, които да могат да я видят и да си я спомнят, но досега Джаганг не бе успял да открие никой друг. Така четирийсет и тримата войници бяха единствените мъже, които можеха да послужат за нейни пазачи.

Разбира се, Джаганг можеше да я вижда, както и Сестрите, използвали магията. За ужас на Сестрите, те бяха заловени от Джаганг и накрая също попаднаха, заедно с Калан, в отвратителния лагер на Императорския орден. Освен Сестрите и Джаганг никой друг от онези,

които можеха да я видят, не знаеше коя е всъщност — не я познаваше от забравеното ѝ минало, което дори на самата нея не ѝ беше известно.

Но мъжът в клетката беше различен. Той я беше познал. Тъй като тя не си спомняше да го е виждала, това можеше да означава единствено, че той я познаваше от миналото ѝ.

Джаганг ѝ беше обещал, че когато най-сетне тя си върне миналото и самоличността, за нея ще започне истинският ужас.

Доставяше му удоволствие да ѝ обяснява в живи подробности какво точно възнамерява да направи с нея, как ще превърне живота ѝ в безкрайно мъчение.

Тъй като тя не си спомняше своето минало, обещанията му за отмъщение за нея не означаваха толкова много, колкото му се искаше. Обаче сами по себе си думите му звучаха ужасяващо.

Когато Джаганг ѝ обещаваше такова отмъщение, тя му отвърщаше само с отсъстващо изражение на лицето. Това беше нейният начин да скрие чувствата си. Не искаше да му достави удоволствието да види емоциите и страха ѝ. Въпреки последствията Калан се гордееше, че си е спечелила омразата на такъв безчестен мъж. Това ѝ даваше увереността, че каквото и да е направила в миналото си, убежденията ѝ са я противопоставяли пряко на волята на Ордена.

Заради ужасните клетви на Джаганг Калан много се страхуваше да си спомни миналото си и все пак, когато видя неподправеното чувство в очите на пленения мъж, изпита внезапен копнеж да разбере всичко за себе си. Неговата радостна реакция на това, че я вижда, беше в пълен контраст с отношението на всички, които я презираха и ругаеха. Трябваше да разбере коя е, коя е била жената, към която онзи мъж изпитва такова уважение.

Искаше ѝ се да беше успяла да разгледа мъжа по-внимателно от беглия поглед, който беше успяла да му хвърли. Трябваше да се обърне. Ако беше разбрал, че проявява някакъв интерес към пленник, Джаганг със сигурност щеше да го убие. Калан искаше да защити мъжа. Тя нямаше желание по невнимание да донесе неприятности на някой, който я познаваше, който толкова очевидно беше завладян от това, че я вижда.

Калан отново опита да успокои препускащите си мисли. Тя се прозя, докато наблюдаваше проблясъците на светкавиците в малкото

парче черно небе, което се виждаше. Зората не беше далеч, а тя имаше нужда от сън.

Макар че с тази зора щеше да дойде първият ден на зимата. Не знаеше защо, но самата мисъл за първия ден на зимата я изпълваше с неспокойствие. Тя не можеше да разбере каква е причината за това. Нещо, свързано с първия зимен ден, изпълваше цялата ѝ същност с тревога. Сякаш отвъд способността ѝ да си спомня дебнеха опасности, които тя дори не можеше да си представи.

Звукът на падащ предмет я накара да повдигне глава. Чу се откъм външната стая, до тази на Джаганг. Калан се подпря на лакът, но не посмя да се изправи от мястото си на пода до леглото на императора. Знаеше прекрасно какви биха били последствията от неизпълнението на негова заповед. Ако се налагаше да изтърпи болката, която той можеше да ѝ причини посредством яката около врата ѝ, то поне да си заслужава.

В мрака Калан чу, че Джаганг седна в леглото точно над нея. През плътните стени се чуха викове и стенания от другата страна. Май беше Сестра Улиция. Откакто беше заловена от Джаганг, Калан беше имала възможност достатъчно често да чува Сестра Улиция да ридеа и плаче. Самата Калан доста често бе довеждана до сълзи — предимно от същите тези Сестри на мрака и по-специално от Улиция.

Джаганг отхвърли завивките.

— Какво става тук?

Калан знаеше, че заради престъплението да наруши покоя на император Джаганг Сестра Улиция скоро ще има още една причина да стене.

Джаганг стъпи на пода, като застана разкрачен над Калан на килима до леглото. Нарочно погледна към нея, за да се убеди, че на слабата светлина от фенера, осветяващ стаята от шкафа, тя ще го види показно разголен над нея. Доволен от мълчаливата, скрита заплаха, която ѝ бе отправил, той си взе панталоните от близкия стол. Като подскачаше от крак на крак, ги навлече, докато вървеше към входа. Не си даде труд да облече нищо друго.

Поспря пред плътната драперия, която покриваше входа, обърна се и повика с пръст Калан. Искаше да я държи под око. Докато тя се изправяше, Джаганг отхвърли тежкото покривало над входа. Калан погледна встрани и видя новата пленница, доведена като дар за

императора, която трепереше върху леглото и притискаше с юмруци одеялото до брадата си. Като повечето хора, предната вечер тя също не беше видяла Калан и остана по-объркана и ужасена да чуе Джаганг да разговаря с призрака в стаята. Калан усети как по нервните окончания на раменете и ръцете ѝ пропълзва внезапна и силна болка — напомнянето на Джаганг посредством яката да не се бави в изпълнението на нареждането му. Без да му позволява да види колко много я боли, тя забърза след него.

Картината, която завари в преддверието, беше озадачаваща. Сестра Улиция се търкаляше по пода и размахваше ръце, като бръщолевеше несвързано между стенанията и крясъците. Сестра Армина се бе навела над нея и следваше движенията ѝ, докато жената се гърчеше неистово. Тя хем се страхуваше да докосне другата жена, хем не можеше да не го направи, уплашена от евентуалната причина за пристъпа. Изглеждаше така, сякаш искаше да вземе Сестра Улиция в прегръдките си и да я утеши, за да не създава бъркотия, която да привлече вниманието на императора. Все още не осъзнаваше, че вече е много късно за това.

Обикновено ако някоя от тях двете беше в агония, то болката беше причинена от Джаганг посредством контрола му върху съзнанието им, но сега и императорът също стоеше и наблюдаваше странната гледка, очевидно без да разбира какво е предизвикало това поведение.

Сестра Армина, вече приведена над жената, която риташе по пода, внезапно забеляза император Джаганг и се свлече още по-ниско на земята в поклон.

— Ваше сиятелство, не знам какво ѝ е. Съжалявам, че е нарушила съня ви. Ще се опитам да я успокоя.

Тъй като Джаганг умееше да прониква в сънищата, нямаше нужда да говори с онези, чиито умове бяха в негова власт. Съзнанието му бродеше на воля измежду най-интимните им мисли.

Сестра Улиция продължаваше да се мята, при което едната ѝ ръка закачи и събори един стол. Пазачите — специално подбраните, защото бяха малцината, които можеха да видят и запомнят Калан — се бяха отдръпнали в кръг около жената, която се търкаляше на пода. Беше им поставена задача да следят Калан да не напуска шатрата без Джаганг. Сестрите не бяха тяхна отговорност. Други пазачи, личната

елитна гвардия на Джаганг — огромни свирепи мъже, целите в татуировки и метални нитове, пробиващи плътта им, — стояха безмълвни като статуи до входа. Работата на елитната гвардия беше да следи никой да не влиза в палатката без покана. Те изглеждаха само умерено любопитни към онова, което се разиграваше пред очите им.

В сенките на тъмните ъгли на просторната шатра чакаха роби в тиха готовност да изпълнят всяко желание на императора. Те също почти не реагираха, независимо какво се случваше пред очите им. Те бяха там, за да задоволяват прищевките на императора и толкова. За никого от тях не беше здравословно да привлича внимание върху себе си.

Сестрите — до една магьосници, — бяха личните оръжия на Джаганг, негова собственост, и бяха маркирани с халки през долната устна. Пазачите не отговаряха за тях, освен при изрична заповед.

Джаганг можеше да пререже гърлото на Сестра Улиция, да я изнасили или пък да я покани на чай и неговите елитни гвардейци нямаше дори да мигнат. Ако императорът желаше чай, робите щяха покорно да му донесат. Ако пред очите им се извършеше кърваво убийство, те щяха да изчакат, докато всичко приключи, и след това щяха да почистят бъркотията, без да отронят и дума.

Когато Сестра Улиция изкрещя отново, Калан осъзна, че жената сякаш не изпитваше болка, както първоначално ѝ се бе сторило. По-скоро изглеждаше като... обладана.

Смразяващият поглед на Джаганг обиколи дузината пазачи:

— Тя каза ли нещо?

— Не, Ваше сиятелство — отговори един от специалната охрана. Останалите войници, онези, които виждаха Калан, потвърдиха с кимане. Елитните гвардейци на императора не оспориха думите на понизшестоящите пазачи.

— Какво ѝ е? — попита Джаганг Сестрата, която изглеждаше готова да падне на земята и да пълзи в краката му.

Сестра Армина потръпна от гнева в гласа му.

— Нямам никаква представа, Ваше сиятелство, кълна се! Тя посочи с жест далечния край на стаята. — Бях заспала в очакване на момента, в който да мога да ви служа. Сестра Улиция също беше заспала. Събудих се, когато чух гласа ѝ. В началото помислих, че говори на мен.

— Какво казваше? — попита Джаганг.

— Не я разбирам, Ваше сиятелство.

В този момент Калан осъзна, че Джаганг не знае какво е казала Сестра Улиция. Той винаги знаеше какво си казваха Сестрите, какво си мислеха, какво планираха да направят. Той проникваше в сънищата. Бродеше в света на мислите им. Винаги знаеше всичко.

И все пак този път не беше разбрал.

Или, предположи Калан, не искаше да изрече на глас онова, което вече знае. Обичаше да изпитва хората по този начин — като задава въпроси, на които вече знаеше отговорите. Много се ядосваше, когато хванеше някой да лъже. Само преди ден беше избухнал в ярост и бе удушил един нов пленник, който го бе излъгал, че не си е взел храна от подноса с императорската вечеря. Джаганг, който беше не по-малко мускулест от елитните гвардейци, просто стисна измършавялото гърло на мъжа само с една ръка. Останалите роби търпеливо изчакаха императорът да приключи с отвратителното убийство и извлякоха тялото навън.

Джаганг се протегна и изправи на крака Сестрата, като я вдигна за косата с месестия си юмрук.

— Какво става, Улиция?

Очите на жената се въртяха, устните ѝ мърдаха, а езикът ѝ безцелно се стрелкаше в отворената ѝ уста.

Джаганг я хвана за раменете и силно я разтърси. Главата ѝ се разклати напред-назад. Калан си помисли, че така спокойно може да ѝ счупи врата. Де да станеше това... Щеше да има една Сестра по-малко, за която да се безпокои.

— Ваше сиятелство — каза Сестра Армина с поверителен тон, сякаш даваше дискретен съвет, — нуждаем се от нея. — Когато императорът ѝ хвърли кръвнишки поглед, тя добави: — Тя е играчът.

Джаганг осмисли думите на Армина, като никак не изглеждаше доволен от чутото, но все пак не го оспори.

— Първият ден... — простена Сестра Улиция.

Джаганг я дръпна по-близо до себе си.

— Първият ден на какво?

— Зимата... зимата... зимата — смънка Сестра Улиция.

Джаганг плъзна сърдит поглед по физиономиите около себе си, сякаш искаше от тях обяснение. Един от войниците вдигна ръка към

входа на шатрата.

— Вече е утро, Ваше сиятелство.

Джаганг впери в него гневен поглед.

— Какво?

— Ваше сиятелство, вече е утрото на първия ден от зимата.

Джаганг пусна Сестра Улиция. Тя се строполи тежко върху килимите, които покриваха пода.

Императорът се бе втренчил във входа.

— Значи за това става дума.

Отвън, през малката цепнатина в единия край на тежкото покривало на входа, Калан можеше да види първите цветни проблясъци в небето. Тя забеляза и множеството елитни гвардейци, които винаги стояха плътно около Джаганг. Никой от тях не можеше да види Калан — те нямаха никаква представа за нейното съществуване. Въпреки това специалните пазачи вътре в шатрата я виждаха прекрасно. И щяха да я причакват и навън, размесили се с елитната гвардия на Джаганг. Тяхната работа беше да внимават Калан никога да не излиза от шатрата сама.

На пода Сестра Улиция нареждаше като в транс:

— Една година, една година, една година.

— Една година какво? — изкрещя Джаганг.

Неколцина от мъжете наблизко се дръпнаха назад. Сестра Улиция седна. Започна да се люлее напред-назад.

— Започва отново. Годината започва отново. Започва отново. Една година. Трябва да започне отново.

Джаганг вдигна поглед към другата Сестра.

— Какви ги ломоти тя?

— Не съм сигурна, Ваше сиятелство — разтвори ръце Сестра Армина.

Погледът му потъмня.

— Това е лъжа, Армина.

И малкото цвят, който беше останал по лицето на Сестра Армина, изчезна. Тя прехапа устни.

— Имах предвид, Ваше сиятелство, че не се сецам за какво друго би могла да говори освен за кутиите. В крайна сметка тя е играчът.

Джаганг нетърпеливо изкриви уста.

— Но ние знаехме, че разполагаме с една година още по времето, когато Улиция задейства кутиите. — Той протегна ръка към платото, което се извисяваше над тях. — Точно след като Калан ги взе от двореца, там, горе.

— Нов играч! — извика със затворени очи Сестра Улиция, сякаш, за да го поправи. — Нов играч! Годината започва отново!

Джаганг изглеждаше искрено изненадан от думите ѝ.

Калан се зачуди как пътешественикът по сънищата може да остане изненадан от нещо такова. Обаче по някаква причина той явно беше неспособен — поне в момента — да използва способностите си върху Сестра Улиция. Освен ако просто не играеше номер. Джаганг не винаги разкриваше точно онова, което знаеше, и онова, което не му бе известно. Калан никога не бе усещала, че той може да чете мислите ѝ, но винаги бе достатъчно предпазлива да смята, че той може би иска тя да си мисли точно това. А ако през цялото време той знаеше всяка нейна мисъл?

Все пак не му се вярваше. Не можеше да определи какво я караше да мисли, че той не можеше да използва способността си да влиза в нейните сънища. По-скоро това беше някакво усещане, основаващо се върху натрупването на редица дребни подробности.

— Как е възможно да има нов играч? — попита Джаганг с тон, който накара Сестра Армина да трепери още повече.

Наложи ѝ се да преглътне два пъти, преди да успее да проговори:

— Ваше сиятелство, ние не разполагаме с... всичките три кутии. Имаме само две. В крайна сметка има и трета — тази, която беше у Тови.

— Имаш предвид кутията, която беше открадната, защото вие, глупави кучки, изпратихте Тови сама, вместо да я задържите при себе си.

Беше гневно обвинение, не въпрос.

Сестра Армина, на ръба на паниката, обвинително насочи пръст към Калан:

— Вината е нейна! Ако тя се беше придържала към инструкциите ни и беше донесла всичките три кутии едновременно, нямаше да се разделим и трите кутии щяха да са при нас. Но тя се провали и не успя да донесе и трите. Вината е нейна!

Сестра Улиция беше казала на Калан да скрие и трите кутии в раницата си и да ги донесе. Но трите не се събраха и тя донесе първо едната, като възнамеряваше да се върне за останалите. Сестра Улиция остана, меко казано, недоволна. Преби Калан почти до смърт, задето не успя да направи невъзможното и да събере кутиите в раница, която не беше достатъчно голяма.

Калан не си даде труд да каже нещо в своя защита. Отказа да се принизи дотолкова, че да се опита да даде разумно обяснение на хора, които не се вслушваха в разума.

Джаганг погледна през рамо към Калан. Тя отвърна на погледа му с безизразно спокойствие. Той отново се обърна към Сестра Армина:

— И какво от това? Сестра Улиция вкара кутиите в играта, това означава, че тя е играчът.

— Още един играч! — изкрещя Сестра Улиция от пода между тях. — Сега има двама играчи! Годината започва отначало. Това е невъзможно! — Улиция внезапно протегна ръце. — Невъзможно!

Ръцете ѝ уловиха празното пространство.

Тя тежко седна на пода, като дишаше трескаво. Треперещите ѝ ръце покриха лицето ѝ, сякаш случилото се току-що я бе съкрушило. Джаганг се извърна настрана, потънал в мисли.

— Може ли двама души да вкарат кутиите в играта едновременно? — запита той сам себе си.

Очите на Сестра Армина се въртяха трескаво. Тя, изглежда, не беше сигурна дали от нея се очаква да отговори. Накрая реши да мълчи.

Сестра Улиция разтърка очи.

— Той изчезна.

Джаганг се наведе намръщен над нея.

— Кой е изчезнал?

— Видях лицето му. — Тя направи неопределен жест. — Беше ей тук и ми говореше, но после изчезна. Не знам кой беше той, Ваше сиятелство.

Жената изглеждаше дълбоко потресена.

— Какво видя? — попита Джаганг.

Сякаш разтърсена от внезапен удар, тя скочи на крака. Очите ѝ бяха облепени и пълни с болка. От ухото ѝ се процеждаше струйка

кръв.

— Какво видя? — повтори Джаганг.

Калан и преди го бе виждала да причинява болка на Сестрите. Независимо дали преди малко е могъл да влезе в съзнанието на Сестра Улиция или не, беше ясно, че сега не му е проблем.

— Един — задъхано подхвана Улиция, — който стоеше ей тук, в шатрата, Ваше сиятелство. Каза ми, че има нов играч и заради това годината трябва да започне отначало.

— Нов играч за силата на Орден? — склочи вежди Джаганг.

Сестра Улиция кимна, сякаш се страхуваше да го признае.

— Да, Ваше сиятелство. Още някой е вкарал кутиите на Орден в играта. Ние сме предупредени, че годината трябва да започне отначало. Сега разполагаме с една година, считано от днес — първия ден на зимата.

Джаганг се отправи към входа, потънал в размисъл. Двама от елитните гвардейци дръпнаха двойните завеси пред него и той прекрачи прага, без да спира. Калан знаеше, че ако не остане плътно до него, за да му е подръка, болката ще дойде почти веднага и затова го последва, преди да ѝ бъде напомнено. Улиция и Армина зад нея бързаха да не изостанат.

Огромните мъжаги от елитната гвардия пред шатрата отстъпваха встрани, за да сторят път на императора. Другите войници — специалните пазачи на Калан — ги следваха плътно.

Докато вървеше подир Джаганг в студената утрин, Калан търкаше ръце една в друга, за да се стопли. На запад се издигаше стена от тъмни облаци. Дори през вонята на лагера тя успя да помирише дъжда, натечал във влажния въздух. Тънките облаци, бягащи на изток, бяха окъпани в кървавочервено от изгрева на първия ден на зимата.

Джаганг стоеше безмълвен, загледан в огромното плато в далечината. Най-отгоре се извисяваше Народният дворец. Макар наистина да беше дворец, всъщност беше цял град — лоното на мощта на Д'Хара. Този град оставаше последният пост на съпротива срещу жаждата на Императорския орден да властва над света и да наложи своите правила на човечеството. Армията на Ордена заливаше безкрайната равнина Азрит като отровно черно море, погълнало платото и изолирало го от всяка надежда за помощ или спасение.

Първите лъчи от светлината на изгрева вече галеха далечния дворец, като позлатяваха неговите мраморни стени, колони и кули. Прекрасна гледка, от която човек оставаше без дъх. За всички от Ордена обаче дворецът с цялата му красотата, все още недокосната от развратните им ръце, предизвикваше само завист и омраза. Те жадуваха да унищожат мястото, да изтрият съществуването на неговото величие, да се уверят, че човекът никога повече няма да се стреми да постигне този идеал.

Калан прекара известно време в този дворец — двореца на Господаря Рал, — когато четирите Сестри я заведоха там, за да я принудят да открадне кутиите от Градината на живота. Великолепието на мястото вдъхваше страхопочитание. Калан не искаше да взема онези кутии от градината на Господаря Рал. Те не принадлежаха на Сестрите, а още по-лошото беше, че намеренията на жените бяха непочтени.

На олтара, където стояха кутиите, Калан остави на тяхно място най-ценното си притежание — малка фигурка на жена с отметната назад глава, с юмруци притиснати към тялото и извита снага, сякаш в противоборство на някаква сила, която се опитваше да я подчини. Калан не можеше да си представи откъде беше придобила нещо толкова красиво.

Сърцето ѝ се късаше, задето трябваше да остави тази фигурка, но се налагаше да го направи, за да може да събере последните две кутии в раницата си. Ако не го беше направила, Сестра Улиция щеше да я убие. Колкото и да обичаше тази малка статуетка, животът ѝ беше по-ценен. Надяваше се, че когато Господарят Рал я видеше, щеше някак си да разбере, че тя съжаляваше за това, че му бе отнела онова, което беше негово.

Сега Джаганг залови Сестрите и притежаваше зловещите черни кутии. Поне две от тях. Сестра Тови тръгна напред с първата от трите кутии. Беше мъртва, а кутията, която беше у нея, липсваше. Калан успя да убие Сестра Сесилия. Така от първоначалните ѝ похитители останаха Сестрите Улиция и Армина. Разбира се, и други Сестри бяха под контрола на Джаганг.

— Кой би могъл да вкара кутия в играта? — попита Джаганг, загледан в двореца най-отгоре на платото. Не беше съвсем ясно дали търси отговор от Сестрите, или просто разсъждава на глас.

Сестрите Улиция и Армина се спогледаха. Елитните гвардейци не помръдваха, сякаш бяха стражи от камък. Специалните пазачи бавно маршируваха напред-назад, като най-близкият от тях следеше Калан и ѝ хвърляше високомерен поглед при всяко завъртане, за да тръгне в обратната посока. Калан познаваше този човек, познаваше навиците му. Той беше от по-малко интеллигентните пазачи, който заместваше липсата на компетентност с прекомерна арогантност.

— Е... — Сестра Улиция наруши неловкото мълчание — ще ни трябва човек с двойна дарба — Субстрактивна и Адитивна магия.

— Сестрите на мрака, с които разполагате, Ваше сиятелство, нямат тези способности — добави Сестра Армина. — Нямам представа кой би могъл да го стори.

Джаганг я стрелна с поглед през рамо. Онзи войник не беше единственият, който си позволяваше да се държи с арогантно превъзходство. Джаганг беше много по-умен от Сестра Армина — тя обаче не беше достатъчно умна, за да го разбере. Но в същото време не беше достатъчно глупава, за да не разпознае погледа в очите на Джаганг — онзи поглед, който ѝ показваше, че той знаеше, че тя лъже. Жената се сви и моментално притихна под свирепия блясък в очите на императора.

Сестра Улиция, която беше доста по-умна от Армина, веднага схвана опасността на ситуацията, в която бяха изпаднали, и припряно заговори:

— Има само няколко човека, които са способни да направят това, Ваше сиятелство.

— Трябва да е бил Ричард Рал — побърза да вметне Армина, нетърпелива да изкупи грешката си.

— Ричард Рал — повтори Джаганг с равен глас, изпълнен с ледена омраза. Не изглеждаше никак изненадан от предположението на Сестрата.

Сестра Улиция се прокашля.

— Или Ничи. Тя е единствената Сестра, която не е във ваша власт, и владее Субстрактивната магия.

Джаганг впи поглед в нея за миг, преди да се обърне и отново да се загледа в Народния дворец, който сега беше така осветен от слънцето, че блестеше като фар над мрачната равнина.

— Сестра Ничи знае всичко, което вие направихте, глупави кучки — изсъска той накрая.

Сестра Армина примигна изненадано. Не можа да устои на желанието си да говори.

— Как е възможно, Ваше сиятелство?

Джаганг стисна месестите ръце зад гърба си. Тежките мускули му придаваха вид на бик, не на човек. Къдравите черни косми само допълваха това впечатление. Бръснатата глава засилваше внушението.

— Ничи беше с Тови, докато Тови умираше — продължи Джаганг, — след като беше намушкана, а кутията — открадната. Мина много време, откакто за последен път видях Ничи. Изненадан съм да я видя да се появява отново. Бях там, в съзнанието на Тови, и видях как стана всичко. Макар че Тови не подозираше за присъствието ми, както знаете. Ничи също не знаеше, че съм там. Ничи разпитваше Тови, възползва се от тежката ѝ рана, за да я подтикне да разкрие вашия план, Улиция. Ничи разказа на Тови доста интересна история за това как би могла да се измъкне от моя контрол и с това спечели доверието на Тови. Тови ѝ каза всичко — как сте задействали лавинния огън, за кутиите, които сте откраднали с помощта на Калан, как кутиите е трябвало да действат заедно с магията на лавинния огън... всичко.

Сестра Улиция изглеждаше така, сякаш всеки миг ще ѝ прилошее.

— Тогава може би наистина е дело на Ничи. Явно е един от двамата.

— Или двамата заедно — предположи Сестра Армина.

Джаганг не каза нищо, като продължаваше да гледа към двореца.

Сестра Улиция се приведе.

— Ако мога да ви попитам, Ваше сиятелство, защо не можете да..., ами защо Ничи не е тук с вас?

Напълно черните очи на Джаганг се обърнаха към жената. В мастиления мрак на тези очи се размърдаха тъмни облаци, предвестници на буря, каквато само той можеше да създаде.

— Тя беше с мен. Напусна ме. За разлика от вашите непохватни и неискрени опити да избягате от мен чрез връзката ви с Господаря Рал, Ничи успя да се възползва от тази връзка. Неясно защо, но тя беше искрена и връзката проработи. Тя се отказа от всичко, към което се бе стремил през целия си живот — отказа се от моралния си дълг!

Той размърда рамене и сякаш отново се обви в наметалото на спокойната властност.

— Връзката проработи за Ничи. Вече не мога да вляза в съзнанието ѝ.

Сестра Армина стоеше като вцепенена, но не от обикновен човешки страх. Очевидно беше смаяна от чутото.

Сестра Улиция кимна сякаш сама на себе си, загледана в собствените си спомени:

— Като се връщам назад, предполагам, че сега това не ме изненадва. Мисля, че винаги съм знаела, че тя обича Ричард. Разбира се, тя никога не ни каза и дума за това, на нас или на другите Сестри на мрака, но когато бяхме в Двореца на пророците, ми даде много неща, с които никога не бих си представила, че ще се раздели — в замяна на това да я посоча за една от шестте му учителки. Цената, която тя заплати за възможността да бъде негова учителка, ме накара да се усъмня в мотивите ѝ. Останалите учителки бяха движени от алчност. Те просто искаха да изсмучат дарбата на този мъж — да я запазят за себе си. Но не и Ничи. Тя не се стремеше към това. Затова я наблюдавах. Тя никога не се издаде. Мисля, че по онова време тя самата не го осъзнаваше, но в очите ѝ имаше онзи поглед. Тя е била влюбена в него. Тогава така и не разбрах този поглед, вероятно защото тя бе толкова убедена в омразата, която изпитва към този мъж и към всичко, което той представляваше, но тя е била влюбена в Ричард Рал. Дори още тогава е била влюбена в него.

Джаганг почервения. Погълната от своите спомени, сестра Улиция не бе забелязала мълчаливата му ярост. Сестра Армина крадешком докосна предупредително ръката на другата жена. Сестра Улиция вдигна поглед, пребледня, като видя изражението на лицето на императора, и веднага смени темата.

— Както казах, тя никога не е споменавала нещо такова, така че вероятно просто си въобразявам. Всъщност сега като се замисля, съм сигурна в това. Тя мразеше този мъж. Тя искаше той да е мъртъв. Тя мразеше всичко, което той олицетворяваше. Мразеше го. Чисто и просто. Мразеше го.

Сестра Улиция затвори уста, като видимо се насили да спре бръщолевенето си.

— Дадох ѝ всичко — гласът на Джаганг прогърмя като гръмотевица, затворена в бутилка. — Почти я направих кралица. Като Джаганг Справедливия ѝ дадох властта да бъде юмрукът на Братството на Ордена. Онези, които се противопоставяха на праведната вяра на Ордена, започнаха да я наричат Господарката на смъртта. Тя беше способна да изпълни своя добродетелен дълг само благодарение на моята щедрост. Беше глупаво да ѝ давам такава свобода на действие. Тя ме предаде. Предаде ме заради него.

Калан никога не си бе мислила, че ще види Джаганг, обхванат от гореща ревност, но точно това виждаше в момента. Той беше мъж, който вземаше, каквото поискаше. Не беше свикнал да му бъде отказвано каквото и да било. Очевидно не можеше да има тази жена, Ничи. Очевидно сърцето ѝ принадлежеше на Ричард Рал. Калан преглътна своите собствени объркани чувства към Ричард Рал — мъж, когото никога не бе срещала и се загледа към пазачите си, които маршируваха напред-назад.

— Но аз ще си я върна обратно — Джаганг вдигна ръка, свита в юмрук. Мускулестите жили по ръцете му се изпънаха, докато той стягаше юмука си. Вените на слепоочията му се издуха. — Рано или късно ще смажа безсмъртната съпротива на Ричард Рал и тогава ще се разправя с Ничи. Тя ще плати за греховете си.

Калан и тази Ничи имаха нещо общо помежду си. Ако Джаганг някога успееше да се докопа до Ничи, Калан знаеше, че и нея я чака най-лошото.

— А кутиите на Орден, Ваше сиятелство? — попита Сестра Улиция.

Ръката му се отпусна. Той се обърна към нея със зловеща усмивка:

— Скъпа, няма значение дали някой от тях е успял по някакъв начин да вкара кутиите на Орден в играта. Това няма да им донесе нищо добро — той посочи през рамо с палец към Калан. — Аз имам нея. Имам онова, което ни е необходимо, за да се възползваме от мощта на Орден в служба на каузата на Братството на Ордена. Правото е на наша страна. Създателят е на наша страна. Когато освободим мощта на Орден, ще заличим позорната магия от лицето на земята. Ще накараме всички хора да се преклонят пред каузата на Ордена. Всички ще се подчинят на божествената справедливост и ще имат една вяра.

Това ще бъде нова зора за човечеството, епоха, в която човекът ще е освободен от магията, която покварява душата му. Всички хора ще ликуват, че са част от величието на Ордена. В този нов свят на човека всички ще бъдат равни. Всички ще могат да се посветят в служба на ближния си, каквато е волята на Създателя.

— Да, Ваше сиятелство — каза Сестра Армина, като бързаше да намери начин да си върне благоразположението на императора.

— Ваше сиятелство — осмели се да се обади Сестра Улиция, — макар да разполагаме с почти всичко необходимо, както толкова справедливо посочихте, трябва да имаме всичките три кутии, ако искаме да постигнем целта си да получим достъп до силата на Орден. Третата кутия все още ни е нужна.

Зловещата гримаса се върна на лицето му.

— Както ви казах, бях там, в съзнанието на Тови. Мисля, че знам кой е крадецът.

Улиция и Армина изглеждаха не само изненадани, но и любопитни.

— Наистина ли, Ваше сиятелство? — попита Сестра Армина.

Той кимна.

— Духовният ми наставник Брат Нарев имаше една приятелка, с която имаше вземане-даване от време на време. Подозирам, че тя може да е била замесена.

Сестра Улиция го изгледа скептично.

— Мислите, че може да е замесена приятелка на Братството на Ордена?

— Не, не казах „приятелка на Братството“. Казах „приятелка на Брат Нарев“. Жена, с която и аз съм бил в контакт навремето благодарение на Брат Нарев! Може би сте чували за нея.

— Джаганг повдигна вежди към Сестрата. — Наричат я Шеста.

Сестра Армина ахна и сякаш се вцепени. Сестра Улиция се облещи и зяпна.

— Шеста... Ваше сиятелство, н-нали нямате предвид Шеста, вещицата?

Джаганг изглеждаше доволен от реакцията им.

— А, значи я познавате.

— Пътищата ни се пресякоха веднъж. Може да се каже, че разговаряхме. Не бих го определила като приятен разговор. Ваше

сиятелство, никой не може да се справи с тази жена.

— Е, виждаш ли, Улиция, това е просто поредното различие помежду ни. Ти нямаш какво да ѝ предложиш освен обезкостения си труп, който да послужи за храна на съществата, които обичат човешка плът и които тя държи в леговището си. От друга страна, аз знам много добре какво иска и от какво се нуждае една жена. В състояние съм да ѝ осигуря удоволствията, които търси. За разлика от теб, Улиция, аз мога да се справя с нея.

— Но ако Ричард Рал или Ничи вкарат кутията в играта, то това би могло само да означава, че сега тя е тяхно притежание — каза Сестра Улиция. — Така че дори кутията да е била някога у Шеста, след като я е взела от Тови, сега тя не у нея.

— Значи мислиш, че жена като нея ще изостави онова, което толкова горещо е желала? Всичко, което страстно е жадувала? — Джаганг поклати глава. — Не, не бих се надявал, че плановете ѝ са се... провалили. Шеста е жена, която не приема отказ. Тя не се отнася много добре към онези, които се изпречат на пътя ѝ. Прав ли съм, Улиция?

Сестра Улиция преглътна тежко, преди да кимне утвърдително.

— Очаквам, че жена с нейните тъмни способности и безгранична решителност няма да се успокои, докато не поправи извършената несправедливост, а след това ще трябва да се справи с Ордена. Така че, виждате ли, мисля, че всичко ни е в ръцете. И това, че единият от тези двама престъпници, Ничи или Рал, е вкарал кутията в играта, в крайна сметка ще е без значение. Ордена ще надделее.

От момента, в който Сестра Улиция чу името на Шеста, стискаше здраво пръстите на ръцете си, за да не им позволи да треперят, склони глава:

— Да, Ваше сиятелство. Виждам, че наистина всичко е във вашите ръце.

След проследи реакциите ѝ, доказващи нейното поражение, Джаганг щракна с пръсти, докато се обръщаше към един от голите до кръста роби, които стояха отзад, близо до входа на кралската шатра.

— Гладен съм. Турнирът по Джа'Ла започва днес. Искам обилна вечеря, преди да отида да гледам игрите.

Мъжът се поклони ниско.

— Да, Ваше сиятелство, незабавно ще се погрижа.

След като робът се втурна да изпълни поръчката, Джаганг се загледа към морето от мъже пред него.

— Сега нашите смели бойци се нуждаят от разсейване от тежката работа. Един от отборите накрая ще спечели шанса да стане мой личен отбор. Да се надяваме, че ще е достатъчно добър.

— Да, Ваше сиятелство — отвърнаха едновременно Сестрите.

Джаганг изглеждаше отегчен от постоянното им раболепничене и направи жест към единия от специалните пазачи, който минаваше покрай него.

— Тя ще убие първо теб.

Мъжът замръзна и в очите му се появи паника.

— Ваше сиятелство?

Джаганг посочи с глава Калан, която беше само на половин стъпка зад него и малко вдясно.

— Тя ще убие първо теб и ти го заслужаваш.

Мъжът склони глава почтително.

— Не разбирам, Ваше сиятелство.

— Естествено, че не разбираш — ти си глупав. Тя брои крачките ти. Правиш един и същ брой крачки всеки път, когато се обръщаш, за да маршируваш в противоположната посока. Всеки път се обръщаш, за да я провериш и след това се отдалечаваш. Тя брои крачките ти. Когато дойде време да се обърнеш, няма нужда да гледа в твоята посока, защото знае точно кога ще се обърнеш. Тя знае, че точно преди да се завъртиш, ще се обърнеш да я провериш и ще видиш, че тя гледа в другата посока. Това ще те накара да се отпуснеш.

Когато маршируваш към нас отдясно и се обърнеш, ти се завърташ по един и същи начин всеки път — надясно. Всеки път, когато се обръщаш, ножът на колана ти над дясното ти бедро е от страната, която е най-близо до нея.

Мъжът погледна надолу към ножа, закачен на колана му. Той отбранително го покри с ръка.

— Но, Ваше сиятелство, аз няма да й позволя да ми вземе ножа. Кълна се. Ще я спра.

— Ще я спреш? — Джаганг изсумтя с насмешка. — Тя знае, че е само на две крачки от това да измъкне ножа ти от канията му. Той щракна с пръсти. — Ето толкова бързо ще ти вземе ножа. Вероятно изобщо няма да разбереш кога ще умреш.

— Но аз ще...

— Ти ще погледнеш, за да я провериш, ще видиш, че тя гледа на другата страна и след това ще се обърнеш. От този момент до мига, в който тя забие цялата дължина на острието в меката тъкан на десния ти бъбрек, ще е минал само миг. Ще си мъртъв, преди да разбереш какво ти се е случило.

Въпреки студа по челото на мъже избиха капчици пот.

Джаганг обърна поглед към Калан. Тя му отвърна с отсъстващо изражение, лишено от всякаква емоция.

Джаганг грешеше. Мъжът щеше да умре за секунда. Той беше глупав, точно както каза Джаганг. Глупавите мъже бяха лесни за убиване. По-трудно беше да бъдат убити умните, внимателни мъже. Калан познаваше всеки от специалните ѝ пазачи. Тя бе превърнала в свое занимание това да научава всичко, което можеше, за всеки един от тях. Другият мъж, който маршируваше пред шатрата, беше от най-умните измежду специалните ѝ пазачи.

Където и да се намираше, тя винаги се опитваше да анализира ситуацията и да си представи как би могла да се опита да избяга. Не му беше дошло още времето, нито пък беше мястото, но въпреки това тя бе обмислила възможността.

Не би убила първо глупавия пазач, но щеше да му вземе ножа, точно както беше казал Джаганг. След това щеше да се обърне към онзи, който беше по-умен, тъй като той беше по-бдителен и реакциите му бяха далеч по-бързи. Задачата на специалните пазачи беше да ѝ попречат да избяга. Те не би трябвало да причинят смъртта ѝ. Когато по-умният пазач стигнеше до нея и се опиташе да я спре, ножът вече щеше да е у нея и тя щеше да използва инерцията на приближаването им един към друг, да се хвърли към него и да пререже гърлото му. Щеше да дръпне вляво отпуснатото безжизнено тяло, да се завърти и да забие ножа в бъбреците на глупавия му другар, точно както предположи Джаганг.

— Хванахте ме — каза Калан на императора с равен тон. Добре се справихте.

Лявото му око трепна съвсем леко. Той не знаеше дали тя лъже, или говори истината.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— ЗНАЕШ ЛИ КАКВИ ЩЕ СА ПОСЛЕДСТВИЯТА, ако пробиеш защитата на вратите? — попита Кара.

Зед я погледна през рамо.

— Трябва ли да ти напомням, че съм Първи магьосник?

Кара отвърна на погледа му.

— О, извини ме. Знаеш ли какви ще са последствията, ако пробиеш защитата на тези врати, Първи магьоснико Зорандер?

— Не това имах предвид — протегна се Зед.

— Не ми отговори на въпроса. — Жената продължаваше да го гледа втренчено.

Ако имаше нещо, което Морещиците със сигурност не обичаха, то бе да задават въпроси и да получават уклончиви отговори. Ненавиждаха го. Това им разваляше настроението. По принцип Зед не смяташе за разумно да дава основания на Морещицата да е кисела, но от друга страна, самият той не обичаше да му досаждат, когато вършеше нещо важно. Това пък го вкисваше него.

— Чудя му се на Ричард, защо изобщо те търпи?

— Никога не съм оставяла избор на Господаря Рал. А сега ми отговори на въпроса. Знаеш ли какви ще са последствията от премахването на защитата на тези врати?

Зед вдигна юмруци на хълбоците си.

— Не мислиш ли, че все съм понаучил това-онова за магията?

— Така предполагах, но май започвам да се съмнявам.

— О, значи мислиш, че знаеш повече от мен?

— Мисля, че магията носи неприятности. А в това отношение е твърде възможно да зная повече от теб. Поне достатъчно, за да стоя далече от такива щитове. Ничи сигурно е имала основателна причина, за да защити тази врата. Не ми се струва разумно, Първи магьоснико, да си вреш носа между щитовете, които е поставила, без да знаеш защо го е направила. И мисля си, че все съм понаучила нещо за тия

неща. — Кара повдигна вежда. — Зед, Ничи владее Субстрактивна магия.

Зед стрелна с очи вратата, след това погледна обратно към Кара. Така както се беше навела над него, аха да го сграбчи за яката и да го извлече обратно през обкованите с месинг врати.

— Сигурно си права. — Той вдигна пръст. — Но, от друга страна, усещам, че тук става нещо сериозно, нещо много зловещо.

Кара въздъхна и най-сетне погледът ѝ на Морецица се смекчи. Тя се изправи и прекара ръка през дългата си руса плитка, докато оглеждаше коридора в двете посоки.

— Не знам, Зед. Ако съм в някаква стая и съм заключила вратата, то за това ще си има основателна причина и едва ли бих искала да разбиваш ключалката. — Тя прехвърли плитката си през рамо. — Ничи не ми позволи да остана с нея, а никога по-рано не е искала да я оставям сама за подобно нещо. Не исках да я пускам сама вътре, но тя настоя. Беше в едно от онези нейни тихи и плашещи настроения. Напоследък често е така.

— Наистина — въздъхна Зед. — Но това е обяснимо. Добри духове, Кара, всички сме в лошо настроение напоследък и всички имаме своите основания за това.

— Ничи каза, че иска да остане сама — кимна Кара. — Казах ѝ, че не ми пука какво иска, и възнамерявам да остана с нея. Не знам как го прави, но понякога, когато ти каже да направиш нещо, ти внезапно осъзнаваш, че правиш както ти е казала. И Господарят Рал прави така. Често не обръщам голямо внимание на заповедите му — в крайна сметка знам по-добре от него самия как да го защитавам, — но понякога ми казва нещо по неговия си начин и изведнъж разбирам, че правя, каквото ми е казал. Ничи е същата. И двамата имат странната способност да те накарат да правиш неща, които не възнамеряваш да правиш, при това без дори да повишават глас. Ничи казва, че това е магия. Тонът ѝ не остави никакво съмнение, че иска да е сама. Докато се усетя, ѝ отвърнах, че ще я чакам тук навън, в случай че ѝ потрябва нещо.

Зед наклони глава към жената, като ѝ хвърли поглед изпод гъстите си вежди.

— Мисля, че това има общо с Ричард.

Тя за миг го изгледа като Морещица. Зед различи как мускулите ѝ се напрягат под червената кожена дреха, изопнатата по тялото ѝ.

— Какво имаш предвид?

— Както спомена, тя се държеше доста странно. Попита ме дали бих поверил нечий живот на Ричард.

Кара за миг се загледа в него, преди да каже:

— Тя попита и мен точно същото.

— Това ме яде отвътре и ме кара да се чудя какво е имала предвид. — Зед размаха дългия си пръст към вратата. — Кара, тя е там, вътре, с онова нещо, с кутията на Орден. Усещам го.

— Е, за това си прав — кимна Кара. — Мярнах я вътре точно преди да затвори вратата.

Зед бутна встрани кичура бяла коса, който падаше върху челото му.

— Това донякъде е причината да си мисля, че цялата работа има нещо общо с Ричард. Кара, не бих пробил тази защита с лека ръка, но мисля, че това е важно.

Кара примирено въздъхна.

— Добре — устните ѝ се извиха с очевидно неудоволствие, че трябва да се съгласи с неговия план. — Ако ти отхапе главата, мисля, че мога да ти направя услугата да ти я приشيا обратно.

Зед се усмихна, докато запретваше ръкави. Пое си дълбоко дъх и се зае отново с разплитането на защитната мрежа, с която Ничи беше опаковала дръжката на вратата.

Огромните, обковани с месинг врати бяха покрити с гравирани символи, които бяха специфични за задържащото поле в тази част на Кулата. Мястото вече беше укрепено срещу чужда намеса и защитено от случаен опит за влизане, но той беше израснал в Кулата и знаеше как функционират различните елементи на мястото. Той също така знаеше и много от триковете, свързани с тези елементи. Точно това поле беше трудно за преодоляване, защото тъй като беше задържащо за онова, което евентуално би могло да е затворено в него, беше двустранно.

Той внимателно плъзна първите три пръста на лявата си ръка над събирателната точка. Нервът на лявата му ръка изтръпна до лакътя — това не беше добър знак. Ничи беше добавила нещо към щита, като го

бе преобразувала от щит с общо приложение в персонален. Зед започваше да си мисли, че Кара знае повече, отколкото бе предполагал.

Това беше щит, който, изглежда, реагираше по уникален начин на прилагането на сила. Той спря, за да помисли за миг. Щеше да се наложи да постигне целта си, без да прилага сила, която да предизвика ответна реакция.

Внимателно плъзна невинна тънка нишка през дебнещата магия. С дясната си ръка успокои мрежата, ограничаваща силата, така че да започне да се разхлабва.

Знаеше прекрасно, че няма да е никак просто да се опита да пробие защитата, защото задържащото поле беше създадено така, че силата го заключваше още по-здраво. Ничи очевидно бе засилила това свойство. Ако използваше твърде много сила, защитата щеше просто да се затегне, все едно да дръпнеш краищата на въже, завързано на възел. Ако това се случеше, той никога повече нямаше да може я разхлаби.

Освен това Кара беше права — Ничи владееше Субстрактивна магия и не можеше да се каже кои елементи от зловещата мощ на тази сила е вплеела в матрицата, за да предпази вътрешната защита от нарушаване. Той не искаше да вкара ръката си в ключалката насила само за да открие впоследствие, че я е потопил в казан разтопено олово. Ако се опиташе да развърже възела, рискът беше много по-малък, отколкото, ако се опиташе да го разреже.

Тези трудности само затвърдиха непоколебимото решение на Зед да намери начин да премине от другата страна. Това беше типично за него и навремето баща му направо се вбесяваше — особено, ако ставаше въпрос за щит, създаден специално, за да държи настрани любопитния му син. Върхът на езика на Зед се подаваше от лявата страна на устата му, докато той се мъчеше да намери пробив в самата тъкан на защитата. Беше навлязъл навътре доста по-бързо, отколкото очакваше. Опипа с невидимата си сила вътрешността, за да може да установи контрол.

И тогава, макар че бе внимавал дори повече от необходимото, тъканта на щита се стегна, като рязко отрязва магическото му нападение. Сякаш го вкара в засада.

Зед стоеше изгърбен пред обкованите в месинг врати и изненадан, че защитата успя да реагира по този начин. В крайна

сметка той още не се бе опитал да я пробие, а само да опипа вътрешната ѝ част — да надникне през ключалката, така да се каже.

Беше правил същото безброй пъти преди и винаги беше вършило работа. Би трябвало да проработи и сега. Никога не беше срещал упорит щит.

Продължаваше да стои наведен над дръжката, обмисляйки следващия си ход, когато вратата се отвори навътре.

Зед леко завъртя глава и надзърна нагоре. Ничи се изправи над него, с ръка от вътрешната страна на вратата, стиснала дръжката от нейната страна.

— Направи ли си изобщо труда да почукаш? — попита тя.

Зед се изправи, като се надяваше лицето му да не е пламнало, макар да бе сигурен, че е.

— Ами, всъщност мина ми през ума, но после се отказах. Мислех си, че може да работиш до късно по оная книга и може да си заспала. Не исках да те безпокоя.

Русата ѝ коса се спускаше върху раменете и се разливаше по черната рокля, обгръщаща плътно всяка извивка на съвършеното ѝ тяло. Макар че явно не беше мигнала цяла нощ, сините ѝ очи бяха пронизващи както на всяка друга магьосница. Комбинацията от пленителна красота, съдържано достойнство и остър ум, без да се споменава фактът, че притежаваше достатъчно сила да изпепели почти всяко живо същество, беше обезоръжаваща и същевременно заплашителна.

— Ако бях заспала — отвърна Ничи със спокойния си, копринен глас, — чудя се, нима нарушаването на полето, подсилено от щит, издигнат с помощта на инструкции от книга на три хиляди години и осеяно със субтрактивни контраключалки, не би ме събудило?

Тревогата на Зед се усили. Такива защити не се правеха просто ей така, за да не ти пречи някой на дрямката.

— Исках само да надникна, за да видя как си — разпери ръце той.

Студеният ѝ поглед го накара да започне да се поти.

— Прекарах много дълго време в Двореца на пророците в обучаване на момчетата магьосници как да се държат прилично и да обуздават силите си. Знам как да правя непробиваеми щитове. Имам голям опит в това като Сестра на мрака.

— Наистина ли? Би ми било много интересно да науча повече за тези тайнствени защиты — от строго професионална гледна точка, разбира се. Тези неща са ми по-скоро като... хоби.

— Какво искаш, Зед? — Ръката ѝ все още стоеше на дръжката на вратата.

Зед се покашля.

— Ами, честно казано, Ничи, бях притеснен какво става тук вътре с онази кутия.

Ничи най-накрая се подсмива.

— А, някак си не ми се вярваше, че си се надявал просто да ме видиш гола.

Тя отстъпи към библиотеката, като по този начин му показа, че му позволява да влезе.

Стаята беше просторна, с високи и тесни сводести прозорци по цялото протежение на далечната стена. Между тях се спускаха тежки завеси от зелено кадифе със златни ресни, заедно с двуетажни колони от полиран махагон. Дори светлината на зората, която заливаше прозорците, не беше достатъчна, за да прогони от стаята мрачната атмосфера.

Някои от отражателните стъкла, изграждащи прозорците, които бяха част от задържащото поле в тази част на Кулата, бяха счупени при неочаквана битка още по времето, когато Ричард беше тук. Ничи беше призовала светкавица през тези прозорци, за да унищожи звяра от Подземния свят, който беше атакувал Ричард. Когато я запитаха как е накарала светкавицата да ѝ се подчини, тя сви рамене и просто отвърна, че е създала празнота, която светкавицата е била принудена да запълни. Зед схвана принципа, но така и не успя да проумее как е възможно.

Макар че ѝ беше благодарен, задето бе спасила живота на Ричард, Зед не беше доволен, че такова ценно и незаменимо стъкло беше разрушено, оставяйки пролука в задържащото поле. Ничи предложи да помогне с ремонта. Зед не би се справил сам. И през ум не му бе минавало, че човешко същество притежава необходимата сила да стори извършеното от Ничи. Изобщо, че все още съществува някой, способен да пресъздаде стъклата на тези прозорци? И все пак тя го направи.

Приличаше на кралица, слязла в кралската кухня, за да демонстрира сръчно как се прави рядък хляб по отдавна забравена рецепта

Макар че Зед познаваше много могъщи магьосници, никога не беше виждал такава като Ничи. Някои от нещата, които тя можеше да прави с привидна лекота, бяха толкова смущаващи, че той просто онемяваше.

Разбира се, Ничи беше далеч повече от обикновена магьосница. Като бивша Сестра на мрака тя бе получила силата си от магьосник и я бе превърнала в нещо уникално — нещо, за което той предпочиташе да не мисли.

Донякъде тя го плашеше. Ако Ричард не й бе разкрил цената на собствения й живот, тя щеше все още да е посветена на каузата на Ордена. Предвид на това каква голяма част от живота й беше загадка за него, както и всичко онова, което беше вършила, но за което никога не говореше, Зед не знаеше доколко може да й се довери.

Ричард обаче й се доверяваше напълно. Тя многократно беше оправдавала това доверие. Като изключим него самия и Кара, Зед не познаваше друг, който да е така страстно предан на Ричард като Ничи. За да го спаси, тя щеше да се отправи в Подземния свят без всякакви въпроси и без да се замисля.

Ричард беше върнал обратно тази забележителна жена от дебрите на злото, точно както направи с Кара и другите Морещици. Кой освен Ричард би могъл да постигне нещо такова? Кой освен Ричард би помислил да го направи?

Липсваше му.

Ничи тихо се плъзна обратно в библиотеката и тогава Зед видя предмета на масата. Бе усетил чуждо присъствие в стаята, но не знаеше за какво точно се касае.

Зад него Кара тихо подсвирна. Зед би направил същото.

Върху една от масивните маси в библиотеката бе поставена кутията на Орден. Без калъфа си, тя беше смущаващо черна, толкова черна, че сякаш бе бездна в света на живите. Вглеждането в нея създаваше неприятно усещане, все едно гледаш право в Подземния свят, света на мъртвите.

Но онова, което го обезпокои повече, беше задържащото поле, очертано около кутията. То бе очертано с кръв. Върху масата бяха

изписани и други заклинания, също начертани с кръв.

Зед разпозна някои от елементите на диаграмите. Не познаваше жив човек, който да може да изпише такива заклинания. Те бяха нестабилни, което ги правеше невероятно опасни. Всяка магия може да убие човек моментално, ако е направена неправилно. А изписаните с кръв бяха най-опасните от всички съществуващи. Успешното им използване не беше нещо, което самият Зед, въпреки огромните му познания, подготовка и практика, изобщо би опитал да направи някога. Той беше виждал нещо подобно само веднъж в живота си — когато Мрачният Рал, бащата на Ричард, завършваше магията, свързана с отварянето на кутиите на Орден. Кое то му бе струвало живота.

Във въздуха около самата кутия линии зелена и кехлибарена светлина очертаваха още заклинания в пространството. Те донякъде напомняха на пламтящите зелени линии на верификационната мрежа, която бяха направили за лавинния огън в същата тази стая, но сега структурата от триизмерни формули беше много по-различна. И пламтящите линии пулсираха като живи. Вероятно имаше причина да е така. Силата на Орден беше самата сила на живота. Други линии, свързани с точките на пресичане на кехлибарените линии, бяха черни като кутията. Да се вгледаш в тях беше все едно да надничаш през тесен процеп към самата смърт. Субстрактивната беше смесена с Адитивна за създаването на мрежа от сили, каквато Зед никога не си бе представял, че ще види през живота си.

Цялата тази мрежа от светлина и мрак висеше във въздуха.

Самата кутия на Орден стоеше в центъра на паяжината като тлъст черен паяк.

„Книгата на живота“ лежеше отворена наблизо.

— Ничи — успя с огромна трудност да произнесе Зед, — в името на Сътворението, какво си направила?

Когато стигна до масата, Ничи се обърна към него и го изгледа смущаващо продължително.

— Не съм направила нищо в името на Сътворението. Направих го в името на Ричард Рал.

Зед извърна поглед от ужасяващия предмет, заобиколен от огнените линии, и пак го спря върху нея. Беше му трудно да си поеме дъх.

— Какво си направила, Ничи?

— Единственото възможно нещо. Единственото належащо. Онова, което само аз можех да направя.

Двете страни на дарбата се сливаха в пламтяща мрежа, която държеше кутията на Орден. Гледката беше невероятна, Зед подбираше внимателно думите си.

— Да не искаш да кажеш, че ще направиш опит да вкараш кутията в играта?

Тя бавно поклати глава, при което сърцето му трепна. Сините ѝ очи се впиха в него.

— Вече я вкарах в играта.

Зед сякаш усети как подът под краката му се разпада и той всеки миг очакваше да се сгромоляса в бездънна пропаст. За миг се зачуди дали всичко се случва в действителност. Цялата стая сякаш се завъртя. Краката му се разтрепериха. Кара го подхвана, за да го задържи.

— Ти откачи ли? — Той овладя треперенето, а в гласа му се надигна гняв.

— Зед... — Тя направи крачка към него. — Трябваше да го направя.

Той дори не успяваше да мигне.

— Трябваше да го направиш? Трябваше?

— Да. Трябваше. Това е единственият начин.

— Единственият начин за какво? Единственият начин да унищожих света? Единственият начин да унищожих самия живот?

— Не. Единственият начин, който да ни осигури възможност да оцелеем. Знаеш пред какво е изправен светът. Знаеш какво ще направи Императорският орден — какво са на път да направят. Светът е на ръба на унищожението. В най-добрия случай хиляди години мракобесие очакват човечеството. А в най-лошия то никога повече няма да види светлината на новия ден.

Знаеш, че приближаваме разклонения от пророчеството, обвити в пълен мрак. Натан ти каза, че те водят до бездна, отвъд която няма нищо. В момента стоим на ръба и се вираме в празното.

— А замисляла ли си се изобщо, че точно онова, което сега си направила, може да вкара човечеството и целия живот в бездната на унищожение?

— Сестра Улиция вече вкара кутиите на Орден в играта. Мислиш ли, че нея и нейните Сестри на мрака ги е грижа за живота? Тяхната

цел е да освободят Пазителя на Подземния свят. Ако успеят, всичко живо е обречено. Знаеш какво представляват кутиите, знаеш каква е мощта им и какво ще стане, ако точно Улиция овладее силата на Орден.

— Но това не означава...

— Нямаме избор. — Погледът ѝ не трепваше. — Трябваше да го направя.

— Знаеш ли изобщо как да призовеш Орден? Как да управляваш кутиите? Как да познаеш правилната кутия?

— Още не — призна тя.

— Ти дори нямаш другите две кутии!

— Имаме една година, за да се сдобием с тях — със спокойна решимост отвърна тя. — Една година от първия ден на зимата. Тоест от днес.

Зед вдигна ръце, обзет от ярост и чувство на безсилие.

— Дори и да можехме да ги открием, как си представяш да управляваш силата на Орден?

— Не аз — почти прошепна тя.

Зед вдигна глава, несигурен дали наистина е чул онова, което си мислеше, че чува. Подозрението му прерасна в дълбок ужас.

— Какво искаш да кажеш, как така няма да си ти? Току-що каза, че си вкарала кутиите в играта.

Ничи пристъпи към него. Внимателно сложи ръката си върху неговата.

— Когато отворих вратата, от мен беше поискано да посоча играча. Назовах името на Ричард. Вкарах в играта кутиите на Орден от името на Ричард.

Зед стоеше като ударен от гръм.

Идеше му да я убие.

Да я удуши. Да я разкъса на парчета.

— Посочила си Ричард!?

— Беше единственият възможен начин — кимна тя.

Зед прокара пръсти през вълнистата си, непокорна бяла коса, сякаш се опитваше да предпази главата си от пръсване.

— Единственият начин? Жено, ти да не си си изгубила ума?

— Зед, успокой се. Знам, че това е изненада за теб, но едва ли можеш да го наречеш моя прищявка. Обмислих го внимателно.

Повярвай ми, обмислих го много внимателно. Ако искаме да оцелеем, ако тези, които ги е грижа за живота, искат да оцелеят, ако искаме да има някакъв шанс за живота и за бъдещето, то тогава това е единственият начин.

Зед тежко се отпусна на един от столовете край масата. Каза си, че трябва да си проясни мислите, преди да направи нещо, за което покъсно ще съжалява, преди да реагира, воден от сляпа ярост. Опита се да си припомни всичко, което знаеше за кутиите. Да извика в съзнанието си всички отчаяни стъпки, които се бе наложило да предприеме в живота си. Опита се да ги погледне отстрани. Не успя.

— Ничи, Ричард не знае как да използва дарбата си.

— Ще трябва да се научи.

— Той не знае нищо за кутиите на Орден!

— Ще му разкажем.

— Не знаем достатъчно за кутиите на Орден. Не знаем със сигурност коя е истинската Книга на преброените сенки. Само тя може да бъде използвана като ключ към кутиите!

— Ще трябва да се справим и с това.

— Добри духове, Ничи, ние дори не знаем къде е Ричард!

— Знаем, че вещицата се опита да го хване в плъзгата и не успя.

От онова, което ни каза Рейчъл, знаем, че очевидно Шеста не му е дала възможност да използва дарбата си, като е използвала магии в пещерите на Тамаранг. Рейчъл каза, че Шеста го е изгубила, когато той е бил пленен от Императорския орден. От всичко, което знаем досега, излиза, че може и да им е избягал и да е тръгнал насам. Ако не е така, трябва да го открием.

Зед не си представяше как ще я накара да проумее всички трудности, които щяха да се изправят на пътя им.

— Предлагаш невъзможни неща!

Тя му отвърна с тъжна усмивка:

— Един магьосник, когото познавам и уважавам и който превърна Ричард в това, което е той сега, го научи да мисли за решението, не за проблема. Този съвет винаги му е служил добре.

Зед не обърна внимание на думите ѝ.

— Нямахте право да го правиш, Ничи — каза ѝ той, без да вдига глава. — Нямахте право да вземаш решения, които касаят неговия живот. Нямахте право да посочваш Ричард!

Усмивката ѝ изчезна и под нея се появи стоманена маска.

— Познавам Ричард. Знам как той се бори за живота. Знам какво означава това за него. Знам, че ще направи всичко, за да запази живота. Знам, че ако той беше наясно с онова, което аз знам в момента, би пожелал да постъпя точно така.

— Ничи, нямаш...

— Зед — прекъсна го тя със заповеднически тон, — попитах те дали би поверил живота си и цялото съществуване на Ричард. Ти отвърна, че би го направил. Това означава нещо. Ти не се поколеба да определиш докъде стигат границите на доверието ти. Да довериш живота си на някого е най-недвусмисленият израз на доверие.

Ричард е единственият, който може да ни поведе в последната битка. Макар че Джаганг и Орденът са част от нея, битката за силата на Орден всъщност е последната битка. Сестрите на мрака, които управляват тези кутии, ще се постараят това да е така. По един или друг начин ще направят всичко възможно това да стане. Единственият начин, по който Ричард може да ни поведе, е кутиите да влязат в играта. Така той ще осъществи пророчеството: *фуер грисса ост драука* — „този, който носи смърт“.

Но това е по-важно, отколкото пророчеството. Пророчеството изразява само онова, което вече знаем — че Ричард е този, който ни предвожда в защитата на ценностите, които са ни скъпи, ценностите, които съхраняват живота.

Самият Ричард посочи условията, при които ще се бием, когато говори пред войските на Д'Хара. Като Господаря Рал, главнокомандващият на Д'Харанската империя, той каза на онези мъже как ще се води войната отсега нататък: всичко или нищо.

Това е същото. Ричард е верен на думите си до мозъка на костите си и няма да очаква от някой друг да направи онова, което той самият не би направил. Той е сърцето на всичко, в което вярваме. Той няма да ни предаде.

— Вече няма връщане назад. Сега наистина е всичко или нищо.

Зед разпери ръце.

— Но посочването на Ричард за играч не е единственият начин, по който той може да води тази битка; не е единственият начин, по който би могъл да успее. Напротив, това може да стане причина да се

провали. Стореното от теб може да поведе всички ни по пътя на унищожението.

В сините очи на Ничи проблесна убеденост, решителност и ярост и тутакси му стана ясно, че е готова да го превърне в пепел, ако се изправи на пътя ѝ и ѝ попречи да стори това, което смята за необходимо. За първи път я видя в образа ѝ на Господарката на смъртта — такава, каквато беше за всеки, готов да ѝ противоречи.

— Любовта ти към Ричард те заслепява. Той не е просто твой внук.

— Любовта ми към него няма...

— Сестрите на мрака активираха лавинния огън! — Ничи протегна ръка на изток, към Д'Хара. — Лавинният огън прогаря всичките ни спомени, изпепелява ги. Това е много повече от загуба на спомените ни за Калан.

Кои сме, какво сме, какво бихме могли да бъдем — всичко това се разпада бавно, миг след миг.

Не става дума просто, че забравяме Калан. Вихърът на тази магия нараства с всеки изминал ден. Вредата, която тя нанася, се умножава от самата нея. Ние нямаме и представа за пълния размер на онова, което вече сме загубили, а всеки нов ден губим още и още. Самите ни мисли, способността ни да мислим и разсъждаваме са разяждани от тази злокобна магия.

Още по-лошо, магията на лавинния огън е заразена. Самият Ричард ни го показва. Заразяването на хармониите е внедрено дълбоко в тъканта на магията, която покосява наред. Заразата прогаря света на живите. Освен, че разрушава самата ни същност, тя разкъсва и самата тъкан на магията. Без Ричард дори нямаше да знаем всичко това.

Светът не само стои на ръба на разрушението заради Джаганг и Императорския орден, но е и разрушаван от тихата, невидима работа на лавинния огън и заразата в него. — Ничи почука с пръст по слепоочието си. — Да не би заразата да е унищожила способността ти да виждаш какво е заложено на карта? Да не е отнела способността ти да мислиш?

Единственото, което можем да противопоставим на задействието на лавинния огън, са кутиите на Орден. Кутиите са създадени като единственото спасително средство, в случай че някога бъде задействан лавинният огън.

Сестрите активираха това заклинание. За да засилят стореното, да го направят необратимо, те лично вкараха кутиите в играта, вкараха брояч в играта, като обявиха себе си за играч. Те си мислят, че вече никой не може да намери начин да ги спре. Може и да са прави. Прочетох Книгата на живота, инструкциите за това как функционира Орден. Тя не дава информация за спиране на играта, след като веднъж е започната. Не можем да спрем лавинния огън. Не можем да спрем играта на Орден. Светът на живота скоро ще излезе от контрол — точно както те искат.

За какво се бори Ричард? За какво се борим всички ние? Трябва ли просто да се откажем, защото е твърде трудно и рисковано да се опитваме да избегнем пълното ни унищожение? Да пропуснем единствения шанс, който все още имаме? Да предадем всичко важно в живота си? Да оставим Джаганг да унищожи всички, които ценят свободата си? Да оставим Братството на ордена да пороби света? Да позволим на лавинния огън да вилнее безнаказано и да унищожи нашия спомен за всичко добро? Да оставим заразата, която се съдържа в това заклинание, да изтрие магията от лицето на света? Трябва ли просто да си седим и да се предадем? Трябва ли да оставим светът да свърши в ръцете на хора, които с радост биха го унищожили?

Сестра Улиция освободи силата на Орден. Тя вкара кутиите в играта. Какво трябва да направи Ричард? На него му трябва точните оръжия, за да води тази битка. Просто му осигурих нужното.

Сега вече борбата ще е наистина равностойна. Враждуващите страни ще се отдадат изцяло на решителната битка.

Трябва да се доверим на Ричард.

Преди няколко години ти беше изправен пред вземането на подобни решения. Знаеше каква е отговорността ти, беше наясно с рисковете и смъртоносните последици от бездействието. Ти определи Ричард за Търсач на истината.

— Да, така е. — Зед едва успя да събере сили да отговори.

— И той се оказа достоен за всичко, което ти се надяваше, че може да постигне, и дори надхвърли очакванията ти, нали?

— Да, момчето си свърши работата и направи повече, отколкото се искаше от него.

— Сега е същото, Зед. Достъпът до мощта на Орден вече не е привилегия само на Сестрите. — Тя вдигна ръка и я стегна в юмрук. —

Дадох на Ричард шанс — дадох шанс на всички нас. В този смисъл аз просто вкарах Ричард в играта, като му дадох онова, което трябва да има, за да спечели тази битка.

Замъгленият от влага поглед на Зед се взря в очите ѝ. Там имаше още нещо освен решителността, гнева и непоколебимостта ѝ. Той видя в сините ѝ очи сянка на мъка.

— И...?

— И какво? — отвърна тя.

— Колкото и подробно да ми обясняваш, има нещо, което не ми казваш.

Ничи извърна глава, а пръстите на едната ѝ ръка се плъзнаха по повърхността на масата, проследявайки магиите, начертани със собствената ѝ кръв, магиите, за призоваването, на които бе рискувала живота си.

Все още с гръб към него, Ничи направи неопределен жест, полусъзнателно махване с ръка — просто движение, което безмълвно издаде невъобразимото ѝ страдание.

— Прав си — каза тя с дрезгав глас, сякаш на ръба да изгуби контрол. — Дадох на Ричард още нещо.

Зед изчака за миг, загледан в жената с гръб към него, преди да попита.

— И какво е то?

Тя се обърна към него. Една сълза бавно си проправяше път надолу по бузата ѝ.

— Просто му дадох единствения възможен шанс да си върне жената, която обича. Кутиите на Орден са единственото противодействие на лавинния огън, който му отне Калан. Ако той иска да си я върне, кутиите на Орден са единственият начин.

Зед се отпусна на стола и покри лицето си с ръце.

ПЕТА ГЛАВА

НИЧИ СТОЕШЕ, изопнала гръб, докато, отпуснат в стола пред нея, Зед ридаше, покрил лицето си с ръце.

Тя стегна колене от страх, че краката ѝ ще се подкосят. Каза си, че няма да позволи да пролее нито една сълза.

Почти удържа на думата си.

Когато призова силата на Орден, като вкара кутията в играта от името на Ричард, тази сила направи нещо с нея. До някаква степен тя противодейства на вредите, нанесени от магията на лавинния огън, която я беше заразила.

Когато Ничи посочи Ричард за играча, изграждайки връзка с призованата сила, тя внезапно научи отново за Калан.

Не беше възстановяване на изгубените ѝ спомени за Калан — те бяха изчезнали завинаги, — а по-скоро свързване на познанието за съществуването на Калан към настоящето.

Сякаш бяха минали години, откакто Ричард бе започнал да се заблуждава в съществуването на жена, която никой друг, освен него самия, не си спомняше. Дори когато по-късно той откри книгата „Лавинен огън“ и им доказа какво в действителност се е случило, Ничи му повярва, но само, защото му имаше доверие и не се съмняваше във фактите, които той бе открил. Това беше убеденост на ниво разум, почиваща единствено на косвени доказателства.

То не се основаваше на лични спомени и възприятия. Тя нямаше личен спомен за Калан, разчиташе на спомена на Ричард и на неговата дума. Повярва в съществуването на тази жена от втора ръка, защото вярваше на Ричард.

Но сега Ничи знаеше, знаеше го наистина, че Калан е истинска. Все още не си спомняше нищо за нея, но интуитивно беше убедена, че Калан съществува. За това не беше необходимо да разчита на думата на Ричард. Беше ясно от само себе си, почти все едно тя го бе възприела директно, като отминала среща с някого, чието лице не

можеш да си спомниш. Макар че не можеш да си спомниш лицето, нямаш съмнение, че си го срещнал.

Ничи знаеше, че заради връзката със силата на Орден заради онова, което беше направила с нея, Калан вече нямаше да е невидима. Ничи щеше да я вижда, както вижда всеки друг. Магията на лавинния огън все още беше в Ничи, но Орден поне донякъде ѝ противодействаше, като спираше по-нататъшното разпространение на нанесената вреда и ѝ позволяваше да е наясно каква е истината. Споменът ѝ за Калан не беше жив, но тя знаеше, че Калан съществува.

Сега Ничи знаеше, наистина го знаеше, че любовта на Ричард е истинска. Мисълта за любовта в сърцето на Ричард предизвика в нея болка и радост, макар че собственото ѝ сърце беше разбито.

Кара се доближи и направи нещо, което Ничи никога не би си помислила, че една Морещица може да направи — обгърна нежно с ръка талията ѝ я придърпа към себе си.

Най-малкото беше нещо, което една Морещица никога не би направила, преди Ричард да се появи. Ричард промени всичко. Страстта му към живота върна Кара, както и Ничи, от ръба на лудостта. Сега и двете споделяха взаимното разбиране на една особена връзка с Ричард, която Ничи се съмняваше, че дори Зед би могъл да разбере напълно.

Едва ли имаше друг освен Кара, способен да проумее по-добре казаното от Ничи.

— Добре се справи, Ничи — прошепна Кара.

Зед се изправи.

— Да, наистина. Съжалявам, скъпа моя, държах се несправедливо строго с теб. Сега разбирам, че ти наистина добре си премислила всичко. Направила си онова, което си сметнала за правилно. Трябва да призная, че при тези обстоятелства си направила единственото разумно нещо.

Прости ми, че прибързах със заключенията си. Познавам много от големите опасности, които са свързани с използването на силата на Орден — вероятно ги познавам по-добре от който и да е друг жив човек. Дори съм виждал как Мрачният Рал призова силата на Орден. Поради тази причина имам малко по-различен поглед от онзи, който ти представи.

Макар че не съм напълно съгласен с теб, онова, което си направила, е проява на разум и кураж, може би и на малко отчаяние.

Тези действия, продиктувани от отчаяние поради крайно неблагоприятните обстоятелства, също са ми добре познати и оценявам, че те понякога са необходими.

Надявам се, че стореното не е грешка. Дори това да означава, че сбъркалият съм аз, предпочитам ти да се окажеш права.

Но сега това няма значение. Стореното — сторено. Ти вкара кутиите на Орден в играта и посочи Ричард за играча. Каквото и да си мисля, няма спор, че всички сме на едно мнение относно каузата ни. Сега, когато това е сторено, трябва да направим всичко по силите си, за да проработи планът ти. Дължни сме да направим и невъзможното, за да помогнем на Ричард. Ако той се провали, край с всички ни. Всички живи същества ще загубят,

— Благодаря ти, Зед — до известна степен Ничи се почувства облекчена. — С твоя помощ ще успеем.

Той тъжно поклати глава.

— С моята помощ ли? Аз само ще преча. Защо първо не се посъветва с мен.

— Посъветвах се. Попитах те дали би поверил живота си на Ричард, дали би му поверил съдбата на всичко живо. Какъв по-голям съвет да ти поискам?

На тъжното лице на Зед се появи подобие на усмивка.

— Сигурно си права. Възможно е комбинацията от магията на лавинния огън и заразата вече да е нарушила способността ми да разсъждавам.

— Не вярвам, Зед. Мисля, че обичаш Ричард и се безпокоиш за него. Нямах да потърся съвета ти, ако не мислех, че е важно да го получа. Ти ми каза онова, което имах нужда да знам.

— Ако пак се объркаш — каза му Кара, — ще те поправя.

— Колко успокоително — смръщи лице Зед.

— Ничи изкара нещата по-сложни, отколкото са — додаде Морещицата. — В действителност не е така. Всеки би трябвало да може да го види, дори и ти, Зед.

Магьосникът я изгледа намусен.

— Какво имаш предвид?

— Нали ние сме стомана срещу стомана, а Господарят Рал е магия срещу магия.

За Кара нещата наистина се свеждаха до тази проста истина. Дали Морещицата изобщо разбираше, че едва се докосва до същността на проблема. Или пък схващаше цялостната картина по-добре от всеки друг. Вероятно беше права и нещата наистина не бяха чак толкова сложни.

Зед сложи внимателно ръка на рамото на Ничи. Жестът му ѝ напомни за нежното докосване на Ричард.

— Е каквото и да говори Кара, това може да доведе до смъртта на всички ни. Обаче, що се касае до работата, имаме наистина много работа за вършене. Ричард ще се нуждае от помощта ни. Ти и аз знаем много за магията. Ричард не знае почти нищо.

Ничи се усмихна вътрешно.

— Той знае повече, отколкото си мислиш. Нали точно Ричард разбра, че лавинният огън е заразен. Никой от нас не разгада езика на символите, а Ричард се справи. Сам се научи и да разчита древни диаграми и схеми.

Така и не успях да го науча да използва дарбата си, но той непрекъснато ме изненадваше с това, колко бързо схваща неща отвъд общоприетите разбирания за магията. Разкри ми неща, които не съм и подозирала, че съществуват.

— Да, това и мен ме подлудява — кимна разбиращо Зед.

Рика, другата Морещица, която живееше в Магьосническата кула, подаде глава в рамката на вратата.

— Зед, реших, че трябва да знаеш нещо. — Тя посочи с пръст към небето. — Бях няколко етажа по-нагоре и сигурно някъде има счупен прозорец или нещо подобно. Вятърът прави странен шум.

— Какъв шум? — намръщи се Зед.

Рика сложи ръце на хълбоците си, заби поглед в пода и се замисли.

— Не знам. — Вдигна глава. — Трудно ми е да го опиша. Малко ми напомня на вятър, който духа през тесен проход.

— Виещ звук?

— Не — поклати глава Рика. — По-скоро прилича на звука, който се чува на крепостна стена, когато вятърът духа през бойниците.

Ничи хвърли поглед към прозорците.

— Зазорява се. Може да е от мрежите, които плетях. Но вятърът не би трябвало да се е вдигнал нависоко.

— Тогава не знам какво друго може да е било. — Рика сви рамене.

— Понякога Кулата издава шумове, диша.

— Диша ли? — сбърчи нос Рика.

— Да — отвърна магьосникът, — когато температурата се променя както сега, когато нощите стават по-студени, въздухът в хилядите стаи долу се движи. Принуден да минава през стесненията на коридорите, понякога той стене през залите на Кулата, когато навън няма вятър.

— Е, явно не съм живяла достатъчно дълго тук, за да го чуя, но сигурно е това. Кулата диша. — Рика тръгна да си върви.

— Рика — повика я Зед и изчака да спре, — всъщност какво правеше там горе, на горните етажи?

— Чейс търсеше Рейчъл — отвърна Морещицата през рамо, а аз просто му помагах. Не си ли я виждал?

Зед поклати глава.

— Не и тази сутрин. Видях я снощи, преди да отиде да си легне.

— Добре, ще кажа на Чейс. — Рика надникна за момент в стаята и посочи навътре: — Това пък какво е? Какво сте намислили вие тримата?

— Неприятности — отвърна Кара.

— Магия — кимна разбиращо Рика.

— Именно.

Рика потупа с длан рамката на вратата.

— Май по-добре да вървя да намеря Рейчъл, преди Чейс да ме е изпреварил и да я е смъмрил, че е тръгнала да обикаля сама.

— Това дете все едно е родено в Кулата — въздъхна Зед. Понякога си мисля, че я познава не по-зле от мен.

— Знам — съгласи се Рика, — докато патрулирах, я срещнах на места, където и през ум не ми е минавало, че мога да я видя. Веднъж бях абсолютно убедена, че се е загубила. Тя твърдеше, че не е. Накарах я да ми покаже обратния път. Тя се върна в стаята си, без нито веднъж да направи погрешен завои. Накрая ми се ухили: „Видя ли?“

— И на мен ми се случи нещо подобно с нея — почесваше се по слепоочията Зед, докато се усмихваше. — Децата бързо научават някои

неща. Чейс я окуражава, учи я да се ориентира, да знае точно къде се намира и да не се губи лесно. Предполагам, че и с мен е така — израснал съм тук и затова лесно се ориентирам.

Рика пак понечи да тръгне, но се спря, чула името си.

— Та този шум на вятъра...? — Зед заби пръст в тавана. Казваш, че се чувал оттам?

Рика кимна.

— Да нямаш предвид оня петнистия коридор, дето минава покрай редицата библиотеки? Там, дето пред стаите има обособени кътчета за сядане?

— Точно за там говоря. Обикалях библиотеките, за да търся Рейчъл. Тя обича да разглежда книги. Както сам каза, явно шумът е свързан с дишането на Кулата.

— Проблемът е, че точно там дишането не би трябвало да се чува. Тази зала е заобиколена от мъртви коридори, които не допускат движение на въздуха, така че няма как да се чуе свистене.

— Може да се е чуло по-отдалече, а аз да съм решила, че идва от там.

Зед вдигна юмрук на хълбока си и се замисли.

— Виещ звук, значи?

— Ами сега като се замисля, май по-скоро бих го определила като ръмжене.

— Ръмжене ли? — повдигна вежди Зед.

Прекося стаята по дебелия килим и подаде глава през вратата, заслушан в звуците.

— Не точно като ръмжене на животно — каза Рика, — по-скоро като тътен от търкаляне. Както споменах, напомни ми за звука, който издава вятърът, когато минава през бойниците. Нали се сещаш, един такъв тътнещ, плющящ звук.

— Нищо не чувам — промърмори Зед.

Рика направи недоволна физиономия.

— Е, няма как да го чуеш тук, долу.

Ничи се присъедини към тях на входа.

— Тогава защо усещам вибрации ето тук? — посочи тя областта на сърцето.

Зед я изгледа за момент.

— Вероятно е свързано с онези магии, които си призовавала с активирането на кутията?

— Сигурно е възможно — Ничи сви рамене. — Никога преди не съм си имала работа с такива елементи. Голяма част от тях са нови за мен. Няма как да се предвидят страничните ефекти.

— Спомняш ли си, когато Фридрих случайно задейства тази аларма? — попита той, обръщайки се към Рика, която кимна. — Звукът такъв ли беше?

Рика твърдо поклати глава.

— Не. Навярно би го наподобил, ако беше под вода.

— Тези аларми са изградени от магия — Зед замислено потърка брада. — Не можеш да ги сложиш под водата.

Кара завъртя Агнела в юмрука си.

— Стига приказки. — Тя мина между тях и продължи към вратата. — Предлагам да отидем и да видим.

Зед и Рика я последваха. Ничи остана на мястото си. Тя направи жест към масата, наскреп искрящата паяжина от светлина.

— По-добре да не се отделям от кутията.

Освен това искаше да продължи заниманията си с Книгата на живота и да се порови в някои други томове. Все още имаше моменти в теорията на Орден, които не ѝ бяха съвсем ясни. Въпросите без отговор бяха прекалено много и постоянно я разсейваха. В крайна сметка, ако искаше да помогне на Ричард, трябваше да намери отговорите.

Най-много я безпокоеше неяснотата в самото ядро на теорията, която касаше връзките между Орден и ключовата фигура, свързана с лавинния огън — Калан. Ничи трябваше си изясни много добре основите на целия процес. Да проумее принципите на изграждането им. Озадачаваха я ограниченията на предварителните изисквания — за да възстановят паметта, им бе нужно чисто поле. Освен това трябваше да научи повече за точните условия за прилагане на силите.

Ключовият момент обаче беше задължителното изискване за чисто поле. Тя трябваше да разбере какво точно представлява то и което беше още по-важно, защо протоколите на Орден го налагаха с такава категоричност.

— Поставих всички защиты — каза ѝ Зед. — Входовете към Кулата са запечатани. Ако някой е влязъл без разрешение, всички

аларми биха се задействали. Щеше да се наложи да си запушим ушите, докато разберем какво става.

— Има хора с дарбата, които знаят как да се справят с тези неща — напомни му Ричи.

След кратък размисъл Зед отвърна:

— Права си. Предвид всичко, което се случва, и онова, за което все още не знаем, повече предпазливост няма да е излишна. Идеята да държиш кутията под око не е лоша.

Ничи кимна, докато ги следваше към вратата.

— Кажи ми, когато проверите всичко.

Макар че залата отвън не беше по-широка от четири-пет метра, таванът ѝ се губеше високо над главите им. Коридорът образуваше дълга, тясна цепнатина, прорязваща планината в долната част на Кулата. От лявата страна се издигаше стена от естествена скала, издялана в гранита на самата планина. Дори сега, хиляди години по-късно, следите, оставени от длетата, още си личаха.

Отсрещната стена, тази откъм стаите, беше изградена от масивни, плътно прилепващи един към друг, каменни блокове. Височината надхвърляше дващест метра. Тази цепнатина, която изглеждаше безкрайна, представляваше границата на задържащото поле. Стаите в неговата зона описваха периферията на Кулата, която се извисяваше над самата планина. Ничи изпрати другите до завоя.

— Не се разсейвайте, бъдете нащрек и никакви компромиси — извика тя след тях. — Залогът е твърде голям.

Зед кимна.

— Няма да се бавим, само ще поогледаме.

Кара хвърли през рамо поглед към Ничи.

— Не се безпокой, ще внимавам и изобщо не съм в настроение да правя компромиси. Всъщност настроението ми няма да се оправи, докато не видя Господаря Рал жив и здрав, в безопасност.

— Случва ли ти се изобщо да си в добро настроение? — попита Зед, без да забавя крачка.

— Обикновено съм жизнерадостна и мила. Ти какво, да не би да твърдиш обратното?

— Не, не — примирително разпери ръце Зед. — „Жизнерадостна“ наистина те изразява най-точно.

— Добре тогава.

— Всъщност „жизнерадостна“ измества дори „отмъстителна“.

— Да, като се замисля, „отмъстителна“ ми харесва повече — съгласи се Кара.

Ничи не можеше да влезе в тона им. Никак я нямаше в шегите. Изумяваше я как няколко такива реплики, разменени с чувство за хумор, можеха да свалят напрежението и да разведрят обстановката.

Ничи познаваше прекрасно техните врагове. Та нали някога тя също беше една от тях. Безпощадна и смъртоносна.

Никога не бе виждала император Джаганг да се шегува или забавлява.

Находчивостта не бе сред силните му страни. Ничи беше прекарала доста време с него и единственото, което би могла да каже за характера му, бе целенасочено смъртоносен. Джаганг се отнасяше убийствено сериозно към своята кауза и й беше фанатично предан. Като знаеше какви хора ги преследват — същите като нея, каквато беше някога — и колко са безсърдечни, Ничи не можеше да си позволи да не е също толкова сериозна, колкото и те.

Тя проследи с поглед как Зед, Кара и Рика бързат през първата зала отдясно, насочвайки се към стълбището.

Докато те се качваха, Ничи внезапно осъзна откъде идва звукът, вибрацията, която почувства.

Беше един вид предупреждение.

Тя разбра защо Рика не я е разпознала.

Понечи да извика, но в същия миг светът сякаш се препъна и спря.

По стълбището се затъркаля тъмен облак. Силуетът напомняше на змия, само че съставена от милиони точки, и цялата тази маса се търкаляше, извиваше, усукваше, изтъняваше и удебеляваше, спускайки се по стълбището с оглушителен грохот.

Изад ъгъла се изсипаха хиляди прилепи, които се носеха във въздуха като тлъста змия, като едно-единствено живо същество, създадено от безброй малки създания. Гледката на хилядите гадина, сраснали се в една форма, беше удивителна. Шумът резонираше от стените и ехтеше оглушително в цепнатината. Изглежда, прилепите панически бягаха от нещо, обединили се в пълноводна река, която се плъзна покрай ъгъла.

Зед, Кара и Рика се заковаха по местата си наред стълбите.

Миг по-късно прилепите изчезнаха, прогонени от нещо ужасяващо, което ги следваше по петите. Мекото пръхтене, свидетелстващо за тяхното разбудяване, остана да ехти след тях като приглушен сигнал за тревога, докато прилепите се изгубиха в дълбокия мрак.

Именно този далечен звук бе доловила Рика, но не бе разбрала откъде идва. Докато се взираше в посоката, откъдето бяха изникнали прилепите, Ничи се озова застинала в отрязък време, прикована и неспособна да се движи и да си поеме дъх, в очакване на нещо, което надхвърляше представите ѝ. Внезапно осъзна с нарастваща паника, че наистина не може да помръдне.

И тогава по стълбите се изгърколи тъмен силует, сякаш се стрелна злонамерен порив на вятъра. В същото време сякаш нямаше никакво движение, сякаш фигурата просто си висеше в празното пространство. Беше съставена от вихрени черни формички и рееци се сенки, които се сливаха в мастиленочерен водовъртеж. Объркващата форма, усукващите се в нея потоци чернота създаваха усещането за движение, каквото всъщност нямаше.

Ничи примигна и в следващия миг нещото беше изчезнало.

Тя понечи да се размърда, но сякаш бе потопена в разтопен восък. Криво-ляво успяваше да си поеме дъх, както и да плъзне крак напред, но всичко ставаше невъобразимо бавно. Всеки сантиметър ѝ костваше огромни усилия и за изминаването му беше необходима цяла вечност. Сякаш светът се беше сгъстил и всичко наоколо почти беше спряло.

Силуетът изплува отново, увиснал във въздуха над каменния под в коридора, точно зад тримата, застанали в основата на стълбището. Приличаше на жена, облечена в дълга до долу черна рокля, която сякаш плуваше във вода. Макар и ужасяваща, тази странна гледка се стори на Ничи някак пленителна. Другите трима, след като натрапницата вече ги бе подминала, бяха застинали в крачка и изглеждаха като нарисувани.

Жилавата черна коса лениво се надигаше около безкръвното лице на жената. Широкият поли на роклята ѝ се усукваха, сякаш попаднали във водовъртеж. Самата фигура изглеждаше почти неподвижна насред бавното движение на черните дипли на дрехата и косите ѝ.

Цялата сцена напомняше на потъване в мътна, черна вода.

След миг фигурата пак изчезна.

Не, не потъна под водата, осъзна Ничи.

В Плъзгата.

Ничи се чувстваше по същия начин. Обзе я точно онова странно, неземно усещане за реене из въздуха — невъзможно бавно и същевременно ослепително бързо.

Внезапно фигурата изникна пак, този път по-близо.

Ничи понечи да извика, но не успя. Хрумна ѝ да вдигне ръка, за да направи заклинание, но всичко ставаше твърде бавно. Имаше чувството, че ще ѝ е нужен цял ден само докато си протегне ръката.

Искрящи късчета светлина блещукаха и проблясваха във въздуха между Ничи и останалите. Тя осъзна, че това е магия, изпратена от Зед. Магия, която не успя да достигне неканената гостенка. Макар че този кратък изблик на сила се разтопи във въздуха без никакъв ефект, беше цяло чудо, че магьосникът изобщо е успял го възпламени. Самата Ничи претърпя пълен провал.

Надиплените поли на тъмната рокля се полюшваха плавно в коридора.

В празното пространство се гънеха източени форми и сенки.

Фигурата не вървеше, не бързаше. Тя се носеше, плуваше, изтичаше почти, без да мърда, обхваната от носещите се около нея дипли на роклята.

След това изчезна отново.

За да изникне само миг по-късно, този път още по-близо. Призрачната кожа прилепваше плътно върху костеливото лице и изглеждаше така, все едно никога не е била докосвана от слънчева светлина. Плетениците от ефирни черни коси се издигаха нагоре заедно с воалите на черната рокля.

Беше най-объркващата гледка, която Ничи някога бе виждала. Имаше чувството, че се дави. В нея се надигна паника при мисълта, че няма да може да поеме нужното ѝ количество въздух. Дробовете ѝ я изгаряха, но не можеха да работят по-бързо.

Когато успя да фокусира погледа си, видя, че фигурата на жената е изчезнала. Дойде ѝ наум, че очите ѝ също са твърде бавни. Коридорът беше празен. Изглежда, очите ѝ не успяваха да регистрират движението. Може би пък имаше халюцинации, предизвикани от

магиите, които беше направила, и от силата на Орден, от която беше черпила. Дали това не беше някакъв страничен ефект? Може би самата сила на Орден беше дошла, за да ѝ потърси сметка, задето си играеше със забранени сили.

Сигурно беше това — нещо, свързано с опасните сили, които беше призовала.

Жената внезапно се появи отново, сякаш изплувала от мрачните дълбини на тъмната бездна.

Този път можеше ясно да различи суровите ѝ, ъгловати черти.

Почти безцветните ѝ сини очи се взираха в Ничи, сякаш в нейния свят не съществувахе нищо друго. Този изпитателен поглед изпълни самата душа на Ничи с леден ужас. Очите на жената бяха толкова бледи, че изглеждаха слепи, но Ничи знаеше, че тя вижда много добре не само на светло, но и в непрогледен мрак.

Жената се усмихна с най-отвратителната гримаса, която Ничи някога бе виждала. Беше усмивката на същество, което не познава страха, но обича да го предизвиква у другите — жена, която знаеше, че всичко е във властта ѝ. Усмивка, от която Ничи я побиха тръпки.

След това фигурата изчезна.

В далечината проблесна още от магията на Зед, която за кратко изпращя, преди да отмре.

Ничи се опитваше да се движи, но светът беше твърде плътен, като в онези ужасни сънища, когато колкото и да опитваше, не можеше да помръдне. Това беше сън, в който се опитваше да избяга от Джаганг. Той беше винаги наблизко, идваше, за да я хване, протягаше се към нея. Беше като самата смърт и се приближаваше, изпълнен с невъобразимата си жестокост. В тези сънища тя винаги отчаяно се мъчеше да избяга, но въпреки невероятните усилия, които полагаше, краката ѝ никога не се движеха достатъчно бързо.

Сънищата ѝ винаги я караха да трепери панически. Смъртта ѝ се струваше толкова истинска, че можеше да вкуси от ужаса ѝ.

Веднъж сънува лагера. Ричард беше там. Той я събуди и я попита какво не е наред. Тя преглътна сълзите си, за да му разкаже. Той пое лицето ѝ между дланите си и я успокои, че това е само сън и всичко е наред. Тогава беше готова на всичко, за да потъне в прегръдките му и да чуе успокоителните му слова. Ричард не направи и не каза нищо.

Въпреки това дланите му върху лицето ѝ и нежните му думи, съчувствието му я утешиха и потиснаха ужаса ѝ.

Сега обаче това не беше сън.

Ничи се опита да си поеме дъх и да извика Зед, но не успя.

Опита се да призове своя Хан, своята дарба, но, изглежда, не можеше да се свърже с нея. Сякаш дарбата ѝ беше невъзможно бърза, а самата тя беше невъзможно бавна. Двете скорости не можеха да си паснат.

Жената, чиято плът беше бледа като кожата на мъртвец, с коса и рокля, черни като Отвъдния свят, изведнъж изникна точно до Ничи.

Ръката ѝ се понесе във въздуха, протегна се през въртящите се черни воали. Съсухрената плът, опъната между кокалчетата, подчертаваше формата на костите под нея. Костеливите ѝ пръсти се плъзнаха под челюстта на Ничи. Беше високомерно докосване, арогантен акт на триумф. Ничи почувства, че вибрацията в гърдите ѝ сякаш ще я разкъса на парчета.

Жената се изсмя с кух, бавен, гъргорещ смях, който болезнено отекна през каменните зали на Кулата.

Ничи знаеше без всякакво съмнение какво иска жената, за какво е дошла. Отчаяно се опита да възпламени силите си, да сграбчи натрапницата, да ѝ нанесе удар, да направи каквото и да е, за да я спре, но не успя. Собствената ѝ сила изглеждаше толкова невъзможно далеч, че би ѝ била необходима цяла вечност, за да я достигне.

След като пръстът ѝ се плъзна по дължината на челюстта на Ничи, жената отново изчезна, разтопявайки се в мрачните дълбини.

Когато се появи отново, тя беше при обкованите с месинг врати, които зееха отворени към стаята с кутията. Жената се понесе през входа, като краката ѝ не докосваха пода, а роклята ѝ се вееше около нея.

Тя отново изчезна от полезрението на Ничи.

Следващия път, когато се появи, беше между стаята и Ничи.

Кутията на Орден беше под мишницата ѝ.

Докато ужасният ѝ смях проехтя отново в съзнанието на Ничи, светът наоколо се разтопи в мрака.

ШЕСТА ГЛАВА

РЕЙЧЪЛ НЕ ЗНАЕШЕ ЧИЙ Е КОНЯТ, пък и не я интересуваше особено. Просто го искаше.

Беше тичала цяла нощ и бе изтощена. Изобщо не спря да помисли защо го прави. Някак си не изглеждаше важно. Единственото важно беше да продължава напред. Трябваше да бърза. Трябваше да не спира.

Трябваше да ускори крачка.

Трябваше ѝ конят.

Беше сигурна, че трябва да се движи именно в тази посока. Не знаеше защо. Не беше се замисляла сериозно. Този въпрос просто си оставаше заровен дълбоко в подсъзнанието ѝ и не бе доплувал до повърхността, като притеснение, което трябва да бъде съзнателно обмислено. Докато стоеше приведена в сухия, чуплив храсталак, внимаваше да е неподвижна като сянка, докато реши какво да прави. Беше ѝ трудно да не мърда съвсем, понеже умираше от студ. Наложиха си да не трепери, за да не би да издаде присъствието си. Искаше ѝ се да разтрие ръце, но знаеше, че не бива, защото всяко движение можеше да привлече внимание към нея. Както беше премерзнала, най-много ѝ се искаше да се сдобие с коня.

Собственикът му който и да бе той, изглежда, не беше наблизил момента. Или най-малкото, ако беше, то тя не го виждаше. Може би спеше във високата кафява трева и тя нямаше как да го забележи. А може и да бе отишъл да разузнава наоколо.

Или изчакваше и я наблюдаваше с опъната на тетивата стрела, за да се прицели в нея в мига, в който тя излезе от укритието си. Колкото и плашеща да бе тази мисъл, тя по нищо не можеше да се сравнява с нуждата ѝ да продължава да върви, да бърза.

Рейчъл провери къде слънцето прозира през гъстата гора, за да е сигурна накъде трябва да тръгне. Обмисли възможните пътища за измъкване. Имаше широка пътека, едва ли не път, който осигуряваше

добра възможност за бягство. Имаше и плитък поток с пясъчно дъно, който пресичаше голата ливада.

На отсрещната страна потокът се доближаваше до пътя и продължаваше паралелно с него през дърветата на югоизток.

Слънцето беше ниско и изглеждаше огромно и червено, увиснало точно над хоризонта. На цвят беше като драскотините, които покриваха целите й ръце, след като бе тичала през храсталака.

Преди Рейчъл да се усети, преди да има време да осмисли всичко, краката й вече се движеха. Сякаш по собствена воля. Излезе от храсталака и хукна през откритото пространство към коня.

С крайчеца на окоето си мярна мъжа, когато той внезапно се изправи до седнало положение във високата трева. Както и предполагаше, досега беше спал. С кожената си дреха и покритите с шипове ремъци, придържащи ножовете му, приличаше на войник от Императорския орден. Изглежда, беше сам. Най-вероятно на разузнавателна мисия. Знаеше го от Чейс. Войниците на Императорския орден, които се придвижват поединично, най-вероятно са разузнавачи.

Не я вълнуваше особено кой е и какъв е. Тя искаше коня му. Помисли си, че вероятно би трябвало да се страхува от него, но не я беше страх. Единственото, от което се боеше, беше, че може да не успее да открадне коня, а това би я забавило.

Мъжът скочи рязко, като отхвърли одеялото си. Втурна се към нея с бясна скорост. Настигаше я бързо, но краката на Рейчъл се бяха издължили през лятото и тя се бе превърнала в бърз бегач. Войникът й изкрещя. Тя не му обърна внимание и продължи да тича към червенокафявата кобила.

Онзи хвърли нещо по нея. Тя мярна с периферното си зрение как предметът прелетя над лявото й рамо. Нож. Знаеше, че от толкова далеч си е загубена работа, „на късмет“, както казваше Чейс. Той я учеше да се съсредоточава, да се прицелва. От него знаеше много за ножовете. Беше наясно, че е трудно да улучиш движеща се мишена с нож.

Оказа се права. Ножът прехвърча доста далеч от нея и се заби с тъп звук в паднал дънер, полегнал на пътя между нея и коня. Тя издърпа острието от изгнилото дърво, което я забави с един миг, и го затъкна в колана си.

Сега ножът беше неин. Чейс я беше научил при всяка възможност да отнема оръжията на противниците си и да е готова да ги използва, особено когато взетото оръжие е по-добро от личното ѝ. Опреше ли до оцеляването ѝ, трябваше да използва всичко, което ѝ попаднеше под ръка.

Като едва си поемаше въздух, тя се мушна под муцуната на коня и сграбчи свободния край на поводите, които се оказаха вързани за един клон на падналото дърво. Пръстите ѝ, безчувствени от студа, трескаво започнаха да развързват стегнатия възел. Плъзгаха се по кожената повърхност, а Рейчъл се опитваше да забие нокти в нея. Идеше ѝ да закрепци от отчаяние, но продължи упорито да се мъчи с възела. Стори ѝ се, че мина цяла вечност, преди да го разхлаби. Веднага щом поводите се освободиха, ги събра в едната си ръка.

Тогавя забеляза оставеното наблизко седло. Хвърли поглед към мъжа, който продължаваше да ѝ креци нещо. Той бързо скъсяваше разстоянието. И дума не можеше да става за оседлаване на коня — нямаше да има достатъчно време. На седлото бяха сложени дисаги — най-вероятно пълни с припаси. Тя плъзна ръка под плоското парче кожа, свързващо двете торби, и се наведе под врата на изплашеното животно.

Заобиколи и се вкопчи в гривата, за да може да се метне на голия гръб. Дисагите бяха тежки и тя за малко да ги изпусне, но успя да ги задържи и ги издърпа зад себе си. Макар конят да не бе оседлан, поне имаше юзди. Някъде дълбоко със съществуването си Рейчъл усети приятната топлина на животното.

Успя да намести тежките денкове пред себе си, върху плешките на коня. Вътре сигурно имаше храна и вода. Щеше да има нужда и от двете, за да продължи. Подозираше, че пътуването ще бъде дълго.

Кобилата изпръхтя и тръсна глава. Рейчъл не беше успяла да отдели време, за да се сближи с животното, както я беше учил Чейс. Тя отпусна поводите и заби пети в ребрата на кобилата, която затанцува странично, все още несигурна как да възприеме странния си нов ездач. Рейчъл погледна през рамо и установи, че мъжът почти я е настигнал. Като здраво стискаше гривата с едната си ръка, а поводите с другата, тя се приведе напред и пришпори още по-здраво с пети страните на животното. Кобилата препусна. Мъжът изруга и направи отчаян скок да улови юздата. Рейчъл рязко дръпна поводите встрани и животното я

послуша. Войникът прелетя покрай тях и се приземи по лице с глухо сумтене. Миг по-късно, като видя бясно размахващите се пред лицето му копита, той изкрещя и гневът му бързо прерасна в ужас, докато трескаво се опитваше да се претърколи встрани. Размина му се с няма и десетина сантиметра.

Рейчъл не се почувства победител. Единственото, което усещаше, беше натрапчивата нужда да бърза, да препуска на югозапад. Кобилата с готовност се подчини.

Рейчъл насочи галопиращата кобила към потока в далечния край на тревистата поляна. Дърветата се затваряха зад тях, докато двете препускаха по широката ивица плитка вода. Мъжът остана някъде далеч назад. Копитата на коня вдигаха пръски вода. Покритото с едър пясък дъно се оказа подходящо за придвижване.

Пак от Чейс тя се беше научила как да използва водата, за да скрие следите си.

С всяка следваща крачка беше на крачка по-близо до целта и единствено това имаше значение.

СЕДМА ГЛАВА

КОГАТО ВОЙНИКЪТ, който минаваше покрай каруците, подхвърли твърдо сварените яйца, Ричард награби колкото може. Още щом ги събра от земята, ги сипа в сгъвката на лакътя си и изпълзя обратно под каруцата, за да се скрие от дъжда. Не беше кой знае какъв подслон, но все пак бе по-добре, отколкото да стои направо на дъжда.

Сдобил се със своята дажба яйца, Джонрок също затътри веригата обратно и се пъхна под каруцата в другия ѝ край.

— Пак яйца — с погнуса отбеляза Джонрок. — Само с това ни хранят — яйца!

— Можеше и да е по-зле.

— Не вярвам — поклати глава Джонрок, възмутен от хранителния им режим.

Ричард избърса яйцата от панталоните си, опитвайки се да ги изчисти от полепналата кал.

— Можеше да ни хранят и с Йорк.

— С Йорк ли? — смръщи чело Джонрок.

— Съотборникът ти, дето си счупи крака — обясни Ричард и започна да бели едно яйце. — Дето Змийската мутра го уби.

— А, да... Йорк. Сериозно ли мислиш, че войниците са човекоядци?

Ричард се огледа.

— Ако останат без храна, започват да ядат мъртвите си другари. Ако пък са озверели от глад, а мъртвите са привършили, си осигуряват нова реколта.

— Да не би да свършват храната?

Ричард знаеше, че и това ще стане, но не искаше да го казва на глас. Бе инструктирал Д'Харанските части не само да унищожават всички кервани с провизии, идващи от Стария свят, ами да направят така, че Старият свят изобщо да не успява да снабдява огромната си армия с храна.

— Казвам само, че можеше и да е по-лошо от яйца.

Джонрок погледна на яйцата си с други очи и накрая изсумтя.
Докато на свой ред се залови да си бели яйце, смени темата.

— Как мислиш, дали ще ни накарат да играем Джа'Ла в дъжда?

Ричард преглътна хапката си, преди да отговори.

— Вероятно. Предпочитам да играя и да се сгрея, отколкото да вися тук и да умирам от студ цял ден.

— Така е.

— Пък и колкото по-рано почнем да побеждаваме отборите, участващи в турнира, толкова по-напред в класирането ще отидем и толкова по-бързо ще се изправим срещу отбора на императора.

Тази перспектива извика на лицето на Джонрок усмивка.

Ричард умираше от глад, но се овладя и задъвка бавно, наслаждавайки се на храната. Докато белеха яйца и дъвчеха мълчаливо, той не изпускаше от очи оживлението в далечината. Въпреки дъжда в лагера кипеше трескава активност. Звънтенето на чукове в наковални отекваше през пелената на дъжда и общия фон от разговори, крясъци, кавги, смехове и раздавани на висок глас заповеди.

Необятният лагер се бе проснал връз полетата Азрит и обхващаше плътно целия му ограничен хоризонт. От земята човек трудно би могъл да види много широк периметър. Погледът му стигаше до каруците и големите шатри зад тях. Напред-назад сновяха коне, каруци, теглени от мулета, си проправяха път през морето от хора. Покрай походните кухни стояха тълпи от мокри до кости хора, очакващи своята дажба.

Над всичко това в далечината се извисяваше Народният дворец. Дори в дрезгавината на мрачния ден великолепните каменни стени, величествени кули и грандиозни покриви се рееха приказно над вражеската армия, дошла да ги унищожи. Зад парата и пушеците на огромния лагер, допълнително размити от неспирния дъжд, силуетът на двореца потрепваше като далечно, достолепно привидение. Понякога мъглите и облаците биваха толкова гъсти, че покриваха цялото плато като завеса и то се губеше в сивата мараня, сякаш нагледало се на връщата орда, дошла да го превземе.

Не съществуваше лесен начин да се атакува Дворецът, извисил се най-отгоре на платото. Пътят, който се виеше отстриани по ръба на скалата, бе прекалено тесен, за да може да се организира значимо нападение. Освен това имаше и падащ мост, за който Ричард беше

убеден, че вече е вдигнат, а дори да не беше, масивните стени най-отгоре сами по себе си бяха непреодолимо препятствие, а пред тях не оставаше много място за събиране на многобройна военна сила.

В мирно време Народният дворец привличаше търговци от цяла Д'Хара. Към вътрешността му непрекъснато се внасяха провизии за изхранване на многобройните хора, живеещи вътре. Тъй като представляваше търговско средище, към Двореца се стичаха голям брой хора да купуват и продават какво ли не. За всички тях главният път към Двореца град беше през самото плато. Имаше безкрайни стълби и алеи, по продължение на които се рояха безброй посетители и търговци. Имаше също и огромни платформи за коне и каруци. Тъй като към вътрешността на платото пътуваха тълпи от хора, по целия път бяха разположени магазинчета и сергии. Върволици се виеха натам, но хората така и не стигаха до града горе.

Цялата вътрешност на платото беше осеяна с всякакъв род и вид помещения. Някои бяха обществени, други — не. Голяма част от дворцовата гвардия бе разквартирувана там.

Проблемът за Императорския орден беше, че големите порти към тези вътрешни пространства бяха затворени. Тези врати бяха направени така, че да издържат на всякаква атака, а във вътрешността бяха складирани достатъчно провизии, за да се устои на продължителна обсада.

Полетата Азрит отвън не бяха ни най-малко гостоприемна среда за организиране на обсада. Докато вътре имаше дълбоки кладенци за вода, които не пресъхваха, то отвън можеше да се разчита единствено на дъжда. Нямаше и надежден източник на дърва за огрев. А на всичко отгоре времето беше доста своенравно.

Сред Императорския орден имаше доста хора с дарбата, но те не можеха да помогнат много за обезвреждане защитите на двореца. Самата конструкция на Двореца бе изградена като защитно заклинание, което укрепваше силата на Господаря Рал, като в същото време възпрепятстваше силата на всеки друг. Във вътрешността на платото и в града, кацнал отгоре му, способностите на всеки друг, освен Господаря Рал, бяха сериозно стопирани.

Тъй като Ричард бе Господарят Рал, тази магия би трябвало да му осигури предимство. Само че дарбата му някак си му бе отнета. Беше почти сигурен какво е станало. Но при това положение, както беше

завързан за каруца насред многомилionната вражеска армия, не можеше да направи много по въпроса.

Освен платото и Двореца отгоре, най-високото, което се извисяваше на хоризонта, бе платформата, която Императорският орден издигаше. Нямаше лесен начин да се атакува сърцето на силата на Д'Харанската империя — последната пречка по пътя към установяване на владичеството им над Новия свят. Планът на Джаганг явно беше да издигне гигантска рампа, която да побере достатъчно военни части, че да превземат крепостните стени.

Отначало Ричард си мислеше, че това е невъзможно, но се зае да следи внимателно действията на войниците и скоро осъзна със свито сърце, че планът им всъщност може и да успее. Колкото и нависоко да се издигаше платото, нашествениците разполагаха с многомилionна армия, напълно отдадена на каузата.

Джаганг гледаше на тази завоевателна мисия като последен щурм, който ще му позволи да наложи безапелационната власт на Императорския орден. За него това бе последната битка — оттук нататък нямаше да води нови битки, нямаше да предприема завоевателни походи. Градът, кацнал на платото, бе последното препятствие по пътя му.

Императорският орден не допускаше живот извън техните правила. Проповедниците на Ордена учеха, че е безнравствено да имаш личен избор, че това е разрушителна за човечеството сила. Самото съществуване на находчиви, независими, свободни хора влизаше в рязко противоречие с основните доктрини на Ордена. Ордентът обричаше жителите на Новия свят на егоизъм и зло. Който не приемеше каузата на Ордена, бе обречен на сигурна смърт.

Да разполагаш с милиони войници, които разполагат с достатъчно свободно време, докато чакат да бъде наложена волята на върховния им главнокомандващ, бе доста притеснително. Ето защо Джаганг им намираше достатъчно работа. Строежът на платформата не спираше нито за секунда — денем и нощем.

Ричард не можеше да види хората, които се трудеха по основите, но бе сигурен, че кипи трескава активност, че се копаят ровове, изхвърлят се пръст и камъни. Рововете ставаха все по-дълбоки, а материалът се изнасяше нагоре, при самата платформа. Начинанието бе наистина мащабно, работеше се с размах. Ричард бе в лагера

отскоро, но предполагаше, че няма да мине много време, преди да различи силуета на платформата да пълзи бавно нагоре към платото.

— Ти как ще умреш? — попита Джонрок.

Ричард бе уморен да наблюдава строежа в далечината и да мисли над безрадостното бъдеще, което Орденът щеше да осигури на човечеството. Въпросът на приятеля му не звучеше особено ободряващ. Ричард се облегна на колелото и продължи да дъвче.

— Нима мислиш, че ще имам избор — попита накрая. — Че ще ми дадат право на глас? — Отпусна длан върху коляното си, без да пуска недояденото яйце. — Можем да избираме как да живеем, Джонрок, но не мисля, че това се отнася и до смъртта ни.

Джонрок явно се изненада от отговора.

— Значи мислиш, че можем да избираме как да живеем, така ли, Рубен? Напротив, нямаме избор.

— Човек винаги има избор — приключи темата Ричард и пъкна яйцето в устата си.

Джонрок повдигна веригата, закачена за нашияника му.

— Как да избирам, като те са пълновластни господари на живота ни? — вдигна ръка към лагера той.

— Господари ли? Тези хора нямат собствена воля, те живеят по правилата на Ордена. В този смисъл те не са господари дори на собствения си живот.

Джонрок поклати удивено глава.

— Понякога говориш странни неща, Рубен. Аз съм роб. Аз съм този, който няма избор, не те.

— Има вериги, които са по-здрави от веригите около врата ти, Джонрок. Моят живот означава много за мен. Но съм готов да го пожертвам за човек, когото обичам и когото ценя.

Всичките тези хора наоколо са избрали да пожертват живота си за безумна кауза, която носи единствено страдание. Всъщност те вече са го пожертвали, без да получат нищо в замяна.

Нима това означава пълноценен живот? Не мисля. Те сами са поставили вериги около врата си — вярно, друг вид, но все пак вериги.

— Когато ме плениха, се съпротивлявах. Императорският орден спечели. И сега съм окован тук. Тези хора са живи, а ако ние се опитаме да избягаме, ще се разделим с живота.

Ричард махна и последното парченце черупка от едно яйце.

— Всички ще умрем, Джонрок. Важното е обаче как живеем. В края на краищата човек живее само веднъж, така че е важно да живеем стойностно.

Джонрок продължи да дъвче замислено. Накрая се ухили и махна с ръка.

— Е, ако все пак накрая мога да избирам как да умра, ми се ще да е под одобрителните възгласи на тълпата, по време на игра. — Той погледна Ричард. — А ти, Рубен? Ти какво би избрал?

Ричард го занимаваха по-важни въпроси.

— Надявам се да не ми се наложи да вземам решение точно днес.

Джонрок въздъхна тежко. Яйцата изглеждаха като топченца в огромните му лапи.

— Може и да не е днес, но според мен това е последното място, където ще играем. Според мен именно тук ще се разделим с живота си.

Ричард не отвърна, така че Джонрок продължи в пороя.

— Сериозно говоря. Ти слушаш ли ме изобщо, или продължаваш да бленуваш за жената, която твърдиш, че си видял вчера на идване в лагера?

Ричард се улови, че се усмихва. Въпреки всичко се усмихваше. Колкото и истина да имаше в думите на Джонрок, защото наистина имаше голяма вероятност да не напуснат живи това място, той се усмихваше. Въпреки всичко не възнамеряваше да говори за Калан пред него.

— Доста неща видях на идване в лагера.

— Скоро, като свършат игрите и ако сме се представили добре, ще има достатъчно жени. Змийската мутра обеща. Сега обаче има само войници и още войници. Вчера сигурно нещо ти се е привидало.

Забил поглед в нищото, Ричард кимна.

— Далеч не си първият, който я мисли за призрак.

Джонрок отмести веригата пред себе си и се примъкна към Ричард.

— Рубен, по-добре си събери акъла, че иначе ще ни пречукат още преди да сме имали възможност да играем с отбора на императора.

Ричард вдигна глава.

— Останах с впечатлението, че си готов да умреш.

— Не ми се мре.

— Видя ли, Джонрок, направи своя избор. Дори окован, пак направи избора относно живота си.

Джонрок му се закани с пръст.

— Виж, Рубен, ако ще ме пречукат по време на игра, не ми се ще да е, защото главата ти е била в облаците и си бил отнесен по жени.

— Само една жена, Джонрок.

Грамадният мъж се приведе напред и изтръска парченца черупка от дланта си.

— Да, спомням си. Каза, че си видял жената, която искаш да стане твоя съпруга.

Ричард не го поправи.

— Искам само да играем добре и да спечелим, за да имаме шанс да играем срещу отбора на императора.

Усмивката на Джонрок се върна.

— Наистина ли си мислиш, че можем да ги победим, Рубен?

Ричард счупи поредното яйце в ръба на колелото.

— Нали ти беше този, който искаше да умре под възгласите на тълпата.

Джонрок го изглежда косо.

— Може пък да те послушам и да избира да живеея като свободен човек.

Ричард само се подсмихна, преди да отхапе половината яйце.

Тъкмо привършиха със закуската, когато се появи командир Карг, ботушите му шляпаха в калта.

— Изчезвайте! Всички!

Ричард и Джонрок изпълзяха изпод каруцата и застанаха под дъжда. Другите пленници също се събраха, готови да чуят какво има да им каже командирът.

— Ще имаме посещение — обяви Карг.

— От кого? — попита един от войниците.

— Императорът обикаля отборите, дошли за турнира. Очаквам от вас да му покажете, че съм избрал добър отбор. Всеки, който не ме представи подобаващо или който не изрази нужното уважение към Негово сиятелство, ще ми стане излишен.

Без да каже нито дума повече, командирът се отдалечи.

Ричард усети как пулсът му се учестява, сърцето му препусна лудо. Дали Калан и днес няма да е с Джаганг. Макар отчаяно да му се искаше да я види пак, потръпваше при мисълта, че тя е в компанията на този отвратителен човек. Всъщност на всичките тези войници.

Предната година, когато Ничи плени Ричард и го отведе в Стария свят, Калан зае мястото му и поведе Д'Харанската армия. Нейна бе заслугата за това, че не позволиха на Джаганг да завоюва победа още тогава. Тя бе тази, която удържа набезите на Ордена въпреки постоянните подкрепления от Стария свят. Калан не само забави нашествениците, но и си спечели неувяхващата им омраза заради болката, която им причини. Ако не беше тя, Ордена щеше да победи и изколи до крак Д'Харанската армия. Тя успя да ги държи извън обсега на императора.

Като направи всичко възможно вълнението му да не проличи, Ричард се облегна на каруцата и скръсти ръце в очакване. Не след дълго някъде вляво различи императорската свита, която си проправяше път през лагера. Движеха се покрай отборите, наредени един до друг, като от време на време спираха и оглеждаха внимателно играчите.

Съдейки по вида на войниците в свитата, Ричард прецени, че със сигурност съпровождат именно императора. Разпозна гвардейците от предния ден, когато за пръв път се сблъска с Джаганг. Точно тогава бе мярнал Калан. Гвардейците на императора изглеждаха внушителни с доспехите и кожените си дрехи, с лъскавите си оръжия, но всъщност онова, което внушаваше най-много страхопочитание, бяха лъсналите им от дъжда мускули, които изпъкваха на мощните им ръце.

Тези мъже внушаваха страх дори у иначе твърде арогантните войници от Ордена. Сега всички се отдръпваха, за да им сторят път. Ричард предположи, че хора като тях са абсолютно безмилостни към потенциална заплаха за императора.

Джонрок пристъпи напред, за да се изравни с останалите, които очакваха приближаването на Джаганг. В следващия миг Ричард различи лъскавото теме на императора в центъра на елитните гвардейци и внезапно се сети нещо. Джаганг щеше да го познае. Бидейки пътешественик по сънищата, той умееше да се настанява в главите на различни хора и бе виждал Ричард през чужди очи.

Ричард не можеше да повярва, че е проявил такава недопустима небрежност, опитвайки се да се доближи до Калан чрез отбора по Джа'Ла, при положение, че Джаганг навярно щеше да е наблизо и да го познае. Разсеял се от мисълта, че най-сетне ще стигне до Калан, изобщо не бе обмислил подобна възможност.

След което Ричард забеляза и друго — Сестра.

Приличаше на Сестра Улиция, но ако наистина беше тя, явно доста бе поостаряла от последния път, когато я бе виждал. Тя вървеше на опашката, с последните гвардейци, но Ричард успя да разгледа добре набразденото ѝ от дълбоки бръчки лице.

При последната им среща тя беше красавица, макар че Ричард трудно отделяше външния вид от природата на даден човек. А Сестра Улиция се отличаваше с лош нрав. За Ричард външната красота бе част от цялото излъчване на човека. Злият характер променяше оценката му до такава степен, че той преставаше да забелязва лъскавата обвивка.

Това бе и още една причина да оценява толкова високо красотата на Калан — тя не само бе изумително красива, но и безупречна във всяко едно отношение. Нейната проникателност и ум съответстваха напълно на страстта ѝ към живота. Сякаш очарованието ѝ бе съвършено отражение на цялото ѝ същество.

Макар и някога да се отличаваше с физическа красота, в момента Сестра Улиция представляваше огледален образ на порочната си природа.

В следващия миг Ричард си помисли, че в лагера има и други Сестри, които биха го разпознали — не опираше само до Джаганг и Улиция.

Внезапно се почувства уязвим. Във всеки един момент можеше да се окаже в полезрението на коя да е Сестра. Нямахше къде да се скрие. Приблужи ли достатъчно, Джаганг нямаше да пропусне да забележи Господаря Рал, човека, когото преследваше и който сега бе в сърцето на армията му. Както бе окован и лишен от възможността да използва своя Хан, колкото и да му бе трудно да контролира дарбата си в случаите, когато имаше достъп до нея, Ричард щеше да зависи изцяло от волята на императора.

В съзнанието му нахлу притеснителният спомен за едно видение, което му бе споделила вещицата Шота. Видение, в което го екзекутират. Според картината, която видя тогава, валеше като из ведро

— както сега. Калан също беше там. Със сълзи и ужас в очите тя наблюдаваше как завързват китките му зад гърба и насила го принуждават да коленичи в калта. Както стоеше на колене, а в ушите му отекваше крясъкът на Калан, която повтаряше името му, огромен войник пристъпи зад него и докато размахваше нож пред лицето му, го увери, че ще се заеме с Калан веднага след това. После с мощен замах прокара острието през гърлото му,

Ричард осъзна, че се е хванал за гърлото, сякаш в опит да запуши зейналата рана. Дишаше учестено.

Усети как му призлява. Нима видението на Шота щеше да се случи наистина? За това ли искаше да го предупреди вещицата? Нима настъпи денят на неговата смърт?

Събитията се развиваха с шеметна бързина. Нима би могъл да се подготви за този миг?

— Рубен! — изкрещя му командир Карг. — Ставай веднага!

Ричард с усилие се овладя и си пое дълбоко дъх. Направи крачка напред с ясното съзнание, че ако не се вземе в ръце, положението ще придобие още по-внезапен гротесков край.

Свитата на императора се бе спряла пред съседния отбор. Ричард чуваше приглушени гласове, удавени в монотонния ромон на дъжда.

Мисълта му работеше трескаво, опитваше се да реши какво да прави, преди Джаганг да го е разпознал. Знаеше, че е невъзможно да се скрие зад съотборниците си. Той беше нападател. Джаганг би искал да види нападателя на отбора.

В този момент видя Калан.

Движеше се като в сън. Свитата се накани да продължи към Ричард и отбора му.

Наясно, че трябва да застане в редицата при останалите, той понечи да прескочи веригата, с която бе окован Джонрок. И тогава му хрумна нещо. Припряно вдигна крак и умишлено закачи веригата. Плъосна по лице в калта. Командир Карг побесня от ярост.

— Ах ти, непохватен идиот такъв. Веднага ставай горе!

Ричард се изправи на крака в мига, в който гвардейците се разделиха, за да сторят път на императора. Ричард застана до Джонрок и с пръст почисти калта от очите си.

Примигна, за да вижда по-добре. И видя Калан. Тя вървеше плътно зад Джаганг. Качулката, спусната, за да я предпазва от дъжда,

покриваше почти цялото ѝ лице. Ричард различи познатите движения на тялото ѝ. Никой не можеше да се движи така.

Погледите им се засякоха. Той имаше чувството, че сърцето му спря да бие.

Спомни си първата им среща. Видя му се толкова достолепна в бялата си рокля. Никога нямаше да забрави как го погледна право в очите, без да каже нищо — поглед, в който се четеше безмълвен въпрос и в който в същото време се долавяше изключителна интелигентност и начетеност. За пръв път в живота си виждаше толкова открит и доблестен поглед. Имаше чувството, че се е влюбил в нея още от тази първа секунда, от първото виране в красивите ѝ зелени очи. Беше убеден, че още тогава те му бяха разкрили душата ѝ.

Сега в очите ѝ той видя всичко това, но размито от неясна тръпка на обърканост. По начина, по който тя го погледна, той разбра нещо важно — Калан усещаше, че той я вижда. Тъй като бе под въздействието на лавинния огън, тя не би могла да си спомни нито кой е той, нито коя е самата тя. Никой освен Ричард и Сестрите, които я бяха взели за заложница и бяха активирали заклинанието, не я помнеше. Джаганг явно не бе засегнат от лавинния огън. Ричард предположи, че това навярно се дължи на връзката му със Сестрите. Но така или иначе за всички други Калан бе невидима.

И все пак тя разбираше, че Ричард я вижда. При наложената ѝ от заклинанието изолация това сигурно бе от изключително значение за нея. Разбра го по погледа ѝ.

Преди Джаганг да е успял да се приближи, за да разгледа отбора, към тях изтича един войник и извика нещо. Императорът направи знак на охраната си и те пуснаха новодошлия до Джаганг. Ако се съди по минималното му въоръжение — само няколко ножа, — явно беше вестносец. Изглеждаше задъхан и забързан.

Щом се приближи до императора, човекът се приведе напред и зашепна припряно в ухото му. Докато говореше, посочи с ръка към мястото, където издигаха платформата.

Калан отмести погледа си от Ричард и се вторачи във вестносеца.

Ричард разгледа по-подробно охраната на Джаганг. Не бяха от личните гвардейци на императора и всъщност като че ли гледаха да не се доближават много-много до техните внушителни и страховити

фигури. По-скоро приличаха на обикновени войници. Оръжията им не бяха добра изработка. Не носеха ризници или доспехи. Дрехите им бяха събрани оттук-оттам. Бяха едри, млади и силни, но нямаха вид на елитна имперска охрана.

Ричард осъзна, че всъщност тяхната работа е да пазят Калан. За разлика от личните гвардейци на Джаганг, които явно не я забелязваха, тези мъже сегиз-тогиз хвърляха погледи към Калан и следяха всяко нейно движение. Кое то означаваше, че я виждат. Гвардейците на Джаганг изобщо не я поглеждаха. Явно императорът бе намерил хора, които я виждат, и ги бе назначил за нейни пазачи. Те явно не бяха подвластни на заклинанието.

Докато се питаше как е възможно това, той изведнъж си даде сметка, че всъщност няма нищо странно. Заклинанието на лавинния огън, както и всяка друга магия, бе заразено от Хармониите. Тази зараза разяждаше способността на магията да функционира. Целта на Хармониите бе да унищожат магията. Заради следата, която те бяха оставили в света на живите, целостта на лавинния огън също бе нарушена. Когато Зед и Ничи направиха верификационната мрежа, Ричард установи, че е повредена самата структура на заклинанието. Заради заразата лавинният огън не действаше така, както бе замислен. Беше се повредил. Звучеше логично заради повредата да има и хора, на които заклинанието да не действа.

Ричард знаеше, че когато върлува чума или друга страшна болест, тя не покосява всички наред. Винаги остават шепа хора, които, макар да се грижат за болните и умиращите, така и не се заразяват. Сигурно и сега беше така. Явно имаше отделни хора, които не бяха засегнати от лавинния огън и виждаха Калан. Това определено обясняваше факта, че тя е заобиколена с охрана, която я вижда. Докато специалните ѝ пазачи, разсеяни от мъжа, който говореше на императора толкова разпалено, се обърнаха, за да видят по-добре какво става, Калан направи почти незабележимо движение към единия. Извърна леко глава, сякаш да намести качулката си, за да се предпази по-добре от дъжда, а ръката ѝ се плъзна към единия от пазачите. Ричард видя, че ножницата му зее празна. Докато ръката на Калан се плъзгаше обратно под наметалото, Ричард долови милолетно проблясване на острие. Идеше му да се изсмее на глас, да извика от радост, но не посмя да помръдне.

Калан забеляза, че той я гледа, и осъзна, че явно е видял всичко. Задържа погледа си върху него, за да прецени дали представлява заплаха за нея. Използваше качулката си, за да държи лицето си скрито от охраната — да не би някой да забележи накъде гледа. Като видя, че той не помръдва, тя се обърна в посоката, накъдето гледаха останалите, и проследи разговора между вестносеца и императора.

Джаганг рязко се завъртя и тръгна в посоката, откъдето бе дошъл, следван по петите от вестносеца. Калан успя да се извърне за секунда и да стрелне с поглед през рамо Ричард, преди охраната да оформи плътен кръг около него и пленничката му.

Докато тя извърещаше глава, Ричард мярна тъмна синина на лявата ѝ буза.

В душата му се надигна кипящ гняв. Всяка фибра на съществуването му копнееше да стори нещо, да действа, да я изтръгне от Джаганг, да я изведе от този лагер. Мисълта му препускаше трескаво да се хване за нещо, но както беше окован, не му оставаше много поле за действие. Не му беше нито времето, нито мястото.

По-лошото беше, че ако не направи нещо, Джаганг ще продължи да я малтретира. Ако стои безучастен, а Калан продължи да страда, Ричард никога нямаше да си го прости. Колкото и отчаяно да му се искаше да направи нещо, нямаше как.

Стоеше притихнал и неподвижен, опитвайки се да понесе бушуващата в него ярост, която бе не по-малка от яростта на Меча на истината — оръжието, с което се раздели, за да намери Калан.

Калан, императорът и охраната се изгубиха във врящия блудкав казан на лагера. Зад тях като че се затвориха завеси от мъгла.

Ричард стоеше на мястото си разтреперан и отчаян. Вече дори не му беше студено от дъжда. Дори студеният дъжд не успяваше да охлади буйната му ярост. Докато мисълта му препускаше бясно през всякакви възможни варианти за действие, той беше наясно, че всъщност нищо не може да стори. Поне не сега.

В същото време сърцето му се свиваше от болка за Калан. Като си помислеше какво е принудена тя да търпи в ръцете на човек като него, всичко отвътре му се свиваше. Коленете му омекваха от страх за нея. Наложиха се да извика на помощ цялата си упоритост и решимост, за да не се строполи на земята, облян в сълзи.

Ах, да му падне Джаганг... Само да му падне.

Командир Карг застана на крачка от лицето му.

— Извади късмет — изръмжа той. — Императорът явно имаше по-важна работа, отколкото това да оглежда отбора ми и непохватния ми нападател.

— Трябва ми боя — сякаш не го чу Ричард.

Командир Карг примигна изненадан.

— Моля?

— Боя. Трябва ми боя.

— Очакваш да хукна да ти търся боя!

— Да, казвам ти, че ми трябва.

— За какво ти е?

Ричард му се закани с пръст, едва потискайки порива да метне веригата си около врата му и да го удуши.

— За какво са ти тези татуировки?

Объркан, Карг се поколеба за момент, опипвайки внимателно въпроса, сякаш можеше да е осеян с бодли.

— За да изглеждам по-страховит и да плаша врага — отвърна накрая. — Това ме прави по-силен. Врагът вижда в мен и хората ми силни и безкомпромисни бойци. Сърцата им се изпълват с ужас. Когато страхът ги скове, победата е наша.

— Точно затова ми трябва боя — обясни Ричард. — Искам да боядисам лицата на момчетата от отбора, за да вселяват страх в сърцата на противниците ни. Така по-лесно ще ги победим.

Командир Карг се вторачи в очите на Ричард, сякаш се опитваше да прецени дали не го пързала нещо.

— Имам по-добра идея — отвърна след малко. — Ще извикам хора да ви направят татуировки. — Вдигна ръка към люспите, гравирани върху лицето му. — Ще ги накарам да покрият лицата на всички ви с люспи. Така за всички ще е ясно, че вие сте моят отбор.

Командирът се ухили самодоволно в лицето на Ричард.

— Освен това ще ви понадупча малко. Освен с татуировки ще покрия лицата ви и с метални халки. Ще заприличате на истински животни.

Ричард го изчака да завърши и поклати глава.

— Не, няма да свърши работа.

Онзи замлъкна изумен.

— Как така няма да свърши работа? — извика след малко.

— Ами... тези татуировки не се виждат достатъчно отдалеч. В битка вероятно вършат добра работа, когато си лице в лице с врага, но при Джа'Ла нещата стоят по друг начин. Някой може изобщо да не види лицето на противника си отблизо.

— По време на играта често си достатъчно близо до противника, почти като на бойното поле — възрази Карг.

— Сигурно — продължи Ричард, — но аз искам да се забелязваме не само от противниците си на терена, а и от другите отбори, които наблюдават играта... и от цялата публика. Хората трябва да ни запомнят и да се страхуват от нас.

Командир Карг скръсти ръце.

— Ще ви татуирам, за да е ясно, че сте моят отбор. Искам всички да разберат, че това е отборът на командир Карг.

— Ами ако изгубим? Ако изгубим позорно?

Командирът го стрелна с убийствен поглед.

— Тогава ви чака камшикът... в най-добрия случай. И вероятно вече няма да сте ми от полза. А ти знаеш какво става с пленниците, които не вършат работа.

— Ако това се случи — кимна Ричард, — хората ще запомнят, че всички играчи от отбора, който си ексекутирал поради некадърност, са били татуирани като теб. Загубим ли, ще запомнят змийските люспи на татуировката ти, покриващи лицата на всички ни. Татуировката свързва нас с теб, но и теб с нас. Загубим ли, всеки, който види татуираното ти лице, ще се изсмее в него.

Ако поради някаква причина не се представим добре, боята може да се измие, преди да бъдем наложени с камшик или каквото там решиш.

Командир Карг най-сетне започна да схваща какво има предвид Ричард. Татуираният мъж се почеса по брадата, поохладил страстите.

— Ще видя дали няма да мога да осигуря малко боя.

— Нека да е червена.

— Червена ли? Защо?

— Червеното се вижда отдалеч. И се помни. Освен това напомня за кръв. Искам всички да ни виждат и най-вече да се чудят защо искаме да изглеждаме като облени в кръв. Искам противниците ни да си задават този въпрос в нощта преди срещата. Искам да се обливат в

пот и да изгубят съня си, защото не успяват да си отговорят. И когато излязат на терена, да бъдат уморени. Тогава ще се лее кръв.

На устните на Карг се плъзна усмивка.

— Знаеш ли, Рубен, ако се беше родил, където трябва и беше от другата страна на барикадата, обзалагам се, че с теб щяхме да станем добри приятели.

Ричард се съмняваше, че събеседникът му знае що е приятелство и изобщо, че оценява подобни отношения между хората.

— Трябва ми достатъчно боя, за да боядисам всички от отбора — заключи Ричард.

Командир Карг кимна и се обърна да върви.

— Имаш я.

ОСМА ГЛАВА

КАЛАН ИЗБЪРЗА ДА НАСТИГНЕ ДЖАГАНГ, за да не би да реши, че се е отдалечила, и да я прониже с убийствена болка през нашийника. Въпреки че, както бе демонстрирал неведнъж, изобщо не му трябваше извинение, за да направи подобно нещо. Точно в този момент обаче ѝ беше ясно, че най-добре е да се постарее да не му дава и най-малко основание, защото явно новините, донесени от вестносеца, го караха да бърза неистово.

Не я интересуваха какви са новините. Мислеше си за мъжа, когото най-после успя да види втори път — пленника от предния ден.

Докато прекосяваше лагера и се чудеше кой ли е този човек, не изпускаше от очи не само пазачите си, но и редовите войници, покрай които минаваха. Вглеждаше се да разбере дали някой от тях не я вижда, напрягаше слух да долови издайнически коментари. Навсякъде се сблъскваше с учудени физиономии, явно изненадани да видят цял взвод тежковъоръжени войници да нахълтват грубо в ежедневието им. Никой от тях обаче не показваше признаци, че я е забелязал, никой не я поглеждаше.

Въпреки че служеха в армия, предвождана от самия император, тези мъже навярно никога не бяха виждали Джаганг толкова отблизо. Армията, събрана на едно място, беше с числеността на един голям град — всъщност на доста голям град. Ако някой от тези войници изобщо някога бе виждал императора, най-вероятно бе някъде в далечината, на голямо разстояние. Сега, докато минаваше на ръка разстояние от тях, го зяпаха с неприкрито страхопочитание.

Калан не пропусна да забележи реакцията им, както и отношението на Джаганг към тях — в пълно противоречие с основната доктрина за равенство между хората, проповядвана от Ордена. Джаганг никога не би се потопил в ежедневието на тези хора, не би живял и секунда сред калта и мизерията. В този лагер на практика нямаше закони, престъпността се ширеше навсякъде. Докато Джаганг оставаше под денонощната закрила на армия от пазачи, с които би

трябвало да е равноправен и равнопоставен. Калан си помисли, че може би единствената обща черта между редовите войници и императора беше, че и те, и той живееха сред море от насилие и бяха тотално безразлични към човешкия живот.

Калан, невидима за войниците, сред които минаваха, внимаваше да не стъпва в локви и изпражнения. Стискаше здраво откраднатия нож под наметалото си, без да е наясно какво ще го прави. Възможността да се сдобие с него ѝ се бе отворила неочаквано и тя не я пропусна.

В подобно обкръжение не беше излишно да е въоръжена. Лагерът представляваше доста страховито местенце, въпреки че тя бе невидима за почти всички. Макар да съзнаваше напълно, че ножът няма да ѝ помогне да избяга от Джаганг, специалната му охрана и Сестрите, усещането да държи нож в ръката си ѝ беше приятно. Оръжието ѝ създаваше чувство на сигурност, на контрол, потенциална възможност да се защити — поне в някаква степен. Нещо повече, оръжието в ръката ѝ бе доказателство колко много цени живота си. Близостта му ѝ подсказваше, че не е готова и няма да се раздели с него.

Удадеше ли ѝ се възможност, Калан щеше да използва ножа си, за да се опита да убие Джаганг. Беше наясно, че успее ли да го стори, със сигурност гарантира и собствената си гибел. Наред с това беше очевидно, че каквото и да се случи, Ордент няма да трепне и да се разколебае в целите си. Те бяха като мравки. Размазването на една не хвърля в отстъпление цялата колония.

Така или иначе рано или късно щяха да я екзекутират, при това навярно след дълги изтезания лично от Джаганг. Вече няколко пъти бе ставала свидетел как той убива хора почти за нищо, така че да сложи край на живота му поне до някаква степен би означавало възстановяване на справедливостта. Калан не помнеше предишния си живот. Единственото, което виждаше около себе си, откакто Сестрите ѝ отнеха миналото, бе, че светът тотално е пощурял. Не беше сигурна, че ще успее да го намести, но ако съумее да убие Джаганг, ще се погрижи поне донякъде за възстановяването на баланса.

Нямаше да е лесно. Джаганг се отличаваха не само с физическа сила и бойни умения, но и бе много умен. Понякога Калан имаше чувството, че той наистина ѝ чете мислите. От друга страна, тъй като императорът бе опитен воин и често предугаждаше всяка нейна

стъпка, Калан имаше основания да мисли, че самата тя някога сигурно е била боец.

Чули припрените гласове на другарите си, от палатките наизлизаха сънени войници и търкайки очи в дъжда, изпращаха с поглед тържествената процесия. Други изоставяха работата си и се надигаха на пръсти, за да видят по-добре какво става. Ездачи спираха конете си, за да изчакат преминаването на императора. Каруци отбиваха встрани. В целия лагер вонеше отвратително, но сред мъжете смрадта беше направо непоносима. Огньовете, където се приготвяше храната, добавяха към натрапчивата миризма на клоака нюанс на сажди и мазнина. По блудкавите струйки воняща течност, които се виеха из целия лагер, личеше, че набързо изкопаните септични ями вече преливат. Явно скоро нямаше да вършат никаква работа. Не й се мислеше колко по-ужасно ще стане положението през идните месеци обсада.

Дори при тази смрад и гнусните гледки, които се разкриваха пред погледа накъдето и да се обърне човек, Калан почти не обръщаше внимание на случващото се около нея. Мислите й се рееха в друга посока. Всъщност към друг човек — мъжа със сивите очи.

Така и не разбра в кой отбор играе той. Когато го видя за пръв път предния ден, той беше в клетка, качена на транспортна каруца. От откъслечни фрази, подхвърлени между Джаганг и офицерите му, успя да разбере, че пленниците, превозвани в клетки, щяха да участват в турнира по Джа'Ла.

Джаганг нямаше търпение да огледа отборите преди началото на игрите. Докато обикаляха от отбор на отбор, тя търсеше точно този мъж. Отначало го правеше несъзнателно. Установи, че гледа да стои плътно зад Джаганг, за да може да оглежда играчите не по-зле от него. Императорът познаваше добре част от отборите. Още преди да се приближи до един или друг отбор, коментираше с пазачите какво очаква да види. Винаги искаше да види първо нападателя и крилата. Два-три пъти се поинтересува и от защитниците. На Калан й заприлича на домакиня, излязла на пазар за месо.

При обиколката Калан огледа внимателно всички лица, вгледа се във всеки от играчите. Не я интересуваха височината, физическата сила или килограмите на мъжете — все неща, които Джаганг оглеждаше внимателно. Калан се вглеждаше в лицата и целенасочено

търсеше мъжа, когото бе видяла в клетката предния ден. Вече започваше да се отчайва, да си мисли, че явно не е бил от играчите. Предположи, че сигурно е изпратен като роб на платформата заедно с много други пленници.

И накрая, когато най-после го мярна, той направи нещо много странно — плъосна се по лице в калта. Свитата на императора още не беше приближила неговия отбор, така че Калан бе единствената, обърнала внимание на случилото се. Всички останали бяха решили, че въпросният пленник просто е непохватен, че да се спъне във веригата на другаря си. С приближаването си пазачите избухнаха в смях и взеха да коментират, че дървенияк като този бързо ще бъде потрошен на терена за Джа'Ла. На нея не ѝ стана смешно. Тя бе единствената, която наблюдаваше внимателно този мъж и беше сигурна, че той се спъна нарочно.

Падането изглеждаше съвсем убедително. Никой друг не заподозря, че не е случайно. Не и Калан. Тя знаеше какво е да си пленник и да си принуден от обстоятелствата да вземеш мигновено решение, колкото и рисковано да е то, понеже нямаш избор.

Само дето не можеше да си отговори на въпроса защо го бе направил.

Каква ли бе целта му в крайна сметка? Каква опасност се опитва да избегне? Понякога хората правят разни неща, за да разсмеят околните — част от охраната наистина се разсмя. Само че този човек едва ли целеше точно това.

Калан реши, че той не само го е направил нарочно, но и някак припряно, сякаш не му е останало време да измисли какво друго да стори. Това бе акт на отчаяние. Но защо? Защо му е да се плъосва по лице в калта? Какво цели?

Сети се изведнъж. Направил го е от същите съобръжения като нея — тя използва качулката си, за да прикрие действията си, да не покаже накъде и към кого гледа. Явно е имал нужда да скрие лицето си. Може би, защото се е опасявал да не би някой да го познае. Възможно е да се е криел от Джаганг или пък от Сестра Улиция. При всички положения явно се е опитвал да направи точно това — да се скрие, за да не го познаят.

Да, звучеше ѝ логично. В крайна сметка човекът беше пленник. А пленяваха само врагове на Ордена. Дали пък не е високопоставен

вражески офицер. Освен това този човек я познаваше. От мига, в който погледите им се засякоха предния ден, когато го превозваха с каруцата, тя разбра, че той я познава.

Още с приближаването ѝ към отбора му тя и мъжът се бяха погледнали. И Калан веднага разбра, че всеки от двамата оценява положението на другия; и всеки от двамата по никакъв начин не издаде другия — сякаш бяха сключили мълчаливо споразумение.

Стана ѝ хубаво, като си помисли, че сред цялата тази паплач има човек, който не ѝ е враг.

Поне така се надяваше. Напомни си обаче да не смесва желанията си с реалността. При положение че паметта ѝ бе напълно заличена, нямаше как да знае дали той ѝ е враг или не. Не беше изключено и да е човек, който я преследва. Възможно ли беше и той като Джаганг да ѝ мисли злото. Това, че бе пленник на императора, не ги прехвърляше автоматично от една и съща страна на барикадата. Ето например не можеше да се каже, че Сестрите са на страната на Джаганг.

Но след като той се опитваше да скрие лицето си, за да не бъде разпознат, какво ли щеше да стане, когато започнат игрите? Сигурно щеше да успее да ходи мърляв и кален ден-два, но спре ли дъждът, калта щеше да изсъхне. Тогава какво ще прави. Не можа да блокира съчувствието, което я обзе.

Към края на обиколката, когато Джаганг и свитата му тръгнаха да видят какво има да им покаже вестносецът, Калан различи и още нещо в погледа на мъжа — ярост. Когато тя извърна глава, за да му хвърли последен бърз поглед, качулката ѝ се изсули леко назад и той мярна синината, която Джаганг бе оставил на лицето ѝ.

Калан имаше чувството, че мъжът е готов да разкъса с голи ръце веригата, с която го бяха оковали. Добре че прояви достатъчно разум и не се опита да предприеме отчаян ход. Командир Карг би реагирал светкавично и би го оставил на място.

От разговорите между Джаганг и командира, докато оглеждаха отборите, Калан разбра, че двамата се познават отдавна. Споменаха битки, в които са участвали. Благодарение на няколкото разменени фрази тя успя да придобие добра представа за командира. Както и самият Джаганг, Карг не бе за подценяване. Човек като него не би допуснал някой да го изложи пред императора и би убил нападателя си

на секундата, ако онзи прояви неблагоприятието да не си сдържа нервите.

Пак се замисли и реши, че именно този факт — че яростта на непознатия се събуди в мига, в който видя синината на лицето ѝ, причинена от Джаганг — я убеди, че мъжът със сивите очи не би могъл да ѝ е враг.

От друга страна, пленникът също не бе случаен човек. Стойката му, движенията му, всичко в него говореше много на Калан. В хищническия му поглед се долавяше проникателност и интелект. В отмерените му жестове имаше достолепие — явно той също не бе за подценяване. Започнеха ли игрите, тя щеше да разбере дали е права, но човек като командир Карг не би направил свой пленник нападател, ако нямаше сериозна причина за това. Всичко щеше да се изясни съвсем скоро. Засега бе убедена, че непознатият познава прекрасно яростта и умее да я освобождава.

— Насам, Ваше сиятелство — посочи през дъжда вестносецът.

Последваха го, отдалечавайки се от мрачното море на лагера, и излязоха на сред голото поле Азрит. Калан бе толкова погълната от размишленията си за мъжа със сивите очи, че изобщо не бе разбрала кога са започнали да се изкачват към платформата. Тя се извисяваше над тях. А отвъд нея бе величественото плато. От толкова близо Дворецът, кацнал най-отгоре, не се виждаше.

Когато започна да вали, я обзе слаба надежда, че платформата може да се срути, но отблизо забеляза, че не само е добре укрепена с камъни, а и е строена много внимателно и вещо. Орди мъже, натоварени с тежести, утъпкваха всяка количка пръст и камъни, които се изсипваха отгоре.

Тук нямаше хаос и случайни действия. Докато обикновените войници в лагера и тези, които я охраняваха, бяха най-обикновени безмозъчни фигуранти, сляпо отдадени на една безсмислена кауза, в Императорския орден имаше и хора, които се отличаваха с ум и находчивост. Именно такива надзираваха строежа. Обикновените войници само подаваха материалите.

При цялата маса от невежи и безпросветни простаци Джаганг избираше в най-близкия си кръг само знаещи и можещи хора. Грамадните мъже, които го охраняваха, бяха полуидиоти, но тези, които строяха рампата, се отличаваха с ум и умения.

Ръководителите на проекта знаеха какво правят и не се свеняха да противоречат на императора, когато сметнеха, че предложеното от него няма да свърши работа. Първоначално Джаганг бе искал основата на платформата да е по-тясна, за да могат бързо да наберат височина. С цялото си уважение, тези мъже не се страхуваха да му обяснят защо не може да стане. Той ги изслуша внимателно и след като се увери, че са прави, ги остави да изпълняват плановете си, макар и в разрез с първоначалните му желания. Ако обаче Джаганг решише, че е прав за нещо, нямаше сила, способна да го разубеди.

От колосалната платформа тръгнаха десетки редици от по десетина-петнайсет човека. Някои от тях си предаваха кошове с пръст и камъни, други изнасяха празните кошове. Трети бутаха тежки колички с камъни. Кервани с мулета теглеха каруци, натоварени с големи скални късове. Проектът беше повече от мащабен, но в строежа участваха толкова много хора, че работата вървеше експедитивно.

Калан не се отделяше от Джаганг, който с бърза крачка следваше вестоносеца.

Докато си проправяха път през тълпите от работници, Калан най-сетне забеляза ямите, откъдето невъобразим брой мъже копаеха материал за платформата. Земята бе надупчена от безброй огромни ями, всичките с по една полегата страна, откъдето едни изнасяха пръст и камъни, докато други внасяха празни кошове, бутаха колички и каруци, за да бъдат натоварени наново. Ямите бяха толкова много, че броят им се губеше в потопеното под дъжда поле.

Джаганг пое по пътеките между рововете, изкопани в строг ред. Пътеките бяха точно толкова широки, колкото по тях да се разминат две каруци.

— Ето там, Ваше сиятелство. Там е.

Джаганг спря и надзърна в една от ямите. Май беше единствената, където не се работеше. Императорът огледа и съседните.

— Разчистете и тази — вдигна ръка той към платото. — И не почвайте да копаете нови в тази посока.

Заповедта му бе изпълнена на мига.

— Да вървим — подкани ги Джаганг. — Искам да проверя дали наистина има нещо.

— Уверявам ви, че всичко е точно така, както ви го разказах, Ваше сиятелство.

Джаганг не обърна внимание на думите на вестителя и заслиза по полегатата пътека към дъното на ямата. Калан го следваше. Сестра Улиция бе на няколко крачки зад тях. Тя, без качулка на наметалото, с прогизнала от дъжда коса, не изглеждаше особено доволна от ситуацията. Калан заби поглед в хлъзгавата кал пред себе си.

Дъното на ямата представляваше назъбена и неравна земя, изровена от хиляди инструменти. Тъй като на места почвата бе по-мека и податлива, там изровеното беше повече. Каменистите участъци стърчаха на два човешки боя височина.

Джаганг, воден от вестителя, се спусна към една от поизровените области. Калай го последва, охраната не се отделяше от нея нито за миг. Предпочиташе да стои плътно зад Джаганг, за да се възползва, ако той се разсее от това, което го очакваше в ямата. Отвореше ли й се възможност, въпреки огромния риск тя щеше да пробва да го намушка.

Вестоносецът спря и се наведе напред.

— Ето го, Ваше сиятелство.

Посочи нещо, което стърчеше от пръстта. Калан проточи шия да разгледа по-добре гладката повърхност.

Вестоносецът се оказа прав — това определено не изглеждаше естествено. Калан различи камък. Приличаше на нещо, заровено дълбоко в пръстта.

— Почистете около него — обърна се Джаганг към неколцината работници, слезли с тях в дупката.

Явно работата бе преустановена, за да може Джаганг лично да види находката. Над земята се подаваше нещо гладко и заоблено, явно част от по-голяма структура.

Докато лопатите и метлите действаха под строгите напътствия на Джаганг, бързо стана ясно, че вестоносецът не е преувеличил — наистина приличаше на заоблен таван. Щом мъжете го почистиха, Калан видя, че става въпрос за структура от прецизно издялани каменни блокове, подредени така, че да се образува арка. Приличаше досущ на заровена сграда, само че нямаше външен покрив, а сводест таван.

Калан нямаше никаква идея какво търси подобно нещо насред равнината Азрит. Никой не можеше да каже колко стотици или може

би хиляди години са минали, откакто това, което се намира вътре, е било заровено.

Когато разчистиха достатъчно пръст и отломки, Джаганг клекна и прокара ръка по мокрия камък. Пръстите му опипаха цепнатините в каменните блокове. Бяха толкова тънки, че и острие на нож не би могло да се прокара през тях.

— Донесете инструменти — лостове и подобни — разпреди се той. — Искам да го отворите. Искам да разбера какво има вътре.

— Веднага, Ваше сиятелство — завтече се началникът на обекта.

— Извикай помощниците си, а не обикновени работници. Джаганг обиколи с ръка около себе си. — Искам да отцепите района. Да няма войници, които да се мотаят насам-натам. Ще изпратя денонощна охрана. Това място трябва да се охранява не по-зле от собствените ми шатри.

Калан знаеше, че ако редови войник се добере да гробница или някаква древна находка, всичко ценно ще бъде плячкосано. По огромните пръстени на Джаганг можеше да съди, че го знае от личен опит.

Калан вдигна поглед, забелязала, че по пътеката се спускат двама от пазачите на Джаганг и се опитват да си проправят път сред наобиколилите го хора и да се доберат до императора.

— Пипнахме я — обяви единият, останал без дъх.

Джаганг плъзна зловеща усмивка.

— Къде е?

Онзи посочи.

— Ей, там, Ваше сиятелство.

Джаганг стрелна с поглед Калан. Тя нямаше представа какво е намислил, но от погледа му я побиха тръпки.

— Веднага я доведете — заръча Джаганг на мъжа, който се върна заедно с другаря си, за да изпълни заповедта. Калан нямаше представа за кого говорят и какво изпълни Джаганг с такова задоволство.

Докато чакаха, разкопаването на находката продължаваше с пълна сила. Съвсем скоро се разкри каменна ивица с дължина близо двайсет метра. Вървеше в права линия, арката продължаваше по цялата дължина.

Включиха се още мъже, находката явно беше голяма. Колкото повече разравяха, толкова по-ясно се очертаваше формата. Постройката никак не беше малка. Ако камъкът наистина оформяше таван с нещо отдолу, примерно помещение или гробница, то явно бе поне седем метра широко. По нищо не личеше колко е дълго. Приличаше на заровен коридор.

Калан дочу врява и трополене и вдигна глава. Охраната влачеше по калния склон мятаща се дребничка фигура.

Калан се облеци. Коленете ѝ се подкосиха.

Двамата пазачи стискаха кльощавите ръчички на момиче, което не им стигаше и до средата.

Казваше се Джилиан — момичето от древните руини на град Каска; момичето, на което Калан помогна да избяга. За да го направи, тя уби двама от стражите на Джаганг и Сестра Сесилия.

Докато пазачите влачеха безпомощното момиче напред, огнените ѝ очи най-сетне намериха Калан. Те бяха пълни със сълзи, но това бяха сълзи на безсилие, задето бе допуснала да попадне в лапите на Ордена.

Пазачите я изправиха пред императора.

— Виж ти, виж — изкиска се противно Джаганг, — какво имаме тук.

— Съжалявам — пророни малката към Калан.

Джаганг погледна Калан.

— Издирвах малката ти приятелка. Какво драматично бягство ѝ беше организирала. — Джаганг взе в шепата си брадичката на Джилиан и я ощипа по бузата. — Жалко, че беше напразно.

Калан си каза, че не е за нищо. Ако не друго, поне уби двама от охраната плюс Сестра Сесилия. Направи, каквото ѝ бе по силите, за да освободи Джилиан. Даде всичко от себе си. Заплати висока цена, но не съжаляваше и пак би постъпила така.

Джаганг измери тъничката ръчица на момичето с поглед, после я придърпа към себе си.

— Знаеш ли с какво се сдобихме? — ухили се срещу Калан, която не отговори. — С някой, който ще допринесе за доброто ти държание.

Тя го изгледа с празен поглед, но не каза нищо. Джаганг неочаквано посочи колана на един от специалните пазачи на Калан, който стоеше от дясната ѝ страна.

— Къде ти е ножът?

Онзи стреснато погледна колана си, все едно отвътре би могла да изскочи змия. Забеляза празната ножница.

— Ваше сиятелство... сигурно съм го изгубил. — Леденият поглед на Джаганг го смрази. — Да, ясно, изгубил си го. — Джаганг се завъртя и така зашлеви Джилиан, че тя отскочи. Приземи се в калта и извика от изненада и болка. На лицето ѝ се разля червено петно.

Джаганг се обърна към Калан и протегна ръка.

— Дай ми ножа.

Мътните му черни очи изглеждаха толкова застрашителни, че Калан едва се въздържа да не отстъпи от ужас. Джаганг размърда пръсти.

— Ако се наложи да повторя, ще ѝ избия зъбите.

Калан трескаво търсеше възможност за действие. Чувстваше се като мъжа със сивите очи, който нарочно се плъосна по лице в калта. Сега тя също нямаше избор. Остави ножа в обърнатата нагоре длан на Джаганг, който се ухили победоносно.

— Е, скъпа, благодаря. — Без да бърза, абсолютно методично се извърна и заби острието в лицето на собственика му. Във въздуха пропука кост. Плисналата червена кръв изглеждаше страховито в сивкавия мрак. Онзи не успя дори да извика, преди да издъхне.

— Ето ти го ножа — извика му Джаганг.

Вниманието му се съсредоточи върху удивените лица на специалната охрана на Калан.

— Предлагам да си пазите оръжията по-добре от него. Ако тя ви открадне оръжие и не ви убие с него, аз ще го направя. Достатъчно просто ли го казах, че да разберете?

— Да, Ваше сиятелство — отвърнаха всички в един глас.

Джаганг се наведе и дръпна хлипащата Джилиан да стане.

С лекота я повдигна във въздуха, като стъпалата ѝ едва докосваха земята.

— Знаеш ли колко кости има в човешкото тяло?

Калан преглътна сълзите си.

— Не.

— Нито пък аз — сви рамене той. — Но има начин да разбере. Можем да започнем да ѝ чупим костите една по една, като броим всяко изпукване.

— Моля те... — проплака Калан, като с неистово усилие си наложи да не изхлипа.

Джаганг блъсна малката към Калан, все едно беше кукла.

— Отсега нататък отговаряш за живота й. Винаги, когато ми дадеш причина да съм недоволен, ще й чупя по една кост. Не знам колко кости има в едно малко, крехко тяло, но съм сигурен, че никак не са малко. — Изви вежда. — Знам още, че лесно ставам недоволен. Ако ме разочароваш по-сериозно, ще я изтезавам пред очите ти. — В мастиленочерните очи забушуваха сивкави сенки. — Разполагам с истински специалисти по бавните мъчения. Много ги бива да държат хората живи, като в същото време им причиняват невъобразима агония. А ако случайно тя издъхне по време на мъченията, ще трябва да продължим с тебе.

Калан притисна кървящата главица на горкото дете към себе си. Джилиан хлипаше тихичко и през сълзи обясняваше колко съжалява, че са я хванали. Калан нежно я успокои.

— Разбра ли? — попита със смразяващо спокойствие Джаганг.

Калан преглътна.

— Да.

Той сграбчи косата на Джилиан в голямата си лапа и започна да я дърпа назад. Малката изпищя пак.

— Да, Ваше сиятелство — извика Калан.

Джаганг се усмихна и пусна косата на детето.

— Така е по-добре.

Повече от всичко на света Калан си мечтаеше този кошмар да свърши, но знаеше, че тепърва предстои.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— СТИГА СИ СЕ ДЪРЖАЛ КАТО БЕБЕ и стой неподвижен — закани се Ричард на Джонрок, който мигаше бясно.

— Не искам да ми влезе в очите.

— Няма да ти влезе в очите.

— Защо аз пръв?

— Защото ти си дясното ми крило.

Джонрок не знаеше какво да отговори и затова само извърна брадичка.

— Наистина ли си мислиш, че това ще ни помогне да победим?

— Да — изправи се Ричард. — Ако си свършим и другата работа. Боята сама по себе си няма как да ни спечели играта, но тя ще добави нещо важно, нещо, за което победата не е достатъчна — ще ни изкове репутация. Това е важно за противниците, пред които тепърва ще се изправим.

— Хайде, Джонрок — нетърпеливо подвикна един от другите играчи.

Другите от отбора, които се бяха събрали да гледат, закимаха одобрително.

Всъщност никой не искаше да е пръв. Повечето, но не всички, поне бяха спечелени от обяснението на Ричард за това как ще им помогне боята.

Джонрок огледа събралите се мъже и сбърчи чело.

— Е, добре, давай.

Ричард плъзна поглед покрай него към гардовете, заредили стрелите в тетивата. Веригите бяха свалени от пленниците и охраната следеше зорко всяко тяхно движение преди първия им мач. Командир Карг винаги осигуряваше сериозна охрана, когато Ричард и останалите не бяха оковани. Сега Ричард забеляза, че повечето стрели са насочени към него.

Върна погледа си върху Джонрок, разпери пръсти и подхвана главата му, за да не мърда. Ричард доста мисли какво да нарисува на

лицата на съотборниците си. Първоначално му хрумна всеки сам да боядиса лицето си както му дойде. След кратък размисъл прецени, че е твърде рисковано да го остави на тях.

Пък те и бездруго предпочитаха той да ги изрисува. Нали им беше нападателят. Идеята беше негова. Подозираше, че нежеланието им се корени в притесненията да не би да им се подиграват. Затова им се щеше боята да бъде нанесена от неговата ръка.

Ричард топна пръста си в кофичката с червена боя. Реши да не използва четката, която командирът донесе заедно с боята.

Искаше да усети непосредствено процеса на рисуването.

За малкото време, с което разполагаше, обмисли доста сериозно какво ще нарисува. Знаеше, че на първо място трябва да е нещо, което ще постигне целите им.

За да окаже нужното влияние, трябваше да се довери на нещо познато. Реши да нарисува танца със смъртта.

В крайна сметка той беше съсредоточен изцяло върху живота, като в същото време неговият смисъл не засягаше единствено оцеляването. Целта на фигурите бе да съумеят да посрещнат злото и да го унищожат, като по този начин позволят на човек да съхрани живота — дори собствения си живот. Имаше един много ключов момент: за да може човек да се бори за живота, трябва да приеме съществуването на злото.

Макар за Ричард да бе абсолютно очевидно, че трябва да се приеме съществуването на злото, тази идея явно не се възприемаше от всички. Хората предпочитаха да живеят на сляпо, в някакъв илюзорен свят. Танцът със смъртта не допускаше съществуването на пагубни илюзии. Оцеляването налагаше да възприемаш действителността такава, каквата е; и оттам — танцът със смъртта налагаше човек да се съобразява с истината. Всичко това бяха отделни части от едно цяло.

Елементите на танца със смъртта, неговите форми, бяха заложили в основата на всеки вид битка — от спора, през играта, до бойното поле и смъртта. Изразени с езика на символите, тези компоненти изграждаха концепцията на танца. Нейното използване включваше това да прозреш какво се случва в действителност — в частност и като цяло, — за да му противостоиш. Крайната цел на танца със смъртта е придобиване на живот. В превод Джа'Ла д'Джин означава Играта на живота.

Всеки от атрибутите на магьосника воин по един или друг начин беше свързан с танца на смъртта. По този начин магьосникът воин бе отдаден на живота. Сред символите на амулета, който Ричард бе носил, имаше стилизирана диаграма, изобразяваща дълбоката същност на танца. Той познаваше движенията от танца с Меча на истината.

Макар че мечът вече не беше с него, Ричард разбираше дълбокия смисъл на танца на смъртта и в този смисъл познанието, натрупано благодарение на използването на меча, си оставаше в него, независимо от факта, че самото оръжие вече не му принадлежеше. Както обичаше да му припомня Зед, мечът е само средство; важното е кой го движи.

С течение на времето Ричард започва да разбира езика на символите. Значението им му бе ясно. Те му говореха.

Ричард започна да чертае с пръст познатите линии по лицето на Джонрок. С тази диаграма той бе посрещал врага. Всяка комбинация от символи имаше свое значение. Пронизвай, отстъпи, завърти се, нанеси удар, пристъпи напред, покани смъртта бързо, още докато се подготвяш да посрещнеш следващата си цел. Линиите, които начерта на дясната буза на Джонрок, бяха предупредителни, те подготвяха този, който ги носи, за всичко, което би могло да му се случи.

Освен символите на танца Ричард установи, че чертае и части от познати заклинания. Започна да го прави несъзнателно.

В първия момент дори не можа да се сети откъде са му познати. После си припомни, че Мрачният Рал бе чертал подобни символи в магьосническия пясък в Градината на живота, докато се опитваше да предизвика магията, нужна за отварянето на кутиите на Орден.

Едва тогава Ричард осъзна, че посещението на странната призрачна фигура предната нощ е оставила ярък спомен в съзнанието му. Гласът го бе уведолил, че е избран за играча. Днес беше първият ден на зимата. Разполагаше с една година, за да отвори правилната кутия на Орден.

Ричард се чувстваше изтощен, но тази среща не му даваше мира. Почти не спа. Болката от нараняването в крака бе единственото, което го възпираше да потъне изцяло в мисли в тази посока. Първият ден на зимата му донесе посещение от Джаганг. Внезапно озовал се пред задачата да направи нещо, та да не го познае императорът, не му остана време да поразсъждава над въпроса как изобщо е възможно да бъде посочен за играча за кутиите на Орден.

Дали не беше грешка — някакво объркване в магията, причинено от заразата на Хармониите. Дори да имаше нужните познания, а той ги нямаше, дарбата му бе омаломощена от вещицата Шеста, така че не му се вярваше несъзнателно да е вкарал кутиите в действие. Не знаеше дали изобщо е възможно да отвори правилната кутия, без да има достъп до дарбата си. Дали в основата на всичко не беше Шеста; дали не беше вкаран в някакъв заговор, чиято цел не можеше да разбере.

Преди време, когато Мрачният Рал правеше опити да направи тези заклинания, за да отвори кутиите, Ричард не знаеше нищо за тях и за строежа им. Зед му обясни, че тези заклинания са изключително опасни и че една погрешно начертана линия, поставена от точния човек, в точната среда и при точните обстоятелства, може да предизвика истинска катастрофа. В същото време символите приличаха на тайнствени арканни мотиви, съставляващи част от сложен чужд език.

След като Ричард научи повече за магическите знаци и символи, започна да разбира по-добре някои от елементите им.

По подобен начин навлезе и в древния Д'харански език, като в началото разпознаваше само откъслечни думи. С течение на времето проникна зад смисъла на думите и започна да ги разбира по-добре.

По подобен начин научи и че част от заклинанията, които Мрачният Рал бе начертал, за да отвори кутиите на Орден, също са част от танца със смъртта.

Преди време Зед му каза, че силата на Орден е всъщност силата на живота. Танцът със смъртта всъщност бе запазването на живота, а самият Орден бе съсредоточен около живота и опазването му от опустошителния лавинен огън.

Ричард пак потопи пръста си в червената боя и описа полукръг на челото на Джонрок, който после подсили с линии, създаващи символа за концентрация на силата. Използваше познати елементи, но ги комбинираше по нов начин, за да промени акцентите им. Не му се искаше някоя сестра да ги види и да познае точно какво послание носят. Макар символите, които рисуваше, да бяха съставени от познати елементи, все пак си бяха негови и в този смисъл уникални.

Насъбраните се мъже се скупчиха още по-плътно около двамата, изумени не само от акта на рисуване, но и от самата рисунка. В нея имаше нещо поетично. Макар и да не разбираха значението на

линиите, възприемаха цялостното им излъчване като нещо с определена цел и смисъл, ключово. Заплашително.

— Знаеш ли на какво ми напомня тази работа с рисуването? — попита единият от мъжете.

— На какво? — промърмори Ричард, докато добавяше нови линии към символа, предназначен да прекърши силата на противника.

— Ами напомня ми на самата игра. Не знам защо, но линиите сякаш изразяват движенията на играч на Джа'Ла.

Изненадан, че друг пленник прониква толкова дълбоко в смисъла на рисунката, Ричард го стрелна с поглед.

— Някога бях ковач — обясни онзи. — За да слагаш подкови, трябва да разбираш конете. Няма как да попиташ един кон какво му е, но ако си достатъчно наблюдателен, се научаваш да разбираш езика на тялото на животното. Ако започнеш да се вглеждаш в движенията му, може да си спестиш някои ритник или ухапване.

— Това, което казваш, е чудесно — кимна Ричард. — Наистина има общо с моите занимания в момента. Аз се опитвам да дам на всеки от вас един вид визуално изражение на сила.

— Откъде си толкова наясно със символите на силата? — попита друг от мъжете, на име Брус. Той беше в отбора, но от войниците на Ордена и спеше в палатката си, така че никак не му се нравеше да се съобразява с прищевките на някакъв нападател, който освен че беше езичник, спеше окован във вериги като някое животно. — Такива като тебе отдават голямо значение на остарели вярвания и магии, вместо да се посветят на по-възвишени идеали, на делата на Създателя, на отговорностите и задълженията си към ближния.

— Имах предвид, че това е моето виждане, моята представа за силата — сви рамене Ричард. — Искам да изрисувам всеки от нас така, че да изглежда по-силен и страховит — това е.

Отговорът явно не удовлетвори Брус. Посочи лицето на Джонрок.

— Откъде си сигурен, че всичките тия кривини и чертички изобразяват силата?

— Ами не съм сигурен — призна Ричард, като се опитваше да намери начин да затвори устата на любопитното, без да издава важна информация. — Просто лично на мен тези символи ми внушават сила.

— Това са глупости. Рисунките не означават нищо — повиши тон Брус.

Войниците в отбора застанаха нащрек, сякаш очакваха да видят дали спорът няма да прерасне в бунт срещу нападателя им.

Ричард се усмихна.

— Щом така смяташ, Брус, щом си убеден, че рисунките ми не означават нищо, какво ще кажеш да ти нарисувам цветенце на челото.

Всички избухнаха в смях — дори войниците. Брус, внезапно изгубил самоувереността си, огледа смеещите се физиономии и се прокашля.

— Мда, сега, като го каза, започнах да гледам на нещата от друг ъгъл. Да, искам и на мен да ми нарисуваш такъв символ на силата. — Удари се с юмрук в гърдите. — Искам противниците ни да се страхуват от мен.

Ричард кимна.

— Ще се страхуват, стига да правите, каквото ви кажа. Имайте предвид, че преди първата игра, когато всички видят червеното по лицата ни, може да им се стори глупаво. Трябва да сте подготвени за това. Когато ги чуете да се смеят, позволете на смеха им да ви разгневи. Позволете му да изпълни сърцата ви с желание да им натикате смеха обратно в гърлото.

Още в първия момент, щом стъпим на терена, не само противниковите играчи, но навярно и много от зрителите ще ни се смеят и ще ни подвикват разни думи. Нека. Точно това ни трябва. Оставете ги да ни подценяват. Просто се съсредоточете върху надигналия се в сърцата ви гняв и му позволете да ви изпълни.

Ричард обиколи с поглед мъжете един по един.

— Не забравяйте, че целта ни е да победим в турнира. Това е единственият ни шанс да се изправим срещу отбора на императора. Ние сме единствените достойни за тази чест. Тези, които ни се присмиват, са жалки подобия на играчи на Джа'Ла. Трябва да ги пометем, ако искаме да се доберем до отбора на императора. Мъжете, срещу които ще играем в началото, стоят на пътя ни. И ни се присмиват.

Щом стъпите на терена преди началото на играта, нека смехът им звънти в ушите ми. Погълнете го, но запазете мълчание. Не

показвайте чувствата си. Задръжте ги в себе си, докато не му дойде времето.

Нека си мислят, че сме глупаци. Нека станат непредпазливи, приемайки ни за лесна плячка, вместо да се стегнат и да се опитат да ни надвият. Оставете ги да свалят гарда.

После, когато играта започне, бавно и полека освободете яростта си срещу тези, които ви се присмиват. Трябва да стоварим отгоре им цялата си мощ. Да ги смажем. За нас всеки мач е важен; все едно всеки път играем с отбора на императора.

Не можем просто да спечелим с една-две точки, както става обикновено. Не върши работа. Това би било мизерна победа. Трябва да победим категорично и безапелационно. Да ги размажем. Нужни са ни поне десет точки разлика.

Всички зяпнаха. С такава разлика печелеха само децата. Отбор по Джа'Ла от такова ниво никога не бе печелил с повече от четири-пет точки.

— Всеки от противниковия отбор ще получи по толкова камшика, с колкото точки е загубил отборът — продължи Ричард. — Искам целият лагер да говори за тази кървава баня.

От този момент нататък никой няма да се смее. Напротив, всеки противник, който застане срещу нас, ще се притеснява. А който е притеснен, той греша. При всяка тяхна грешка ние ще сме готови да нанесем удар. Това ще ги обърка още повече. Всичките им страхове ще изплуват на повърхността.

Ще победим следващия отбор с дванайсет точки. При което тези, които играят срещу нас след тях, ще бъдат сковани от неописуем страх.

Ричард размаха червения си пръст в посока на отборите.

— Знаете какъв ефект може да има това. Сравнявате със земята един град и тези след него треперят в очакване, докато стигнете до тях. Славата ви е стигнала до ушите на хората и появата ви ги плаши. А когато всички са изпълнени със страх, няма никакъв проблем да ги победите.

Войниците се ухилиха. Най-сетне можеха да положат плана на Ричард в обозрима рамка.

— Искаме да накараме всички други отбори да се страхуват от боядисаните в червено лица. — Ричард сви свободната си ръка в юмрук. Тогава ще можем да победим всекиго.

После във внезапно настъпилата тишина всички удариха гърдите си с юмруци, заклевайки се, че ще го направят. Всички тези мъже искаха да спечелят — всеки по свои съображения. Те нямаха нищо общо с причините, които таеше в себе си Ричард.

Той се надяваше изобщо да не му се наложи да играе срещу отбора на императора, а да получи шанса си далеч преди това. Но трябваше да е готов да стигне и дотам, ако се наложи. Знаеше, че преди това може и да не му се удаде подходящ случай. При това положение трябваше да си гарантира, че са достигнали до финалния кръг на турнира, когато би бил по-спокоен, че ще му се отвори възможността, която търсеше.

Ричард се съсредоточи върху Джонрок и набързо изпъстри релефните му мускули с новите елементи, които символизираха мощния щурм по време на битка.

— Нека аз бъда следващият, Рубен — обади се един от мъжете.

— После съм аз — провикна се друг.

— Един по един — успокои ги Ричард. — А докато работя, можем да прехвърлим още веднъж стратегията ни. Искам всеки от нас да знае точно каква роля играе в играта. Трябва да познаваме плана добре, за да го следваме стриктно. Да разпознаваме сигналите си. Искам още от първата секунда да започнем преса. Да ги оставим без дъх още докато се смеят.

Мъжете се изредиха един по един на обърнатата кофа, за да може Ричард да изрисува лицата им. Ричард подхождаше към всеки с такава сериозност, все едно беше въпрос на живот и смърт. Кое то в известен смисъл беше точно така.

Всички бяха впечатлени и ентузиазирани от мрачната лекция на Ричард. Докато мълчаливо наблюдаваха как нападателят им чертае изключително опасни смъртоносни символи, познати единствено нему, ги обзе тържественост. Макар да не разбираха езика на тези символи, знаеха какво прави Ричард. С просто око се виждаше, че изрисуваните лица внушават страх.

Когато приключи, Ричард осъзна, че е изрисувал почти всички символи, свързани с танца със смъртта, за всеки случай допълнени с елементи от кутиите на Орден.

Единствените символи, които не бе използвал, бяха тези, които бе оставил за себе си — символи, които щяха да се отпечатат върху

самата душа на врага.

Един от войниците му предложи лъскаво парче метал, където да се оглежда, и той започна да изобразява върху лицето си елементите на танца със смъртта. Потопи пръст в червената боя, представяйки си, че е кръв.

Всички го гледаха със зяпнала уста. Той беше водачът им в битка, човекът, когото следваха в Играта на живота. Пред тях изплуваше новото му лице и всеки от тях искаше да го запомни в детайли. Последният елемент, който Ричард добави, бяха светкавиците на Кон Дар — символите, изобразяващи сила, която Калан бе предизвикала при опитите ѝ да не позволят на Мрачния Рал да отвори кутиите на Орден. Когато бе помислила, че Ричард е мъртъв. Тази сила вещаеше мъст.

Мислейки си за Калан, за загубата на паметта ѝ, за откраднатата ѝ самоличност, за това, че е пленничка на Джаганг и за ужасяващата синина на бузата ѝ, Ричард остави кръвта му да закипи от ярост.

Кон Дар означаваше Кървава ярост.

ДЕСЕТА ГЛАВА

КАЛАН ПРОДЪЛЖАВАШЕ да държи ръката си покровителствено около Джилиан, докато следваха Джаганг. Антуражът на императора вървеше през разпростиращия се във всички страни лагер, предизвиквайки страх у някои и радост у мнозина. Някои скандираха името на Джаганг, докато минаваше покрай тях, като го окуражаваха да ги поведе в битката, а много други го славеха като Джаганг Справедливия. Това, че за толкова много хора той и Орденът бяха пазители на справедливостта, й действаше обезкуражаващо.

Сегиз-тогиз Джилиан я поглеждаше с изпълнен с благодарност поглед. Калан се чувстваше неловко от този факт, понеже беше наясно, че на практика не може да осигури безопасност на момичето. Напротив, по-скоро можеше да се превърне в причина Джилиан да пострада.

Не. Напомни си, че каквото и да стане, вината не би била нейна. Виновникът би бил Джаганг — застъпникът на покварените вярвания на Ордена и майстор на несправедливата справедливост. Извратените доктрини на Ордена оправдаваха според убежденията на членове му всяка несправедливост, извършена в името на тяхната цел. Калан не беше отговорна по никакъв начин за злото, извършено от други. Всеки отговаряше сам за своите постъпки.

Тя си каза, че не трябва да позволява вината да се измества от виновниците към жертвата. Онова, което отличава хората, споделящи вярата в злото, е, че те винаги обвиняват за всичко жертвите. Това е тяхната игра и тя нямаше да я играе.

Въпреки това сърцето на Калан се свиваше при мисълта, че ужасената Джилиан пак е пленница на тези зверове. Тези, които бяха готови да наранят невинни хора в името на някакво по-висше добро, всъщност предаваха самата идея за доброто. Те не бяха способни на искрени сърдечни чувства, защото просто не ценяха добротата, а се възмуцаваха от нея. Вместо стремеж към добродетели при тях водещото беше чувство на разяждаща завист.

Единственото истинско удовлетворение на Калан, откакто беше пленена от Джаганг, беше, че успя да измисли начин Джилиан да избяга. Сега дори и тази възможност беше загубена.

Докато вървяха през лагера, ръката на Калан още по-здраво стисна Джилиан през кръста, а пръстите ѝ се вкопчиха в ризата на момичето. Беше очевидно, че макар зловещият вид на редовите войници да я плашеше достатъчно, малката бе най-ужасена от личната охрана на Джаганг. Тези мъже я бяха преследвали и заловили. Известно време успяваше да им се измъкне, но колкото и добре да познаваше безлюдните руини на древния град Каска, тя все пак беше още дете и не можеше да избяга на опитните си търсачи. Сега, когато Джилиан беше затворничка в огромния лагер, Калан знаеше, че шансът да помогне втори път на момичето да избяга е малък.

Докато крачеха през калта и боклуците и се промъкваха между опънатите безразборно палатки, между каруците и багажите, Калан обърна към себе си лицето на Джилиан и видя, че поне вече не кърви. Джаганг я зашлеви с един от гигантските си пръстени, плячкосан някъде при нападение, и разкъса до кост бузата ѝ. Калан нежно я погали по главата в отговор на храбрата ѝ усмивка.

Джаганг беше много доволен да си върне момичето, осмелило се да избяга от него, като по този начин получи допълнителни възможности да измъчва и контролира Калан. Сега обаче интересът му бе съсредоточен върху находката. Калан имаше чувството, че той знае повече, отколкото показва — най-вече, защото ѝ се стори не особено изненадан. Посрещна новината някак спокойно.

Веднага след като се погрижи районът да бъде отцепен, даде строги нареждания на офицерите да го извикат незабавно, щом като пробият каменните стени и стигнат до онова, което беше скрито толкова надълбоко под равнината Азрит. Когато се увери, че инструкциите му са разбрани от всички и всеки се е заел със задачата си, вниманието му се съсредоточи върху турнира по Джа'Ла. Беше нетърпелив да разгледа евентуалните противници на собствения си отбор.

Калан и преди беше принуждавана да посещава с него игрите на Джа'Ла. Никак не ѝ се искаше да го прави пак, най-вече, защото възбудата и насилието хвърляха Джаганг в яростно настроение, свързано с необуздани плътски желания. Императорът по принцип си

беше достатъчно ужасяващ и агресивен, но когато беше развълнуван и възбуден след ден, прекаран на терена, ставаше напълно невъздържан и охотно се поддаваше на склонностите си.

След първия мач, който гледаха, насочи извратената си похот към Калан. Тя се опита да се пребори с паниката си и накрая прие, че той така или иначе ще направи каквото е решил и тя не може да направи нищо, за да го спре. Онемяла от ужас при мисълта, че ще се озове под него, Калан се остави на неизбежното, отвърна очи от развратния му поглед и освободи духа си да отлети нанякъде, като си повтаряше да запази яростта си за подходящия момент, когато щеше да ѝ послужи по предназначение.

Тогава той внезапно спря.

— Искам да знаеш коя си, когато го направя — каза ѝ. — Искам да знаеш какво означавам за теб. Искам да го мразиш повече от всичко друго, което си мразила през живота си.

Но за целта трябва да помниш коя си, да знаеш всичко, за да бъде изнасилването наистина гнусно... а аз възнамерявам да е най-гнусното, което може да ти се случи, при това да заченеш от него. И да родиш копеле, в което онзи винаги ще вижда чудовище.

Калан не знаеше кой е онзи.

— Но за тази цел трябва да си напълно наясно коя си и да знаеш какво означава за теб това, което ти се случва, какво наранява, какво омърсява.

За него беше по-важно тя да осъзнае изнасилването напълно и в неговата най-потресаваща светлина, а не толкова да задоволи страстите си на мига. Това ѝ бе достатъчно, за да осъзнае ненаситната жажда на този мъж за мъст, която тя събуждаше у него.

Търпението беше качество, което правеше Джаганг още по-опасен. Той лесно се поддаваше на импулсивни желания, но беше грешка да се счита, че може да бъде подмамен да постъпи необмислено.

В желанието си да я накара да разбере по-мощната му цел, Джаганг ѝ обясни, че по подобен начин наказва хората, които го караха да изпада в гняв. Ако ги убиеше, те просто щяха да са мъртви и неспособни да страдат, но ако ги накараше да изпитат агонизираща болка, то те сами пожелаваха смъртта си и той можеше да им откаже тази привилегия. Присъствайки на безкрайното им мъчение, той

можеше да е сигурен, че дълбоко съжаляват за престъпленията си, че изпитват непоносима мъка по всичко онова, което са загубили.

Каза ѝ, че е замислил за нея точно това — да я измъчва чрез усещането за съжаление и страшна загуба. Загубата на паметта ѝ я беше направила безчувствена към тези неща, затова той щеше да изчака подходящия момент. След като обузда моментните си страсти в името на по-висшите си цели, той вкара в леглото си други пленнички.

Калан се надяваше, че Джилиан е твърде млада за неговия вкус. Макар че нямаше гаранция.

Докато се придвижваха през ордите войници, които посрещнаха началото на играта с одобрителни възгласи, императорските гвардейци разчистваха със сила от пътя всички мъже, които им се виждаха твърде близо до Джаганг. Няколкото, които не се отдръпнаха достатъчно бързо, за малко се разминаха с разбитите черепи. Един широкоплещест пияница в кисело настроение, който не възнамеряваше да позволи да бъде избутан встрани заради когото и да било, включително императора, се изправи срещу вървящите към него гвардейци. Както си стоеше на място, без да отстъпва, сипейки самоуверени закани, беше изкормен с бърз режещ удар от ятаган. Инцидентът не забави хода на императорския антураж нито за миг. Калан закри очите на Джилиан, за да не гледа разпилените по пътя им вътрешности на мъжа.

Вече не валеше и Калан свали качулката от главата си. Тъмни облаци се носеха ниско над полята и сякаш засилваха задушаващото усещане, че са в затвор, от който няма изход. Мрачната им, дебела сянка подсказваше, че първият влажен, студен ден на зимата няма да позволи на слънчевата светлина да се покаже. Сякаш целият свят постепенно се спускаше в студен, скован и вечен мрак.

Когато стигнаха до края на игрището, Калан се надигна на пръсти, за да може да вижда над раменете на пазачите. Осъзнала, че е заинтригувана от играта, незабавно се отпусна на мястото си. Последното, което би искала, бе Джаганг да я попита на какво се дължи този внезапен интерес към Джа'Ла.

Всъщност не се интересуваше от играта, а от мъжа със сивите очи — онзи, дето нарочно се препъна и падна в калта, за да скрие лицето си от Джаганг или може би от Сестра Улиция.

Ако не завалеше пак, той нямаше да може да разчита на прикритието на калта. Но пък дори да валеше постоянно, Джаганг

вероятно щеше да се запита защо нападателят на отбора на командир Карг се разхожда през цялото време с кално лице. Така мъжът щеше да разбере, че калта само привлича подозрението на Джаганг. Калан се безпокоеше какво би станало тогава.

Много от мъжете, които наблюдаваха играта, надаваха одобрителни и окуражителни викове, когато нападателят на някой от двата отбора стигнеше до територията на противника. Защитниците се втурваха, за да попречат на мъжа да завладее още от игрището. Зрителите ревяха, докато играчите се прекатурваха един върху друг, а останалите от отбора се бореха да защитят своята територия.

Джа'Ла беше игра, при която мъжете тичаха, изплъзваха се един на друг и преследваха мъжа с брока — тежка кожена топка, малко помалка от човешка глава, — като се опитваха да блокират пътя му или да му отнемат топката. Играчите често падаха или биваха събаряни. Тъй като се търкаляха по земята голи до кръста, повечето скоро се покриваха не само с лъскава пот, но и с кръв.

Квадрантите на терена образуваха координатна мрежа. Във всеки от четирите ъгъла на игрището имаше по две врати за всеки от двата отбора. Единственият, който имаше право да отбележи точка, и то само ако беше ред на неговия отбор, беше нападателят, но от точно определен квадрант в полето на противниковия отбор. От тази зона за отбелязване на точки, която пресичаше напърно полето, можеше да хвърли брока към една от двете противникови врати.

Точка се отбелязваше трудно. Разстоянието беше доста голямо, а мрежите — малки. За да е още по-сложно, противниковите играчи имаха право да блокират хвърлянето на тежката брока. Или да изблъскаят нападателя извън зоната за стрелба — или дори да го нападнат, — докато се опитва да отбележи точка. Брока можеше да бъде използвана и като оръжие за разчистване на играчите от пътя на нападателя. Отборът на нападателя можеше да се опита да отстрани противниковите защитници, да намери пролука към една от двете мрежи и да стреля. Всяка стратегия имаше своите предимства и недостатъци.

Имаше също и линия далеч зад стандартната зона за стрелба, от която нападателят можеше да хвърля брока към вратата. Ако такъв изстрел попаднеше в целта, отборът му получаваше две точки вместо една. По принцип от там се стреляше рядко, защото вероятността

ударът да бъде блокиран и изгубен беше голяма, а тази за точен изстрел — незначителна. Такива опити обикновено се правеха само като последна възможност за губещия отбор да отбележи точка, преди да изтече последната минута на мача.

Ако противниковият отбор отнеме топката от нападателя, на неговите крила беше позволено да вземат брока и да се опитат да отбележат точка. При неуспешна стрелба и излизане на брока извън терена атакуващият отбор получаваше обратно брока, но беше задължен да се върне в своята половина на полето и да започне атаката наново. Междувременно времето, в което имаха право да играят с брока, продължаваше да тече.

Имаше няколко квадранта, където атакуващият нападател беше в безопасност и брока не можеше да му бъде отнета. Те обаче лесно можеха да се превърнат в опасни островчета, от които няма измъкване. Но той все пак можеше да подаде брока на играч от крилото и след като успееше да си пробие път в атака, да я получи обратно.

Върху останалите квадранти и в обичайната зона за отбелязване на точки отборът, който се защитаваеше, можеше да грабне или открадне брока, докато се опитваше да попречи на атакуващия отбор да отбележи точка. Въпреки това, ако защитаващият се отбор спечелеше брока, той не можеше да отбележи точка с нея, докато пясъчният часовник не покажеше, че е дошъл техният ред да атакуват, но можеха да се опитат да я запазят в свое владение, за да не дадат възможност на отбора, чийто ред беше, да отбележи точка. Атакуващият отбор трябваше да си я вземе обратно, ако искаше да го направи. Битките за притежаване на брока можеха да станат доста кървави.

Пясъчен часовник отброява времето на реда за игра на всеки отбор — възможността на всяка една от страните да отбележи точка. Ако няма пясъчен часовник на разположение, могат да бъдат използвани други средства за измерване на времето, като например кофа с вода с дупка в нея. На Калан често ѝ се струваше, че правила всъщност няма — с изключение на основното правило, че отбор може да отбележи точка само докато тече времето на неговия ред.

Ограничаването на играта по време не позволяваше да има доминиращ отбор във владенето на брока и даваше възможност

играта да продължи. Тя беше динамична и изтощителна, с постоянно движение, без време за почивка.

Тъй като брока трудно влизаше в мрежата, отборите рядко отбелязваха повече от три-четири точки за един мач. По-честият резултат бе в рамките на една-две точки.

Официалното време за игра беше предварително установен брой обръщания на пясъчния часовник за всяка страна, но при равен резултат след изтичане на времето играта продължаваше, независимо колко обръщания на пясъчния часовник ще се наложат, докато единият отбор отбележи нова точка. След като това стане, другият отбор разполагаше само с едно обръщане на часовника, за да се опита да изравни резултата. При провал играта приключваше. При успех другият отбор получаваше нов ред. Така играта продължаваше, докато някой от отборите не отбележи точка, без другият да успее да изравни в полагащия му отрязък от време. Равен резултат не се допускаше.

Винаги имаше победител и победен.

След приключване на играта загубилият отбор излизаше на терена и играчите биваха налагани с камшик от сноп кожени шнурове с възли, всеки от които завършващ с тежко метално парче. Мъжете получаваха по един удар за всяка загубена точка. Тълпата ентузиазирано отброяваше всеки удар, докато мъжете стояха на колене в центъра на игралното поле. Победителите често подскачаха около полето и се перчеха пред тълпата, докато победените понасяха камшичните удари с наведени глави.

При това ожесточено съперничество между отборите боят на финала беше отблъскваща гледка. В края на краищата играчите биваха подбирани точно заради войнствената си бруталност, а не заради уменията им в играта.

Тълпите, които гледаха Джа'Ла, очакваха кървави мачове.

Жените, които вървяха след войската и наблюдаваха от страничните линии, никак не се притесняваха от кръвта. Тя дори ги караше още по-нетърпеливо да се опитват да привлекат вниманието на любимите си играчи. За хората от Стария свят кръвта и сексът бяха неразривно свързани — все едно дали ставаше въпрос за мач Джа'Ла или плякосването на някой град.

Ако по време на играта нямаше достатъчно кръв, тълпата ставаше раздражителна, защото отборите не играеха с достатъчно

жар. Калан веднъж видя как Джаганг разпореди да бъде екзекутиран цял отбор, защото сметна, че не се борят достатъчно ожесточено. Отборите, излезли след това на пропитото с кръв поле, дадоха всичко от себе си в играта.

От гледна точка на тълпата колкото по-брутални бяха играчите, толкова по-добре. Често имаше счупени ръце или крака, както и черепи. Играч, убил опонент в предишна игра, ставаше известен и биваше посрещан възторжено. Тези мъже бяха идоли и излизаха на полето в началото на игрите под одобрителните възгласи на зрителите. Те бяха и най-популярни сред жените.

За Императорския орден Играта на живота беше кръвав спорт.

Калан застана плътно зад Джаганг, когато се настани на централна позиция в ложата. Докато те оглеждаха строителната площадка, играта вече беше започнала.

Гвардейците бяха обградили Джаганг в плътен кордон. Специалните пазачи на Калан не я изпускаха от поглед. Тя предположи, че разгорещените емоции и изпитият алкохол сигурно ще създадат не малко неприятности. Въпреки демонстрацията на сила от страна на охраната му Джаганг не беше човек, който се страхува от неприятностите. Беше спечелил короната с груба сила и я бе задържал с безапелационно коварство. Малцина можеха да се мерят с него по мускули и сила, дори измежду най-едрите му гвардейци. Воинските му умения и опит пък бяха ненадминати. Навярно нямаше да му е проблем да смачка с една ръка човешки череп. На всичкото отгоре умееше да прониква в чужди сънища.

На терена двата отбора се блъскаха яростно, омесени в облак от кости и мускули. Калан проследи как нападателят изгуби брока, след като бе блокиран едновременно и от двете страни. Свлече се на коляно, стиснал с ръка ребрата си, като с мъка се опитваше да си поеме дъх. Не беше мъжът, когото тя търсеше.

Рев на рог обозначи края на атаката на единия отбор. Поддръжниците на съперниците им нададоха дивашки викове, доволни, че противникът не успя да отбележи точка. Съдията занесе брока в отсрещния край терена и я връчи на нападателя на другия отбор. Калан си позволи да въздъхне тихо. Това също не беше той. Обърнаха пясъчния часовник и рогът отново изсвири. Нападателят и

неговият отбор се затичаха през игралното поле. Противниците им ги посрещнаха, готови да защитават своите врати.

Плът потъна в плът. Някой изкрещя от болка. Макар че Джилиан беше зад стената от пазачи и не виждаше добре какво става на игрището, виковете я накараха да се свие уплашено. Притисна се още по-плътно към Калан. Играта продължи още, докато помощник-съдиите извличаха падналия играч от полето.

Джаганг, видял достатъчно, се обърна и тръгна към следващото игрище. Тълпата се раздели, за да пропусне императора. Множеството беше огромно, въпреки че в лагер като този то представляваше само малка част от всички хора, които го населяваха.

Строителните дейности продължаваха независимо от игрите. След като смяната им свършеше, повечето от хората, работещи по нея, щяха да имат предостатъчно време да гледат останалите игри, които продължаваха през целия ден и вечерта. Доколкото Калан успя да разбере от откъслечните разговори, които чу, имаше много претенденти да играят накрая с отбора на императора. Турнирите бяха очаквано развлечение за изнервените от бездействието и чакането мъже.

Пътят на императора през тълпата беше дълъг. След като вървяха известно време през калния, мръсен и зловонен лагер, накрая стигнаха до следващото игрище за Джа' Ла. За императора беше оградено място с въжета. Джаганг и някои от офицерите, които се бяха присъединили към него, разговаряха за следващия мач. Явно досега бяха играли по-слаби тимове, докато от тези се очакваше повече.

Двамата нападатели тъкмо заставаха в центъра, за да определят чрез теглене на сламки кой отбор ще има шанса да играе пръв. Тълпата притихна. Двамата на терена изтеглиха по една сламка от снопа, който съдията държеше в юмрука си. После мъжете вдигнаха ръце и показаха сламките си. Този с късата сламка изруга. Другият вдигна своята високо и изкрещя победоносно. Съотборниците му и тълпата, която подкрепяше неговия отбор, изреваха одобрително.

Дългата сламка му даваше право да избере дали да вземе брока за първата игра, или да го предостави на противника. Разбира се, никой не се отказваше от шанса пръв да отбележи точка. Първата точка беше добро предзнаменование.

Доколкото Калан успя да разбере от разговорите между войниците и пазачите около нея, мнозина бяха на мнение, че това първо теглене на сламки е от ключово значение за крайния резултат. Вярваше се, че сламката предизвестява съдбата на отбора.

Нито един от двамата нападатели не беше онзи, когото Калан търсеше.

Още в началото стана ясно, че на терена играят по-опитни и добри отбори. Отнемаха си брока с настървение, раздаваха се докрай. Нападателят на единия отбор се втурна напред с брока, като използваше инерцията, за да отстранява всеки, който се опиташе да го спре. Запалянковците го насърчаваха и дюдюкаха.

— Съжалявам — прошепна Джилиан на Калан, докато пазачите, офицерите и Джаганг наблюдаваха, играта и коментираха играчите.

— Грешката не беше твоя, Джилиан. Ти направи всичко по силите си.

— Но ти толкова ми помогна. Ще ми се и аз като теб...

— Тихо сега. И аз съм пленница. Нито аз, нито ти можем да се опълчим на тези мъже.

— Поне се радвам, че съм с теб — добави с усмивка Джилиан. Калан ѝ се усмихна в отговор и стрелна с очи пазачите — бяха погълнати от вълнуващата игра.

— Ще се опитам да намеря начин да се измъкнем — прошепна тя.

От време на време Джилиан надзърташе измежду високите мъже, опитвайки се да види какво става на игрището. Калан забеляза, че момичето търка една в друга премръзналите си длани и трепери от студ. Заметна я с наметалото си, за да я стопли с тялото си.

Всеки от двата отбора отбеляза по една точка. Определеното време изтичаше и при този равен резултат играта можеше да продължи с часове, преди да се реши крайният победител.

Но всичко приключи доста бързо и неочаквано. Нападателят на единия отбор беше нападнат изотзад, като същевременно друг защитник му се нахвърли отпред в предварително съгласувана атака и го блъсна с рамо в гърдите. Онзи се препъна и се строполи тежко на земята. Явно пострада доста зле, нищо чудно да бе пречупен дори гръбнакът му. Тълпата полудя.

Калан извърна лицето на Джилиан встрани.

— Не гледай.

Малката кимна, на ръба да избухне в сълзи.

— Не разбирам защо харесват такива жестоки игри.

— Защото са жестоки хора.

Веднага вкараха друг нападател, а падналият досегашен водач беше изнесен от терена под рев на задоволство от едната страна и гневни викове от другата. Зрителите изглеждаха готови да се сбият едни с други, но когато играта без забавяне бе възобновена, веднага бяха погълнати от динамичното действие.

Отборът, който загуби своя нападател, се бореше отчаяно, но скоро стана ясно, че водеха обречена битка. Новият нападател не можеше да се сравнява с мъжа, когото бяха загубили. Когато и последната песъчинка на пясъчния часовник изтече, оповестявайки края на редовното време, бяха загубили с две точки — решителна победа за другия отбор. Тази разлика в точките плюс безкомпромисното елиминиране на противниковия нападател щяха много да издигнат репутацията на спечелилия отбор.

Джаганг и офицерите изглеждаха доволни от играта. На терена се видяха всички задължителни за Джа'Ла елементи — бруталност, кръв и безапелационна победа. Пазачите, опиянени от убийствената жестокост, коментираха шепнешком най-драматичните моменти. Тълпата, и бездруго развълнувана от играта, изпадна в екстаз при последвалото публично бичуване. Страстите се разгорещиха и публиката жадно очакваше следващата игра.

Докато чакаха, започнаха ритмично да скандират, подканяйки нетърпеливо следващите отбори да излязат. Ръкопляскаха и искаха още зрелища.

В далечния десен край на терена се появи един от следващите два отбора. По одобрителните викове, които ги посрещнаха, стана ясно, че тълпата е разпознала свои любимци. Играчите поздравиха с юмрук, вдигнат над главата, докато обикаляха наперено в кръг около игралното поле и се перчеха пред своите почитатели. Всички разпалено приветстваха отбора, който добре познаваха и поддържаха.

Един от гвардейците на Джаганг, който стоеше недалеч пред Калан, каза на мъжа до него, че този отбор не е просто добър, а великолепен и от него се очаква буквално да смаже противника си.

Дюдюкането на тълпата беше недвусмислен знак, че по-голямата част от публиката споделяше същото мнение.

Всички от огромното множество войници се повдигаха на пръсти и проточваха шии, за да видят другия отбор, който най-накрая си проби път през тълпата от лявата страна. Те излязоха в редица по един, без да вдигат юмруци и без да се перчат.

Калан, невярваща, ги наблюдаваше заедно с всички останали. Сред тълпата се възцари тишина. Никой не надаваше одобрителни викове.

Изненадата им бе твърде голяма.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

МЪЖЕТЕ, ГОЛИ ДО КРЪСТА, ВЪРВЯХА В КОЛОНА ПО ЕДИН по тесен коридор между гардове със зловещи физиономии и готови за стрелба лъкове. Играчите, които се придвижваха към средата на терена, бяха изрисувани в странни червени символи. Лицата, гърдите, раменете и ръцете им бяха покрити с линии, спирали и дъги.

Изглеждаха като белязани с кръв от самия Пазител на Подземния свят.

Калан забеляза, че рисунките, изрисувани по мъжа, който вървеше начело, макар и сходни с останалите, бяха по-особени. Единствен той имаше на лицето си две светкавици, които започваха от слепоочията, всяка беше огледално изображение на другата, като горната ѝ част се движеше на зигзаг над веждата и ухото. Средната, изпъкнала част на всяка светкавица минаваше над клепача, като долният ѝ край разсичаше скулата и накрая завършваше в средата на всяка буза.

Според Калан резултатът беше доста плашещ.

В средата между двете светкавици блестяха две пронизителни сиви очи с хищен поглед.

Чертите на лицето му не личаха под отвличащите вниманието линии. Странните символи и особено светкавиците объркваха представата за него. Калан внезапно осъзна, че непознатият е намерил начин да скрие самоличността си без помощта на калта. Тя позволи само на една лека усмивка да се изплъзне на лицето ѝ. Испита облекчение, но в същото време ѝ се искаше да види лицето му.

Не беше от най-едрите играчи, които изглеждаха доста тромави, но все пак беше внушителен — висок и мускулест, но не прекалено. Тялото му изглеждаше пропорционално развито.

Както го гледаше, Калан изведнъж се сепна, установила, че всеки можеше да види неприкрития ѝ интерес към мъжа. Лицето ѝ пламна.

Но пак продължи да го гледа. Не можеше да откъсне поглед. Сега за пръв път имаше възможност да го огледа добре. Той изглеждаше

точно така, както — кой знае защо — беше очаквала. Или просто си мечтала да го види такъв. Студеният първи ден на зимата ѝ се стори малко по-топъл.

Тя се зачуди какво ли е означавал този мъж за нея. Наложил си да обуздае въображението си. Не можеше да си позволи да мечтае за нещо, което най-вероятно никога нямаше да се случи.

Докато другият нападател го засипваше с подигравки, мъжът с пронизителните сиви очи не откъсваше поглед от него.

Щом видя рисунките по тялото му, Калан веднага разбра, че войниците наоколо ще ги сметнат за празно самохвалство. Това беше един вид демонстрация. Ако не беше направена от подходящия мъж, щеше да изглежда като чиста проба самонадеяност, провокация, която можеше да доведе не само до жестоко, но и до пагубно отношение към него.

Да скрие лицето си беше едно, но това беше съвсем различно. Чрез тази демонстрация непознатият излагаше и себе си, и своя отбор на голям риск. Светкавиците бяха изрисувани сякаш нарочно, за да е сигурно, че никой няма да пропусне да види кой е нападателят, все едно той искаше да фокусира вниманието на другия отбор върху себе си. Калан не можеше да разбере защо.

По примера на противниковия нападател, съотборниците му избухнаха в смях. Тълпата също се присъедини, хората се подиграваха, свиркаха и обиждаха изрисуваните играчи и особено техния лидер.

Калан знаеше извън всяко съмнение, че няма нищо по-опасно от това да се подиграваш на този мъж.

Играчите от изрисувания отбор стояха неподвижни като камък и чакаха, докато тълпата избухна в буря от смях и подигравки. Другият отбор крещеше обиди и оскърбления. Някои жени от публиката хвърляха дребни предмети — пилешки кости, развалена храна и дори пръст, когато нямаха нищо друго подръка.

Играчите от противниковия отбор наричаха мъжа със светкавиците с такива думи, че Калан инстинктивно запуши с ръка ушите на Джилиан и я притисна към гърдите си. Уви наметалото си около нея. Не знаеше как ще се развият събитията, но при всички положения това не беше подходяща гледка за момиче.

Нападателят със светкавиците стоеше с каменно изражение, което не издаваше чувствата му. Това напомни на Калан за нейното

собствено отсъстващо изражение в отговор на някои от ужасните изпитания, на които бе подложена — празен поглед, който не показваше нищо от онова, което се трупаше вътре в нея.

И все пак в спокойното държане на този мъж Калан долавяше и сдържана ярост.

Той нито веднъж не я погледна. Очите му не се откъсваха от противника. Но дори самият факт, че той беше там, че виждаше лицето му, макар и покрито с боя, че има възможност да го наблюдава продължително, без да се налага да отвърща глава — от всичко това коленете ѝ омекнаха.

Командир Карг си проби път с лакти през стената от гвардейци, за да се присъедини към император Джаганг от едната страна на игралното поле. Офицерът скръсти мускулестите си ръце, очевидно без изобщо да се притеснява от врявата, която неговият отбор предизвикваше.

Калан забеляза, че Джаганг не се смееше с останалите. Той дори не се усмихваше. Командирът и императорът доближиха глави и размениха думи, които Калан не може да чуе през подигравките, смеха и вулгарните обиди, които тълпата крещеше.

Докато Джаганг и командир Карг разговаряха, другият отбор започна да танцува около игрището с вдигнати ръце, за което получи приветствията на тълпата, макар да не бяха отбелязали още нито една точка. Бяха станали герои, без да са направили каквото и да е.

Тези войници, които бяха отдали живота си на догматични вярвания, бяха мотивирани от омраза.

За тях спокойната самоувереност на всяка отделна личност изглеждаше като арогантност, компетентността ѝ изглеждаше неоправдана и тази несправедливост ги гнетеше. Калан си припомни едно изречение на Джаганг, който ѝ бе казал, че Братството на Ордена учи, че да си по-добър от някого е все едно да си по-лош от всички.

Веруюто на масата мъже тук беше такова и затова те мразеха хора, които демонстрират превъзходство — в случая чрез изрисуваните си лица. Същевременно те бяха дошли да видят най-добрите измежду всички играчи. Толкова ирационални вярвания, като тези, които подкрепяше Ордена, неизбежно предизвикваха хаос от противоречия, желаниа и емоции.

Недостатъците им, очевидни за здравия разум, бяха прикрити от невъзможността вярата в тях да се прилага либерално. Всеки, който поставяше под въпрос вярата, беше считан за еретик.

Тези мъже бяха дошли в Новия свят, за да унищожават еретиците.

Най-накрая редът беше възстановен от съдията, който призова тълпата да се успокои, за да може играта да започне. Когато зрителите се укротиха поне до известна степен, мъжът със сивите очи направи жест към снопа сламки в юмрука на съдията, приканвайки опонента си да тегли пръв. Мъжът изтегли сламка, като се усмихна на избора си, защото, изглежда, дължината, която му се падна, беше достатъчна, за да спечели. Мъжът със сивите очи изтегли по-дълга сламка.

Тълпата задюдюка неодобрително, докато съдията даваше брока на нападателя с боядисаното лице.

Вместо да отиде в своята част на игралното поле, за да започне пръв, той изчака тълпата да утихне и любезно подаде брока на другия нападател, като по този начин се отказа от възможността пръв да отбележи точка. Тълпата избухна в луд смях при този неочакван обрат. Те очевидно решиха, че изрисуваният нападател е глупак и че току-що е подарил победата на другия отбор. Запалянковците нададоха одобрителни викове, все едно отборът им вече беше спечелил. Никой от отбора с изрисувани тела не реагира на стореното от водача им. Вместо това делово започнаха да заемат местата си в лявата страна на полето, готови да се защитават срещу първата атака.

Когато пясъчният часовник беше обърнат и рогът изсвири, атакуващият отбор не губи нито миг. Всички нададоха бойни викове и се втурнаха през игрището. Изрисуваният отбор вече бягаше към центъра, за да посрещне атаката. Ревът на тълпата беше оглушителен.

Мускулите на Калан се стегнаха в очакване на ужасяващия сблъсък на плът и кости.

Развоят на събитията излъга очакванията ѝ.

Изрисуваният отбор — или червеният отбор, както вече започнаха да ги наричат пазачите — се отклониха от първоначалната посока на своя устрем, разделиха се на две и се плъзнаха покрай първите блокиращи играчи към задния защитник. Такава неочаквана и аматьорска грешка беше истински късмет за нападащия отбор. Като следваше своите блокери и крила, нападателят с брока мина през

пролуката, оставена от червения отбор, и продължи напред през игрището.

За секунда двете редици на червения отбор се завъртяха и пролуката се затвори, сякаш щракнаха челюсти. Изрисуваният нападател се хвърли в самия център, право върху блокиращите играчи, които се бяха насочили към него. Тъкмо да го достигнат, и той свърна рязко, финтира и се промуши между двама противници.

Калан не можеше да повярва на очите си. Той се изплъзна между пръстите на шестимата мъже — като хлъзгава семка от диня.

Един от по-едрите мъже от червения отбор, най-вероятно крило, се затича към атакуващия нападател с брока. Почти го застигна, хвърли се да му пресече пътя, но явно избърза, защото се озова твърде ниско и мъжът с брока го прескочи. Тълпата посрещна сръчността на своя човек с радостни възгласи.

Но мъжът с двете светкавици също направи летящ скок и като използва гърба му за трамплин, се оттласна, сблъска се с другия нападател във въздуха, подхвана го с ръка и като го завъртя рязко, брока изхвърча от ръцете му. Докато падаше на земята, мъжът със сивите очи го улови и затисна с крак тила на падналия си противник, при което заби лицето му в калта. За Калан нямаше никакво съмнение, че би могъл с лекота да му счупи врата и че нарочно не го направи.

От всички страни се втурнаха блокери, които се опитваха да подкосят изрисувания мъж, който сега държеше тяхната брока. Той се завъртя и смени посоката. Те се приземиха на мястото, където беше стоял преди секунда, но него вече го нямаше там. Вместо върху него играчите паднаха върху собствения си нападател.

Червеният отбор владееше брока. Макар да нямаха право да отбележат точка, докато не им дойдеше редът, можеха да попречат на другия отбор да го направи. Но по някаква причина мъжът със сивите очи хукна да бяга през игрището, пазен от двете страни от своите крила и шестима блокери. Всички заедно образуваха съвършен клин, който се връзваше устремно в игралното поле. Когато изрисуваните мъже стигнаха до зоната за стрелба в другия край на игрището, нападателят запрати брока в една от мрежите, макар че не беше техният ред и точката нямаше да се брои.

Непознатият отиде до мрежата, взе брока и вместо да продължи да я държи, за да отнеме възможността на другия отбор да отбележи

точка, дотича обратно до своята половина на терена и подхвърли брока на противниковия нападател, който все още беше на колене и плюеше кал.

Тълпата ахна от объркване и удивление.

Видяното само убеди Калан, че е била права от първото си впечатление за мъжа — това беше най-опасният човек, който някога бе срещала. По-опасен дори от Джаганг. Разбира се, опасен по различен начин, но все пак по-опасен от императора. И от всеки друг.

Този мъж беше твърде опасен, за да му позволят да остане жив. Веднага щом Джагнаг осъзнаеше онова, което тя вече знаеше — ако вече не го бе направил, — най-вероятно щеше да се разпореди да убият този човек.

Отборът, който получи правото да атакува пръв, върна брока в началната точка отдясно и за да изкупи предишната си грешка и да отбележи точка, подхвана нова атака. Изненадващо червеният отбор остана пасивен, вместо да се втурне да блокира нападащите. На пръв поглед изглеждаше, че допускат грешка, но Калан се съмняваше.

Когато атакуващите стигнаха до червения отбор, те се хвърлиха към защитниците. Играчите от червения отбор внезапно се пръснаха във всички посоки, като се измъкнаха от прекалено самоуверените блокери на противника. Докато тичаха, те се събраха и образуваха полумесец, който буквално започна да коси противниците. Един едър мъжага с изрисувано лице отне брока на нападателя и я запрати високо във въздуха. Мъжът със светкавиците, който вече си бе пробил път през линията на атакуващите с финтове и бързи движения, се хвърли устремно и улови брока, преди да се е ударила в земята.

Беше по-бърз от всичките си опоненти.

Когато стигна до другия край на игралното поле, той стреля във вратата, където все още не бяха отбелязали точно попадение. Блокерите се опитаха да го съборят, но с лекота им се изплъзна и онези се струпаха на купчина на земята. Той изтича до мрежата и взе брока.

— Кой е този? — попита Джаганг тихо.

Калан знаеше, че Джаганг има предвид нападателя с изрисуваните на лицето светкавици — мъжът със сивите очи.

— Казва се Рубен — отвърна командир Карг.

Беше лъжа.

Калан знаеше, че мъжът не се казва така. Тя нямаше представа как е истинското му име, но знаеше, че не е Рубен. Това не беше истинското му име, а прикритие като калта по лицето или червената боя.

Калан се зачуди какво я кара да си мисли това.

Още предния ден, когато очите им се срещнаха за пръв път, тя разбра по погледа му, че той я познава. Това означаваше, че вероятно е човек, свързан с миналото ѝ. Тя не си го спомняше и не знаеше истинското му име, но беше сигурна, че не е Рубен. Това име просто не му подходеше.

Рогът изсвири и сложи края на първата част. Пясъчният часовник беше обърнат и рогът изсвири отново. Червеният отбор вече беше в своя край на игралното поле. Очевидно не възнамеряваха да се възползват от предимството да започнат атаката си от онази част на полето, от която им бе позволено.

Вместо това мъжът, когото командир Карг нарече Рубен и който вече държеше брока, даде някакъв сигнал на хората си с леко движение на ръката. Веждите на Калан трепнаха, докато наблюдаваше внимателно. Не беше виждала друг нападател да използва такива знаци.

Мъжете, които играеха Джа'Ла, обикновено действаха като тълпа, като разчитаха на известна координация и изпълняваха отредените за съответната позиция функции — блокер, крило или защитник. Приемаше се, че ако всеки разчита на личната си преценка, отборът ще се справи с неочакваните ситуации, които възникваха по време на играта. Донякъде всеки реагираше на обстоятелствата, пред които съдбата му бе отредила да се изправи.

Отборът на Рубен беше различен. След сигнала за начало играчите се завъртяха и с едно координирано движение се втурнаха пред нападателя си в стройна формация.

Те определено не действаха като зле координирана тълпа по-скоро се държаха като дисциплинирана армия, поела на битка.

Противниците им, вече разярени и водени от жажда за мъст, се юрнаха да пресрещнат отбора, у когото беше брока. Щом пресякоха центъра, всички от червения отбор завиха като един и се насочиха към мрежата от дясната им страна. Мъжете от защитаващия се отбор им се нахвърлиха отгоре като мечки. Техните блокиращи играчи знаеха, че

работата им е да спрат напредващия отбор, преди да е стигнал зоната за отбелязване на точка — и се опитваха да направят точно това.

Рубен обаче не последва хората си. В последния момент той се отдели наляво. Съвсем сам, дори без защитата на своите крила, хукна по диагонал към мрежата вляво. Останалите играчи от двата отбора се сблъскаха. Стана меле, като някои от защитниците дори не подозираха, че мъжът, който преследваха, изобщо не е в купчината от тела.

Само един от бранителите, който беше изостанал назад, видя какво прави Рубен и успя да завие навреме, за да го блокира. Рубен приведе рамо и го удари право в гърдите, като му изкара въздуха и го просна на земята. Като навлезе в зоната за стрелба, Рубен запрати брока в мрежата.

Червеният отбор спринтира обратно към своята част на терена, за да се подреди за втора атака, използвайки времето, с което разполагаха. Докато чакаха съдията да дотича през игрището с брока, всички погледнаха своя изрисуван водач в очакване на неговия сигнал. Той направи бърз и прост знак с ръка. Веднага щом съдията подхвърли брока на Рубен, той незабавно се затича с бясна скорост. Отборът му беше готов и скочи напред, като се разгърна пред него в стегната линия.

Когато разгневената и безредна група противници почти ги бе достигнала, червеният отбор се завъртя наляво и повлече блокиращата атака. Рубен, който следваше отблизо своите хора, се откъсна вдясно и хукна сам през празния терен. Преди някой от противниците да успее да го достигне, той нададе мощен вик и изстреля брока от разстояние, което беше доста по-назад от нормалната зона за отбелязване на точки. Беше извънредно трудно да се стреля от толкова далеч. Успешно попадение се броеше за две точки.

Брока описа дъга във въздуха над играчите пред вратата и те скочиха в отчаян опит да я спрат. Объркани от изненадващата индивидуална атака, те не бяха готови за стрелба от далечно разстояние.

Брока намери мрежата и в следващия миг рогът изсвири, оповестявайки края на периода, в който червеният отбор имаше право да отбележи точка.

Зрителите стояха неподвижни и слисани, зяпнали от изненада. Още при първото си представяне червеният отбор отбеляза три точки

— без да се броят двете, които не се брояха.

Над игрището настана тишина, докато играчите от другия отбор се съвещаваха какво да правят при този внезапен обрат на събитията. Техният нападател, изглежда, направи някакво жлъчно предложение, защото съотборниците му се ухилиха в отговор, кимнаха и се разпръснаха, готови за следващия си ред с брока.

Като видя, че отборът им крои нещо, зрителите започнаха да ги окуражават с одобрителни викове. На фона на силните аплодисменти нападателят изкрещя разпорежданията си към своите хора. Двама от защитниците кимнаха в отговор на думите му, които Калан не можа да чуе.

При неговия вик те се втурнаха през игралното поле, като се събраха в стегнат възел от мускули и ярост. Вместо да се отправи към зоната за отбелязване на точки, нападателят внезапно кривна надясно, като по този начин неясно защо поведе атаката в посока, различна от предначертаната. Рубен и неговите защитници също се отклониха, за да посрещнат нападението, но не успяха да съберат цялата си сила навреме. Сблъсъкът беше жесток. Ударът нарочно беше насочен към лявото крило на Рубен, като подмина всички останали мъже. Отборът дори не направи опит да отбележи точка. Просто искаха да нарушат ефективната игра на червения отбор.

Докато тълпата аплодираше в очакване на първата пролята кръв, мъжете, струпани на купчина, се изправяха един подир друг. Изрисуваните в червено играчи отстраняваха противниците от пътя си, като се опитваха да стигнат до другарите си в основата на камарата. Лявото крило на червения отбор беше единственият, който не се изправи.

Докато отборът, който сега владееше брока, тичаше обратно, за да се подготви за нова атака, Рубен коленичи до падналия мъж, за да провери какво е състоянието му. От това, че не бързаше, се разбра, че нищо не може да се направи. Мъжът беше мъртъв. Тълпата нададе одобрителни викове, докато падналият играч беше извлечен настрана, оставяйки след себе по игрището широка кървава следа.

Острият поглед на Рубен обходи страничните линии. Калан разбра, че преценява ситуацията.

Имаше чувството, че усеща мислите му, защото самата тя се опитваше да прецени противника и претегляше шансовете. Пазачите

опънаха приготвените на лъковете стрели, когато Рубен се изправи.

— Какво става? — прошепна Джилиан, докато надничаше изпод наметалото на Калан — Не виждам нищо.

— Един мъж беше наранен — отвърна Калан. — Просто стой на топло, няма нищо за гледане.

Джилиан кимна и остана сгушена под защитата на ръката на Калан и топлината на наметалото ѝ.

Играта не спираше дори някой да умре на игралното поле.

Калан се почувства натъжена от това, че смъртта на мъжа беше просто част от спектакъла и беше аплодирана одобрително от зрителите.

Изглежда, стрелците, разположени около игрището, за да наблюдават пленниците, играещи в червения отбор, бяха насочили върховете на стрелите си към един човек. Калан и мъжът със светкавиците имаха нещо общо — изглежда, че и двамата имаха лична охрана.

Докато тълпата подканваше за още, Калан почувства, че във въздуха е надвиснало странно и напрегнато предчувствие за нещо лошо.

Брока беше върната на отбора, на който беше останало още време. Докато те се подреждаха, тя разбра, че моментът е отминал.

Калан видя как мрачният Рубен даде таен сигнал на хората си. Всеки от мъжете отвърна с леко кимване. След това Рубен скришом им показа три пръста само за миг, точно колкото да успеят да видят какво иска да им каже. Мъжете незабавно се събраха в странна формация.

Изчакаха миг, когато другият отбор се хвърли да бяга през полето, крещейки бойни викове, вдъхновени от скорошната си проява на жестокост. Те вярваха, че сега имат тактическо предимство, което щеше да им осигури успех.

Бяха убедени, че вече диктуват хода на играта.

Докато отборът с брока атакуваше, червеният отбор се раздели на три клина. Рубен водеше централния. Лявото и дясното му крило водеха повечето блокери в двата странични клина. Противниковият отбор, който владееше брока, бе принуден да покрие всяка от трите линии, за да блокират странната формация, в случай че някой се опита да се обърне към техния нападател.

Необичайната отбранителна тактика предизвика присмеха на гвардейците на Джаганг. От коментарите им Калан разбра, че според тях разделянето на три групи лишава червения отбор от достатъчно блокиращи играчи в центъра, които да спрат нападателя с брока. Гвардейците мислеха, че тази неефективна защита ще даде възможност на атакуващите лесно да отбележат точка и нищо чудно да отнемат живота на още един член на червения отбор в централната група — твърде вероятно самия нападател, който на практика оставаше незащитен.

Двата външни клина на червения отбор прорязаха страните на атаката, без да блокират по очаквания начин. Краката на атакуващите се размахаха във въздуха, когато телата им отлитаха със сила нагоре. Централният клин на Рубен се сблъска с основната група блокери, които защитаваха нападателя с брока, който успя да избегне мелето и да прескочи търкалящото се кълбо от мъже.

Рубен, който беше в задната част на централния клин и тичаше с всичка сила, сръчно избегна устрема на защитниците и се изстреля над купчината свои съотборници. Докато скачаше, се оттласна от земята с единия крак, така че се завъртя спираловидно, докато летеше. Във въздуха, щом стигна до другия нападател, Рубен го захвана с дясната си ръка около врата, сякаш се опитваше да се пребори с него за брока, но инерцията на въртенето му внезапно и силно усуква главата на мъжа.

Калан успя да чуе хрущенето, когато вратът на нападателя се пречупи.

Двамата мъже едновременно се сгромолясаха на земята Рубен беше отгоре, ръката му все още беше около врата на другия мъж.

Когато двата отбора се изправиха на крака, двама мъже от атакуващия отбор останаха да лежат на земята — по един от всяка страна на игралното поле. И двамата се гърчеха от болка със счупени крайници.

Рубен се изправи над нападателя, който лежеше мъртъв в центъра на полето.

Главата на нещастника лежеше неестествено извита назад.

Рубен вдигна брока, претича измежду смаяните, объркани играчи, и отбеляза нова точка, която нямаше да бъде зачетена.

Смисълът на онова, което току-що бе направил, беше ясен — ако друг отбор играеше така, че целенасочено да се опита да навреди на

човек от неговия отбор, той щеше да отвърне със същото, и то по този смразяващ начин. Той просто им съобщаваше, че със своите собствени действия те избираха какво ще им се случи.

Калан вече беше убедена, че червената боя на Рубен не беше просто показност. Животът на мъжете от другия отбор зависеше само от неговата милост.

Заобиколен от безчет врагове и с десетки стрели, насочени към него, този мъж току-що успя да наложи собствени закони, които не можеха да бъдат избегнати или игнорирани. Той каза на своите опоненти по какви правила трябва да играят срещу него и отбора му. Посланието му беше ясно — със своите действия противниците му сами определяха собствената си съдба.

Калан си наложи да овладее лицето си, за да не се усмихне, да не се разкрещи от радост от това, което този човек току-що постигна. Защото знаеше, че ще е единствената в тълпата, която би го аплодирала.

Искаше ѝ се той да я погледне, но той не го направи.

Сега, когато техният нападател беше мъртъв и двама други играчи бяха извън играта — това бяха точно тези, които основно бяха виновни за убийството на лявото крило на червения отбор, — изглежда, че отборът фаворит беше на път да изгуби по безпрецедентен начин.

Калан се питаше само с колко ли точки ще спечели червеният отбор. Очакваше, че разгромът ще бъде поголовен.

Точно тогава с крайчеца на окоето си забеляза вестносеца, който тичаше към тях и размахваше ръка, за да привлече вниманието на императора, докато си пробиваше път между едрите гвардейци.

— Ваше сиятелство — задъхано изрече мъжът, — работниците успяха да проникнат вътре. Сестрите ви молят да дойдете незабавно.

Джаганг не зададе никакви въпроси и не губи никакво време. Тръгна незабавно. Калан хвърли поглед назад точно навреме, за да види как Рубен се нахвърли толкова яростно върху новия нападател, че зъбите му изтракаха. Всички гвардейци се струпаха около императора и отвориха пред него път в тълпата. Калан знаеше много добре, че не бива да привлича вниманието му, затова побърза да го последва.

— Тръгваме си — каза тя на Джилиан, която все още се гушеше под топлото ѝ наметало.

Като се държаха за ръце, за да не ги разделят, двете тръгнаха след Джаганг. Калан погледна назад през рамо.

За един кратък момент очите им се срещнаха. В този мимолетен миг Калан осъзна, че макар да не бе погледнал нито веднъж към нея по време на играта, той през цялото време е знаел точно къде се намира тя.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

НИЧИ ОТВОРИ ОЧИ И ПАНИЧЕСКИ СИ ПОЕ ВЪЗДУХ.

Пред погледа ѝ плуваха неясни форми. Тя не можеше да разпознае смътните им контури. В опит да събере мислите си се вкопчваше във всичките спомени, които можеше да открие, като трескаво се опитваше да намери в променливата им същност нещо, което да е приложимо и да пасва на нещата около нея. Огромният архив на мислите ѝ изглеждаше в пълен безпорядък, като библиотека, чиито книги са разхвърляни от вихрушките на гръмотевична буря. Не откриваше смисъл в нищо. Не можеше да разбере къде се намира.

— Ничи, аз съм, Кара. В безопасност си. Успокой се.

Някакъв друг глас от далечния, размит мрак каза:

— Ще ида да доведа Зед.

Ничи видя как тъмната фигура се размърда и след това се разтопи в по-плътния мрак около нея. Осъзна, че човекът, който беше проговорил, сигурно е излязъл през някаква врата. Най-сетне нещо придоби смисъл. Усети, че е готова да се разплаче от облекчение, че от всички тези форми и сенки беше успяла да схване елементарен факт като съществуването на врата и далеч по-сложната представа за наличието на човешко същество.

— Ничи, успокой се.

Тя едва сега осъзна, че с всички сили се опитва да движи ръцете си, а някой ги задържаше. Сякаш функциите на тялото и съзнанието ѝ бяха разбъркани и смутено се опитваха да функционират поотделно, като търсеха нещо солидно, за което да се хванат.

Малко по малко нещата започваха да придобиват смисъл.

— Шест — промълви тя с голямо усилие, — шест.

Зловещият спомен се надигна в мислите ѝ, сякаш го бе призовала без да иска и сега той се завръщаше, за да я довърши.

Тя фокусира съзнанието си върху значението на тази дума, това име, тази мрачна форма, която плуваше вътре в съзнанието ѝ. Около нея започна да изгражда късчета спомени, които събираше оттук-

оттам. Когато един от спомените пасна-този за Зед и Кара, които бяха застинали на стълбището, — се насочи към следващото късче, което да добави.

С усилие на волята тя започна да поставя нещата по местата им. Мислите ѝ станаха съгласувани. Спомените ѝ започнаха да се обединяват един с друг.

— В безопасност си — каза Кара, като все още държеше ръцете ѝ. — Сега стой спокойно.

Ничи не беше в безопасност. Никой от тях не беше. Тя трябваше да направи нещо.

— Шеста е тук — успя да промълви през стиснатите си зъби, като се опитваше да избута Кара встрани. — Трябва да я спра. Кутията е у нея.

— Тя си отиде, Ничи. Само се успокой.

Ничи примигва, като все още се опитваше да проясни погледа си и да си поеме въздух.

— Отиде си?

— Да. Засега сме в безопасност.

— Отиде си? — Ничи сграбчи червената кожа на дрехата на Морещицата и я придърпа по-близо към себе си. — Отиде си? Тя си тръгна? От колко време я няма?

— От вчера.

Споменът за черната фигура сякаш се простираше някъде надалеч, където не можеше да го достигне.

— Вчера — Ничи бавно издиша, докато потъваше обратно във възглавницата. — Добри духове.

Кара най-накрая се отпусна. Ничи вече не я беше грижа дали я държат или не.

Всичко се бе оказало напразно.

Помисли си, че никога повече няма да ѝ се прииска да се изправи.

— Някой друг беше ли ранен? — попита тя, докато гледаше в празното пространство.

— Не, само ти.

— Само аз — повтори Ничи с равен глас — Трябваше да ме убие.

— Какво? — потрепери Кара.

— Шеста трябваше да ме убие.

— Ами, сигурна съм, че тя най-вероятно би искала да го направи, но не успя. Ти си в безопасност.

Кара не разбра какво има предвид Ничи.

— Всичко беше напразно — прошепна Ничи сама на себе си.

Всичко бе изгубено. Всичко сторено беше за нищо. Всичко, което Ничи бе постигнала и поправила, се беше стопило в ехото на смеха на мрачната сянка. Цялото това изучаване, събирането на парченцата от тайната, огромното усилие най-накрая да разбере как всички те функционират заедно, трудът, необходим за призоваването на цялата сила, за контролирането и насочването ѝ — всичко това се бе оказало напразно.

Беше най-трудното нещо, което някога беше правила... и сега от него не остана нищо.

Кара потопи една кърпа в легена с вода, който стоеше на една Маса отстрани. Изстиска я. Звукът от всяка падаща капка беше остър, пронизващ и мъчителен.

Размазаните форми и сенки, които виждаше в началото, когато се събуди, сега изпъкваха болезнено. Цветовете изглеждаха ослепително ярки, а остротата на звуците се връзваше в слуха безмилостно. Дюзината свещи, които горяха върху свещника наблизко, блестяха като дванайсет малки слънца.

Кара притисна влажната кърпа към челото на Ничи. Червеният цвят на кожените дрехи на Морещицата беше болезнен за очите на Ничи, затова тя ги затвори. Кърпата ѝ се стори като венец от тръни, който се притискаше към меката ѝ плът.

— Имаме други неприятности — каза Кара с тих и поверителен глас.

Ничи отвори очи.

— Други неприятности ли?

Кара кимна, докато разтриваше с кърпата двете страни на врата на Ничи.

— Неприятности с Кулата.

Ничи хвърли поглед над таблата на леглото към тежките драперии в синьо и златно, обкичващи тесния прозорец. Завесите бяха спуснати наистина, но през тях не се процеждаше никаква светлина и по това тя разбра, че навън вероятно беше нощ.

Когато погледна обратно към Кара, Ничи се намръщи, макар че от това я заболя.

— Какво имаш предвид? Какви неприятности?

Кара отвори уста да ѝ отговори, но след това се обърна при звука от суматохата, който се чу зад нея в стаята.

Зед връхлетя в стаята, без да чука, като енергично размахваше ръце при всяка широка крачка, а семплата роба без украса, която носеше, се вееше зад него, сякаш беше крал на това място, дошъл да види как вървят кралските дела. Ничи си каза, че донякъде беше точно така.

— Тя събуди ли се? — попита магьосникът, преди още да е стигнал до леглото. Вълнистата му бяла коса изглеждаше дори поразчорлена от обикновено.

— Будна съм — отвърна самата Ничи.

Зед рязко спря и се надвеси над нея. Изучава я известно време с намръщен вид, сякаш не вярваше на думите ѝ.

Притисна върховете на дългите си костеливи пръсти към челото ѝ. — Вече нямаш треска.

— Имала съм треска ли?

— Може да се каже.

— Какво означава това? Треската си е треска.

— Не винаги. Треската, която ти имаше, беше причинена от влиянието на силите, а не от някаква болест. В този случай по-точно става дума за твоите собствени сили. Треската беше реакцията на тялото ти на напрежението, на което е било подложено. Нещо като сгъването на метал при нагряване.

Ничи се изправи на лакти.

— Имаш предвид, че треската ми е била предизвикана от онова, което Шеста направи с мен?

Зед опъна широката си роба с ъгловатите си рамене.

— Донякъде. Напрежението от прилагането на сили срещу мощната магия на Шеста е хвърлило тялото ти в трескаво състояние.

Ничи погледна първо него, после Кара.

— Защо ти не беше засегнат? Или Кара.

— Защото бях достатъчно умен, за да направя защита. — Зед нетърпеливо почука по слепоочието си. — Тя запази мен и Кара, но ти беше твърде далеч. На това разстояние защитните ѝ свойства не бяха

достатъчни, за да те запазят невредима, но не посмях да използвам повече сила. Макар че не можа да те предпази напълно, защитата все пак беше достатъчна, за да спаси живота ти.

— Твоята магия ме е защитила?

— Ти със сигурност не направи нищо, за да се защитиш сама. — Зед ѝ се закани с пръст, сякаш хокаше непослушно дете.

Ничи примигна от изненада.

— Зед, опитах се. Мисля, че никога не съм полагала толкова усилия да използвам своя Хан. Кълна се, че опитах с цялата си енергия да призова своята сила. Тя просто не откликна.

— Разбира се. — Той отчаяно вдигна ръце. — Точно в това ти беше проблемът.

— В кое?

— Твърде много се стараете!

Ничи седна в леглото. Светът около нея внезапно започна да се върти. Наложих ѝ се да покрие с ръка очите си. Усещането за въртене ѝ причиняваше гадене в стомаха.

— За какво говориш? — Тя повдигна ръка, колкото да му хвърли бърз поглед на светлината на свещите. — Как така съм се старала твърде много?

Имаше чувството, че ще повърне. Сякаш раздразнен, че му се налага да се занимава с това, Зед нави ръкави, протегна ръце и притисна по един пръст от всяка ръка към двете страни на челото ѝ. Ничи разпозна как характерното усещане за изтръпване, свързано с Адитивната магия, пропълзя под кожата ѝ. Беше ѝ малко странно, че не почувства никакъв Субстрактивен елемент в използваната сила, но той не владееше Субстрактивна магия.

Усещането за гадене премина.

— По-добре ли си? — попита той с тон, който сякаш казваше, че за всичко си е виновна тя самата.

Ничи завъртя глава наляво-надясно, за да разгрее мускулите на врата си и да изпробва чувството си за равновесие. Очакваше пак да ѝ прилошее, но този път се размина.

— Да, мисля, че съм добре.

Зед се усмихна на тази малка победа.

— Добре.

— Какво имаше предвид с това, че съм се старала твърде много?

— Няма смисъл да се бориш с вещица от нейния калибър по този начин. Твърде много се напрягаше.

— Твърде много съм се напрягала? — Почувства се толкова неудобно, все едно беше начинаеща магьосница, която безуспешно се опитва да схване урок, преподаван от нетърпелива Сестра. — Какво имаш предвид?

Зед махна неопределено с ръка.

— Когато използваш силата си, за да се противопоставиш на действията ѝ, тя просто я обръща срещу теб. Не можеш да я достигнеш с своята сила, защото не можеш да установиш основополагаща връзка между вас двете — Принципала и Обекта. Връзката все още се намира на етапа на свободно реене и формиране.

Ничи разбираше на теория думите му, но не беше сигурна доколко е прав в случая.

— Да не се опитваш да кажеш, че е нещо подобно на светкавицата, която търси дърво или друг висок обект, чрез който да стигне до земята и да се възпламени? И ако наблизо няма подходящ обект, просто се връща обратно и се възпламенява в облака? Обръща се към самата себе си?

— Никога не съм си го представял по този начин, но мисля, че е нещо подобно. Може да се каже, че твоята сила се е обърнала срещу теб като светкавицата, която се връща в облака, когато не може да стигне до земята. Вещиците са от малкото хора, които инстинктивно разбират точната природа на използването на силата, сложните зависимости на необходимостта на силата да създава връзки и начините, по които специфичните магии се свързват в двата си края.

— Тоест тя знае как действа светкавицата — намеси се Кара и е издърпала черджето изпод краката на Ничи.

— Май наистина не знаеш нищо за магията, нали? — Зед я изгледа невярващо. — Или за употребата на преносен смисъл в изречението.

Лицето на Морещицата помръкна.

— Ако бяха издърпали черджето изпод твоите крака, щеше да ти се изясни всичко.

Зед забели очи.

— Е, твърде опростено казано, но да, горе-долу е така... донякъде — побърза да добави той.

Ничи не слушаше разговора. Мислите ѝ бяха другаде. Тя си спомни, че самата тя използва същите взаимовръзки между силата и местата, към които тя се насочваше, когато звярът атакува Ричард в защитената част на Кулата. Тя създаде свързващ възел, но не успя да вкара в него необходимата сила, за да стане той завършен. Тъй като това изискване не бе изпълнено, най-близката сила — светкавицата — се насочи към звяра и го елиминира за момент. Обаче тъй като звярът в действителност не беше живо същество, не можеше да бъде унищожен на практика — така както не може да се убие труп, защото вече е мъртъв и няма как да стане по-мъртъв.

Но сега беше друго. Беше много по-сложно. Донякъде беше точно обратното на онова, което беше направила преди.

— Зед, не разбирам как е възможно. Това е като да хвърлиш камък — отдели ли се от ръката ти, не можеш да повлияеш на траекторията му. Камъкът ще я следва до крайната точка.

— Шеста ще те фрасне в главата с нейния камък, преди още да си хвърлила твоя — каза Кара.

Зед я стрелна с убийствен поглед, все едно беше палава ученичка, която говореше, без дай е позволено. Кара твърдоглаво присви устни, но си замълча.

Ничи продължи, без да обръща внимание на прекъсването:

— Тя е реагирала на специфичната сила веднага щом я е регистрирала, преди още да се е оформила напълно. Тогава се е образувал и основополагащият възел. В този момент цялостната същност и силата на магията още изобщо не са се били появили.

Зед пак стрелна с кос поглед Кара, за да се увери, че ще продължи да си трае. Когато тя мълчаливо скръсти ръце, магьосникът се обърна към Ничи.

— Тя прави точно това — каза той.

Тъй като никога преди това не бе срещала вещица, точният механизъм на действието ѝ беше загадка за Ничи.

— Тоест?

— Вещицата се носи по вихрите на времето. Тя вижда последователността на събитията в бъдещето. Тяхната способност е в голяма степен подобна на пророчеството.

Това означава, че тя е готова за магията ти, преди да си я направила. Тя може да предвижда. Нейната способност, нейната дарба

й позволява да действа срещу теб, преди да можеш да завършиш намерението си.

Всичко това им е вродено — като инстинктивното вдигане на ръка да се предпазиш, когато някой замахва да те удари. Нейната блокировка е вече налице, докато ти все още подготвяш своя удар. Тя ти пречи да създадеш основополагаща връзка, така че твоята мрежа изобщо не може да се образува. Както казах, тя притежава уменията да отвърне на удара, още преди връзката между принципала и обекта да е създадена. Твоята сила се обръща срещу самата себе си — срещу теб.

Това не изисква големи усилия от нейна страна. Нейната сила е всъщност твоята сила.

Колкото по-силно се опитваш да направиш нещо, толкова по-трудно ти става. Тя не увеличава своето усилие, а просто ти пречи да завършиш възела. Колкото повече натиск упражняваш, толкова повече сила се връща към теб от нейната блокировка.

Вещицата те използва. Силата, твоята сила се връща отново и отново към теб, докато ти влагаш все повече усилие. По подобен начин се нагрива металът, когато го огъваш напред-назад. Собствената ти сила е отразявана обратно към теб, докато ти се опитваш да призовеш всичката си мощ, за да я победиш, и това хвърля тялото ти в трескаво състояние.

— Зед, това е невъзможно. Ти използва магия. Видях те. Видях, че направи мрежа и това не те нарани. Магията ти просто се провали.

Старият магьосник се усмихна.

— Не, не се провали. Тя беше провал от самото начало. Използвах толкова малко сила, че вещицата не можеше да черпи мощ от нея. И поради тази причина не можеше да я блокира или да я обърне обратно. Нямах достатъчно сила, за която да се хване.

— Каква магия може да се използва за нещо такова?

— Направих защитна мрежа, която беше затворена в обикновена магия за успокояване. Трябваше и ти да направиш същото.

Ничи прокара ръка през лицето си.

— Зед, аз съм магьосница от доста отдавна. Никога не съм чула за магия за успокояване.

Той сви рамене.

— Е, тогава значи не знаеш всичко, нали? Използвах магията за успокояване като черупка, защото, ако допуснех грешка и вкарах

повече сила от необходимото, а тя я върнеше към мен, щеше просто да ме направи по-спокоен. А спокойствието щеше да ми помогне. Тогава щях да разбера, че съм преминал прага и щях още по-спокойно да опитам отново и да имам по-голям шанс за успех втория път.

Ничи удивено поклати глава.

— Със сигурност не знам достатъчно, за да се справя с вещица като Шеста. Онова, което ти направи, може и да не ме е защитило напълно, но е било достатъчно, за да ѝ попречи да ме убие.

Зед само се усмихна.

Тя го погледна с уважение.

— Къде си научил този номер?

Той сви рамене.

— Натрупан тежък опит. Имал съм си работа с вещици и преди, така че знаех, че мога да направя само едно нещо.

— Имаш предвид Шота?

— Донякъде — отвърна той. — Преминах през много трудности, докато взема Меча на истината обратно от нея. Тази жена е лукава, умна и зад искрящите ѝ очи и коварната ѝ усмивка се крият неприятности. Открих, че когато правех нещата по обичайния начин, това просто не вършеше никаква работа. Тя намираще опитите ми да се боря с нея за забавни. Колкото повече сила използвах, толкова по-лоши правех нещата за себе си и толкова по-широка ставаше усмивката ѝ. — Той се усмихна и леко се наклони напред. — Точно това ѝ беше грешката — че се усмихваше. — Той вдигна показалец, за да подчертае думите си. — Усмивката ѝ ме подсети, че онова, което правя, би могло да ме погуби. В този миг осъзнах, че моята сила ѝ осигурява необходимата мощ.

— Така че спря да използваш сила.

Той разпери ръце, сякаш тя едва сега схвана урока.

— Понякога да направиш онова, което най-много ти се иска, може да е най-лошият вариант. За да постигнеш крайната си цел, е необходимо да се въздържаш в началото.

Докато думите му се запечатваха в паметта ѝ, от тъмните ъгълчета на съзнанието ѝ изплуваха още разбъркани спомени — като обърквачи парчета от някаква огромна мозайка, която никога досега не бе забелязвала. Все едно виждаше всичко в нова светлина.

Внезапното ѝ прозрение беше разтърсващо.

Ничи зяпна и облеци очи.

— Сега разбирам. Знам какво означава. Добри духове, разбрах каква е целта на стерилното поле.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

— СТЕРИЛНО ПОЛЕ ЛИ? — Побелелите вежди на Зед се извиха в учудване. — Какви ги говориш?

Ничи притисна пръсти о челото си, докато обмисли ситуацията. Не можеше да повярва, че не се е сетила по-рано. Погледна магьосника.

— За да се активира силата на Орден, се изискват набор от събития. Както сам каза, трябва да бъдат установени някои връзки, както е при всяка магия. В крайна сметка тя е създадена от магьосници, които би трябвало да са правили всичко въз основа на познанията си за природата на нещата, които искат да манипулират.

По принцип в своята същност Орден е сложна конструктивна магия. Като всяка конструктивна магия при подходящите условия тя се активира благодарение на специфичен набор от събития. След което поема в посоката, определена от предварително начертани протоколи. Но колкото и сложна да е, активира ли се веднъж, работи съобразно основните принципи.

— Както слънцето изгрява от изток — избоботи Зед. — Какво се опитваш да ми кажеш?

— Всичко е свързано — отрони тя сякаш на себе си. След малко съсредоточи погледа си върху магьосника.

— „Книгата на живота“ обяснява как да задействаме силата на Орден. Там са описани протоколите. В общи линии книгата представлява ръководство за употреба. Не обяснява теорията, върху която лежи Орден — няма за цел това. За да разбереш нещата в тяхната цялост, трябва да търсиш другаде.

Тъй като с тази сила, както и с всяка друга, би могло да се злоупотреби с цел извличане на лична облага, тя е създадена с определена цел: като противодействие на лавинния огън. Основните елементи на силата на Орден са конструктивни заклинания, така че, веднъж активирана, тя поема по установени пътища. Тези пътища от своя страна изискват определени условия — като например

използването по съответния правилен начин на „Книгата на преброените сенки“.

Мисълта ѝ препускаше трескаво през всички нови връзки, докато се опитваше да напасне късчетата от различни източници, които никога досега не бяха съществували паралелно.

— Да, да — нетърпеливо се намеси Зед. — Кутиите на Орден са създадени специално, за да противодействат на лавинния огън. Това вече го знаем. Нещо повече, очевидно е, че трябва да бъдат изпълнени определени условия, за да функционира силата по определен начин.

Ничи отметна завивките и скочи от леглото. Огледа се и забеляза, че е облечена в розова нощница. Мразеше розово. Сигурно само това са имали подръка.

Почти, без да се замисли, пусна тънка като бръснач струйка субстрактивна магия и я насочи към тъканта на нощницата, за да потърси елементите на боята и да унищожи само тях. Цветът постепенно избледня, като всичко започна от деколтето надолу и стана плавно, на вълна, която заля цялата дреха. Под розовото остана естественият цвят на плата.

Зед не можеше да повярва.

— Нима използва субстрактивна магия, силата на Подземния свят, силата на самата смърт, за да махнеш цвета от нощницата си?

— Да. Така е много по-добре, не мислиш ли? — отвърна тя, без да обръща внимание на този въпрос, мисълта ѝ вече беше другаде.

— Виж, не мисля, че е добра идея да...

— Защо е всичко това? — попита Ничи, като го прекъсна безцеремонно, тъй като нито я интересуваше какво ще ѝ каже по този въпрос, нито смяташе да го остави да продължи.

Зед застина с ръката във въздуха. Предаде се.

— Ами за това — за да противодейства на лавинния огън.

— Не, не ме разбра. Интересува ме каква е специфичната функция на противодействието на магията.

Обсъждането на очевидни според него неща започваше да го отегчава.

— Функцията му е да ни накара да си спомним обекта на магията. — Погледът му се оживи. — В случая — Калан.

— Да, в известен смисъл, но това е опростяване на процеса. — Ничи заби пръст във въздуха. Вече говореше като учител, не като

ученик. — За да стане това, което казваш, то трябва да възстанови всичко, което е унищожило у нас. Да възроди спомените ни.

Силата на Орден няма за цел да ни накара да си припомним неща, които сме забравили, а да реконструира нещо, което вече не съществува.

Спомените ги няма. Не е проблемът, че сме забравили неща и че не си спомняме хора и събития. В главата ни не е останало нищо, което да си спомним, понеже спомените ни са несъществуващи, а не просто забравени. Те просто са изтрити и унищожени от лавинния огън. Работата не е в това, че не сме способни да си спомняме разни неща. Става въпрос за това, че тази част от съзнанието ни, от спомените ни, е унищожена.

С други думи, просто няма какво да си спомним.

Да възстановиш от нулата нещо, което съвсем го няма, е различно от това да помогнеш някому да си спомни нещо. Нещо като разликата между заспалия и мъртвеца. На пръв поглед може да изглеждат горе-долу по еднакъв начин, но единствената прилика помежду им е затворените очи.

Крайната цел може да е една и съща и в двата случая, но както проблемът, така и пътят за решаването му нямат нищо общо. За да успее силата на Орден да противодейства на лавинния огън и да ни направи такива, каквито сме били, тя трябва да внедри в съзнанието ни знание, усещания за минали събития. Трябва да създаде нови спомени, които да заместят унищожените. Трябва да върне спомените на живот.

Докато Зед осмисляше думите ѝ, припряността му бе заменена от тревожност. Той закрачи напред-назад, без да изпуска Ничи от поглед.

— Ами, да, някак трябва да бъдат възстановени реалните събития от миналото. — Почеса се по слепоочието. — Да не твърдиш, че вече разбираш как действа това нещо?

Босите крака на Ничи потънаха в мекия килим.

— Доколкото успях да разбера от прочетеното, създателите на кутиите на Орден, макар да са ги замислили като противодействие на лавинния огън, всъщност не са били убедени, че подобен механизъм е възможен.

Тя спря и го погледна.

— Представяш ли си колко ужасно сложно нещо е това? Колко е сложно да изградиш отново и възстановиш спомените на всеки един човек?

Разбираш ли, древните магьосници сигурно са се побъркали, опитвайки се да разберат как това нещо може да построи наново нещо, което е изгубило основата си. Откъде да знае Орден какво си спомняш и какво не? Какво си спомня Кара или аз... По-лошото е, че хората са убедени, че помнят разни неща точно както са се случили, но спомените им всъщност са подвеждащи. Как е възможно Орден да построи наново спомени, които някога са съществували, но вече ги няма, когато самите спомени, докато сме ги имали, не винаги са били точни и верни?

В книгите, които обясняват теорията на Орден, пише, че дори магьосниците, които са създали Орден, не са били убедени, че всичко ще проработи.

Тя продължи да се разхожда и да говори.

— Не забравяй, че е нямало как да изпробват творението си в условията на активен лавинен огън. Самият лавинен огън също не е бил изпробван — никой не се е осмелявал да го пробва. Така че е нямало как да бъдат сигурни, че Орден на практика ще действа.

От всичко казано излиза, че в протоколите, които са създали, има един изключително важен аспект и той е необходимостта да се противостои на лавинния огън в обекта, в случая Калан. Обектът е водовъртежът на лавинния огън. Ключът.

Ето защо противодействието на това събитие трябва да се съсредоточи именно там, в нея. Елементът на конструктивна магия в сложната система на Орден трябва да се възпламени вътре в нея.

— Тя е основополагащата връзка... — отрони Зед повече на себе си, отколкото на нея, зареял поглед в неопределеното.

— Именно — потвърди тя. — И за да може Орден да възстанови стореното, започвайки от окото на бурята, е необходимо основополагащата връзка да е стерилно поле.

— Стерилно поле? — попита пак Зед, целият в слух. — И преди го спомена.

— Това е мъгляв елемент, с който магьосниците са се борили през цялото време при работата по създаването на силата на Орден, която да се противопостави на лавинния огън. Досега не разбирах

неговата важност, не схващах защо толкова му се притесняват, но след като ми обясни как действа вещицата, най-после разбрах същността на теорията на Орден.

Зед заби юмруци в кокалестите си хълбоци.

— Не си била наясно с теорията на Орден? Но въпреки това си задействала силата, при това от името на Ричард.

Ничи не обърна внимание на разпаления тон, с който ѝ бе зададен въпросът.

— Не разбирах само онова за стерилното поле. Вече осъзнах, че то е горе-долу същото, което ти ми обясни за това, че ми е нужна връзка, за да направя заклинание срещу Шеста, но тя не ми предостави възможност да закотвя магията. Орден трябва да инициира магията по подобен начин. Както всяка друга магия, тази също има нужда от връзка. Връзката е Калан. Но обектът на връзката трябва да е празна таблица.

— Празна таблица ли? — Зед килна глава към нея. — Ничи, трябва ли да ти напомням, че човекът е празна таблица? Лавинният огън трие всичко от миналото. И след него остава само празно, така да се каже. Така Орден получава онова, от което има нужда.

Ничи тръсна категорично глава.

— Не. Мисли всичко в контекста на книгата „Лавинен огън“, „Книгата на живота“ и смътните книги, обясняващи теорията на Орден, с които ме снабди. Трябва да погледнеш на нещата от високо, за да видиш какво става.

— Какво да видя?

— Обектът трябва да е емоционално празен, иначе празното не е съвсем празно.

— Емоционално празен ли? — намеси се Кара, щом Зед започна да си мърмори нещо под носа. — Какво означава това?

— Означава, че познанието за предишното ѝ емоционално състояние ще опорочи усилието за възстановяване. Трябва да остане изпразнена от емоции, за да може Орден да си свърши работата. Обектът трябва да е напълно празен. Трябва много да се внимава да не се вкарват емоционални връзки.

— Ти си умна жена, Ничи — опита се да не повишава тон Зед. — Но този път обърна каруцата в реката. Това, което казваш, няма никакъв смисъл. Как може да се попречи на човек да разбере нещо за

миналото си? Магьосниците, създали кутиите на Орден, сигурно са разбрали, че има вероятност обектът да разбере някои неща за миналото си, преди Орден да бъде задействан. Едва ли са очаквали човекът да бъде заключен в тъмна стая, докато дойде моментът да се използва Орден.

— Нямах това предвид. Не ме разбираш. Подробностите са без значение. Всъщност подробностите, научени от всеки, който си е загубил паметта, само помагат, защото са нещо като светлинки, обозначаващи пътя на възстановяването. Но емоционалните преживявания на обекта на лавинния огън имат значение. Емоциите са събирателно от подробности, все едно дали те са верни или не.

Кара явно се напрягаше да разбере какво ѝ казва Ничи.

— Как е възможно емоциите да бъдат съставени от неистинни подробности?

— Ами вземи мен, да речем — обясни ѝ Ничи. — Вярна на доктрините на учението на Братството, аз ненавиждах хората, които не са на страната на Ордена. Вярвах, понеже така бях научена, че всички те са егоистични езичници, които не ги е грижа за ближния.

Бях научена да отвърщам с омраза на всеки, който не вярва в нещата, в които вярвам аз. Бях научена да мразя всички вас и всичко, което правите, без на практика да съм наясно какво е то. Изпитвах дълбока омраза към стойността на живота. Подтиквана от тези си чувства, бях готова да посегна на живота на Ричард. Емоциите ми се базираха на лъжи и внушения, а не на нещо истинско.

Кара въздъхна.

— Разбирам. Двете с тебе сме обучавани по сходен начин, внушавани са ни сходни чувства.

— Но когато чувствата са базирани на реални неща, те представляват съвкупност от истини.

— Реални неща ли? — попита Кара.

— Ами да, като например любовта. Тя е отговор на всичко, което ценим у даден човек. Емоционален отговор на жизнеутвърждаващи ценности, важни за другото. С уважението си към тях ние извършваме мощен хуманен акт.

Зед, който крачеше нервно, внезапно спря.

— Какво общо има това с нещата, за които говорим?

Ничи разпери ръце.

— Не забравяй, че теорията на Орден е просто теория, така че не бих могла да бъда сигурна в нищо, защото дори хората, които са я създали, не са убедени в творението си, но така или иначе нещата се връзват. Макар да са били убедени, че са на прав път, не са имали нито опита, нито познанията, с които да подкрепят теорията си, но все пак мисля, че са били прави.

— За какво да са били прави? — надвеси се към нея Зед.

— Ако обектът започне да изпитва твърде много чувства, които не са свързани с някаква определена причина, е възможно да пострада противодействащата сила на лавинния огън.

— Обърках се — призна Кара.

— Били са убедени, че емоциите се отразяват на магията, която използват, на Орден. — Ничи премести погледа си от тревожните очи на Зед върху Кара. — Това означава, че ако Калан научи истината за чувствата си, преди да бъде отворена правилната кутия на Орден, тогава Орден няма да може да възстанови тези чувства. Полето, където Орден би трябвало да се разгърне, ще е заразено. И Калан ще се изгуби в дебрите на заклинанието.

— Какви ги говориш? — прошепна Морещицата.

— Ами да предположим, че Ричард намери Калан и ѝ разкаже за тях двамата, за емоционалната им връзка, за любовта им един към друг. Тогава Орден няма да може да бъде задействан.

По лицето на Зед не можеше да се прочете нищо.

— Защо? — попита той с тон, от който я побиха тръпки.

— Това е нещо като провала на моята магия срещу Шеста, понеже силата ми имаше нужда най-напред да намери основата си, за да се задейства.

— Искаш да кажеш, че ако Ричард изобщо някога успее да отвори някоя от кутиите на Орден, трябва да го направи, без да разкрива нищо за връзките си с обекта на лавинния огън.

Ничи кимна.

— Не и пред нея. Трябва да сме сигурни, че Ричард разбира, че ако открием Калан, преди да е имал възможност да отвори правилната кутия, не бива да вкарва никакви безсмислени чувства, в противен случай ще зарази полето.

— Безсмислени чувства! Нима твърдиш, че Господарят Рал няма право да каже на Калан, че тя го обича? — извика Кара.

— Именно.

— Но защо?

— Защото на практика в този момент тя не го обича — отвърна Ничи. — Нещата, които са я накарали да се влюби в него, вече ги няма в душата ѝ. Основата на любовта ѝ, споменът на случилото се, общите им преживявания, причините да го хареса — всичко това го няма. Лавинният огън е унищожил спомените. Точно в момента тя все едно никога не го е срещала. Тя не го обича. Няма причина да го обича. Тя е празна таблица.

Зед прокара пръст през вълнистата си бяла коса и се почеса.

— Ничи, опасявам се, че треската е оставила по-сериозни последствия, отколкото предполагах. Това, което говориш, няма никакъв смисъл. Проблемът на Калан е, че лавинният огън прави така, че тя да забрави миналото си. Магията на Орден е създадена, за да се противопоставя на лавинния огън. Няма сила, която да може да се мери с Орден. Това е самата сила на живота. Ако Калан научи нещо толкова просто, като това, че е обичала Ричард, това няма да навреди на възстановяването на паметта.

— Напротив. Зед, нали си Първи магьосник? Защо не успя да попречиш на една обикновена вещица?

— Защото тя обръща силата на опонента към самия него.

— Ето това е. Точно това исках да добавя. То обяснява защо накрая успех да свържа всичко, което прочетох в книгите. Стана ми ясно какво са имали предвид древните магьосници за стерилното поле. Силата на емоциите ще върне обратно силата, приложена към даден човек.

По същия начин, ако се опиташ да убедиш поддръжниците на Ордена, че грешат в чувствата си, те само ще изпитат още по-голяма вътрешна убеденост и ще продължат още по-разпалено да разпръскват порочните си вярвания. Ако им кажеш, че Орденът е нещо зло, ще намразят теб, не Ордена. Вярата им в Императорския орден ще укрепне, няма да се разколебае.

— Е, и? — попита Кара. — Ако Господарят Рал каже на Калан, че тя го е обичала, това би било същото, което би сторила и магията на Орден, така че наистина не е проблем.

— Напротив, проблем е — вдигна ръка Ничи. — Огромен проблем. Всичко ще се обърне наопаки. Ще има резултат, но не и

причина. Емоциите са крайният резултат, събирателното, натрупаното познание. Да се поставят емоциите на първо място е все едно да се опитваш да построиш сграда на два етажа, като започнеш от покрива и слизаш към основата. Или както аз се опитах да изпратя мощно заклинание към вещица.

— Някой може да е казал на Калан, че обича Господаря Рал — не се отказваше Кара. — Така че какво значение има.

— Има значение. Разбери, предварителното познание би било празно. Емоциите, разкрити предварително, ще са празни, без пълнеж. Няма да са истински. Ако тя узнае предварително за любовта си към Ричард, Орден няма да може да възстанови истинското чувство на любов, което тя изпитва.

— Но Господарят Рал вече ще ѝ е казал, така че какво значение има. — Кара имаше такъв вид, сякаш всеки момент щеше да започне да си скубе косите. — Тя ще знае. Вече ще е наясно, че го обича.

— Не. Едното е така, но другото не. Не забравяй, че в момента тя не го обича. Истинските чувства, които Орден се опитва да изгради, вече са били подменени. Те са изпразнени от съдържание. Причините да го обича няма да са ѝ ясни, така че макар предварителната информация за любовта ѝ към него да я има, познанието ѝ ще е изпразнено от съдържание. Любовта ѝ ще е празна, няма да има на какво да се опре. Любов без нещо, което да я подкрепи, е безсмислена.

Кара вдигна ръце и ги отпусна покрай тялото си.

— Просто не те разбирам.

Ничи спря на място и се извърна към Кара.

— Представи си, че доведе тук човек, когото никога през живота си не си виждала, и ти кажа, че го обичаш. Би ли го обикнала, защото ти казвам? Не, защото не можеш просто ей така да си внушиш чувства, без да има какво да ги подкрепи.

Именно това прави Орден — създава подкрепа на истинските чувства благодарение на познанието за минали събития, които възстановява. Да поставиш чувствата на първо място крайният резултат от минали събития, — замърсява процеса. Според създателите на Орден предварителното познание, че Калан го обича, би замърсило полето, така че възплъщението на реалните събития, причините за това да го обича няма да могат да се внедрят вътре в нея. Ще бъдат блокирани, както вещицата блокира моята магия. За нея ще

остане просто сухата информация. Няма да може да си върне миналото. То ще остане изгубено за нея.

Зед се почеса по брадата и вдигна очи.

— Но както казваш, това е само теория.

— Магьосниците, които мечтаели да създадат теорията на Орден, за да се преборят с лавинния огън, започнали да вярват, че са прави. И според мен изводите им са логични.

— Какво ще стане, ако..., ами ако Господарят Рал първо каже на Калан, че тя го обича и че му е жена — попита Кара, — след което се сдобие с кутиите на Орден и тяхната сила и отвори правилната кутия, предизвиквайки противодействието на лавинния огън? Лавинният огън ще продължи ли да действа?

— Да.

Кара изглеждаше озадачена.

— Става дума за конструктивна магия, така че протоколите при всички случаи ще продължават да си действат. Другите елементи също би трябвало да продължат да функционират. Лавинният огън ще бъде преборен и хората ще си върнат спомените — с едно изключение. Орден няма да може да възстанови миналото на Калан. Този елемент от магията ще бъде блокиран. Човекът в окото на бурята няма да може да се възползва.

Всички ние ще си върнем спомените, ще знаем коя е Калан, но тя завинаги ще изтрие миналото си. Може да се каже, че тя ще е като войник, ранен в главата, който вече не е такъв, какъвто е бил. За нея животът ще започва от момента след лавинния огън. Ще си спомня неща оттам нататък. Ще бъде различен човек, който сам ще трябва да изгражда живота си.

И през цялото време ще знае, че би трябвало да обича Ричард, когото не познава и не изпитва истински чувства.

— Тоест Калан ще се окаже единствената жертва — обобщи Кара. — Всички останали ще си върнат изгубеното.

— Ами така смятам — въздъхна Ничи.

Зед явно не ѝ вярваше много.

— Има и друга възможност?

— Изобщо не ми се мисли за нея — отвърна Ничи. — Някъде в теорията на Орден прочетох, че ако стерилното поле няма свой център, противодействието няма да успее да задейства протоколите си и ще се

самоунищожи. Тоест, че лавинният огън ще се разгори неконтролируемо. Целият живот ще бъде унищожен. Способността ни да разсъждаваме ще бъде напълно съсипана, а ние няма да намираме основание за собственото си съществуване. Известно време ще се вихрят дивашки страсти, но неизбежният край ще бъде изтребването на човечеството.

Мисля, че разбираш защо създателите на Орден толкова са се притеснявали за запазването на стерилното поле.

Зед смръщи замислено чело.

— Но преобладаващата теория е, че ако нещо се обърка и тя се сдобие с това предварително познание, преди Орден да бъде вкарана в действие, завинаги ще остане жертва на лавинния огън, което обаче няма да попречи той да бъде потушен у всеки друг.

— Именно. В известен смисъл, макар че Капан е най-важното на света за Ричард, се опасявам, че тя е от второстепенно значение за явлението лавинен огън. Може да е започнало с нея, но вече всички са заразени. Ако огънят не бъде спрян, всичко е загубено. Потушаването му вече е по-важно, отколкото любовта между Ричард и Калан. Би било чудесно тя отново да го заобича, но това не е задължително условие за противодействие на лавинния огън.

Независимо какво означава за Калан или за Ричард в личен план, силата на Орден трябва да бъде призована, за да се противодейства на лавинния огън, като по този начин се прочисти заразата от всички останали.

Съществува още една възможна теория освен тази, че при замърсено поле нещата няма да се получат. Шепа магьосници вярвали, че теорията на Орден е индикация, че вкарването на толкова много сила в обекта на лавинния огън в нестерилно поле може да убие човека.

— А какво ще стане с всички останали? — поинтересува се Зед.

— Още преди тя да е паднала на безжизнена на пода, конструктивната сила на Орден ще бъде задействана и протоколите ще се активират. Орден ще се зароди в окото на бурята и ще изпълни своето предназначение.

Ако стане така, че Калан пострада в този процес, загубата за Ричард ще бъде огромна, но за всички нас няма да има по-сериозни

последствия. Вкарването на Орден ще блокира действието на лавинния огън и ще възстанови всички останали.

Зед я изгледа от упор.

— Не си спомняме Калан, но никой от нас не се съмнява какво означава тя за Ричард. Той вече ни показва, че е готов да стигне и до Подземния свят, за да си я върне. Ако той знаеше, че отварянето на една от кутиите на Орден може да доведе до нейната смърт...

Ничи не трепна от погледа му.

— Ричард трябва да отвори правилната кутия и да активира конструктивната магия, която ще противодейства на лавинния огън... дори това да означава, че Калан ще изгуби живота си. Така стоят нещата.

За момент в стаята се възцари тишина.

Зед прокара пръсти по брадичката си, загледан в сенките.

— Предвид тези опасности ми се струва разумно да се погрижим да намерим Калан, за да не би да научи отнякъде за предишните си чувства към Ричард.

— Това ми се вижда най-разумно. Когато се видим с Ричард, трябва да го убедим, че ако я открие, не бива да разкрива пред нея истината.

Зед склочи длани зад гърба си и поклати глава.

— Предвид факта, че всичко е заложено на карта, съм съгласен, че това би бил мъдър ход и именно това трябва да направим, но наистина не вярвам нещо толкова просто като предварителното познание да причини толкова сериозна лична трагедия. Не ми се вярва.

— Ако това може да те успокои, някои от създателите на кутиите на Орден са били на същото мнение като теб. Но нали и на мен не ми се вярваше, че собствената ми сила, използвана срещу вещица, може да ми навреди.

Погледът на Зед се зарея някъде в далечината.

— Имаш право. Понякога най-добрите намерения създават най-много неприятности. Като намерим Ричард, трябва да му кажем всичко това. Но кога ли ще стане. Останахме и без единствената кутия на Орден, с която разполагахме.

— Така е — въздъхна Ничи. — Най-много ме притеснява обаче как ще убедим Ричард, че сме прави. Струва ми се най-разумно ти да

му разкажеш как стоят нещата, Зед. Може би така ще го понесе най-добре.

Зед не отговори веднага, а известно време продължи да снове напред-назад.

— Разбирам — рече и се обърна към Ничи. — Макар че още не съм убеден, че вярвам на всичко в тази теория за емоциите и прочие, които замърсявали...

Зед се сепна насред изречението и на лицето му се изписа удивление.

— Какво? — попита Ничи. — Какво се сети?

Зед се свлече върху ръба на леглото.

— Да, сетих се, определено. — Добри духове — прошепна той така, сякаш тежестта на всичките години живот внезапно се стовари върху плещите му.

Ничи се приведе напред и го стисна за рамото.

— Какво има, Зед?

— Предварителното познание уврежда работата на магията. Това не е теория, а самата истина — пророни той.

— Сигурен ли си? Откъде знаеш?

— Аз не си спомням Калан, не си спомням нищо, свързано с нея. Но когато Ричард беше тук, той ми разказваше. Попълваше липсващите парчета спомени, като ми обясняваше как двамата са се обичали.

Калан е Изповедник. Дарбата на Изповедника е да унищожава спомените на всеки, до когото се докосне със силата си. За да освободят силата си, Изповедниците трябва да вдигнат предпазващите я ограничения, които иначе я държат плътно под контрол.

— Знам, чувала съм за техните способности — кимна Ничи. Но какво общо има това с любовта между тях двамата?

— Изповедникът избира своя партньор сред хора, към които няма особено отношение, защото, ако влезе в интимни отношения с някого, когото обича, може, без да иска да изпусне силата си. Стане ли това, мъжът ще пострада и никога повече няма да е такъв, какъвто е бил. Съзнанието му ще бъде унищожено. Ще се превърне в куха черупка, в същество, напълно отдадено на Изповедника. Изповедникът ще разполага с неговите чувства, с неговата любов, но тя ще бъде лишена от смисъл, празна.

Поради тази причина Изповедниците си избират партньор, към когото не изпитват чувства, но който може да бъде добър баща за дъщерите им. Никога не избират мъж, когото обичат. Мъжете се страхуват от неомъжен Изповедник, тръгнал да си търси партньор, за да не би да ги избере и да унищожи самоличността им със своята сила.

— Но явно Ричард е измислил начин да се справи с този проблем — каза Ничи.

— Начинът е само един. Не мога да ти кажа какъв е, както не можех да кажа и на Ричард. Нямах право дори да споделя с него, че съществува решение.

— И защо?

— Защото предварителното познание би го омърсило и когато тя неволно го докосне с магията си, той би пострадал. Ричард трябваше да няма никаква представа, че съществува разрешение на проблема, в противен случай то не би действало.

Зед заби поглед в пода.

— Това не е теория. Предварителното познание замърсява стерилното поле, както сама каза. Ричард доказа основния въпрос на теорията на Орден: предварителното познание влияе върху функционирането на магията.

Ничи застана пред него и изгледа смръщено стария магьосник.

— Ти си го знаел преди това, нали? Преди Ричард и Калан да се оженят.

— Да. Но не посмях да му кажа, че има начин да бъде със своята любима. Дори това създаване на очакване, дори идеята, че съществува разрешение, можеше да унищожи шансовете му за успех.

— Откъде ги научи тези неща?

Зед вдигна ръка и я отпусна в скута си.

— Същото се случи и с първия Изповедник, Магда Сеарус, и мъжът, който я обичаше — Мерит. Двамата също се обичаха и се ожениха. Оттогава насетне Ричард е първият, решил този проблем. Тъй като Магда беше първият Изповедник, никой не знаеше, че съществува решение, следователно нямаше предварително познание, което да развали нещата. Без предварителното познание Ричард имаше възможност да разреши парадокса на това да обичаш Изповедник, без силата ѝ да те унищожи.

Ничи отметна кичур руса коса и се замисли.

— В такъв случай е самата истина, че предварителното познание замърсява магията. — Тя изгледа Зед изпод вежди. — Но създателите на Орден не са разполагали с прецедент. За тях това е било просто теория.

Зед сви рамене.

— Това навярно означава, че Изповедниците са създадени след Орден. Първият магьосник Мерит е доказал предположението, така че това навярно е станало след като магията на Орден вече е била факт.

— Да, възможно е отговорът да се съдържа и тук. — Махна неопределено с ръка. — Кара спомена нещо за някакъв проблем. С Кулата.

Зед най-сетне се отърси от мислите си и се изправи. Бръчките на челото му се оформиха в мрачно изражение.

— Да, има проблем.

— А именно?

Той тръгна към вратата.

— Ела с мен, ще ти покажа

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

ЗЕД ПОВЕДЕ НИЧИ И КАРА към част на Кулата, представляваща лабиринт от коридори и зали, охранявани от непробиваеми щитове. Пътят им се осветяваше от стъклени сфери в метални скоби, които се възпламеняваха с приближаването им към всяка следваща, след което плавно потъваха в мрак. За Ничи Кулата беше гигантско, притихнало, страховито място. Тя бе не само необятна, но и ужасно сложна като конструкция. И Ничи не можеше да си представи що за проблем би могъл да тревожи Зед.

Не след дълго към мълчаливата им група се присъединиха Рика, русокосият д'харанец Том и Фридрих. Ничи предположи, че всички са я чакали да се събуди след трагичния си сблъсък с Шеста. Сигурно Зед ги беше помолил да стоят и да чакат, което само засили притесненията на Ничи.

— Изглеждаш несравнимо по-добре от снощи — поздрави я Рика, докато прекосяваха уютна стая, чиито стени бяха украсени от край до край със стотици картини.

— Благодаря ти, вече съм добре.

Ничи забеляза, че всички картини представляват портрети, макар че стиловете им се различаваха драматично. На някои се виждаха хора в церемониални роби, заели тържествени пози, другаде моделите седяха сред прелестни градини или бяха уловени в разговор край колони, или седяха на пейки и си почиваха.

Направи ѝ впечатление, че на почти всички картини се виждаше част от Кулата. Беше някак тъжно да си помислиш, че всичките тези хора някога са живели в Кулата, че това място е кипяло от живот, а сега изглеждало пусто и самотно.

Рика ѝ хвърли кос поглед.

— Тази нощница... не беше ли розова?

— Мразя розовото.

Рика изглеждала разочарована.

— Наистина ли? Като те обличахме с Кара, си помислих, че много ти отива.

В първия момент изненадана от подобно твърдение, изречено от Морещица, Ничи внезапно разбра историята с розовата нощница. Това беше опит да бъде изведена от мрачната пустош на лудостта. Рика се опитваше да захвърли оковите на чувствата, които задушаваша Ничи още от дете. Всичко в нейния живот, целият ѝ свят, бе грозно и жестоко. Розовата нощница беше символ на невинност и красота — неща немислими и забранени на жени като Морещиците.

— Благодаря ти — усмихна се Ничи. След кратка пауза додаде: — Нощницата е много хубава, просто розовото не е моят цвят. Ако искаш, като се облека, мога да го възстановя и да си я носиш.

— Аз ли... не знам дали...

— Много ще ти отива, честно.

Рика явно се почувства смутена и не знаеше как да реагира.

— Наистина ли...?

Ничи кимна.

— Ще ти стои идеално. Настоявам да я вземеш.

— Ами... ще си помисля.

— Ще я изпера и ще се постарая розовото да е точно такава, каквото би ти отивало най-добре — додаде накрая Ничи.

— Благодаря — усмихна се Рика.

Ничи съжали, че Ричард не е с тях, за да присъства на толкова редкия случай, в който Морещица се усмихва.

След малко ѝ хрумна друго. Ричард не само би се зарадвал на прогреса на Рика, но и би станал свидетел на това как Ничи, Господарката на смъртта, се научава да споделя с друг човек радостта от живота, пък било то и по отношение на толкова незначителен детайл. Ничи едва сега осъзна, че двете с Рика са направили крачка напред заедно. За секунда успя да погледне на живота през призмата на Ричард.

Той ѝ липсваше болезнено. Какво не би дала, за да зърне усмивката му само за миг. Липсваше ѝ толкова много, че бе готова всеки момент да избухне в сълзи.

Рика я изгледа косо.

— Добре ли си? Нали нямаш никакви сериозни последствия след сблъсъка с вещицата? Изглеждаш малко... отнесена.

Ничи разсея притесненията ѝ с махане на ръка и смени темата.

— Откри ли Рейчъл?

Докато излизаха от една просторна зала, покрита с гоблени с пасторални мотиви, Морещицата изгледа Ничи с непроницаем поглед.

— Не. Чейс се прибра сутринта и каза, че е открил следите ѝ извън Кулата. Отиде да я търси.

Рейчъл бе другата връзка на Рика с обикновените радости на живота. Ничи знаеше, че Морещицата е влюбена в момичето, макар че никога не би го признала.

— Не знам какво ѝ е щукнало — подвикна Зед през рамо, докато завиваха към един по-тесен коридор. — Не ѝ е присъщо да изчезва така.

— Дали може да е свързано с посещението на Шеста? — зачуди се Ничи.

Рика поклати глава.

— Чейс каза, че следите на Рейчъл са единствени. Не личи Шеста да е била с нея.

— И ти ли мислиш това, което и аз? — обърна се Кара към Ничи.

— Питаш за урока, който Ричард ни даде за следите ли?

Кара кимна.

— Спомена, че следите могат да се скрият с помощта на магия.

— Така е — съгласи се Зед. — Но Рейчъл изчезна преди идването на Шеста. Ако вещицата е искала да скрие следите с магия, защо ще крие само своите, а не и тези на Рейчъл.

Ничи се закова на място и се завъртя към портала, през който минаха току-що. От двете му страни имаше по една позлатена колона. Напряко на тях беше опряна гравирана със символи греда.

— Тук нямаше ли щит? — смръщи чело тя.

Мрачният поглед на Зед бе категоричен отговор. Двамата се затичаха да настигнат другите. В края на коридора той ги поведе към спираловидна стълба вдясно.

Беше достатъчно просторна, за да слизат по нея двама души едновременно, но доста стръмна и човек трябваше да внимава в краката си. Спиралата на стъпалата се връзваше дълбоко в плътта на скала, прорязана от искрящите нишки на различни минерали.

От долната площадка поеха към мястото, където задържащото поле се откъсваше от скалния масив. Намираха се много близо до

стълбището, където ги изненада Шеста. Ничи си помисли, че тези коридори са странно притихнали, след като вещицата бе вилняла на воля из тях. Като човек наясно с тези неща, Ничи се запита как е възможно. Магьосниците, изградили това място и защитите му, би трябвало да са се погрижили да го охраняват от всякакви видове магия, включително от магията на вещици.

— Ето тук се появи за пръв път — обяви Зед, като посочи педантично подредените каменни блокове на отсрещната гранитна стена, издялана в самата планина. Ничи се вгледа по-внимателно и забеляза тъмни петна, които не изглеждаха много естествени. Продължи да оглежда внимателно нагоре и забеляза още от тях.

— Какво е това? — попита.

Зед прокара пръст през едно от петната.

— Кръв.

Ничи примигна. Втренчи се в лепкавата течност.

— Кръв ли?

— Кръв — кимна мрачно той.

— Истинска кръв?

— Съвсем истинска.

— От някакви животни ли? — Ничи се сети, че появяването на вещицата бе предшествано от огромен рояк ужасени прилепи. — Може да е от прилепи?

— Човешка кръв.

Тя загуби ума и дума. Погледна Кара.

— Така е, сигурни сме — отвърна Морещицата в отговор на незададения въпрос в погледа ѝ.

— Предавам се — рече накрая Ничи. — Защо от тази стена ще се процежда човешка кръв?

— Не е само от тази — поправи я Зед. — Открихме кръв на различни места, без ясна система.

Ничи огледа пак петната. Нямаше намерение да ги докосва.

— Значи имаме проблем — заключи. — Да имаш някаква представа какво означава това? — обърна се след малко към Зед.

— Означава, че самата Кула кърви. Че загива.

На Ничи не ѝ оставаше друго, освен да примигне изумено.

— Загива ли?

Зед кимна с мрачно лице.

— Нали си спомняш онзи щит, който ти направи впечатление, че не действа? Стоял си е на мястото в продължение на хиляди години, а изведнъж не работи. Подобни неща забелязах на различни места из Кулата. Щитовете отказват. Кулата страда. Колкото и талантлива да е Шеста, не би трябвало да може да проникне във вътрешността, без да задейства алармите. Те просто са отказали. Затова не сме разбрали, че е вътре. Затова успя да ни изненада.

Ако всичко с Кулата беше наред, дори алармите по някаква причина да бяха отказали, щитовете не биха й позволили да се движи свободно. Но все пак тя успя да проникне в строго охранявани крила. Доколкото ми е известно, подобно нещо се случва за пръв път. Вярно, в миналото е имало пробиви, но те са били успешни или защото нарушителят е бил изключително изобретателен и талантлив, или защото е разчитал на помощ отвътре.

Шеста вилня във вътрешността на Кулата сам-самичка, без да се активира нито една аларма, без нито един щит да се опита да я спре. Единственото й неудобство е било да заобиколи някои от все още действащите щитове.

— Хармониите... — пророни Ничи. — Ричард е прав. Може ли да се направи нещо?

— Да. Можем да намерим Ричард и да го убедим да отвори правилната кутия. Лавинният огън е заразен от Хармониите. И не само той, а цялата магия, точно както предполагаше Ричард. Налага се да освободи силата на Орден, за да има шанс тя да прочисти света не само от лавинния огън, но и от заразата, оставена от Хармониите.

— Зед, Орден е създаден с определена цел — възрази Ничи, да противодейства на лавинния огън. Едва ли ще тръгне да прочиства света от разни зарази. Няма такова предназначение.

Зед отметна кичур непокорна бяла коса от лицето си.

— Самата ти каза, че силата на Орден, както всяка друга сила, може да бъде използвана не само по конкретното си предназначение, а за по-мощни цели. Ричард трябва да използва силата на Орден не само за да ни прочисти от лавинния огън, но и да унищожи заразата, оставена от Хармониите.

Ничи не можеше да прецени дали подобна мащабна операция е мъдро решение, дали изобщо е възможно, но не му беше сега времето и мястото да го обсъждат. Бяха много далеч от възможността да

накарат Ричард да направи това. Преди да предприемат каквото и да било, трябваше да го открият. После идваше проблемът с отварянето на кутията на Орден, който Ничи още не беше споделила със Зед, понеже не искаше да го тревожи излишно. Все пак ги чакаха достатъчно проблеми, които се нуждаеха от незабавно решаване.

— Междувременно трябва да евакуираме Кулата — обяви Зед.
Думите му я свариха неподготвена.

— Но ако Кулата отслабва, трябва да сторим точно обратното — да я защитаваме. Тук, вътре, има безценни неща, които за нищо на света не бива да допускаме да попаднат в чужди ръце. Не можем да рискуваме Джаганг и Сестрите да докопат мощните магически предмети, които се съхраняват тук — поне доколкото все още има действащи такива.

— Точно затова трябва да напуснем Кулата — настоя Зед. Ако го направим, ще мога да я приведа в състояние, което няма да позволи пробив отвън. Има подобен механизъм, който, доколкото ми е известно, все още не е бил прилаган. Но друго решение не ми хрумва.

Ничи се вгледа в петното кръв на каменната стена.

— След като Кулата е болна и магията я напуска, какво те кара да се надяваш, че подобни мерки ще успеят да сработят?

— В древните книги, които обясняват защитната схема на Кулата, се споменава за кървящи стени. Зловещото предупреждение с кръв е знак, че Кулата е в сериозна опасност. Доколкото ми е известно, подобно нещо не се е случвало никога. За пръв път се налага да се предприемат толкова сериозни мерки. Има начин да се запечата всичко, като се използва концентрирана сила.

— Концентрирана сила ли?

— Тя се съхранява в депо, което ми отне почти цял ден да откроя.

— Какво представлява то?

Зед посочи близката медна врата, където държаха кутията на Орден, преди Шеста да я открадне.

— Представлява кутия от кост с големината на кутиите на Орден. Нямам представа от кост на какво животно е направена. Цялата е гравирани с древни символи. Вътре в нея се съхранява конструктивна магия, за която се твърди, че е свързана със същността на Кулата. Сътворена е от същите магьосници, които са правили защитите на това

място. Може да се сравни със закваска, която човек оставя настрана, за да разполага винаги с мъничко в случай на нужда. За да омеси с нейна помощ хляб. Това заклинание съдържа елементи от първоначалната магия на Кулата. Забележителен подход, като се замисли човек.

— Колко време ще продължи да действа тази конструктивна магия, след като веднъж бъде активирана?

— Нямам представа — призна Зед мрачно. — Направих някои проби и се надявам, че времето ще е достатъчно, но не мога да гарантирам. Остава ми само да направя всичко възможно.

— Ами ако Хармониите са увредили и тази закваска? — намеси се Фридрих.

Тъй като от години бе женен за магьосница, Фридрих, макар самият той да не бе роден с дарбата, знаеше доста за магията.

— Пробвах да покрия с верификационни мрежи някои повредени сектори в Кулата, като алармите. Не действат. Когато направих същото с кутията от кост, нещата се получиха без проблем. Значи има надежда.

— А не можем ли да останем вътре в Кулата и пак да я приведеш в подобно състояние? — попита Кара.

— Твърде опасно е. Тази процедура не е била прилагана никога. Нямам представа как точно действа, нито какво би могло да стане. Би трябвало никой да не може да проникне в Кулата. Подозирам, че е някаква форма на светлинно заклинание. И вероятно оставането вътре, докато Кулата е в такова състояние, крие много опасности.

— Не бихме могли да знаем дали в момента няма и други нарушители.

— В момента ли? — наежи се Кара.

— Ами да, след като защитните ѝ сили са отслабнали, а алармите не работят... Не бихме усетили, ако из коридорите се мотаят хора, които нямат работа тук. Възможно е Шеста да е все още наблизо. Чейс не откри никакви следи от нея. Може да са се промъкнали и Сестри на мрака. Няма как да разберем.

Още по-притеснителното е, че е възможно проникване и през Плъзгата. Единствен Ричард може да я приспи — ние не можем. Тя не може да отказва услугите си на никой, стига той да притежава нужната сила. Не е изключено Джаганг да изпрати през нея Сестри на мрака. Не разполагаме с достатъчно хора, за да ѝ осигурим денонощна охрана. След като не можем да приспим Плъзгата и вече не разчитаме

на алармите и щитовете, сме уязвими на всякакви атаки. Може да се предполага, че това заклинание е предназначено да елиминира всеки, който се намира в Кулата след неговото активиране. След като предприемаме такава крайна мярка, трябва да отчитаме опасностите.

Мисля, че трябва да напуснем мястото и едва тогава да активираме заклинанието.

— А как ще се върнем? — попита Кара.

— Ще трябва да затворя Кулата. Знам как да дезактивирам заклинанието. Но след като веднъж го направя, няма да имам втори шанс да използвам същата процедура. Така че не бива да прекратявам крайната мярка, преди да е крайно наложително или докато заразата, оставена от Хармониите, не бъде заличена от света на живите.

Ничи въздъхна.

— Не мога да се сетя за никакви аргументи срещу задействието на този план. Явно е единствената възможност да спасим Кулата — поне засега.

— Пък и не можем просто да си стоим тук и да не правим нищо — додаде Зед.

— Несъмнено — подкрепи го Ничи.

В главата ѝ вече се оформяха идеи за действие. Имаше доста места, където би било добре да отиде.

— Най-важното според мен е — подхвана Зед, като огледа всички втренчени в него лица — да върнем силата на Ричард. Ако успее да намери пътя към дарбата си, навярно ще му е от полза.

Имам причина да вярвам, че е лишен от нея благодарение на заклинание, направено в свещените пещери на Тамаранг. Ако някой няма по-добра идея, предлагам да отидем до Тамаранг и да помогнем на Ричард, като елиминираме онова, което блокира дарбата му.

Двете Морещици кимнаха.

— След като смяташ, че ще помогне на Господаря Рал, да вървим — каза Кара.

— Съгласен съм — рече Том.

— Опасявам се, че ще ви забавя — обади се Фридрих. — Вече не съм млад. Може би е по-добре да остана в района, в случай че Ричард се появи. Ще е добре да знае какво става. Ще се скрия някъде и ще държа Кулата под око.

— Звучи разумно — призна Зед.

— Аз мисля, че ще е най-добре да тръгна към Народния дворец — изрази мнението си Ничи.

— Защо? — свъси чело Зед.

— Бих могла да използвам Плъзгата. След като стигна в Народния дворец, пак чрез Плъзгата мога да дойда при вас в Тамаранг. Така е доста по-бързо, така че ще имам време да проверя някои неща в Двореца.

— Какви например? — попита Зед.

— Сега, когато Ричард го няма и не може да разчита на силата си, Натан изпълнява ролята на Господаря Рал. Връзката с Господаря Рал е единственото, което ни пази от пътешественика по сънищата. Искам да видя как се справя.

Зед кимна замислено.

— В Двореца има защиты, издигнати с магия, както тук, в Кулата — каза Ничи. — Ан и Натан сигурно знаят, че Хармониите увреждат магията. Трябва да знаят какво става тук, за да са подготвени.

Най-важното обаче е да си върнем кутията на Орден. Шеста е от Стария свят. Ан и Натан са живели там доста дълго. Те не са се познавали с вещицата преди, но може би вече са измислили как да се справят с нея. Все някой в Стария свят има представа за възможностите ѝ и ако Ан и Натан са се свързали с него, ще ми кажат.

Зед въздъхна.

— Да, права си. Но ако научиш нещо, ела първо в Тамаранг, за да ми кажеш, не хуквай да я гониш сама. Може да се нуждаем от помощта ти, както и ти от моята. Шеста вече доказа, че е опасна. Ако разберем къде се е скрила, ще трябва заедно да начертаем план за действие.

— Съгласна съм — кимна Ничи. — Ами Плъзгата? Какво ще стане, след като аз я използвам? Дали някой няма да успее да се промъкне в Кулата?

— Защитната мрежа взема специални предпазни мерки при всички входове. Това важи и за Плъзгата. След като ти тръгнеш, ще активирам защитата.

— Идвам с теб — обяви Кара на Ничи. Не беше молба.

— Тогава аз тръгвам със Зед — побърза да каже Рика. — Някой трябва да се грижи за него.

Зед я изгледа ядно, но не каза нищо.

Кара прокара русата си плитка през дланта си.

— Звучи разумно. Значи — решено.

Сякаш двете Морещици решиха как ще протекат събитията оттук насетне. Ничи започваше да оценява канското спокойствие на Ричард.

— Да си съберем багажа — подкани ги Зед. — Скоро ще съмне.

Ничи дръпна Рика настрани.

— Веднага щом се преоблека, ще ти оправя нощницата, за да можеш да си я вземеш.

— Добре — усмихна ѝ се Рика.

Ничи прочете по лицето на Морещицата вълнение от това, че ще притежава нещо красиво, което по никакъв начин не се връзва с обичайната ѝ униформа. Реши да запази позитивизма на тази мисъл, вместо да се притеснява за предстоящото пътуване с Плъзгата. Този път Ричард нямаше да е с нея, за да ѝ помага.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

— КАКВО СТАВА? — прошепна Дженсън на младата жена пред себе си, докато пълзяха през високата суха трева.

— Шшт — беше краткият отговор.

Лори и съпругът ѝ бяха дошли на това запустяло място, за да съберат късната реколта от диви смокини, които растяха между ниските хълмове. Двамата се разделиха и доста се отдалечиха един от друг. В късния следобед Лори реши да се връща към града, но не успя да намери съпруга си. Той сякаш потъна вдън земя.

Все по-обезпокоена, накрая тя дотича до град Хотон, за да помоли Дженсън за помощ. Тъй като трябваше да бързат, Дженсън остави любимата си козичка Бети в кошарата. Бети не беше доволна от това решение, но Дженсън беше по-загрижена да намерят съпруга на Лори. Докато стигнат до мястото, слънцето вече отдавна беше залязло.

С тях тръгнаха още Оуен, жена му Мерилий и Ансън. Разпръснаха се да претърсват възвишенията. И тогава Лори откри нещо неочаквано. Не искаше да каже какво точно, само подканваше Дженсън да побърза, за да види с очите си, и я помоли да не казва на никого.

Лори предпазливо повдигна глава само колкото да погледне в мрака.

Посочи напред, приведена, така че Дженсън да чуе шепота ѝ:

— Ето там.

Вече заразена от очевидната уплаха на Лори, Дженсън внимателно проточи врат, за да надникне към мрака.

Гробът беше отворен.

Знаменитата гранитна гробница на Натан Рал зееше отворена от едната страна.

Изпод земята проблясваше светлина, която блещукаше с меко сияние в мрачното сърце на обсипаната със звезди нощ.

Разбира се, Дженсън знаеше, че това всъщност не е гробът на Натан Рал. Обаче Лори не го знаеше.

Навремето, когато Натан и Ан бяха отседнали при тях, Натан откри гробницата със своето име върху нея. Той установи още, че това всъщност е вход към подземни помещения, пълни с книги. Двамата с Ан казаха на Дженсън, че този таен склад е на хиляди години и през цялото това време е бил защитен от магия.

Дженсън нямаше как да го знае — тя не притежаваше магия. Тя беше родена без дарбата, дупка в света, както някои наричаха хората като нея, защото онези, които владееха магията, не можеха да използват дарбата си, за да усетят присъствието на Дженсън и другите като нея. Беше рядко създание — една от колоните на Сътворението.

Всички в Бандакар бяха колони на Сътворението. В древни времена се разбрало, че когато родените без дарбата се смесят с обикновените хора, у които блещука поне искрица дарба, децата, родени от тези съюзи, са без дарба. Реейки се свободно из света, те се превръщаха в потенциалните унищожители на дарбата в човешкия род. В древността решението срещу непрекъснатото нарастващия брой на хората без дарба било да ги събират на едно място и да ги обричат на изгнание.

Родените без дарбата бяха далечни наследници на Господаря Рал. Деца без никаква дарба се раждаха изключително рядко, но с течение на времето аномалията се разпространяваше. След като предците на жителите на Бандакар били осъдени на изгнание, всяко дете от рода Рал било проверено. Ако се установяло, че е родено без никаква дарба, то веднага бивало убивано, за да не се разпространява тази проказа.

Дженсън, която се бе появила на белия свят, след като Мрачният Рал изнасилвил майка ѝ, бе успяла да избегне съдбата си и да се спаси. Тъй като сега Ричард беше Господарят Рал, задължението да прочиства родословието си от тези грешки се падаше нему.

Но за него самата мисъл да действа по подобен начин бе недопустима, той никога не би го направил. Той вярваше, че Дженсън и хората като нея имат същото право да живеят като него самия. Всъщност той дори се почувства щастлив, когато разбра, че има природена сестра — все едно дали е родена с дарба или не. Вместо да я убие, както тя беше очаквала, той я посрещна с отворени обятия.

Ричард прекрати изгнанието на тези хора и им върна свободата да живеят както намерят за добре. Откакто Ричард стана Господарят Рал, те вече не бяха изгнаници, а можеха да отидат навсякъде по света.

Независимо как щеше да се отрази това на съществуването на магията сред човешкия род, Ричард разруши бариерата, която отделяше тези хора от останалия свят.

След това много хора от Бандакар бяха заловени от Императорския орден, отведени и използвани като добитък за разплод, за ускоряване на края на магията. След като Императорският орден беше прогонен от Бандакар, повечето от жителите му избраха засега да останат в земите на предците си. Беше им необходимо известно време, за да научат повече за външния свят, преди да решат какво искат да правят.

Дженсън чувстваше тези хора близки. След като през целия си живот се беше крила от страх, че ще бъде осъдена на смърт за престъплението, че се е родила такава, каквато е, тя донякъде се бе подложила на някаква форма на самоизгнание. Тя беше пожелала да остане с тези хора, докато всички се научат да бъдат част от своя нов, по-голям свят. Това ново начало, това вълнение от изграждането на техния нов живот, изпълнен с нови възможности, беше страст, споделяна от всички.

Лори очевидно изпитваше ужас от вероятността техният свят да бъде заплашен отново. Но ботушът на Императорския орден беше заплаха и за света на всички останали. В този смисъл родените без дарба не бяха нещо специално.

Дженсън не знаеше кого ще заварят в гробницата. Предположи, че може да са Натан и Ан, които се бяха върнали, за да вземат книгите от отдавна забравената подземна библиотека. Тези книги също бяха останали недостъпни, скрити зад непристъпни граници до появата на Ричард.

Дженсън се зачуди дали пък Ричард не е слязъл долу.

Натан и Ан отдавна го издирваха. Ако са го намерили, сигурно са му разказали за подземната библиотека. Вероятно Ричард се бе върнал, за да види с очите си древната библиотека или пък да потърси нещо точно определено. На Дженсън много ѝ се искаше отново да види брат си. Самата мисъл за това я развълнува и накара сърцето ѝ да забие ускорено.

Въпреки това осъзнаваше, че може да е някой друг — някой злонамерен. Мисълта за това я спря да не се втурне навътре.

Колкото и да ѝ се искаше да изтича и да види дали Ричард не се е върнал, животът, който беше прекарала с майка си в криене и бягство, беше създал у нея изострено чувство за предпазливост, така че тя остана приведена и неподвижна, като наблюдаваше за знаци, които да ѝ подсказват кой се намира долу, в гробницата.

В тишината на мрака звучеше повтарящият се зов на присмехулниците, които сякаш се опитваха да се надникват в някакъв безкраен нощен спор. Докато разсеяно слушаше острите звуци, Дженсън се замисли, че е най-добре да останат скрити и да изчакат онзи, който беше влязъл в гробницата, да излезе. Но се безпокоеше, че останалите могат да се върнат и да ги издадат, без да искат, така че накрая реши, че ще е най-добре докато тя наблюдава гроба, да изпрати Лори да намери останалите и да ги предупреди за неканените гости.

Преди Дженсън да успее да пропълзи по-близо до Лори, за да ѝ прошепне какво да прави, младата жена внезапно започна да пълзи напред. Очевидно беше решила, че съпругът ѝ може да е долу, в гробницата. Дженсън се протегна, опитвайки се да я сграбчи за глезена, но не можа да я достигне.

— Лори! — прошепна Дженсън — Спри!

Лори не ѝ обърна внимание и се втурна през сухата трева. Дженсън незабавно запълзя след нея, като се провираше между надгробните камъни, разхвърляни върху пустинната земя. Сухата трева шумолеше. Дженсън беше научена от майка си как да се промъква и крие, докато бяга. Лори не знаеше много за тези неща.

В тъмнината малко по-напред Лори ахна уплашено.

Дженсън повдигна глава само колкото да види дали няма някой наблизо, но в мрака не се виждаше почти нищо. Около тях спокойно можеше да има и десетина мъже, но ако останеха неподвижни, щеше да ѝ е трудно, ако не и невъзможно да ги види.

Лори внезапно се изправи на колене и нададе ужасен вик, от който по врата на Дженсън полазиха тръпки. Викът отекна в спокойствието на нощта. Присмехулниците замлъкнаха.

В мъртвата нощна тишина такъв вик щеше да се чуе на голямо разстояние. След като вече не ѝ се налагаше да се безпокои, че ще се издаде, Дженсън скочи на крака и пробяга разстоянието, което я разделяше от жената. Сломена от мъка, Лори взе да си скубе косите, отметна глава назад и безутешно заплака.

В тревата пред нея лежеше проснато тялото на мъж. Макар че беше твърде тъмно, за да може Дженсън да разпознае лицето му, беше повече от очевидно чие е.

Дженсън издърпа ножа със сребърна дръжка от канията на колана си.

Точно тогава тъмната форма на едър мъж с меч в ръка изскочи от мрака. Вероятно същият, който беше убил съпруга на Лори. След това навярно е дебнал наблизко дали някой друг няма да доближи отворената гробница.

Точно когато Дженсън стигна до Лори, но преди да успее да изблъска младата жена встрани, мъжът замахна с меча. Тъмният силует на меча преряза гърлото на Лори, като почти я обезглави. Капки гореща кръв изпръскаха Дженсън по лицето.

Ужасът ѝ беше заменен мигновено от изблик на гняв. Мислеше си, че ще изпитва страх, ужас или дори паника, но вместо това в нея изригна пристъп на ярост. Този гняв беше припламнал за първи път, когато онези зверове изникнаха от нищото и убиха брутално майка ѝ.

Преди мечът да завърши злоещото си дело, Дженсън вече беше скочила към мъжа.

Тя го уцели право в гърдите с ножа си. Преди той да е успял да се дръпне изненадано, тя изтегли острието и нанесе три последователни удара в гърлото му. Възседна го, докато той падаше към земята, и продължи да го мушка ожесточено. Престана едва когато дъхът му спря с гъргорене.

Трескаво се опита да си поеме дъх във внезапно настъпилата тишина. Бореше се да не позволи шокът от случилото се да я парализира. След като имаше един войник, значи беше твърде вероятно да има и други. Знаеше със сигурност, че в гроба има още някой. Трябваше да се махне от мястото, където Лори извика.

Дженсън се насили да започне да се движи. Сега движението беше най-добрата ѝ защита. Животът ѝ зависеше от това.

Ниско приведена, тя започна да се плъзга встрани, като през цялото време държеше под око лъча светлина, излизащ от гробницата, и следеше дали някой няма да се появи, за да провери какво е причинило шума и да открие телата.

Внезапно в мрака на нощта, сякаш от нищото, се материализира едър мъж, който се изправи в тревата точно пред нея.

Дженсън сграбчи ножа така, че да ѝ е удобно да се бие, вместо досегашния захват, с който беше намушкала първия мъж. Сърцето ѝ затуптя лудо, докато се оглеждаше за други заплахи.

Не обърна внимание на заповедта на мъжа да спре и вместо това бързо финтира вляво. Когато той атакува, опитвайки се да я сграбчи, Дженсън бързо се претърколи вдясно.

В отговор на виковете на първия мъж от мрака изникна още един, който блокира пътя ѝ за бягство. Светлината, която идваше от гробницата, меко проблясваше по ризницата, покриваща широките гърди на мъжа, и секирата, която той стискаше в месестия си юмрук. Косата му се спускаше върху раменете на дълги, мазни кичури.

Тя си отбеляза да не забравя, че той е с ризница — в случай че се наложеше да се бие с него. Ножът ѝ щеше да е напълно безполезен срещу такава броня. Щеше да се наложи да търси уязвими места. За щастие първият не носеше ризница.

Дженсън изпита неистова нужда да се обърне и да побегне панически, но знаеше, че това би било грешка. Бягството събуждаше инстинкт за преследване. Веднъж започнал да я преследва, мъж като този нямаше да спре, докато не усети вкуса на кръвта.

И двамата мъже очакваха от нея да побегне в посоката, която изглеждаше открита — вляво от нея. Вместо това тя се втурна към тях, като възнамеряваше да се мушне между двамата и да им се измъкне, преди да успеят да се приближат. Мъжът, който беше по-близо — онзи с ризницата, приготви секирата. Преди да успее да я вдигне и да замахне с нея, тя поряза откритата част на ръката му.

Острият ѝ като бръснач нож разреза месото от долната страна на ръката на мъжа, точно над китката. Тя чу звука от разрязването на напрегнатите сухожилия.

Мъжът изкрещя. Неспособен повече да държи секирата, я изпусна на земята.

Дженсън я грабна, като се наведе светкавично, за да избегне втория мъж, който се хвърли към нея. Извъртя се и заби оръжието в гърба му, докато той прелиташе покрай нея.

Дженсън бързо побягна, докато единият мъж държеше безполезната си дясна ръка, а другият се обръщаше към нея с дръжката на секирата, която стърчеше от гърба му. Той направи още няколко клатушкащи се стъпки към нея, преди да падне на коляно, опитвайки

се да си поеме въздух. От клокочещия звук на дишането му тя разбра, че най-малкото е пробила белия му дроб. Беше ясно, че не е в състояние да се бие, така че насочи вниманието си в друга посока.

Ако беше решила да бяга, това беше нейният шанс. Възползва се, без да се колебае.

Почти веднага пред нея се възправи стена от мъже. Дженсън спря. Навсякъде около нея се появяваха мъже. С крайчеца на окото си видя как през лъча от светлина преминават сенки, докато от вътрешността на гробницата бързо излизаха фигури.

— Ако искаш — каза мъжът пред нея с дрезгав глас, — с удоволствие ще те насечем на парчета. Ако ли не, ти предлагам да ми предадеш този нож.

Дженсън замръзна на място, обмисляйки избора си. Съзнанието ѝ сякаш не искаше да работи.

Тя различи силуети в далечината, очертани от лъча светлина, който идваше към нея от гробницата.

Мъжът протегна ръка.

— Ножът — каза той със заплаха в гласа.

Дженсън извъртя ръка и промуши дланта му. Щом той сепнато се дръпна, острието разсече плътта му още по-дълбоко. Нощният въздух се изпълни с яростни ругатни. Дженсън се възползва от възможността и се втурна като стрела през една пролука между мъжете.

Преди да успее да пробяга и три крачки, една ръка я сграбчи през кръста. Мъжът я дръпна толкова силно, че изкара въздуха от дробовете ѝ със свистене. Блъсна гърба ѝ в кожените си доспехи. Дженсън отчаяно се опитваше да поеме въздух.

Преди онзи да успее да обездвижи размаханите ѝ ръце, тя го намущка в бедрото с ножа си. Върхът на острието опря в костта и спря. Псувайки, мъжът накрая успя да хване ръцете ѝ и да ги притисне отстрани до тялото.

В очите ѝ бликнаха сълзи на ужас и безсилие. Тя щеше да умре тук, наред това гробище, без никога повече да види Том. В този момент той беше единственото важно нещо за нея, единственото, което искаше. Том никога нямаше да разбере какво се е случило с нея. И тя никога отново нямаше да може да му каже колко много го обича.

Войникът рязко издърпа ножа от крака си. Тя не можа да удържи сподавеното си ридание за всичко изгубено, за всичко, което тези хора

й бяха отнели.

Преди мъжете да ѝ се нахвърлят, както тя очакваше, се появи фигура с фенер. Беше жена. Спря пред Дженсън, огледа я намръщено и пое контрол над ситуацията.

— Млъкни — нареди тя на мъжа, който притискаше окървавената си ръка и все още псуваше.

— Кучката ми прободете ръката!

Жената хвърли поглед на труповете, проснати наблизо.

— Май си извадил късмет.

— Сигурно — промърмори накрая онзи. Той подаде на жената ножа на Дженсън.

— За малко да ми отсече ръката! — намеси се другият, възмутен от безразличието на жената към тяхната болка — Трябва да си плати за това!

Жената му хвърли смразяващ поглед.

— Единствената причина за вашето съществуване е да служите на целите на Ордена. Каква ще бъде ползата от вас, ако сте сакати? Сега си затваряй устата, че дори няма и да си помисля да те лекувам.

Когато той наведе глава в знак на безмълвно подчинение, жената отвърна поглед от него и насочи вниманието си към Дженсън. Като вдигна високо фенера, тя се приведе, за да може по-добре да разгледа лицето на момичето. Тогава Дженсън видя в ръката ѝ с фенера и книга. Вероятно я беше откраднала от тайния подземен склад.

— Удивително — рече жената, сякаш на самата себе си, докато се вглеждаше в очите на Дженсън. — Ето те точно тук, пред мен, а дарбата ми казва, че не съществуващ.

Дженсън осъзна, че жената сигурно е магьосница — вероятно някоя от Сестрите на Джаганг. Силите на такива като нея не можеха да ѝ навредят, но при сегашните обстоятелства това едва ли означаваше, че тя не е заплаха за Дженсън. В края на краищата жената не се нуждаеше от магия, за да заповяда на войниците да я убият.

Магьосницата вдигна ножа, взирайки се в надписа на дръжката.

Различи богато украсената буква „P“ — символ на династията Рал, гравирани върху сребърната ръкохватка.

Тя вдигна очи към Дженсън и този път по зловещия ѝ поглед личеше, че я е разпознала. Неочаквано пусна ножа. Той се заби в земята между краката ѝ и тя притисна с ръка челото си, сякаш

потръпвайки от болка. Войниците безмълвно си размениха обезпокоени погледи.

Когато отново погледна към Дженсън, лицето на жената отново бе станало безизразно.

— Виж ти. И това ако не е Дженсън Рал. — Сега гласът ѝ звучеше различно — беше по-дълбок и носеше в себе си заплашителна, мъжка нотка.

Сега беше ред на Дженсън да се намръщи.

— Ти ме познаваш?

— О, да, скъпа, познавам те — отвърна жената с глас, който беше станал по-плътен и дрезгав. — Май си спомням, че ми се закле да убиеш Ричард Рал.

Тогавя Дженсън внезапно разбра. Император Джагнаг я наблюдаваше през очите на жената. Джаганг можеше да влиза в сънищата. Той можеше да върши неща, които на пръв поглед изглеждаха невъзможни.

— Какво стана с обещанието ти? — попита жената с глас, който не приличаше на нейния. Движеше се като кукла на концѝ и, изглежда, това ѝ причиняваше болка.

— Провалих се — Дженсън не бе сигурна дали разговаря с магьосницата или с Джаганг.

Устата на жената се изви в иронична усмивка.

— Провали се, значи?

— Точно така, провалих се.

— А какво стана със Себастиан?

— Той умря — Дженсън мъчително преглътна.

— Умря — повтори жената с подигравателен тон. Тя се доближи и повдигна главата на Дженсън и се взря в нея с гневен поглед. — И как умря той, скъпа?

— От собствената си ръка.

— И защо мъж като Себастиан сам ще отнеме живота си?

Ако можеше, Дженсън щеше да отстъпи, но вече беше притисната в гърдите на огромния войник.

— Предполагам, че това беше неговият начин да покаже, че вече не иска да бъде стратег на императора. Може би е осъзнал, че животът му е пропилян напразно.

Погледът на жената гневно проблесна, но тя не каза нищо.

Тогава Дженсън видя мека светлина да озарява книгата, която магьосницата държеше заедно с фенера. Момичето различи заглавието, изписано с потъмнели, захабени от времето златни букви.

„Книгата на преброените сенки“.

Внезапно се надигна глъчка, която накара всички да извърнат глави. Прииждаха още мъже, които водеха със себе си нови пленници. Едрите войници бяха хванали Ансън, Оуен и жена му, Мерилий. И тримата бяха чорлави и окървавени.

Жената се наведе и вдигна ножа на Дженсън от земята.

— Негово сиятелство реши, че тези хора може да му потрябват — рече жената, докато се изправяше. Тя направи жест с ножа на Дженсън. — Идват с нас.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

НИЧИ СПРЯ И СЕ ОБЪРНА, като чу, че някой отзад я вика.

Беше Натан. Ан го следваше по петите. За всяка от широките крачки на Пророка тя трябваше да прави по три, за да не изостава.

В празния коридор стъпките им отекваха по пода, покрит със златистожълт и кафяв мрамор. Сравнително семплото помещение беше част от личните покои на Господаря Рал. Не тънеше в излишна украса и претенции за величественост.

Ан беше в скромна сива роба, закопчана до шията. Ничи имаше чувството, че изглежда съвсем по същия начин, както в детството ѝ. Ниска и набита, тя приличаше на пътен буреносен облак, който се носи бързо над земята и винаги е готов да започне да хвърля светкавици. В съзнанието на Ничи тази жена си оставаше внушителна фигура още откогато я видя за пръв път като млада послушница в Двореца на пророците.

Аналина Алдурен винаги успяваше да изтръгне признание от когото трябва, при това само с един каменен поглед. Тя вдъхваше ужас у послушниците, страх у младите магьосници и треперене у повечето Сестри. Като послушница Ничи подозираше, че дори самият Създател би пристъпвал плахо и би пазил поведение в присъствието на строг Прелат като нея.

— Получихме съобщение, че току-що си пристигнала от Кулата — каза високият Пророк с дълбокия си, силен глас, когато двамата с Ан настигнаха Ничи и Кара.

Макар да бе на почти хиляда години, Натан все още притежаваше онази сурова красота. Подобно на Ричард, той пазеше някои от чертите на Рал, включително свъсените вежди, които му придаваха ястребов вид. Но очите му бяха с красив лазурносин цвят, докато тези на Ричард бяха сиви. Въпреки възрастта си Пророкът се движеше с енергични и решителни крачки.

Възрастта му, както и тази на Ничи, беше видима само за тези извън магията на Двореца на пророците. Хората в двореца остаряваха

като всички останали, но по-бавно. Човек можеше да направи разликата едва когато ги сравни с хора, живеещи извън магията. В Двореца времето течеше по различен начин. Сега, когато Дворецът, седалище на Сестрите на светлината от хиляди години, беше разрушен, Натан, Ан, Ничи и всички, които го бяха наричали свой дом, щяха да стареят като всички останали.

Ничи си спомни, че докато обитаваше своята килия в Двореца на пророците, Натан винаги носеше мантия. Като Сестра на светлината понякога от нея искаха да го посещава, за да записва онова, за което той твърдеше, че е пророчество. Ничи нямаше навика да разсъждава върху поставените ѝ задачи просто ги вършеше. Но имаше Сестри, които никога не биха отишли сами в покоите на Натан.

Сега той носеше кафяви панталони и надиплена бяла риза под тъмнозелена жилетка. Пешът на наметалото му почти докосваше земята и се омота около черните му ботуши, когато той спря. В това облекло Натан изглеждаше внушително.

Ничи не можеше да разбере защо, но Пророкът носеше меч, затъкнат в елегантна ножница. Магьосниците не се нуждаеха от мечове. А тъй като той беше единственият магьосник, живял в този дворец през последните няколко века, за нея си бе останал неразгадаема личност.

Много от Сестрите в двореца го мислеха за луд.

Останалите се страхуваха от него. Не толкова, защото им беше дал особени основания за страх, а по-скоро живото им въображение ги подтикваше да си представят какви ли не ужасии. Ничи нямаше представа дали Сестрите са си променили мнението, но знаеше, че някои от тях са силно обезпокоени от това, че Пророкът не е заключен зад здрава порта. Макар че имаше и такива, които го мислеха за откровено безобиден, макар и малко странен, за повечето Сестри беше най-опасният жив човек в света. Ничи бе започнала да го вижда в друга светлина.

Още повече, че сега той бе Господарят Рал и заместваше Ричард.

— Къде е Вирна? — попита Ничи — Трябва да говоря и с нея.

След като спря до Натан, Ан кимна с глава към празния коридор.

— Двете с Ейди отидоха да се срещнат с генерал Тримак по въпроси, свързани със сигурността. Тъй като вече става късно, казах на Бердин да им съобщи, че ти и Кара току-що сте пристигнали от Кулата

и че след малко всички трябва да се срещнем с тях в частната трапезария.

— Чудесно — кимна Ничи.

— Междувременно, какви са новините? — побърза да попита Натан.

Ничи все още бе дезориентирана от пътуването през Плъзгата. Беше объркващо преживяване, по време, на което понятието за време сякаш губи смисъл. Това, че се намираше в Народния дворец, допълнително засилваше безпокойството ѝ. Целият дворец съществуваше в магия, която усилваше мощта на Господаря Рал и отслабваше дарбата на всеки друг.

Ничи не беше свикнала с това усещане. То я правеше неспокойна и притеснена.

Времето, прекарано в Плъзгата, ѝ напомни за Ричард. Помисли си, че всъщност всяко нещо ѝ напомня за Ричард. Изглежда, подсъзнателно силно се безпокоеше за него.

Необходимо ѝ беше известно време, за да се съсредоточи върху зададения ѝ въпрос и да се откъсне от мислите за Ричард. Колкото и невероятно да изглежда, сега този мъж беше Господарят Рал, а не Ричард. Ан, която преди беше изпълнявала длъжността на прелат и негов тъмничар, сега стоеше до Натан и очакваше да чуе отговора на въпроса му.

— Страхувам се, че новините не са много добри — призна Ничи.

— Имаш предвид новините за Ричард ли? — попита Ан.

— Още нямаме новини за него.

Натан подозрително сви вежди.

— Тогава за какви новини става въпрос?

Ничи си пое дълбоко въздух. Все още ѝ беше странно да диша след времето, прекарано в Плъзгата. Въпреки че и преди бе пътувала в странното създание, тя не вярваше, че някога ще свикне с това дробовете ѝ да се пълнят със сребрилата течност.

Докато събираше мислите си, хвърли поглед навън, над ниския парапет на балкона. Частта на коридора, в която се намираха, свързваше комплекса от просторни зали под тях. Над главите им, през отвора с балкона, светлината на късния следобед струеше от високите тавански прозорци. Късият балкон над коридора, който изчезваше в мрака и в двете посоки, беше почти като прозорец, който гледа навън,

към Народния дворец. Ничи си помисли, че понеже този отвор е доста малък, най-вероятно предназначението му е да осигури скришно място, от което да могат да бъдат наблюдавани залите долу.

Под тях хората пъплекваха из лабиринта от коридори и бързаха във всички посоки. Изглеждаха целеустремени. Пейките покрай стените бяха празни. Ничи не видя хора, които да се разтакават и да си приказват небрежно както едно време. Беше война и Народният дворец беше под обсада. Всички бяха загрижени. Патрулираха стражи и наблюдаваха всичко — всеки човек, всяка сянка.

Докато си мислеше как да обобщи неприятните новини, Ничи прокара пръсти през косата си и я отмахна от лицето.

— Спомняте ли си, че Ричард ни разказваше как заразата, останала в тъканта на магията в света на живите, я кара да угасва?

Ан махна презрително с ръка и изпусна дълга въздишка, очевидно отегчена от припомнянето на тази стара тема.

— Да, но не мисля, че това е най-належащият ни проблем.

— Може и да не е — каза Ничи, — но вече започна да причинява сериозни неприятности.

Натан вдигна ръка и докосна Ан по рамото, един вид да остави на него да се занимава с тоя въпрос.

— В смисъл?

— Бяхме принудени да изоставим Магьосническата кула. Поне засега.

Натан повдигна вежди. Той наклони глава към нея и част от дългата му бяла коса падна върху широките му рамене.

— Защо? Какво се случи?

Ничи приглади черната рокля около бедрата си.

— Магията на Кулата отслабва.

— Как го разбрахте? — попита Ан.

— Вещицата Шеста успя да се промъкне вътре. Алармите не се задействаха, за да ни предупредят. Част от защитите не работят. Тя вилня необезпокоявана във вътрешността, без щитовете да я спрат.

Докато обмисляше думите на Ничи, Ан пъкна изплъзнал се сив кичур обратно в кока, пристегнал косата ѝ.

— Това не е убедително доказателство, че магията на Кулата отслабва — каза накрая. — Не означава дори, че тъканта на магията е заразена и отслабва. Трудно е да се прецени докъде се простират

възможностите на жена като Шеста. Кулата е много сложен комплекс и е трудно да се разбере дали нещата са наистина толкова сериозни. Може да е нещо временно...

— От каменните стени на Кулата сълзи кръв — продължи Ничи с тон, нетърпящ възражение. Не ѝ харесваше да се държат с нея като с послушница, уплашена от сенките през първата нощ, прекарана далеч от дома. Имаше и други неща за вършене. — В долните нива, където са основите, е още по-зле.

Ан и Натан се изправиха едновременно. Ан отвори уста да каже нещо, но Кара я прекъсна — очевидно и тя като Ничи не беше в настроение за спорове.

— Кръвта, която сълзи от различни места из цялата Кула, е човешка.

Сестрата и Пророкът изгубиха ума и дума.

— Виж, това вече определено е сериозно — каза накрая Натан, като се почесваше под брадата с един пръст. — Къде отивате?

— Ще проверим как върви строежът на платформата на Джаганг. Искам да хвърля и един поглед на армията на Ордена и да видя дали ще мога да разбера какво правят. Надявам се, че планът на Ричард ще проработи и войските на Д'Хара, които са изпратени в Стария свят, ще успеят да прекъснат продоволствените връзки. Това би изправило Джаганг пред проблем. Ако всички тези мъже там, долу, не получат продоволствия, няма да могат да изкарат зимата. Ще настане глад. Не мога да преценя кое ще стане първо — построяването на рампата или изчерпването на техните провизии.

— Тогава да вървим — кимна Натан, като мина покрай Ничи и Кара. — Ще дойдем с вас и вие ще можете да ни разкажете за срещата с тази вещица.

Ничи остана на място и не последва Пророка.

— Тя взе кутията на Орден.

Натан се обърна и се втренчи в нея изненадано.

— Какво?

— Открадна кутията на Орден, която имахме. Онази, която Самюъл открадна от Сестра Тови, а Рейчъл успя да вземе и да ни донесе. Мислехме, че кутията е на сигурно място в Кулата. Оказа се, че не е така.

— Взела я е? — Ан сграбчи ръкава на Ничи. — Имате ли представа къде я отнесе?

— Страхувам се, че не. Надявах се вие двамата да ни дадете някаква информация за вещицата. Трябва да я намерим. Всичко, което можете да ми кажете за нея, независимо колко незначително ви изглежда, може да ни е от помощ. Трябва да си върнем тази кутия.

— Поне Ничи успя да вкара в играта силата на Орден, преди кутията да ни бъде отнета — подметна небрежно Кара.

Натан и Ан едва ли можеха да изглеждат по-смаяни.

— Какво е направила? — прошепна Натан, като не спираше да се взира в Кара, сякаш се надяваше, че може да не е чул добре или че тя ще размисли и ще се отрече от твърдението си.

— Ничи задейства силата на Орден — повтори Морещицата.

Ничи усети гордост в тона ѝ.

— Да не си полудяла! — кресна Ан и закръжи около Ничи с пламнало лице. — Да посочиш себе си за играч и да освободиш силата на Орден!

— Не, не стана точно така — привлече Кара вниманието на двамата. — Ничи посочи Ричард за играч.

На устните на Кара играеше лека усмивка, сякаш бе доволна да докаже, че Ничи е по-способна, отколкото Натан и Ан, изглежда, я мислеха. Те пък от своя страна стояха неподвижни и безмълвни като ударени от гръм.

Макар че това наистина си беше постижение, Ничи не изпитваше никаква гордост от стореното — беше принудена да го направи от отчаяние.

Докато стоеше тук, в коридора на просторния комплекс на Народния дворец, и усещаше с болезнена острота множеството взаимосвързани пластове с проблеми, пред които бяха изправени, Ничи внезапно почувства непреодолима умора, която не беше причинена от това, че магията около Народния дворец изсмукваше силата ѝ. Освен скорошните проблеми изтощението също започваше да си казва думата. Имаше толкова много за вършене и толкова малко време.

Още по-лошото беше, че бе единствената с необходимите познания или способности да се справи с проблемите, пред които бяха изправени. Кой освен нея би могъл да научи Ричард да използва

Субстрактивната магия, необходима за отварянето на кутиите на Орден? Никой. Ничи почувства ужасната тежест на тази отговорност.

Имаше моменти, в които осъзнаваше с кристална яснота какви чутовни битки им предстоят. Понякога куражът ѝ изневеряваше. Обземаше я страх, че се самозаблуждава, че изобщо могат да се справят с огромните трудности, с които се сблъскваха.

Спомни си как като момиче майка ѝ я изпрати навън с парче хляб, за да нахрани бедните; как по-късно Брат Нарев от Братството на ордена ѝ се присмя, че работи неуморно, за да задоволява безкрайните нужди на хората. Независимо колко време отделяше за решаване на проблемите на всички хора в нужда, тези проблеми явно само се увеличаваха и надхвърляха възможността ѝ да се справя с тях, като все повече я обвързваха и принуждаваха — едва ли не — да робува на все по-нарастващия брой нуждаещи се. Тя беше научена да не обръща внимание на собствените си желания и нужди, а да посвети живота си на ближния.

В моментите, когато си мислеше, че настоящите им проблеми са непреодолими, отново се чувстваше като в детските си години — като робиня на тези проблеми. В мрачните мигове на вътрешни съмнения се чудеше дали изобщо някога ще може да се отърве от тежестта на мантията, която някога самият Джаганг постави на раменете ѝ, като я бе обявил за Кралица на робите. Той изобщо и не подозираше колко подходяща е тази титла.

Понякога тя наистина се чувстваше по този начин в битката. Макар да знаеше, че каузата е справедлива, ѝ се струваше безнадеждна. Понякога, изправена срещу тези на пръв поглед непреодолими трудности, на Ничи не ѝ се искаше само да се откаже и да се предаде. Когато в миналото бе разговаряла на четири очи с Ричард, той на няколко пъти ѝ призна, че е разкъсван от подобни вътрешни съмнения. И все пак тя виждаше как той продължава напред — въпреки всичко. Когато и да се почувстваше обезкуражена, тя се сещаше за Ричард, за неговата непреклонна упоритост, и това я караше отново да се изправи на крака, макар и само за да го накара да се гордее с нея.

Тя вярваше в каузата и се бореше за осъществяването ѝ, но за нея Ричард беше двигателят на тази борба.

Те се нуждаеха от него. Нямаше представа как ще го открият и дори да го открият, как ще го върнат обратно — ако изобщо бе все още жив.

Макар да отказваше да приеме, че може да е мъртъв, и отхвърляше самата мисъл за това.

Ан стисна ръката ѝ над лакътя и я откъсна от мрачните ѝ мисли.

— Вкарала си кутиите на Орден в играта и си посочила Ричард за играч?

Ничи нямаше намерение да се впечатлява от осъдителния тон, с който ѝ беше зададен този риторичен въпрос. Вече бе водила този спор със Зед.

— Точно така. Нямах избор. Зед реагира като вас... в първия момент. Когато му обясних всичко, мотивите си да го направя, той се успокои и разбра, че всъщност няма друг начин.

— И коя си ти, че да решиш това? — попита Ан.

Ничи реши да не обръща внимание на обидата и запази тона си вежлив, макар и не съвсем почтителен.

— Ти самата каза, че Ричард трябва да ни поведе в тази битка. Двамата с Натан чакахте близо петстотин години той да се роди и направихте всичко възможно да стане наш водач. Точно вие двамата се погрижихте „Книгата на преброените сенки“ да попадне у него. Изглежда, сте предрешили доста неща в живота му.

Сестрите на мрака вече са вкарали Орден в играта. Едва ли е нужно да ви обяснявам каква е целта им. Последната битка е битка за самия живот. Ричард е този, който трябва да ни поведе. За да успее, трябва да получи възможност да се изправи срещу врага. Вие му дадохте в ръцете просто една книга. Аз му осигурих силата, оръжието, от което се нуждае, за да спечели.

— Вероятно Ничи има право. — Натан сложи голямата си ръка върху рамото на Ан.

Ан погледна нагоре към Пророка. Тя видимо се успокои, след като размисли върху думите му. След толкова години, прекарани в Двореца на пророците, Ничи трудно можеше да повярва, че точно Пророкът може да вразуми Прелата.

— Е, стореното — сторено — каза Ан със значително по-спокоен глас. — Трябва да обмислим какво ще правим отсега нататък.

— А Зед — попита Натан, — той има ли някакви идеи как да помогнем на Ричард?

— Според него магиите, направени в пещерите на Тамаранг, са причината Ричард да не може да използва дарбата си. Затова той заедно с Том и Рика се отправиха натам. — Ничи се опита гласът и изражението ѝ да не издават колко разтревожена е всъщност. — Надяват се да помогнат на Ричард, като намерят начин да премахнат магията, която блокира дарбата му.

— Казваш го така, сякаш е лесна работа — рече Натан, като обмисляше проблема.

— Напротив, убедена съм, че няма да е никак просто — повдигна вежди Ничи, — но ако стоим и чакаме решението само да дойде, едва ли ще постигнем много.

Натан изсумтя в знак на съгласие.

— А какво става с Кулата?

Ничи се обърна и тръгна надолу през залата, отвърщайки през рамо:

— Разбрахме се, че след като ние с Кара влезем в Плъзгата, за да се отправим насам, Зед ще запечата Кулата.

— А другите — Чейс, Рейчъл, Джебра?

— Джебра изчезна преди известно време. Зед предполага, че е дошла в съзнание и след всичко преживяно просто се е уплашила и е избягала.

— Или пък онази вещица пак е повлияла на мислите ѝ — предположи Натан.

— Това също е възможно — разтвори ръце Ничи. — Просто не знаем какво е станало. Рейчъл също изчезна предната нощ, преди Шеста да се появи. Чейс отиде да я търси.

— Ужасно е, че съм принуден да стоя тук, когато стават толкова много неща. — Натан поклати глава с чувство на безсилие.

— Зед искаше вие двамата да научите за неприятностите с магията на Кулата — каза Ничи. — Той каза, че някои от защитите, които пазят Народния дворец, са подобни на онези в Кулата, така че иска да сте наясно с проблема. Не знаем как заразата ще повлияе на магията, дали тя ще повреди всички подобни на нея сили, или зависи от мястото и ще може да бъде ограничена в определена зона.

— След като приключим тук — добави Кара, — Ничи и аз ще пътуваме през Плъзгата до Тамаранг, за да помогнем на Зед да възстанови силата на Господаря Рал. После отиваме при Господаря Рал.

Натан не я поправи, че всъщност в момента той носи титлата „Господаря Рал“. Най-добре от всички знаеше, че Ричард е човекът, определен от пророчеството да ги води. В края на краищата именно Натан получи пророчеството, в което се казваше, че единственият им шанс срещу надигащата се буря е Ричард да застане начело на борбата.

Планът на Кара, че „отиват при Господаря Рал“, беше новост за Ничи. Ако знаеха къде е Ричард, Ничи вече да е тръгнала натам.

Тя продължи да отговаря на лавината от въпроси, с която я засипваше Ан, докато Натан ги поведе през сравнително семпли коридори, докато се озоваха до масивна дъбова врата. Когато Натан я отвори, отвътре ги лъхна студен въздух.

Ничи се озова на наблюдателна платформа високо над крепостния вал на външната стена. Посрещна я небе, обагрено в кръв.

— Добри духове — прошепна тя сякаш на себе си.

— Всеки път като ги видя, ужасно се стряскам.

Натан се беше проврял зад нея. Имаше място само за двама души. Ан и Кара наблюдаваха от прага.

Височината беше главозамайваща. Ничи стисна здраво високия до кръста железен парапет и леко се надвеси, за да надникне под себе си. Над външната стена се виждаше самото плато, чак до равнината Азрит ниско долу.

Земята в близост до платото беше пустинна. Лагерът на Императорския орден се простираше по-нататък, очевидно, за да се избегне привличането на нежелано внимание от страна на хората с дарба в двореца, преди да е станало абсолютно наложително. Макар че Императорският орден разполагаше със Сестрите и дори с няколко млади магьосници, които биха могли да го защитят от всякакви магии, изпратени им отгоре, Джаганг предпочиташе да ги пази в резерв — живи, в добро здраве и силни, — докато не дойде време за последното му нападение.

Над почернялата от армията на нашествениците далечна равнина беше увиснала плътна червеникава сянка. Войската се простираше във всички посоки. Внезапно почувствала вътрешен хлад, Ничи разтри

раменете си. Макар че от това разстояние не можеха да се видят много подробности, тя знаеше какво е усещането да си сред тези мъже. Познаваше ги прекалено добре. Знаеше какви са офицерите им. И техният водач.

По кожата ѝ полазиха тръпки само като си помисли, че може да е отново долу, сред гнусната паплач.

Докато служеше в тази армия, не се бе замисляла много, че там животът е мръсен не само физически, но и духовно. Като Кралица на робите тя беше склонна да не обръща внимание на това. Вярваше, че жестоките хора като Джаганг и слугите му са необходими, за да могат да бъдат наложени по-високи идеали на човечеството. Човеколюбив, прокарвано насила посредством бруталност. Когато си спомняше за тези свои мисли, тя не можеше да повярва колко противоречиви са в действителност тези убеждения и че ги е приемала, без да си задава въпроси. Не само ги беше приемала, но и бе помагала за тяхното налагане. Дори беше работила толкова всеотдайно, че си бе спечелила прозвището Господарката на смъртта. Още ѝ беше трудно да повярва, че Ричард я прие такава, каквата е. Разбира се, тя не му даде възможност за избор.

Почувства как при спомена за всичките случаи, когато се беше опитвала да принуди Ричард да се присъедини към нея в служба на тяхната противна кауза, в очите ѝ запариха сълзи. Вместо да я послуша, Ричард ѝ разкри какво означава да вършиш наистина благородни дела. Тя преглътна сълзите си с мисълта колко ѝ липсваше той, колко ѝ липсваше светлината в очите му.

Гледката, която се разкриваше долу, бе посрещната с мрачно мълчание. Тези мъже, милиони мъже, които покриваха цялата равнина, се бяха събрали с една цел — да унищожат до крак обитателите на Народния дворец, всеки, който се противопоставя на властта на Ордена. Това беше последното препятствие, което ги спираше да наложат своите вярвания на целия човешки род.

Ничи се загледа в платформата, която се издигаше в далечината. Беше по-внушителна от последния път, когато я видя. Отвъд нея едва успя да различи следите в земята, откъдето беше изкопан материалът, необходим за строителството. Наклонената горна част на рампата сочеше право към платото. Макар че вече се стъмваше, все още се

виеха дълги редици мъже, които мъкнеха пръст и камъни към строителната площадка.

Ако друг ѝ опишеше подобно начинание, едва ли щеше да му повярва; но да го види с очите си беше различно. Гледката я изпълваше с ужас. Беше само въпрос на време, докато завършат платформата. И тогава тъмното море на Императорския орден щеше да я наводни, за да щурмува Двореца. Докато стоеше на ръба на наблюдателницата, здраво обгърнала с ръце раменете си, тя съзнаваше, че пред нея не е просто армията на мрака — това бяха очакващите ги хилядолетия мрак.

Като някогашна Сестра на мрака, възпитана с ученията на Братството, тя знаеше по-добре от всеки друг колко реална е тази заплаха. Познаваше необузданата вяра в каузата на последователите на Ордена. Тяхната вяра беше всичко за тях. Те бяха повече от готови да умрат за нея. В края на краищата смъртта беше тяхната цел — в подземния живот им беше обещана слава. Те вярваха, че този живот е само изпитание, начин да си спечелят място във вечния живот. Ако Орденът искаше от тях да умрат, то те щяха да го направят. Ако Орденът ги караше да убият неверниците, бяха готови да залееят света с море от кръв.

Ничи разбираше много добре какво би означавало за всеки от тях, ако Орденът спечелеше тази война. Не армията беше тази, която щеше да донесе тези хиляди години мрак, а идеите, които бяха създали тази армия. Тези идеи щяха да хвърлят света в един безкраен кошмар.

— Ничи, има нещо, което трябва да знаеш — каза Натан, нарушавайки тревожното мълчание.

Ничи скръсти ръце и отправи поглед към Пророка. — Какво е то, Натан?

— Изучавахме книгите с пророчества тук, в Народния дворец. Точно както и всички други книги навсякъде другаде, магията на лавинния огън е заличила части от тези книги — там, където очевидно става дума за Калан. Но все още има полезна информация, до която лавинният огън не се е докоснал. Някои от тези книги са нови за мен. Те ми помогнаха да свържа нещата в едно, да видя цялостна картина.

Тъй като магията на лавинния огън бе изтрила голяма част от спомените на всички, Ничи не можеше да си представи как Натан е убеден, че вижда цялостната картина. Вместо да му каже това, зачака

мълчаливо, докато студеният вятър рошеше косата ѝ, а Натан се взираше да види войските, пръснати из цялата равнина Азрит под тях.

— Има едно място в пророчествата, което е като основен корен, водещ до ключово разклонение — рече той накрая. — Отвъд него, по едно от двете му рамене, се стига до място, което в пророчествата се нарича „Великата бездна“.

Ничи потръпна. Имаше много теории за тази част от пророчеството.

— Чувала съм да я споменават — каза тя. — Успя ли да разбереш какво означава?

— Нататък се стига до още повече разклонения и издънки. Натан безцеремонно махна с ръка, сякаш имаше предвид всички онези неща, невидими за другите. — Има няколко книги, за които установих, че имат общо с въпросите, които стоят зад това разклонение. Сигурен съм, че внимателно търсене би разкрило още такива пасажи. С други думи, след този клон се намира светът, какъвто го познаваме.

Той потупа парапета с една ръка, докато събираше мислите си.

— Другият клон обаче води до Великата бездна. Няма пророчески книги за онова, което лежи отвъд нея. — Натан я стрелна с поглед. — Това е светът, който Императорският орден иска. Ако те ни поведат по това разклонение, човешкият род завинаги ще се изгуби в неизвестността на Великата бездна — място без магия, следователно и без пророчество. Някои от моите предшественици са смятали, че тъй като няма пророчество за онова, което лежи отвъд, това може да означава единствено, че Великата бездна предсказва края на всичко, края на живота изобщо.

Ничи не намираще думи, с които да отвърне. Тя не мислеше, че може да съществува нещо друго освен мрак, ако Орденът спечелеше. Затова тези новини изобщо не бяха изненадващи за нея.

— От книгите, които изучавах тук, от информацията, която те ми дадоха, и от скорошните събития успях да определя къде се намираме ние в хронологията на този пророчески корен.

— Сигурен ли си?

Натан протегна ръка към армията под тях.

— Това, че армията на Джаганг е тук и ни е обкръжила, е едно от редицата събития, които ми показват, че в момента се намираме на главния корен, който ни води към това съдбоносно разклонение. Аз

знаех от векове, че Великата бездна е част от пророчеството, но не можех да преценя дали тя е от важно значение, защото така и не бях сигурен къде точно да я поставя в хронологията. Все пак винаги беше възможно да тръгнем по съвсем различно разклонение от дървото на пророчеството и изобщо да не стъпим в областта, която съдържа този главен корен с Великата бездна. Винаги съществуваше възможността Великата бездна да се окаже зад някое от стотиците фалшиви разклонения, по някой мъртъв клон от дървото на пророчеството.

Преди векове, когато за пръв път започнах да го изучавам, ми се струваше, че това ще се окаже просто фалшиво пророчество, което после ще остане забравено в праха на историята, заедно с множеството мъртви разклонения на възможните събития, които никога нямаше да се случат. Въпреки това те неумолимо ни отведоха до мястото, на което сме днес. Сега съм убеден, че сме стъпили на това разклонение на пророчеството, точно на този клон, на този главен корен, и ни предстои да се срещнем с решаващото разклонение. — Натан се обърна към Ничи. — Ти ни постави на това място, като вкара силата на Орден в играта от името на Ричард. Кутиите на Орден бяха последната възлова точка върху пророческия корен. Човечеството вече няма друг избор, освен да се изправи пред това разклонение.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

КАРА ПРОТОЧИ ГЛАВА НАВЪН и вятърът развя русата ѝ плитка.

— Искаш да кажеш, че ако Ричард ни поведе по едно от тези две разклонения, ще оцелеем. Но ако не го направи и тръгнем по другия път...

— ...ще се озовем пред Великата бездна — довърши вместо нея Натан.

Той се обърна към Ничи и сложи ръка на рамото ѝ.

— Разбираш ли значението на онова, което ти казвам?

— Натан, може и да не знам всичко, което казва пророчеството, но със сигурност разбирам какъв е залогът. В края на краищата кутиите на Орден бяха вкарани в играта от Сестрите на мрака. Ако те спечелят, единственият възможен резултат, който виждам, е краят на всичко добро. Доколкото разбирам, Ричард е единственият, който може да попречи това да се случи.

— Така е — отвърна Натан с въздишка. — Точно затова двамата с Ан чакахме петстотин години, за да се роди Ричард. Той беше онзи, комуто беше предопределено да ни преведе успешно през разклоненията и плетеницата от скрити възли в пророчеството. Ако той успее, което досега прави, значи той е човекът, който трябва да ни води в последната битка. Знаем за това от отдавна. — Натан се почеса по слепоочието. — Винаги сме разбирали, че кутиите на Орден са последният възел на основния корен.

Ничи потръпна, осъзнала тежестта на думите му. Изведнъж се сети друго.

— Точно тук сте сбъркали преди — каза тя по-скоро на себе си.

Ан леко се наведе през входа, присвила очи.

— Моля?

— Проследили сте друга нишка на пророчеството — каза Ничи, докато в съзнанието ѝ парчетата от мозайката постепенно заставаха по местата си. — Вие сте разбирали ключовата роля на кутиите на Орден,

но вашата хронология е била разбъркана и в резултат сте започнали да проследявате лъжливо разклонение. Погрешно сте мислели, че Мрачният Рал, благодарение на кутиите на Орден, е оплел крайния възел. И че той ще ни поведе към Великата бездна. Били сте убедени, че трябва да подготвите Ричард, за да се справи с тази заплаха, като сте смятали, че това е разклонението на пророчеството — онова разклонение, на което се намираме в момента. Затова сте откраднали „Книгата на преброените сенки“ и сте я дали на Джордж Сайфър, за да попадне у Ричард. Искали сте Ричард да се изправи срещу Мрачният Рал. Мислили сте, че му осигурявате средствата, необходими, за да води последната битка. Но сте завили в невярна посока, стигнали сте до задънен клон на пророчеството и не сте го осъзнали. Подготвяли сте Ричард за друга битка. Така той разруши границата със Стария свят и даде възможност на Джаганг да се превърне точно в онази заплаха, за която предупреждават пророчествата. Заради вас Сестрите на мрака най-накрая успяха да сложат ръка на кутиите на Орден. Заради вас те изпълняват заповедите на Пазителя на Подземния свят. Всичко това нямаше да се случи, ако не беше тази ваша грешка.

Вие сте предизвикали всичко това непреднамерено. Опитали сте се да използвате пророчеството, за да избегнете едно зло, но на практика сте направили точно обратното — дали сте възможност на пророчеството да се изпълни.

На лицето на Ан се появи кисело изражение.

— Макар да изглежда, че всъщност...

— Толкова работа, толкова планиране и очакване в продължение на векове, а накрая сте объркали всичко. — Ничи махна от лицето си кичур коса, разрошен от вятъра. — И сега пророчеството се нуждае от мен — заради онова, което сте направили.

Натан се прокашля.

— Е, това е малко прекалено и донякъде подвеждащо опростяване на нещата, но трябва да призная, че не е съвсем невярно.

Ничи внезапно видя в нова светлина Прелата — жената, за която винаги беше мислила, че е непогрешима и способна да посочи и най-малката грешка на другите.

— Допуснахте грешка. Объркахте всичко. Докато сте полагали усилия, за да сте сигурни, че Ричард може да изиграе своята важна

роля, за да ни спаси, вие всъщност сте станали главната причина за евентуалното ни унищожение.

— Ако не бяхме...

— Да, допуснахме някои грешки. — Натан прекъсна Ан, преди да е успяла да заговори. — Но всички правим грешки. В крайна сметка ето те теб, която дълги години се бореше за убежденията на Ордена, накрая стана Сестра на мрака. Мога ли да твърдя, че всичко, което казваш и правиш, няма смисъл, защото си правила грешки в миналото? Нима ще ни зачеркнеш с лека ръка, защото е имало моменти, в които сме допускали грешки?

Всъщност е възможно нашите грешки да са по-скоро инструмент на пророчеството, част от по-голям план, защото през цялото време ти беше тази, на която бе предназначено да е близо до Ричард, за да му помага. Може би нещата, които сме направили, са ти позволили да му станеш достатъчно близка, за да изиграеш ключовата си роля в живота му.

— Свободната воля е променлива величина в пророчеството — каза Ан. — Без нея, без всичко онова, което се случи заради събитията, които Ричард обърка, къде щеше да си ти? Какво щеше да се случи с теб, ако ние не бяхме действали навреме? Къде щеше да си в момента, ако не беше срещнала Ричард?

Ничи не искаше да се замисля за това.

— Още колко други като теб, в крайна сметка, са могли да бъдат спасени, защото събитията са се завъртели в тази посока — добави Прелатът.

— Твърде е възможно — взе думата Натан, — ако не бяхме действали по този начин, грешен или не, пророчеството просто да бе открило друг начин да постигне същите резултати. Между другото, вероятно тези корени се преплитат и онова, което става точно в този момент, е трябвало да се случи по един или друг начин.

— Като водата, която си проправя път надолу? — попита Кара.

— Точно така — отвърна Натан с усмивка. — Пророчеството до известна степен се възстановява само. Може да си мислим, че разбираме всичките му подробности, но всъщност може и да не успеем да видим събитията в тяхната цялост. Тъй като пророчеството се лекува само, всякакви опити да се повлияе на събитията в крайна сметка са безполезни. И все пак пророчествата са, за да бъдат

използвани, да подтикват към действие. Важното е да разбереш кога и къде да действаш. Което е сложно дори за Пророк.

— След като си толкова наясно с грешките ни — прекъсна го Ан и се обърна към Ничи, — значи разбираш защо бяхме толкова смутени, че на своя глава си избрала да посочиш Ричард за играч. Знаем какви поражения може да причини намеса дори в някои сравнително помаловажни въпроси, свързани с пророчеството. А кутиите на Орден далеч не са маловажен елемент, а най-решаващата възлова точка в пророчеството.

Ничи никога не се беше мислила за непогрешима — дори напротив. През целия си живот се бе чувствала посредствена и дори лоша. Майка ѝ, Брат Нарев и по-късно император Джаганг непрекъснато ѝ напомняха, че е недостойна и неспособна. Но сега с изненада разбра, че Ан също е... човешко същество.

— Не исках да прозвучи така — сведе поглед тя. — Просто никога не съм допускала, че и вие правите грешки.

— Макар че не съм съгласна с твоето тълкуване на събития, случили се преди пет века и плод на години тежък труд и усилия — рече Ан, — си права, че всички допускаме грешки. Важното е как се справяме с тях. Ако не си ги признаем, се лишаваме от възможността да ги поправим и те започват да ни измъчват. От друга страна, ако една грешка, колкото и да е голяма, ни отклони от пътя ни, никой не би стигнал далеч. Що се отнася до твоята версия за нашето тълкуване на пророчеството, има много фактори, които не си взела под внимание, да не говорим за неща, за които нямаш никаква представа. Ти свързваш събитията по твърде опростен, макар и не съвсем неправилен начин. Предположенията, които правиш на основата на тези взаимовръзки, са пресилени по отношение на обстоятелствата, свързани с нашата намеса.

Натан отново се прокашля и Ан продължи:

— Разбира се, това не означава, че понякога преценката ни не е била погрешна. Някои от грешките ни включват събитията, за които говориш. Опитваме се да поправим тези грешки.

— А какво е това пророчество за Великата бездна? — успя да попита Кара. — Твърдите, че Господарят Рал трябва да ни поведе в последната битка, защото пророчеството казва така. В същото време част от пророчеството признава, че част от него липсва?

Ан сви устни.

— Откога и Морещиците станаха експерти по пророчествата?

Натан хвърли поглед през рамо към Кара.

— Не е толкова лесно да се разбере контекстът на събитията, които са във връзка с пророчеството. Между едно пророчество и свободната воля винаги съществува напрежение, противоборство. И въпреки това те си взаимодействат. Пророчеството е магия, а всяка магия се нуждае от равновесие. Това, което балансира пророчеството, е свободната воля.

— Аха, сега разбирам — подхвърли иронично Кара. — Ако това, което казваш, е истина, значи двете се изключват взаимно.

— Но всъщност не се изключват. — Пророкът вдигна пръст. — Те са взаимозависими и в същото време противоположни едно на друго. Точно както Адитивната и Субстрактивната магия са противоположни сили, които съществуват едновременно. Така и те служат, за да се уравнирват една друга. Съзидание и разрушение, живот и смърт. Магията трябва да е в равновесие, за да функционира. Същото се отнася и за магията на пророчеството. Пророчеството функционира благодарение на своята противоположност — свободната воля. Това е една от основните трудности, с които се сблъскахме през цялото време — да разберем взаимодействието между пророчеството и свободната воля.

— Ти си Пророк и вярваш в свободната воля? — Кара сбърчи нос. — Виж, това вече няма смисъл.

— Смъртта обезсмисля ли живота? Не, тя го определя и по този начин го прави ценен.

Кара не изглеждаше убедена.

— Не виждам как свободната воля изобщо успява да съществува в рамките на пророчеството.

Натан сви рамене.

— Ричард е идеалният пример. Той не се съобразява с пророчеството и същевременно го уравнирва.

— Той и с мен не се съобразява и винаги си навлича неприятности.

— Значи имаме нещо общо — каза Ан.

— Е, така или иначе, Ничи е схванала правилно нещата въздъхна Кара. — И аз мисля, че не пророчеството, а нейната свободна воля ѝ

подсказа правилното решение. Именно затова Господарят Рал ѝ се доверява.

— Не мога да кажа, че не съм съгласен — сви рамене Натан. Колкото и да ме притеснява, понякога ние трябва да позволяваме на Ричард да направи онова, което мисли, че е най-доброто. Може би в крайна сметка Ничи е направила точно това дала му е необходимото, за да има свободата наистина да упражнява свободната си воля.

Ничи вече не го слушаше. Мислите ѝ бяха другаде. Тя внезапно се обърна към Натан:

— Трябва да видя гроба на Панис Рал. Мисля, че знам защо той се топи.

Вниманието им беше привлечено от боботещ рев, който се носеше от далечината в сгъстяващия се мрак.

— Какво става? — Кара изпружи врат в опит да разбере причината за шума.

Ничи погледна към морето от мъже долу.

— Играят Джа'Ла. Джаганг я използва за развлечение на хората си. Войниците я играят по доста брутален начин. Те задоволяват жаждата за кръв на войниците му.

Ничи си спомни колко отдаден беше Джаганг на Джа'Ла. Той беше човек, който знае как да контролира и управлява емоциите на хората си. Отвличаше вниманието им от мизерията в ежедневието им, като непрестанно хвърляше вината за всяка трудност, с която се сблъскваха, върху онези, които отказваха да повярват в Ордена. Последният пример за това бяха езичниците на север. Така хората му не си задаваха въпроси за учението на Ордена, тъй като вината за всички беди падаше върху онези, които имаха наглостта да питат.

Като Господарката на смъртта Ничи беше напълно наясно с тези неща.

Причината за всички страдания бяха егоистите, а всеки, който задава въпроси, биваше заклеймяван като егоист.

Джаганг разпали у хората си страст към войната, като насаждаше омраза към някакъв въображаем потисник, поставен в основата на всеки проблем. Личната отговорност не съществуваше, за сметка на манията да се прехвърля вината за всяка възможна трудност на въображаемия егоист, който не си е свършил работата. Така

ежедневните проблеми на хората постоянно им напомняха за неприятеля, когото набеждаваха за отговорен за проблемите им.

Жителите на Стария свят масово копнееха езичниците да бъдат унищожени, което обслужваше идеално целите на императора. Отвлечането на вниманието чрез прехвърляне на вината беше изпитано средство. Стигна се до там, че хората сами подтикваха своя император да поеме поход срещу злото.

Кой би могъл да се оплаква от цената и жертвите, дадени в една война, която самият народ искаше?

Джа'Ла също бе средство за отвлечение на вниманието. В градовете игрите бяха малко по-цивилизовани и насочваха емоциите и енергията на населението към безсмислени събития. Това помагаше за създаването на обща кауза, около която масите да се сплотят и която да аплодират. Същевременно се насаждаше толерантност към живота в стадо.

В армията Джа'Ла служеше за отвлечение на вниманието на мъжете от мизерията на службата. Тъй като публиката се състоеше от агресивни млади мъже, тези игри се играеха при по-брутални правила. Насилието осигуряваше на обезсърчените, войнствени и враждебно настроени мъже отдушник за потиснатите им страсти. Джа'Ла помагаше на Джаганг да поддържа дисциплината и контрола върху своята необятна армия. Без тази игра войниците можеха да насочат натрупаната благодарение на бездействието враждебност навътре, към самите себе си.

Джаганг имаше личен отбор, демонстрация на несломимата върховна власт на императора. Те бяха допълнение към неговото могъщество и обект на страхопочитание. От друга страна, отборът беше връзката на императора с хората му, превръщаше ги в един от тях, като същевременно подчертаваше неговото превъзходство.

След като беше прекарала толкова време с него, Ничи знаеше, че Джаганг е пристрастен към тази игра. Както и към войната. Играта на живота беше един вид битка, на която можеше да се наслаждава, докато дойде моментът да излезе на реално бойно поле. Джа'Ла подклаждаше агресията в него. Откакто събра свой отбор от непобедими мъже, от който всички се страхуваха, пътешественикът по сънищата се изживяваше като владетеля на Джа'Ла д'Джин.

За него това беше повече от игра — беше продължение на неговата личност.

Ничи отвърна поглед от гледката на силите на Императорския орден, които се събираха долу. Повече не можеше да понася гледката или мисълта за кървавите игри, които толкова мразеше. Приглушеният рев стигаше на вълни до нея — натрупана жажда за кръв, която накрая щеше да бъде освободена срещу Народния дворец.

Щом се върна вътре, Ничи изчака Натан да избута тежката врата, за да ги скрие от студената нощ, която се спускаше върху света отвън.

— Трябва да отида да видя гроба на Панис Рал.

Той я погледна през рамо, докато със сила слагаше резето на мястото му.

— Вече го каза. Да тръгваме.

Докато се готвеха да тръгнат, Ан все още се колебаеше.

— Знам колко мразиш да ходиш в тази гробница — каза тя, като го спря за ръката. — Вирна и Ейди ще те чакат. По-добре иди при тях, докато придружа Ничи до гробницата.

Натан ѝ хвърли подозрителен поглед. Готвеше се да отвърне нещо, но тя го изгледа с онзи свой особен поглед. Изглежда, той я разбра.

— Да, това е добра идея, скъпа моя. Двамата с Кара ще отидем да говорим с Вирна и Ейди.

Кожените дрехи на Кара проскърцаха, когато тя скръсти ръце.

— Ще остана с Ничи. В отсъствието на Господаря Рал нейната охрана е мое задължение.

— Предполагам, че Бердин и Найда ще искат да обсъдят с теб някои въпроси, свързани със сигурността на Двореца — настоя Ан и тъй като Кара никак не изглеждаше съгласна с този план, побърза да добави: — Защото когато Ричард се върне, искат да са сигурни, че е направено всичко възможно за осигуряването на неговата безопасност.

Ничи веднага разбра, че Ан цели да остане насаме с нея. Само не ѝ беше ясно защо не го каже директно на Кара. Навярно се съмняваше, че откровеността би свършила работа.

Ничи сложи ръка на кръста на Кара и се наведе към нея.

— Всичко е наред, Кара. Върви с Натан, след малко ще дойдем при вас.

Кара премести поглед от Ничи към Ан.

— Къде?

— В трапезарията, която се намира между покоите на Морещиците и площада за отдавания, нали се сещаш?

— Разбира се.

— Вирна и Ейди ще ни чакат там. Ние ще ви настигнем, след като Ничи огледа гробницата.

Кара се съгласи едва след като Ничи ѝ кимна утвърдително.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

НА ТРЪГВАНЕ НИЧИ УЛОВИ КАК АН ПОГЛЕДНА НАТАН на раздяла. Беше интимен поглед, стоплен от почти детска усмивка, поглед, в който имаше споделено разбиране и обич. Ничи се почувства леко неудобно, че стана свидетел на такъв личен момент. Едновременно с това обаче тя бе разкрила у Ан и Натан качество, което намираще за очарователно. Беше от онези обикновени неща, които всеки би разбрал и оценил.

Беглият поглед към техните чувства ѝ подежда успокоително. Сега тя видя не просто Прелата, от която се бе страхувала през голяма част от живота си, а жена, която таи същите чувства, копнежи и ценности като всички останали.

Докато вървяха обратно по коридора, а Натан и Кара се отдалечиха по стълбището, Ничи погледна Ан.

— Обичаш го, нали.

— Да — усмихна се Ан.

Ничи продължи да я гледа, не знаеше какво да каже.

— Изненадана си — попита Ан.

— Да.

— Е, имаше време, когато и аз самата бих била изненадана.

— Кога се случи? — поинтересува се Ничи.

Ан се замисли.

— Вероятно преди векове. Бях още твърде глупава, твърде заета да бъда Прелат, за да разпозная случващото се точно пред очите ми. Може би съм си мислила, че дългът е на първо място. Но сигурно е само извинение, че съм се държала като глупачка.

Ничи стоеше като онемяла след тези признания.

Като видя изражението ѝ, Ан я погледна развеселено.

— Шокирана си, че и аз съм човек?

— Казано така направо, не звучи много добре — усмихна се Ничи, — но да, предполагам, че на практика е това.

Спуснаха се във вътрешността на Двореца по безкрайно стълбище, прекъсвано на равни интервали от квадратни площадки. Парапетът беше от ковано желязо, усукан като лоза, поддържана от майсторски изработени железни пилони, които имитираха листати клонки.

— Е — въздъхна Ан, — навярно в началото и аз съм била шокирана да разбера, че съм човешко същество. Помня, че се почувствах доста натъжена.

— Натъжена ли? Защо?

— Защото трябваше да призная пред себе си, че голяма част от живота ми е зад мен. Създателят ме благослови с дълголетие, но едва когато застанах на финалната права, разбрах, че малка част от този живот съм живяла истински. — Погледна Ничи, когато стигнаха до една от площадките. — Няма ли да се почувстваш отвратително, ако осъзнаеш, че си пропиляла дълги години, без изобщо да разбереш кои са важните неща в него?

Докато вървяха надолу към следващата площадка, Ничи преглътна горчивината в душата си и призна:

— Изглежда, по това си приличаме.

Продължиха да се спускат мълчаливо, заслушани в шепота на стъпките си. Когато накрая стигнаха най-долу, поеха по широкия коридор направо, без да се отклоняват към страничните галерии. От газениците се носеше парлива миризма.

И двете стени бяха покрити с ламперия от черешово дърво, като всеки панел беше отделен от жълтеникава драперия, завършваща със златен шнур със златни и бели пискюли по края. На равни интервали имаше лампи с отражатели, които обливаха залата с мека светлина.

На всеки втори панел беше окачена картина. Повечето бяха с пищни рамки, сякаш между тях се съдържаха любими и ценени произведения на изкуството.

Макар че темите бяха най-разнообразни — от пейзаж с планинско езеро в късен следобед до селски двор или внушителен водопад, — общото за всички картини беше невероятното боравене със светлината.

Планинското езеро бе скътано между извисяващи се върхове, а светлината идваше някъде отвъд мъгливите планини и пробиваше пътя си през плавно носещите се златисти облаци. Сноп лъчи се

разпиляваха по брега. Гората наоколо бе обгърната в плащ от мрак, а наред скалистия хълм, облени в светлина, седяха момче и момиче.

При сцената със селския двор кокошки ровичкаха из паветата на калдъръма, осветени незнайно откъде, без директна слънчева светлина. Така цялата картина изглеждаше невероятно жива.

Ничи никога не бе предполагала, че един селски двор може да е толкова красив. Ето че художникът беше успял да улови красотата му и да я покаже.

Друга картина изобразяваше величествен водопад, който се спускаше от скалист ръб. От тъмните дебри от двете страни на водопада изплуваше арката на естествен каменен мост. Там един срещу друг бяха застанали мъж и жена, осветени от залязващото слънце, което осветяваше величествените планини в тъмнопурпурно. На фона на наситената светлина от двамата се излъчваше благородство, което приковаваше вниманието на зрителя.

Ничи с интерес отбеляза, че в Народния дворец красотата явно беше на почит. От оформлението на интериора, през разнообразието от материали, използвани за подовите, стълбищата и колоните, до статуите и произведенията на изкуството това бе истински празник на красотата на живота.

Като се започне от структурата на самия дворец и се стигне до детайлите вътре, той сякаш целеше да демонстрира върховите достижения на човека.

По-любопитното беше, че тези майсторски платна щяха да станат достояние едва на шепа хора. Това беше частен коридор в дълбините на Двореца, по пътя към гробниците на някогашни владетели. Той бе предназначен да бъде използван предимно и единствено от Господаря Рал.

Някой би си помислил, че това е демонстрация на алчност и егоизъм, но преценката му не би била правилна. Ничи знаеше, че мъжете, носили титлата „Господаря Рал“, са коренно различни един от друг.

Бащата на Ричард беше брутален тиранин. Неговите далечни предци нямаха нищо общо с този образ. Поколенията често изопачават и изкривяват намеренията на предците си, точно както и първоначалната причина за поставянето на тези картини тук вероятно е била забравена и сведена до привилегиите на отбрано общество.

Често след мъдри водачи на трона се качваха глупци, готови да зачеркнат всичко, постигнато от техните предшественици. Ничи предполагаше, че единственият изход беше всяко поколение да бъде възпитавано да има достатъчно разум да се поучи от миналото, да не забравя важните неща и да осъзнае защо те са важни.

И все пак всеки трябваше да направи личния си избор. Който пренебрегва ценностите, извоювани с труд в миналото, обикновено ги губи и оставя на следващите поколения задължението да се борят наново за тях.

При своето посещение на мъртвите Ничи видя в картините, окачени по стените на този дълъг коридор, едно своеобразно послание от предците, предназначено да припомни на настоящия Господар Рал ценността на живота. Когато той тръгнеше да посети гробовете на мъртвите си предшественици, тази зала щеше да му напомни какъв е неговият истински дълг — дълг към живота.

Мнозина от онези, които бяха вървели по тази дълга пътека, бяха забравили този дълг и поради това цели поколения бяха лишени от радостите на предците си.

Ето защо целият Дворец беше изграден върху магия — за да дари династията Рал с повече могъщество, и благодарение на красотата, която струеше отвсякъде, да му напомня за истински стойностните неща, да му вдъхне силата да пренесе това върху своя народ.

Но колкото и зашеметяващо красиво да беше всичко наоколо, според Ничи нищо не можеше да се сравнява със статуята, която Ричард извая в Алтур'Танг. Тя бе еманация на вътрешната сила на живота, която по такъв начин докосна душата на Ничи, че я промени завинаги.

Ричард беше от този тип Господар Рал, за които животът бе висша ценност. Той си даваше ясна сметка какво означава да бъде изгубен този живот.

— Обичаш го, нали?

Ничи примигна и погледна Ан, докато вървяха през галерията.

— Моля?

— Влюбена си в Ричард.

Ничи заби поглед пред себе си.

— Всички ние обичаме Ричард.

— Не това имах предвид и ти го знаеш.

Поне външно Ничи успя да запази спокойствие.

— Ан, Ричард е женен. И не просто женен, а женен за своята любима, за жената, която обича повече от самия живот.

Ан замълча.

— Между другото — прекъсна неловкото мълчание Ничи, едва не съсипах живота му — живота на всички нас, — когато го направих свой пленник. Тогава той имаше пълното право да ме убие.

— Може би — каза Ан, — но тогава си е за тогава — сега си е за сега.

— Какво имах предвид?

Тя сви рамене, докато пресичаха към следващото стълбище, което щеше да ги отведе до най-долното ниво с гробниците.

— Предполагам, че Натан е имал всички основания да ме мрази, както Ричард има причина да е настроен срещу теб. Но се оказа, че нещата не стоят точно така. Така че, както вече казах, всеки допуска грешки. Натан ми прости моите. След като си жива, очевидно и Ричард ти е простил твоите. Явно го е грижа за теб.

— Казах ти, Ричард е женен за жената, която обича.

— И която може и да не съществува.

— Вкарах силата на Орден в играта. Повярвай ми, вече знам, че тя съществува.

— Нямах предвид точно това.

— А какво?

— Виж, Ничи... — Ан направи пауза, явно беше объркана. — Имаш ли представа колко ми е трудно да не те наричам Сестра Ничи?

— Отклоняваш въпроса.

— Така е. — На устните на Ан проблесна кратка усмивка. Искам да кажа, че извън всичко това, в крайна сметка става въпрос просто за един човек.

— Извън кое?

Ан вдигна ръце.

— Всичко. Цялата тази война, фактът, че Ричард е Господарят Рал, дарбата му, войната с Императорския орден, проблемите с магията, предизвикани от заразата, магията на лавинния огън, кутиите на Орден — всичко. В момента никой от нас не знае какви още неприятности му предстоят. Погледни само с какво трябва да се бори

Ричард. А е просто един човек. Един самотен мъж. Мъж, на когото няма кой да помогне.

— Не мога да отрека, че това е самата истина — съгласи се Ничи.

— Ричард е като камък, хвърлен в езерото — индивидуалност, застанала в центъра на събитията. Той докосва толкова много неща. Той е ключов фактор в живота на всички нас. Всичко се върти около неговите действия, около решенията, които взема. Ако направи погрешна стъпка, тя ще е провал за всички ни. Горкичкият. Той е първият от три хиляди години насам, роден с дарбата на Субстрактивната магия, която не знае как да използва.

— Да, така е. И какво от това?

— Ничи, можеш ли да си представиш как се чувства? Под какво напрежение живее? Той е отраснал в малко градче в Западната земя, цял живот е бил горски водач. Не е знаел нищо за магията. Можеш ли да си представиш какво е да носиш толкова голяма отговорност на раменете си, без да имаш представа как да призовеш дарбата си? А на всичкото отгоре вече е определен и за играч. Когато разбере, че силата на Орден е активирана от негово име... Представи си колко ужасяващо ще е това за него? Та той дори не знае как да се свърже със своя Хан, а от него ще се очаква да манипулира може би най-сложната магия, измислена от човека?

— Аз за какво съм — каза Ничи, като продължи напред. — Ще го науча. Ще бъда неговият водач.

— Точно това имах предвид. Той се нуждае от теб.

— Аз няма да го предам. Готова съм на всичко за него.

— Наистина ли?

Ничи потрепери под непроницаемия поглед на Прелата.

— Какво искаш да кажеш?

— Наистина ли би направила всичко? Готова ли си да бъдеш човекът, от който той се нуждае най-много?

— Тоест?

— Готова ли си да станеш негова партньорка?

— Партньорка ли?

— Негова партньорка в живота.

— Той си има партньорка.

— Тя може ли да използва магия?

— Тя е Майката Изповедник.

— Да, но може ли да използва магия? Може ли да призове своя Хан така, както можеш ти?

— Ами не...

— Владее ли тя Субстрактивната магия? Ти владееш. Ричард е роден с тази дарба. Ти знаеш как да овладееш тази сила. Аз самата не мога, но ти знаеш. Ти си единствената сред нас, която има тези способности. Вероятно ти си единственият човек в света, който може да бъде онова, от което Ричард се нуждае най-много — партньорка, която го обича и може да го научи да използва дарбата си. И която може да му бъде спътница в живота.

— Спътница в живота ли? — Ничи не можеше да повярва на ушите си. — Добри духове, Ан, той обича Калан. Какви ги приказваш — спътница в живота?

— Точно това казах — махна неопределено с ръка Ан. — Равноправен и равностоен негов партньор. Нима съществува човек, който по-добре от теб познава нуждите на Ричард?

— Виж, познавам Ричард. — Ничи направи жест, с който искаше да прекрати разговора, преди да е стигнал твърде далеч. — Знам, че след като той обича Калан, значи тя е наистина забележителна жена. И му е равна. Човек обича онова, от което се възхищава. Само Орденът учи на противното — че трябва да обичаш онова, което те отвращава. Калан може и да няма същите дарби и способности, но със сигурност е човек, на когото той се възхищава, който го допълва и го прави цялостен. Ако тя не беше такава, той нямаше да ѝ е толкова отдаден. Омаловажаваш личността ѝ, без да си спомняш каквото и да било за нея. Ние не си спомняме Калан такава, каквато е била, но е достатъчно човек да познава Ричард, за да повярва, че тя явно е била забележителна жена. А освен всичко друго е и Майката Изповедник, тоест е много могъща жена. Може да няма способностите на една магьосница, но пък със сигурност умее неща, която нито една магьосница не може. Преди да падне границата, Калан е стояла начело на Средната земя. Пред нея са се кланяли крале и кралици. Какви сме ние с тебе в сравнение с нея? Ти си била Прелат на един дворец. Мен ме обявиха за Кралица на робите. Майката Изповедник е реален владетел, управлявал много хора. Човек, който се е борил за народа си и за опазването на неговата свобода. Тази жена, както знаем от Ричард,

е пресякла дори границата към Подземния свят, за да намери помощ за народа си. Докато аз държах в плен Ричард в Стария свят, тя го заместваше. Водеше войските на Д'Хара в битките с Джаганг, за да спечели време и да намери начин да спре императора. Ричард е влюбен в Калан. Това е достатъчно — повече от това не ни трябва да знаем.

Ничи не можеше да повярва, че се налага да спори за това.

— Да, всичко, което казваш, сигурно е вярно. Той може наистина да я обича. Но кой може да каже дали тя е още жива? Ти познаваш по-добре от мен коварството на Сестрите, които са я пленили. Няма как да сме сигурни, че Ричард ще я види някога пак.

— Доколкото познавам Ричард, ще го направи.

— И дори да е така, какво от това? Какво изобщо може да излезе от това?

Косъмчетата по тила на Ничи настръхнаха.

— Какво искаш да кажеш?

— Прочетох книгата за лавинния огън. Знам как действа тази магия. Просто приеми, че жената, която се е наричала Калан, вече не съществува. Лавинният огън е заличил личността ѝ. Той не просто кара хората да забравят миналото си, но разрушава всички спомени, самото минало. На практика някогашната Калан вече я няма.

— Но тя...

— Ти обичаш Ричард. Нека това бъде на преден план в съзнанието ти. Мисли за неговите нужди. Калан я няма — поне не е същата. Всичко, което казваш — колко много е означавала за него, колко прекрасна е била, — сигурно наистина е така, но тази жена, която Ричард е обичал, вече не съществува. Дори той да успее да я открие, това ще бъде само тялото на онази жена, празна черупка. Нима Ричард би могъл да обича една празна черупка? Едва ли. Съзнанието и интелектът правят хората такива, каквито са. В това е бил влюбен Ричард, но те вече не съществуват. Нима си готова да зачеркнеш живота си така, както аз моя? Изгубих цяла вечност, която бих могла да прекарам с Натан — мъжът, който можех да обичам, ако не бях толкова отдадена на дълга си. Не захвърляй живота си по същия начин, Ничи. И не позволявай щастieto на Ричард да му се изплъзне.

Ничи се опита да успокои треперещите си ръце.

— Забравяш с кого говориш. Осъзнаваш ли, че искаш да свържеш живота на Ричард с една Сестра на мрака. А твърдеше, че той

е надеждата за бъдещето на всеки от нас?

— Ха, та ти не си Сестра на мрака. Ти не си като другите. Ето тук, вътре, си различна — потупа я Ан по гърдите. — Те станаха Сестри на мрака, защото бяха алчни. Искаха да имат онова, което не можеха да спечелят по друг начин. Искаха да се сдобият с власт и да получат онова, което им бе обещано от силите на злото. При теб не беше така. Ти стана Сестра на мрака не защото беше алчна за власт — напротив. Мислеше си, че не заслужаваш своя собствен живот.

Така беше. Единствена Ничи сред Сестрите на мрака прие вярата не за да се сдобие с власт или лични облаги, а водена от чувството, че не е достойна за нищо хубаво. За разлика от другите Сестри на мрака, тя беше убедена, че единственото, което заслужава, е безкрайно наказание.

Тези подбуди, предизвикани по-скоро от чувство за вина, отколкото от алчност, безпокояха останалите Сестри на мрака. Те не се доверяваха на Ничи. Всъщност тя не беше една от тях.

— Добри духове — прошепна Ничи, неспособна да повярва, че тази жена, с която се бе срещала толкова рядко през всичките десетилетия, докато бяха живели заедно в Двореца на пророците, е могла да придобие толкова ясна представа за нещата.

— Не знаех, че съм толкова прозрачна.

— Винаги ми е било тъжно — меко каза Ан, — че толкова красиво и талантливо създание като теб, мисли толкова малко за себе си.

— Защо никога досега не си се опитала да ми го кажеш? Ничи преглътна.

— Ти би ли ми повярвала?

Ничи спря на горната площадка на поредното стълбище, отпуснала ръка върху централната колона от бял мрамор.

— Сигурно не. Нещата се промениха чак когато Ричард ми отвори очите.

— Може би трябваше да говоря с теб и да се опитам да те накарам да мислиш повече за самата себе си — въздъхна Ан. Но винаги съм се опасявала да не ме вземат за твърде мека, което би навредило на авторитета ми. Пък и нима послушниците нямаше да се възгордеят от подобно внимание. Все пак не мога да кажа, че си била чак толкова прозрачна. Все не успях да проникна в дълбочината на

чувствата ти. Бях на мнение, че скромността, която притежаваш, ще ти е от полза за в бъдеще. Показа се, че съм сбъркала.

— Не съм и подозирала — каза Ничи, потънала в мисли за онова далечно минало.

— Не само с теб се държах на дистанция. Това бе подходът ми и към другите, дори към тези, за които имах високо мнение. Най-голямо доверие имах на Вирна. Така и не ѝ го казах. Вместо това я изпратих на мисия с несигурен завършек, продължила двайсет години. Но само на нея можех да се доверя. Но тя ме намрази, защото ѝ отнех тези две десетилетия.

— Говориш за пътуването ѝ в търсене на Ричард?

— Да — Ан се усмихна на себе си. — Но то беше и пътуването, в което тя откри себе си.

Позволи си да остане в спомените си още миг, преди да се усмихне на Ничи.

— Спомняш ли си, когато тя го доведе? Бяхме се събрали всички в голямата зала, за да приветстваме новото момче. Показа се, че Ричард е вече мъж.

— Спомням си — отвърна Ничи, като също се усмихна. — Толкова неща се промениха от този ден нататък, направо не е за вярване. Още като го видях, си дадох дума, че ще стана една от неговите учителки.

И тя го направи, макар че впоследствие двамата си размениха ролите.

— Ричард се нуждае от теб сега, Ничи. Точно сега той има нужда от някой до себе си. В тази битка му е необходим партньор. Тежестта е твърде голяма за сам човек. Той се нуждае от жена, която да го обича. Калан я няма. Дори да е жива, тя е само външната обвивка на жената, която някога е била. Тя не си спомня Ричард, камо ли да го обича. За нея той е непознат. Най-тъжното е, че Ричард я загуби заради тази война. Точно сега той се нуждае от партньорка в живота. Той има нужда от теб, Ничи. Може би не го осъзнава, но се нуждае от теб повече от всичко друго.

Ничи беше на прага да избухне в ридания. Необходимостта да се опълчи срещу онова, за което с готовност би дала живота си, я хвърляше в агония. Нямаше нещо в живота, за което да копнее повече

от Ричард. Но точно защото го обичаше, не можеше да направи онова, което Ан искаше от нея.

Продължи надолу по стълбището и смени темата:

— Трябва да видя гроба и след това да говоря с Вирна и Ейди. Нямам време за губене. Чакат ме в Тамаранг, за да помогна на Зед да премахне магията от Ричард. Сега Ричард се нуждае най-много от това. Трябва да науча за Шеста всичко, което би могло да ми помогне. Може и да не я познаваш лично, но ти имаше мрежа от шпиони из целия Стар свят.

— Ти си знаела за шпионите?

— Подозирах. Жена като теб не може да се задържи на власт, ако не разчита на чужда помощ. При твоето управление Дворецът на пророците беше остров на стабилност и спокойствие в един свят, в който цареше смут — свят, който се сгромолясваше под силата на магията на Братството на ордена. Изключено е да не си разполагала със собствена мрежа, благодарение на която да се готвиш за потенциални заплахи. В края на краищата ти запази Двореца свободен и в безопасност да изпълнява предназначението си в продължение на стотици години.

— Не бях толкова добра, колкото ти си мислиш, скъпа моя. Иначе Сестрите на мрака нямаше да успеят да се установят точно под носа ми.

— Но ти подозираше, че това ще стане, и взе съответните предпазни мерки.

— Крайно недостатъчни, както се оказа.

— Никой не е съвършен и никой не е непобедим. Но така или иначе ти успя да ги държиш на разстояние в продължение на много дълго време. Сестрите на мрака живееха в постоянен страх. Те се страхуваха от теб. Като знам каква мрежа може да изплете един Прелат, съм сигурна, че си научила нещо за Шеста през всичките тези години.

— Не знам, Ничи. По мое време се случиха много важни неща. Слухове за някаква си вещица не представляваха голям интерес за мен. Имаше по-сериозни проблеми. Що се касае до Шеста, наистина не съм чувала нещо, което да си заслужава вниманието.

— Не искам от теб да предадеш нечие доверие, Ан. Тази жена открадна кутията на Орден. Трябва да си я върна обратно заради

Ричард. Всякаква информация може да ми е от полза.

— Просто никога не съм чувала нищо за нея от моите източници — кимна накрая Ан, сякаш по-скоро на себе си, — но имам обща представа за нея и знам, че тя не може да вкара Орден в играта.

— Тогава защо би взела кутията?

— Нали знаеш, има хора, които са водени от желанието да разрушат всичко хубаво в живота. Те питаят омраза към всичко добро. Този вътрешен импулс ги сближава с други като тях и те заедно се опитват да смажат всеки, който иска да живее свободно и се стреми към по-добро. Унищожаването на доброто — това е, което ги възбужда и се превръща в тяхна страст. В крайна сметка те мразят самия живот. Те се чувстват неспособни да се справят с неговите предизвикателства. Вместо да работят здраво, предпочитат да унищожат онези, които го правят. Вместо да създадат нещо значимо, искат да откраднат нещо, което друг е създал.

— Тоест, макар да не знаеш подробности за Шеста, предполагаш, че би потърсила друг като нея, също движен от омраза.

— Така е — потвърди Ан, — и какво означава това?

Когато стигнаха до долната площадка, Ничи спря за момент, облегна ръка на парапета и замислено започна да потропва с нокът върху белия мрамор.

— Това означава, че в крайна сметка тя ще търси съюз с онези, които държат другите две кутии — Сестрите на мрака. Може би вярват в различни неща, но са като сестри в омразата, която изпитват.

— Така е, дете — усмихна се Ан.

— Самата тя не може да използва кутията — заключи Ничи, разсъждавайки на глас. — Това означава, че я е откраднала като разменна монета. Кутията ѝ е била необходима, за да спечели власт за себе си. Когато Голямата бариера падна, тя е видяла, че Новият свят е уязвим. Тя възнамерява да получи власт в замяна на кутията, която сега е у нея.

— Иска да си гарантира, че когато силата на Орден бъде активирана, тя също ще участва — кимна Ан. — Привлечена е от възможността за цялостното унищожение на всичко добро. Вероятно наистина иска повече власт за себе си, но истинската ѝ страст е разрушаването на ценностната система и реда.

— Обаче има нещо, което не се връзва — Ничи поклати глава, загледана надолу към дългия коридор. — Малко вероятно е Сестрите на мрака да искат да имат нещо общо с вещица. Те се страхуват от нея.

— Но Пазителят ги плаши повече. Те трябва да разполагат с кутията, за да могат да освободят Орден. Не забравяй, че сега, когато са вкарали кутиите в играта, те ще загубят живота си, ако не отворят правилната кутия. Ще им се наложи да работят с Шеста.

— Сигурно — призна Ничи.

Все пак нещо липсваше, но тя не можеше да разбере какво. Но беше убедена, че имаше и още нещо.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

НИЧИ ПЛЪЗНА РЪКА ПО КОЛОНАТА, когато продължиха надолу. Подовете, стените и таванът на тихия коридор, които постепенно се изгубваха в далечината, бяха направени изцяло от полирани плочи бял мрамор. Повърхността му беше нашарена от нежни жилки сивкаво и златно, които криволичеха и придаваха на целия каменен коридор крехкост и деликатност. Наредените на равни разстояния по стените факли в железни скоби хвърляха примигващата си светлина върху церемониалния коридор. В застоялия въздух се носеше тежкият мирис на смола и лек като мъгла лютив дим. На различни места по дължина на коридора имаше други зали, които водеха до различни гробници.

— Сега времената са опасни — звукът от гласа ѝ се смеси с отекването на стъпките им от каменните стени. — Наближаваме най-опасното място, което ми е известно от пророчеството. Наближаваме онова, което може да се окаже нашият край.

Ничи погледната възрастния Прелат.

— Точно затова трябва да помогна на Зед и след това да намеря Ричард. В същото време Шеста трябва да бъде спряна, преди да може да събере заедно трите кутии. Тя вече ми показва колко опасна може да бъде, но ако я намерим, Зед може би ще се справи с вещицата. Мисля, че ще е по-важно аз да открия Улиция и Армина. Другите две кутии са у тях. Ако съберат всичките три кутии на Орден, не мисля, че ще оставят на Ричард време до първия ден на следващата зима, за да се опита да отвори една от кутиите на Орден. Те със сигурност ще се опитат да ги отворят веднага щом съберат и трите. Имам неприятното усещане, че времето ни изтича.

— Съгласна съм с теб — отвърна Ан, докато минаваха покрай поредната съскаща факла. — Ето защо е толкова важно ти да подкрепиш Ричард, да му помогнеш.

— Това и възнамерявам да сторя.

— Мъжът се нуждае от жена — Ан хвърли поглед на Ничи, която да смекчава решенията, които той взема, особено, когато те могат да променят хода на самия живот.

Ничи наблюдаваше как сенките им се завъртаха около тях, докато подминаваха следващата факла.

— Не съм сигурна какво имаш предвид.

— Само жена, която го обича и е до него, жена, на която той се доверява безрезервно, би могла да оказва положително влияние върху него.

— Обичам го и ще бъда до него.

— Трябва да направиш повече от това да си просто до него, Ничи. Ти трябва да бъдеш жената, която да има необходимото влияние.

Ничи я погледна косо.

— И какво точно влияние мислиш, че е необходимо?

— Детето се нуждае от силата на бащата и грижите на майката — тя вдигна показалеца и средния си пръст здраво притиснати един до друг. — Когато мъжът и жената работят заедно, те ни оформят, определят ни и ни насочват. Това, за което говорим, не е толкова различно. Мъжът се нуждае от елемента на женствеността в своя живот, ако трябва да се превърне в подходящия владетел, който да направлява растежа на човешкия род. Могъщ генерал без жена до себе си може да води битки и да печели войни. Джаганг може да смаже онези, които се изпречат на пътя му, но не може да направи нищо повече от това — поне нищо важно. Нашата кауза е различна. Необходимо е доста повече, не само за да се спечели такава война, пред която сме изправени, но и бъдещето, на което се надявам впоследствие. Ричард не се нуждае просто от някой, който го обича, но и от човек, когото той самият да обича. Живот, в който само мечът ти е другар, не е достатъчен. Той се нуждае да влага някъде чувствата си. Трябва да дава любов, както и да я получава.

Ничи не искаше отново да навлиза в този спор.

— Не съм аз тази жена.

— Можеш да бъдеш — меко настоя Ан.

— Сигурна съм, че Калан е жената, която заслужава любовта на Ричард. Не аз. Аз съм вършила ужасни неща, които никога не мога да поправам. Вървяла съм по много тъмен път. Сега е време да направя всичко възможно, за да спра злото, за което някога съм се борила. Ако

успее, може би ще спечеля изкупление за себе си в собственото си сърце. Но никога няма да заслужи любовта на Ричард. Калан е жената, която може да го направи. Аз не мога.

— Ничи, за нас Калан не съществува като възможност за избор. Безсмислено е да водим този спор — ти или тя. Тя вече не може да изпълни тази роля. Лавинният огън ни я отне. Сега само ти можеш да заемеш мястото ѝ. Трябва да се омъжиш за Ричард и да бъдеш тази жена за него.

— Да се омъжа за него! — Ничи се засмя горчиво и поклати глава. — Ричард не ме обича. Той няма причина да иска да се ожени за мен.

— Нищо ли не научи в Двореца на пророците? — нетърпеливо цъкна с език Ан. — Как изобщо си успяла да станеш Сестра?

— Сега пък за какво говориш? — вдигна ръце Ничи.

— Мъжете имат своите нужди — Ан размаха показалец към Ничи. — Погрижи се за тях със своите женски умения. — Създателят те е направил красива и един мъж не би могъл да устои. Ще се ожени за теб, за да получи още.

На Ничи ѝ се прииска да я зашлеви.

— Ричард не е такъв — отвърна вместо това. — Той разбира, че любовта е онова, което придава смисъл на страстта между мъжа и жената.

— В крайна сметка той ще получи това. Ти просто ще помогнеш за появата на тази страст. Сърцето на мъжа следва неговите нужди. Толкова ли си назадничава да мислиш, че всички женитби са по любов? Мъдростта на по-възрастните често създава по-подходящи двойки. Това е, което трябва да направим в отсъствието на Калан. Твоята работа е да го вкараш в леглото си и да му покажеш какво можеш да направиш за него, какво му липсва и от какво се нуждае. Ако се погрижиш за страстите му, сърцето му ще бъде твое и накрая той ще има своята изпълнена със смисъл страст.

Ничи можеше да почувства как лицето ѝ пламна. Не можеше да повярва, че водят този разговор. Искаше да смени темата, но сякаш бе загубила гласа си.

Ничи знаеше, че има приятелството и доверието на Ричард. Да направи онова, което Ан ѝ предлагаше, означаваше да опетни това приятелство и да изгуби доверието му. Ричард се чувстваше в

безопасност с нея. Подслонът и искреността на приятелството на Ничи донякъде я правеше достойна за любовта му, но ако постъпеше, както ѝ предлагаше Ан, би означавало да наруши доверието на неговото приятелство и по този начин да я направи завинаги недостойна за него.

— Не трябва да пропускаме тази възможност, дете.

Ничи хвана Ан за ръката и я накара да спре.

— Какво да пропускаме?

— Ти си нашата връзка към Ричард — кимна Ан.

— Каква връзка? — Ничи присви очи.

Лицето на Ан се стегна и тя заприлича много повече на Прелата, когото Ничи си спомняше.

— Връзката, която онези от нас, които учат младите магьосници, трябва да имат с тях. Ричард е нашият водач — не по рождено право, а заради способностите и силата на волята, които притежава. Той може и да не е възнамерявал да стане Господарят Рал, но с времето стана подходящ за тази роля. Той реши, че животът означава достатъчно много за него и трябва да се бори за своето право да го живее както намери за добре. Той вдъхнови останалите, които изпитваха същите чувства. Единствено благодарение на това успяхме да стигнем толкова далеч.

— Ричард не е някакво си момченце от Двореца на пророците с Рада' Хан около врата си. Той сам си е господар.

— Дали? Трябва да отстъпиш назад, дете, за да видиш картината в нейната цялост. Да, Ричард е нашият водач и аз съм искрена, като казвам това, но той също е човек, който притежава дарбата и не знае нищо за нея. Дори повече от това — той е магьосник, който има и двете страни на дарбата. Какво друго би могло да е по-важно за една Сестра на светлината от това да обучава такива мъже как да контролират своята способност и да...

— Аз не съм Сестра на светлината.

Ан презрително махна с ръка.

— Игра на думи. Отричането на този факт няма да го промени.

— Не съм...

— Напротив, си — Ан настоятелно заби пръст в гърдите на Ничи. — Тук, вътре, ти си такава. Ти си човек, който по някакво стечение на обстоятелствата е застанал на страната на живота. Това е призванието, което си получила от Създателя. Наричай себе си както

щеш, Сестра на светлината или просто Ничи. Това няма значение. То не променя нищо. Ти се бориш за нашата кауза — каузата на Създателя, на страната на самия живот. Ти си Сестра, магьосница, която може да насочва един мъж в онова, което той трябва да извърши.

— Няма да стана уличница нито заради теб, нито за когото и да било.

— Карам ли те да легнеш с мъж, когото не обичаш? — Ан обърна очи с въздишка. — Не. Искам ли от теб да го измамиш или нещо подобно? Не. Помолих те да отидеш при мъжа, когото обичаш, да му дадеш любовта си и да бъдеш жената, от която той отчаяно се нуждае — жената, която би могла да получи неговата любов. Това е, от което той има нужда — жена, която да е свързана с нуждата му да обича. Това е последното звено от връзката му към неговата човечност.

— Пазач от Двореца на пророците — ето какво в действителност искаш от мен да бъда — Ничи я погледна, изпълнена с гняв.

Ан вдигна очи към тавана и промърмори молитва за сила.

— Дете — каза тя, когато накрая погледът ѝ се спря отново на Ничи, — аз само те моля да не пропиляваш повече живота си. Ти не разбираш напълно всичко онова, което не можеш да видиш. Може да си мислиш, че става дума за любов, но ти всъщност не познаваш любовта, нали? Ти познаваш само нейното начало — копнежа.

Обстоятелствата може да не са идеалните, които би могла да си пожелаеш, но това е възможността, дадена ти от Създателя — възможността да се насладиш на най-голямата радост, която можем да изпитаме в този живот — любовта. Цялостната любов. Сега любовта ти е едностранна, незавършена и недостатъчна. Тя е по-скоро един сладостен копнеж и въображаемо блаженство. Не можеш да знаеш какво наистина е любовта, освен ако чувствата, които таиш в сърцето си, не получат отклик. Само тогава любовта е истинска и цялостна. Само тогава сърцето ти може да се извиси наистина. Ти все още не познаваш радостта от това най-човешко от всички чувства.

В досегашния си живот Ничи беше целувана само от похотливи и жестоки мъже. Не бе изпитала ласка и нежност. Ан беше права — Ничи не можеше да разбере какво е да бъде целуната от мъж, когото обича истински и който я обича в отговор и я пази в сърцето си като най-скъпото нещо. Можеше само да си представя каква е радостта от

това усещане. Колко жалко за всички онези, които не можеха да разберат разликата.

— Ако в тази своя радост от цялостната любов — продължи Ан — ти би могла да насочваш мъжа, когото обичаш, просто да прави правилния избор, какво лошо има в това? — Тя отпусна ръце. — Не те моля да го караш да върши нещо погрешно, а само онова, което е правилно — да избере онова, което сам би искал да стори. Единственото, което те моля, е да го спасиш от такава мъка, която би могла да го накара да направи грешка, която би унищожила всички нас заедно с него.

Ничи отново почувства как косъмчетата по врата ѝ настръхват.

— За какво говориш?

— Ничи, когато беше с Ордена, когато беше известна като Господарката на смъртта, как се чувстваше?

— Как се чувствах ли? — Ничи се опита да намери в себе си отговор на този неочакван въпрос. — Не зная. Не разбирам какво имаш предвид. Предполагам, че мразех себе си, мразех живота.

— И в твоята омраза към самата себе си щеше ли да те е грижа, ако Джаганг искаше да те убие?

— Не особено.

— Би ли се държала по същия начин и днес? Да не се интересуваш от себе си и от бъдещето?

— Разбира се, че не. По онова време не ме беше грижа какво ще се случи с мен. Какво бъдеще можеше да има тогава? Не мислех, че заслужавам каквото и да е щастие — не мислех, че някога бих могла да съм щастлива — така че нищо нямаше особено значение за мен, дори и собственият ми живот. Просто мислех, че нищо няма значение.

— Мислела си, че нищо няма значение — повтори Ан, театрално загрижена и ужасена от думите ѝ. — Не си мислела, че можеш да бъдеш щастлива. По онова време не си вземала същите решения, които би взела днес, защото не те е било грижа за самата теб. Така ли е?

— Точно така — Ничи подозираше, че всеки момент ще попадне в невидимата клопка, подготвяна ѝ от Ан.

— И как предполагаш, че би се почувствал мъж като Ричард, когато накрая разбере, че Калан е загубена за него — когато окончателно и безвъзвратно осъзнае това? Дали ще си мисли, че има за какво да живее? Мислиш ли, че ще продължава да се чувства свързан с

нас, да има същото усещане за важността на живота както преди, ако е изгубен, самотен, отчаян, обезверен... и без всякаква надежда? Ако мисли, че никога повече няма да е щастлив. Дали изобщо ще го интересува какво се случва с него? Ти самата по-добре от мен знаеш какво е усещането, дете. Ти ми кажи.

По ръцете на Ничи полазиха тръпки на ужас. Тя се страхуваше да отговори на този въпрос.

Ан размаха пръст.

— Ако няма човек до себе си, когото да обича, мислиш ли, че ще го е грижа дали ще живее или ще умре?

Ничи мъчително преглътна, насилвайки се да се изправи очи в очи с истината.

— Предполагам, че е възможно и да не го е грижа.

— И ако няма надежда за самия себе си, дали ще вземе правилното решение за нас? Или просто ще се предаде?

— Не мисля, че Ричард някога би се предал.

— Не мислиш, че би го направил — Ан се наведе по-близо до нея. — Готова ли си да рискуваш да провериш дали е така? Да заложиш на карта всичко?

Напрегнатото изражение на Ан накара Ничи да замръзне на място.

— Дете, ако ние загубим Ричард, тогава край с всички нас. Тя продължи с по-мек глас, създавайки у Ничи усещането, че челюстите на капана вече са щракнали около нея. — Ти прекрасно знаеш каква ключова роля играе той. Нали точно затова си вкарала в играта кутията на Орден от негово име. Ти знаеш, че Ричард е единственият, който може да ни поведе в тази битка. Знаеш, че без него Сестрите на мрака ще освободят Пазителя на Подземния свят. Без Ричард, който да ги спре, те ще насъскат самата смърт срещу живота. Те ще сложат край на света на живота. Ще ни поведат към Великата бездна. Без Ричард всички ние сме изгубени — повтори тя отново насечено, сякаш забиваше последния пирон в нечий ковчег.

— Ричард никога не би ни изоставил — Ничи преглътна буцата, която напираше в гърлото ѝ.

— Може би не нарочно. Но ако той започне тази битка сам, след като е загубил своята любов и надежда, може да вземе решения, които не би взел, ако имаше до себе си жена, която да обича. Тази любов

може да е нишката, която го свързва с всичко останало и го запазва цялостен.

— Това може и да е вярно, но все пак не ти дава право да решаващ вместо неговото сърце.

— Ничи, не мисля...

— За какво се бориш, ако не за живота?

— Точно за това се боря.

— Така ли е? Така ли е наистина? Целият ти живот е посветен на това да превръщаш останалите в нещо, което си решила ти, без значение какво искат те самите. И макар че едва ли е от омраза към доброто, със сигурност си мислиш, че знаеш как би трябвало да живеят другите. Ти така моделираше послушниците в Сестри, че те да изпълняват задълженията, които ти им определяше. После по същия начин използваше Сестрите да оформят младите мъже в магьосници. Всеки, над когото имаше някакъв контрол, биваше принуждаван да споделя своята идея за това как трябва да изживее живота си и какви вярвания трябва да следва. Ти рядко предоставяш на хората избор. Много често просто не им позволяваш да научат повече за живота, а просто им казваш как трябва да живеят. Единственото частично изключение е Вирна, която изпрати на път за двайсет години. Ти си планирала живота на Ричард стотици години преди неговото раждане. Правила си планове как да изживее живота си. Ти, Аналина Алдурен, си решила какво съществуване трябва да води Ричард в света на живота. А сега се опитваш да планираш и чувствата му вместо него самия. Най-вероятно дори си планирала и какво ще бъде мястото му в света на духовете. Държа затворен Натан с векове, въпреки че той ти помагаше да постигнеш целите си. Макар че накрая се влюби в него, ти го осъди на цял един живот, прекаран в затвора, за престъпление, което се страхуваше, че той би могъл да извърши. Ан, нали онова, за което се борим, е възможността да живеем свой собствен живот? Ти просто не можеш да решаващ вместо другите. Не можеш да превърнеш себе си в по-добрата версия на Джаганг обратната страна на една и съща монета.

— Това ли мислиш, че правя? — Ан примигва, искрено изненадана.

— А не го ли правиш? Продължаваш и сега да решаващ какъв трябва да бъде животът на Ричард, точно както и преди да бъде роден.

Това си е неговият живот. Той обича Калан. За какво му е този живот, ако дори не може да управлява собственото си сърце, защото трябва да направи, каквото ти казваш. Коя си ти, че да решаваши дали трябва да изостави любимата си и да заобича мен? Ако направя това, което искаш, сама ще обезсмисля чувствата, които съм породила у него, и ще ги превърна в нещо фалшиво.

— Но аз не искам да го обичаш противно на волята си — Ан изглеждаше обезкуражена. — Само искам онова, което е най-доброто за теб.

— Бих дала всичко да мога да използвам твоите мотиви като извинение, за да направя това, но после никога няма да си го простя. Ричард обича Калан. Не е моя работа да заменям тази любов с каквото и да било. Точно защото го обичам, никога не бих могла да предам сърцето му.

— Но аз не мисля...

— Би ли ти харесало да получиш любовта на Натан като награда за някой добре премислен номер, който си направила? Би ли ти донесло щастие?

Ан отклони поглед и очите ѝ се изпълниха със сълзи.

— Не.

— Тогава защо мислиш, че ще ми достави удоволствие да съблазня Ричард с цената на собственото си самоуважение? Любовта, истинската любов, е нещо, което трябва да заслужиш.

— Но аз само.... — Ан не смееше да я погледне в очите.

— Когато отведох Ричард в Стария свят, исках да го накарам насила да приеме вярванията на Ордена. И да го заставя да ме обича. Ричард не се предаде. Затова го уважавам толкова. Той не приличаше на нито един от мъжете, които бях срещала дотогава, които просто искаха да ме вкарат в леглото си. Мислех, че мога да го имам по същия начин. Той обаче доказа, че се ръководи от разума си. Не беше просто животно като останалите, които позволяваха на страстта да надделее. Той е мъж, осланящ се на разума си. Ето защо той е нашият водач. Ако се бе поддад на моето съблазняване, никога нямаше да го уважавам така, както сега.

Ан се усмихна и хвана Ничи за ръката, повеждайки я по коридора от бял мрамор.

— Разбирам, колкото и да не ми се ще да призная, че е така. Сигурно съм виновна, че се оставих да повярвам, че сама мога да решавам вместо другите.

Известно време повървяха мълчаливо сред тихото пропукване на факлите.

— Съжалявам, Ничи. Въпреки усилията ми ти се оказа жена с характер.

— Изглежда, че това е самотен път — Ничи се загледа в далечината.

— Ричард би постъпил мъдро, ако те обичаше за това, което си, такава, каквато си.

Ничи преглътна, неспособна да отговори.

— Предполагам, че покрай всички неотложни неща, които се случват, съм започнала да забравям същия този урок, който вече научих от Натан.

— Може би грешката не е в теб — призна Ничи. — Вероятно причината е свързана с магията на лавинния огън.

— Едва ли мога да обвиня за действията си магия, направена едва наскоро — въздъхна Ан.

— Какъв урок ти е дал Натан?

— Той ме убеди в нещата, за които ти ми напомняш днес. Всъщност дори използва почти същите доводи. Имаш моите извинения, дете — за всичко, което съм ти причинила.

— Не, не се извинявай за моя живот — поклати глава Ничи. Сама направих своя избор. В крайна сметка всеки от нас живее своя собствен живот и носи своята отговорност за това. Искам само да ти обещаая, Ан, че от каквото и да има нужда Ричард, ще го получи от мен.

— Ти си му истински приятел, Сестро — усмихна се Ан.

— Ничи.

— Нека бъде Ничи.

Подминаха мълчаливо десетина факли. Ничи се почувства облекчена, че Ан накрая я разбра. Помисли си, че никога не е твърде късно да научиш нещо ново. Може би Натан наистина я бе променил. Сякаш цял живот бе чакала именно този разговор с Ан.

— Искан да ти кажа още нещо — подхвана Ан. — Има нещо важно, което оставих долу в тъмницата.

Ничи я изгледа въпросително.

— Възнамерявах...

— Виж ти — каза нечий глас.

Ничи замръзна на място и погледна нагоре точно навреме, за да види трите жени, които излязоха от коридора отпред и вляво.

— Сестра Армина? — Ан зяпна объркано.

На лицето на Армина играеше надменна и самодоволна усмивка.

— И това, ако не е мъртвият Прелат, която, изглежда, отново е оживяла. — Тя повдигна вежди. — Мисля, че можем да намерим решение на този проблем.

Ан изблъска Ничи зад себе си.

— Бягай, дете. Сега ти си единствената, която може да го защити.

За Ничи нямаше никакво съмнение кого имаше предвид Ан.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

НИЧИ ЗНАЕШЕ ОТ ОПИТ, че точно сега бягството би било фатална грешка. Предпочете да се довери на инстинкта си, вдигна ръка над рамото на Ан и концентрира всяка частица от тъмната си сила. Вложи цялата си воля да насочи невъздържаната си ярост към трите жени в дъното.

Когато с изумление почувства, че въпреки максималната концентрация няма резултат, осъзна, че в Народния дворец силата ѝ е почти изцяло безполезна. Внезапно цялата тежест на този страх се стовари върху раменете ѝ.

В дъното на залата проблесна мълния. Светкавичен оглушителен гръм изпълни помещението. Ярка светлина се извиси точно пред нея и почти я заслепи.

Черни ивици непрогледна тъмнина се смесиха с мълнията и родиха зловеща комбинация, която пукаше и подскачаше при всеки допир. Разхвърчаха се искри. Въздухът се нажежи. Субстрактивната стихия беше тъй черна, че напомняше дупка в пространството. Всъщност такава и беше.

От допира с нея мраморът на пода, тавана и стените се раздра като парче плат. Каменни късове захвърчаха от стената и заудряха като градушка. Вдигна се облак мраморен прах, породен от конвулсиите на самия въздух от силата на освободената енергия. Сблъсъкът угаси няколко от по-близките факли.

Макар силата ѝ да бе дотолкова отслабнала, че не успя да я насочи успешно, в този миг на допир със своя Хан Ничи съумя да съхрани достатъчно от дарбата си, че да почувства познатата промяна в усещането за време.

Крайниците ѝ натежаха като олово. Светът, събрал се в пещерата на вътрешните ѝ сетива, почти замръзна.

Улавяше движението на всеки каменен къс, полетял към нея в притъмнялата галерия. Би могла спокойно да ги преброи, както си висяха наред нищото. Следеше танца на всяко полетяло парченце,

люспа и дори прашинка. През това време мълнията продължаваше да вилнее дивашки, да се огъва гневно и да оставя тлееща диря пред погледа на Ничи. Мълнията пронизваше всеки камък по пътя си.

Докато се взираше вцепенена, умът ѝ препускаше трескаво в опит да измисли начин да спре неизбежното. Всуе. Адитивна и Субстрактивна магия се смесиха с мощен сблъсък и попиха в тъканта на земята. Въздухът пращеше.

Докато плитката течна светлина се вихреше неконтролируемо из галерията, Ан се хвърли пред Ничи. Ничи ясно съзнаваше какво предстои. Знаеше какви са трите жени пред нея. Знаеше и каква смъртоносна сила са призовали.

Нямаше време да извика, протегна се да хване Прелата и да я блъсне на пода, далеч от опасността. Сграбчи сивата роба. Пръстите ѝ с усилие започнаха да се свиват.

Трябваше да я хване здраво, преди да я е достигнала ослепителната мълния, която вилнееше извън всякакъв контрол.

Пукацията заряд на силата отскочи встрани и се блъсна право в дребната жена. Блясъкът я прониза. Сблъсъкът беше толкова мощен, че ръката на Ничи я изпусна.

Набитото тяло на Ан бе запокитено към стената с такава сила, че напука мраморната плоча. При такъв удар навярно всяка костичка по тялото ѝ бе натрошена. Но Ничи знаеше, че смъртта на Аналина Алдурен е настъпила още преди тялото ѝ да достигне стената.

Внезапно мълнията замря. От бученето ушите на Ничи пищяха. Остатъкният огън изтлея пред очите ѝ.

С изцъклени мъртви очи тялото на Ан се свлече на пода и падна по лице. На белия мрамор се разля локва кръв.

Като лешояди над мърша трите жени в дъното стояха долепени една до друга и не отделяха взор от Ничи.

Ничи разбра как бяха успели да постигнат онова, което тя не успя: бяха обединили силата си. Тя си бе служила с този трик в миналото. Сега трите бяха действали заедно и бяха успели да употребят силата си въпреки защитните заклинания, опасващи Двореца.

Само дето Ничи не можеше да си обясни как са успели да се промъкнат вътре.

Очакваше всеки миг мълнията да лумне отново и да я сполети съдбата на Ан. Беше време, когато не я интересуваше дали ще живее или умре. Сега обаче не беше така, дори напротив. Жалко, че нямаше да има възможност да отвърне на удара преди края. Поне смъртта ѝ щеше да е мигновена.

— Скъпа Ничи, радвам се да те видя отново — усмихна се злостно Сестра Армина.

— С лоша компания си се събрала — додаде Сестра Джулия, прилепена отдясно на Армина.

Набитата Сестра Грета отляво само я изгледа с омраза.

И трите бяха Сестри на мрака. Армина се беше изплъзнала на Джаганг, заедно с Улиция, Сесилия и Тови. Четирите сами активираха лавинния огън, заловиха Калан и откраднаха кутиите на Орден.

Улиция и Грета, които Ничи познаваше не по-зле, отдавна бяха пленнички на Джаганг. Какво прави Армина с тях?

Нямаше време да се замисля над тези въпроси. Но ако това щеше да е последният ѝ час, поне нямаше да се предаде без бой. Ръката ѝ неочаквано отскочи и описа дъга, с която хвърли най-силния щит, на който бе способна; знаеше, че резултатът няма да е впечатляващ, но се надяваше да издържи достатъчно дълго. Хукна обратно към стълбите.

Още на третото стъпало я застигна кълбо сгъстен въздух и подкоси краката ѝ. Ничи се стовари на пода с цялата си тежест. Щитът се бе оказал безполезен срещу обединената сила на трите.

Донякъде се изненада, че не използваша и срещу нея смъртоносната сила, с която отнеха живота на Ан. Без да губи време да се замисля, тя се претърколи вляво и скочи на крака. Хвърли се към съседната зала. Зад нея отекнаха бързите стъпки на трите Сестри.

В тези огромни и голи мраморни зали нямаше къде да се скрие. Знаеше, че ако побегне, те просто ще я свалят с огнена мълния. Нямаше шанс да се измъкне от обсега на силата им с бързина. Понеже вече я бяха подгонили, вероятно очакваша да продължи да бяга. Затова тя се прилепи до входа на следващата зала, откъм страната на преследвачките си.

Задържа дъх в опит да бъде възможно най-безшумна. Оттам тялото на Ан не се виждаше, ярката локва кръв на белия мраморен под лъщеше пред погледа ѝ.

Не можеше да повярва, че е мъртва. Ан беше свидетел на възхода и падението на не едно кралство, на отмирането на безброй поколения в протежение на огромен период от време. Сякаш бе на този свят от самото сътворение. Смразяваща бе дори мисълта за свят без Аналина Алдурен.

Макар да не обичаше особено Прелата, Ничи почувства тъга от загубата ѝ. Жената тъкмо бе започнала да разкрива човешкото си лице. След толкова дълъг живот най-накрая бе открила истинската любов.

Ничи долови тътрене на крака и се съсредоточи. Сега не беше време да скърби.

Самата тя познаваше отблизо насилието и смъртта, но далеч не беше свикнала на този вид битки. Като Господарката на смъртта тя бе станала свидетел на безчет кончини, много от които бе причинила самата тя, но никога с голи ръце. Сега, при отсъствието на силата ѝ, това беше единственият изход. Опита се да си представи как би подходил Ричард.

Щом трите Сестри изскочиха иззад ъгъла, Ничи събра всичката си сила и заби лакът в лицето на най-близката. Изтракаха зъби. Сърцето ѝ биеше толкова оглушително, че не успя да чуе удара. Сестра Джулия се просна възник.

Без да се замисля, още докато Джулия се свличаше към пода, Ничи се нахвърли върху Сестра Армина и я сграбчи за косата. Използва инерцията на бягащото ѝ тяло, дръпна рязко и запокити главата ѝ в стената. Прималя ѝ от звука от размазания о камъка череп. Останала сама, последната Сестра бе толкова безпомощна, колкото и самата Ничи.

Но Армина бе все още в съзнание. Опитваше се да се освободи от хватката ѝ, като междувременно сипеше заклинания. Ничи дръпна здраво и я вдигна във въздуха, подготвяйки се да я размаже в стената.

Преди обаче да успее, набитата Сестра Грета се хвърли право в корема ѝ и я изблъска далеч от Армина. Стремителният удар на Сестрата я отхвърли към стената толкова силно, че дъхът ѝ секна. Изпълзя слепешком към жената, която я придържаше, като се опитваше да я отстрани от себе си.

Хванала здраво Ничи през кръста, Сестра Грета се огъна настрана и без усилие я просна по лице на пода. Ничи се извъртя, за да я изрита.

Сестра Армина, по чието лице се стичаше кръв, постави крак върху гърдите ѝ. Сестра Грета се изправи до нея задъхана.

Преди още Ничи да успее да стане, през тялото ѝ премина силна болка, която експлодира в основата на черепа ѝ. Шокът блокира дробовете ѝ. Общата сила на двете беше достатъчна да я направи безпомощна.

— Не посрещаш Сестрите си особено любезно — заяви Грета.

Ничи се стараеше да не обръща внимание на болката. Опита се да стане, заудря с ръце, но Сестра Армина натисна по-силно с крак, като същевременно разшири обхвата на болката. Зрението на Ничи се смали до малко петънце в центъра на черен тунел, гърбът ѝ се изви, мускулите ѝ се събраха на топка. Пръстите ѝ полазиха по пода. За миг си помисли, че е готова на всичко, за да спре това.

— Съветвам те да не мърдаш — обади се Сестра Армина, — но пък ако предпочиташ, можем да ти припомним колко повече агония можем да ти причиним. Е? — повдигна вежда тя.

Ничи бе неспособна да говори. Очите ѝ се насълзиха, успя само да кимне.

Сестра Джулия се довлече по-близо, като прикриваше устата си с две ръце и виеше от болка и гняв. Вадички кръв се стичаха по брадичката ѝ, попиваха отпред на избелялата синя рокля и капеха от лактите.

Без да сваля крака си от гърдите на Ничи, Сестра Армина се наведе и докосна коляното ѝ.

— Най-накрая се върна при нас, скъпа — изрече тя с някак чужд глас.

В миг кръвта на Ничи замръзна.

Осъзна, че през тези очи я гледа Джаганг.

Ако не беше агонията, ако не ѝ се налагаше да влага всичките си сили в едно елементарно дишане, щеше да се впусне в бяг, дори това да означаваше мигновена смърт. Пак щеше да е за предпочитане.

Но понеже не можеше да помръдне, си представи как избожда очите на Сестра Армина — прозореца, през който я наблюдаваше Джаганг.

— Зъбите ти избивам заради това! — изломоти Сестра Джулия иззад длан. — Ще...

— Млъквай — скастри я Армина с онзи чужд глас, — че няма да им позволя да те лекуват.

В очите на Сестра Джулия проблесна искрен ужас, щом чу гласа на Джаганг. Замлъкна.

— Дай ми го — протегна ръка към нея Сестра Армина. Джулия плъзна окървавени пръсти в един от джобовете си и извади предмет, който Ничи не очакваше да види и от който ѝ секна дъхът. Джулия го подаде на Армина.

Последната отмести крак и подгъна коляно, за да се приведе над проснатата на пода Ничи. Ничи знаеше какво ще последва. Съпротивляваше се с всичката си останала сила, но не можа да накара тялото си да реагира. Мускулите ѝ бяха сковани от пронизващата сила, която се разливаше по всеки нерв на тялото ѝ.

Сестра Армина се пресегна и нахлузи излъсканата от кръв яка на врата на Ничи.

Ничи почувства как Рада'Хан хлопна около шията ѝ.

В същия миг загуби връзката със своя Хан.

Дарбата ѝ беше вродена. Обикновено изобщо не се замисляше за нея. Сега обаче бе изцяло изолирана от силата си. Подобно на зрението и слуха, дарбата ѝ просто си беше там, използваше я механично. Сега на нейно място зейна ужасяваща и непозната празнина.

Рязкото отделяне от дарбата ѝ я замая. Сякаш част от нея самата, от самото ѝ съществуване, липсваше.

— Стани! — отсече Армина.

Когато най-накрая болката понамаля, цялото тяло на Ничи се отпусна на пода. Не знаеше дали мускулите ще ѝ се подчинят, дали ще има сили да се изправи, но познаваше Сестра Армина достатъчно, че да преодолее всякакво колебание. Преобърна се и с усилие се надигна на ръце и крака. Темпото, изглежда, не удовлетвори Сестра Армина и поразяваща болка прониза кръста на Ничи. Прехапа устни, за да не извика. Ръцете и краката ѝ се изпънаха инстинктивно и тя отново се простря на пода.

Сестра Грета се изкикоти.

— Стани — повтори Армина — или ще ти покажа какво е истинска болка.

Ничи отново се повдигна на четири крака. Пое дълбоко въздух. По прашния под покапаха сълзи. Наясно, че всяко забавяне ще влоши

нещата, тя се изправи пряко сили. Краката ѝ трепереха, но успя да се закрепя.

— Направо ме убий — каза Ничи. — Няма да ти се подчинявам, независимо колко силна болка ми причиниш.

Сестра Армина повдигна брадичка и впери едното си око в Ничи.
— О, скъпа, мисля, че тук грешиш.

Заслепяваща вълна от агония, причинена от яката около врата ѝ, премина през цялото ѝ същество. Болката беше толкова убийствена, че коленете ѝ се подгънаха.

И преди беше изпитвала причинена от Джаганг болка. Някога, преди тя да се научи да се пази, императорът проникваше в съзнанието ѝ и я изтезаваше. Верността ѝ към Ричард, връзката с него, я спаси, както предпазваше д'харанците и последователите на Господаря Рал. По-рано обаче, когато Джаганг свободно влизаше в ума ѝ така, както сега проникваше в главите на тези Сестри, тогава в мозъка ѝ се забиваха метални копия, след което болка сковаваше цялото ѝ същество.

Сега беше още по-лошо.

Тя облеци очи в очакване по каменния под да плисне кръв от ушите и носа ѝ. Примигна и пое рязко дъх във върховна агония, но кръв не се появи. А ѝ се искаше. Ако кървеше достатъчно дълго, можеше и да умре.

Само че познаваше Джаганг и знаеше, че няма да допусне това да се случи. Поне засега.

Пътешественикът по сънищата не обичаше да дарява хората, които са го разгневили, с бърза смърт. Ничи знаеше, че тя е в списъка с онези, на които той възнамерява да причини най-голямо страдание. Разбира се, накрая ще я убие, но не преди да се наслади на отмъщението си. Вероятно първо щеше да я хвърли на войниците си, колкото да я унижи, след което идваха палатките за изтезания. Последният етап, без съмнение, щеше да продължи неимоверно дълго. Когато най-накрая страданията ѝ го отегчаха, последните ѝ дни щяха да бъдат посветени на това да гледа как вътрешностите ѝ биват изтегляни бавно през малък прорез в корема ѝ. Той, разбира се, щеше да присъства на настъпването на тъй желаната от нея смърт, само за да се погрижи последното, което гаснещият ѝ поглед види, да е триумфалната му усмивка.

Единственото, за което съжаляваше в този миг, докато осъзнаваше какво я е сполетяло, бе, че повече няма да види Ричард. Помисли си, че дори да можеше да го зърне само за миг, щеше да има сили да издържи онова, което предстои.

Сестра Армина се приближи, колкото Ничи да види ясно пренебрежителната ѝ усмивка. Сега тя контролираше яката. Чрез тази връзка Джаганг също можеше да я подчинява.

Предназначението на Рада'Хан бе да контролира младите магьосници. Тя въздействаше върху дарбата. И макар Народният дворец да отслабваше дарбата, като не позволяваше използването на сила, той не можеше да спре яката, защото Рада'Хан действаше отвътре. Този нашийник можеше да причини такава болка, че един младок да е готов на всичко, само и само да се отърси от нея.

Ничи продължаваше да трепери и да се задъхва в агония. Зрението ѝ прогресивно потъмняваше, докато накрая съвсем престана да вижда. Учите ѝ пищяха.

— Сега разбираш ли напълно какво ще се случи, ако откажеш да ни се подчиниш? — попита Сестра Армина.

Ничи бе неспособна да отговори. Гласът ѝ бе изчезнал. Успя да кимне едва-едва.

Сестра Армина се наведе към нея. Главата ѝ най-сетне бе спряла да кърви.

— Тогава се изправи, Сестро!

Болката накрая отслабна достатъчно, че Ничи да успее да се задържи права.

Но не искаше да стои права. Искаше да я убият. Джаганг обаче нямаше да го позволи. Той я пазеше за себе си.

Зрението ѝ започна да се прояснява и тя видя как в далечния край на галерията Сестра Грета рови из джобовете на Ан. Извади нещо изпод колана ѝ и го вдигна високо.

— Познайте какво намерих! — размаха го тя. — Да го вземем ли?

— Добре — отвърна Армина, — но побързай.

Сестра Грета пхна предмета в един от джобовете си и се върна при другите две.

— Това е всичко.

— Най-добре да побързаме — кимна Сестра Армина. Трите застанаха рамо до рамо с лице към далечния край, където беше Ан. Ничи забеляза, че дори и така, заедно, не им беше лесно да използват силата си. Ако не беше магията на Народния дворец, който омаломощаваше техния Хан, всяка една поотделно лесно можеше да развихри сама силата, която бе убила Ан.

Въздухът изпука от запалването на Субстрактивна магия. Коридорите притъмняха заради угасналите още няколко факли. Мастилена тъмнина се разстла по галерията към Прелата и обгърна мъртвото ѝ тяло. От жуженето на силата за миг Ничи отново загуби зрението си под тежкия черен покров.

Когато отново прогледна, тялото на Ан беше изчезнало. Нямаше я дори кръвта. Всякаква следа от нейното съществуване бе пометена от Субстрактивната магия. Не беше за вярване как почти хиляда години бяха зачеркнати в един-единствен миг.

Никой никога нямаше да разбере какво е станало с нея.

Премахването на тялото и кръвта стана мигновено, но натрошеният мрамор изискваше повече усилия. Сестрите не изглеждаха особено обезпокоени.

Ничи почувства как всичко, дори и най-малкото зрънце надежда, умря.

Сестра Армина я хвана под ръка и я повлече през галерията. Ничи се препъна, но успя да запази равновесие. Тръгна вдървено пред трите, подканяна да не забавя ход от пронизващи спазми, изпращани ритмично през яката към бъбреците ѝ.

Не след дълго я насочиха по един коридор вляво. Тя следваше апатично заповедите, зави, където ѝ казаха, преминаха още няколко галерии и стигнаха до входа на гробница. Застанаха пред бронзова врата, която по нищо не приличаше на масивните и разкошно украсени врати на други гробници, покрай които минаха на път за последния дом на дядото на Ричард, Панис Рал.

Стори ѝ се странно да влизат тук. Дали пък Сестрите не възнамеряваха да се укрият, докато намерят начин да се измъкнат от строго охранявания Дворец. Понеже сега беше нощ, вероятно смятаха да изчакат по-оживено време, за да не се набиват на очи. Само не ѝ беше ясно как са успели да влязат.

Двете крила на вратата бяха гравирани със семпли кръгове. Сестра Грета отвори и другите начело с Ничи влязоха.

Вътре Сестрите използваха искра от силата си, за да запалят факла. В центъра на малката зала се намираше разточително украсен ковчег върху повдигната платформа. Стените над височината на ковчега бяха покрити с камъни с виещи се кафяви и червеникави жилки. Долната им част бе от черен гранит, който на светлината на факлата хвърляше медни отблясъци.

Беше някак странно, сякаш някой нарочно бе поискал горната част да прилича на света на живите, а всичко отдолу да е покрито с черен камък, който да напомня Подземния свят.

Върху светлия камък отгоре бяха изсечени ключови заклинания на древния Д'харански език. Опасваха цялата зала като ленти. Ничи прегледа написаното и разбра, че това са молитви към добрите духове да приемат благосклонно този представител на династията Рал, като не забравят неговите деди. Разказваше се за живота на великия мъж и за нещата, които е направил за народа си.

Ничи не забеляза нищо кой знае колко важно. Изглежда, беше гробница на някой от рода Рал от далечното минало, управлявал в сравнително мирно „време на преход“.

В по-ниската част върху черния гранит обаче беше гравирано доста странно предупреждение да не се забравя основата, върху която се гради съществуването на всичко отгоре. Защото основата, гласяха думите, „е поставена от всички неизброими и отдавна забравени души“.

Самият ковчег, изсечен с проста форма от гладък камък, беше покрит с надписи, които призоваваха посетителите да не забравят онези, които са преминали от този живот в следващия.

Неочаквано Сестра Армина се облегна на ковчега. С грухтене и пъшкане успя да го избута няколко сантиметра. Отдолу се показа лост. Пъхна ръка в тесния процеп, сграбчи лоста и го издърпа нагоре, докато се чу щракване.

Ковчегът се завъртя около оста си с едва доловим звук.

Сега, когато ковчегът застана напърно, Ничи с изненада забеляза тъмен отвор. Нямаше гроб, а таен вход.

Сестра Джулия я бутна и тя пристъпи върху платформата, после видя грубо изсечени стъпала, които водеха в тъмнината.

Сестра Грета влезе. Запали една от десетината факли, окачени по продължение на грубата стена, взе я и заслиза надолу. Последва я Сестра Джулия, която също взе факла.

— Хайде — подкани я Армина, — какво чакаш? Тръгвай!

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

НИЧИ ПОВДИГНА ПОЛИТЕ НА ЧЕРНАТА СИ ДРЕХА и прекрачи повдигнатия край на плочата, която поддържаше ковчега. Сграбчи ръба на отвора, за да запази равновесие, и заслиза по стръмните стъпала. Първите две Сестри вече вървяха устремено надолу. Трепкащата светлина на факлите им разкриваше единствено вертикалната шахта със стъпала.

Сестра Армина слезе след Ничи, дръпна някакъв лост и взе още една факла. Стъпалата се движеха почти перпендикулярно и само от време на време правеха завой чрез малки площадки, след което продължаваха стръмния си ход на пръв поглед в случайни посоки. Бяха грубо изсечени, неравни, с различна височина и правеха слизането доста рисковано. Изглежда, майсторът бе следвал по възможност по-меките жилки в камъка, от което резултатът беше разкривена пътека с безброй извивки. Толкова беше стръмно, че неведнъж пламъкът от факлите на двете Сестри отпред облизваше лицето на Ничи. Мислите ѝ препускаха в опит да анализират възможностите и за миг дори ѝ мина през ум да се хвърли в стръмния тунел с надеждата да си счупи врата, а може би дори да повлече и онези двете със себе си, само че пространството беше толкова тясно, че по-вероятно бе да заседне след няколко метра свободно падане. Площадките също бяха безброй, така че макар да бяха стръмни, стъпалата често свършваха и правеха завой. Най-много да си счупеше ръката, но врата едва ли.

Ничи имаше чувството, че слизат вече няколко часа. От слизането под такъв наклон бедрата ѝ започнаха да се претоварват. Съдейки по учестеното дишане, трите Сестри също чувстваха умора. Очевидно не бяха достатъчно добре подготвени за това усилие и губеха сили.

Ничи наистина усещаше умората, но не изпитваше чак такива затруднения. На няколко пъти Сестрите трябваше да спират, за да си починат за миг. При всяко спиране сядаха всяка на по стъпало,

облягаха се до стената и се опитваха да си поемат дъх. Нея караха да стои права.

Нито една от трите не хранеше топли чувства към Ничи. Както бе казала Ан, тя беше различна от другите Сестри на мрака. Те открай време смятаха, че заслужават вечна благодарност и възнаграждение. Ничи винаги бе смятала, че заслужава вечно наказание. Парадоксалното беше, че едва след като най-накрая бе осъзнала колко ценен е животът ѝ, щеше да получи наказанието, което смяташе, че заслужава. Джаганг щеше да се погрижи за това.

Точно когато ѝ се струваше, че няма сили да премине следващата поредица стъпала, стигнаха до равно място. Отначало Ничи го помисли за поредната площадка, но се оказа хоризонтална галерия.

Пътят криволичеше нелогично като стъпалата, само дето беше равен. На места тунелът беше толкова нисък, че се налагаше да се привеждат под надвисналите скали. Стените бяха изсечени от същата скала и бяха грапави като в естествена пещера. Тук-там се промъкваша през съвсем тесни процепи. В захлупените участъци очите на Ничи се насълзяваха от задушливия пушек на факлите.

Тесният тунел неочаквано се разшири в нормална галерия, в която двама спокойно можеха да вървят един до друг. Тук стените не бяха изсечени в скалата, а бяха от наредени каменни блокове. Таванът, направен от огромни каменни блокове с ширината на самата галерия, беше нисък и потъмнял от сажди, но поне не се налагаше Ничи да се навежда.

Не след дълго започнаха да срещат различни странични коридори и зали. Ясно беше, че става дума за лабиринт от коридори във всички посоки. Когато минаваха покрай отворите, светлината на факлите за миг разкриваше дълги, мрачни зали. В някои от тези странични входове Ничи забеляза зали с изсечени ниско в стените ниши.

Любопитството ѝ надделя.

— Какво е това място? — хвърли поглед през рамо към Сестра Армина.

— Катакомби.

Ничи не знаеше, че под Народния дворец има катакомби. Запита се дали изобщо някой горе знаеше — Натан, Ан, Вирна, Морещицата. Още в мига, в който си зададе въпроса, знаеше отговора: никой.

— И какво правите тук?

Сестра Джулия се обърна и я възнагради с беззъба окървавена усмивка.

— Скоро сама ще разбереш.

Разбрала къде се намират, Ничи осъзна, че силуетите, които мярна в някои от страничните зали, са всъщност тела, хиляди тела, увити в погребални плащаници и покрити от прахта на безмълвни мрачни векове. Докато минаваха през нови и нови тесни зали, започна да различава ниши в стените, в които се намираха не отделни скелети, а купчини кости. Броят им беше поразителен, натрупани бяха плътно догоре в нишите. При кратките отблясъци на факлите в залите отляво и отдясно Ничи видя и такива, напълнени с черепи до тавана. Правилните им редици продължаваха нейде отвъд кръга светлина.

Ничи се вледени при мисълта за всичките тези мъртви същества. Всички те някога са били живи хора, родили се, пораснали и живели своя вероятно изпълнен с любов живот, заобиколени от близките си. Сега единственото доказателство, че някога са съществували, бяха тези кости.

Ничи преглътна с усилие при ужасяващата мисъл, че скоро и самата тя ще се превърне в безименен череп, който някой някога може би ще погледне безразлично. Така както тя не знаеше нищо за тези хора, за мечтите и вярата им, за любимите им хора и дори за целта на живота им, и тя самата щеше да представлява безименна купчина кости, които бавно се превръщат в прах.

До съвсем скоро се намираше сред красотата на двореца, заобиколена от цветове и живот. Сега се бе озовала сред прах, пръст и смърт, на път към своята собствена гибел.

Двете Сестри отпред я поведоха през объркана поредица пресечки. Някои от галериите водеха надолу. На няколко места се наложи да слизат по още стъпала, за да достигнат до зали, разположени още по-надълбоко.

Навсякъде имаше препълнени с кости зали — едни с черепи, други с различни кости, натрупани внимателно във всяко кътче — все свидетелства за някогашен живот. Стените на някои от тунелите бяха тухлени, но повечето бяха от камък. По различните размери на блоковете и от стила на строителството съдеше, че са преминали през

много поколения, като всяко е използвало свой метод, за да разширява безкрайно množащите се катакомби за мъртвите.

При поредния завой минаха покрай зала с по-различен вход. Дебелите каменни плочи пред входа на пещерата сега бяха отместени. Ничи с изненада видя, че там на пост стои още една Сестра. Понавътре зад нея, в сенките, стояха едрите фигури на гардове от Императорския орден. Съдейки по ръста им, по вида на ризниците, кожените каиши през гърдите и татуировките по бръснатите глави, Ничи предположи, че това са войници от най-доверените и елитни части на Джаганг.

По стените зад тях имаше лавици, отрупани с книги. Още по-нататък, на светлината сред множеството редици книги, се виждаха хора, които ровеха усърдно сред тях. Джаганг ги бе докарал да претърсват хранилищата. Те бяха специално обучени и знаеха точно какво да търсят.

Мястото напомни на Ничи за катакомбите в Каска, където с помощта на Джилиан Ричард откри книгата „Лавинен огън“. Ничи осъзна, че вероятно и в тези катакомби има много зали с книги.

— Ти, ела тук! — каза Сестра Армина на единия от стражите. Мъжът се закова насред залата и се облегна на копието си, а тя посочи тунела зад тях.

— Вземи няколко работници и...

— Какви работници? — прекъсна я той. Мъжете като него не се впечатляваха от заплахите на Сестрите на мрака.

— Мъже, които умеят да работят с камък, с мраморни плочи. Сестра Грета ще дойде с вас и ще ви покаже какво трябва да се прави. Негово сиятелство не иска никой да разбира, че сме намерили таен проход към Двореца.

Като пътешественик по сънищата Джаганг често проникваше в съзнанието на Сестрите. Войникът разбра, че Сестрата действа под ръководството на самия император, така че продължи да кима, без да я прекъсва.

— На едно място, близо до нашия вход горе, камъкът е повреден. Намира се в по-малка мрежа от зали. Ще трябва да изтръгнете част от здравите плочи от стените и с тях да блокирате целия участък. От другата страна трябва да изглежда като част от стената на главния тунел. Трябва без проблем да заблуди всеки, че там никога не е имало

отвор. Да стане незабавно, преди някой да тръгне да я търси там — кимна по посока на Ничи тя.

— А хората, които познават Двореца, няма ли да се досетят, че там е имало друг коридор?

— Не и ако изглежда като едно цяло, сякаш винаги е било така. Това са гробниците на двореца. Господарят Рал идва, за да посети предците си, но не много често. Малка е вероятността друг да се появи, така че едва ли някой ще обърне внимание, че липсва разклонение. После вече ще е прекалено късно.

— А тя какво правеше тук, долу? — погледна сурово мъжът Ничи.

Когато Сестра Армина я изгледа въпросително, Ничи усети внезапна болка около яката.

— Е? Отговори на човека! — повдигна вежда Сестра Армина. Ничи пое рязко въздух от острата като бръснач болка, която пронизваше гърба и краката ѝ.

— Просто се разхождахме..., за да говорим насаме... без опасност някой да ни подслуша — успя да процеди на агонизиращи пресекулки.

Обяснението на Ничи сякаш не впечатли Сестрата, която се обърна към войника:

— Видя ли? Мястото рядко се използва. Но преди някой да слезе да търси нея или жената, която убихме, трябва да се замаскира. Работете максимално бързо.

Мъжът поглади гладкото си татуирано теме.

— Добре, но ми се струва прекалено много работа за прикриване на такава малка щета — сви рамене той. — В крайна сметка дори и да я видят, няма да знаят какво я е причинило. Сигурно ще помислят, че е отпреди. В Двореца неотдавна са се водили битки.

Сестра Армина не изглеждаше доволна, че мъжът се съмнява в думите ѝ.

— Негово сиятелство не желае някой от Двореца да разбере, че сме намерили вход. Това е най-важно. Или искаш да му кажа, че според теб работата не си струва и няма за какво да се тревожи?

— Не, разбира се, че не — прочисти гърлото си мъжът.

— Освен това така ще имаме място да се съберем и подготвим, без някой да разбере, че сме съвсем близо, разделяни само от гънка

мраморна плоча.

— Ще се погрижа веднага, Сестро — сведе глава той.

Ничи усети, че ѝ прилошава. След като затворят онзи тунел, Орденът ще има възможност да струпа вътре голяма сила, незабелязано от никого в Двореца. Натан и останалите нямаше да разберат, че врагът е открил път навътре. Всички очакваха, че Орденът възнамерява да издигне платформата и да нападне от там. Дворецът нямаше да е подготвен да се защити.

Пронизваща болка я накара да тръгне. Сестра Армина предпочиташе да я насочва с болка, вместо да ѝ казва накъде да завие. Продължиха да вървят по безкрайни коридори — всички от каменни блокове и със сводести тавани, — които сякаш свързваха групички зали и мрежи от други коридори.

След поредния завой Ничи видя в далечината група осветени от факла лица. Когато приближиха, различи и стълба, която водеше нагоре в тъмнината. Отдавна вече знаеше къде се намират и къде отиват.

Императорската охрана се беше струпала около нарочно пробит отвор в тавана. Те бяха елитът. Разбираха си от работата.

При мисълта какво я чака на края на онази стълба, Ничи почувства, че краката ѝ се подкосяват.

Един от императорските гардове, който, изглежда, разпозна Ничи, отстъпи встрани и се вторачи в нея.

— Качвай се! — заповяда Сестра Армина.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

НИЧИ ИЗЛЕЗЕ и се озова в нещо като огромен изкоп наред полетата Азрит. Не виждаше отвъд пръстта и каменните стени, но нямаше и нужда, защото вече знаеше какво я чака.

Отвъд ръба на изкопа осветената от факли внушителна рампа пронизваше студеното нощно небе. В далечината черната сянка на платото, върху което Народният дворец изглеждаше сякаш построен сред звездите, се издигаше над купчините пръст и насипаната с чакъл платформа.

Дъното на изкопа представляваше сложен лабиринт от различни по височина възвишения, очевидно дело на многобройните отряди работници, които изриваха пръст за рампата с различно темпо. Те самите никъде не се виждаха. Изглежда, докато са копаели в района, са попаднали на катакомбите.

Работниците явно си бяха отишли, но на тяхно място бяха дошли войници, които бяха навсякъде. Това не беше редовната войска на Императорския орден, които бяха просто малко по-организирана шайка главорези. Тези тук бяха професионалните войници, най-приближените и опитни мъже на Джаганг. Това беше ядрото от доверени хора, които бяха воювали неизменно до него през годините.

Понеже те никога не се отдалечаваха от императора, Ничи разпозна много от тях. Макар да не помнеше имена, много от лицата, които я наблюдаваха, ѝ бяха познати. Те също я разпознаха.

Жена като Ничи, с водопад от руси къдри и хубава снага, нямаше как да мине незабелязана в лагера на Императорския орден.

Познаваха я по име, защото в миналото бе ръководила много от тях. Страхуваха се от нея. Тя бе убила някои от другарите им, които не бяха изпълнили точно заповедите ѝ. Вярата в Ордена изискваше безкористна саможертва в името на по-висшето добро — жертване на този живот за живота след смъртта. Само че когато изиска тази праведна саможертва от тях и ги въведе в лелеяния живот отвъд, в сърцевината на вярата, за която воюваха, те я намразиха.

Всички до един знаеха, че тя принадлежи на Джаганг. Затова никой не смееше да я докосне. В миналото обаче Джаганг я беше преотстъпвал в знак на благоволение на някои от близкия си кръг офицери, мъже като командир Кадар Кардиф.

Много от тези мъже тук бяха присъствали, когато тя нареди Кардиф да бъде изгорен жив. По нейна заповед някои от тях дори бяха помогнали командирът им да бъде завързан на кол и издигнат над огъня. Независимо от волята си, не бяха посмели да ѝ противоречат.

Застанала така, с всички очи, вперени в нея, тя се постара да запази осанката на предишната си позиция. Сякаш с предпазно наметало, тя отново загърна около себе си някогашната Ничи. Онзи образ бе единствената ѝ защита. Вдигна глава и изопна гръб. Тя беше Господарката на смъртта и искаше всички да го разберат.

Вместо да чака Сестра Армина да я насочи, тръгна да излиза от изкопа. Беше огледала лагера от наблюдателницата в Двореца и познаваше разположението му. Без проблем можеше да стигне до палатките на Джаганг. А понеже Джаганг вероятно я наблюдаваше през очите на Сестра Армина, последната я остави да върви сама.

Нямаше полза да пищи и буйства, докато я просват насила в краката на императора. Това нищо нямаше да промени. По-добре да срещне съдбата си по собствена воля, с високо вдигната глава.

По-важно беше обаче, че Ничи искаше Джаганг да я види така, както винаги я бе виждал. Искаше да види в нея предишната Ничи, макар тя вече да не беше същата. Дори той да подозираше, че може да се е променила, тя държеше да му представи предишния си образ.

В миналото я пазеше безразличието ѝ към онова, което той можеше да ѝ стори. Това безразличие го възпираше. Гневеше го, ядосваше го и го изумяваше. Ничи бе воювала на негова страна и за неговата кауза, но можеше да я има единствено насила.

Сега тя не владееше тялото си, но умът ѝ си беше неин и точно там бе истинското ѝ превъзходство — това я научи Ричард. Със или без дарбата си, тя пак можеше да остане безразлична към заплахите на Джаганг. А това безразличие ѝ даваше власт.

Излезе от изкопа и премина през тежковъоръжените стражи по периметъра. Продължи между безкрайни редици работници, които вадеха пръст и камъни от други изкопи. Стотици мулета теглеха в тъмнината безкрайни колони от каруци. Ярки факли осветяваха пътя

на върволиците мъже нагоре по рампата. Мъжете — редовните войници на Императорския орден, младите, силните, гордостта на Стария свят — се бяха превърнали в обикновени черноработници. Не това бе славата, за която бяха тръгнали да се бият.

Ничи не обърна особено внимание на кипящия наоколо труд. За нея вече нямаше значение какво правят с рампата — тя беше само за отвличане на вниманието. Прилоша ѝ при мисълта как всички зверове от този лагер се промъкват в Двореца.

Трябваше да намери начин да ги спре.

За миг самата мисъл ѝ се стори абсурдна. Какво би могла да стори тя, за да ги спре? Но решението ѝ беше непоклатимо. Ако се наложеше, щеше да се бие с тях до последен дъх.

Армина и Джулия следваха целенасочения ѝ марш през жужащия лагер. Сестра Армина знаеше, че ще изглежда глупаво, ако реши да застане начело сега. Така, поемайки водачеството, Ничи вече бе заела мястото си на Кралица на робите.

Старите навици умират трудно. Вече на територията на лагера, никоя от Сестрите не изгаряше от желание да се противопоставя на Ничи, поне не сега. В крайна сметка тя се бе устремила натам, където и бездруго щяха да я заведат. Нямаше как да знаят дали Джаганг вече е проникнал в съзнанието ѝ. Подобно на войниците, те бяха наясно, че тя му принадлежи. Това автоматично ѝ отреждаше по-висок ранг. Дори преди, в Двореца на пророците, тя винаги бе представлявала загадка за тях. И винаги бе предизвиквала у тях омраза и завист, което пък ги караше да се страхуват от нея.

В крайна сметка нямаше да се изненадат, ако се окажеше, че императорът просто ги е изпратил да върнат твърдоглавата му и непокорна кралица у дома. Още повече, че Джаганг, който без съмнение следеше Ничи през техните очи, не си правеше труда да опровергае това впечатление. Може би наистина гледеше на нещата така, наистина мислеше, че може да си я върне.

Ничи с нищо не издаде, че е забелязала многобройната група от стражи, оформили две колони зад нея. Една кралица не обръща внимание на свитата си. Добре че не можеха да чуят препускането на сърцето ѝ.

Вече в основния лагер, където редовните войници бяха разхвърляли палатките си в нестройни групи, мъжете гледаха

безмълвно, както просяци преминаваща царствена процесия. Други притичаха от сенките да видят какво става. Приглушен шепот премина през тълпата: Господарката на смъртта най-накрая се завърна.

За много от тези мъже, макар и да се страхуваха от нея, тя беше героиня на Ордена, могъщо оръжие в техните ръце. Бяха я виждали да сипе смърт сред онези, дръзнали да се противопоставят на учението на Братството на Ордена.

Макар да бе странно усещането да бъде отново тук, самият лагер не се беше променил кой знае колко. Обичайната лудница от хора, палатки, животни и оръдия. С тази разлика, че поради дългото стоене на едно място всичко бе започнало да излъчва гнилоч и разложение. Полетата Азрит не предлагаха почти никаква дървесина за горене, та огньовете бяха редки и слаби и мястото сякаш не можеше да се измъкне от хватката на зловещия мрак. Смордливите купчини отпадъци, които растяха навсякъде, привличаха облаци мухи. При такъв огромен брой хора и животни толкова дълго на едно място вонята бе по-лоша от обичайната.

Натискът на сборището чорлави мъже, на които преди не бе обръщала кой знае какво внимание, сега започна да я изнервя. Приликата им с човеци бе далечна. В много отношения и не бяха такива. В миналото, когато не я бе грижа какво ще стане с нея, Ничи бе безразлична към тези животни. Сега обаче обичаше живота и беше различно. Още повече, че в миналото винаги знаеше, че може да използва силата си, ако по някаква причина те преодолеят страха пред нея. Сега можеше единствено да разчита страхът да ги задържи по-далеч.

За да достигне крайната си цел, се налагаше да направи този дълъг преход сред стотици хиляди мъже, но понеже лагерът бе тук от толкова време, поне се бяха оформили пътеки. На места бяха разширени до коларски пътища, които постепенно бяха изтласкали палатките и огражденията за животните. Тук преминаването на Ничи и нейния антураж ставаше през шпалир от ококорени мъже.

Отвъд непосредственото мълчание на хората, наредили се да я видят, в лагера бе шумно дори и в този късен час. Зад нея долитаха звуците от работата по рампата, тътрещите се каруци, пукотът от скала и падащи камъни и задружните подвиквания на мъжете, които теглеха въжетата. В студения нощен въздух се носеха смехът, говорът и

споровете на мъжете из целия лагер. През ритмичния звън от удари в камък долитаха и звучни заповеди.

Ничи чуваше и далечния рев на обезумялата тълпата, наблюдаваща Джа'Ла турнира, който продължаваше дори по това време на деня. От време на време колективни освирквания се издигаха в нощта, веднага заглушавани от подивели щастливи викове. Понякога по време на надпреварата с брока, мъжете поемаха монотонен напев в желание да бъде отбелязана точка.

Мина покрай препълнено с бойни коне ограждение, последвано от редица празни каруци за провизии, и пред очите ѝ се разкриха шатрите на командния състав. Знамената по върховете им плющяха на студения вятър на фона на звездното небе. Видът на най-голямата, императорската, едва не сломи и смелостта ѝ.

Това беше мястото, където целият ѝ живот сякаш я застигна.

Това беше мястото, където всичко свършваше.

Вместо да се опитва да избегне неизбежното, тя тръгна уверено напред. Не намали при първия пост при външните защитни обръчи около командния район. Огромните мъже, които охраняваха, наблюдаваха приближаването ѝ. Забеляза я и личната охрана на императора зад нея. Ничи се зарадва, че по случайност е облякла черна дреха, защото точно такава бе носила винаги в миналото, когато тези мъже вероятно я бяха виждали. Искаше да я познаят. Един кратък поглед бе достатъчен, за да не я спрат.

С приближаването към центъра на импровизирания двор обръчите от хора ставаха все по-верни и надеждни. Всеки обръч около командните палатки имаше свои части, методи и въоръжение. Всеки искаше нему да се падне честта да спре злото, заплашило императора. Различни бяха и протоколите за влизане в съответните охранявани райони.

Ничи ги пренебрегна. Тя беше Господарката на смъртта, Кралицата на робите на императора. Никъде не спря и никой не се опита да я спре.

Шатрата на Джаганг се намираше в дъното на комплекс огромни палатки, но за разлика от другаде в лагера, около нея имаше предостатъчно пространство. Патрулиращите Сестри забелязаха Ничи, видяха я и младите магьосници, но всички сведоха очи пред

изпълнения ѝ със злоба поглед. Пазачите също я наблюдаваха, но се стараеха да не е толкова явно.

Ничи се почувства по-уверена от факта, че всички продължават да я възприемат в предишната ѝ роля.

И тогава видя нещо странно. Освен групата лични телохранители на Джаганг от двете страни на тежкото платнище на входа имаше и други войници — редовни. Крачеха напред-назад и очевидно също охраняваха шатрата. Представа нямаше защо са допуснати в императорското ограждение, още по-малко пък да го пазят. Преди такива като тях не можеха да влизат тук.

Ничи пренебрегна любопитството си и се насочи право към платнището на входа на палатката на Джаганг. Вече доста изостанали, двете Сестри с нежелание я последваха. Лицата им пребледняха. Никой, най-малко пък жена, не изгаряше от желание да влезе в личното светилище на императора. Макар понякога да се държеше приятелски с някои от най-приближените си офицери, към другите той нямаше особена търпимост.

Двама огромни мъжаги с копие в ръка и татуирани с животински фигури лица отместиха платнището. Малките сребърни дискове, прикачени към агнешката кожа, иззвънтяха тихо, за да предупредят императора, че някой влиза. Ничи разпозна и двамата на входа, но с нищо не го показа. Подхвана полите си и пристъпи в почти непрогледния мрак.

Вътре роби трескаво разчистваха чинии и подноси от масата на императора. Ароматът на всички тези храни ѝ напомни, че от доста време не е слагала залък в уста. Стегнатата топка нерви в корема ѝ потискаше глада.

Десетки свещи придаваха на мястото заглушен, топъл уют.

Дебели килими покриваха пода, така че стъпките на множеството роби да не безпокоят императора. Някои от тях — всички с приведени глави — бяха нови. Други разпозна. Изглежда, Джаганг вече беше приключил с храненето и не беше в тази стая.

Влезлите след Ничи две Сестри потънаха безшумно в сенките в дъното. Очевидно не им бе позволено да влизат по-нататък, а дори и в преддверието се опитваха да стоят възможно най-далеч.

Понеже знаеше къде вероятно е Джаганг, Ничи прекоси стаята. Робите се разпръснаха. Пред входа за спалнята тя вдигна платнището и

се вмъкна вътре.

Там най-накрая го видя. Седеше с гръб към нея на далечната страна на покритото с позлатена копринена кувертюра легло. Част от светлината на свещите и газениците се отразяваше по бръснатата му глава. Здравият му врат преливаше в могъщи плещи. Носеше елек от агнешка кожа, а масивните му ръце бяха голи.

Прелистваше някаква книга. Макар и силно агресивен, иначе Джаганг беше интелигентен и ценеше познанието и опита на хората, в чиито умове проникваше. Дълбоко убеден в правотата на своите вярвания, той изобщо не си правеше труда да се замисли върху тях. Дори напротив, смяташе всяко съмнение за ерес. Вместо това концентрираше усилията си да трупа информация в конкретни области. Наясно беше, че знанието е могъщо оръжие. Обичаше да е добре въоръжен — по всички възможни начини.

Нещо привлече вниманието на Ничи и тя погледна вляво.

И тогава я видя — полегнала на хълбок и подпряла глава с ръка. Това беше най-прекрасното същество, което бе виждала.

Мигновено се досети коя е.

Калан, съпругата на Ричард.

Погледите им се срещнаха. Интелигентността, благородството, животът в тези зелени очи бяха поразителни.

Това беше жена, равна на Ричард.

Ан грешеше. Калан беше единствената жена, достойна да стои до него.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

НИЧИ ВИДЯ РАДА'ХАН ОКОЛО ВРАТА НА КАЛАН. Това обясняваше защо тя стои като статуя на синкаво-бежовия килим. На свой ред Калан също забеляза яката на Ничи — беше изключително наблюдателна.

Когато погледите на двете се срещнаха, в зелените очи на Калан се появи предпазливост. Или беше по-скоро сянка на приповдигнатост, породена от съзнанието, че Ничи всъщност я вижда. Само след миг се почувстваха сестри по различни причини — не само заради нашийниците.

Сигурно е безкрайно самотно и потискащо да съществуващ невидима и забравена в центъра на такава зла магия.

Най-малкото невидима за всички останали, освен за Сестрите на мрака и Джаганг, разбира се. Самата мисъл, че някой друг, дори и непознат, успява да я види, вливаше капка надежда в сърцето ѝ.

Като я гледаше сега, Ничи не можеше да повярва, че изобщо някога я е забравяла. Сега разбираше защо Ричард дори за миг не бе преставал да я търси.

Тази жена, дори без невероятната си красота, имаше излъчване и проникновеност. Ничи мигновено разпозна в нея статуята, изваяна от Ричард. Той бе направил малката фигурка не с идеята да прилича на Калан, а да изразява непоколебимата ѝ сила и твърдост. Сега, изправена пред оригинала, Ничи се сепна от поразителната истинност на произведението.

Вече започваше да разбира защо, макар и толкова млада, Калан е избрана за Майката Изповедник. Сега Изповедниците бяха унищожени; тя бе последната.

Макар отначало да се изненада да завари Калан тук, Ничи постепенно осъзна, че е логично. Сестра Армина бе една от похитителките на Калан, активирали лавинния огън. Сестра Тови призна, че са успели да убягнат на Джаганг благодарение на връзката си с Ричард. Но явно Джаганг някак бе успял да я прекърши.

След като императорът е заловил Армина, навярно Улиция и Сесилия също бяха под негов контрол. Ето защо Калан бе тук: Сестрите я бяха пречупили, за да попадне в мрежата на Джаганг.

Ничи забеляза и Джилиан. Меднокафявите очи на момичето примигаха изненадано при вида на застаналата пред нея Ничи. Присъствието на Калан тук бе обяснимо, но Джилиан...

Джилиан се приведе леко към Калан и ѝ прошепна нещо в шепа — без съмнение името на Ничи. Калан само кимна леко, но очите ѝ разкриха много повече. Явно това име ѝ бе познато.

Джаганг остави книгата, която четеше, на малка масичка до леглото. Като стрелна с очи Калан, Ничи припряно притисна пръст до устните си. Не искаше Джаганг да знае, че я вижда и че познава Джилиан. Колкото по-малко знаеше той, толкова по-добре за тяхната безопасност — ако изобщо съществуваше такова понятие, когато си пленник на император Джаганг. Без да изчака потвърждение, Ничи премести погледа си от Калан и Джилиан към Джаганг.

При срещата с мътните му черни очи Ничи имаше чувството, че всеки момент ще припадне. Едно беше да си го спомня, друго да стои пред него.

Смелостта ѝ се изпари под познатия изучаващ поглед на онези кошмарни очи.

Знаеше какво я очаква.

— Виж ти, виж ти — започна Джаганг и заобиколи леглото, без да сваля очи от нея, усмихнат широко, — кой се завърна при нас. Красива си точно толкова, колкото те виждах във всичките си сънища.

Ничи не беше изненадана от встъпителните му думи. Неговите реакции бяха напълно непредвидими и затова всички около него живееха в непрекъснат ужас. Гневът му можеше да избухне по всяко време и без никаква причина. Ничи го бе виждала да удушва с голи ръце един от робите си, задето е изпуснал дъска за хляб.

До голяма степен непредсказуемостта на императора обуславяше ирационалното и хаотично поведение на самия Орден. Добродетелта, самият смисъл на саможертвата за каузата, се измерваше с невидими, неразбираеми, непознаваеми стандарти. Щастieto и нещастieto сякаш зависеха от една прищявка. За населението тази непрестанна несигурност бе омаломощаваща. При ужасяващата тежест и страх на това непрестанно напрежение хората бяха готови да обвинят всекиго в

бунт дори семейството и приятелите си, — стига това да ги опази от ноктите на съдбата.

Джаганг смяташе, че може да спечели любовта на Ничи с няколко лишени от пълнеж комплименти. Ласкаеше се от мисълта, че притежава неустоим чар.

Ничи не се поклони. Натрапчиво усещаше металната яка, която не ѝ позволяваше да използва дарбата си. Колкото и беззащитна да беше пред този мъж, нямаше намерение да му демонстрира уважение, като му се кланя, нито пък да се поддава на неговата добре прикрита похот.

В миналото, независимо от възможността да използва своя Хан, истинската ѝ закрила беше нейното безразличие. Тогава, докато той умееше да прониква в съзнанието ѝ и около шията ѝ нямаше яка, магическите умения не можеха да ѝ помогнат, както сега другите Сестри пленнички бяха безпомощни, макар и без нашийници.

Пазеше я вътрешното ѝ усещане, не дарбата ѝ.

Преди за Ничи нямаше значение дали той ще я нарани или ще реши да я убие. Смяташе, че заслужава всички страдания, на които може да я подложи императорът, и ѝ беше все едно дали ще умре. Това я правеше безразлична към неизменната възможност да му хрумне да я убие.

Макар всичко това да се бе променило благодарение на Ричард, Ничи не можеше да си позволи Джаганг да разбере колко дълбока е промяната. Единственият ѝ шанс и единствена възможна защита бе да го убеди, че и сега е безразлична към живота, както някога.

Джаганг подръпна леко сплетената си на плитка брада. Огледа я от горе до долу. Проточи въздишка, сякаш се чудеше с какво да започне.

Не ѝ се наложи да чака дълго.

Зашлеви я толкова силно, че тя отхвъркна към стената. При приземяването главата ѝ се блъсна в пода, но за щастие дебелияте килими омекотиха удара. Имаше чувство, че челюстта ѝ е на парчета. Неочакваният шамар я зашемети.

Макар всичко около нея да се въртеше и подскачаше, тя бе решена да се изправи на крака. Господарката на смъртта не познаваше страха. Тя посрещаше смъртта с безразличие.

Застана на колене, избърса кръвта от угълчето на устните си и се опита да запази равновесие. Болката беше силна, но челюстта ѝ все пак, изглежда, беше здрава. Надигна се.

Преди да успее, Джилиан се втурна между двамата.

— Остави я!

Джаганг сви юмруци на хълбоците си и погледна гневно момичето. Ничи хвърли крадешком поглед към Калан. Видя болката в очите ѝ. По треперенето на пръстите ѝ Ничи разпозна болката, която той ѝ причиняваше. Тази обезсилваща агония целеше да я държи на мястото ѝ, да не ѝ позволи да се намеси.

От гледна точка на Джаганг това определено бе мъдро решение.

Много отдавна Ничи се бе научила да преценява хората мигновено. Това се бе превърнало в нейно безценно умение, предвид факта, че оцеляването ѝ често зависеше от точната ѝ преценка. Един поглед бе достатъчен да разбере, че Калан не е свикнала да стои безучастна.

Джаганг сграбчи Джилиан за врата и я вдигна като непослушно коте. Тя заквича — по-скоро от страх, отколкото от болка, — докато я пренасяше през стаята. Впи нокти в огромните му ръце, но без резултат — краката ѝ продължиха да ритат във въздуха. Джаганг отмести дебелото вълнено платнище на входа на спалнята и я изхвърли навън.

— Армина! Погрижи се за детето. Искам да остана насаме с моята кралица.

Ничи видя Сестра Армина да обгръща Джилиан с ръце и да я дръпва в сенките. С бърз поглед се увери, че Калан е на същото място на пода, тялото ѝ трепереше едва забележимо. По бузата ѝ се стичаше предизвикана от агонията сълза. Ничи се зачуди дали Джаганг изобщо осъзнава колко болка причинява на Калан. В много отношения той не познаваше собствената си сила. Неконтролируемият му гняв беше всеобхватен, обгръщаше не само мускулите, но и цялата сила на съзнанието му.

В миналото той често пребиваше Ничи много по-лошо, отколкото възнамеряваше. В пристъпи на сляп гняв неведнъж я бе докарвал на крачка от смъртта. По-късно осъзнаваше колко близо е бил и се извиняваше, но в крайна сметка най-често заключаваше, че вината си е нейна, задето го е ядосала.

Джаганг отпусна завесата и отново изолира спалнята, внезапно мускулите на Калан се отпуснаха. Тя въздъхна с облекчение, почти неспособна да помръдне след мълчаливото страдание.

— Е — обърна се към Ничи Джаганг, — обичаш ли го?

— Какво? — примига изумено тя.

Тръгна към нея със зачервено лице.

— Какво?! Много добре ме чу! — Сграбчи я за косата и се наведе на няколко сантиметра от нея. — Не се прави, че не разбираш, да не ти откъсна главата!

Ничи се усмихна и вдигна брадичка колкото можа, за да разкрие шията си.

— Моля, направи го. Ще спестиш усилия и на двама ни.

Джаганг задържа още миг озлобения си поглед, после я пусна.

Приглади косата на мястото ѝ, после се обърна и се отдалечи.

— Това ли искаш? Да умреш? Да изоставиш дълга си към Създателя? Да изоставиш дълга си към мен?

— Вече няма значение какво искам, нали така? — сви безразлично рамене Ничи.

— Това пък какво означава?

— Много добре знаеш. Откога изобщо се интересувах какво искам аз? Каквото и да мисля, ще стане твоето. В крайна сметка аз съм просто служител на Ордена, нали? Мисля, че и сега искаш онова, което винаги си искал — да ме убиеш.

— Да те убия ли? Какво те кара да смяташ, че искам да те убия?

— Егоистичните ти действия.

— Егоистични! — погледна я разгневено през рамо той. — Не бих се нарекъл егоист. Аз съм Джаганг Справедливия.

— Не забравяй, че тази титла ти я измислих аз. И то не защото си такъв, а да ти намеря образ, който ще обслужва добре целите на Ордена. Аз те нарекох така с идеята, че безмозъчните тълпи ще ни повярват, след като твърдим, че си справедлив. Но ти не си и не би могъл да бъдеш, ако ще животът ти да зависеше от това.

Мъглявината в очите му се сгъсти до непрогледен тъмен облак с цвета на кутиите на Орден.

— Не разбирам как може да говориш така, Ничи. С теб винаги съм бил повече от справедлив. Дадох ти неща, които никой не е имал.

Защо ще го правя, ако съм искал да те убия? — изпусна припряна въздишка.

— Казвай каквото имаш да казваш; или ми размазвай черепа и ме изпращай в палатките за изтезания. Нямам особено желание да участвам в твоята игра. Ти си избираш в какво да вярваш, истината не те касае. И двамата знаем, че моето мнение няма никакво значение.

— Напротив, винаги съм държал на мнението ти. — Той протегна ръка към нея, а гласът му ставаше все по-разгорещен. Самата ти го каза за прозвището ми. Идеята беше твоя. Послушах те и се нарекох Джаганг Справедливия, защото идеята беше добра. И проработи. И преди съм ти казвал, че когато тази война приключи, ти ще седиш редом с мен.

Ничи не отговори. Той плесна с ръце зад гърба си и се отдалечи.

— Обичаш ли го?

Тя хвърли бърз поглед настрани. Калан седеше на килима и я гледаше. На лицето ѝ беше изписана загриженост, породена от носещата се във въздуха заплаха. Сякаш искаше да каже на Ничи да престане да го предизвиква. Същевременно, макар да изглеждаше разтревожена от следващите действия на Джаганг, очевидно искаше да чуе и отговора на поставения въпрос.

На Ничи ѝ се зави свят от усилието да измисли отговор притесняваше се какво ще си помисли Калан, не Джаганг. Не трябваше да забравя лавинния огън, необходимостта от чисто, стерилно поле, за да може да се направи нещо. Подозираше, че самата тя ще е мъртва и нищо няма да зависи от нея, но ако Ричард все пак успееше да използва кутиите на Орден като противодействие на унищожителната магия, Калан трябваше да остане с неопорочено съзнание, за да има шанс да възвърне предишното си аз.

— Е? — настоя Джаганг, без да се обръща.

В крайна сметка Ничи стигна до извода, че отговорът на този въпрос няма да наруши чистотата на стерилното поле. Важна бе емоционалната връзка между Ричард и Калан, не между Ричард и Ничи.

— Никога преди не си се интересувал от чувствата ми. Какво значение имат те сега?

Той се обърна и я загледа.

— Как изобщо можеш да ми задаваш този въпрос? Направих те своя кралица. Помоли ме да ти се доверя и да ти позволя да заминеш, за да елиминираш Господаря Рал. Бих предпочел да останеш тук, но те пуснах. Доверих ти се.

— Само на думи. Ако наистина ми имаше доверие, нямаше да ме подлагаш на кръстосан разпит. Изглежда, по принцип ти е трудно да разбереш доверието.

— Това беше преди година и половина. Не съм те виждал оттогава. Никаква вест.

— Видя ме чрез Тови.

— Много неща видях през очите на Тови и на другите.

— Мислеха се за хитри и решиха да използват връзката си с Господаря Рал — подсмива се Ничи. — Но ти ги наблюдаваше през цялото време. Знаеше всичко.

— Винаги си била по-умна от Улиция и останалите — усмихна се и той и повдигна вежда въпросително. — Доверих ти се, когато каза, че отиваш, за да убиеш Ричард Рал. Вместо това ти с лекота накара връзката да работи в твоя полза. Как става това, мила? Тази връзка е възможна само ако се посветиш на Господаря Рал. Би ли ми обяснила?

— Не виждам защо ти е толкова трудно да разбереш — скръсти ръце Ничи. — Ти рушиш, той създава. Ти предлагаш съществуване в служба на смъртта, той предлага живот. Това не са само празни думи — и от двамата ви. Той никога не ме е пребивал до смърт или насилвал.

Лицето и бръснатата глава на Джаганг почервеняха от ярост.

— Насилвал? Ако исках да те насиля, да съм го направил. Ти самата го искаше. Прекалено си твърдоглава, за да го признаеш. Криеш похотливото си желание към мен зад привиден гняв.

Ничи отпусна ръце и се приведе към него, като едва сдържаше яростта си.

— Може да оправдаваш действията си, с каквито щещ измислици, но това няма да ги превърне в истина.

Лицето му се изкриви в убийствено изражение и той се обърна, за да не я гледа. Ничи очакваше всеки момент да разбие черепа ѝ с един удар. Дори го искаше. Бързата смърт бе далеч за предпочитане пред протяжното мъчение по пътя към неизбежния край.

Дебело подплатените стени на палатката заглушаваха нощната гълчава. Да избягаш от непрестанния тътен на лагера беше лукс. Навън

земята бе покрита с пъплецци гадина, но тук имаше роби, чиято задача бе непрестанно да ги ловят и изхвърлят. Ароматните масла в палатката до голяма степен прикриваха вонята, която се носеше в тежкия въздух навън.

Императорската шатра можеше да мине за спокойно кътче, но далеч не беше такава. На практика това бе едно от най-опасните места в целия лагер. Императорът имаше абсолютна власт над живота и смъртта. Каквото и да решише да направи, никой никога нямаше да се усъмни или противопостави.

— Е — каза най-накрая Джаганг, все още с гръб към нея, отговори на въпроса ми. Обичаш ли го?

Ничи забърса уморено чело.

— Откога започна толкова да се интересуваш от чувствата ми? Никога не са ти пречили да ме насилваш.

— Продължаваш да говориш глупости! — изрева той и с един скок се озова пред нея. — Знаеш, че имам чувства към теб! Знаем, че и ти имаш към мен!

Ничи не си направи труда да отговаря. Прав беше, че никога преди не бе излизала с подобни аргументи, защото не знаеше как да му се противопостави. Тогава тя не вярваше, че собственият живот ѝ принадлежи. Как тогава да твърди, че Орденът я употребява за собствени цели? Или водачът на Ордена го прави?

Благодарение на Ричард осъзна, че животът ѝ си е неин. Същото важеше и за тялото ѝ, а също и че не е длъжна да го отдава на никого, ако не желае.

— Знаем какво се опитваш да направиш, Ничи — сви отново юмруци той. — Просто го използваш, за да ме накараш да ревнувам. Използваш женските си номера, за да ме накараш да те хвърля на онова легло и да разкъсам дрехите ти. И двамата знаем, че това е истинската ти цел! Използваш го като примамка, за да разпалиш страстта ми. Истината е, че искаш мен, но прикриваш истинската си страст зад обвинения в насилване.

Ничи хладно прецени разгорещеното му лице.

— Не мислиш с главата си.

Той вдигна юмрук. Ничи остана неподвижна, впила поглед в мъглявите сенки, които се носеха по среднощния пейзаж на очите му.

В крайна сметка той отпусна ръка.

— На никого не съм предлагал толкова, колкото на теб — да бъдеш моя кралица, да стоиш над всички останали. Ричард Рал нищо не може да ти предложи. Само аз мога да те направя част от елита, който ще управлява този свят.

Ничи описа с ръка кръг в императорската шатра.

— Ах, да, блясъкът на всесилното зло. Все за мен, стига да престана да разсъждавам и да обявя върховното неравенство за добродетел.

— Предложих ти да управляваш с мен!

Ничи го стрелна със студен поглед и отпусна ръка.

— Не, предложи ми дълга да бъде твоя държанка и задължението да убивам онези, които не прекланят глава пред управлението ти.

— Това е управление на Ордена! Не ставаше дума за моя собствена слава и ти го знаеш! Този конфликт е в името на Създателя — за спасението на човечеството. Ние ще възнесем истинската воля на Създателя, сред неверниците. Ние носим учението на Ордена за онези, чийто живот няма смисъл и цел.

Ничи замълча. Имаше право. Може и да се бе наслаждавал на пороците на властта, но тя знаеше, че той истински вярва, че се бори за по-висше благо, че е воин, който служи на истинските желания на Създателя като налага неговото учение в този живот, за да може човечеството да намери слава в идния.

Ничи добре разбираше какво значи да вярваш. Джаганг вярваше.

Стори й се почти смехотворно обаче как идеологията, която до неотдавна самата тя бе проповядвала, сега й звучеше неимоверно глупаво. За разлика от Джаганг и другите, които приемаха вярванията на Ордена, за Ничи те бяха единственият път към праведния живот. Бе търпяла робския ярем, без нито за миг да престава да се ненавижда, че това не я прави щастлива.

Всъщност и Сестрите на светлината не бяха по-различни, просто бяха избрали малко по-друг вид жертва. Да бъде безропотен слуга на Ордена, използван от Джаганг, бе само една от множеството жертви, които вярваше, че трябва да направи, за да бъде добър и морален човек.

После всичко се промени.

Ричард толкова й липсваше.

— Единственото, което ще донесеш на човечеството, е хилядолетен мрак — заговори тя, уморена да спори с фанатик. Единственото, което ще постигнеш, е да хвърлиш света в безкрайна, мрачна, първобитна епоха.

Той я изгледа ядно за момент.

— Това не са твои думи, Ничи. Сигурен съм. Казваш ги само защото Господарят Рал насажда подобна омраза у хората. Искаш да ме накараш да мисля, че го обичаш.

— А може наистина да е така.

— Не — ухили се широко той и поклати глава. — Не, просто искаш да го използваш, за да ме въртиш на малкия си пръст. Така правят жените, опитват се да манипулират и експлоатират мъжете.

За да не го остави да насочи разговора към истинските ѝ чувства към Ричард, Ничи реши да смени темата.

— Плановете ти за господство, за това как Орденът ще разпространи идеите си из целия свят, няма да се осъществят. Трябват ти и трите кутии на Орден. Аз видях с очите си Сестра Тови. Третата кутия беше в нея, но ѝ бе открадната.

— А, да, смелият Търсач размаха Меча на истината и изтръгна кутията на Орден от злите ръце на една Сестра на мрака. — Хвърли ѝ кисел поглед. — Нали бях там и гледах всичко през очите ѝ.

Значи бе наблюдавал и Ничи.

— Това не променя факта, че и трите кутии бяха у Сестрите, но сега само две от тях са твои.

Раздразнението му отстъпи място на подмолна усмивка.

— О, не мисля, че това ще е чак толкова голям проблем, колкото си мислиш. Няма и чак такова значение, че си пуснала едната кутия в действие. Имам си начини да се справям с такива дребни неудобства.

Ничи се разтревожи, че той знае за кутията и че тя я е пуснала в действие, но се опита да не го показва.

— Какви например?

— Що за император ще съм — усмихна се още по-широко той, — ако не предвиждам подобни неща? Не се тревожи, скъпа, всичко е под контрол. Най-важното е, че в крайна сметка трите кутии ще бъдат на едно място. И тогава ще мога да използвам силата на Орден, за да потуша всяка опозиция на властта на Ордена.

— Ако оцелееш дотогава.

Джаганг я изглежда внимателно, раздразнението му се върна.

— Това пък какво трябва да значи?

— Ричард Рал е пуснал вълците след твоето любимо стадо — обясни с неопределен жест тя.

— Тоест?

— Армията, която ти преследва дотук, я няма — повдигна вежда тя. — Не успя да я унищожиш, нали? Е, познай къде е тя сега?

— Разпръсната във всички посоки.

— Не съвсем — усмихна се Ничи. — Д'Харанската армия е натоварена със задачата да върне войната в Стария свят, при хората, чиито вярвания пораждаат агресията и я стоварват върху невинните. Техните ръце, както и твоите, също са оцапани с кръв. Мислят си, че разстоянието ги пази, но това, че са далече от злото, което сами са породили, няма да оправдае престъпленията им. Ще се наложи да си платят.

— Наясно съм с най-новите грехове на Господаря Рал. — Скулите на Джаганг потръпнаха. — Ричард Рал е страхливец, който преследва невинни жени и деца, защото не смее да се изправи пред истинските мъже.

— Бих казала, че един вид умишлено си затваряш очите, но знам, че не го вярваш. Искаш обаче другите да повярват и затова откъсваш подобрани парченца полуистини от контекста на реалността, за да прикриваш собствената си псевдоморална кауза. Опитваш се да изнамериш извинение за непростимото. Образно казано, стреляш изпод женски поли, така че, когато стрелите се обърнат срещу теб, да можеш да се престориш на възмутен.

А пък твоята истинска цел е да отнемеш всякакво право на самозащита от онези, които желаеш да унищожиш.

Ричард е човек, който осъзнава реалната заплаха от вярванията на Ордена. Той не позволява на половинчати въпроси да го отклоняват от истината. Съзнава, че за да оцелее, трябва да е достатъчно силен да премахне заплахата, независимо от формата, която тя приеме — дори и ако трябва да унищожи нивята, които изхранват твоите хора и им дават сили да прерязват гърлата на мирните жители.

Ричард знае и простата истина, че без победа неговият народ не може да оцелее.

— Онези хора си причиняват сами страдание, като се противопоставят на праведните учения на Ордена — отбеляза Джаганг.

Докато се разхождаше напред-назад, готов всеки миг да избухне, ръката му отново се стегна в юмрук. Не обичаше някой да оспорва твърденията му, така че се насочи към Ничи и ги повтори още по-натъртено, сякаш със силата на гласа си и лъхачтата от него заплаха ще разреши въпроса.

— Ричард Рал само доказва своята поквара и неморалността на онези, които води, като изпраща хората си да убиват невинни жени и деца от Стария свят, вместо да се изправи и бие срещу нашите войници. Издевателствата му над жени и деца само доказват, че е страхлив разбойник. Наш дълг е да освободим света от такива грешници.

Ничи впи в него смразяващия поглед, който някога използваше срещу онези, отказали да се подчинят на волята на Ордена. Този поглед често бе предшествал действия, спечелили ѝ името Господарка на смъртта — поглед, който сепна дори императора.

— Понеже си прониквал в съзнанието на Сестра Улиция, знаеш каква беше тактиката, която според нея щеше да ѝ осигури безопасност чрез връзката с Ричард и ще предпази съзнанието ѝ от теб. Улиция знаеше, че за Ричард животът е най-висшата ценност и затова измисли план да използва силата на Орден, за да освободи Пазителя на Подземния свят от тъмницата му в света на мъртвите и по този начин да даде на Ричард Рал безсмъртие. Само дето мисълта, че Ричард няма да повярва на тази размяна, камо ли да я приеме, дори не ѝ бе минавала през ума. Тя си мислеше, че докато не направи предложението и не получи отказ, намерението ѝ да му дари вечен живот ѝ осигурява имунитет срещу твоята способност да пътешестваш в сънищата. Ти обаче вече тайно беше проникнал в съзнанието на Улиция. И така разбра кое е най-важното за Ричард — животът.

Това за теб е непонятно. За Ордена животът няма стойност. Учат ни, че животът ни е безсмислено преходно състояние по пътя към вечността на отвъдното; черупка, в която пребивава душата ни, докато достигне по-висше ниво на съществуване. За Ордена най-висшата ценност е смъртта.

За теб хората, които ценят живота, са слаби, низши същества. Не можеш да разбереш какво означава животът за човек като Ричард, но знаеш как да използваш наученото.

Опита се да попречиш на Ричард да се изправи пред по-голямото предизвикателство, а именно да защитава всеки живот. Като разпространяваш твърденията, че той е убиец, смяташ, че можеш да сломиш смелостта му, да не му позволиш да напада от страх да не убие цивилни и така да го принудиш да се отбранява.

Като опитен воин знаеш много добре, че война не се печели с отбрана. И Ричард го знае.

Целта на твоите скандални обвинения срещу човек, който толкова цени живота, е да го дискредитираш, да го набедиш и омърсиш, за да не посмее да предприеме онези действия, които победата изисква.

Опитваш се с половинчати истини да отклониш вниманието от реалното значение на твоите вярвания и да привлечеш други към изкривената идеология на Ордена. Прехвърляш собствената си вина другаде, защото знаеш, че така ще внесеш смут.

Но в крайна сметка тези драматични обвинения са просто прикритие — опит да си намериш извинение.

И двамата знаем, че Ордена оставя след себе си море от трупове на жени и деца, но в скалъпените ти нападки тази информация липсва.

Аз бях там, когато Ричард даде заповедите на войската. Знаем истината. И тя е, че съзнанието на повечето хора в Стария свят е необратимо помътно от фанатичното следване на идеи, които водят единствено до страдание и смърт. Онези хора вече не могат да бъдат спасени с думи. Ричард знае, че единственият начин да се справи със злото, да съсече връзката на един народ с него, е да направи нетърпимо поддържането на тези вярвания.

Ордена сам превърна тази война във война на живот и смърт. Ричард е наясно, че тези хора не могат да оцелеят, като се опитват да съжителстват с такова зло или като оправдават онези, които го подклаждат.

Стремежът на Ордена е да изкорени свободата. Ричард разбира, че трябва да премахне източника на тези вярвания, иначе свободомислещите хора навсякъде ще погинат.

Войната е нещо ужасно. Колкото по-бързо приключи, толкова по-малко страдание и смърт ще има. Това е целта на Ричард. Той няма да се спре пред нищо.

Всъщност на войниците бе заповядано, където е възможно, да избягват да причиняват излишно зло, но най-важното е да бъде сложен край на войната. Това означава Ордена да бъде поставен в невъзможност да продължава да я води. За пореден път Старият свят е жертва на разрушителните щения на Ордена. Колко много живот похабиха те? Докога?

Ричард съзнава, че светът на живота трябва веднъж завинаги да бъде освободен от проказата на Ордена. И има кураж да го стори. Няма да се остави да бъде разубеден от твоите подигравки. Не го интересува какво мислят другите за него. Иска само да е сигурен, че повече не могат да навредят на него и на онези, които обича.

И за да стане това, онези, които проповядват омраза, ще бъдат изловени и убити.

Д'Харанската армия може да не е и наполовина толкова голяма, колкото тази на Императорския орден, но и така ще успеят да ви задушат. Ще изгорят реколти и градини, ще разрушат мелници и конюшни, ще срутят бентове и канали. Всеки, който застане на пътя към унищожаването на способността на Стария свят да води война, ще бъде пометен.

Което е по-важно обаче — онези войници ще пресекат пътя на доставките на север. Единствената цел на Ричард е да не ти позволи да продължиш да убиваш онези хора.

Без провизии армията ти ще отслабне и погине тук, на сред пустошта. Това също е победа.

Джаганг се усмихна по начин, който на свой ред накара Ничи да се сепне.

— Скъпа, Старият свят е огромен. Нека хабят усилия да унищожават реколти. Не могат да огреят навсякъде.

— Няма и нужда.

— Да, добре — сви рамене той, — може и да могат да нападат конвои с провизии тук-там, но това е неизбежната цена, която хората ни плащат в името на нашата кауза. Жертвите, колкото и много да са, са път за постигане на висшата ни цел.

И понеже съзнавам, че трябва да платим цената, за да стигнем до крайната победа, вече съм наредил значително увеличение на припасите за нашите смели войски на север. Можем да изпратим повече хора и припаси, отколкото Ричард е в състояние да спре.

Народите от Стария свят ще жертват, каквото е нужно, за да осигурят необходимото да продължим напред. Цената се вдигна, но хората ни с радост ще я платят. Сигурно си права, че много от тези конвои с припаси ще бъдат унищожени, но д'харанските сили не разполагат с достатъчно ресурс да пресекат всичките.

Ничи почувства как стомахът ѝ става на топка.

— Доста самоуверено.

— Ако не ми вярваш, сама можеш да се увериш, че не лъжа. Скоро очакваме поредния конвой, който е толкова дълъг, че ще пристига в продължение на два дни. Не се тревожи, смелите ни воители ще имат достатъчно припаси, за да завършат тази война.

— Изглежда не разбираш добре — поклати глава Ничи. — Ако не можеш да заловиш и разбиеш силите на Д'Хара, няма как да спечелиш войната. В Стария свят, както навсякъде, има хора, които жадуват да живеят живота си, както сами намерят за добре. Вредом из Стария свят има такива, които с готовност ще се обърнат срещу Ордена.

Вземи например Алтур'Ранг. Бях там, когато падна. Под управлението на Императорския орден той бе място на повсеместно страдание. Сега, когато тези окови са отхвърлени, животът процъфтява. Други ще видят тази промяна и ще пожелаят и те да имат собствен живот. Да процъфтяват.

Джаганг изглеждаше възмутен от тези думи.

— Да процъфтяват? Тези хора ги очаква сигурна смърт. Ордент справедливо наказва онези, които се отричат от дълга си към ближния. Наказанието им заради проявения егизъм ще се помни с хилядолетия.

— А Д'Хара? Вълците, пуснати срещу стадото ти? Тях няма лесно да премахнеш. Ще продължат да отслабват хватката на Ордена. Ще продължат да преследват онези, изпратили войната далеч на север, и да изкореняват самата сърцевина на Братството на Ордена.

— Скъпа — ухили се Джаганг, — никога не си била по-далеч от истината. Забравяш кутиите на Орден.

— Само две от тях са у теб.

— Засега. Но ще ги имам и трите. И когато това стане, ще пусна силата на Орден да изпълнява волята ни. Тогава всякакъв отпор ще бъде погълнат от огнения порой на праведната ни кауза. Ще използвам силата на Орден да овъгля плътта на всеки от онези войници на Д'Хара, за да могат после да умрат в бавна, мъчителна агония. Преследвани от силата на Орден, няма да има място, където да се скрият. Писъците им ще бъдат звукът на сладкото възмездие за нашите хора, които сега страдат от бруталността им. Освен това ще се погрижа всеки един от онези неверни предатели от Алтур'Танг да се гърчи, задето е предал учението ни.

Силата на Орден ще служи на каузата на Братството на Ордена и накрая ще прекърши верните на Д'Хара... независимо къде се намират.

Лично ще превърна костите на Ричард Рал в пепел. Той е обречен, но още не го осъзнава.

Зловещата усмивка на Джаганг накара Ничи да настръхне.

— Преди това обаче — продължи той с явно удоволствие искам да живее достатъчно дълго, за да види всичко, за да познае истинското страдание. Знаеш колко обичам да оставям онези, които ми се противопоставят, да живеят, за да понесат болката на истинското страдание. — Тук гласът му премина в ръмжене. — За тази цел държа нещо много, много скъпо за Ричард Рал. Когато освободя силата на Орден, най-накрая ще мога да му причиня болка, която дори не може да си представи. Страданието ще сломи духа му, самата му душа, още преди да съм смазал тялото му.

Ничи знаеше, че Джаганг говори за Калан, но не смееше да го изрече на глас. Наложил се да вложи цялата си воля, за да не я погледне, да не се издаде.

— Ние ще победим — заяви той. — Давам ти възможност да се върнеш при мен, в редиците на Ордена. В крайна сметка нямаш друг избор, освен да приемеш волята на Създателя. Време е да поемеш моралната отговорност към ближните си.

Още от мига, в който прекрачи територията на лагера, Ничи знаеше, че няма шанс да избегне неизбежното. Никога вече нямаше да види Ричард или свободата.

— Нищо не можеш да постигнеш с детинското си увлечение по Ричард Рал — махна презрително с ръка Джаганг.

Ничи знаеше какво ще последва, ако откаже да се подчини на волята му и не приеме предложението му. Той щеше да направи всичко много по-мъчително.

Сега обаче тя имаше контрол върху живота си и нямаше да се откаже от него току-така.

— Ако наистина смяташ да превърнеш Ричард Рал в прах — каза тя възможно най-снизходително, — ако наистина за теб той е просто маловажен проблем, защо толкова се интересуваш от него? — повдигна предизвикателно вежда тя. — Най-вече защо толкова ревнуваш от него?

С пламнало лице Джаганг я сграбчи за гърлото. Подхвана я с вик и я хвърли на леглото. Ничи си пое рязко въздух, миг преди той да се стовари върху нея. Възседна я през корема, после се наведе встрани и взе нещо. Тя едва дишаше под тежестта му.

Месестата му ръка сграбчи лицето ѝ, за да не може да се извърти, макар тя да не направи опит да се съпротивлява. С двата пръста на другата си ръка издърпа долната ѝ устна. Проблесна наострено шило, което той промуши през устната ѝ, след което го завъртя, за да разшири дупката. Рукнаха сълзи. Ничи не смееше да помръдне, за да не се отпори цялата ѝ устна.

Джаганг извади шилото ѝ промуши на негово място златна халка.

Приведе се и я затвори със зъби.

— Ти си моя — изсъска. — Докато не реша, че искам да умреш, животът ти ми принадлежи. Най-добре да заличиш от съзнанието си Ричард Рал. Когато приключи с теб, ще те предам на Пазителя заради предателството ти.

Изправи се и я зашлеви. Зъбите ѝ изтракаха от силата на удара.

— Край на разврата ти с Ричард Рал. Скоро ще започнеш да си признаваш, че всичко е било, за да ме накараш да ревнувам, докато на практика през цялото време си искала да се върнеш в леглото ми. Нали така?

Ничи го погледна апатично. Получи юмрук в лицето.

— Признай си!

Тя събра всичките си сили, за да успокои гласа си.

— Не можеш да накараш някого да те обича, като го пребиваш.

— Ти ме принуждаваш да те удрям! Ти си виновна! Нарочно казваш неща, които ще ме ядосат. Нямахте да ти посягам, ако не ме предизвикваше непрекъснато. Вината е изцяло твоя.

И сякаш за да подсили думите си, ѝ нанесе още два тежки удара. Тя се опита да не обръща внимание на болката — доколкото можеше. Знаеше, че това е само началото.

Вдигна поглед към него. Не каза нищо. Достатъчно пъти се бе намирала под него и много добре знаеше какво следва.

Вече бе започнала да се пренася в онова закътано местенце в съзнанието си. Не обръщаше внимание на мъжа отгоре ѝ, който не преставаше да я удря. Извъртя поглед към тавана. Почти не усещаше дъжда от юмруци. Болката достигаше само тялото ѝ — там някъде далеч.

Започна да диша през балончета кръв.

Съзнаваше, че той я съблича, че огромните му ръце я опипват, но успяваше и това да игнорира.

Докато Джаганг я налагаше, възсядаше и разтваряше насила краката ѝ, тя си мислеше за Ричард, за това как той винаги се бе отнасял към нея с уважение.

Когато истинският кошмар настъпи, вече се бе пренесла другаде.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

РЕЙЧЪЛ ИЗБЪРСА ПОТТА ОТ ЧЕЛОТО СИ с опакото на ръката си. Знаеше, че веднага щом спре да се движи, ще ѝ стане студено, но в момента се потеше. Не можеше да остави работата си, защото бързаше. Съзнаваше, че през нощта ще трябва все пак да си почине, но въпреки това изпитваше нужда да бърза, така че продължи трескаво да строи подслона си.

Не искаше да си помисля какво ще ѝ се случи, ако не побърза.

Боровите клони, които бе насякла и подпряла о ниската каменна преграда, щяха да спрат част от студения вятър. Подпряла ги бе с изсъхнали кедрови съчки, намерени наблизко. Не беше лесно да се режат пресни борови клони с нож. Чейс я научи как да си прави заслон. Сигурно нямаше да е особено очарован от този, но това беше най-доброто, на което бе способна, без да разполага дори с малка брадва. Или поне толкова имаше желание да направи. Най-много от всичко искаше да бърза.

Спъна коня си наблизко, след като го остави да се напие до насита от близкото поточе. Постара се да му остави достатъчно дълго въже, че да може да пасе от рядката трева покрай брега.

С помощта на огнилото от дисагите запали огън на самия вход на заслона. Страшно беше да си сам из пущинака посред нощ. Сигурно имаше мечки, планински лъвове или вълци. Огънят ѝ създаваше чувство за безопасност, за да подремне малко в очакване на зората. Не можеше да тръгне преди видело. Трябваше да продължи. Трябваше да бърза.

Щом усети, че ѝ става студено, хвърли още една-две от събраните по-рано съчки в огъня, после се сви в малкото одеяло, застлано върху борови клонки. От Чейс знаеше, че постеля от свежи борови или смърчови клони изолират и пазят топло. Опря гръб в скалата, за да не може нищо да се промъкне незабелязано. Със сгъстяването на мрака страхът ѝ се засилваше.

Вместо да мисли за страховете си, придърпа дисагите и извади парче сушено месо. Отхапа малко и го смука известно време, за да може вкусът му да засити силния глад. Останала ѝ бе съвсем малко храна и се опитваше да я пести. Не след дълго обаче вече дъвчеше и преглъщаше.

Отчупи парче твърда питка и го поръси с малко вода от меха, за да поомекне, преди да се опита да отхапе. Беше твърдо като камък. Сушеното месо беше по-лесно за дъвчене, но питките бяха повече.

По пътя търси горски плодове, но сезонът им отдавна бе отминал. Един ден мярна дива ябълка. Плодовете ѝ бяха съсухрени, но иначе изглеждаха достатъчно хранителни. Само че тя знаеше, че не бива да яде червени плодове. Червените плодове бяха отровни. Колкото да ѝ беше писнало от сушено месо и питки, нямаше желание да се трови.

Поседя известно време, загледана в огъня, съсредоточена в твърдото парче месо в устата си. През цялото време се слушваше за някакъв шум отвън. Не искаше да я изненада някое диво животно, сметнало, че от нея става добра вечеря.

Когато вдигна поглед, от другата страна на огъня стоеше жена.

Рейчъл пое рязко въздух. Инстинктивно понечи да се отдръпне, но зад гърба ѝ бе само скалата. Реши, че може да успее да се промъкне отстрани, ако се наложи. Грабна ножа.

— Не се страхувай, моля.

Стори ѝ се като най-милия, нежен и приятен глас, който някога е чувала. Но беше обучена да не се поддава на мили думи.

Взря се в жената, като се опитваше да реши как да постъпи, а онази отвърна на погледа ѝ. Не изглеждаше заплашително. Нямаше нищо недружелюбно в действията ѝ. Но пък се бе появила от нищото.

Нещо в нея ѝ се видя бегло познато. Приятният ѝ глас все още отекваше в съзнанието ѝ. Жената беше красива, с гладка, добре оформена руса коса. Ръцете ѝ висяха отпуснати, със склучени отпред пръсти. Облечена бе в семпла, дълга до земята ленена роба. Шалът около раменете ѝ изглеждаше боядисан с къна.

Скромната ѝ дреха говореше, че е от народа, не от хората с благородно потекло. От живота си в двореца в Тамаранг обаче Рейчъл знаеше много неща за благородничките. Те обикновено носеха неприятности.

— Моля те, позволи ми да поседя край огъня ти — помоли жената с глас, който накара Рейчъл да осмисли всяка дума.

— Не.

— Не?

— Не. Не те познавам. Не се приближавай.

Жената леко се усмихна.

— Сигурна ли си, че не ме познаваш, Рейчъл?

Малката преглътна с усилия. По кожата ѝ пробягаха тръпки.

— Откъде знаеш името ми?

Усмивката леко се разшири — не лукаво, а нежно, с добрина. В очите на жената също имаше някаква нежност, сякаш бе неспособна да причини зло никому. Това обаче не намали предпазливостта на Рейчъл. И преди я бяха мамили дами с добронамерен поглед.

— Би ли искала да хапнеш нещо различно от сухоежбината?

— Не. Благодаря — отвърна Рейчъл. — Искам да кажа, много мило от твоя страна, но не, благодаря.

Жената се наведе и вдигна нещо от земята зад нея. Изправи се и Рейчъл видя наниз дребни пъстърви.

— Тогава имаш ли нещо против да си ги приготвя на твоя огън? — вдигна рибите жената.

Мислите на Рейчъл бяха объркани. Трябваше да бърза. Единствено върху това съумяваше да се фокусира — трябваше да бърза. Но сега не можеше да продължи. Налагаше се да изчака до зазоряване.

— Ами да, няма проблем да използваш огъня.

Жената отново се усмихна. Тази усмивка подейства на Рейчъл като балсам.

— Благодаря ти. Няма да ти преча.

Непознатата се завъртя и изчезна в тъмнината. Рейчъл нямаше представа къде е отишла, нито пък защо. Нанизът остана на земята. Рейчъл седеше в тъмнината и се заслушваше, докато огънят пукаше и пращеше. Стискаше ножа здраво и се напрягаше да улови в тъмнината навън някакъв знак, че жената не е сама.

След малко обаче тя се появи с голям наръч кленови листа, част от които натезжали от кал. Без да каже нищо, седна и се зае да приготвя рибата. Уви всяка в отделно чисто листо, после ги нареди в калта, покри ги, запечата ги с още кал и накрая уви всичко в още един слой

листа. След това внимателно постави тази своеобразна кална фурна върху огъня.

През цялото време Рейчъл я наблюдаваше. Не можеше да откъсне очи от нея. Усещаше неистово желание да е по-близо до нея. Но предпазливостта ѝ не го позволяваше.

Да не говорим, че бързаше.

Жената се отдалечи, очевидно, за да не я плаши, и седна на земята с подвити крака, докато изчака рибата да се сготви. Пламъците танцуваха на студения нощен въздух и при всяко изпукване хвърчаха искри. От време на време жената се протягаше да сгрее ръцете си.

Рейчъл се насилваше да не мисли за рибата. Ухаеше прекрасно. Представяше си колко вкусна ще стане. Но вече беше казала, че не иска.

Тогава си спомни, че един от въпросите ѝ остана без отговор.

— Откъде ми знаеш името?

— Изглежда, добрите духове са ми го прошепнали — сви рамене жената.

Рейчъл помисли, че това е най-голямата глупост, която някога е чувала. Не можа да сдържи смеха си.

— Истината е — продължи жената с по-сериозен поглед, — че те помня.

Отново усети, че настръхва.

— От двореца в Тамаранг?

— Не, отпреди.

— От сиропиталището? — смръщи вежди Рейчъл.

Жената кимна. Внезапно се натъжи.

Заедно продължиха да следят танца на пламъците, който осветяваше гладката стена и заслона от борови клони. В далечината койоти виеха протяжно и самотно. При всеки вой Рейчъл се чувстваше благодарна за огъня. Ако не беше той, лесно можеше да стане плячка на вълците и други животни.

Буболечките наоколо цвъртяха и жужаха, а нощните пеперуди се въртяха в кръг на светлината. Водовъртежи от искри се издигаха в нощното небе, сякаш нетърпеливи да отидат при звездите. От всичко това на Рейчъл ѝ се доспиваше.

— Мисля, че рибите са готови — обади се жената жизнерадостно.

Приблѝжи се и с помощта на прѝчка издѝрпа импровизирания прѝстен съд. Разтвори листата на земята и рибата се показа. Беше гореща и крехка.

Жената откъсна парче, опита го и измърка от удоволствие.

После премести останалото върху чисто кленово листо и го предложи на Рейчъл. Момичето седеше, втренчена в протегнатата рѝка. Беше казала, че няма да яде.

— Благодаря ти, но аз си имам храна. Рибата си е за теб.

— Глупости, има предостатѝчно. Моля те, направи ми компания. Поне мѝничко хапни. В крайна сметка използвах огъня, който ти сама си запалила, и това е най-малкото, което мога да ти предложи като благодарност.

Рейчъл не откъсваше поглед от вкусната на вид риба върху листото.

— Ами добре, ще изям една, ако нямаш нищо против.

Жената се усмихна и изведнѝж светѝт сякаш засия. Рейчъл си помисли, че сигурно такава е майчината усмивка — изпълнена с неподправена радост от чудото, наречено живот.

Удѝржа се да не погълне рибата наведнѝж. Добре че беше гореща. А имаше и остри малки костици. Толкова беше приятно да поеме топла храна, че ѝ идеше да заплаче от радост. Когато изяде първата риба, жената ѝ подаде втора. Рейчъл я взе без колебание. Беше жизненоважно да се храни. Казваше си, че трябва да има сили да побърза. Крехката риба утоли острия глад, загнезден дълбоко в стомаха ѝ. Изяде общо четири.

— Утре недей да пришпорваш коня си толкова, ще го умориш.

— Откъде знаеш? — примига изненадано тя.

— Запознах се с него по пътя към бивака ти. Направо е в окаяно състояние.

Рейчъл изпита жалост към животното, но трябваше да бърза. Не биваше да позволи нищо да я забавя. Трябваше да бърза.

— Ако намалѝ ход, ще ме хванат.

— Кой ще те хване? — надигна глава жената.

— Гоблините.

— Аха, разбирам.

— Гоблините ме преследват. Щом забавя ход, започват да ме настигат. — От очите на Рейчъл потекоха сълзи. — Не искам

гоблините да ме хванат.

За миг жената се озова до нея, обгърна я покровителствено с ръка. Беше толкова хубаво, че Рейчъл заплака, изведнъж усетила се в безопасност. Трябваше да бърза. Толкова се страхуваше.

— Ако умориш коня — каза жената с тих, нежен глас, — гоблините със сигурност ще те хванат, нали? Намали малко. Имаш време.

Рейчъл се сгуши в обятията ѝ.

— Сигурна ли си?

— Сигурна съм. Трябва да оставиш коня да си възвърне силите. С нищо няма да си помогнеш, ако умориш животното. Вярвай ми, не би искала да останеш наред пустошта без кон.

— Защото тогава гоблините ще ме хванат?

— Защото гоблините ще те хванат — кимна жената.

Рейчъл затрепери, жената я прегърна по-силно, докато се успокои. Рейчъл осъзна, че е захапала подгъва на роклята си, както правеше като малка.

— Протегни ръка — каза жената със същия успокояващ глас, — имам нещо за теб.

— Какво?

— Дай ръка.

Рейчъл протегна разтворена длан и жената сложи нещо малко отгоре. Рейчъл го приближи, за да види по-добре. Беше късо и право.

— Сложи го в джоба си.

— Защо? — вдигна поглед към нежното лице, което я гледаше, Рейчъл.

— Да го използваш при нужда.

— Нужда? За какво ще ми е нужно?

— Когато дойде времето, ще разбереш. Ще разбереш, че ти е нужно. И когато това стане, спомни си, че е в джоба ти.

— Ама какво е това?

— То е онова, от което имаш нужда, Рейчъл — разля се отново онази прекрасна усмивка.

Колкото и да бе объркана, Рейчъл не можеше да реши загадката. Просто пусна дребното нещо в джоба си.

— Някаква магия ли е?

— Не. Не е магия. Но от него имаш нужда.

— То ще ме спаси ли?

— Трябва да тръгвам вече — каза жената.

Рейчъл почувства как в гърлото ѝ засяда буца.

— Не можеш ли да поседиш до огъня още малко?

Жената я погледна с разбиращ, нежен поглед.

— Мисля, че бих могла.

Рейчъл отново почувства как настръхва.

— Ти си майка ми, нали?

Жената помилва косата ѝ. Усмивката ѝ бе тъжна. По бузата ѝ се търкулна сълза.

Рейчъл знаеше, че майка ѝ е мъртва или поне така ѝ бяха казали.

Може би това беше добрият дух на майка ѝ.

Рейчъл понечи да заговори отново, но майка ѝ нежно сложи пръст на устните ѝ и притисна главата ѝ до гърдите си.

— Имаш нужда от почивка. Аз ще бдя над теб. Спи сега. С мен си в безопасност.

Рейчъл бе толкова уморена. Заслуша се в прекрасния звук от туптенето на майчиното сърце. Обгърна я с ръце и притисна лице в гърдите ѝ.

Имаше хиляди въпроси, но не мислеше, че би могла да прокара и една дума през буцата в гърлото си. Освен това не ѝ се говореше особено. Просто искаше да се приюти в майчината прегръдка.

Колкото и да обичаше Чейс, сегашното чувство бе толкова специално, че съзнаваше колко нечестно би било да го сравнява с което и да е друго. Чейс обичаше с ожесточение и това бе прекрасно по особен начин. Бяха като две половини от едно цяло.

Рейчъл разбра, че е спала, когато отвори очи и видя зората. Тъмни виолетови облаци сякаш се опитваха да скрият приближаващата от изток светлина.

Изправи се рязко.

От огъня бе останала само студена пепел.

Беше сама.

Преди да се замисли за каквото и да било, преди да си даде време да се натъжи, осъзна, че трябва да бърза.

Трескаво събра малкото си вещи — одеялото, огнивото, меха с вода — и ги набута в дисагите. Недалеч видя коня, който я гледаше.

Щеше да се постарее да не го пресилва. Ако с него се случеше нещо, щеше да се наложи да се придвижва пеша.

И тогава гоблините щяха да я хванат.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

КАЛАН НЕЖНО ОБХВАНА С ДВЕ РЪЦЕ потрепващата отпусната ръка на Ничи. Надяваше се, че в това простичко действие обляната в кръв жена в леглото на Джаганг ще намери някаква утеха. Колкото и да ѝ съчувстваше, Калан не можеше да ѝ помогне много.

Това бе страшна, ужасяваща нощ. Джаганг често водеше пленнички в леглото си. Нерядко ги нараняваше — дали защото не съзнаваше силата си, или защото искаше да ги накаже, задето се съпротивляват.

Това бе различно. Върху Ничи той изливаше дивата си ревност.

Никоя от онези жени не бе наранявал по такъв начин. Калан знаеше, че дълбоко в себе си той си откъщава, връща си, кара Ничи да плати цената, задето му е била невярна.

Но, от друга страна, случилото се беше и демонстрация за Калан какво да очаква, когато паметта ѝ най-накрая се възстанови. Тя се опита да прогони от ума си нещата, които видя и чу, за да не ѝ прилошее. Вместо това се съсредоточи върху настоящето и бъдещето.

Обърна се да вдигне меха с вода от пода. Ничи я стисна леко за другата ръка, изглежда, от страх да не загуби човешкото съчувствие, събрано в този допир.

— Ето — прошепна Калан едва доловимо и опря меха до устните ѝ. Петна засъхнала кръв покриваха лицето и косата ѝ.

Ничи продължаваше да държи леко ръката на Калан, но не реагира.

— Пий — насърчи я Калан, — вода е.

Ничи не направи усилие. Калан навлажни с няколко капки нацепените ѝ устни. Ничи преглътна, после извърна глава с болезнен вик.

— Шшш — настоя Калан. — Знаем, че боли, но се опитай да не викаш. Трябва да се опиташ да изпиеш няколко глътки. Имаш нужда от вода. Когато си ранена, тялото ти се нуждае от вода, за да оздравее.

Имайки предвид колко я бе душил, докато я насилваше яростно, цяло чудо бе, че Джаганг не бе строшил гръкляна ѝ. Мощните му ръце бяха оставили след себе си ярки синини, и то не само по шията.

Сините очи на Ничи бавно се отвориха и потърсиха лицето на Калан, която седеше на пода до леглото. Беше приведена към Ничи и се опитваше да шепне, за да не я чуят хората пред спалнята. Не искаше никой да чуе, че говори с Ничи. Ничи от своя страна бе предпочела Джаганг да не разбира, че тя вижда Калан. Самата Калан смяташе за мъдро никога да не се казва на врага повече, отколкото е абсолютно наложително, а Ничи очевидно споделяше това мнение.

Колкото и неудобно бе да се протяга към леглото, Калан не смееше да се отдели от килима. Знаеше какви биха били последствията, ако стане, когато Джаганг ѝ е казал да седи на пода.

По линията на скалпа на дясното слепоочие на Ничи имаше открита рана, която продължаваше да кърви. Яростен удар на обсипания с пръстени юмрук на Джаганг бе откъснал кожа. Калан взе парче плат, сгъна го и нежно го притисна върху раната, като се опита да залепи висящата кожа на мястото ѝ и да спре кървенето. Само за миг платът прогизна с кръв. Колкото и да желаше да помогне, нямаше какво повече да направи, освен да се опитва да спре кървенето и да ѝ даде няколко капки вода.

Раната от златната халка на долната устна на Ничи продължаваше леко да кърви на малка ивица, която се стичаше по брадата отстрани на шията, но не беше толкова сериозна, колкото на челото, така че Калан не се занима с нея.

Отмести внимателно една руса къдрица от лицето на Ничи.

— Толкова съжалявам за онова, което ти причини.

Ничи кимна едва забележимо, а челюстта ѝ потрепери леко от усилието да сдържи сълзите.

— С цялото си сърце исках да го спра — прошепна Калан.

Ничи избърса с върха на пръста си сълзата, която се стичаше по бузата на Калан.

— Нищо не можеше да направиш — изрече с усилие тя. Нищо.

Гласът ѝ бе слаб, но бе запазил частица от предишното изящество. Глас, който идеално подходеше на всичко останало в нея. Калан не си бе представяла, че е възможно такъв прекрасен глас да

носи такова справедливо презрение, каквото бе демонстрирала към Джаганг.

— Никой нищо не може да направи — прошепна Ничи и притвори клепачи. — Освен може би Ричард.

Калан огледа за миг внимателно лицето ѝ.

— Наистина ли мислиш, че Ричард Рал може да направи нещо?

— Извинявай — усмихна се Ничи на себе си. — Не осъзнах, че съм го казала на глас. Къде е Джаганг?

Калан вдигна парцалчето и видя, че раната отдолу е престанала да кърви.

— Не го ли чу, като излезе? — попита тя и махна окървавения плат.

Ничи поклати леко глава. Калан отново вдигна меха с вода. Ничи кимна. При всяка глътка лицето ѝ се разкривяваше, но продължи да пие.

— Ами — каза Калан, когато Ничи спря да пие, — някой го извика. Отиде до входа и някакъв мъж му каза нещо приглушено. Не можах да чуя всичко, ставаше дума за нещо, което са намерили. Джаганг се върна и се облече. Съдейки по бързината, с която скочи в дрехите си, изглежда, нямаше търпение да види, каквото са открили. Каза ми да не мърдам от мястото си. После качи коляно на леглото, наведе се над теб и прошепна, че съжалява.

Ничи се засмя приглушено, но замлъкна от последвалата болка.

— Той е неспособен да изпитва съжаление към никого, освен към самия себе си.

— Несъмнено — отвърна Калан. — Както и да е, обеща да доведе някаква Сестра да те лекува. Прокара ръка по лицето ти и повтори, че съжалява. После спря и те погледна разтревожено. Приведе се още по-близо и каза: „Моля те, Ничи, не умирай.“ После изскочи навън и ми каза да не мърдам от пода.

Не знам кога ще се върне, но предполагам, че поне Сестрата ще дойде всеки момент.

Ничи кимна, но, изглежда, не я интересуваше дали ще я излекуват. Калан донякъде разбираше желанието ѝ по-скоро да потъне във вечен мрак, отколкото да се изправи пред онова, което щеше да представлява животът ѝ отсега нататък.

— Ужасно съжалявам, че те е заловил, но нямаш представа колко е прекрасно и някой друг да ме вижда, някой, който не е от тях.

— Представям си.

— Джилиан каза, че те е виждала и преди. С Ричард Рал. Разказа ми малко за теб. Наистина си толкова красива, колкото те описа.

— Някога майка ми казваше, че красотата е от полза само на развратниците. Може би е била права.

— А може би просто ти е завиждала. Или е била глупава.

Ничи се усмихна толкова широко, сякаш щеше да избухне в смях.

— По-скоро последното. Тя мразеше живота.

Калан отмести поглед и подхвана някакъв конец от кувертюрата.

— Значи познаваш Ричард Рал добре?

— Доста добре.

— Влюбена ли си в него?

Ничи се извърна и дълго гледа Калан право в очите.

— Не е толкова просто. Имам задължения.

— Разбирам — усмихна се леко Калан. — Зарадва се, че Ничи не се опита да я излъже.

— Имаш прекрасен глас, Калан Амнел — прошепна Ничи, без да отделя очи от нея. — Наистина.

— Благодаря ти, но на мен не ми се струва особено прекрасен. Понякога имам чувството, че съм като крякаща жаба.

— Никак даже — усмихна се Ничи.

— Значи ме познаваш? — смръщи чело Калан.

— Не съвсем.

— Но знаеш името ми. Знаеш ли нещо за мен? За миналото ми? Коя съм аз наистина?

Сините очи на Ничи я огледаха с любопитство.

— Само каквото съм чувала.

— И какво е то?

— Че си Майката Изповедник.

Калан премести кичур коса зад ухото си.

— И аз така разбрах.

Погледна отново към входа, платницето беше спуснато, а гласове не се чуваха. Обърна се пак към Ничи.

— За съжаление не знам какво означава това. Аз самата не знам много за себе си. Сигурно разбираш, че е доста неприятно. Толкова се потискам, че не мога да си спомня нищо...

Гласът на Калан замря, защото Ничи притвори очи в неистова болка. Не можеше да диша. Калан сложи ръка на рамото ѝ.

— Дръж се, Ничи. Моля те, не се предавай. Всеки момент ще дойде Сестра да те лекува. И мен са ме наранявали ужасно и после са ме лекували. Знам, че са способни. Когато дойдат, ще се справиш.

Ничи кимна леко, но не отвори очи. На Калан ѝ се щеше Сестрите да побързат. Тъй като нямаше какво друго да направи, тя ѝ даде още няколко глътки вода, после намокри парцала и нежно избърса челото ѝ.

Калан се разкъсваше между заповедта да не мърда от мястото си и порива да изтича навън и да прати някой да извика Сестра. Знаеше обаче, че яката около врата ѝ ще я повали на земята още преди да направи първата крачка. До известна степен бе изненадващо, че още не се е появила някоя Сестра. Обикновено имаше поне една на разположение.

— Никога не съм виждала някой да се опълчва на Джаганг като теб — заговори Калан.

— Не че имаше смисъл — започна Ничи и спря да си поеме дъх. — Така или иначе щеше да направи каквото е решил. Но поне не с мое съгласие.

Калан се усмихна на непреклонния ѝ дух.

— Джаганг ти беше ядосан още преди да дойдеш. Сестра Улиция му каза, че си влюбена в Ричард. Не преставаше да говори за това.

Ничи се ококори, но продължи да гледа втренчено тавана, без да отговаря.

— Затова Джаганг те разпитваше, заради всичко, което Сестра Улиция му наговори. Ревнуваше.

— Няма причина да ревнува. Трябва повече да се тревожи, че някой ден ще го убия.

Калан отново се усмихна. После се запита дали Ничи има предвид, че Джаганг няма причина да ревнува, защото между нея и Ричард няма нищо или защото има, но императорът няма право над онова, което става в сърцето ѝ.

— Мислиш ли, че някога ще ти се отдаде възможност да го убиеш?

В недоволството си Ничи повдигна леко ръка, после я отпусна.

— Вероятно не. Мисля, че по-скоро той ще убие мен.

— Може би ще успеем да измислим нещо преди това. Как изобщо успя да те залови?

— Бях в Двореца.

— Намерили са таен вход?

— Да. През забравените катакомби под полетата Азрит и под платото. Изглежда, подземните зали и тунели са били изоставени преди хилядолетия. Мисля, че тези, които ме заловиха, са били изпратени да разузнаят. Още не са започнали да навлизат в Двореца, но скоро ще са готови, сигурна съм.

Калан осъзна, че точно това бяха открили в изкопа. Сега, когато имаха начин да влязат, беше само въпрос на време да нахлуят в Двореца и изтребят всички. Знаеше, че стане ли това, вече няма да има надежда. Джаганг щеше да унищожи последната твърдина срещу Императорския орден. Той щеше да властва над света.

Това бе сигурно, ако успееше да намери третата кутия на Орден. Калан не се съмняваше в думите му, че скоро и това ще стане. Изглежда, изтичаше времето не само на Ричард Рал, но и на свободата изобщо.

С трепереща брадичка Ничи се обърна към Калан.

— Моля те, завий ме.

— Извинявай. Сама трябваше да се сетя.

Всъщност беше се сетила, но бе сметнала, че може да влоши нещата, ако завивката залепне върху раните на Ничи. Иначе много добре разбираше желанието ѝ да я покрият.

Протегна се, хвана края на завивката и я издърпа, без нито за миг да забравя яката. Трябваше да внимава да не се отдели от пода.

— Благодаря — каза Ничи, когато с усилие успя да намести завивката върху себе си.

— Не бива да се срамуваш.

— Какво искаш да кажеш? — намръщи се леко Ничи.

— Не бива никога да се срамуваш, че си жертва. Ти нямаш никаква вина. Трябва единствено да чувстваш гняв срещу това

насилие. Не си направила нищо, за да го насърчиш. Беше изнасилване, както самата ти каза.

— Благодаря — усмихна се едва Ничи и докосна бузата на Калан.

— Джаганг заплаши да направи същото и с мен — въздъхна дълбоко Калан.

Ничи стисна леко ръката ѝ в знак на подкрепа. Калан се поколеба, но после продължи:

— Единствената причина да не го е сторил е, че иска да бъде лошо. Каза ми, че ще изчака, докато разбере коя съм. Каза, че когато си спомня миналото си и коя съм, ще бъде много по-ужасно. Каза, че иска „той“ да види. Джаганг твърди, че иска така да унищожи и двамата ни, да унищожи всичко.

Ничи затвори очи и ги покри с ръка, сякаш неспособна да понесе тази мисъл.

— Очевидно става дума за някой от миналото ми. Знаеш ли за кого?

Отговорът на Ничи дойде сякаш след цяла вечност.

— Съжалявам, но не си спомням нищо за теб или за твоето минало. Знам само онова, което съм чула, като например името ти и това, че си Майката Изповедник.

Калан кимна. Усещаше, че това не е всичко. Убедена беше, че Ничи знае повече, отколкото признава, но реши, че е най-добре да не я притиска. В този момент всяко насилие над нея да направи каквото и да е против волята си изглеждаше немислимо жестоко. Вероятно си имаше причини да не казва повече. Може би те бяха лични и нямаха общо с Калан.

Калан се усмихна, решена да отклони разговора от тази мрачна тема.

— Харесаха ми нещата, които каза за Ричард Рал. Този Ричард, изглежда, е от хората, които харесвам.

— И двамата сте добри хора — усмихна се незабележимо Ничи.

— Какъв е той? — прокара Калан палец по ръба на завивката. — Непрекъснато чувам разни неща за него. Всъщност накъдето и да се обърна, имам чувството, че образът на Ричард Рал е част от живота ми. Опиши ми го — вдигна поглед тя.

— Не знам. Той е просто... Ричард. За него хората, които обича, значат много.

— От онова, което наговори на Джаганг, ми се струва, че знаеш какво мисли той за много неща. Изглежда, прекарваш много време с него. Струва ми се, че за него си много важна.

Ничи махна небрежно с ръка. Обърна се към Калан.

— Пред палатката на Джаганг има редови войници. Знаеш ли защо?

Рязката смяна на темата подсказа на Калан, че засяга въпроси, за които Ничи не иска да говори. Защо ли? Съсредоточи се върху питането на Ничи.

— Тук са, защото ме виждат. Много малко хора могат да ме видят. Сестра Улиция каза на Джаганг, че според нея това е някаква аномалия. След като убих двама от пазачите му и Сестра Сесилия...

Ничи повдигна леко глава с напрегнато лице.

— Убила си Сестра Сесилия?

— Да.

— Как успя да убиеш Сестра на мрака?

— Случи се в Каска, в двореца, в който с Ричард сте видели Джилиан.

— Кой ти каза това?

— Джилиан.

— О — отпусна глава на възглавницата Ничи.

— Джилиан каза, че е помогнала на Ричард да открие книгата „Лавинен огън“, която той търсел из катакомбите на Каска. Точно там Джаганг накрая заловил Сестрите Улиция, Армина и Сесилия. Имали уговорена среща със Сестра Тови. Оказало се, че Тови е вече мъртва, а вместо нея ги чакал Джаганг. Доста се изненадали.

— Сигурна съм.

— Както повечето хора, охраната на Джаганг не ме виждаше, така че докато пътешественикът по сънищата се занимаваше със Сестрите и спореше за някакви книги, аз измъкнах ножовете на пазачите от ножниците. Понеже не ме виждаха, не съзнаваха опасността. Докато седяха и мълчаливо бдяха над своя император, аз ги разпорих със собственото им оръжие. Преди още да паднат на земята, избутах Джилиан пред мен в лабиринта от тунели. Понеже всички се впуснаха след нас към входа, хвърлих един нож натам.

Надявах се да улуча Джаганг, но първа се появи Сестра Сесилия. После ме заловиха, но това позволи на Джилиан да избяга. В крайна сметка нямаше особена полза — въздъхна дълбоко Калан. — Джаганг се върна в лагера с мен и другите две Сестри, но изпрати хора да търсят Джилиан. Накрая я намериха и докараха. Джаганг я използва, за да ме подчини на желанията си. Зави, че ако не изпълнявам, каквото ми се каже и го ядосам, ще и причини ужасни неща.

— Той няма милост.

Калан кимна.

— След онова, което направих, Джаганг осъзна, че му трябват хора, които ме виждат, и претърси целия лагер. Намери неколцина. От тях останаха трийсет и осем.

— Искаш да кажеш, че са били повече? — погледна я Ничи.

— Да.

— И какво им се случи?

— Използвам всяка възможност да ги убивам — погледна я твърдо Калан.

— Много добре — усмихна се Ничи широко.

Калан се усмихна заедно с нея, но внезапно усмивката ѝ угасна.

— Ако убия още някой обаче, ще последват мъчения за Джилиан.

По лицето на Ничи се изписа не по-малка загриженост за Джилиан.

— Не се съмнявай в думите му. Ще го направи, без да му мигне окото.

— Знам. Имаш ли представа защо само някои могат да ме виждат, а повечето не? Дали наистина е аномалия, както твърди Сестра Улиция?

— Сестрите използваха лавинния огън срещу теб. Това заклинание те заличи от спомените на всички. Ричард разбра, че магията има слабо място и...

— Ето виждаш ли? Отново Ричард се намесва в живота ми — поклати глава тя. — Понякога не знам дали това е за добро. — Ничи не отговори, така че тя я подкани да продължи. — Е, как изобщо е открил слабото място?

— Дълга история. Общо взето, се опитвахме да намерим начин за противодействие на лавинния огън.

— Опитвали сте се да ми помогнете? Но нали каза, че не си ме спомняш? Защо ще го правите, ако никой не ме помни?

Когато Ничи се опита да се обърне по гръб, борейки се за въздух, Калан каза:

— Извинявай, знам, че те затрупвам с въпроси, но просто...

— Опитвахме се да сложим край на вредите, които тази магия нанасяше на всички — успя да изрече накрая Ничи след поредния болезнен спазъм. — Проблемът е много по-мощен, не става въпрос само за това, че хората са забравили теб. Лавинният огън е оплел всички ни в мрежата си. Ако излезе от контрол, може да унищожи живота по принцип.

Калан се упрекна наум, че си е позволила да си въобрази, че Ричард Рал всъщност се е опитвал да спаси нея; че може би я познава и тя значи нещо за него.

— Докато хвърлях верификационна мрежа — обясни Ничи, Ричард забеляза в магията уникални комбинации, които му подсказаха, че е замърсена. Това обясняваше много неща. Трябва да прекратим действието на лавинния огън, защото освен че кара всички да те забравят, тя причинява и много по-големи щети.

— Какви например?

Ничи млъкна и си пое дъх с усилие, като потръпваше от болка.

— Понеже магията е замърсена, разрушителният ѝ ефект се разрасна в неочаквани посоки. Опасяваме се, че ако не бъде спряна, ще унищожи съзнанието на онези, които са под нейно влияние. Мисля, че това замърсяване е причината магията да не действа според очакванията. В резултат на това има изолирани случаи на хора, които, изглежда, не са засегнати.

— А какво правя аз в центъра на всички тези събития?

В настъпилата тишина Калан чуваше съскането на газената лампа. Долитащите от лагера звуци сякаш идваха от друг свят.

— Сестрите насочиха магията срещу теб, за да те изпратят незабелязано в Двореца да им донесеш кутиите на Орден. Ключът към кутиите е „Книгата на преброените сенки“. Трябвал им е Изповедник, който да прецени дали книгата, която използват, е фалшификат или истинско копие. Оказала се е истинска.

Калан знаеше, че има и още, но по някаква причина Ничи заобикаляше някои неща.

— Де да можех да поговоря с Ричард Рал. Дали той би могъл да ми даде някои отговори.

— Би било добре да се срещнете. Но на този етап изглежда малко вероятно.

Калан искаше да попита дали някога е имало по-голяма вероятност. Помисли си, че Ничи току-що ѝ е разкрила повече, отколкото съзнава или е възнамерявала.

— Съжалявам, че трябва да го кажа, но мисля, че двете с теб едва ли ще доживеем да видим края на тази война. Все пак мислиш ли, че Ричард Рал ще може да спре тази лудост? Поне заради другите.

— Не знам, Калан. Мога само да ти кажа, че единствено той е способен да го стори.

Калан хвана отново ръката на Ничи.

— Тогава, ако наистина е способен, надявам се да те спаси. Ти трябва да бъдеш с него. Ти го обичаш.

Ничи стисна очи. Извърна лице, за да прикрие появилата се сълза, която си проправи път през петната засъхнала кръв.

— Прости ми — обади се Калан. — Не трябваше да говоря така. Сигурно ужасно ти липсва.

— Не — процеди едва Ничи и поклати глава, — не е това. Просто причиненото от Джаганг е болезнено, това е. Не мога да дишам. Мисля, че ребрата ми са счупени.

— Така е. Поне някои от тази страна. Чух как изпукаха, като те удари. Ако имах нож, щях да кастрирам този изверг.

— Вярвам, че си способна да го направиш, Калан Амнел — усмихна се Ничи. — За мен е прекалено късно, но ако ти се отдаде възможност, гледай да го направиш, преди да започне с теб.

— Ничи, не се отчайвай.

— Нямам кой знае на какво да се надявам.

— Напротив. Докато има живот, има и възможност да променим нещата за добро. В крайна сметка нали ти и Ричард сте пуснали кутиите в действие?

— Аз го направих. От името на Ричард.

— А какви са тези кутии всъщност? Как е възможно да има магическа сила, чиято цел е просто така да може да, да... не знам, да изкорени всякакъв отпор и да властва над света?

— Не това е целта им. Били са създадени за противодействие на лавинния огън.

В този миг Калан осъзна, че Ричард Рал наистина се е опитвал да ѝ помогне. Дори сега да се опитваше да спаси други от ефекта на магията, той бе открил онова слабо място, което поразяваше другите, едва след като вече се е опитвал да намери начин да възвърне паметта на Калан.

Поради затрудненото дишане Ничи изпадна в пристъп на кашлица, която очевидно бе невероятно болезнена. Започна да се бори за въздух. Калан чуваше бълбукащата течност в дробовете ѝ. Ничи започваше да се паникьосва от неуспешните опити да си поеме дъх. Сграбчи завивката и гърбът ѝ се изви в отчаян опит да диша.

Калан бързо издърпа завивката и сложи ръка върху корема на Ничи.

— Ничи, чуй ме, дишай под ръката ми. Бавно. Обърканият поглед на Ничи потърси очите на Калан, но не можеше да говори заради задушавашите опити да си поеме въздух. По бузите ѝ се стичаха сълзи.

Калан започна да прави бавни кръгообразни движения, като говореше възможно най-спокойно.

— Бавно, Ничи. Съсредоточи се върху ръката ми. Почувствай я. Поеми дъх бавно и го насочи плавно към нея. Ще се справиш. Просто се опитваш да дишаш прекалено бързо. Не си сама. Всичко ще е наред. Обещавам ти. Дишай бавно и ще се справиш. Остави въздуха да достигне там, където е ръката ми.

Калан усещаше препускащото сърце на Ничи под ръката си. Продължи да я разтрива бавно и да ѝ говори успокояващо.

— Всичко е наред. Можеш да поемеш предостатъчно въздух, трябва само да се успокоиш.

Ничи гледаше Калан, сякаш животът ѝ зависеше от нейните думи.

— Справяш се отлично. Всичко е наред. Няма да те оставя да умреш. Мисли за ръката ми. Остави въздуха да достигне до ръката ми. Бавно. По-бавно. Точно така, леко... леко. Точно така. Чудесно. Просто мисли за ръката ми и дишай бавно.

Дишането на Ничи се забави. Изглежда, най-накрая получаваше въздуха, от който отчаяно се нуждаеше. Калан продължи да разтрива

леко корема ѝ точно под ребрата и да я кара да не бърза. През цялото време Ничи стискаше здраво другата ѝ ръка. Не след дълго кризата отмина и Ничи дишаше малко по-свободно. Нуждаеше се обаче от повече помощ, отколкото Калан можеше да ѝ даде. Къде се бавеха Сестрите?

— Ничи, може да нямаме повече възможност да говорим, но не се предавай. Тук има един човек, който според мен ще направи нещо.

Ничи преглътна внимателно.

— За какво говориш? Какъв човек?

— Той е играч на Джа'Ла. Нападател в отбора на командир Карг.

— Карг — изрече с отвращение Ничи. — Познавам го. Гнусните неща, които причинява на жените, надминават дори Джаганг. Карг е извратено животно. Стой далеч от него.

— Искаш да кажеш, ако на следващия бал ме покани на танц, да гледам да откажа? — повдигна въпросително вежда Калан.

— Най-добре — усмихна се Ничи.

— Както и да е, в този нападател от отбора на Карг има нещо особено. Той ме познава. Виждам го в очите му. Трябва да видиш как играе Джа'Ла.

— Мразя Джа'Ла.

— Не за това говоря. Той е различен. Той е... опасен.

— Опасен? Как така опасен? — смръщи се на Калан Ничи.

— Струва ми се, че замисля нещо.

— Какво например?

— Не знам. Не иска никой в лагера да го разпознае.

— Ти откъде знаеш?

— Дълга история, но е намерил начин никой да не го разпознае. Изрисувал е на лицето си и лицата на всички в отбора безумни фигури с червена боя — започна Калан и се приведе леко. — Може да е наемен убиец или нещо такова. Може пък да възнамерява да убие Джаганг.

Ничи притвори очи отново, загубила интерес.

— На твое място не бих възлагала много надежди.

— Докато не му видиш очите.

Калан искаше да зададе на Ничи още хиляди въпроси, но чу да се приближават гласове. После женски глас освободи слугата пред входа.

— Мисля, че Сестрата идва — стисна ръката на Ничи Калан. —
Бъди силна.

— Не мисля...

— Бъди силна заради Ричард.

Ничи я погледна изненадано, неспособна да говори.

Калан бързо се отдалечи от леглото. Платницето на входа се
вдигна, влезе Сестра Армина, която влачеше Джилиан след себе си.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— КАКВО ОЧАКВАШ ДА СТОРЯ? — попита Вирна, докато минаваха покрай димяща факла в желязна скоба. — Да извикам Ничи от небитието?

— Очаквам да разбереш къде са отишли двете с Ан — каза Кара. Независимо от неприкритата нападка от страна на Морещицата, Вирна искаше да открие Ничи и Ан не по-малко от нея. Просто не го обявяваше на всеослушание.

Червената кожена дреха на Кара се открояваше като кръв на фона на целомъдрено белите мраморни стени. Настроението на Морещицата, което бе сякаш в тон с цвета на облеклото ѝ, продължаваше да се влошава с напредването на деня и все още безрезултатното търсене. Още няколко Морещици следваха на известно разстояние заедно с отряд елитни гвардейци — охраната на Двореца. Ейди също бе недалеч, докато Натан вървеше най-отпред сам.

Вирна разбираше прекрасно чувствата на Кара и те по странен начин я развеселяваха. Ничи не беше просто човек, когото Ричард ѝ бе поверил да опази. Беше ѝ приятелка. Не че Кара някога би го признала, но опустошителната ѝ ярост го доказваше. Подобно на Морещицата, Ничи също бе прекарала дълги години в служба на тъмна кауза. И двете се бяха завърнали от бездната благодарение на Ричард.

Не виковете и крясъците на Морещиците тревожеха Вирна, а мигът, в който въпросите им станеха тихи и отсечени. Тогава тръпки я побиваха. Това означаваше, че са в стихията си и че очакват да получат отговори. На Вирна ѝ се щеше наистина да има такива.

Разбираше яда на Кара. Самата тя бе не по-малко изплашена и озадачена какво можеше да се е случило на Ничи и Ан. Знаеше обаче и че с повтаряне на едни и същи въпроси и настояване за отговор нямаше да ги получат, нито пък щяха да върнат двете изчезнали жени. Отдавна бе стигнала до извода, че когато не виждат друг изход, Морещиците просто разчитат на основното, на което са научени.

Кара спря с ръце на кръста и обгърна с поглед мраморната зала. Отзад стотина гвардейци спряха рязко, за да не застигнат водачите. Екът от удрящи по камък ботуши постепенно заглъхна. Няколко войници стояха в готовност с натегнати, украсени с червени пера, стрели на арбалетите. Вирна усети, че се изпотява от вида на стрелите. Почти си пожела Натан никога да не ги беше намирал. Почти.

Наглед безкрайният лабиринт от зали зад тежковъоръжените войници бе празен и утихнал, с изключение на съскането на факлите. Кара сбърчи за миг чело замислено, после отново се огледа. Вече за четвърти път след изчезването на Ан и Ничи миналата нощ слизаха в залите, които водеха към гробниците. Вирна просто не разбираше върху какво точно размишлява Морещицата. Празните тунели си бяха празни тунели. Едва ли очакваше двете изчезнали жени да се отделят от мраморните стени.

— Сигурно са отишли някъде другаде — заключи Вирна, макар че никой не ги бе виждал.

— Къде например? — обърна се Кара.

Вирна вдигна ръце и ги остави да тупнат в полата ѝ.

— Не знам.

— Мястото голямо — обади се Ейди. На светлината на факлите напълно белите очи на магьосницата изглеждаха притеснително, напълно прозрачни.

Вирна посочи притихналата галерия.

— Кара, часове наред обикаляхме тези зали и сега, както и предишния път, а и още първия. Очевидно са празни. Ничи и Ан трябва да са нейде другаде из двореца. Тук само си губим времето. Съгласна съм, че трябва да ги намерим, но не тук трябва да търсим.

Очите на Кара засвяткаха със син огън.

— Били са тук.

— Да, сигурна съм, че е така. Но както сама каза, са били. Сега да виждаш следа от тях? Аз не. Без съмнение си права, че са били тук. Но е също толкова очевидно, че след това са отишли някъде другаде — въздъхна припряно Вирна. — Губим ценно време в обикаляне из празни зали.

Всички останаха на място, докато Кара направи няколко крачки навътре в залата. Върна се и отново сложи ръце на кръста.

— Тук нещо не е наред.

Натан, който стоеше сам най-отпред, вгълбен в собствените си мисли, се обърна към тях с неочаквано любопитство.

— Наред? Как така не е наред?

— Не знам — призна Кара. — Не мога да кажа точно, но усещам, че тук нещо не е както трябва.

— Нещо като... като остатъчна магия или нещо такова? Вирна разпери ръце в очакване на обяснение.

— Не — махна с ръка Кара. — Нищо подобно. Струва ми се, че нещо не е наред — не знам какво точно, но нещо.

— Мислиш, че нещо липсва? Украса, предмети, нещо от този род?

— Не. Доколкото си спомням, повечето от тези зали никога не са имали украса. Но пък не съм слизала при гробниците много често. Всъщност никой не е.

Мрачният Рал идваше от време на време да посети гробницата на баща си, но доколкото ми е известно, не е ходил в другите. Този район с гробниците е фамилен и свободният достъп е забранен. Обикновено ходеше при гробницата на баща си с телохранителите си, а не с Морещица, така че изобщо не познавам мястото.

— Може би е точно това — вмъкна Вирна, — дискомфорт от непознатото.

— Възможно е — съгласи се Кара с изкривена от яд уста, задето трябва да признае и този вариант.

Всички стояха безмълвно и обмисляха какво следва, ако изобщо нещо следваше. В крайна сметка съществуваше и възможността двете жени да се появят всеки миг и да попитат за какво е цялата тарапана.

— Ан и Ничи насаме искали да говорят, нали? — обади се Ейди. — На тайно място може би сами.

— За цяла нощ? — не се сдържа Вирна. — Не ми се вярва. Двете не бяха чак толкова близки. Не бяха приятелки. Създателят ми е свидетел, не мисля дори че се харесваха особено. Не мога да си представя да си бърбят цяла нощ.

— Нито пък аз — додаде Кара.

Вирна вдигна поглед към Пророка.

— Имаш ли представа за какво Ан е искала да говори с Ничи?

Натан поклати глава и дългата му коса се посипа по раменете.

— Естествено, Ан гледаше на Ничи скептично, имайки предвид, че тя бе преминала на страната на Сестрите на мрака. Знам, че това непрекъснато я тревожеше — и не без основание. Това е било повече от предателство към каузата на Светлината; било лично предателство, предателство към Двореца. Може би Ан е искала да поговори с Ничи насаме, за да ѝ даде насоки за завръщането при Създателя.

— Доста кратък разговор ще е бил, струва ми се — обади се Кара.

— Предполагам — призна Натан. Почеса гърбицата на носа си и се замисли. — Но пък познавайки Ан, може да е било и нещо за Ричард.

Кара го погледна с присвити сини очи.

— Какво за Ричард?

— Не знам със сигурност — сви рамене Натан.

— Не съм казала, че трябва да е със сигурност — смръщи чело Кара.

Изглежда, Натан нямаше особено желание да говори за това, но все пак продължи:

— Ан е споменавала, че според нея Ничи би могла да го насочва.

— Да го насочва? Как? — смръщи на свой ред чело Вирна.

— Познавате Ан — приглади ризата си Натан. — Винаги смята, че трябва да участва в ръководенето на всичко. Неведнъж е споменавала колко ѝ е неудобно, че връзката ѝ с Ричард е толкова крехка.

— Защо смята, че ѝ трябва връзка с Господаря Рал — попита Кара, пренебрегвайки факта, че сега Натан, а не Ричард, е Господарят Рал.

Вирна също не можеше да свикне.

— Винаги е смятала, че трябва да контролира действията на Ричард — обясни Натан. — Вечно пресмята и планира. От край време не обича да оставя нещата на случайността.

— Така е — съгласи се Вирна. — Тази жена винаги е имала мрежа от шпиони, за да е сигурна, че светът се върти както трябва. Имаше връзки и в най-отдалечените места, за да може да оказва влияние за постигането на онова, което вижда като каузата на живота си. Трудно оставяше важните неща на други, камо ли на случайността.

— Ан е решителна жена — въздъхна дълбоко Натан. — Убедена е, че след отричането си от Сестрите на мрака Ничи няма друг избор, освен да отдаде верността си на каузата на Сестрите на светлината.

— Каква кауза? Защо смята, че Ничи трябва да се отдаде на Сестрите на светлината? — попита Кара.

Натан се приведе леко към Морещицата.

— Вярва, че ние, магьосниците, се нуждаем от Сестра на светлината, която да насочва всичките ни мисли и действия. Винаги е смятала, че не трябва да ни оставят да мислим самостоятелно.

Вирна погледна към празните коридори.

— Аз самата някога мислех така. Но това беше преди Ричард.

— Имай предвид обаче, че ти си прекарала много повече време с Ричард, отколкото Ан през целия си живот — поклати тъжно глава Натан. — Макар вероятно, както повечето от нас, и тя е стигнала до заключението, че Ричард трябва да действа сам, напоследък, изглежда, си възвръщаше старите навици, старите вярвания. Не съм сигурен дали лавинният огън не е изтрил всички онези промени на Ан, дали не е премахнал всичко научено.

Вирна също бе имала подобни подозрения.

— Трябва да оставим Ан сама да обясни, но според мен е ясно, че лавинният огън въздейства на всички ни. Знаем, че ако не го спрем, ще продължи да вилнее из мозъците ни и най-вероятно ще унищожи способността ни да разсъждаваме. Проблемът е, че никой от нас не знае как точно се променяме. Всички си мислим, че сме същите като преди. Много се съмнявам да е така. Няма как да разберем кой колко точно се е променил. Всеки един може несъзнателно да се е отклонил от каузата.

— Може да обсъдите въпроса с Ан, като ги намерим — намеси се Кара, нетърпелива да се върне към по-належащия въпрос. — Не са тук. Трябва да разширим търсенето.

— Може пък да не са приключили с разговора си — предположи Натан. — Може би Ан не иска да ги намерим, докато не е приключила с опитите си да убеди Ничи какво трябва да стори.

— И това е вариант — съгласи се Вирна.

Натан се задълбочи в ръба на наметалото си.

— Не бих отхвърлил и възможността онази жена да отвлече Ничи, за да бъде насаме с нея, че да може да й наложи своя начин на

мислене.

Кара махна с ръка.

— Стремежът на Ничи е да помага на Ричард, а не на Ан. Не би отишла с Ан, а и тя не би могла да я принуди — в крайна сметка Ничи може да си служи със Субстрактивна магия.

— Така е — додаде Вирна. — Не си представям двете да отидат на толкова дълга разходка, без да ни кажат.

Ейди се обърна към нея:

— Защо нея не попитаме къде е?

— Искаш да кажеш да използваме Дневника? — смръщи лице Вирна към старата магьосница.

— Да. Попитаме я — кимна твърдо старицата.

— Ако е тук, в Двореца, едва ли ще си провери Дневника за съобщение от мен — не отстъпваше от скептицизма си Вирна.

— Може не бъдат в Двореца. Може наложило се да излязат спешно и вече изпратила съобщение в Дневника.

— Но как биха могли да излязат от Двореца? Обсадени сме от армията на Императорския орден.

— Невъзможно не е — сви рамене Ейди. — Виждам с дарбата си, не с очите. Тъмно снощи. Може в тъмнината трябвало да се измъкнат. Може важно и време нямало да ни предупредят.

— Мислиш, че е възможно? Да излезеш в тъмнината и да се промъкнеш през редиците на врага?

— Разбира се.

Вирна вече прелистваше Дневника. Както и очакваше, в него нямаше нищо.

— Няма съобщение. — Затъкна Дневника обратно в колана си. — Но ще послушам съвета ти и ще изпратя на Ан. Може пък да погледне в Дневника и да отговори.

Натан завъртя наметало и отново тръгна напред.

— Преди да продължим търсенето другаде, искам отново да разгледам гробницата.

— Оставете стража тук — нареди Кара на войниците отзад. Останалите елате с мен.

На известно разстояние напред в коридора Натан свърна по някакво стълбище. Групата го последва на прибежки в кънтящия

тунел. Натан, Кара, Ейди, Вирна и войниците отзад слязоха заедно до следващото ниво.

Стените там, долу, бяха от каменни блокове, а не мрамор. На места се виждаха петна от стичалата се векове наред вода. От това се бяха формирали жълти образувания, от които камъкът изглеждаше сякаш се размеква.

Не след дълго се натъкнаха и на камък, който наистина се беше размекнал.

Пред гробницата на Панис Рал Натан рязко спря. Високият Пророк с мрачно и съсухрено лице тръгна покрай разровения камък и влезе в гробницата. Вече четвърти път се връщаше да погледне в нея и този път по нищо не се различаваше от предишния.

Вирна се тревожеше за него. Макар да бе притеснен и да искаше да намери отговор, под повърхността се усещаше някаква стаена ярост. Никога преди не го беше виждала такъв. Единственият друг човек, който притежаваше същия вид сдържана ярост, от която сърцето ѝ се разтуптяваше, бе Ричард. Помисли си, че този вид концентриран гняв трябва да е черта на всеки Рал.

Някогашните врати на криптата бяха заменени с някакъв вид бял камък с цел да се зазида голямата гробница. Изглеждаше набързо построена, но не бе успяла да спре странното нещо, нападнало гробницата на Панис Рал.

Вътре петдесет и седем изстинали факли стояха в украсени златни скоби. Натан протегна ръка и запали няколко с магия. Стените на криптата оживяха от трепкащата светлина, отразена в гладкия гранит. Под всяка от факлите имаше ваза за цветя. По броя факли и вази Вирна заключи, че Панис Рал трябва да е починал на петдесет и седем години.

Върху къса колона в средата на приличната на пещера зала се намираще самият ковчег, който сякаш се носеше във въздуха над белия мраморен под. Обкованият в злато ковчег излъчваше мека светлина на трепкащата топла светлина на четири факли. От начина, по който стените бяха покрити с излъскан кристален гранит, който продължаваше и на тавана. Вирна предположи, че когато всички факли са запалени, ковчегът вероятно излъчва златисто сияние и сякаш се носи в самия център на залата.

Отвън стените му бяха покрити с думи на високо Д'харански език. Същата безкрайна редица от думи на този вече почти забравен език беше изсечена в гранита под факлите и вазите. Дълбоко гравираните букви трептяха на светлината на факлите, сякаш горяха отвътре.

Каквото караше белия камък на входа да омеква, вече бе засегнало, макар и в по-малка степен, и останалата част от залата. Вирна сметна, че белият камък на входа е бил нещо като преграда, предназначена да привлича и поема невидимата сила, отговорна за тази напаст. Сега обаче, когато белият камък бе почти изцяло разрушен, тази напаст бе започнала да напада самата гробница.

Каменните плочи по стените и пода не биха се размекнали или оронили, но вече започваха да се изкривяват, сякаш подложени на огромна температура или налягане. Каквато и да беше причината, очевидно не беше дефект в строителството, а по-скоро някаква външна сила.

Ничи бе казала, че иска да види гробницата, защото мисли, че знае какво я руши. За съжаление обаче не беше споделила подозренията си. Нищо не показваше, че двете с Ан са били тук.

Вирна нямаше търпение да намерят двете жени и разбулят мистерията. Нямаше представа какъв е проблемът с вратата на гробницата.

— Господарю Рал — обади се някакъв глас.

Обърнаха се. Недалеч спря пратеник. Всички пратеници носеха бели роби, с избродирани лилави плитки по врата и по цялата дължина отпред.

— Какво има? — попита Натан.

Вирна си помисли, че до края на живота си няма да свикне да чува как наричат Натан Господаря Рал.

— Делегация на Императорския орден чака от другата страна на подвижния мост — поклони се пратеникът.

— Какво искат? — кимна Натан изненадано.

— Искат да говорят с Господаря Рал.

Натан погледна Кара, после Вирна. И двете бяха не по-малко изненадани.

— Може бъде номер — обади се Ейди.

— Или капан — вметна Кара.

— Каквото и да е, най-добре да отида да разбера — отвърна с кисела физиономия Натан.

— И аз ще дойда — каза Кара.

— И аз — добави Вирна.

— Всички ще отидем — отвърна Натан и тръгна.

Вирна и малката група последваха Натан и излязоха през главния вход на Народния дворец в яркото слънце на късния следобед. Дългите сенки на издигащите се колони покриваха безкрайните стъпала пред тях. В далечната отвъд равната земя огромната външна стена се издигаше на самия ръб на платото. Хора патрулираха по пътеката между назъбените парапети на масивната стена.

Пътят от гробниците под Двореца беше дълъг и всички се бяха задъхали. Докато слизаха по огромните стъпала зад дългокракия Пророк, Вирна засенчи очи с ръка. Стражите на всяка от големите площадки отдаваха чест на Господаря Рал с юмрук на сърцата си. В далечината много повече войници патрулираха в равнината, водеща към външната стена.

Стъпалата свършиха в обширна площ от син камък, от която преминаха към пътя, който заобикаляше отстрани покрай конюшните и каретите. От двете страни на пътя чак до външната стена имаше високи сенчести кипариси.

Отвъд портите и зад масивната стена пътят не беше толкова величествен и просто следваше изсечените стени на платото в поредица обратни завой. С всеки завой пред групата се откриваше ясна гледка към разположената долу армия на Императорския орден.

Подвижният мост се пазеше от стотици елитни гвардейци. Всички те бяха добре обучени, тежко въоръжени войници, готови на всичко, за да не позволят на никой да нападне Народния дворец. Вероятността беше малка обаче. Пътят беше прекалено тесен, за да се започне каквато и да е смислена атака. В такава теснина няколко десетки войници можеха да удържат цяла армия. Освен това подвижният мост беше вдигнат. Само от бездната долу на човек му се завиваше свят. Разстоянието до другата страна пък беше прекалено голямо, за да бъдат прехвърлени стълби или въжета с куки. Без да е спуснат мостът, никой не можеше да проникне в Двореца.

На отсрещната страна на бездната чакаше малка делегация. Обикновените им дрехи показваха, че са пратеници. Вирна видя и

двайсетина и повече леко въоръжени войници, но те бяха доста по-назад. Натан спря на ръба на пропастта с внушителен и заповеднически поглед, разтворил леко крака, с ръце на кръста.

— Аз съм Господарят Рал — извика той на групата отсреща. Какво искате?

Един от тях — слаб мъж с проста кожена туника, пристъпи напред.

— Негово сиятелство император Джаганг ме изпраща с послание за д'харанския народ.

Натан огледа групата зад себе си.

— Е, Господарят Рал съм аз и като такъв представлявам д'харанския народ. Какво е посланието?

Вирна се приближи до Пророка. Пратеникът изглеждаше все по-недоволен.

— Ти не си Господарят Рал.

Натан го погледна с характерния за династията Рал поглед.

— Да не би да искаш да извикам малко магически вятър и да те изпратя в пропастта? Така ще бъдеш ли по-доволен?

Мъжете отсреща погледнаха предпазливо в бездната.

— Просто очаквахме някой друг.

— Ами, аз съм Господарят Рал, така че трябва да се задоволите с мен. Ако имате нещо за казване, казвайте го. Имам си достатъчно работа. Предстои ни пиршество.

Най-накрая пратеникът се поклони леко.

— Император Джаганг е готов да направи на хората в Народния дворец щедро предложение.

— Какво предложение?

— Негово величество няма желание да унищожава Двореца или неговите обитатели. Предайте се с мир и животът ви ще бъде пощаден. Ако ли не, всеки един ще го настигне бавна и мъчителна смърт. Телата ви ще бъдат изхвърлени в равнината извън стените да нахранят лешоядите.

— Магически огън — измърмори Кара под носа си.

— Какво? — погледна Натан намръщено през рамо.

— Тук силата ти действа. Докато тяхната, ако имат някаква дарба, не е толкова силна и щитовете им няма да имат толкова добър ефект. Можеш да ги изгориш оттук.

Натан махна величествено на групата от другата страна.

— Бихте ли ме извинили за момент?

Пратеникът кимна в съгласие.

Натан поведе Кара и Вирна обратно по пътя при Ейди и другата Морещица и войниците от ескорта.

— Съгласна съм с Кара — започна Вирна още преди Пророкът да е казал нещо. — Дай им отговор на единствения език, който Орденът разбира.

— Не мисля, че това е добра идея — свъси чело Натан.

— И защо не? — скръсти ръце отбранително Кара.

— Джаганг вероятно наблюдава реакцията ни през очите на онези хора — обади се Вирна. — Съгласна съм с Кара. Да му покажем какво е сила.

— Изненадваш ме, Вирна — намръщи се той, а после се усмихна учтиво на Кара, — ти обаче не, скъпа.

— Защо си толкова изненадан? — не се сдържа Вирна.

— Защото това би било погрешно. Обикновено съветите ти не са толкова лоши.

Вирна се въздържа. Не беше сега моментът да се впускат в проповеди — особено пред очите на Джаганг. Освен това си спомни съвсем ясно, че цял живот бе смятала Пророка за луд. Не беше и съвсем сигурна, че е грешала. Да не говорим, че от опит знаеше, че да държи проповеди на Натан е като да убеди слънцето да поотложи залеза.

— Нали не обмисляш сериозно да се предадем? — попита тя тихо, за да не я чуят онези отатък.

— Разбира се, че не — намръщи се Натан, — но това не означава, че трябва да ги убием, задето са попитали.

— И защо не? — наведе се към Пророка Кара и завъртя своя Агиел. — Аз лично смятам, че идеята да ги убием е отлична.

— Аз обаче не — изсумтя Натан. — Ако ги изгоря, това ще означава за Джаганг, че нямаме намерение да обмисляме предложението му.

— Ние и нямаме — едва сдържах я яростта си Вирна.

— Ако им кажем, че нямаме намерение да обмислим предложението, с преговорите е свършено — погледна я настойчиво той.

— Но ние няма да преговаряме — повиши тон Вирна.

— Да, но не е нужно да им го казваме — обясни Натан умишлено бавно.

Вирна се стегна и се зае с косата си, за да си даде време да поеме дълбоко дъх.

— Какъв е смисълът да не им казваме, че нямаме намерение да обмислим сериозно предложението?

— Да спечелим време. Ако ги изпържа и хвърля в пропастта, Джаганг ще има отговора, който иска, нали? Ако обаче приема да обмисля предложението, ще удължим преговорите.

— Преговори не може да има — процеди Вирна.

— Защо? — намеси се Кара. — Защо бихме искали да ги удължим?

Натан сви рамене, сякаш е повече от ясно, че всички те са идиоти, задето не могат да разберат.

— Протакане. Те знаят колко ще е трудно да превземат Двореца. С всеки сантиметър нагоре ще бъде все по-трудно и по-трудно да се строи. Нищо чудно да им отнеме цяла зима да приключат със строежа. Няма начин на Джаганг да му харесва идеята онази огромна армия да остане разположена в полетата Азрит цяла зима. Далеч са от дома и от запасите. Може да загуби цялата си армия заради липса на храна или болести и тогава какво?

Ако мислят, че може и да се съгласим да се предадем, може да вложат усилията си да получат двореца лесно. Ако се предадем, проблемът им е решен. Ако обаче мислят, че няма друг начин, освен да ни изкарат насила, ще хвърлят всичките си усилия в строежа на рампата. Защо да ги подтикваме към това?

— Предполагам, че има някакъв смисъл — изкриви уста Вирна, но при вида на триумфалната усмивка на Натан от малката победа добави: — Съвсем малко обаче.

— Аз никак не съм убедена — обади се Кара.

— Защо да им отказваме? — разпери ръце Натан. — Нищо няма да спечелим. Най-добре да ги държим в несигурност, да се чудят дали все пак не обмисляме да се предадем без бой. Немалко градове са се предали, така че в техните очи вероятността и ние да го сторим няма да е малка. Ако смятат, че има шанс да се предадем, няма да бързат толкова да завършат рампата си, за да разрушат Двореца.

— Трябва да призная — обади се Кара, — че има нещо хубаво в това да оплетеш хората така, че да седят и чакат отговора, който всъщност искат.

— Може би засега няма лошо да ги оставим в неведение — кимна най-накрая Вирна.

— Добре, ще ги уведомя, че ще обсъдим предложението им — потри ръце Натан, след като бе успял да ги накара да се съгласят с него.

Вирна се зачуди дали Натан няма друга причина да иска да даде такъв отговор. Запита се дали наистина не обмисля и възможността да се предадат. Макар и за миг да не си въобразяваше, че Джаганг ще удържи на думата си да не посяга на хората в Двореца, ако се предадат, Вирна се замисли дали Натан не замисля тайно да се споразумее и предаде, така че да остане постоянен Господар Рал на поробените д'харанци под властта на Императорския орден.

В крайна сметка, когато войната приключи, на Джаганг ще му трябват хора да управлява безбройните покорени земи близо и далеч.

Запита се дали Натан е способен на такова предателство.

Докъде е нараснала омразата му след почти цял живот затворничество в Двореца на пророците заради престъпление, което Сестрите на светлината бяха преценили, че е извършил? Дали не обмисля отмъщение.

И дали Сестрите на светлината чрез своето отношение към човек, който нищо не им бе направил, не бяха всъщност посели семената на унищожението.

Докато гледаше усмихнатия Господар Рал да се отправя към ръба на пропастта, се запита дали Пророкът планира да хвърли всички тях на вълците.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

ТРЕВОГАТА НА РИЧАРД ПРОДЪЛЖАВАШЕ ДА РАСТЕ. Очаквал бе поне при една от игрите да му се удаде възможност. Но след посещениято си на първия мач по Джа'Ла преди повече от десет дни Джаганг и Калан не бяха се появявали.

Ричард се побъркваше от притеснение каква може да е причината. Опитваше се да не мисли какво може да й причинява Джаганг, но непрекъснато си представяше най-лошото.

Прикован с вериги към каруцата и заобиколен от обръч пазачи, Ричард не можеше да направи кой знае какво. Независимо от отчаяното си желание да действа, трябваше да използва главата си и да чака подходяща възможност. От самото начало съществуваше риск такава никога да не се появи и да е принуден да действа, но ако го прави, воден единствено от раздразнението, би означавало да пропилее и малкия шанс, на който можеше да се надява. Чакането обаче го подлудяваше.

Беше безкрайно изморен от мача по Джа'Ла по-рано и жадуваше да си легне и почине малко. Знаеше обаче, че напрежението няма да го остави да спи дълго, както вече дни наред. Трябваше да се наспи, защото на другия ден предстоеше най-важният мач — мач, който се надяваше да му предостави чаканата възможност.

Чу, че пристига войникът с вечерята, и вдигна поглед. При такъв глад дори обикновеното сварено яйце звучеше добре. Войникът избута количката, с която обикновено караше храната, през обръча пазачи около пленниците от отбора на Ричард. Войниците почти не му обърнаха внимание. Колелата на количката заскърцаха с познатия звук по едрия чакъл. Спря пред Ричард.

— Протегни ръце — каза той, извади нож и започна да реже от нещо в количката.

Ричард се подчини. Мъжът вдигна нещо и му го хвърли. С изненада установи, че това е дебело парче шунка.

— Какво е това? Последна хубава вечеря преди утрешния съдбовен мач?

— Дойдоха припасите. Има за всички — отвърна мъжът и повдигна дръжките на количката.

Ричард продължи да се взира в гърба на войника, докато продължаваше нататък по редицата пленници. Недалеч Джонрок, с лице и тяло, покрити с мрежа от червени линии, посрещна с доволно изсвирване откритието, че днес няма да яде яйца. Днес за пръв път, откакто бяха в лагера, им даваха месо. Досега най-често ги хранеха с яйца. На няколко пъти им даваха задушено с няколко парчета агнешко. Веднъж дори говеждо задушено.

Ричард се зачуди как провизиите са стигнали до лагера. Та нали Д'Харанската армия трябваше да спре потока от припаси за Ордена. Единственият им шанс да спрат армията на Джаганг бе да я уморят от глад.

И сякаш малко тревоги имаше, та сега и този дебел резен шунка започна да го гложди. Предположи, че в крайна сметка бе логично някои от конвоите да успеят да се промъкнат. Това попълнение бе съвсем навременно, имайки предвид намалелите запаси от храна в лагера.

Старият свят беше голям. Ричард бе наясно, че Д'Харанската армия не е в състояние да обхване целия. От друга страна, бе възможно парчето шунка да е знак, че нещата за генерал Мейферт и мъжете, които бе завел на юг, не вървят добре.

Джонрок се приближи, влачейки веригата след себе си.

— Рубен! Дават ни шунка! Не е ли прекрасно?

— Прекрасно щеше да е, ако бяхме свободни. Хубавата храна в плен не е прекрасна.

Лицето на Джонрок посърна малко, но после отново светна.

— Но пък да си роб, който яде шунка, е по-добре от роб, който яде яйца, нали?

— Сигурно си прав — отвърна Ричард, който не беше в настроение да спори.

— Така си и мислех — ухили се Джонрок.

Двамата започнаха да се хранят мълчаливо в падащия мрак. Докато се наслаждаваше на шунката, Ричард трябваше да признае, че Джонрок има право. Почти бе забравил колко вкусно може да е нещо,

различно от яйца. Това също щеше да помогне на него и отбора да си възвърнат силите. Щяха да им трябват.

Джонрок отхапа огромно парче шунка и се приближи съвсем малко. Преглътна и изсмука сока от пръстите си.

— Кажи, Рубен, наред ли е всичко?

Ричард погледна мъжagата, който играеше ляво крило.

— Тоест?

— Ами, не се представи много добре днес — отхапа още малко Джонрок.

— Спечелихме с пет точки.

— Преди печелехме с повече — погледна го изпод голямото си чело Джонрок.

— Конкуренцията се засилва.

— Щом казваш, Рубен — сви рамене той. Помисли върху думите му за момент, очевидно не съвсем доволен. — Ама срещу другия голям отбор спечелихме с повече точки... преди няколко дни. Помниш ли? Онези, дето ни обиждаха и започнаха боя с Брус, преди още да сме играли.

Ричард си спомняше онзи отбор. Брус беше новото ляво крило на мястото на първоначалния играч, когото бяха убили по време на мача, гледан от Джаганг и Калан. Отначало Ричард се тревожеше, че човек от редовната армия няма да съумее да играе добре за нападател пленник, но Брус се бе справил със задачата.

Онзи ден крилото на другия отбор се подигра на редовните войници от отбора на Ричард, задето нападателят им е пленник. В отговор Брус просто отиде до мъжа и му счупи ръката. Последвалото сбиване беше грозно, но бе набързо прекратено от съдията.

— Помня, какво за тогава?

— Мисля, че бяха по-силни от днешния отбор, но ги бихме с единайсет точки.

— Днес победихме. Това е важното.

— Ама ти нали каза, че трябва да смажем всичките си противници, ако искаме да играем срещу отбора на императора.

— Справихте се добре, Джонрок — въздъхна тежко Ричард. Предполагам, че всички сте разочаровани от мен.

— Не, не сме разочаровани, Рубен — изкикоти се Джонрок и го прасна по рамото с огромната си длан. — Както сам каза, спечелихме.

Ако победим и утре, играем с императорския отбор.

Ако не друго, Ричард разчиташе, че Джаганг ще дойде да гледа поне собствения си отбор на турнира. Едва ли би пропуснал този мач.

Командир Карг му каза, че императорът е добре осведомен за растящата репутация на техния отбор. Ричард се притесняваше защо Джаганг не е дошъл сам да види. Очакваше той да иска да прецени вероятните противници на отбора си и да гледа поне последните няколко мача преди финалния.

— Не се тревожи, Джонрок. Утре ще бием онзи отбор и ще можем да играем срещу императорския.

Джонрок му хвърли крива усмивка.

— А после, когато победим, можем да си изберем жена. Змийската мутра ни обеща.

Ричард задъвка шунката и продължи да гледа покритото му с изрисувани символи тяло — символи за повече сила и издръжливост, примесени с такива за агресия и победа.

— Има и по-важни неща.

— Може би, но какви други награди ни предлага животът? — върна се усмивката на Джонрок. — Ако победим императорския отбор, получаваме жена.

— А минавало ли ти е през ума, че твоята награда не е нищо повече от ужасяващ кошмар за онази жена?

Джонрок се намръщи и за миг задържа поглед върху Ричард. После продължи да дъвче мълчаливо.

— Защо говориш така? — изрече накрая той, неспособен да скрие раздражението си. — Никога не бих наранил жена.

Ричард зърна киселата му физиономия.

— Какво мислиш за онези, които се влачат след лагера?

— Онези? — почеса рамото си и се замисли Джонрок, изненадан от въпроса. — Повечето са грозни дърти развратници.

— Е, ако те не те интересуват, остават пленничките, онези, които са докарани насила от домовете си. Те са принудени да служат за курви на войниците, които са най-вероятно същите онези, изклали бащите, съпрузите и децата им.

— Ами аз...

— Жените, които често чуваме да плачат нощем. Онези, чиито ридания не ни дават да мигнем.

Джонрок отмести поглед. Отново се зае с шунката.

— Понякога по цяла нощ не мога да заспя от хленча им.

Ричард вдигна глава и погледна между каруците и пазачите към лагера отгатък. В далечината работата по рампата продължаваше. Предположи, че хората в Народния дворец — последната твърдина срещу Императорския орден — можеха единствено да чакат ордата да ги помете.

Отдолу в огражденията мъжете се събираха около огньовете за готвене. Сред сенките и тъмнината Ричард различи жена, която влачеха към една палатка. Някога тя бе имала свои мечти и надежди за бъдещето, но сега... Мъжете вече се подреждаха на опашка отвън — победители, които чакаха наградата си за това, че служат на Императорския орден. В крайна сметка, независимо от големите претенции, точно за това бе всичко: желанието на едни да властват над други, да наложат волята си, претенцията си за морална власт, която смятаха, че им дава право да вземат каквото искат на всяка цена.

На други места се виждаха мъже, събрали се да пият и играят комар. Сигурно конвойт с припасите бе донесъл и алкохол. Предстоеше шумна нощ.

Калан беше някъде сред онова море от хора.

— Ами тогава — каза Ричард, — освен ако не искаш да участваш в насилването на онези жени, остават само онези, които се движат с лагера, които са съгласни.

Джонрок не отговори и помисли малко, като продължи да дъвче. Ако безмълвният гняв можеше да реже стомана, Ричард щеше да е махнал яката си и предприел нещо, за да измъкне Калан от това място, да я заведе някъде в безопасност малкото безопасност, която бе останала в този свят, полудял заради една кауза.

— Знаеш ли, Рубен, много те бива да разваляш нещата.

— Предпочиташ да лъжа? — погледна го Ричард. — Да си измислям неща само за да ти е леко на съвестта?

— Не, но все пак... — въздъхна Джонрок.

Ричард осъзна, че е по-добре да не потиска дясното си крило, иначе нищо чудно той да не е напълно концентриран по време на мача. Ако загубе следващия мач, нямаше да имат шанс да играят срещу императорския отбор и може би никога вече нямаше да види Калан.

— Ами ти ставаш все по-известен, Джонрок. Хората те приветстват, когато се появиш на терена. Сигурно и много хубави жени с нетърпение ще споделят постелята на едрия красив мъжага от отбора на победителите.

— Вярно е — ухили се най-накрая Джонрок. — Много войници печелим на наша страна. Мъжете вече викат за нас. — Махна към Ричард. — Ти си нападателят. И теб много хубави жени ще искат.

— Само една искам.

— А мислиш ли, че тя ще те иска? Ами ако не иска и да чуе за теб?

Ричард отвори уста, но размисли. Калан не го познаваше. Дори и да му се отдадеше възможност да я измъкне от Джаганг, какво щеше да прави, ако тя реши, че е поредният непознат, който се опитва да я отвлече? Ами ако не пожелае да тръгне с него? Ако се съпротивлява? Едва ли ще има време да ѝ обяснява.

Въздъхна. Поредната грижа, която щеше да го държи буден цяла нощ.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

КАЛАН СЕДЕШЕ ТИХО на нисък кожен стол в сенките до външната стая. Ръцете ѝ бяха отпуснати в скута. Джилиан седеше недалеч на пода с кръстосани крака. От време на време Калан поглеждаше Сестрите Улиция и Армина, вгълбени във възложената им задача да сравнят книгите, които бяха ключът към отварянето на кутиите на Орден. Преглеждаха всеки том дума по дума и търсеха разлики.

Някои от другите пленени от Джаганг Сестри бяха намерили трета книга долу, в катакомбите под Народния дворец, и сега Улиция и Армина имаха още едно копие, което да сравнят с двете първи книги — от Двореца на пророците, която Джаганг отдавна имаше, и онази, която бяха намерили в катакомбите в Каска, където бе заловил Улиция, Армина и Сесилия, както и самата Калан.

Книгите трябваше да са „Книгата на преброените сенки“. В заглавието на гръбчетата на последните две обаче думата не беше „сенки“, а „сянка“. Улиция и Армина спореха дали това е от значение.

От доловените откъслечни думи Калан бе разбрала, че има един оригинал на „Книгата на преброените сенки“ — истинската, и четири фалшиви копия. В момента Джаганг имаше три от общо петте екземпляра. Събирането на всичките пет бе основен приоритет. Доколкото Калан схвана, имаше хора, чийто живот бе посветен само и единствено на тази цел.

Мистерията се бе задълбочила, когато се оказа, че на гръбчето на наскоро намерената в катакомбите под Народния дворец книга пише „сянка“. Ако се съдеше по заглавията, първите две бяха копия — както бе казала и Калан, — а новата вероятно оригиналът. На този етап обаче нямаше как да го докажат.

Калан се тревожеше какво ще прави, ако Джаганг я накара да прецени дали последната книга е оригиналът.

Сестрите обясниха на Джаганг, че в самите книги пише, че само Изповедник може да разпознае истинската книга. Калан беше чула, че

е Изповедник, но — подобно на останалата част от забравеното си минало — тя не знаеше какво означава това. Нямахше представа как се очаква от нея да разпознае оригинала. Джаганг не се интересуваше дали знае или не — очакваше да го стори.

Понеже първите две заглавия бяха грешни, това беше приемлива причина да ги обяви за фалшиви. При последната версия обаче нямаше за какво да се хване, понеже заглавието беше правилно, а от текста не можеше да се ориентира, тъй като магията не й позволяваше да го види. Понеже вниманието му беше заето с Ничи, Джаганг още не беше поискал от нея да се произнесе относно валидността на най-новия екземпляр.

Ако обаче поискаше и тя не успееше да му даде задоволителен отговор, от това щеше да пострада Джилиан.

Досега Сестрите не бяха успели да намерят никакви разлики между трите копия. Разбира се, както колебливо бяха обяснили на императора, разликите нямаше да докажат нищо. Можеше и трите да са различни и пак никоя да не е оригиналът. Откъде можеха да знаят? По нищо не можеше да се съди, че най-последната книга, дори и да се окажеше различна от другите, е оригиналът. Само по себе си това, че е различна, не доказваше нищо.

Доколкото Калан можа да прецени, единственият начин да открият истинската книга би бил ако имаха оригинала и всичките пет копия. И независимо от изблиците и желанията си, Джаганг би трябвало също да го знае. Без съмнение точно затова бе отделил хора да се заемат с намирането на другите книги.

Така или иначе, Джаганг искаше книгите да се преровят за някакви разлики и Сестрите това и правеха, дума по дума.

Джаганг им бе дал предостатъчно време да прегледат книгите. Макар безкрайно да искаше да разкрие тайната на „Книгата на преброените сенки“, в момента интересът му към Ничи надделяваше.

Откакто я заловиха, той бе обсебен от нея. Не беше водил друга жена в леглото си и дори беше пропуснал мачовете на Джа'Ла. Според Калан Джаганг си въобразяваше, че ако може задоволително да демонстрира силата на нагона си към нея, ще я накара да разбере истинските му чувства, от което пък съпротивата й ще отслабне.

Ничи от своя страна бе станала още по-студена.

Безчувственото ѝ и дистанцирано отношение някак странно привличаше Джаганг, но незначителното от нейна страна предизвикваше у него агресия, която само влошаваше страданието ѝ. Но пък и Калан не можеше да си представи друго, когато дойдеше нейният ред, освен такова отношение към Джаганг.

На няколко пъти след изблик на несдържана ярост Джаганг внезапно се усмиряваше, осъзнал, че може би е отишъл твърде далеч. При тези случаи Сестрите бяха привиквани на пожар да се опитат да съживят Ничи. През цялото време, докато те отчаяно се опитваха да спасят живота ѝ, той крачеше напред-назад с тревожен, гузен поглед. След като Ничи се съвземеше, той подемаше отново обвиненията си, че сама го принуждава да прибегва до такова насилие.

Понякога, както например миналата нощ, оставяше Калан и Джилиан в преддверието и вземаше Ничи само за себе си през нощта. Калан предполагаше, че това е идеята му за романтично усамотение. Докато я водеше към спалнята, Ничи размени с нея бърз поглед.

Джаганг беше толкова разсеян, откакто се върна Ничи, че пренебрегваше почти всичко — от „Книгата на преброените сенки“ до мачовете по Джа'Ла. Калан не харесваше играта, но отчаяно искаше да види мъжа, когото всички наричаха Рубен. От ежедневните разговори на стражите Калан знаеше, че отборът на командир Карг е спечелил всичките си мачове досега, но тя искаше да види онзи нападател със странните рисунки по тялото си, мъжа със сивите очи, който я познаваше.

— Виж тук — обади се Сестра Улиция и потупа с пръст една от страниците. — Тази формула е различна от онези двете.

Калан седеше отзад и ги гледаше как сравняват отворените на масата книги. Двамата огромни телохранители на Джаганг от другата страна също наглеждаха Сестрите. Двамата редови войници — специалните пазачи на Калан — наблюдаваха единствено Калан. Лицето ѝ поруменя, когато осъзна какво точно зяпат, ето защо придърпа част от косата си върху гледката, откриваща се от липсващото най-горно копче на ризата ѝ.

— Да — изрече бавно Сестра Армина. — Съзвездието е друго. Странно, нали?

— Със сигурност затруднява откриването на разликите. Не само това, виж и тук. Тези ъгли също се различават.

Сестра Армина поглеждаше от книга на книга и кимаше.

— Не го бяхме забелязали с предишните две. Все си мислех, че са еднакви, а не били.

— Като се има предвид колко дребно нещо е, нищо чудно, че сме пропуснали. Това означава, че и трите са различни — посочи книгите Сестра Улиция.

— Какво според теб значи това?

— Може само да означава, че поне две от тях са копия, но пък нищо чудно и трите да са копия — скръсти ръце Сестра Улиция.

— Значи научихме нещо ново, само дето не е особено полезно.

— Негово сиятелство умее да прави невъзможното — погледна тя посестримата си косо. — Може би ще намери и другите екземпляри и тогава най-накрая ще сме в състояние да дадем сигурен отговор.

Покривалото на вратата се вдигна внезапно. Джаганг избута Ничи вътре. Тя се спъна и падна в краката на Калан. Ничи вдигна очи за миг, но се престори, че не я вижда пред себе си. Още поддържаха заблудата от първия ден от пленничеството на Ничи.

Калан видя яростта в очите на Ничи. Видя и болката. И безкрайното отчаяние.

Искаше ѝ се да я прегърне, да я утеши, да ѝ каже, че всичко ще е наред. Но не можеше. Още повече да ѝ обещае, че всичко ще е наред.

— Какво сте открили? — мина зад Сестрите Джаганг. Сестра Улиция потупа една от книгите. Той се надвеси над рамото ѝ и проследи пръста ѝ.

— Ето тук, Ваше сиятелство. И трите се различават точно на това място.

— И коя е правилната?

И двете Сестри се прегърбиха едва доловимо.

— Ваше сиятелство — започна Сестра Улиция колебливо, прекалено е рано да се каже.

— Трябват ни и другите копия, за да сме сигурни — изтърси Сестра Армина.

Джаганг премести поглед върху нея, а после — съвсем не в негов стил — просто изръмжа безразлично. Огледа се, за да се увери, че Калан е все още на стола, където ѝ бе казал да седи. Видя и Джилиан на пода, както и пазачите, които не откъсваха поглед от тях.

— Продължавайте да изучавате книгите — заръча Джаганг на Сестрите. — Аз отивам да гледам Джа'Ла. Пазете момичето.

Избута Ничи пред себе си, а после щракна с пръсти на Калан в знак, че очаква тя да се присъедини към тях и да не се отделя от него. Калан грабна наметалото си и го последва. Радваше се, че поне Джилиан няма да е сред тълпите войници и близо до Джаганг. Естествено, Джаганг можеше да упражни контрол чрез Сестрите и пак да нарани Джилиан както, където и когато си поиска.

След като се наметна, Калан направи на Джилиан знак да не мърда. Меднокафявите очи на момичето се втренчиха в нея, после кимна. Страхуваше се да остава сама. Калан я разбираше, но дори и да бяха заедно, не можеше да я защити.

Отвън пред палатката няколкостотин добре въоръжени телохранители се строиха бързо, готови да ескортират императора. Тези огромни мъже с плетени ризници и лъскави оръжия бяха заплашителна компания. Шестима от пазачите на Калан — с не толкова страшен вид, но не по-малко жестоки — наобиколиха и нея. Месестата ръка на Джаганг сграбчи крехката бяла ръка на Ничи и я поведе през тунела, който редиците мъже оформиха.

Повечето от тях огледаха Ничи подробно. Може да беше жената на Джаганг, но те пак искаха да я зърнат. Все пак внимаваха императорът да не види похотливите им усмивки. От погледите им Калан с облекчение разбра, че нея не могат да видят.

Макар да бе мрачно, облаците не бяха достатъчно гъсти, че да завали. Доста време не беше валило и земята се бе втвърдила. На слабата сивкава светлина военният лагер изглеждаше още по-мрачен и неприветлив. Носещият се във въздуха дим от готварските огньовете прикриваше до известна степен силната воня.

Докато вървяха през безкрайни шумни групи мъже и съоръжения, Джаганг разпита един от доверените си телохранители за мачовете на Джа'Ла. Мъжът го осведоми за различните мачове, които се бяха играли от последния път, като описа подробно всички отбори.

— А отборът на Карг? — попита Джаганг. — Те добре ли се справят?

— Без загуба до този момент — кимна телохранителят. — Вчера обаче не спечелиха с чак толкова голяма разлика.

— Надявам се да спечелят днес — изрече Джаганг с ледена усмивка. — Ще ми се от всички отбори, осмелили се да ме предизвикат, моят точно този да срази.

— Мачът е днес — посочи някъде наляво мъжът — ей там. Това е последният им мач. Като гледам как се развиваха мачовете до момента, точно те ще застанат начело и желанието ти ще се сбъдне, Ваше сиятелство. Иначе ще има елиминации. Ако обаче победят в този мач, ще се изправят срещу твоя отбор.

По време на разговора на Джаганг с телохранителя Ничи хвърли кратък поглед през рамо към Калан. Калан знаеше, че тя си мисли за мъжа, за когото ѝ бе разказала. Самата Калан бе обзета от невероятно възбуждане.

Докато се придвижваха през лабиринта на лагера в указаната от телохранителя посока и си пробиваха път през все по-голямото гъмжило от мъже с приближаването на игрището, Калан вече долавяше в далечината виковете на войниците в подкрепа на съответния отбор. Макар да нямаха шанс от такова разстояние да видят с очите си какво става, мъжете чакаха да научат резултата по веригата.

Имаше много повече зрители, отколкото Калан бе виждала при всичките предишни мачове. Очевидно ставаше дума за важен мач и възбуждането на тълпата бе осезаемо. Внезапно избухна оглушителен рев и стана ясно, че един от отборите е отбелязал точка. Мъжете се притискаха по-близо, ръгаха се с нетърпение да разберат кой.

Телохранителите ревяха заповеди и избухнаха хората настрана, плътната стена от войници поглеждаше през рамо, после с нежелание се отваряше, за да направи път на групата на императора. С помощта на клина от едри телохранители, които разчистваха пътя, най-накрая успяха да стигнат до самото игрище, оградено с въжета за императора. Телохранителите на Джаганг, които бяха избързали, вече бяха сформирали стена от всички страни, за да удържат зрителите наоколо.

През пролуките в тълпата Калан успя да зърне няколко от играчите, които тичаха на терена. От виковете и крясъците на тълпата едва успяваше да чуе собствените си мисли. От време на време се мярваше по някое петно червена боя. При тази тълпа от войници, дошли да гледат мача, и стената от телохранители от всички страни, да не говорим и за огромното туловище на самия император пред нея,

охраняван от личните си телохранители, с усилие успяваше да види само откъслечни части от действието на игрището.

Поредният див рев на тълпата — някой пак беше отбелязал точка. Земята под краката на Калан се разтресе.

През малките пролуки между пазачите Калан забеляза нещо различно в този мач. На равни интервали по цялата дължина на игрището пред зрителите стояха мъже с разкрачена стойка и ръце зад гърба. Всички бяха голи до кръста, очевидно за да демонстрират мускулестите си тела.

Калан рядко бе виждала такива мъже. Бяха огромни. Всичките приличаха на статуи, сякаш изсечени от една и съща желязна руда и изковани от блок нажежена до бяло стомана.

Джаганг се придвижи напред към игрището, за да види какво се случва, и Ничи видя мрачните мъже, които Калан гледаше. Наведе се към нея и прошепна:

— Отборът на Джаганг.

Тогава Калан разбра какво всъщност правеха. Победителят в настоящия мач щеше да играе с отбора на императора. Тези мъже стояха там не просто да разучават тактиката на бъдещия си противник. Целта им бе да сплашат мъжете пред себе си — онези, които щяха да си извоюват възможността да играят срещу тях. Това беше открита заплаха за болката, която ги очакваше.

Командир Карг забеляза току-що пристигналия император и си проправи път през стената от телохранители. Калан вече го разпознаваше по уникалните му, подобни на змийски люспи, татуировки. Двамата с Джаганг си размениха няколко любезности на фона на поредната вълна от окуражителни викове на игрището.

— Изглежда, отборът ти се справя добре — каза Джаганг, когато виковете поутихнаха.

Командир Карг погледна през рамо към Ничи като змия, която оглежда плячката си. Тя вече го очакваше с гневен поглед. С поглед на познавач той я огледа от горе до долу, след което вниманието му се върна към Джаганг.

— Ами, Ваше сиятелство, независимо колко добър е отборът ми, аз съм наясно, че вашият е не само добър, но и непобедим. Те са, разбира се, най-добрите.

Дебелият врат на Джаганг се набръчка при последвалото кимване.

— Отборът ви е без загуба досега, но не се е изправял пред истинската конкуренция. Хората ми ще ги разбият. Нямам никакви съмнения.

Командир Карг скръсти ръце и за момент се загледа в играта. Тълпата изкрещя възбудено, когато група играчи прелетяха отпред, но после измуча разочаровано от пропуска. Карг отново се обърна към императора.

— Ако обаче победят вашия отбор...

— Ако — прекъсна го Джаганг.

— Та ако победят — усмихна се и сведе глава Карг, — това ще е невероятно постижение за един скромнен претендент като мен.

— Голямо постижение, което заслужава голяма награда ли? — погледна го Джаганг с незлоблива подозрителност.

— Ами, Ваше сиятелство, ако мъжете ми спечелят — посочи играчите си той, — всеки от тях ще получи награда. Всеки ще може да си избере жена. — Хвана ръце зад гърба си и сви рамене. — Струва ми се съвсем логично, че като човек, който лично е подбрал играчите и ръководи толкова добър отбор, на мен също би се полагала подобна награда.

Гърленият кикот на Джаганг бе толкова похотлив, че Калан потрепери.

— Сигурно си прав — каза той. — Посочи я и ако спечелите, твоя е.

Карг се заклати напред-назад, сякаш се замисля.

— Ваше сиятелство, ако моят отбор спечели — погледна с подмолна усмивка през рамо Карг, — бих искал да имам Ничи в леглото си.

Леденият поглед на Ничи спокойно можеше да пробие стомана.

Веселието на Джаганг се изпари и той погледна през рамо към жената, на която напоследък посвещаваеше цялото си внимание.

— Ничи не се предлага.

Командирът кимна и известно време погледа играта. След уталожването на виковете след поредното отиграване на терена той погледна Джаганг косо.

— Понеже така или иначе ще спечелите, това е просто едно незначително обещание за награда, като малък облог. Ако наистина сте убеден, че отборът ви ще триумфира, никога няма да се стигне до тази награда.

— Тогава облогът би бил безсмислен.

— Вие сте убеден в успеха на отбора си, нали, Ваше сиятелство? — махна към игрището за Джа'Ла Карг. — Или имате някакви съмнения?

— Добре, Карг — каза накрая Джаганг, — ако спечелиш, тя ще е твоя за известно време. Само за малко обаче.

— Разбира се, Ваше сиятелство — поклонил се отново Карг. Но както всички знаем, няма причина да се тревожите, че отборът ви ще загуби.

— Така е — обърна черните си очи към Ничи Джаганг. — Нали нямаш нищо против малката ми сделка, мила? — ухили се отново той. — В крайна сметка тя е само хипотетична, понеже отборът ми никога не губи.

— Както ти казах още в началото — повдигна вежда Ничи, в крайна сметка какво искам аз няма значение, нали?

Усмивката остана на устните на Джаганг, докато я загледа за момент. Това бе усмивка, която прикриваше мисли за кърваво убийство заради публичната обида.

Напрежението в играта се покачваше и тълпата от всички страни започна да се притиска напред, за да вижда по-добре. В отговор телохранителите на Джаганг започнаха да ги изблъскват назад, за да осигурят на императора повече пространство. Искаха да са сигурни, че имат достатъчно място, за да го пазят. При вида на мрачното настроение на охраната зрителите отстъпваха с нежелание назад.

Докато Джаганг и командир Карг наблюдаваха и все повече се потапяха в играта, Калан огледа собствените си пазачи и забеляза, че тяхното внимание също е изцяло насочено към терена. Непрекъснато се повдигаха и протягаха вратове, за да видят по-добре. Калан се премести към Ничи. Благодарение на самоотвержените усилия на императорската охрана да задържа хората полезрението на Калан и Ничи се разширяваше и вече можеха да видят и играчите на терена.

— Мъжът, за когото ти разказах, води червения отбор — прошепна Калан. — Мисля, че е изрисувал себе си и отбора си така, за

да не може никой да го разпознае.

Мъжете притичаха отпред и те за пръв път видяха ясно невероятните рисунки по телата на мъжете от червения отбор. При вида на тези рисунки Ничи се сепна.

— О, добри духове...

Пристъпи леко напред, за да види по-добре. Загрижена от внезапната промяна в поведението на Ничи и очевидната ѝ тревога, Калан я последва.

И тогава видя мъжа, когото всички наричаха Рубен. Той тичаше отляво с плътно притисната до гърдите си брока и криволичеше между мъжете, които се хвърляха да го спрат.

Калан се наведе по-близо до Ничи и посочи наляво мъжа на име Рубен.

— Ето това е той.

Ничи се надвеси леко напред, за да погледне. Когато го видя, цветът от лицето ѝ изчезна. Калан никога не бе виждала някой да пребледнява толкова бързо.

— Ричард...

Още щом чу името, Калан разбра, че е точно той. Името му подхождаше идеално. Не знаеше защо, просто го чувстваше.

Не се съмняваше, че Ничи е права. Името му не беше Рубен, а Ричард. Усети странно облекчение, че вече знае името му, истинското му име.

Страхувайки се, че Ничи може да припадне, Калан сложи ръка на кръста ѝ. Почувства, че цялото ѝ тяло трепери.

Докато се изплъзваше на мъжете на терена, устремен напред заедно с двете си крила от всяка страна, мъжът, когото вече познаваше като Ричард, забеляза Джаганг с крайчеца на окото си. Без да спира, той премести поглед и срещна този на Калан. Онази връзка, погледът му, който я разпозна, разтърси сърцето ѝ.

Когато забеляза застаналата до нея Ничи обаче, Рубен се препъна.

Този миг колебание даде шанс на преследвачите му. Те се нахвърлиха върху него и го повалиха на земята. Ударът бе толкова силен, че брока се изстреля във въздуха.

Дясното крило вряза рамо в противниците и ги разхвърля на земята наоколо.

Ричард лежеше по лице неподвижен.

Сърцето на Калан заседна в гърлото.

В последния момент другото крило вкара лакът в главата на мъжа, който се готвеше да се стовари върху Ричард. Докато противникът се търкаляше по земята, Ричард започна да се раздвижва. Видя прелитащите покрай него мъже и се претърколи извън мелето, опитвайки се да успокои дишането си.

След миг вече бе на крака, макар и отначало малко несигурен.

Калан за пръв път го виждаше да греши. Долната устна на Ничи трепереше, докато стоеше замръзнала и загледана в Ричард. Сините ѝ очи се напълниха със сълзи. Внезапно Калан се запита дали е възможно. После отхвърли тази възможност. Просто не бе възможно.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

В ПРИПАДАЩИЯ МРАК, подпрял брадичка на колене и заслушан в неспирното жужене на вражеския лагер отвъд обръча от каруци и пазачи, Ричард въздъхна. Прокара пръсти през косата си. Не можеше да повярва, че Джаганг е успял да залови Ничи. Не можеше да си представи как се е случило. От вида на Рада'Хан около врата ѝ му прилошаваше.

Имаше чувството, че целият свят се разпада.

Изглежда, Императорският орден не можеше да бъде спрян, колкото и ужасяваща да бе тази мисъл. Онези, които искаха сами да решават как да живеят живота си, биваха методично подчинявани от безчетните последователи на Ордена, нетърпеливи да наложат вярата си на всички останали. Който отказваше да преклони глава и да ги последва, бе обречен на смърт.

Орденът покосяваше всичко по пътя си. Вече контролираха по-голямата част от Новия свят, както и целия Стар свят. Бяха проникнали дори в отдалечената Западна земя — неговата родина.

Ричард имаше чувството, че целият свят е полудял.

Което бе по-лошо, Джаганг вече разполагаше с поне две от кутиите на Орден. Сега Ничи също бе в ръцете му.

Сърцето му се късаше за Ничи. Мярна на долната ѝ устна златна халка, която я белязваше като робиня на мъжа, насилствал я системно в миналото. В същото време кръвта му кипеше при мисълта, че Калан е пленница на същия този мъж.

На всичкото отгоре Калан не го помнеше. За него тя бе целият свят. А сега дори не си спомняше името му.

Нейната сила и кураж, нейното състрадание, интелигентност, остроумие, специалната усмивка, с която даряваше само него, бяха непрекъснато в мислите и сърцето му и щяха да останат там, докато е жив. Помнеше деня, в който се ожениха, помнеше колко много го обичаше тя и колко бе щастлива в обятията му. Всичко това бе изтрито от паметта ѝ.

Готов бе на всичко, за да я спаси, да я върне към истинската ѝ същност, да ѝ върне живота... да я върне в своя живот. Лавинният огън отне всичко и на двама им.

Все едно колко много искаше да прекара собствения си живот с Калан или колко много искаше всеки да може сам да се разпорежда с живота си. Императорският орден имаше други планове за човечеството.

Точно сега пред Ричард се откриваше нерадостно бъдеще.

С крайчеца на околото си улови приближаващия се Джонрок. Тежките окови дрънчаха от движението му по твърдата камениста земя.

— Рубен, трябва да хапнеш нещо.

— Ядох вече.

Джонрок посочи наяденото парче шунка на коляното на Ричард.

— Изял си едва половината. Трябват ти сили за утрешния мач. Трябва да ядеш.

От мисълта за онова, което им предстоеше на другия ден, топката в стомаха на Ричард ставаше още по-стегната. Взе дебелия резен шунка и го протегна към Джонрок.

— Изядох, колкото ми се ядеше. Вземи останалото, ако искаш.

Джонрок се ухили на неочаквания си късмет. Ръката му спря във въздуха, усмивката му се разколеба.

— Сигурен ли си, Рубен?

Ричард кимна. Джонрок взе шунката и отхапа голямо парче. Преглътна и сръга Ричард с лакът.

— Добре ли си, Рубен?

— Аз съм пленник, Джонрок — въздъхна Ричард. — Как да съм добре?

Джонрок се ухили, мислейки, че Ричард просто се шегува. Когато обаче Ричард не отвърна на усмивката, той стана сериозен.

— Днеска бая удар отнесе с главата. — Надвеси се по-близо и повдигна вежда въпросително. — Не беше особено разумно от твоя страна.

— Какво искаш да кажеш? — погледна го Ричард.

— За малко да загубим.

— За малко не се брой. В Джа'Ла няма равенство. Или губиш, или печелиш. Ние спечелихме и това е важното.

Джонрок се сепна леко от тона на Ричард.

— Щом казваш, Рубен. Все пак извинявай, че питам, ама какво стана?

— Направих грешка.

Ричард изрови малък камък от твърдата изсъхнала пръст, а Джонрок продължи да дъвче, замислен върху казаното.

— Никога преди не си допускал такава грешка.

— На всекиго се случва. — Ричард се гневеше на себе си заради тази грешка — да си позволи да се разсее така. Трябваше да го предвиди. Да се справи по-добре. — Да се надяваме, че утре няма да се повтори. Утрешният ден е важен, най-важният.

— Дано се представим добре. Постигнахме много. — Размаха наръфаното парче шунка пред лицето му. — Печелим не само мачове, а и привърженици. Мнозина вече викат за нас. Още една победа и ще станем шампиони. Тогава всички ще ни подкрепят.

— Видя ли огромните мъжаги от отбора на Джаганг? — вдигна поглед Ричард.

— Спокойно — усмихна се накриво Джонрок. — Аз също не съм дребен, ще те пазя, Рубен.

— Благодаря, Джонрок — не можа да сдържи усмивката на свой ред Ричард. — Знам, че е така. Винаги си ме пазил.

— И Брус ще те пази.

Ричард също го вярваше. Брус бе войник на Императорския орден, но наред с това играч в могъщ тим със страхотна репутация — отбора на Рубен, както го наричаха повечето му хора. Не и пред командир Карг, разбира се. Публиката ги наричаше червеният отбор, за командир Карг това беше неговият отбор, но помежду си играчите го наричаха „отборът на Рубен“. Той беше техният нападател. Вече всички му се доверяваха. Подобно на другите войници в отбора, отначало Брус не изгаряше от желание да носи символите с червената боя, но сега се гордееше с тях. Когато излезеше на терена, войниците го поздравяваха.

— Утрешната игра ще бъде... опасна, Джонрок.

— Смятам да я направя такава — кимна Джонрок.

— Пази се, разбрахме ли се? — усмихна се Ричард.

— Възнамерявам да пазя теб.

Ричард разтри малкото камъче в юмрук и се съсредоточи върху думите си.

— Настава време, когато човек трябва да мисли първо за себе си. Има моменти, когато...

— Змийската мутра идва.

Ричард замлъкна. Вдигна глава и видя командир Карг да минава през обръча пазачи. Не изглеждаше доволен.

Спря точно пред Ричард, който хвърли камъчето и се облегна на ръце. Около ботушите на командира се носеше облак прах. Подпря ръце на хълбоци и погледна гневно надолу към Ричард.

— Какво стана днес, Рубен?

Ричард вдигна поглед към татуираните змийски люспи, които все още се забелязваха в сумрака.

— Не си доволен от победата ли?

Вместо да отговори, командирът премести погледа си върху Джонрок. Последният схвана посланието и се отдалечи назад покрай отсрещния край на каруцата, докдето му позволяваше дължината на веригата. Командирът седна с кръстосани крака пред Ричард. Татуираните люспи се размърдаха като истинска змийска кожа.

— Знаеш за какво говоря. Каква беше тая глупост?

— Надиграха ме. Нали това е задачата на противниковия отбор? Понякога е неизбежно.

— Виждал съм те да дадеш всичко от себе си и за съвсем малко да пропуснеш, или да направиш всичко, за да избегнеш падащата блокада, и да не се измъкнеш чисто, но никога не съм те виждал да правиш глупави грешки.

— Съжалявам — отвърна Ричард, понеже не виждаше смисъл да спори.

— Искам да знам причината.

— Както сам каза — сви рамене Ричард, — беше глупава грешка. — Ричард бе по-ядосан на себе си, отколкото командирът изобщо можеше да разбере. Не можеше да си позволи такава грешка утре. — Все пак спечелихме, което значи, че ще играем срещу отбора на императора. Точно както ти обещах — да докарам отбора ти до мач срещу отбора на императора.

Командирът вдигна очи към първите звезди на нощното небе, после заговори:

— Спомняш си как те заловихме, нали?

— Да.

— Тогава сигурно си спомняш — сведе отново поглед върху Ричард той, — че съгласно всички правила трябваше да умреш още тогава. Оставих те жив с условието да дадеш всичко от себе си, за да спечели моят отбор първенството. Днес не даде всичко. С една глупава грешка едва не пропиля шанса на отбора ми да спечели.

— Не се тревожи, командире — издържа погледа му Ричард. — Утре ще дам всичко от себе си. Обещавам.

— Добре — усмихна се най-накрая Змийската мутра, макар това да бе просто студена извивка на устните му. — Добре. Ако спечелиш утре, Рубен, си получаващ жената.

— Знам.

— Ако спечелиш утре — стана изведнъж подмолна усмивката, — аз си получавам жената.

— Така ли? — изрече Ричард без особен интерес.

— Ако спечелим — кимна командир Карг, — онази хубава блондинка на император Джаганг ще бъде моя.

Ричард го погледна на свой ред намръщен.

— За какво говориш? Джаганг едва ли ще ти даде такава жена — жена, която е белязал за своя.

— Сключих малка сделка с императора. Дотолкова е сигурен, че отборът му ще спечели, че го склоних да заложи най-скъпата си жена. Казва се Ничи. Нарича я своята Кралица на робите. Джаганг не иска да ми я даде... тя е, така да се каже, един вид негова лудост. Аз обаче мисля, че ти можеш да ми я спечелиш. — Очите му се замрежиха от далечни похотливи мисли. — Много бих се радвал, точно колкото Джаганг няма да се зарадва, предполагам. — Внезапно се върна на въпроса и размаха пръст. — Гледай да спечелиш и заради самия себе си.

— За да мога да си избира жена?

— За да останеш жив. Ако утре загубиш, ще получиш смъртта, която заслужаващ, задето изби толкова много от моите хора. — Усмивката на лицето му се върна. — Но ако спечелиш, ще можеш да си избереш жена, както съм ти обещал.

— Вече ти обещах, че ще дам всичко от себе си — погледна го гневно Ричард. — Винаги спазвам обещанията си.

— Хубаво — кимна командирът. — Спечели утре, Рубен, и тогава и двамата ще бъдем доволни. — После се изкикоти: — Е, Джаганг не съвсем. Като се замисля, и Ничи няма да е особено очарована, но пък в крайна сметка това не е мой проблем.

— А императорът? Не мислиш ли, че за него ще е проблем?

— О, да и още как — засмя се тихо Карг. — Джаганг ще полудее, когато се наложи да остави Ничи в леглото ми. Имаме сметки за разчистване с онази жена. Имам намерение да се порадвам на получената възможност.

Ричард съумя да замълчи и остана спокоен, независимо от желанието си да го остави на място.

— Гледай да спечелиш мача, Рубен — изправи се командирът. Ричард го проследи с яден поглед, докато се отдалечаваше. След като се убеди, че командирът си е тръгнал, Джонрок хвана няколко халки от веригата, за да не го души за врата, и се върна при Ричард.

— Какво ти каза, Ричард?

— Иска да спечелим.

— Има си хас — усмихна се Джонрок. — Като собственик на отбора победител може да има, каквото пожелае.

— Точно от това се страхувам.

— Какво?

— Хайде да почиваме, Джонрок. Интересен ден ни чака утре.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

РИЧАРД СЕ СЪБУДИ РЯЗКО от лекия си сън. Дори в малките часове в лагера се чуваха звуци и имаше движение. Навред мъже крещяха, смееха се и псуваха. Звънтеше метал, цвилеха коне, ревяха мулета. В далечината Ричард виждаше рампата, както и колоните мъже и каруци, осветени от факли. Дори през нощта строежът продължаваше без прекъсване.

Но не това го бе събудило. Нещо по-близо бе привлякло вниманието му.

Видя сенки да се промъкват през обръча пазачи и кръга от ниски продоволствени каруци, които представляваха тъмницата му. Преброи четири фигури, които се плъзгаха безшумно в тъмнината. Бърз поглед настрани разкри още един отдясно. Дали наистина се бяха промъкнали незабелязано, или пазачите ги бяха пуснали.

По ръста им Ричард веднага разбра кои са. След онова, което командир Карг му разказа за облога с Джаганг, Ричард очакваше посетители. Беше последното нещо, от което имаше нужда сега, но пък нямаше особен избор.

Повече го тревожеше това, че така прикован за каруцата, нямаше кой знае какви възможности за защита. Нямаше къде да се скрие. Не можеше да избяга. Не му се щеше да се бие с петима или повече мъже точно преди утрешния мач. Не можеше да си позволи да бъде ранен — най-малко точно сега.

Погледна настрани и видя, че Джонрок е доста далеч. Едрият мъжага лежеше на една страна с гръб към него и спеше дълбоко. Да го извика щеше да означава да изгуби единственото си предимство в този момент — изненадата. Приближаващите мъже мислеха, че спи. Нищо чудно, ако извика Джонрок, онези петимата да се нахвърлят и да прережат гръкляна му, за да могат да се заемат с Ричард на спокойствие.

Четиримата се промъкваха към него в полукръг. Очевидно бяха наясно, че веригата няма да му позволи да избяга, така че, ако го

блокират, нямаше да има място за маневри. Съдейки по безшумните им стъпки, очевидно все още го смятаха за заспал.

Един от тях, разперил ръце за равновесие, направи голяма крачка напред и замахна с ритник към главата на Ричард, все едно рита брока, за да го отдалечи възможно най-много от противника. Ричард беше готов. Претърколи се и уви цялата верига около глезена му. После с всичка сила издърпа другия край. Така издърпа краката му напред, че той се стовари по гръб с глухо тупване, а главата му удари силно о земята.

— Стани — изръмжа един от другите на Ричард, наясно, че е буден.

Ричард прибра колкото можа верига зад себе си, но не се изправи.

— Или какво?

— Или ще ти разбием главата както си седиш. Ти избирай, седнал или прав, пак ще боли.

— Значи наистина ви е страх, както разправят.

Мъжът застина за миг.

— Какви ги говориш?

— Страх ви е, че утре ще ви победим.

— От нищо не ни е страх — обади се друг от сенките.

— Тогава нямаше да сте тук.

— Нищо подобно — каза първият. — Просто изпълняваме заповедите на Негово сиятелство.

— Аха, значи Джаганг го е страх, че ще ви победим. Това обяснява всичко. Означава, че ние сме по-добри и няма как да спечелите при равни условия. Джаганг също го знае, затова ви е изпратил — защото не сте достатъчно добри, че да ни биете на Джа'Ла.

Псувайки под носа си заради забавянето, един от другите се протегна да го сграбчи. Ричард замахна навитата верига иззад себе си с всичка сила. Нацели го право в главата. Онзи отскочи с вик от неочакваната болка.

Трети нападна и Ричард легна по гръб. С всички сили го изрита точно в корема, като по този начин използва тежестта му срещу него. Ритникът го запрати назад и едновременно изкара всичкия въздух от дробовете му.

Първият вече се беше окопитил. Онзи, който посрещна веригата с лице, продължаваше да се въргаля на земята. Третият се изправи едва, като притискаше корема си и се опитваше да и поеме въздух, нетърпелив да си отмъсти. Четвъртият и петият дойдоха от противоположни посоки.

Двама от вече повалените се бяха изправили, готови да се върнат в боя. Вече четиримата заедно, те се спуснаха към него. Прекалено много ръце се протегнаха към веригата, че да може Ричард да ги избегне. Докато се опитваше да я отърси далеч от тях, един от тях се хвърли и успя да я хване с две ръце.

Ричард замахна с крак и подбра краката на останалите. После падна тежко по гръб. Другите двама сграбчиха веригата, после изсумтяха от нечовешкото усилие да я издърпат обратно. Последната брънка се опъна около яката. За миг Ричард имаше чувството, че главата му ще се откъсне от при внезапното дръпване, което го свали по лице. Задушавачата болка във врата му бе толкова силна, че за секунда реши, че металната халка е смазала трахеята.

Докато все още, замаян, се опитваше да спре надигащата се паника, единият го изрита в корема. Ударът бе достатъчно силен да счупи ребро. Ричард се опита да се извърти, но те отново издърпаха веригата и извиха металната халка около врата му, така че да го проснат по гръб.

В далечината пазачите гледаха безучастно. Едва ли изгаряха от желание да се намесят. В крайна сметка това бяха хора от отбора на императора.

Веригата се опъна отново и докато се изправяше на колене, Ричард я сграбчи, за да не им позволи да му счупят врата. Трима я издърпаха мощно. Успяха да го съборят по гръб.

Към лицето му се насочи ботуш. Успя да извърти глава точно навреме. Разхвърча се пръст, вдигна се прахоляк. Юмруци и ритници се стоварваха от всички страни.

Придържайки веригата с една ръка, Ричард успя да отблъсне един от мъжете. Блокира удара от друг, а на трети уцели слабините с лакът, с което моментално го свали на колене. Все пак колкото побързо успяваше да блокира или избегне ударите им, толкова повече прииждаха. С опнатата верига не можеше да се движи, а пък не смееше да я пусне съвсем.

Приведе се в защитна поза, така че да предпази слабините си, а също и, за да бъде възможно най-малката мишена, като същевременно придърпа колкото се може повече верига. Един от мъжете вдигна ръка и замахна. Ричард пусна веригата и използва лявата си предмишница, за да смекчи удара. В същото време скочи директно срещу него и заби лакът право в челюстта му със смазваща сила. Мъжът отстъпи с несигурни крачки.

Сега, с малко по-отпусната верига, Ричард се наведе, за да избегне поредния удар, като същевременно изрита нападателя отстрани в коляното. Ритникът бе достатъчно силен, че да предизвика болезнен вик и да го накара да се отдалечи на безопасно разстояние, само че Ричард мигновено се възползва от възможността да изрита и другото му коляно, така че и двете да се подгънат. Още докато се свличаше на земята, Ричард стовари своето коляно в лицето му.

Долетя друг удар, Ричард се наклони наляво и сграбчи китката. Без да отпуска желязната си хватка, замахна с длан в лакътя. Ставата изскочи. Мъжът изпищя и издърпа изкълчената си ръка.

Долетя още един. Ричард го пропусна пред лицето си, а после в мига, в който мъжът бързо насочи другия си юмрук, отби ръката в обратната посока. Така, с оплетени ръце и натиск върху лакътя, който не му позволяваше да се измъкне, Ричард използва огънатата ръка, за да преобърне огромния мъжага по гръб.

Дори и с тези успехи му бе трудно да ги отблъсква, тъй като веригата около врата не му позволяваше да се движи достатъчно. Знаеше обаче, че независимо от трудностите, трябва да мисли за онова, което може, а не, което не може да направи.

Беше му и трудно да се бие с тях, защото не смееше да се отпусне и използва истински удари. Ако убиеше някой от играчите на императора, това вероятно щеше да послужи като удобен повод за Джаганг да го обвини в убийство и да го екзекутира. На Джаганг и така не му трябваше извинение, за да убие някого, но отборът на Ричард набираше популярност и ако се стигнеше до неговата екзекуция, войниците в лагера щяха да заподозрат, че е било, защото отборът на Джаганг не е могъл да победи неговия. Ричард не си правеше илюзии, че на Джаганг му пука особено кой какво мисли, но едно убийство сега със сигурност щеше да е добре дошло извинение за действията му.

Ако нападателят на отбора на командир Карг беше мъртъв, Джаганг нямаше да се тревожи, че може да му се наложи да му отстъпи Ничи. Отборът на Джаганг беше невероятен и имаше големи шансове да победи, но без Ричард в нападение победата съвсем щеше да е сигурна.

В същото време Джаганг нямаше защо да си прави труда да екзекутира Ричард. Хората му очевидно горяха от желание сами да свършат това. За тях нямаше да има наказание, ако са убили Ричард при сбиване. Та кой с някаква власт изобщо ще разбере — освен командир Карг, а Ричард сериозно се съмняваше, че дори той ще посмее да направи на въпрос смъртта на един пленник в сбиване. В лагера при сбивания непрекъснато умираха мъже. Този вид бой беше често и — доколкото бе известно на Ричард — рядко наказвано явление. Щяха просто да ги отпишат като поразгорещил се спор.

Което беше по-лошо обаче, ако Ричард загинеше, за Калан нямаше никаква надежда. Щеше завинаги да остане под властта на лавинния огън, призрачно подобие на някогашната жена.

Само тази мисъл бе достатъчна да накара Ричард да се бие яростно, макар да трябваше да внимава ударите му да са по-скоро отбранителни, отколкото с намерение да убият. Отбранителните удари не бяха лесна работа в битка за собствения ти живот и Ричард получаваше почти толкова, колкото и раздаваше.

Когато един от мъжете отново замахна, Ричард го хвана под мишницата. Почти с грухтене от усилието той успя да се провре под изопнатата ръка и да я извие, така че да успее да го хвърли на земята.

След миг самият той бе повален, сграбчи част от веригата и се завъртя, като така я запрати в лицето на единия от мъжете. Плясъкът на стоманата о плътта и костта бе отвратителен. Друг един го ритна толкова силно, че му изкара въздуха.

Трети тъкмо се хвърляше към него, когато внезапно отлетя назад.

Джонрок го бе уловил за врата със собствената си верига. Докато се опитваше с ръце да си освободи място за дишане, Джонрок го издърпа далеч от Ричард. Насред буря от юмруци, крака и летящи вериги, Джонрок помогна на Ричард да отблъсне нападателите.

В тъмнината се появи още някой, който сипеше гневни заплахи, и се провря през обръча от пазачи. Ричард бе прекалено зает да

отблъсква петимата и да се опитва да отбива побеснелите юмруци, за да види кой е.

Внезапно новият сграбчи един от нападателите за косата и го отхвърли назад. На светлината на близките факли Ричард разпозна татуираните люспи. Командир Карг изрева, че петимата са страхливци, и заплаши да ги обезглави. Нарита ги и им нареди да се омитат от лагера на отбора му.

И петимата се изправиха на крака и за миг потънаха в нощта. Неочаквано всичко свърши. Ричард лежеше в прахта, без дори да прави усилие да се изправи.

Командир Карг размаха гневно пръст на пазачите.

— Ако допуснете още някой да мине, живи ще ви одера! Разбрахте ли ме!?

С глупави разтревожени погледи, пазачите отговориха в един глас, че са разбрали. Заклеха се, че никого повече няма да пуснат.

Докато лежеше задъхан от болката и се опитваше да си поеме дъх, Ричард почти не чуваше виковете на командира. Схватката бе кратка, но ударите на здравеняците от отбора на Джаганг бяха оставили отпечатък.

Джонрок коленичи и внимателно го обърна по гръб.

— Рубен, добре ли си?

Ричард размърда леко ръце, повдигна колене и предпазливо развъртя крак, за да провери пулсиращия си глезен. Оценяваше пораженията върху крайниците, за да се увери, че все още може да ги движи. Цялото тяло го болеше. Беше почти сигурен, че не е осакатен, но предпочете да полежи още малко. Не мислеше, че точно в този момент ще е способен да го стори.

— Мисля, че да.

— Какво беше това? — обърна се ядосано Джонрок към Змийската мутра.

— Джа'Ла д'Джин — сви рамене командир Карг.

— Джа'Ла д'Джин? — сепна се изненадано Джонрок.

— Това е Играта на живота, какво очаквате?

Съдейки по смръщеното му чело, Джонрок очевидно не разбираше. Ричард обаче разбра.

Играта на живота не беше само на терена. Тя включваше и всичко около мача — преди него и след него. Стратегия и заплахи

преди сблъсъка, самата игра на терена, последствията от изхода на мача. Животът от своя страна означаваше оцеляване. Дали ще живееш или ще умреш, зависеше от онова, което правиш приживе. Важно беше оцеляването. Ето как всичко бе част от играта, както и в живота всичко е от значение. Това, че една от жените, които неизменно следваха лагера, бе пронизала играч от противниковия отбор, за да спечели нейния, че играчите се бяха изрисували в червено, че се опитваха да смажат черепа на нападателя на другия отбор посред нощ, бяха все късчета от играта на живота.

Ако искаш да живееш, трябва да се бориш за живота си. Просто и ясно. Животът и смъртта са важни, а не правилата. Ако умреш, защото не си успял да се защитиш, няма как да претендираш, че противникът ти е извършил нарушение. Трябва да се бориш за собствения си живот, да се бориш да спечелиш независимо от обстоятелствата.

— Починете си. И двамата — изправи се командир Карг. Утре ще стане ясно дали ще живеете или ще умрете.

После тръгна към обръча от пазачи и им се развика.

— Благодаря, Джонрок — каза Ричард, след като командирът се скри. — Появи се тъкмо навреме.

— Казах ти, че ще те пазя.

— Добре се справи.

— Ти само гледай утре да се справиш добре — ухили се Джонрок. — Нали, Рубен?

— Обещавам — кимна Ричард и си пое дълбоко дъх.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

ВИРНА ВДИГНА ПОГЛЕД, когато Морещицата мина от другата страна на малката маса и спря.

— Какво има, Кара?

— Някакъв отговор в Дневника?

Вирна въздъхна тежко и остави рапортите на съгледвачите, които до този момент разглеждаше. Докладваха, че активността в лагера на Ордена продължава да се повишава около мачовете на Джа'Ла. Вирна си спомни как сякаш преди цял един живот в Двореца на пророците Уорън за пръв път ѝ разказа за Деня на Джа'Ла, за това как император Джаганг разпространява Джа'Ла д'Джин из Стария свят. Подобно на много други неща, Уорън беше изучавал Джа'Ла и знаеше много за играта.

Даде си сметка, че не толкова четеше рапортите, колкото си мислеше за Уорън. Колко много ѝ липсваше. Всъщност липсваха ѝ безкрайно много хора, изгубени в тази война.

— Опасявам се, че не — отговори Вирна. — Оставих съобщение в Дневника, в случай че Ан случайно погледне своя, но, уви.

Кара потропа настойчиво с пръст по масата.

— Повече от ясно е, че нещо се е случило на Ничи и Ан.

— Трябва да се съглася — разпери ръце Вирна. — Но ръцете ни са вързани, докато не разберем какво точно. Какво да правим? Къде да търсим? Претърсихме Двореца, но той е огромен, има безброй възможности.

Изражението на Кара издаваше отчасти гняв, отчасти тревога и отчасти нетърпение. На всичкото отгоре Ричард беше потънал вдън земя. Вирна много добре разбираше как се чувства.

— Сестрите ти откриха ли изобщо нещо необичайно?

Вирна поклати глава.

— А другата Морещица?

— Нищо — изрече Кара едва чуто и продължи да крачи напред-назад. Обмисли за миг положението, после се обърна към Вирна. —

Продължавам да мисля, че каквото и да се е случило, то е било в нощта, когато слязоха в гробницата.

— Не казвам, че грешиш, Кара, но не можем да сме сигурни дори че са стигнали дотам. Ами ако поради някаква причина са променили плановете си и първо са отишли другаде? Ами ако някой е донесъл на Ан съобщение и двете са тръгнали набързо някъде? Ами ако нещо се е случило, преди изобщо да слязат до гробницата?

— Не мисля — отвърна Кара, скръсти ръце и продължи да крачи. — Все си мисля, че нещо там, долу, не е наред. Нещо долу в гробниците просто не е както трябва.

Вирна не попита какво. Вече беше пробвала без особен резултат. Кара не знаеше какво не е наред. Просто я глождеше смътно усещане.

— Усещането ти не ни ориентира много. Може би, ако успееш да го конкретизираш...?

— Да не мислиш, че не съм пробвала?

Вирна продължи да наблюдава бавните ѝ крачки.

— Ами ако не знаеш каква е точно причината за това усещане, може би някой друг би могъл да разбере защо според теб нещо не е наред там, долу.

— Звучиш като Господаря Рал. Той все повтаря да мислим за решението, а не за проблема — въздъхна Кара. — Но там, долу, никой никога не слиза... — Завъртя се на пети и щракна с пръсти. — Точно така!

— Какво? — намръщи се подозрително Вирна.

— Някой, който познава мястото.

— Кой?

Кара опря две ръце на масата и се надвеси с лукава усмивка.

— Работниците от криптата. Мрачният Рал имаше хора, които се грижеха за гробниците или поне за тази на баща му.

— Какво за гробниците? — попита току-що влязлата Бердин. Найда — висока, руса Морещица със сини очи, беше с нея.

Вирна забеляза и Ейди зад тях.

— Току-що ми хрумна, че работниците от криптата ще знаят за гробниците.

— Сигурно си права — кимна Бердин. — Част от надписите там са на високо Д'харански и Мрачният Рал понякога ме водеше с него, за да му помагам да си преведе някои неща.

— Мрачният Рал беше доста претенциозен по отношение на грижата за гробницата на баща му. Дори е ексекутирал хора за немарливост към нея.

— Та това са просто каменни галерии — не вярваше на ушите си Вирна. — Там няма нищо — няма мебели, завеси или килими. За какви претенции говорим?

Бердин подпря хълбок на масата, скръсти ръце и се приведе напред, сякаш възнамеряваше да сподели интересна клюка.

— Ами например държеше във вазите винаги да има свежи бели рози. Задължително чисто бели. Освен това държеше факлите да са винаги запалени. Работниците от криптата трябваше да следят на пода да не падне нито едно листенце от роза, да няма нито една угаснала факла.

Ако Мрачният Рал посетеше гробницата на баща си и завареше бяло листенце на пода или незапалена факла, побесняваше. Заради такова провинение са падали глави, така че, както можете да си представите, те бяха много старателни в задълженията си. Няма начин да не познават мястото прекрасно.

— Значи трябва да отидем да поговорим с тях — заключи Вирна.

— Нищо не пречи да опитате — предупреди Бердин, — но не мисля, че ще ви кажат много.

— Защо? — изправи се Вирна.

— Мрачният Рал се тревожеше, че може да кажат нещо лошо за мъртвия му баща, докато са долу, в криптата, така че накара да им отрежат езиците — допълни обяснението си с красноречив жест с два пръста Бердин.

— Този човек е бил истинско чудовище — отрони Вирна и докосна с пръст челото си.

— Мрачният Рал отдавна е мъртъв — обади се Кара, — но хората от криптата сигурно са още живи. Би трябвало да познават двореца по-добре от всеки друг. — Тръгна към вратата. — Да видим какво ще открием.

— Мисля, че си права — каза Вирна и заобиколи масата. Ако успеем да изкопчим някаква информация от тях, поне ще сме сигурни. Ако нещо долу наистина не е наред, трябва да знаем. Ако не, ще насочим усилията си другаде.

Ейди хвана Вирна за ръката.

— Бъда заминала, това дойдох да кажа.

— Заминаваш ли? Защо? — примигна изненадано Вирна.

— Отдавна тревожи мене мисълта, че оставила Магьосническа кула без надзор. Ако Ричард бъде там помощ да търси? Да знае какво става той трябва. Че Кулата затворена е да знае той трябва. За стореното от Ничи да знае той трябва и че е пуснала кутиите от негово име. За Ан и Ничи също да знае трябва. Да има някой там трябва, ако се появи в Кулата.

Вирна махна на запад, преди да се взре в изцяло белите очи на Ейди.

— Но Кулата е затворена. Къде ще отседнеш?

Широката усмивка на Ейди образува цяла мрежа от ситни бръчици.

— Ейдиндрил изоставен бъде. Дворец на Изповедниците празен бъде. Покрив няма да ми липсва. Тоз Дворец моя дарба отслабва — обиколи с жест помещението тя — и на всинца ни без Рал. Тук дарба моя бъде непотребна и бъде ми тежко. Бъда безполезна.

— Никак не си безполезна — възпротиви се Вирна. — Помогна ни много в разтълкуването на книгите.

Ейди вдигна ръка, за да я накара да замълчи.

— И без мен бъдете се справили. Аз безполезна бъда.

— Това не е вярно, Ейди. Всички Сестри ценят високо познанията ти. Сами са ми казвали.

— Може, но мен бъде по-добре да има цел, не просто кръстосва скален лабиринт огромен.

— Разбирам — каза Вирна, вече склонена.

— Ще ми липсваш — обади се Бердин.

— Истина — кимна Ейди. — И ти бъдеш мене липсваш, дете, и наши разговори.

Кара погледна Бердин подозрително, но не каза нищо. Ейди се протегна и сложи ръка на рамото на Найда.

— Найда тук с теб.

— Не се тревожи, ще бъда до нея — каза Найда и погледна Бердин. — Няма да я оставя да се чувства самотна.

— Заобиколени сме от повече врагове, отколкото са звездите на небето — обади се Кара. — Как очаква една сляпа жена да се промъкне покрай тях?

Ейди стисна устни.

— Ричард Рал бъде хитър мъж, да?

Кара изглеждаше изненадана от въпроса, но въпреки това отговори.

— Да — скръсти ръце тя. — Понякога дори прекалено.

— Той бъде умен, затова ти негови заповеди винаги следва?

— Разбира се, че не — изсумтя с насмешка Кара.

— Не? — повдигна с престорена почуда вежда Ейди. — Защо не? Той бъде твой водач. Ти каза той бъде умен.

— Умен е, да. Но не винаги разпознава надвисналата опасност.

— А ти — да?

— Виждам опасности, които той не вижда — кимна Кара.

— А, значи вижда ти опасности, а неговите виждащи очи не?

— Понякога Господарят Рал е сляп като къртица — усмихна се Кара.

— Къртици виждат в тъмно също или не?

— Предполагам, че да — въздъхна безрадостно Кара. После се върна на въпроса. — Но на Господаря Рал съм му нужна точно за да виждам опасностите, които той не вижда.

— Ти вижда с това, да? — потупа слепоочието на Кара с дългия си мършав пръст Ейди. — Вижда опасности за него, да? — повдигна въпросително вежда тя. — Вижда опасности, дето само с очи не виждат се? Понякога без очи повече вижда аз.

— Може и така да е — намръщи се Кара, — но все пак как смяташ да се промъкнеш покрай армията на Ордена? Нали не възнамеряваш просто да минеш през лагера им?

— Туй точно бъде правилно — размаха пръст към тавана Ейди. — Днес облаци бъдат. И тъмна бъде нощ. При ниски облаци, щом слънце падне, преди там месечина да изгрее, черно като в яма бъде. В нощ такава хорските очи не виждат, но моя дарба да. Сама стоя, от будните и бдящите страня, сянка сред сенките аз. И никой мен не забележи.

— Те имат огньове — отбеляза очевидното Бердин.

— Огънят очи им заслепява и те не виждат в тъмното отвъд.

— Ами ако все пак някой от войниците те види или чуе...? — попита Кара.

Ейди се усмихна едва забележимо и се наклони към Морещицата.

— Дете, никой магьосница да види в тъмното не ще. Кара изглеждаше достатъчно разтревожена от този отговор, че да прекрати спора.

— Не знам, Ейди — обади се Вирна. — Наистина бих предпочела да си тук, на сигурно.

— Нека върви — каза Кара.

Всички я погледнаха изненадано.

— Ами ако има право? Ако Господарят Рал отиде в Кулата? Той трябва да научи за всичко, което се случи междувременно. Трябва да знае, че не бива да влиза в Кулата, иначе ще загине в капаните, поставени навсякъде от Зед. Ако Господарят Рал наистина се нуждае от помощта ѝ? След като тя смята, че може би той има нужда от нея, трябва да е там, за да му помогне. Никой не би могъл да ме спре, ако реша да направя нещо, за да му помогна.

— Освен това — додаде Бердин, срещнала с тъжните си очи погледа на старата магьосница — тук е опасно. Когато онази армия отвън най-накрая стигне до Двореца, тук ще настане безкраен кървав кошмар.

Ейди се усмихна и докосна леко Бердин по бузата.

— Добри духове над тебе бдят, дете, и над всички, сбрани тук.

На Вирна ѝ се щеше да го вярва.

Нима би могла да е Прелат на Сестрите на светлината, ако не го вярваше.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ДОКАТО ПРИКЛЮЧВАШЕ РИСУНКИТЕ с червена боя, Ричард се стараеше да не показва на останалите колко болезнени са всъщност нараняванията му. Не искаше нищо да ги разсейва от предстоящата игра.

Глезенът му пулсираше, лявото рамо го болеше, а от множеството удари по главата целият му врат беше схванат. След кратката, но яростна схватка той почти не успя да заспи. Поне не усещаше да има нищо счупено.

Изтласка болката и умората настрана. Нямаше значение, че го боли или че е уморен. Чакаше го работа. Важното сега беше да успее да я свърши.

Ако се провалеше, щеше да има цяла вечност на разположение да се наспи.

— Днес е шансът ни за слава — каза Джонрок.

Ричард, който в този момент държеше главата му, я извърна настрана, за да вижда по-добре на слабата светлина. Не каза нищо. Наведе се и потопи пръст в кофата с червена боя, после изрисува символа на бдителността над онзи на силата, който вече бе готов. Де да знаеше и символ за трезв ум, за да покрие с него целия скалп на Джонрок.

— Не си ли съгласен, Рубен? — настоя съотборникът му. Днес е шансът ни да се прочуем, нали?

Останалите мъже очакваха с притаен дъх отговора на Рубен.

— Знаеш каква е истината, Джонрок. Избий си тези мисли от главата.

Ричард спря работа за момент и размаха намазания си с червена боя пръст към всички вперени в него очи.

— Всички знаете как стоят нещата или поне би трябвало да знаете. Забравете всякакви мисли за слава. Онези мъже от императорския отбор в момента не мислят за слава — мислят как да ви убият. Разбирате ли? Искат да ви убият. Днес е денят, в който трябва да

се борим за живота си. Това е славата, която искам: живот. Такава слава искам за всички ви. Искам да живеете.

Лицето на Джонрок се изкриви от изумление.

— Ама, Рубен, след снощния им опит да ти размажат главата би трябвало да искаш да си разчистиш сметките.

Всички в отбора вече знаеха за нападението. Джонрок им разказа всичко — как техният нападател е отблъснал петима едри мъжаги сам-самичък. Ричард не отрече, но не издаваше колко силна болка изпитва. Искаше да се тревожат за собствените си глави, а не за това дали той ще се справи.

— Да, искам да спечеля — отвърна Ричард, — но не заради славата или за отмъщение. Аз съм пленник. Докаран бях тук да играя. Ако спечелим, ще живея — съвсем просто е. Само това е от значение. Играчите на Джа'Ла, както пленниците, така и войниците, непрекъснато умират по време на игра; в това отношение сме равни. Единствената реална слава, която може да ни донесе спечелването на тези мачове, е да останем живи.

Някои от другите пленници кимнаха разбиращо.

— Не се ли тревожиш поне малко от победата над отбора на императора — попита Брус, лявото крило. — Да победим императорския тим може да не е чак толкова добра идея. В крайна сметка те са символ на могъществото на Императорския орден и самия император. На една победа над тях може да се погледне като на прекомерна горделивост и арогантност, дори кощунство.

Всички погледи се обърнаха към Ричард. Той не трепна.

— Мислех, че според ученията на Ордена всички хора са равни.

За миг Брус го изгледа безмълвно. Накрая по лицето му се разля усмивка.

— Имаш право, Рубен. Те са хора като нас. Значи явно наистина просто да спечелим.

— И аз така мисля — отвърна Ричард.

При тези думи, точно както Ричард ги бе научил, всички в един глас нададоха одобрителен рев: категоричен израз на колективния дух. Беше незначителен акт, но имаше силата да обединява; накара мъжете да почувстват, че колкото и да са различни, имат обща цел.

— И така — продължи Ричард, — не сме виждали императорския отбор в игра и не познаваме тактиката им, но те са ни

гледали. Обикновено отборите запазват начина си на игра, така че противниците ни ще очакват да видят онова, което показахме на терена досега. Това ще бъде едно от предимствата ни.

Запомнете новите схеми и новите сигнали. Внимавайте да не се объркате със старите. Изненадата е единственият ни шанс да ги разконцентрираме. Нека всеки да помни ролята си във всяка конфигурация. Така ще печелим точки.

Не забравяйте, че освен да спечелят, тези мъже искат и да ни наранят. Отборите, срещу които играхме досега, знаеха, че каквото дадат, получават двойно. Тези са различни. Те знаят, че ако загубят, ще бъдат екзекутирани, каквато е била съдбата на предишния императорски отбор. Те нямат стимул да играят честно. Но пък имат сериозни основания да се опитат да ни откъснат главите.

Не се и съмнявайте, че ще направят всичко възможно да извадят колкото се може повече наши играчи от играта, така че бъдете готови.

— Първият, който ще пробват да елиминират, ще си ти — отбеляза Брус. — Ти си нападателят.

— Вярно е, но в същото време никой от вас не е застрахован. Затова трябва да сме постоянно нащрек и да се пазим едни други.

В далечината Ричард чуваше ритмичния рев на многобройната публика, нетърпелива преди началото на мача. Имаше чувството, че се е събрал целият лагер. Този мач щеше да се гледа от още повече хора, тъй като императорът бе заповядал на работните групи, които така или иначе се нуждаеха от материал за рампата, да издълбаят огромна арена с гигантски полегати склонове, по които можеше да се събере повече публика от всякога.

Ричард вдигна поглед към ниското стоманеносиво небе. Последните виолетови оттенъци на залеза бяха изчезнали. Предстоеше непрогледна нощ.

Не беше очаквал мачът да започне толкова късно, но нощта беше идеална за целта му. Тя беше всъщност едничката частица късмет на фона на всичките препятствия, които го очакваха. Той беше свикнал с тъмнината. Като всеки истински планински водач често му се бе налагало да обхожда горски пътеки, осветени единствено от луната и звездите. Понякога дори само от звездите. Ричард се чувстваше добре на тъмно.

Да виждаш не означава само да използваш очите си.

Сякаш до вчера бе обикалял родната си Еленова гора, а ето, че тя се оказваше на цяла вечност от него. Засега нейният покой и сигурност бяха непостижими. Неосъществима му се струваше и мечтата да прегърне в обятията си своята любима.

Докато приключваше с рисунките по лицето на Джонрок Ричард забеляза командир Карг да минава през обръча от пазачи.

След като стана ясно, че са били съучастници в подлия изменнически акт от предната нощ, войниците избягваха да срещат погледа на навъсения офицер. Командир Карг вървеше начело на отряд войници, чиято единствена задача бе да следят пленниците сред играчите, за да се уверят, че не правят друго, освен да играят Джа'Ла.

Преди всичко обаче войниците бяха тук, за да бдят над Ричард. Те бяха личната му охрана.

Последен на опашката за отстраняване на оковите, Ричард най-сетне успя да разтрие схванатия си врат, когато командир Карг отключи желязната яка. Без тежестта на веригата се почувства лек като перце. Имаше усещането, че е в безтегловност и нечовешки бърз. Той се потопа в усещането и го превърна в част от себе си.

В рева на войниците в далечината имаше нещо примитивно. Беше повече от зловещ, направо вцепеняващ.

Зрителите искаха кръв.

Тази нощ желанието им щеше да бъде удовлетворено.

Докато следваше командир Карг начело на отбора към игрището за Джа'Ла, Ричард се абстрахира от дивия вой. Вътре в себе си намери спасително тихо кътче.

Прекосяваха лагера между войниците, които протягаха ръце да докоснат минаващите играчи. Някои от мъжете в отбора се усмихваха, махаха с ръка или докосваха протегнатите войнишки ръце. Като най-едър и забележим Джонрок беше най-често в центъра на вниманието. Вървеше ухилен, махаше, стискаше ръце и попиваше всичко по пътя. Ричард си каза, че приятелят му като че ли винаги е жадувал обожанието на тълпите. Обичаше да им доставя удоволствие.

От всички страни се сипеха както думи на подкрепа, така и на омраза. Ричард гледаше право напред и не обръщаше внимание на войниците и виковете по пътя.

— Нервен ли си, Рубен? — попита през рамо командир Карг.

— Да.

— Ще ти мине, щом започнете — усмихна му се благосклонно той.

— Знам — отвърна Ричард и погледна гневно изпод вежди. Огромният изкоп, който представляваше новото игрище, бе като кипящ казан от шум, в който лицата на зрителите приличаха на пяната на бездънно черно море.

Тълпата отвъд гъстия обръч пламтящи факли по периферията на игрището ревеше нетърпеливо. Не след дълго към рева се прибави и тропот на крака. Дълбокият зловец звук не само се чуваше, но и се долавяше по земята под краката, подобно на приближаваща гръмотевица. Ефектът бе оглушителен и по странен начин опияняващ.

Това беше примитивен зов към насилие.

Ричард вече бе далеч от тези емоции. Остави дивашките, животински звуци да подхранват онези страсти, които вече бе освободил вътре в себе си. Докато минаваше през гъмжащата маса хора, той бе вече в свой собствен свят, отдаден на вътрешни сили.

Командир Карг накара отбора да спре в единия край на игрището точно пред факлите. Ричард видя стрелци с опънати лъкове, разположени околоръст. Местата с най-добра видимост бяха запазени за императора.

Джаганг не беше там.

Коремът на Ричард се сви от пристъп на паника. Убеден бе, че Джаганг ще дойде на този мач, че Калан ще е наблизо.

Само че ограденото с въже пространство бе празно.

Ричард овладя емоциите си и се отърси от неприятната изненада. Джаганг не би пропуснал този мач. Рано или късно щеше да се появи.

Когато отборът на императора влезе на другия край на терена, тълпата избухна в гръмогласен рев. Това бяха най-добрите мъже на Ордена. Героите на хиляди зрители. Тези мъже можеха да унищожат всеки, изпречил се на пътя им; това бяха играчите, които смазваха всички противници; шампионите, които най-много заслужаваха победа. Мнозина виждаха в отбора символ на собствената си мощ и сила.

Докато Ричард и хората му чакаха извън периметъра на факлите, другият отбор се нареди покрай страничната линия и отговори на поздравителния рев на тълпата с кръвожаден поглед. Тълпата полудя

от радост при този израз на омраза и заплаха, обещание за предстоящо насилие.

Отборът на императора обиколи веднъж игрището и се събра в единия край на терена да изчака претендентите. Стрелците и другите нарочни пазачи се разпределиха. Командир Карг помахна на Ричард и отбора през пролука между пазачите. Когато Ричард мина пред него, командирът го предупреди шепнешком да гледа да спечели.

Ричард пристъпи на терена. Тревогата за успеха на плана му отслабна, когато отекващите викове за неговия отбор се оказаха почти толкова оглушителни, колкото и за императорския. От самото начало на турнира отборът на Ричард не бе губил мач, което им донесе уважението на мнозина. Допълнителни симпатии им спечели фактът, че Ричард бе убил нападател от противников отбор. Впечатлението затвърждаваше и видът на играчите, чиито тела бяха изрисувани със зловещи фигури с червена боя.

Разтревожи се, когато най-накрая успя да огледа добре всички противници. Бяха може би най-едрите мъже, които бе виждал през живота си. Напомняха му за Иган и Улик, личните телохранители на Господаря Рал. Мина му през ум, че точно сега Иган и Улик биха му били от полза.

Ричард се отдели от отбора и прекоси празното игрище до съдията в центъра, който държеше снопче сламки. Нападателят на императорския отбор, който вече чакаше там, изглеждаше поне с половин метър по-висок от Ричард. Вратът му тръгваше от ушите и се разширяваше надолу към рамене, които бяха поне два пъти колкото тези на Ричард.

Следите от удара с веригата, които Ричард му нанесе през нощта, личаха ясно диагонално по бузата му. Ричард изчака огромния мъжага, който нито за миг не откъсна изпълнен с омраза поглед от него, да издърпа сламка пръв.

Самият той издърпа късата сламка. Зяпачите изреваха одобрително, задето императорският отбор ще напада пръв. Мъжът хвърли на Ричард насмешлива усмивка, грабна брока и се насочи към своята половина от игрището.

Ричард тръгна обратно към своя отбор в другия край и по пътя погледът му мина през безкрайните маси от мъже с вдигнати подивели юмруци, зажаднели за кръвта на единия или другия противник. Мъже

с натегнати лъкове следяха самотното завръщане на Ричард. Усещаше нетърпението на стотиците хиляди. Бе попаднал във водовъртежа на един полудял свят.

Погледът му мина през празното пространство, където би трябвало да седи императорът. Където би трябвало да е Калан. Без нея, па макар и тя да не го познаваше, светът му се струваше студено и пусто място.

В този миг Ричард се почувства съвсем сам.

Като в сън зае мястото си при отбора. Рогът изсвири, стегнатите вражески редици заприихдаха, при което, застанал на дъното на дълбоката купа, каквато представляваше игрището за Джа'Ла, той бе като в долина под прииждаща лавина. Точно тогава, в този миг на отчаяние, той не знаеше какво ще прави.

Сблъсъкът бе брутален. Със стиснати зъби се напрегна да отклони мъжете, които защитаваха нападателя, но те преминаха право през него и отбора му.

Без много церемониалности нападателят достигна зоната на точките и хвърли брока. Защитници, изрисувани в червено, се хвърлиха в опит да отблъснат удара, но нападателят се претърколи върху тях. Брока се приземи право в мрежата и първата точка бе отбелязана.

Тълпата изригна в оглушителен рев на доволство. Ричард току-що научи нещо. Очевидно императорският отбор разчиташе на физическо и ръстово превъзходство, за да пробие защитата на противника. Не търсеха финес. Веднага даде на хората си таен сигнал с ръка, докато другите се строяваха за втората атака.

Когато противниците дойдоха, отборът на Ричард се хвана за ръце по линията за блокада и с ниски пресягания спънаха краката на едрите мъжаги в центъра. Не беше особено елегантно, но целта да се отвори пролука бе изпълнена. Преди дупката да се затвори, Ричард успя да се промъкне. Нападателят дори не промени посоката си, убеден, че ръстът ще му помогне да избута по-дребния Ричард.

Ричард се извъртя, пресече пътя му и го посече през глезените. Докато мъжът се опитваше да запази равновесие, Ричард грабна брока от отпуснатите му инстинктивно ръце.

Ричард се изплъзна и хукна през рехавата редица противници. Още и още мъже с насочиха към него и тогава той прехвърли брока на

Джонрок, който вече бе заел позиция зад линията им. Съпровождан от подивелите викове на почитателите си, Джонрок за момент вдигна брока за публиката, преди да избяга от групата противникови преследвачи. Потопен в насладата от мига, Джонрок се затича заднишком, за да може да се присмива на онези, които търчаха след него, след което прехвърли брока над главите им към Ричард.

Още щом Ричард улови брока, към него от всички посоки се хвърлиха мъже. Той се извъртя от хватката на един, избегна друг, отблъсна се от трети, като бясно сменяше посоката, за да избегне лапите на огромните мъжаги.

Независимо от усилията на хората му да се разправят с някои от тях или да им препречат пътя към Ричард, противникът приближаваше. Ричард се опита да избегне един, но друг го сграбчи за раменете и го хвърли на земята като малко дете. Ричард знаеше, че няма да успее да опази брока от тези мъже, а и не искаше всички да се хвърлят върху него и да го смажат, така че в мига, в който докосна земята, вдигна брока. Брус тичаше на правилното място в правилния момент. Грабна брока, но го събориха.

Рогът изсвири и сложи край на времето за нападение на императорския отбор. Бяха отбелязали точка и Ричард се радваше, че не им позволиха да регистрират втора.

Докато подтичваше към своя край на игрището, той се укори, задето е позволил на чувствата му да вземат връх. Не внимаваше достатъчно. Умът му беше другаде. Така не след дълго щяха да го убият.

Нямаше да може да помогне на Калан, ако не се стегне.

Мъжете му се задъхваха, повечето си отпочиваха прегънати с подпрени на колене длани. Изглеждаха потиснати.

— Така, оставихме ги да се порадват малко. Сега да ги разпердушим — започна Ричард още щом стигна при тях.

Думите му предизвикаха множество усмивки. Хората му грейнаха.

Ричард улови хвърлената от съдията брока и огледа отбора си.

— Да им покажем с кого си имат работа. Играем едно-три, после обратно. — Вдигна бързо един пръст, после три, в случай че не са го чули в шумотевицата. — Хайде!

Като един тимът се затича бавно и се събра плътно около Ричард. Никой не излезе напред за блокада, нито едно крило не се отдели от страни. Вместо това всички се скупчиха възможно най-плътно, без това да им пречи да тичат със светкавична скорост.

Отсрещният отбор изглеждаше доволен от тази тактика. Това беше тяхната игра — брутална сила. Съпроводени от виковете на привържениците си, те се затичаха директно към кълбото от хора.

Последните обаче внимателно наблюдаваха отбора на Джаганг и изчакаха да стигнат до предварително уговорен квадрант. Секунди преди сблъсъка, когато защитниците достигнаха мястото, отборът на Ричард внезапно се пръсна във всички възможни посоки.

Беше толкова неочаквано, че играчите отсреща се сепнаха, защураха се насам, после натам, без да знаят какво да правят, внезапно лишени от конкретна цел. Хората от отбора на Джаганг не знаеха кого да хванат, кого да гонят или къде изобщо отиват. Само за миг огромната концентрирана сила на атаката им се разсея като рояк светулки.

Тълпата избухна в смях, съпроводен от викове на доволство.

Ричард също тичаше, сменяйки рязко посоката, само дето в него беше брока. Докато противникът успее да осмисли този факт, той вече бе преминал повечето от тях и се намираще дълбоко във вражеската територия. Двама от блокерите се втурнаха след него, той хукна така, сякаш от това зависеше животът му.

Стигна до зоната на точките и стреля. В мига, в който брока се отдели от пръстите му, някой се метна отгоре му, но вече бе прекалено късно да спре удара. Брока намери вратата. Ричард падна на земята, след него и мъжът. За щастие онзи бягаше с всички сили и набраната инерция го прекатури през гърба на Ричард.

Ричард се изправи на крака и се затича спокойно обратно към своята половина, посрещнат с диви викове откъм трибуните. Резултатът беше равен, но не това му трябваше. Възнамеряваше да използва предимството си. Това беше само началото на предварително начертания план.

Ухилените му до уши съотборници се събраха отново възможно най-бързо. Нямаше нужда Ричард да им дава сигнал познаваха добре стратегията. Когато съдията му подхвърли брока, всички моментално се впуснаха в бяг.

По пътя пак се събраха в плътна маса. Подмамани от предния път, противниците им решиха да се пръснат миг преди сблъсъка. Сега обаче Ричард и хората му останаха споени като в сплав и продължиха да разсичат терена през средата. Пръснатите поединично противници, които се оказаха в обсега им, бяха помлени от гигантската обща маса на червения отбор. Двама-трима от блокерите се опитаха да ги спрат, но това изобщо не забави хората на Ричард. Внезапно осъзнал какво се случва, противниковият отбор се впусна в преследване. Не бяха закъснели чак толкова. Ричард насочи хората си към дясната врата.

Когато достигна зоната на точките, съотборниците му се разгърнаха в защитна дъга и той хвърли брока. На светлината на факлите проследи как се издига в нощния въздух, докато намери мрежата. Откъм зрителите изригна щастлив вой. Рогът изсвири и даде край на тази част на играта.

Съдията в центъра на терена обяви резултата: една точка за шампионите — отбора на Джаганг — и две за претендентите.

И тогава, преди реферът да приключи с обявлението и пясъчният часовник да бъде обърнат, Ричард го видя да се обръща някъде настрана. Джаганг. Намираше се в специално оградена с въжета ложа. Ничи стоеше до него. Калан бе малко по-назад с Джилиан.

Докато всички тръпнеха в очакване, съдията отиде до страничната линия и изслуша императора. Кимна и се върна в центъра на терена, където отсъди, че втората точка е отбелязана след изсвирването на рога, така че не се брои. Резултатът бил равен.

Част от тълпата изрева гневно, друга изпищя радостно от неочаквания късмет.

Хората на Ричард започнаха да сипят гневни протести и да оспорват съдийското решение. Ричард мина пред тях. Врявата откъм зрителите бе невъобразима и той се съмняваше, че ще го чуят, ето защо прокара палец по шията си и пресече всички протести.

— Нищо не можем да променим! — изрева им той. — Успокойте се! Съсредоточете се!

Мъжете замлъкнаха, но не бяха доволни. Не беше доволен и Ричард, но знаеше, че няма какво да стори. В крайна сметка резултатът бе променен със заповед на императора. Налагаше се да смени тактиката.

— Трябва да ги спрем — заговори той, крачейки пред отбора си. — Когато дойде наш ред, ще играем две-пет. — Вдигна първо два пръста, после пет. Мъжете кимнаха. — Не можем да променим случилото се, но можем да не допуснем да отбележат нова точка. После е наш ред и ще си вземем онова, което ни бе несправедливо отнето.

Всички кимнаха и започнаха да се подреждат в подготовка за атаката на другия отбор. Все още бяха гневни, но вече бяха готови да насочат този гняв към противниковия отбор.

Атаката на императорския отбор беше неорганизирана. Бяха все още екзалтирани от сполетелия ги късмет. Ричард изпита гордост от начина, по който хората му преобърнаха гнева си и го използваха.

В ожесточената битка след сблъсъка Джонрок докопа брока. Когато преследвачите го застигнаха, я хвърли на Брус. Той от своя страна я подаде на Ричард, който полетя през терена и за огромно удоволствие на публиката напрегна всичките си сили, за да хвърли от линията за две точки. Брока попадна в целта. Попадението естествено не се броеше, но тълпата изрева, сякаш наистина са отбелязани две точки.

Привържениците сред зрителите започнаха да реват: „Четири на един! Четири на един!“

Официалният резултат все още бе един на един, но тълпата бе на друго мнение.

При следващата атака, когато един от нападателите на императорския отбор изтича в зоната на точките и хвърли брока, един от съотборниците на Ричард успя да отскочи достатъчно високо, пресече удара и отклони брока, която мина отстрани на вратата.

При първата атака за отбора на Ричард той самият бе току пред зоната за стрелба, когато го застигнаха. Противниковият играч стегна краката му като в менгеме. При приземяването Ричард подхвърли топката на Джонрок, който успя да я докопа секунда преди тя да попадне в противника.

Джонрок навлезе в зоната за стрелба и хвърли. Все още на земята, Ричард проследи как брока попада точно в мрежата.

Преливащ от радост, Джонрок размаха високо ръце и заподскача като малко дете. Тълпата подивя от удоволствие. Ричард не можа да сдържи усмивката си, докато се освобождаваше от преследвача си,

който заби болезнен юмрук в гърба му, точно преди да се отдели от него. Ричард обаче не се хвана на въдицата. Бе достатъчно разумен да не се остави да бъде въвличен в сбиване, когато брока не е в игра.

Застигна Джонрок и докато тичаха заедно към началната зона за следващата атака, го потупа по рамото.

— Добре се справи, Джонрок — опита се да надвика тълпата той.

— Спечелих слава за отбора!

— Слава, да, а също и много ценна точка.

Докато се строяваха за следващата атака, всички от отбора поздравяваха грейналия Джонрок. Той сви юмрук и изрева мощно бойния вик на отбора, след което зае обичайното си място отдясно на Ричард. Брус зае лявото крило. Противниковите блокери оформиха клин, изнесен пред Джонрок. Втурнаха се напред, но после внезапно свърнаха към центъра. С тази тактика нямаше да спрат Ричард, нито да докопат брока. Целта им беше друга.

— Джонрок! — изрева Ричард. — Мини вдясно!

Вместо това обаче Джонрок влетя право в пастта на атаката. Трима преследвачи се наведоха ниско. Четвъртият впримчи врата на Джонрок с лакът. Пети, който тичаше с всичка сила, го блъсна отстрани.

Ричард имаше чувството, че сънува и не може да накара краката си помръднат.

Както тичаше с всички сили, долови ясно изпращяването на кости.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

С НАТЕЖАЛО СЪРЦЕ КАЛАН ГЛЕДАШЕ КАК РИЧАРД КОЛЕНИЧИ до поваленото дясно крило. Рогът изсвири. Мъжете от отбора на Джаганг бързо зарязаха тялото на жертвата си, за да се върнат в своята половина и да се подготвят за защита.

— Мъртъв ли е? — попита Джилиан.

— Опасявам се, че да — обви ръка около раменете на момичето Калан и го притисна към себе си.

— Не мога да разбера как е възможно да го правят нарочно?

— Това е подходът на Ордена към тази игра. Убийството е пътят за постигане на целите им.

Калан виждаше сълзите в очите на Ричард, докато хората му го подхванаха под мишниците и го откъснаха насила от тялото. Ако не се върнеше веднага в игра, щяха да го изгонят за умишлено бавене. Страничните съдии мигом извлякоха безжизненото тяло на едрия мъж извън терена.

Калан чу Джаганг, който се намираше на пет-шест крачки по-напред, да се киска доволно.

Застаналата до него Ничи за момент извърна поглед през рамо. Калан не беше съвсем сигурна как да тълкува сълзите в сините ѝ очи. Може би бе тъга заради Ричард, съчетана със сдържана ярост, а и предупреждение към Калан.

Тя успя да говори отново с Ничи след онази нощ, когато Джаганг я изнасили и преби почти до смърт. Откакто командир Карг се обзаложи с Джаганг, императорът бе непрестанно намусен и избухлив.

Предната вечер, докато Ничи чакаше в спалнята, а Калан в преддверието на шатрата, той се срещна отвън с някои от играчите си. Калан не успя да чуе всичко, но звучеше сякаш им заповядва да се погрижат нападателят на отбора на Карг да не им създава неприятности.

Калан бе прекарала безсънна нощ в тревога, че Ричард може да не доживее до сутринта. Каквото и да бе планирал, очевидно то бе

причина за особената похот на Джаганг към Ничи. На Калан и Джилиан бе наредено да не мърдат от пода на преддверието. Искаше да е сам със своята Кралица на робите, както обичаше да я нарича.

Калан не знаеше какво ѝ прави Джаганг. Но каквото и да бе, Ничи никога не викаше. Лежеше в леглото безчувствена, с невиждащи празни очи, докато той си вършеше работата. Калан я разбираше. Това бе единствената ѝ защита. Оттегляше се вътре в себе си, а външната ѝ апатичност я спасяваше от полудяване. Освен другото безразличието ѝ вбесяваше Джаганг и често предизвикваше нов пристъп на насилие.

Калан се запита дали когато Джаганг се заеме с нея самата, тя ще успее да намери силата, която Ничи имаше.

Същата сутрин Калан се запита дали Сестрите пак ще бъдат привикани да спасяват Ничи. Когато обаче Джаганг излезе от спалнята, влачеше Ничи за косата. Захвърли я на пода, очевидно доволен от себе си и от нейната безпомощност. Макар Ничи да бе насинена и пребита, Калан почувства облекчение, че поне не изглежда да е сериозно ранена.

В този момент на терена отборът на Ричард се събра и се подготви за следващата атака. Калан се огледа, изумена от хилядите, които продължаваха да се радват на смъртта на играча. Други обаче ревяха гневно и размахваха юмруци срещу императорския отбор. Въздухът буквално пращеше от напрежението. Не след дълго играта се върна в релсите и тълпата се поуспокои.

Калан усещаше обаче, че настроението на зрителите се е променило. Първоначалното въодушевление, че мачът най-после ще продължи, бе изместено от безпокойство и дори заприличваше на недоволство. Промяната започна, когато Джаганг се намеси при последната отбелязана от Ричард точка. Императорът отхвърли решението на съдията и обяви, че точката е отбелязана след изсвирването на рога. Съдията се подчини и отмени резултата, но всички знаеха, че брока бе влязла във вратата преди това.

Това обаче нищо не променяше. Императорът имаше последната дума.

Червеният отбор изглеждаше решен да продължи играта, сякаш не бе загубил току-що най-здравия си играч. Пробиха пътя си със сила през редица блокери. Ричард умело избегна няколко опита да бъде хванат в капан. Неочаквано спря в зоната за безопасност — място,

което рядко се използваше — и по този начин осуети намеренията на един от противниците. Беше същият, който счупи врата на Джонрок.

Калан нямаше представа какво е намислил Ричард. Докато стоеше в рамките на онзи квадрант, никой нямаше право да го атакува, но пък така се оказваше в капан и противниците бързо го наобиколиха. Макар да бе временно в безопасност, оттам не можеше да отбележи точка. Все някога щеше да се наложи да се размърда, но с всеки изминал миг пространството около него ставаше все по-неприятно.

Нападателят им се обърна да се огледа за съотборниците си, които бързо приближаваха, и тогава Ричард извика нещо, за да привлече вниманието му. Онзи се обърна към него.

Както притискаше брока с две ръце силно към гърдите си, Ричард внезапно го хвърли с безумна сила. Тежката брока се заби право в лицето на мъжа, и то с такава сила, че отскочи и се върна в ръцете на Ричард.

Ударът бе толкова силен, че част от лицето на онзи се вдлъбна. С нос, забит дълбоко в черепа, мъжът забави движения и се стовари на земята.

Тълпата ахна от неочаквания развой на събитията.

Побеснял, друг противников играч отдясно се хвърли напред, макар Ричард да беше в зоната за безопасност. Съдията не изглеждаше склонен да отчете нарушение. Ричард претърколи брока под лявата си мишница и леко се приведе на същата страна. Обърна се така, че да е с лице към нападателя, и замахна с дясната ръка. Яката кост на предмишницата му буквално разсече гърлото на мъжа. Онзи се хвана за гърлото, отстъпи и се строполи. Единият му крак потръпваше конвулсивно, докато той се опитваше да си поеме дъх. Гръклянт му очевидно бе смачкан и лицето му постепенно започна да променя цвета си към мораво.

Без да се замисля, следващият огромен мъжага нападна отляво с вдигнат юмрук. Ричард се завъртя към него, хвърли се покрай юмука директно в незащитената зона на мъжа и използва набраната инерция, за да се забие устремно там. Мощният удар бе концентриран във вътрешната част на дланта и уцели противника право в сърцето. Силата на удара го накара да отстъпи. Хвана се за гърдите със замаян и объркан поглед, после очите му внезапно побеляха и той се строполи на земята.

Без ничия помощ Ричард свали трима противникови играчи, които бяха значително по-едри от него. Калан вече разбираше защо около игрището са наредени толкова много насочени във всеки един момент към него стрели. Не ѝ се мислеше какво би станало, ако в ръцете му някога попадне меч.

Ричард не губеше време. Измъкна се през пролуката, която току-що си бе изработил, и се впусна към вратите. Хората му не изглеждаха изненадани. Вече се бяха подредили по пътя му, готови да блокират всеки преследвач. Из цялото игрище мъже се блъскаха един в друг.

Калан виждаше как всички лица по склона отсреща се извързват да проследят как Ричард бяга към противниковите врати, изплъзва се на няколко блокери, докато неговите отбиват преследвачите му от пътя.

Когато Ричард дотича до зоната за отбелязване на точки, вече нямаше нито един противник достатъчно близо, за да го свали. В освободеното пространство той хвърли брока в мрежата и отбеляза още една точка. Отборът му отново поведе.

Тълпата бе увлечена от драматизма на случващото се. Дори Джаганг се премести по-напред, свил юмрук от напрежение. Всичките му телохранители също се бяха привели да гледат, докато отборът на Ричард, на който оставаше още време, взе брока от съдията и се впусна в нова атака.

Още щом навлязоха във вражеската територия, Ричард сви вляво и веднага беше хванат. На Калан ѝ се стори нарочно. Напомни ѝ за първия път, когато се бе проснал в калта, за да не разпознаят лицето му.

Когато Ричард падна, брока изхвърча от ръцете му. Това също ѝ се стори малко неестествено. Помисли, че е част от някакъв план. Лявото крило на отбора, който тичаше устремено напред, съвсем случайно се оказа на правилното място в правилния момент. Наведе се и прибра търкалящата се брока. За миг се озова в зоната за стрелба и хвърли. Понеже Ричард беше на земята, беше позволено крило да се опита да отбележи.

Брока попадна в мрежата и предизвика гръмогласно одобрение.

Мъжът вдигна ръце, радостен, че е отбелязал. На играчите по крилата рядко се удаваше подобна възможност и дори по-рядко успяваха да я използват. Калан знаеше, че е разрешено, но никога преди не беше го виждала на практика.

Рогът изсвири за края на тази част, Ричард настигна лявото крило и с горда усмивка го потупа по рамото. Съдейки по начина, по който мъжът погледна Ричард, Калан си помисли, че това признание означаваше за мъжа почти токова, колкото и отбелязаната точка.

Този мъж бе войник от Императорския орден, а не пленник като някои от другите играчи от отбора на Ричард. Калан се зачуди защо Ричард се държи толкова приятелски с войник от Ордена. Всеки път щом усетеше в нея да се надига увереност и надежда в този човек, се случваше нещо, което отново я караше да бъде предпазлива.

От последния мач, който гледаха, когато Ничи бе видяла мъжа на име Рубен и бе изрекла името Ричард, Калан знаеше, че това е истинското му име. Оттогава не бе имала възможност да размени дори една дума с Ничи и нямаше как да я попита, но подозираше, че той е всъщност Ричард Рал, Господарят Рал.

Не го знаеше със сигурност, но това би обяснило много неща, като например защо се хвърли в калта първия ден и защо бе изрисувал лицето си с безумни фигури, чиято цел бе да прикрият истинската му самоличност, а също и защо се представяше като Рубен.

От друга страна, изглеждаше толкова невероятно самият Господар Рал да е пленник на Императорския орден и да играе Джа'Ла срещу императорския отбор.

Най-много от всичко я тревожеше това, че я познава. Онзи първи ден бе извикал името ѝ от клетката, в която бе затворен и докаран с каруца от пристигация в лагера конвой с припаси. Предполагаше, че хората на Ордена не знаят кого всъщност са заловили. Чак такова съвпадение ѝ се стори прекалено невероятно. Убедена беше, че тук се крие нещо повече. Може би Ричард нарочно се бе оставил да бъде заловен, за да бъде по-близо до нея. За да я спаси.

Тук вече си каза, че се държи като глупачка.

При все това продължаваше да се чуди защо самата тя непрекъснато се озоваваше в центъра на толкова много събития.

Щеше ѝ се да има възможност отново да поговори с Ничи, за да я попита дали той е наистина Ричард Рал.

Но пък имайки предвид сълзите в очите ѝ, когато го видя, нямаше какво да пита. Лицето ѝ говореше достатъчно.

Това бе мъжът, когото Ничи обичаше.

С крайчеца на окото си Калан не изпускаше от полезрението си специалните пазачи, чието внимание бе непрестанно разделено между нея и терена за Джа'Ла. Когато тълпата изревава и размаха бурни юмруци във въздуха в развълнувано очакване, пазачите ѝ започнаха да се накланят ту на една, ту на друга страна, за да се опитат да намерят пролука сред императорската охрана, през която да видят как в момента на терена императорският отбор взема брока за своята атака. Тримата техни играчи, които току-що бяха изнесени извън терена, бяха заменени от резерви. И тримата бяха мъртви. Ричард сам ги бе убил за броени секунди.

Калан знаеше, че това не е всичко.

Играчите на императора изглеждаха заслепени от ярост още в самото начало на атаката си. Събрани заедно, се насочиха директно към центъра, решени да премажат всеки, който им се изпречи на пътя. Отборът на Ричард се раздели да им стори път, след което играчите от двете страни бързо се преместиха зад групата и ги атакуваха, като започнаха да подсичат краката им изотзад. Противниковите играчи, които бягаха стремглаво напред, се препъваха и падаха по лице на земята.

Един от преследвачите бе толкова груб, че счупи глезена на императорски играч, който изрева от болка. Този вик за секунда разконцентрира нападателя — секунда, която даде възможност на двама преследвачи да се стоварят от двете му страни. Хвърлен бе толкова грубо на земята, че дъхът му спря, а зъбите изтракаха. Завърза се схватка за брока.

Императорският отбор се съвзе, успя със сила да разбути противника и да си върне брока. И отново се втурна в опит да преодолее защитниците. Няколко души от отбора на Ричард останаха да се въргалат от болка на земята. Зрителите ревяха лудо в подкрепа на императорския отбор. Нападателят им се стрелкаше насам-натам, заобикаляше едни, блъскаше други.

Подмамани от яростните викове, пазачите на Калан се преместиха по-напред да видят какво става. Така оставиха още малко празно пространство зад страничната линия, където се намираще Калан. От пресата на зрителите по склона, които се притискаха все по-напред към терена, пространството на императора бе под натиск и от двете страни. Отпред, където стоеше Джаганг, императорските

телохранители удържаха подивялата тълпа от двете страни, но дори и те бяха увлечени от неистовата битка на терена и не внимаваха толкова за пространството отзад, което бавно се стопяваше.

Калан притисна Джилиан по-силно до себе си, за да я предпази, тъй като специалните им пазачи, които разполагаха с все по-малко място, постепенно се преместваха все по-напред, където имаше повече пространство в близост до играта. Пазачите отзад бяха вече съвсем близо и също неусетно се придвижваха напред покрай нея.

Ничи, която улисият в играта император изцяло бе забравил, отстъпи крачка назад и освободи още малко място за пазачите. Изглеждаше съвсем естествено, сякаш просто не искаше да им пречи да гледат.

Джаганг викаше, недоволстваше, проклинаше и ревеше по адрес на отборите на терена като най-обикновен зрител. Отдавна се беше стъмнило и цялото събитие бе почти нереално. Наредените покрай терена факли хвърляха неравна светлина върху откритото пространство за игра, заобиколено от море от тъмнина. Между много от факлите зорко следяха стрелци с натегнати лъкове. Но дори и те повече се увличаха в емоциите на играта, отколкото да следят пленниците.

Калан имаше чувството, че се намира в центъра на врящ, кипящ, безумен ритуал за възхвала на насието. Тълпата не само ревеше и насърчаваше този или онзи отбор, но започна и да пее, да тропва с крак в тон с песните, докато отборите препускаха по терена. Земята се тресеше под едновременния удар на стотици хиляди ботуши. В тази тъмна облачна нощ усещането бе за непрестанен тътен на мощна гръмотевица.

Беше омагьосващо. Дори Калан се поддаде.

Заедно с всички зрители тя имаше чувството, че е на терена и тича заедно с играчите. Сърцето ѝ биеше лудо, докато гледеше как Ричард финтира преследвачите, навежда се под протегнатите пръсти и се изплъзва на косъм от хвърлящите се към него тела. Когато се сблъскваха, тя трепваше и се обръщаше. Много от зрителите изстенваха, сякаш лично бяха поели удара.

Часовникът отмерваше реда на всеки отбор, а резултатът се променяше непрестанно. Калан следеше неотклонно развоя на играта и на няколко пъти видя Ричард да пропуска сигурни точки. Сякаш се

забавяше точно колкото да го настигнат преследвачите. Един път дори стреля и пропусна.

Образно казано, отново се хвърляше в калта. Този път обаче не тя не можеше да разбере защо.

С напредването на играта ставаше все по-ясно, че той манипулира резултата и се опитва да не трупя преднина. Ако се случеше отборът на императора да отбележи, не след дълго той също отговаряше с изравнителна точка, но после не прибъгваше до следваща, докато императорският отбор не отбележеше своя.

От начина, по който се движеше, Калан съдеше, че поради някаква причина той не само се въздържа, но и сякаш пести силите си. Противниковият отбор даваше всичко от себе си, а Ричард, каквото е необходимо и нищо повече.

Този завързан резултат нажежаваше емоциите по склоновете до трескаво очакване. Мнозина подвикваха окуражително, пляскаха с ръце, свиреха и ревяха одобрително за своя отбор, докато другите размахваха юмруци и го проклинаха. Тук-таме между зрителите избухваха кавги и сбивания, но бяха винаги кратки, понеже всички искаха да следят играта.

Калан, която пък следеше и придвижването на Ничи, забеляза, че тя вече е успяла да се отдалечи на повече от десет крачки от Джаганг. Никой не ѝ обръщаше внимание. Джаганг на два пъти хвърли разсеян поглед назад и остана доволен, че тя е наблизо.

Калан различи много жени от онези, които се придвижваха с лагера по периферията на игрището и те също бяха полудели от възбуда и започваха да разголват гърди пред преминаващите мъже. Докато територията близо до страничните линии бе много предпочитана и често разпределяна с бой, жените можеха да се движат свободно до края на игрището. Купища мъже, които знаеха колко възбудени са тези жени, колко силно искат да привлекат вниманието на играчите, ги насъскваха. Жените жадно приемаха вниманието. През оглушителния шум наоколо Калан чуваше как някои от накацалите по-близо по оградите врецят по преминаващите играчи с развратни обещания за победителите.

По принцип жени с такова поведение сред хората на Ордена не биха останали на свобода за дълго, но сега войниците бяха далеч по-

заинтересовани от ставащото на терена. Поведението на жените само подсилваше покварената атмосфера. Всичко това бе част от играта.

Когато Ничи бе достатъчно близо, Джилиан се протегна и я докосна по ръката.

— Добре ли си? — прошепна тя, колкото да я чуе сред тълпата.
— Толкова се тревожихме за теб.

Ничи я погали по бузата и кимна усмихнато в отговор.

— Намислил е нещо — изрече едва доловимо Ничи, като се наведе леко към Калан.

— Знаем.

— Това може да е твоят шанс да избягаш. Ще направя всичко възможно, за да ти помогна. Имай готовност.

Калан не знаеше какъв шанс има изобщо да избяга с тази яка около врата. Но макар да ѝ се струваше нереалистично, самата мисъл повдигна духа ѝ. Може тя да нямаше реални шансове да се измъкне, но това би могло да е възможност за нещо друго — нещо, което да спаси други.

Следващия път, когато Ничи я погледна, Калан повдигна леко ръка и показа онова, което криеше в длан.

— Ето. Вземи.

Ничи само се намръщи и Калан за кратко обърна длан нагоре, колкото Ничи да види дръжката на ножа. Острието бе долепено до китката под ръкава на ризата ѝ.

— Задръж го — каза Ничи. — Може да ти потрябва.

— Имам още два.

Ничи я погледна изненадано за миг, после килна леко глава, за да ѝ покаже да даде ножа на Джилиан. Джилиан откряна малко наметалото си, колкото Ничи да види, че Калан вече ѝ е дала нож.

— Не ме бива особено с ножовете — погледна отново Калан Ничи.

— Не е трудно — сложи дръжката в ръката ѝ Калан. — Когато настъпи моментът, просто забий острието в тялото на човек, когато изобщо не харесваш.

— Мисля, че с това мога да се справя — обърна крадешком сините си очи към Джаганг тя.

Гледайки застаналата на слабата светлина на факлите Ничи с разпилени по силните рамене руси къдри, Калан си помисли, че тя е

може би най-красивата жена, която е виждала през живота си. Но не бе само красива. Въпреки всичко, което Джаганг ѝ причиняваше, тя оставаше безстрашна. В нея имаше вътрешна сила, благородство.

— Той Ричард Рал ли е? — попита Калан.

Сините очи на Ничи се върнаха върху Калан и за миг изглеждаха празни.

— Да.

— Какво прави тук?

— Той е Ричард Рал — едва доловимо изви устни в усмивка Ничи.

— Знаеш ли какво е намислил?

Ничи поклати съвсем леко глава и огледа набързо всички пазачи, за да се увери, че никой не им обръща внимание. През пролуките между тях видя да прелитат мъже с боядисани в червено лица.

— Наистина ли това е Ричард? — попита Джилиан. Ничи кимна.

— Откъде си сигурна? С тази боя... откъде си сигурна? Аз познавам Ричард, а не съм.

Ничи погледна надолу към Джилиан.

— Той е.

Тонът ѝ излъчваше такова спокойствие и увереност, че не оставаше място за съмнение. Калан си помисли, че Ничи сигурно би го разпознала и в непрогледна тъмнина.

— Той откъде ме познава? — попита Калан.

Ничи отново се взря в очите ѝ един безкраен миг.

— Сега не е времето да говорим за това. Просто бъдете готови.

— За какво? Какво мислиш, че възнамерява да прави? Какво според теб изобщо може да направи?

— Ако познавам Ричард добре, значи възнамерява да започне война.

— Сам-самичък? — примигна изненадано Калан.

— Ако се налага, да.

Отпред на терена императорският отбор отбеляза точка, малко преди сигналът на рога да сложи край на тяхното нападение. Тълпата полудя. Калан трепна от мощния рев нивото на шума бе убийствено.

Сега отборът на Ричард изоставаше с една точка.

Докато чакаше хората да заемат местата си и рогът да даде ход на нападението на Ричард, всички едновременно подеха напев с дълбоко

грухтене, като потрепваха с крак.

У-ха! Тупване. У-ха! Тупване. У-ха! Тупване.

Сякаш целият свят се завърташе в ритъма на всяко У-ха. Земята потреперваше при всяко тупване. Дори Джаганг и личните му телохранители се присъединиха. Всичко това придаде на нощта някакъв зловец, първичен, първобитен привкус, сякаш всичко цивилизовано бе отстъпило място на животинската свирепост.

Привържениците на императорския отбор предпочитаха техните хора да разкъсат претендентите на парчета, вместо да ги оставят да отбележат точка. Привържениците на отбора на Ричард искаха техните да премажат всички, които се опитват да ги спрат.

Напевът бе всъщност зов да се пролее кръв.

Оставаше само един ред за атака, така че отборът на Ричард трябваше да отбележи сега, иначе губеше мача. Ако обаче отбележеха само една точка, щяха да изравнят и трябваше да играят допълнително време.

Калан от време на време виждаше Ричард, който, без да показва никаква емоция, бе събрал хората си около себе си. Даде им кратък таен сигнал. Когато се обърна, погледът му мина през тълпата. Очите им се срещнаха за миг.

Силата на създадената връзка накара сърцето на Калан да забие лудо, а коленете ѝ да омекнат.

Погледът му отмина тъй бързо, както и бе дошъл. Никой освен Калан не би го забелязал, пък и да беше, нямаше да разбере защо го е направил.

Калан разбра.

Проверяваше местоположението ѝ.

Това бе моментът, заради който се бе изрисувал с онези червени символи. Това бе моментът, заради който бе задържал резултата равен. Бе сломил всички отбори, срещу които се бяха изправили, за да е сигурен, че ще е тук, на това място, точно в този момент.

Калан нямаше представа защо, но точно заради този момент беше всичко.

Той рязко изрева бойния вик и се впусна в атака.

Като го гледаше така, покрит със страшните червени символи, с напрегнати мускули, хищнически поглед, концентрирана мощ, гладки

движения... Калан имаше чувството, че сърцето ѝ всеки миг ще се пръсне от силните удари.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ВСИЧКИ ОЧИ СЛЕДЯХА РИЧАРД, който тичаше с брока под лявата мишница. Калан също бе направила стъпка напред и стоеше като хипнотизирана. Тълпата затаи дъх в напрегнато очакване.

В другия край на игрището отборът на Джаганг се впусна през откритото пространство, за да спре нападението. Ако успееш да попречат на отбора на Ричард да отбележи сега, печелеха турнира. Бяха опитни играчи, които виждаха, че победата е почти в ръцете им, и нямаха намерение да позволят това да се промени.

Под прикритието на блокерите и останалото едно крило Ричард свърна надясно. Движеше се с бясна скорост плътно по ялната линия на игрището. Пламъците на факлите се огъваха и подскачаха при преминаването му. Жените се протягаха да го докоснат и ревяха наедно с всички останали.

Внезапно Ричард се озова точно там, точно пред тях, тичаше пред императора. Джаганг имаше вид, сякаш лично иска да спъне Ричард.

Калан очакваше Ричард да спре, да се нахвърли върху Джаганг и да го убие светкавично, както другите мъже по-рано, но той не го стори. Дори не погледна към тях, докато прелиташе.

Пропусна възможността да нанесе убийствен удар.

Калан не можеше да проумее защо не го направи, особено, ако Ничи бе права, че е замислил нещо. Може би Ничи просто се самозалъгваше... също и Калан.

Само за миг хората на Ричард минаха и отминаха и вече се насочваха нагоре по игрището.

Хората на Джаганг следяха приближаването им, видяха, че са сравнително събрани, а не разпръснати, както неведнъж по-рано и се споиха в непробиваема стена от кости и мускули, която със сигурност щеше да ги спре.

При някои от предишните нападения императорският отбор бе успявал да не позволи на отбора на Ричард да отбележи. Знаеха, че за

да спечелят, е достатъчно да задържат противника и да не го оставят да отбележи сега. Те, изглежда, обаче искаха повече. Искаха не само да победят, но и да накажат претендентите. На лицата им бе изписана свирепа решимост да приключат всичко възможно най-брутално.

Още в движение, вместо да се пръснат в позиции, целящи да разрушат очакващата ги блокада, хората на Ричард внезапно и необяснимо се събраха на куп. И което беше още по-изненадващо, наредиха се в колона по един. Продължиха да тичат и се прибираха все по-плътно един зад друг, най-едрите — най-отпред. Същевременно всички сложиха ръка на рамото на мъжа пред себе си и така навързаха цялата колона. Движеха се в хармония с главоломна бързина.

За миг целият отбор на Ричард се превърна в мощен човешки таран.

Тази колона, на която Ричард бе към края, не се движеше толкова бързо, колкото всеки поотделно би могъл, но пък нямаше нужда от чак толкова бързина, при условие че онова, което жертваха откъм скорост, се компенсираше многократно от огромната им обща маса с пробивна инерция.

Макар че всеки от играчите на Джаганг поотделно се стегна, колоната от бегълци се вряза в тях подобно на огромна греда в паянтова врата.

Хората на Джаганг бяха свикнали огромните им туловища да им служат добре, но независимо от размера си този път не можаха да дадат отпор на изумителната сила, с която концентрираната тежест на целия отбор на Ричард се блъсна в тях. С такава превъзхождаща тежест колоната проби напред, без дори да се забави, като пренесе силата на сблъсъка върху защитниците, които отлетяха настрани.

Някои от хората на Ричард отпред бяха отнесени от яростния сблъсък, но на мястото на всеки откъснат се появяваше нов водач, така че самата колона оставаше непокътната и продължаваше напред през защитната стена.

Още щом навлязоха в територията на защитниците и стигнаха първата линия за отбелязване на точки — и много преди да са стигнали нормалната зона на точките, — колоната се разпръсна и се хвърли върху блокерите. За момент това осигури на Ричард малко безопасен периметър.

Той запрати брока от тази задна линия. Разстоянието до вратата беше много голямо. Осветената от факлите брока се издигна в нощния въздух, цялата тълпа наоколо се приведе напред едновременно и притаи дъх с оцъкдени очи. Брока се приземи с трясък в мрежата за две точки. Тълпата изригна в оглушителен рев, от който въздухът затрептя, а земята потрепери.

Сега отборът на Ричард водеше с една точка. Императорският отбор нямаше повече атаки; нямаше как да спечели. Макар да имаше още време за игра за отбора на Ричард, те нямаха нужда от него. Мачът на практика беше спечелен, макар песъчинките в часовника да продължаваха да текат.

Император Джаганг стоеше със замръзнало лице. С мрачен поглед телохранителите му се съсредоточиха да придържат развълнуваната тълпа от всички страни, докато ликуващите викове продължаваха с нестихваща сила.

Най-накрая Джаганг вдигна високо ръка. Дивият рев започна да отслабва и всички насочиха вниманието си към императора. Джаганг даде знак на съдията да се приближи.

Калан и Ничи размениха бърз поглед. Не чуваха какво си говорят мъжете с приведени напред глави.

Леко пребледнял, съдията кимна, после изтича в центъра на терена и вдигна ръка, за да даде знак, че следва отсъждане.

— Претендентът е излязъл извън игрището покрай страничната линия — извика съдията в неподвижния нощен въздух. Точките не се броят. Отборът на негово величество все още води с една точка. Играта трябва да се поднови до изтичане на времето.

Ако тълпата бе подивяла, когато Ричард отбеляза, сега съвсем обезумя. Цялата армия, която наблюдаваше мача, бе хвърлена в смут.

Ричард обаче не изглеждаше изобщо развълнуван от отсъждането. Дори вече беше се прибрал в своята част заедно с отбора, сякаш беше го бе очаквал. Хората му имаха съвсем делови вид и също не изглеждаха обезсърчени.

Когато съдията им хвърли брока, те бяха готови. При Джа'Ла играта не може да се прекъсва. Отборът на Джаганг обаче все още се радваше на неочаквания си късмет и не се беше построил за защита на вратите си. Понеже нямаше особено много време, отборът на Ричард се втурна мигновено в атака.

Този път се затичаха наляво, в частта от терена далеч от Калан. Отново се подредиха в стегната колона, всеки сложи ръка на рамото на човека пред себе си. Играеха същата схема, но на обратно.

Единствената разлика беше, че този път се придържаха далеч от страничната линия — толкова далеч, че всеки, и най-вече публиката от онази страна на терена, виждаше ясно, че няма шанс да закачат линията.

Играчите на Джаганг видяха какво се случва, но още не бяха успели да се организират, за да спрат приближаващата формация. Осъзнаха опасността и се втурнаха да спрат напредъка им.

Когато отборът на Ричард се вряза в рехавата редица от блокери и стигна до същата зона за точки както по-рано, мъжете отново се пръснаха, за да оставят свободно пространство за своя нападател. В този миг, без никакви защитници наоколо, Ричард хвърли брока.

Тя полетя над протегнатите ръце на отбора на Джаганг и се приземи в мрежата за нови две точки.

Тълпата изригна в див рев.

Рогът изсвири, но едва се чуваше сред гръмогласните викове.

Играта приключи. Отборът на Ричард спечели турнира, и то на няколко пъти.

С почервеняло от ярост лице Джаганг отстъпи крачка назад, протегна се, хвана Ничи подмишница и я дръпна рязко до себе си.

Вдигна другата си ръка, за да спре процедурата. Съдията и помощниците му замръзнаха на място и впериха поглед в Джаганг. Радостните викове секнаха и изумената тълпа бавно се смълча.

— Нападателят им пристъпи границата! — изрева Джаганг в студената нощ. — Излезе от ограничението!

При предпоследната атака, понеже беше толкова близо, Калан ясно видя, че той не беше излязъл извън очертанията. Даже напротив, хората най-отпред протягаха ръце да го докоснат, но не можеха да го стигнат. Този път, дори и Ричард да беше пристъпил очертанията, Джаганг нямаше как да го е видял чак на отсрещната страна на терена.

— Атаката не се брой! — изкрещя Джаганг. — Точките не се признават! Край на играта! Императорският отбор печели турнира!

Претълпканите с хора склонове го изгледаха невярващо.

— Това отсъди Джаганг Справедливия! — извика Ничи към тълпата подигравателно.

Ричард току-що бе принудил Джаганг Справедливия да покаже на всички, че за Ордена справедливостта е само празна дума. А Ничи заби острието докрай.

Джаганг я удари с opakото на ръката с такава сила, че я запрати в краката на Калан.

Привържениците на императорския отбор полудяха от щастие. Подскачаха лудо, крещяха и викаха, сякаш самите са постигнали победа.

Привържениците на отбора на Ричард побесняха от ярост.

Със затаен дъх Калан стисна здраво ножа в юмрук и провери позициите на пазачите си, а Джилиан се наведе да помогне на кървящата жена в краката им.

Привържениците на отбора на Джаганг сипеха обиди към онези, които крещяха, че техният отбор мами и е загубил мача. Мъжете започнаха да се блъскат. Залетяха юмруци. Навсякъде хората се разделиха на две групи и извадиха оръжие.

Само след миг целият лагер се разбунтува.

Тълпите по склоновете сякаш се разместиха, после внезапно се понесоха главоломно надолу към игрището за Джа'Ла. В побеснялото меле изглеждаше сякаш цялата армия се намира в трескава битка.

Калан никога не би повярвала, но Ничи беше права.

Ричард току-що започна война.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ЛИЧНИТЕ ТЕЛОХРАНИТЕЛИ НА ДЖАГАНГ ПОЛАГАХА НЕЧОВЕШКИ УСИЛИЯ да удържат тълпите от всички страни. Побеснелият император гледаше как навсякъде около него се разгаря жестока битка. Не понечи да се оттегли в безопасност. Дори напротив, имаше вид като че сам иска да се включи в боя. Телохранителите му правеха всичко възможно да държат боя възможно най-далеч от него.

Калан забеляза Ричард на далечната страна на терена. На светлината на факлите червената боя по него се открояваше като предупреждение, че земята всеки момент ще се отвори и ще погълне всички. Зад него и отбора му целият склон кипеше. Пиянската бруталност, насъбраната омраза и жаждата за кръв бяха пуснати на свобода.

Калан се разтревожи, че боята по тялото на Ричард ще го превърне в мишена за всички привърженици на императорския отбор. Всички те знаеха много добре кой е той и какво е направил. Той бе едновременно обект на обожание и омраза. Тя се страхуваше, че онова, което отначало трябваше да го скрие, сега ще се да го разкрие за всички, които изгарят да го убият.

Калан прецени поведението на петимата пазачи наоколо и видя, че в момента се тревожат повече за живота на императора, отколкото дали тя ще избяга, така че побърза да клекне до Джилиан. По лицето на Ничи се стичаха ивици кръв. Отстрани на бузата ѝ се бяха отбелязали пръстените на Джаганг. Беше зашеметена, но се съвземаше.

— Ничи — прошепна припряно Калан и нежно повдигна раменете и главата ѝ, — зле ли си ранена?

Сините очи на Ничи примигаха и се опитаха да фокусират лицето на Калан.

— Какво?

— Много ли си зле? — Калан побутна с пръст няколко кичура окървавена коса от очите ѝ. — Счупи ли ти нещо?

Ничи вдигна ръка и опипа бузата си. Раздвижи челюст настрани, за да провери дали е в ред.

— Мисля, че съм добре.

— Трябва да станеш. Не мисля, че можем да останем тук дълго. Войната на Ричард започна.

Макар очевидно да я болеше, Ничи се усмихна. Нито за миг не се бе съмнявала.

Калан се изправи и с помощта на Джилиан изправи все още замаяната Ничи на крака. Джилиан обви ръка около кръста ѝ, за да ѝ помогне да се задържи. Ничи я прегърна през раменете за опора.

Джаганг хвърли поглед назад да провери Калан и я видя да помага на Ничи. Посочи Калан с една ръка, а с другата сграбчи един от специалните ѝ пазачи. Избута го към нея.

— Не отделяйте поглед от нея! — изръмжа той. — Всичките!

Мъжете — единствените, които можеха да я видят, освен Джаганг и Ричард — изоставиха усилията си да помагат да отблъснат потоците побеснели войници и се запрепъваха да изпълнят заповедта му.

В целия хаос и объркване редовните пазачи на Джаганг обединяваха усилия с неизменните му лични телохранители, за да удържат врящата, ревяща, необузdana тълпа наоколо. Всички пазачи на Джаганг бяха едри, мускулести мъже, но не можеха да сторят много, за да отблъскват войниците от редовната армия. Сантиметър по сантиметър отстъпваха.

Същите редовни войници не целяха да се бият с охраната на императора или дори със самия император — те бяха изцяло записани да се бият едни с други, упоени от страстите си. Но боят неусетно и неумолимо се приближаваше до императора. Джаганг крещеше на охраната си, побеснял, задето се държат прекалено внимателно с хора, които очевидно пренебрегват заповеди. Нареди на пазачите да изкормят всеки, който откаже да се отдръпне. Калан не смяташе, че Джаганг изобщо се тревожи за собствената си безопасност. Пазачите не се поколебаха. Огромните опитни мъже, които допреди миг бутаха войниците, сега започнаха да убиват онези, които се притискаха в тях. Джаганг грабна късия меч, който един разтревожен за безопасността му телохранител му подаде и изля яростта си, като започна да посича

хора и от двете страни. Писъците им почти не се чуваха наред дивия рев на всеобщия бой.

Не че близките войници умишлено пренебрегваха заповедта да се отдръпнат — на практика те нямаха кой знае какъв избор. Притискаше ги тежестта на целия склон от мъже, които се изливаха надолу. Понеже цялата тълпа бе изцяло обсебена от битката, мъжете най-отдолу, близо до терена, попадаха под тази лавина и биваха безпомощно нанизвани на смъртоносните остриета на охраната на Джаганг.

Калан погледна към мелето на терена за Джа'Ла. Примигна изненадано.

Ричард имаше лък.

Вече беше натегнал стрела. В зъбите си бе приготвил втора.

Джаганг стоеше в центъра зад охраната си, стискаше до крака си окървавен къс меч и ревеше заповеди. Погледна с почернял поглед войниците отсреща — повечето опиянени от агресията и вкопчени в бой да решат кой е спечелил Джа'Ла. Джаганг размаха свободната си ръка и закрещя на пазачите си, като ги насочваше в пролуките в опит да удържи тълпата.

Калан отмести поглед и видя Ричард с вдигнат до бузата лък. След миг стрелата изчезна.

Тя затаи дъх и проследи полета на острия ѝ като бръснач връх. Почти веднага след пускането на първата последва и втора.

Малко преди първата да достигне целта си, един от пазачите на Джаганг се обърна по посока на настойчивия зов за помощ от другите пазачи, които се биеха с група войници, пробиха линията им от другата страна. Мъжът се впусна пред императора да помогне. В този миг пое първата насочена към императора стрела. Уцели го под дясната мишница, отстрани на гърдите, между предната и задната плочка на дебелата ризница. Стрелата проникна достатъчно дълбоко, за да достигне сърцето.

Джаганг се извърна, леко изненадан, и отстъпи малко назад, когато мъжът ахна и се строполи. Тази половин крачка се оказа достатъчна да спаси живота му, защото втората стрела уцели гърдите му отдясно. Ако не беше мръднал, когато падна първият мъж, щеше да поеме втората стрела право в сърцето.

Калан не можеше да повярва, че при тази лудница, бъркотия, объркване, омраза, ярост, болка и смърт около себе си Ричард съумя да отправи подобен изстрел.

В същото време не искаше да си представи, че е пропуснал.

Със забита дълбоко в гърдите стрела, Джаганг отстъпи назад. Падна на колене, а пазачите му като обезумели се втурнаха и го наобиколиха, за да го предпазят от евентуални следващи стрели. Калан вече не виждаше императора зад плътната стена от телохранители.

Тя се възползва от момента на сковано изумление по лицата на специалните ѝ пазители, за да забие ножа в дясната си ръка в десния бърбек на един от тях, който следеше съдбата на Джаганг. Острието в лявата си ръка заби в корема на мъжа отляво в мига, в който той се обърна към нея. Издърпа ножа нагоре и го разпори. Трети се извърна от борецкия се за живота си император и се хвърли към нея. Джилиан го спъна и той полетя напред. Калан подложи ножа на гърлото му, докато падаше до нея, и с едно-единствено движение го преряза от ухо до ухо.

Обърна се и видя Ричард в другия край на терена.

Държеше меч.

Друг пазач пристъпи с протегнати ръце, за да я обезоръжи, но Ничи заби ножа си в гърба му. Той се завъртя, извика изненадано и протегна ръка да запуши раната на рамото си. Тя го промуши два пъти в гърдите с бързи, тежки удари. Той се препъна и падна, като се опитваше да я хване, за да се задържи, но без успех. За човек, който не беше много добър с ножовете, Ничи очевидно му бе хванала цаката.

Пети мъж грабна Джилиан, за да я използва като щит срещу Калан. Калан срязва увитата около врата на Джилиан ръка през жилите и мускулите чак до костта. Когато онзи трепна и извика от болка, Джилиан се изскубна. Мъжът се хвърли към Калан, която използва набраната от него инерция, за да го наниже върху ножа в другата си ръка. Заби острието до дръжката, докато опря в ребрата. Очите на нещастника се оцъклиха в изненада. Калан отстъпи встрани и онзи падна до нея, а вътрешностите му се разпиляха при съприкосновението със земята. В бъркотията не виждаше шестия пазач, но знаеше, че има такъв.

Масата от хора зад Ричард продължаваше да се свлича надолу и да се стича върху терена. Пространството бързо се запълваше от групи

войници, които нито за миг не преставаха да се бият. Повечето от стрелците с лъкове също отдавна бяха погълнати от връхлитащата отгоре битка. Ставаше все по-тъмно. Трудно се виждаше.

Игрището за Джа'Ла бе залято от биещи се хора. Земята бе осеяна със смъртно ранени мъже. Навсякъде се чуваха писъци. Нямаше кой да помогне на умиращите.

Скоро вече мъжете с омазани в червено лица бяха толкова много, че бе почти невъзможно сред тях да се различи Ричард. Онова, което само преди малко го караше да се откроява, сега му помагаше да се скрие. Само преди миг се набиваше на очи, сега беше просто сянка в хаоса.

Никой от войниците не даваше вид да възнамерява да спира или да се въздържа. Бяха побеснели и готови да убиват всичко и навсякъде. Размахващи брадви мъже отсичаха ръце, разцепваха черепи, разпорваха гърди. Мъже с мечове пронизваха други.

Макар да ставаше все по-трудно, Калан продължаваше да следи Ричард, докато войниците го нападаха. За мнозина той бе основен обект на гнева им. Той бе отговорен за кошунството срещу Императорския орден. Той се бе осмелил да си помисли, че може да победи императорския отбор.

Той бе постигнал немислимото. Мразеха го затова. Мразеха го заради неговата арогантност.

Калан предполагаше, че според тях той е трябвало да се остави да бъде победен и тогава всичко би било наред. За такива мъже провалът бе като обеща — яд, който винаги ги съпровождаше. Той изваждаше на повърхността омразата им всеки път, когато някой успееше в нещо, независимо какво. Успехът трябваше да бъде смазан.

Докато Ричард си пробиваше път към Калан, върху него непрекъснато се нахвърляха войници. Той ги посичаше с непоклатимо спокойствие. Бавно и методично напредваше през игрището. Всеки, който се опитваше да го спре, умираше.

— Какво да правим? — попита изплашената Джилиан.

Калан се огледа. Нямаше накъде да бягат. Императорската армия бе навред. Нямаше път за бягство. Понеже бе невидима за повечето от тях, Калан лесно можеше да избяга сама, но нямаше никакво намерение да изоставя Джилиан и Ничи сами сред тези животни. В същото време не трябваше да забравя яката около врата си.

— Трябва да останем тук — каза Ничи.

Калан, макар да знаеше, че реално няма как да избягат, продължаваше да ѝ се диви.

— Защо?

— Защото на Ричард ще му е много трудно да ни намери, ако се отдалечим.

Калан не мислеше, че той реално може да стори нещо. В крайна сметка и двете с Ничи бяха с нашийници. Джаганг може и да беше ранен, но бе все още в съзнание. Ако се опитаха да избягат, щеше да ги спре чрез яките. Тя бе готова да рискува, но не и преди да се появи достатъчно добра възможност.

Винаги съществуваше вероятност Ричард да успее да довърши Джаганг. Тогава щяха да имат шанс, стига Сестра Улиция или Армина да не се появяха междувременно. Джаганг бе пътешественик по сънищата. Като нищо можеше вече да е използвал контрола си върху съзнанието им, за да ги накара да му се притекат на помощ.

Без да пуска Джилиан, Калан се огледа. Ничи пазеше момичето от другата страна. Във всички посоки мъже се избиваха като обезумели.

— Засега тук е по-безопасно — кимна тя, — под закрилата на охраната на Джаганг. Но като гледам накъде вървят нещата, това едва ли ще е задълго.

Наоколо боят продължаваше. Джаганг бе на колене, заобиколен от телохранителите си, стиснал гърдите си с ръце. Някои от пазачите бяха коленичили до него да го подкрепят, в случай че се наложи да го изправят на крака, за да си проправят път. Други крещяха настойчиво някой да доведе Сестри. Трети като обезумели продължаваха да сеят смърт, в отчаян опит да удържат тълпата. Земята стана хлъзгава от кръв и съсиреци.

Калан стоеше като хипнотизирана и гледаше Ричард.

От всички страни мъже се хвърляха да го убият. Той се движеше сред тях като същинска сянка. Точно както по-рано бе заобикалял блокерите, сега избягваше замахващите остриета, плъзгаше се между онези, които се опитваха да го обградят. Забиваше мечата си бързо и сигурно, смъртоносно. Той бе истинска картина на пестеливи движения, нито за миг не направи повече, отколкото бе необходимо, и не преставаше да си проправя път през терена.

Ричард бе спокоен остров наред море от хаос.

Мечът му проблясваше, около него падаха трупове. Дори не си правеше труда да убива прекалено много, просто ги изблъскваше от пътя си. Някакъв мъж се насочи към него с нож, Ричард стъпи здраво и със светкавичен удар го обезглави.

Калан гледаше като омагьосана.

Беше в пълен контраст с онова, което останалите наоколо правеха. Беше сякаш гледаше самата себе си в разгара на битката. Макар войниците да се изненадваха, Калан често знаеше какво предстои, още преди Ричард да го е сторил.

В известен смисъл той се биеше различно от нея, но пък имаше много общо с начина, по който тя боравеше с острието. Той беше посилен, но в същото време много повече приличаше на нея, отколкото на който и да е друг.

Разбира се, тя не помнеше нищо от живота си преди Сестрите да я заловят и да използват лавинния огън срещу нея, така че предполагаше, че някой я е учил и този някой се е биел като Ричард.

Макар да бе силен, той пестеше силите си и използваше само толкова, колкото са му необходими. Не нападаше други. Чакаше те да го нападнат. Не правеше широки движения, вместо това използваше инерцията им срещу тях самите и просто поставяше острието на правилното място, така че като пристигнат, сами да се нанижат. Сякаш знаеше какво ще направят и къде ще се озоват още преди те самите да са го осъзнали.

През цялото време, докато си пробиваше път през бурната крамола, погледът му я следеше неотлъчно.

Независимо от начина, по който сразяваше мъжете по пътя си, той бе само човек. Преди използва масата на собствения си отбор като таран, за да пробие редиците на по-силните противници и да спечели мача, сега обърна в своя полза масата на цялата армия. Колкото и смело да се биеше, натискът на тези мъже го смазваше.

В един момент Калан го изгуби от поглед.

— Какво ще правим? — попита Джилиан.

Калан видя, че Джаганг кашля кръв и едва диша.

— Мисля, че трябва да се размърдаме.

— Не можем — отвърна Ничи. — Ако Ричард не ни намери, сме загубени.

— Какво според теб би могъл да направи? — посочи хаоса наоколо Калан.

— Мислех, че вече си разбрала, че не бива да го подценяваш.

— Ничи е права — обади се Джилиан. — Виждала съм го да се завръща от света на мъртвите.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

КАЛАН СЕ УЧУДИ НА РЕПЛИКАТА НА ДЖИЛИАН. Вече знаеше, че този човек действително е способен да започне война, но не вярваше, че е успял да се завърне от света на мъртвите. И все пак, наблюдавайки суматохата около тях, тя съзнаваше, че сега не бе нито времето, нито мястото да го обсъждат.

Докато търсеше начин да се измъкнат, тя забеляза безредието, до което бе довела неконтролируемата ярост. Ако Джаганг умреше или дори само припаднеше, тя можеше да използва тази възможност, за да се измъкне заедно с Джилиан и Ничи. Дали за един пътешественик по сънищата бе от значение дали е в безсъзнание или не. Тревожеше се, че дори в безсъзнание той може да ги контролира чрез яките им.

Дори Джаганг да умреше или да загубеше съзнание, продължаваше да стои въпросът със заобикалящата ги огромна войска. На практика Калан беше невидима за всички, но Джилиан и Ничи, разбира се, не бяха. Нямахше да е лесно да прокара жена като Ничи и такава примамлива мишена като Джилиан покрай всички тези мъже. Въпреки това Ничи без съмнение възлагаше много надежди на Ричард.

— Наистина ли смяташ, че Ричард може да ни измъкне оттук? — попита Калан.

Ничи кимна.

— С моя помощ. Мисля, че знам един начин.

Според Калан Ничи не беше от жените, които биха се доверили на надежда или молитва. По време на мъченията, на които я подлагаше Джаганг, тя нито за миг не се опита да се уповава на заблуди или фалшиви надежди за спасение. Щом казваше, че има начин, тогава Калан бе склонна да мисли, че действително е така.

При едно затишие Калан мярна Ричард. Той замахна с меча си и промуши един мъж, преди войникът да успее да довърши удара си. Целият покрит с кървавочервени символи, Ричард веднага извади меча от тялото на мъжа и с движение назад заби дръжката му в лицето на онзи, който приближаваше отзад.

— Тогава това може да е последният ни шанс — каза Калан. Ничи изпружи врат да провери докъде е стигнал Ричард, след което пак огледа вихрещата се суматоха около ранения император.

— Не мисля, че ще ни се отвори по-добър. Или сега, или никога. Но с тези яки...

— Ако Джаганг е достатъчно объркан, може и да не ги използва, за да ни спре.

Ничи хвърли такъв поглед на Калан, сякаш искаше ѝ да каже колко е нелепо да си мисли такива неща.

— Сега ме чуй — каза тя. — Ако нещо се обърка, ще направя всичко възможно ти, Джилиан и Ричард да се махнете оттук. Ничи вдигна предупредително пръст. — Ако се стигне дотам, възползвайте се от шанса. Чуваш ли ме? Ако се стигне дотам, не се осмелявайте да пропилиете възможността, която съм ви осигурила. Разбираш ли?

На Калан не ѝ харесваше идеята, че Ничи смята да жертва живота си, за да им даде шанс да се измъкнат. Не виждаше защо нейният живот да е по-важен от този на Ничи.

— Ако обещаеш, че изобщо няма да си ги мислиш такива, освен, ако няма абсолютно никакъв друг изход. Предпочитам да намерим начин всички да се измъкнем.

— Това е единственият ми живот — отвърна Ничи. — Искам да го запазя, ако това имаш предвид.

Калан се усмихна и сложи ръка на рамото на Джилиан.

— Стой наблизко, но не ми се пречкай, ако се наложи да използвам нож. Не се страхувай да прибягнеш до твоя, ако е необходимо.

Джилиан кимна и Калан я поведе към терена, където за последно бе мярнала Ричард. Ничи вървеше плътно зад Джилиан.

Преди Калан да направи и десетина крачки, командир Карг, яхнал огромен боен кон, проби стената от биещи се мъже зад тях. Големият кон изпръхтя неodobрително.

Повел огромна гвардейска част, командирът прецени ситуацията с поглед. Тези мъже, също като телохранителите на Джаганг, бяха елитни войници. Всички до един бяха едри, с масивно телосложение и въоръжени до зъби. И като че ли бяха хиляди. Изглеждаха неописуемо свирепи. Те се хвърлиха срещу войниците, които тънеха в море от кръв.

Недалеч зад кралските гвардейци Калан видя огромни пламъци да се издигат към нощното небе. Яркочервеният блясък освети напрегнатите лица на мъжете, които се бореха за живота си. Вече нямаше значение срещу кого и за какво се биеха. Войниците бяха подивели в един полудял свят. Всеки беше сам за себе си.

— Сестрите идват — промълви Ничи, докато гледаше пламъците и пушека, които вряха в черното небе. — Нямаме много време. Опитайте се да стоите извън полезрението на гвардейците.

Калан кимна и заедно с Джилиан тръгнаха встрани от основната сила. Ничи имаше план как да ги измъкне. Ричард щеше да ги търси и затова Калан не искаше да се отдалечават от мястото, където той ги видя за последно.

Целта ѝ беше да заобиколят основния сблъсък между редовните войници и гвардейците, докато се придвижват към мястото, където тя видя Ричард за последен път. Надяваше се, че като се отдръпнат встрани, няма да се отклонят много от посоката. В същото време искаше да стои далеч от нови сблъсъци. Елитните гвардейци не подлежаха на сравнение с редовната войска.

Командир Карг скочи от коня си.

— Къде е Джаганг? — извика той към стената от гвардейци, които охраняваха ранения император.

— Беше улучен от стрела — отговори един и даде знак да направят път на командира.

Калан видя Джаганг, който още стоеше на колене, подкрепян от един едър мъж, приклепнал до него. Беше блед, но в съзнание. Дишаше тежко и от време на време се изкашляше, оставяйки малки черни петна кръв по брадичката си. Едната му ръка стискаше стрелата, която стърчеше от дясната страна на гърдния му кош.

— Стрела! — извика Карг. — Как, за Бога, се случи това? Гвардеецът хвана Карг за металната ризница и го издърпа по-близо.

— Твоят човек го улучи!

Командир Карг изгледа кръвнишки войника и повдигна брадичката му с върха на ножа си.

— Махни си ръцете от мен.

Онзи пусна командира, но му отвърна със същия гневен поглед.

— А сега обясни какво имаш предвид — как така моят човек?

— Беше твоят нападател. Той улучи императора със стрела.

Лицето на Карг помръкна.

— Тогава ще го убия със собствените си ръце.

— Ако преди това не го убия аз.

— Чудесно. Тогава го направи. Не ме интересува кой ще го убие. Важното е да е мъртъв. Този човек е опасен. Не искам да се размотава наоколо свободен и да нанася още вреди. Само ми донесете главата му, за да знам, че всичко е приключило.

— Считай, че е свършено — отговори войникът.

Карг не обърна внимание на самохвалството на другия, докато избутваше останалите мъже по пътя си.

— Изправете императора на крака! — провикна се той. — Да го занесем в покоите му. Там има Сестри, които ще помогнат. Тук нищо не можем да направим.

Никой не се възпротиви. Гвардейците помогнаха на Джаганг да се изправи. Двама мъже, по един от двете му страни, сложиха рамене под ръцете му и му дадоха опора.

— Карг — промълви Джаганг с отслабнал глас. Командирът се приближи.

— Да, Ваше сиятелство?

По лицето на Джаганг се разля усмивка.

— Радвам се да те видя. Твоя е... за малко.

Командир Карг отвърна на императора с кратка многозначителна усмивка, след което се обърна и извика на гвардейците:

— Да тръгваме!

Джилиан стисна силно Калан от едната страна и Ничи от другата и те продължиха да се промъкват встрани, стремейки се никой да не ги забележи. Мъжете, които помагаша на Джаганг, започнаха да го изнасят през тълпата. Отрядът на Карг проправяше път през бойното поле с мечове и удари. Калан потръпна при мисълта да се озове пак в палатката на Джаганг. Държейки под око гвардейците, тя надзърна през рамо и потърси Ричард с поглед, но не го видя.

Навсякъде около тях се биеха пияни, разгневени войници, а гвардейците на императора започнаха да оформят клин, за да пробият път, по който да се измъкнат от това място и да стигнат до лагера на императора.

Почти всички факли отдавна бяха изгаснали в сражението. Гвардейците си носеха свои, но те се намираха далеч. Беше толкова

тъмно, че Калан трудно различаваше дори игрището. Даже издигащото се плато над полетата Азрит беше изчезнало в мрака. Наложих ѝ се да се ориентира по далечния склон, осветен от факли.

Чу се гръмовен тътен, който разтърси земята, после изригна огън. Сестрите явно използваша силата си, за да си проправят път през огромната армия и да се притекат на помощ на Джаганг. На игралното поле имаше стотици хиляди мъже. Никой не бягаше. Сега, закриляйки императора, гвардейците трябваше да избегнат тази тълпа.

Калан, Джилиан и Ничи също трябваше да избягат от тълпата, но те не разполагаха с хиляди тежко въоръжени мъже, които да им помогнат. Вместо това разчитаха на опита си да бъдат колкото е възможно по-незабележими. Вървейки прегърбени, за да изглеждат безвредни, те се стараеха да не поглеждат открито мъжете около себе си. Държаха качулките на наметалата си спуснати ниско над лицата, докато се промъкваха през относително спокойните местенца сред хаоса. Напредваха бавно. Още не бяха успели да се измъкнат от гвардейците, заети с ръкопашния бой в блъсканицата. По някакъв начин трябваше да минат през линията от гвардейци, а след това през войската отзад.

Внезапно от мрака изскочи командир Карг с чудовищна усмивка върху змийската си мутра и сграбчи Ничи за ръката.

— Ето те и теб.

Той дръпна качулката на наметалото ѝ и я изгледа.

— Идваш с мен. — Той направи знак на един от хората си. Отведете и това момиче. Щом ще се забавляваме, поне да е като хората.

Джалиан изписка, когато онзи я изскубна от хватката на Калан и я задърпа със себе си след командир Карг и Ничи. Джилиан се опита да намушка мъжа, но той изтръгна острието от ръката ѝ. Мъжете не виждаха Калан. Иначе щяха да хванат и нея. Тя пристъпи зад мъжа, който държеше Джилиан. Понечи да вдигне ножа си, но силна ръка я сграбчи за китката. Беше един от специалните ѝ пазачи — шестият, чиито следи тя изгуби. Той се извиси зад нея. Калан го познаваше. Беше от по-умните. Не беше небрежен като останалите. Всичките му оръжия още си бяха у него.

Докато Ничи и пиццата Джилиан биваха завлечени надалеч от Калан, мъжът изви ръката зад гърба ѝ, докато пръстите ѝ изтръпнаха.

Тя извика от болка. Онзи изтръгна ножа от ръката ѝ с безжалостна физиономия, безразличен към нейното страдание. Тя го ритна в пиццалите, опитвайки се да го накара да я пусне. Но вместо да я освободи, мъжът изви ръката ѝ още повече, докато болката стана толкова непоносима, че тя не можеше да се съпротивлява повече. Той я забута в посоката, в която вървеше императорът. Ничи се обърна назад към Калан, докато командир Карг я влачеше през хаоса от мъже. Калан успя да зърне русата ѝ коса между развилнелите се тела.

Ръката, която я държеше, пусна китката ѝ и се вкопчи в предмишницата, за да я повлече назад през биещите се мъже към мрака. Калан се обърна, готова да заплую в лицето звяра.

Но там стоеше Ричард.

Светът сякаш спря.

Сивите му очи проникнаха в душата ѝ.

От толкова близо странните кървавочервени шарки по лицето му будеха ужас. Но усмивката на лицето му придаваше вид на най-нежния и грижовен мъж на света.

Той сякаш не можеше да прави нищо друго, освен да се усмихва, докато се вира в очите ѝ. За момент дъхът ѝ спря. Накрая все пак се сети да погледне надолу и видя специалния гард, който допреди миг я държеше за китката, да лежи на земята с глава, извита под неестествен ъгъл. Изглежда, не дишаше. При толкова много въргалящи се тела наоколо никой не обърна внимание на още едно. В края на краищата той беше просто редови войник, както всички останали, които се биеха.

Само дето той можеше да вижда Калан.

Мислите на Калан препускаха трескаво. Онзи мъж държеше Ничи и Джилиан. Тя бързо махна с ръка.

— Трябва да помогнем на Ничи и Джилиан. Командир Карг ги хвана.

Ричард не се поколеба. Сивите му очи се извърнаха в посоката, в която изчезна Ничи.

— Побързай. Не се отдалечавай.

След десетина крачки се озоваха обратно в разгара на битката. Но този път Ричард не беше изправен срещу редовните войници, а срещу елитната гвардия. Това, изглежда, нямаше значение. Той се придвижи през тях, посичайки ги със същата лекота, за да разчисти

път за Калан, когато това се налагаше. Все пак се стараеше да ги отбягва при всяка възможност. Един мъж наблизко посегна с меч си, Ричард отстъпи встрани и го посече, като улови оръжието, преди да е докоснало земята. Подхвърли го на Калан. Тя го хвана и тутакси го използва, за да спре един мъж, впуснал се в атака срещу Ричард.

Стана ѝ приятно да усети меч в ръцете си. Да може да се защитава сама. Двамата си пробиха път напред през гвардейците. Командир Карг се обърна назад и видя Ричард да се приближава. Той пусна Ничи и се обърна към нападателя си ухилен, готов за битка. Хората му усетиха, че командирът им иска да се справи сам с това, затова всеки продължи да си гледа работата.

— Е, Рубен, изглежда...

Ричард замахна и най-безцеремонно обезглави Змийската мутра. Не го интересуваше нищо извън това, което трябваше да бъде свършено. Не му беше до излишни уроци. Интересуваше го само елиминирането на врага.

Един гвардеец, който видя какво се случи, тръгна към Ричард. Ничи бързо се протегна и прокара ножа си през гърлото му. На лицето на онзи се изписа изненада, докато опипваше с ръка зейналата рана. Свлече се на коляно и се плъосна възник на земята. След миг те се озоваха наред люта битка. При толкова много опитни мъже, които идваха след тях, Ричард вече не можеше да се удържи и настървено се спусна към елитните войници.

Разтревожена, че са прекалено много за него, Калан не можеше да го остави сам. Сега поне разполагаше с предимството да е невидима. Можеше да се движи между мъжете, които нападаха Ричард, и да нанася удари. Очаквайки съприкосновение с Ричард, мъжете се нанизваха върху острието ѝ, което изскачаше от нищото. Двамата избиваха гвардията поголовно.

Внезапно Ничи също се впусна в атака. Тримата имаха една-единствена цел — да си пробият път и да се измъкнат.

— Трябва да стигнем до рампата! — извика Ничи на Ричард. Той извади меч си от тялото на едного и я изгледа намръщено.

— Склонът ли? Сигурна ли си?

— Да!

Ричард не се противопостави. Рязко смени посоката, прикривайки Джилиан, докато се промъкваше през безкрайната маса

от едри мъже.

Докато пронизваха и разсичаха, Калан съобрази, че трябва да стои настрана от Ричард, за да разполага той с нужното му пространство. Повечето го нападаха изотзад. Никой не виждаше Калан, затова тя дръпна Джилиан достатъчно назад от пътя на Ричард, за да не могат гвардейците да я хванат и да я използват като щит в опит да се доберат до него. Калан можеше да я закриля по-добре от Ничи. Когато един вдигна меч срещу момичето, някой го покоси отзад.

Докато онзи издъхваше, погледът на Калан попадна върху усмихнато лице с най-странните златни очи на света.

— Тук съм, за да ви помогна, красива лейди.

Дори в почти непрогледния мрак мечът на мъжа блестеше.

Той беше облечен като войник от Ордена, но не беше от тях. Джилиан се опря на Калан, когато друг посегна към нея с меч, и в този момент мъжът със златните очи се завъртя и замахна към слепоочието на нападателя. Когато блестящият меч удари, главата на гвардееца се разпръсна на малки парчета кости и мозък.

Калан замига удивено.

Ричард видя какво става и спусна към тях. Непознатият, който внезапно започна да гледа вбесено, насочи блестящия меч към Ричард.

Ричард постъпи по възможно най-странния начин — просто остана на място.

Калан бе убедена, че този път Ричард ще бъде пронизан, но острието, което само преди миг раздроби главата на един, този път направи най-озадачаващото нещо. Точно преди да прониже Ричард, то се отклони встрани, като че ли той бе защитен от някакъв невидим щит.

Мъжът, още по-разярен, пак замахна напред, но мечът пак кривна и се плъзна покрай Ричард. Непознатият изглеждаше не само изненадан, но и разтревожен. Тревогата му преля в студена ярост.

— Мой!

Калан нямаше никаква представа за какво говори. Преди да успее да се зачуди, видя как Ничи пада, хванала се за гърлото. Нова орда гвардейци атакуваха с такава скорост, че Ричард бе принуден да се обърне и да се заеме с тях. В противен случай щяха да го убият. Внезапно с пълна сила се разгоря нова битка. Мъжете се втурваха напред, надавайки бойни викове, мечовете се запремятаха. Ричард се

биеше с все сила, но трябваше да отстъпи. Докато вълната мъже прииждаше, пространството между Ричард и Калан се увеличаваше.

Калан започна да напада мъжете, които се трупаха около Ричард, но непознатият я хвана за ръката и я дръпна назад.

— Трябва да тръгваме. Сега. Той може да се справи с тези мъже. Дава ни шанс да се измъкнем. Трябва да се възползваме.

— Няма да го оставя да...

Изведнъж Калан се задъха, докато болката я завладяваше с пълна сила.

Мечът падна от хватката ѝ. Ръцете ѝ посегнаха към гърлото и сграбчиха яката. Тя изпищя въпреки опита да не го прави. Парещата болка беше толкова остра, толкова жестока, че беше невъзможно да не извика.

Тя падна на колене също като Ничи. Сълзи от агония се стекоха от очите ѝ.

— Хайде! — извика непознатият. — Трябва да се измъкнем... побързай!

Калан беше неспособна да помръдне. Всичко, което можеше да стори, бе да си поеме дъх през разкъсващата агония.

През замъгления си от сълзи поглед тя успя да види ужаса и яростта върху лицето на Ричард, който напразно се опитваше да стигне до нея.

В същото време още повече елитни гвардейци придойдоха, решени да унищожат нападателя, който унижи императора и постави началото на бунта. Макар мечът му да убиваше с всеки един замах и мъжете да падаха мъртви около него, още и още врагове нападаха и Ричард беше отблъснат назад.

Калан се строполи по лице върху твърдата земя. Болката се спусна надолу по гърба ѝ, стигна до краката и те се разтърсиха в спазми. Тя нямаше никакъв контрол над мускулите си.

Непознатият я хвана за ръката.

— Хайде! Трябва да се измъкнем!

Тя не можа да отвърне и той я повлече.

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

РИЧАРД ВИЖДАШЕ КАК КАЛАН ПЛАЧЕ ОТ БОЛКА и дърпа яката около врата си. Сърцето му яростно блъскаше от ужас, докато се биеше. Въпреки неистовото му усилие да пробие стената от мъже в кожа и ризници се оказа невъзможно да стигне до Калан. Всъщност всичко, което можеше да направи, бе да задържи позицията си срещу увеличаващия се брой мъже, които се спускаха към него. От всички посоки прииждаха най-различни смъртоносни оръжия — мечове, ножове, брадви и копия. Налагаше му се да сменя тактиката, за да парира лавината от удари. Той намушка един мъж с меч и със замах назад счупи копие. После се сниши под брадва, която профуча над главата му. Знаеше, че всяка грешка може да му коства живота. И въпреки че се биеше по-ожесточено от когато и да било, все по-настоятелно бе принуден да отстъпи. Това беше единственият начин да не претърпи поражение. За пореден път атакува с необуздано настървение, врязвайки се в позициите на врага. В този порив на безумно усилие най-доброто, което можеше да направи, бе да не отстъпва. При всяко едно поемане на дъх губеше позиция.

Калан беше толкова близо, но същевременно толкова далеч.

Сега Джаганг отново му я отнемаше.

Ричард се упрекна, че не направи повече в опита си да премахне императора. Трябваше да е по-настойчив. Ако онзи нещастник не беше застанал пред Джаганг в най-неподходящия момент, стрелата на Ричард щеше да си свърши работата. Уви.

При всеки хвърлен набързо поглед той виждаше Ничи на земята. Също като Калан тя изпитваше неимоверни страдания.

Ричард съзнаваше, че трябва спешно да им помогне. Самюъл със сигурност не вършеше кой знае какво. Разсейването на Ричард обърка темпото на действията му. Той пропусна да нанесе един удар и останал жив, нападателят се върна при него. Само едно бързо движение го спаси от острието, което можеше да му причини нещо повече от повърхностен разрез на рамото. На няколко пъти едва не изгуби

живота си, докато се опитваше да зърне Калан. Вече беше пропуснал един ход, след което щеше да е твърде късно. Знаеше, че трябва да се съсредоточи. Нямаше да може да помогне на Калан, Ничи и Джилиан, ако умре.

Въпреки това чувстваше ръцете си като олово.

Дланите му бяха хлъзгави от кръв. Мечът постоянно се изплъзваше от хватката му. Един мъж завъртя брадвата в ръцете си, докато я вдигаше, като че ли искаше да покаже на Ричард, че сега той е изправен пред специалист. Мъжът хвана дръжката на брадвата и замахна смъртоносно. В последния момент Ричард се наведе настрани и след това с вик на усилие замахна със собственото си оръжие. Ударът отсече ръката на онзи. Ричард го отстрани от пътя си с крак, наведе се под един бесен замах с меч, насочен към главата му, и след това плъзна острието си в корема на падналия.

Мечът, който използваше, вършеше работа, но не беше неговият. Неговият меч беше у Самюъл.

Ричард не искаше и да мисли какво прави Самюъл тук. Припомни си, че когато Зед му даде Меча на истината за пръв път, му каза, че не може да го използва срещу Мрачния Рал, защото той бил вкарал кутиите на Орден в играта. Зед каза, че през този едногодишен период силата на Орден предпазва Мрачния Рал от Меча на истината. Ричард знаеше, че постъпката му беше глупава, но трябваше да изпробва теорията. Трябваше да знае истината, ако искаше да успее в това, което предстои. Кутиите на Орден действително бяха в играта от негово име и затова Мечът на истината не можеше да му навреди.

Когато го обземеха мисли, че няма да може да продължи, той се оставяше на яростта си, породена от крайно опасното положение, в което се намираше Калан, за да си наложи да продължи въпреки всичко. Нямаше представа колко дълго ще в състояние да издържи на такова усилие. Знаеше само, че спре ли, ще умре.

Точно в този момент друг мъж си проправи път зад Ричард, докато в същото време се защитаваше от трима, които го нападнаха отляво. С периферното си зрение Ричард съзря червена боя.

Един противник наблизо допусна грешката да остави лицето си незащитено и Ричард се възползва. Докато онзи падаше, Ричард използва пролуката, за да хвърли поглед вляво. Беше Брус.

— Какво правиш тук? — надвика Ричард звънтенето на мечовете.

— Каквото обикновено — защитавам те!

Направо не беше за вярване, че Брус, войник от Императорския орден, се бие рамо да рамо с него, отблъсквайки гвардията на Джаганг. Това беше чисто предателство. Но Брус бе на мнение, че обявената победа на императорския отбор е по-голяма измяна. Здравенякът се сражаваше с неутолима ярост. Той знаеше, че това е игра, която не можеха да си позволят да изгубят. Когато не му достигаха умения, компенсираше с неподправена решителност.

Ричард погледна още веднъж крадешком и видя, че Самюъл влачи Калан настрана. На лицето ѝ беше изписано ужасно страдание. Целите ѝ пръсти бяха в кръв от стискането на яката.

Внезапно нещо проблесна и във въздуха се разнесе невероятен тътен. Всички около Ричард, включително Брус, бяха пометени като от взрив. Намирайки се в центъра на събитието, Ричард остана със замъглен поглед и болки по цялото тяло.

Гвардейците изпопадаха като повалени дървета. В далечината ревът на битката продължаваше да трещи, но наблизко беше неестествено тихо. Повечето мъже, изглежда, бяха в безсъзнание. Някои пъшкаха, докато се опитваха да помръднат, но ръцете им се вдигаха за кратко и веднага след това се отпуснаха, сякаш дори това усилие бе твърде голямо.

Изведнъж Ричард почувства, че в основата на черепа го прорязва остра болка. Все едно някой го удари с метален прът отзад. Коленете му се подгъваха. Усещането му беше познато. Не беше ударен с желязо. Беше магия. До него Брус лежеше на земята възнак.

Все още на колене, в далечния мрак Ричард видя как една мършава жена се прокрадва към него през изпопадалите войници. Придвижваше се като хищник, който наблюдава ранената си жертва. По опърпания ѝ вид Ричард предположи, че е някоя от Сестрите на Джаганг.

Неспособен да издържи на отекващата болка в главата му, Ричард рухна по лице. Изгарящата агония преминаваше през всеки нерв на тялото му. При всяко мъчително поемане на въздух малки облачета прах се вдигаха към нощното небе. Не можеше да помръдне краката си. Напрегна всичките си сили, за да се изправи, но не можеше

да накара тялото си да реагира. С невероятно усилие най-накрая успя съвсем леко да помръдне глава.

Както лежеше по корем, отчаяно се опита да се надигне поне на колене, но просто не можеше. Погледна през бойното поле, осеяно с неподвижни тела, и видя Калан. Въпреки очевидната болка тя също го гледаше, разтревожена какво му се случва.

Сестрата все още беше далеч, но Ричард знаеше, че времето му да предприеме нещо свършва.

— Самюъл! — извика Ричард.

Докато онзи се опитваше да издърпа Калан за ръката, спря на място и погледна Ричард. Златните му очи примигнаха. Ричард не можеше да помогне на Калан. Поне не така, както му се искаше.

— Самюъл, идиот такъв! Срежи яката на врата ѝ с меча.

С едната си ръка Самюъл държеше Калан за ръката, с другата вдигна меча, който толкова много желаше да притежава, и се намръщи.

Ричард гледаше как Сестрата все повече се приближава през тъмнината. Спомни си как преди вече беше използвал Меча на истината, за да среже такава яка. Когато беше в Тамаранг с Калан, използва меча да пререже затворническите решетки. Той знаеше, че Мечът на истината може да реже метал.

Знаеше и че от момента, в който Сестрите сложиха яката около врата му, мечът не можеше да пререже Рада'Хан. Яката беше заключена и държеше здраво и собствената му дарба. Ричард предполагаше, че мечът е безсилен срещу силата на самата магия. Когато Рада'Хан бе използвана по предназначение, в известен смисъл тя ставаше част от човека, върху когото беше заключена. Затова той знаеше, че няма да може да пререже яката на Ничи.

Но нашийникът на Калан беше друг вид. Той не зависеше от дарбата, а бе просто средство за контрол. Ричард подозираше, че и Шеста може да е оказала на Самюъл малко допълнителна помощ. Със сигурност не съобразителността му го бе довела толкова далеч. Всяка допълнителна способност, предоставена му от нея, може да е помогнала. Ричард не беше сигурен дали това ще подейства, но знаеше, че Калан няма друг шанс. Трябваше да накара Самюъл поне да опита.

— Побързай! — провикна се Ричард. — Прокарай острието под яката и дръпни! Бързо!

За момент Самюъл се намръщи и изгледа Ричард подозрително. След това погледна агонията на Калан, коленичи и бързо плъзна меча под яката.

Някои от войниците на земята като че ли започваха да идват на себе си. Стенеха и се държаха за главите. Самюъл силно дръпна Меча на истината. Нощта прокълтя от звука на строшен метал. Освободена от яката, Калан се строполи с облекчение. Дишаше тежко, но се съвземаше бързо. Самюъл изтича до намиращия се наблизо голям боен кон, който командир Карг яздеше. Протегна се под врата на коня и хвана юздите. След като приближи коня, прокара ръка под мишницата на Калан и я изправи.

Ричард, който още не можеше да стане, погледна встрани и видя как Сестрата придържа дрипавия си шал и пристъпва през повалените мъже.

Калан се заклатушка нестабилно, но после се съвзе достатъчно, за да се наведе и да вземе един меч. Имаше намерение да се притече на помощ на Ричард.

Ричард не можеше да го позволи.

— Бягай! — извика ѝ той. — Бягай! Нищо не можеш да направиш тук! Махай се, докато можеш!

Самюъл пъкна ботуш в стремето и подскочи на седлото. Калан гледаше втренчено Ричард и сълзи напълниха красивите ѝ зелени очи.

— Побързай! — извика ѝ Самюъл.

Тя, изглежда, не чуваше гласа на Самюъл. Не можеше да откъсне очи от Ричард. Знаеше, че остави ли го там, той ще умре.

— Тръгвай! — извика Ричард с всичка сила. — Тръгвай! Сълзи опариха и неговите очи. Колкото и да се напрягаше, не можеше дори да повдигне ръце или колене. Проникналата магия в него не му позволяваше.

Сестрата протегна ръка към Самюъл. Пламък ярка светлина се стрелна в нощта.

Самюъл използва меча си, за да отрази светлината, и тя се издигна към нощното небе. Сестрата изглеждаше изненадана.

В далечината битката продължаваше да бушува. По-наблизо, зашеметени от първоначалния взрив, гвардейците още не се бяха

възстановили достатъчно, за да се изправят. Явно Сестрата не искаше те да се месят. Имаше собствени планове.

Големият кон тръсна глава, докато тъпчеше земята. Калан погледна към Ничи. Тя беше свита на топка и потръпваше от болка. Джилиан лежеше на земята до нея, зашеметена. Въпреки че имаше шанс да избяга, Ричард бе сигурен, че Калан ще го отхвърли, за да се опита да им помогне.

Той знаеше, че тя не би могла да стори нищо за Ничи. Ако Калан останеше, щеше да умре. Беше толкова просто. Макар идеята да не му харесваше, в този момент Самюъл беше единственото ѝ спасение.

— Бягай! — извика Ричард със задавен от сълзи глас.

— Но аз трябва да помогна на Ничи и...

— Нищо не можеш да направиш за нея! Ще умреш! Бягай, докато можеш!

Самюъл се протегна, хвана я за ръката и я дръпна на седлото зад себе си. Без да губи ценно време, той пришпори коня и се понесе в галоп, хвърляйки кал и камъни след себе си.

Докато конят изчезваше в тъмнината, Калан погледна през рамо.

Ричард нито за миг не откъсна очи от нея, защото знаеше, че я вижда за последен път.

Само след миг, все още обърната назад към Ричард, тя изчезна в тъмната суматоха на лагера.

Той се отпусна върху студената твърда земя и сълзите започнаха да се стичат неконтролируемо по лицето му.

В мрака Сестрата си проправи път сред търкалящите се на земята стотици зашеметени гвардейци и най-послед застана над него. Той усети, че болката се усилва, всяко поемане на дъх му струваше кански усилия. Тя искаше да е абсолютно сигурна, че той няма да може да вдигне и пръст срещу нея.

Тя го изгледа учудено.

— Виж ти, виж, и това, ако не е самият Ричард Рал.

Ричард не си я спомняше. Беше изпита жена с посребрена, разчорлена коса. Дрехите ѝ бяха парцаливи. Приличаше повече на просякия, отколкото на Сестра на мрака.

— Негово сиятелство ще остане много доволен. Аз също ще бъда повече от доволна да имам най-сетне шанс да си отмъстя, момчето ми.

Още преди края на нощта ще имаш честта да попаднеш в палатките за изтезания.

Ричард си спомни Дена.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

ДОРИ В АГОНИЯТА СИ, неспособен да се надигне от земята, Ричард се чувстваше невероятно щастлив, че Калан вече не носи ужасната яка около врата си. Тя вече не беше пленница на Джаганг.

Ричард знаеше, че дори и да хванат или убият Самюъл, преди двамата да успеят да избягат от лагера, Калан е невидима за тези мъже. И пак би могла да се измъкне. Доколкото я познаваше, беше сигурен, че тя най-вероятно ще се възползва от предимството си и ще изтреби половината лагер по пътя си.

Каквото и да му предстоеше оттук нататък, за него най-голямата утеха бе спасението на Калан.

Тя нямаше представа коя е, нямаше да знае къде да отиде, но щеше да е жива и вън от опасност. Ричард дойде в лагера на Ордена, за да ѝ помогне да избяга. И успя. Въпреки опасността, в която се намираше, той бе готов на всичко, за да ѝ помогне да се измъкне.

Погледна към Ничи зад извисилата се над него Сестра. Тя беше много зле. Преди и той бе носил такава яка около врата си. Много добре познаваше агонията, която можеше да причини. Искаше му се да помогне и на нея или поне да ѝ каже, че не е сама и изоставена. Но не можеше да направи нищо.

Съзнаваше, че Джилиан се намира в не по-цветущо положение. Напомни си да гледа по-ведро на проблемите. Да ги решава един по един. Все щеше да измисли начин да помогне и на тях двете.

Болката внезапно се вдигна от ръцете и краката му. Останалата част на тялото му още гореше. Въпреки че вече се движеше, главата още го болеше толкова силно, че всичко му изглеждаше замъглено и изкривено.

— На крака! — заповяда Сестрата над него.

Явно беше в отвратително настроение. Сигурно е Сестра на мрака, реши той. Но предполагаше, че това няма абсолютно никакво значение.

— Обзалагам се, че не си щастлив да ме видиш пак — каза тя самодоволно.

Явно се имаше за важна, все едно целият свят беше длъжен да познае високомерната ѝ намръщена физиономия, снизходителното отношение, пиперливия език. Някои хора си мислят, че могат да спечелят известност, престиж и слава чрез надута арогантност. Ричард наистина не си я спомняше и не виждаше защо да ѝ угажда.

— Не те познавам — длъжен ли съм?

— Лъжец! Всички в Двореца ме познават!

— Чудесно — каза Ричард, опитвайки се да спечели време, докато се поокопити.

— Ставай!

Ричард направи всичко възможно, за да се надигне. Крайниците не го слушаха.

Когато той се повдигна на ръце и колене, тя го ритна в ребрата. Ричард потрепна при удара. За щастие тя нито беше толкова тежка, нито имаше силата, за да може ритникът ѝ да му причини по-сериозни поражения. Ударът беше просто болезнен. Опасното нещо беше дарбата ѝ.

— Веднага! — изкрещя тя.

Ричард се олюля. Ръцете и краката му пулсираха болезнено, но не и главата му.

Всички наоколо още лежаха, но някои, изглежда, започваха да идват в съзнание. Брус се претърколи и запъшка, стиснал главата си.

Глъчката нарасна и погледът на Сестрата се отклони към тъмнината. Ричард използва възможността да се огледа набързо и да проучи какви оръжия има на земята. Ако тя се обърнеше с гръб към него, той трябваше да се възползва от шанса. Даваше си сметка, че след като Джаганг нареди да го завържат в палатките за изтезания, той никога повече нямаше да види дневна светлина.

Колкото и да го ужасяваше тази съдба, част от него не можеше да не се радва при мисълта, че Калан избяга. Той преглътна мъката, спомняйки си сълзите, които видя в очите ѝ, докато тя се отдалечаваше. Това му напомни колко много го обичаше тя — макар вече да не си спомняше.

— Толкова дълго чаках подобна възможност, която да ми спечели благоразположението на императора. Най-последно Създателят отговори

на молитвите ми и те достави в ръцете ми.

— Значи твоят Създател ти доставя жертви в отговор на молитвите ти?

Тя го изгледа с бавна, лукава усмивка.

— Непочтителният ти език скоро ще бъде изтръгнат, така че на скромните слуги на Създателя няма да им се наложи да слушат как сипеш хули.

— И други са ми казвали, че непочтителният ми език е един от недостатъците ми, така че само ще ми направите услуга, като го отстраните.

Коварната ѝ усмивка замръзна от злоба. Тя се обърна и посочи лагера.

— Мислиш, че...

С цялата сила, която успя да събере, Ричард стовари един ритник отстрани на лицето ѝ. Силният удар я свари напълно неподготвена и краката ѝ се отделиха от земята. Зъби и кръв се разхвърчаха в мрака. Тя се свлече на земята на една страна. Изненадващият удар с ботуш бе раздробил челюстта ѝ.

Ричард се наведе и грабна паднал на земята меч. Беше нащрек и не подценяваше противничката си. Докато не я видеше мъртва, можеше да очаква всичко. Пръстите му стиснаха дръжката на меча и той се извъртя, за да забие острието в тялото ѝ.

Въздухът избухна в светлина. Ричард се стовари по гръб с такава сила, че остана без дъх.

Тя стоеше изправена, кръвта се стичаше от долната част на лицето ѝ на струйки, които се разпръснаха, щом тя вдигна двете си ръце. Ричард не можеше да повярва, че има сили да се държи на краката си. Беше ясно, че няма да издържи дълго, но и малкото оставащо ѝ време бе достатъчно, за да го убие.

Ударът очевидно беше изиграл ужасната си роля, но също така внезапният шок в разгара на битката не ѝ позволяваше да почувства болката точно сега. Той знаеше, че е въпрос на време, но мигът се проточи до безкрайност.

В погледа ѝ се настани желание за мъст.

Ричард се опита да се изправи на крака и да я довърши, но върху гърдите му сякаш беше легнал бик. Не можеше да диша. Тя направи

крачка към него, после се поспря, гледайки объркано. Очите ѝ се разфокусираха и тя внезапно притисна ръце към гърдите си.

Ричард проследи с поглед как тя се олюля още една крачка, след което падна по лице, удряйки се силно в земята, без дори да се опита да омекоти падането. Той я зяпна, несигурен дали не му играе номер. Тя не помръдна. Тежестта в гърдите му изчезна. Той не искаше да проиграва шанса си, затова сграбчи меча, който беше изпуснал.

Нещо привлече вниманието му. Вдигна поглед и не можа да повярва кого вижда да стои в мрака — там, където само преди миг бе стояла Сестрата.

— Ейди?

Старицата се усмихна.

— Ейди... радвам се да те видя — каза Ричард, докато се изправяше.

— Да — кимна тя.

— Какво правиш тук?

— Бъда на път за Кулата, когато попаднах на странна игра на Джа'Ла. Всички играчи бъдат боядисани с много, много опасни символи. И разбрах, че това бъдеш само ти. Оттогава бъда по петите ти. Бъде трудно да те настигна.

Той можеше да си представи.

Не губи време в анализи и излишни въпроси. Начаса се втурна към Ничи, която лежеше на земята и се тресеше от болка. Очите ѝ го гледаха, пълни с ужас, сякаш го молеха за помощ. Тя чезнеше в света на агонията. Той знаеше, че източник на страданието ѝ е яката, но нямаше представа какво да направи.

— Можеш ли да ѝ помогнеш? — попита Ричард през рамо.

Ейди коленичи до него и поклати глава.

— Това бъде Рада'Хан. Не бъде нещо, което да махна.

— Имаш ли представа кой би могъл?

— Може би Натан.

— Господарю Рал, трябва да побързаме — подвикна нечий глас.
— Мъжете се окопитват.

Ричард се намръщи на мъжа, който изскочи от мрака с меч в ръка. Беше Бенджамин Мейферт, облечен като доверен охранител на Джаганг.

— Генерале, какво, по дяволите, правиш тук? — Ричард си спомни скорошния конвой с доставки. — Би трябвало да си в Стария свят и да пресушаваш жизнените сокове на Ордена.

Онзи кимна.

— Знам. Но бях принуден да се върна, за да ви докладвам. Натъкнахме се на проблем. Сериозен проблем.

Ричард познаваше мъжа достатъчно добре, за да разбере, че за да изостави мисията си и да се върне да докладва на Ричард какво не е наред, явно нещата наистина бяха сериозни. Но не му беше тук мястото за обсъждане.

— Не бях сигурен къде да ви търся — каза генералът, — но си спомних, че за последно ви видях наблизо и затова реших да рискувам. Докато търсех начин да проникна в Двореца, случайно се натъкнах на Ейди, която ми каза, че сте тук, в центъра на тази бъркотия. Не знаех дали изобщо да ѝ повярвам... дали е възможно. Явно е била права.

Ричард не си губи времето да го попита как е успял да се сдобие с униформата на охранителите на Джаганг. Очевидно тя му бе помогнала да се движи из лагера, без да го заловят или убият.

— Как дойде тук? — обърна се генералът към Ейди. — Не може ли да използваме същия път обратно.

Магьосницата поклати глава.

— Дойдох по пътя. Бъде тъмно и сама. Използвах способностите си, за да не бъда забелязана. Не бъде възможно да се върнем по същия път. Бъде много охрана. Поставили капани. Защитниците не бъдат силни, но бъдат достатъчно, за да ни хванат.

— Но с твоята сила...

— Не — прекъсна тя генерала. — Моята сила бъде слаба в Двореца. Още на платото тя не бъде нормална. Единственият начин бъде много родени с дарбата да слоят способностите си. Но аз бъда сама. Сега не бъде възможно, ние повече, Ничи зле. Ако тръгнем по същия път, бъдем мъртви.

— Големите вътрешни порти са затворени — заразсъждава мъжът на глас. — И са обградени от много пазачи. Дори да се промъкнем, със сигурност няма да можем да ги отворим.

— Ничи каза, че знае път, по който да се качим в Двореца — отвърна Ричард. — Настояваше да се отправим към рампата. Не знам какво е имала предвид, но трябва да намерим бърз начин за измъкване

от лагера, преди да ни хванат. Освен това мисля, че на Ничи не ѝ остава много време.

Ейди се наведе и допря тънките си пръсти до челото на Ничи.

— Бъде право.

Ричард взе Ничи на ръце.

— Да тръгваме.

Генерал Мейферт излезе напред.

— Аз мога да я нося, Господарю Рал.

— Аз ще я нося. — Ричард наклони глава. — Вземи Джилиан. Мъжът бързо вдигна изтощеното момиче.

Ейди прокара ръка по челото на Ничи в опит да облекчи шията ѝ.

— Не ясно как бъде хваната. Тя бъде в Двореца, когато я видяхме за последен път.

Ричард почувства тежестта на отговорността.

— Доколкото познавам Ничи, вероятно се е опитвала да ме открие.

— Ан също не бъде открита — додаде Ейди, докато опираше палеца и показалеца на дясната си ръка под брадичката на Ничи.

— Не съм я виждал — отговори Ричард.

Грижите на Ейди явно не облекчаваха Ничи. Тя едва ли щеше да издържи дълго, ако не намереха начин да махнат яката от врата ѝ. Натан беше най-близката им надежда.

— Ейди — каза Ричард и посочи с брадичката си мястото, където той лежеше на земята, когато Сестрата се появи. — Онзи мъж ей там, с червената боя по него. Можеш ли да му помогнеш?

Ейди се извърна натам.

— Бъде възможно.

Ейди забърза към Брус и коленичи до него. Той беше полу в несвяст, както всички останали мъже, които Сестрата беше поразила. Правите сиви и черни кичури на Ейди се спуснаха около лицето ѝ, когато тя се наведе напред и притисна пръсти към червените символи на слепоочията на мъжа. Брус въздъхна. Очите му се отвориха. Докато Ейди махаше ръката си от едната му страна, той си пое дъх още няколко пъти.

След момент Брус седна и започна да върти глава в опит да опъне схванатите и очевидно болезнени мускули на врата си. Какво става?

— Брус, побързай — подкани го Ричард. — Трябва да се махаме оттук.

Помощникът на Ричард огледа мъжете по земята, Бенджамин, който държеше Джилиан и беше облечен като елитен гвардеец от личната охрана на Джаганг, Ейди и накрая Ричард, който стоеше на няколко крачки от него с Ничи, увиснала в ръцете му.

Брус взе меч.

— Рубен, какво става?

— Дълга история. Дойде да ми помогнеш. Спаси ми живота. Време е да решиш на чия страна си.

Брус се намръщи, като чу въпроса.

— Аз съм твой помощник. С теб съм. Не го ли знаеш?

Ричард го погледна в очите.

— Името ми е Ричард.

— Е, знаех, че не е Рубен. Това е глупаво име за един нападател.

— Ричард Рал — добави Ричард.

— Господарят Рал — поправи го генерал Мейферт, който продължаваше да се оглежда за евентуални неприятности дори с Джилиан на ръце.

Брус огледа лицата едно по едно.

— Е, ако искате всички да умрете, можете да останете тук, докато тези приятелчета се събудят. Ако е така, не съм с вас. Ако имате намерение да живеете, тогава идвам.

— Склонът — промълви Ничи с въздишка.

Ричард я притисна към себе си.

— Сигурна ли си, Ничи? Можем да пробваме пътя нагоре по платото.

Той нямаше желание да замени един път, който познаваше, със смътната възможност за друг маршрут.

— Знам, че е обкръжен, но може да успеем да се промъкнем. С помощта на Ейди може да успеем.

Ничи го стисна за врата и придърпа главата му към себе си. Сините ѝ очи се фокусираха съсредоточено върху лицето му.

— Склонът — прошепна тя, напрегнала всички сили. Този поглед му беше достатъчен.

— Да тръгваме — подкани ги. — Трябва да стигнем до рампата.

— Как ще се промъкнем през бойното поле? — попита Брус, когато потеглиха в нощта. — Има доста път до рампата.

Мястото, където се намираха, беше относително спокойно. Но по-нататм цареше хаос.

Генералът повдигна леко Джилиан и посочи с меча си.

— Ей, там има малка каруца за доставки. Можем да скрием Джилиан и Ничи вътре. С тази боя по вас двамата няма да стигнете далеч, преди да си навлечете неприятности. Не се обиждайте, Господарю Рал, но шансовете ви са минимални. Държа вие двамата да се скриете с Джилиан и Ничи. Двамата с Ейди ще подкараме каруцата. Ще ни вземат за охранител на императора и Сестра. Можем да кажем, че вършим спешна работа за Джаганг.

Ричард кимна.

— Добре. Идеята ми харесва. Да побързаме.

— Кой е този? — попита Брус, като се наклони към Ричард.

— Моят първи генерал.

— Бенджамин Мейферт — отговори генералът с бърза усмивка и всички се насочиха към каруцата. — Вие спечелихте благодарността на много добри хора, задето стъпихте между зъбите на смъртта, за да се биете до Господаря Рал по такъв начин.

— За пръв път в живота си разговарям с генерал — измърмори Брус и побърза след останалите.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

ВИРНА СКЛЮЧИ РЪЦЕ ПРЕД СЕБЕ СИ и тихо въздъхна, докато гледаше как Кара забива юмруци в хълбоците си, пристегнати в червената кожена униформа. Групата мъже и жени в бели роби се понесе по коридора — оглеждаха белите мраморни стени, прокарваха пръсти по гладката повърхност, поспираха се тук-там да се взрат по-внимателно, като че ли търсеха послание от света на мъртвите.

— Е? — попита Кара.

Един по-възрастен мъж, Дарио Дарая, сложи пръст пред устните си. Намръщи се дълбокомислено, докато гледаше групата хора, които се клатушкаха по коридора като коркови тапи в река, после се извърна към Морещицата. Той прокара пръсти по небесносините копринени ивици по предницата на надиплената му бяла роба. Погледна намръщено Кара и чертите му се изкривиха леко, докато се ровеше в кичура бяла коса, която обгръщаше плешивата му глава.

— Не съм сигурен, господарке.

— Не си сигурен за какво? Че съм права ли?

— Не, не, господарке Кара. Съгласен съм с вас. Нещо не е наред тук.

Вирна пристъпи напред.

— Съгласен си с нея?

Мъжът кимна сериозно.

— Просто не съм сигурен какво може да е.

— Но ти се струва, че нещо не си е на мястото? — предположи Кара.

Той размаха пръст във въздуха.

— Да, точно така. Като в онези сънища, където човек се изгубва, защото всички стаи са разбъркани и не са на обичайното си място.

Кара кимна разсеяно, докато гледаше работниците, които вървяха тихо покрай срещуположната стена. Продължиха по коридора, главите им подскачаха нагоре-надолу, докато оглеждаха стените. Вирна си каза, че ѝ приличат на хрътки, които тършуват в храсталак.

— Ти отговаряш за персонала, който обслужва гробницата — каза Вирна на мъжа. — Ако нещо не си е на мястото, няма ли да разбереш?

Не разбираше как е възможно нещо да не си е на мястото. Предметите и бездруго бяха малко — няколко килима, тук-там по някой стол... Нямаше какво много да се размести.

Дарио изгледа хората си за момент, после се обърна към Кара и Вирна.

— Аз отговарям за всичко, свързано с тази служба. Помещения, храна, дрехи, доставки — такива неща. Ръководя служителите в гробницата. Те са тези, които наистина се грижат за работата тук, долу.

— Каква работа точно? — попита Вирна.

— Ами метене, чистене, забърсване на прах. Коридорите тук, долу, са дълги с километри. Служителите сменят свещите и газта на лампите, поддържат факлите. Понякога някой камък се пропуква, трябва да бъде поправен или сменен. Ковчезите, които не са в стените или в пода, трябва да бъдат поддържани в добро състояние — тук да се излъска металът, там да се почисти ръждата. Дървените пък се мажат с восък, за да не изсъхнат. От време на време има течове, така че външността на ковчезите трябва да бъде внимателно огледана, за да сме сигурни, че не са се навлажнили или хванали мухъл.

— В крайна сметка служителите в гробницата са на подчинение на Господаря Рал. Грижат се за особените му желания, ако има такива. Все пак погребаните тук са негови предци.

— Така беше. Когато Мрачният Рал беше жив, служителите предимно изпълняваха желанията му, свързани с гробницата на баща му. Мрачният Рал нареди да бъдат отрязани езиците на служителите в гробницата. Опасяваше се, че докато са тук, долу, сами, може да говорят лоши неща за мъртвия му баща.

— И какво, ако са го правели? — попита Вирна. — Нима би навредило?

Мъжът сви рамене.

— Съжалявам, но не можех да го попитам. Когато беше жив, тук имаше постоянен поток от нови служители, които заместваха тези, които бяха екзекутирани по различни причини. Не беше здравословно да се намираш близо до този човек, служителите често се оказваха обект на гнева му. Имаше голямо текучество. Мрачният Рал се смили

само над моя език, защото работата ми не изискваше да слизам долу често. Аз надзиравах служителите. Налагаше се да контактувам с хора в Двореца и затова трябваше да мога да говоря. Според Мрачния Рал останалите служители нямаха нищо важно за казване и следователно езиците не им трябваха.

— Ти как общуваше с тях? — попита Кара.

Дарио отново докосна устните си, докато гледаше служителите, които бавно се отдалечаваха по коридора.

— Ами те използват знаци. А тъй като слухът им е невредим, аз си говорех нормално. Те живеят в едни и същи помещения и работят заедно, затова почти винаги са сами. Поради тази причина са свикнали със знаците, които са измислили помежду си. Аз не съм толкова добре запознат с уникалния им език, но, общо взето, ги разбирам. Повечето от тях са доста умни. Понякога хората ги смятат за глупави, защото не могат да говорят. В някои отношения те разбират по-добре случващото се в Двореца. Тъй като хората знаят, че те са неми, често даже не се замислят, че чуват чудесно. Тези хора често разбират какво става наоколо много преди мен самия.

Явно тук, долу, съществуваше неподозирани и удивителен малък свят. Вирна беше изумена от това си откритие.

— А какво мислят, че се случва тук, долу?

Дарио поклати глава с угрижен поглед.

— Все още нищо не са довели до вниманието ми.

— Защо? — попита Кара.

— Вероятно от страх. В миналото служителите в гробницата често биваха екзекутирани за най-тривиални неща. И те се научиха, че за да останат живи, най-добре е да бъдат част от фона, колкото е възможно по-незабележими. Изтъкването на проблеми не води до дълголетие. До ден днешен те дори се страхуват да дойдат при мен и да ми кажат разни неща. Веднъж имаше теч, който направи петно на една стена. Те не казаха нито дума, вероятно, защото са се страхували, че ще бъдат осъдени на смърт заради петното, което загрозяваше гробниците на предците на Господаря Рал. Разбрах за петното само защото една вечер отидох да ги посетя в жилищните им помещения, а тях ги нямаше. Намерих ги тук, долу — всички работеха трескаво, за да почистят петното, преди някой да го е забелязал.

— Какъв живот — измърмори Кара под нос.

— Какво правят между другото? — попита Вирна, докато гледаше някои от служителите, които прокарваха ръце по стената, сякаш търсеха пипнешком нещо скрито в гладкия бял мрамор.

— Не съм сигурен — отговори Дарио. — Да ги попитаме.

Малко по-нататък в коридора ги чакаха войници от елитната гвардия. Някои от тях държаха арбалетите си заредени със специалните червени стрели, приготвени им от Натан. На Вирна не ѝ допаднаше идеята да се намира в близост до тези зловещи предмети. От смъртоносната им магия я обливаше пот.

Персоналът на криптата, съставен както от жени, така и от мъже, беше събран на купчина и разглеждаше стените и всички пресечки по пътя. Почти целия ден прекараха тук, долу, и Вирна беше уморена. По това време обикновено вече беше в леглото. И сега ѝ се искаше да е под завивките. Според нея нямаше нищо чак толкова неотложно.

Кара не изглеждаше уморена, а напрегната. Тя трескаво искаше да разбере къде е проблемът и за нищо на света нямаше да си тръгне. Вирна щеше да остави всичко на Кара, само че когато потърсиха Дарио Дарая, мъжът, който отговаряше за персонала на криптата, за да го попитат какво може да им каже, той не пренебрегна запитването им, както очакваше Вирна. Оказа се, че той споделя подозренията на Кара, но до този момент не беше споменал за тях пред никого. Той сподели, че служителите му също изпитват известни притеснения.

Вирна вече се бе убедила, че сред огромната маса дворцов персонал служителите в криптата се смятаха за възможно най-низшестоящите. Хората, които обслужваха важни крила на двореца, подценяваха работата долу, в гробницата, и гледаха на нея като на проста, слугинска работа за неми. Служителите в криптата биваха отбягвани и защото прекарваха живота си сред мъртвите и бяха белязани с невидимото петно на суеверието.

Дарио обясни, че подобно отношение ги бе превърнало в стеснителна, затворена в себе си група. Те не се хранеха в общите помещения с другите служители. Стояха изолирани и не споделяха.

Вирна ги загледа как общуват помежду си на техния странен език. Тъй като сами си бяха измислили знаците, никой друг не ги разбираше, освен може би Дарио Дарая.

Колкото и да им се искаше на Вирна и най-вече на Кара да разпитат персонала директно, те бяха принудени да позволят на Дарио

да го направи. Самата близост на външен човек, особено на Морещица, хвърляше мълчаливата група в треска и дори в сълзи. Предишният Господар Рал се бе отнасял изключително зле с тях. Много техни близки и приятели бяха изпратени на смърт за минимални провинения. Беше разбираемо да са ужасени от властта.

Вирна предупреди Кара, че ако наистина иска да получи отговори, ще трябва да стои по-назад и да позволи на Дарио да получи отговорите.

Вирна се загледа как Дарио стои в средата и тихо задава въпроси. Хората около него в определени моменти се оживяваха и започваха да сочат насам-натам и да му правят знаци. Дарио кимаше от време на време и внимателно задаваше още въпроси, които възбуждаха още знаци от мълчаливия език на служителите.

Най-накрая Дарио се върна.

— Казват, че в този коридор няма проблем.

Кара заговори през стиснати зъби.

— Тогава...

— Но — прекъсна я Дарио — твърдят, че в съседния коридор той посочи напред вдясно — нещо не е наред.

Кара се втренчи в лицето на мъжа.

— Хайде тогава да погледнем.

Преди Вирна да успее да изправи гръб, Кара вече вървеше с големи крачки към групата от двайсетина души. Вирна си помисли, че част от тях мигом ще припаднат от страх.

— Дарио казва, че според вас нещо не е наред в онзи коридор там. — Кара посочи към пресечката отпред. — Аз също смятам, че нещо не е наред. Затова искам да дойдете и да ми покажете какво ви усъмнява. Извиках ви, защото знам, че вие знаете за това място повече от когото и да било.

Те се смутиха.

Кара изглежда лицата, които я наблюдаваха.

— Когато бях малко момиче, Мрачният Рал дойде вкъщи и залови семейството ми. Подложи майка ми и баща ми на нечовешки мъчения. Държа ме заключена в продължение на години. Изтезаваше ме, за да ме принуди да стана Морещица.

Кара се извърна леко, повдигна червената дреха на кръста си и им показа дълъг белег по страничната част на тялото ѝ и по гърба.

— Той ми стори това. Виждате ли?

Всички се наведоха да огледат белега. Един мъж се протегна и колебливо го докосна. Кара се извърна към него, за да му е по-удобно. После взе ръката на една жена и прокара пръста ѝ по цялата дължина на релефния белег.

— Ето, вижте това — каза тя, след което вдигна ръкавите си и протегна китки напред, за да ги видят. — Останаха от веригите, на които ме провесваше... закачаше за тавана.

Всички се наклониха напред, за да видят. Някои леко докоснаха белезите на китките ѝ.

— Той нараняваше и вас, нали? — Кара знаеше отговора, но въпреки това попита. Когато всички кимнаха, тя каза: — Покажете ми.

Всички хора си отвориха устата широко, за да ѝ покажат липсващите езици. Кара погледна във всяка една уста и кимна. Някои придръпваха бузата си настрани, обръщаха глави, за да са сигурни, че тя ще види белезите им. Кара внимателно огледа всеки един, отдаде им подобаващо внимание.

— Радвам се, че Мрачният Рал е мъртъв — каза накрая. — Съжалявам за това, което ви е причинил. Всички сте страдали. Разбирам, аз също страдах. Но той вече не може да ни нарани.

Те стояха и слушаха внимателно, когато тя продължи.

— Синът му, Ричард Рал, въобще не е като баща си. Ричард Рал никога не би ме наранил. Всъщност, когато бях ранена и умирах, той рискува собствения си живот, за да използва магия, която да ме спаси. Можете ли да си представите? Той никога няма да нарани когото и да било от вас. Той иска всички хора да имат шанс да живеят живота си. Дори ми каза, че съм свободна и че мога да напусна службата си при него по всяко време, както и че ми желае благополучие. Сигурна съм, че го казва от все сърце. При него съм, защото искам да му помогна. Искам да помогна на един добър човек, вместо да бъда роб на лош. Виждала съм Ричард Рал да скърби за една Морещица, която умря. — Тя потупа с пръст сърцето си. — Знаете ли какво означава това за мен? Тук вътре? В сърцето ми? Мисля, че Ричард Рал е в беда. Искам да му помогна, както и на тези, които се бият с него срещу хората, които ни вредят. Ние искаме да предпазим живота ви от всички онези отвън, в полетата Азрит, които биха ви наранили или поробили още веднъж.

Хората мигаха през сълзи, докато слушаха историята ѝ, история, която можеха да разберат както никой друг.

— Ще ми помогнете ли? Моля ви?

Вирна съзнаваше колко сърцераздирателни са думите на Кара.

Тя се засрами, че наистина никога не си бе помисляла, че Кара може да е мила и състрадателна, че погрешно възприе непоколебимата ѝ закрила към Ричард чисто и просто като част от агресивната природа на една Морещица. А това беше нещо повече. Признателност. Ричард не само ѝ беше спасил живота. Беше я научил как да живее. Вирна се зачуди дали като Прелат тя би могла да се надява да направи такова нещо.

Две от жените, по една от всяка страна, поеа ръцете на Кара и я поведоха по коридора. Вирна се спогледа с Дарио. Той повдигна вежда, един вид, какво ли не му е минало през главата, че това ли...

Двамата последваха мълчаливата група хора, които приеха Кара като сестра покровител. Мнозина се протягаха да я докоснат, искаха да прокарат ръка по червената кожа на ръката ѝ, да поставят ръка на гърба ѝ, да ѝ споделят съчувствието си, да я уверят, че разбират болката и страданието, които е претърпяла и че съжаляват, задето са имали погрешно мнение за нея.

Докато напредваха по коридора, Вирна си даде сметка, че вече не е сигурна къде се намират. Гробницата представляваше объркващ лабиринт на няколко нива. При това повечето коридори бяха напълно еднакви. Имаха една и съща ширина и височина и бяха направени от същия бял мрамор със сиви жилки. Тя знаеше, че са на най-ниското ниво, но като се изключи това, разчиташе на останалите да знаят къде точно се намират.

Зад тях, спазвайки дистанция, за да не пречат, войниците, които непрестанно бяха нащрек, вървяха колкото е възможно по-тихо.

Групата хора в бели роби най-после спря на едно място, където коридорът не се пресичаше с друг. По-нататък се разклоняваха няколко коридора, но точно на това място бяха в задънена улица.

Хората поставиха длани върху белия мрамор и се обърнаха към Кара, докато прокараваха ръце по стените.

— Тук? — попита Кара.

Те се събраха около нея като пиленца около квачка и закимаха.

— Какво странно има според вас на това място, в този коридор?
— попита ги тя.

Те раздалечиха длани и ги плъзнаха напред-назад покрай стената.

Кара не разбираше. Нито Вирна. Дарио задърпа кичура си бяла коса. Дори той бе озадачен от странните знаци. Служителите се скупчиха за момент и като използваха знаците си, мълчаливо започнаха да обсъждат проблема помежду си. После всички се извърнаха към Кара. Трима от тях посочиха стената и след това поклатиха глави. Обърнаха се и пак погледнаха Кара, за да преценят реакцията ѝ и дали е разбрала.

— Не ви харесва тази стена, така ли? — започна да гадае Кара.

Поклатиха глави. Кара хвърли въпросителен поглед на Вирна и Дарио. Дарио обърна дланите си нагоре и сви рамене. Вирна също нямаше предположения.

— Пак не разбирам — каза Кара. — Знам, че смятате, че нещо не е наред със стената — Главите закимаха, — но нямам представа какво е то. — Тя въздъхна. — Съжалявам. Вината не е ваша, а моя. Просто не знам много за стените. Можете ли да ми помогнете да разбера?

Един от мъжете взе ръката на Кара и леко я издърпа по-близо до стената. Той се протегна и с пръста на другата си ръка докосна стената. Обърна се да погледне Кара.

— Продължавай — подкани го тя. — Слушам те.

Мъжът се усмихна на начина, по който се изрази тя, и после пак насочи вниманието си към стената. Започна да проследява някои от сивите жилки. Кара се наведе леко и се намръщи, докато наблюдаваше. Той погледна през рамо. Когато видя, че тя съсредоточено се мръщи, той продължи да проследява сивата плетеница. Повтори го няколко пъти, все на едно и също място, за да накара Кара да обърне внимание.

— Изглежда като лице — тихо промълви Кара учудена.

Мъжът закима енергично. Други също закимаха заедно с него. Всички се радваха мълчаливо. Една жена се протегна и нетърпеливо проследи същата сива извивка. Пръстът ѝ мина по една крива, една дъга. После, също като мъжа, тя докосна центъра на две места. Очи.

Кара се протегна и проследи същото лице в камъка, точно както го направиха и те — прокара пръст по сивите извивки, по устата, носа и след това очите.

Групата в бели роби започна да сумти от радост и да я потупва по гърба. Всички бяха развълнувани, задето са успели да я накарат да види лицето. Вирна нямаше представа накъде ще ги изведе това.

Един мъж от групата махна и след това забърза към едно място, което се намираще малко по-нататък на отсрещната страна на коридора. Той бързо проследи нещо в сивите жилки. Вирна не можеше да го види от мястото, където стоеше, но предполагаше, че вероятно е друго лице. Той се спусна към друго място по коридора и проследи малко лице в камъка, което гледаше към тях. После се втурна към друго място и посочи по-голямо лице.

Вирна започваше да разбира. Тези хора бяха тук, долу, през цялото време. Те бяха научили отделните белези в това, което на пръв поглед изглеждаше като напълно неразличими една от друга плочи бял мрамор. Но за тези хора те не бяха еднакви. За служителите в гробницата, които прекарваха живота си долу, чистейки и полагайки грижи за мястото, тези белези бяха като пътни знаци. Те разпознаваха всеки един от тях.

На лицето на Кара също се изписа разбиране. Тя изглеждаше все по-разтревожена.

— Покажете ми пак какво не е наред — каза тя със сериозен, но тих глас. Развълнувани, че сега Кара схваща какво ѝ казват, хората се спуснаха към онази отсечка на стената, където ѝ показаха първото лице. Застанали пред стената, всички започнаха да движат и двете си ръце напред-назад, към стената, после отдалечавайки се от нея.

След това направиха пауза и цялата група се обърна към Кара да види дали тя разбира. Тя ги наблюдаваше.

След това един от мъжете посочи стената и пространството зад нея с дъгообразно движение, все едно показва нещо на хълм в далечината. Вирна пак се обърка.

Кара се взираше в лицето на стената. Челото ѝ се сбръчка. Внезапно тя придоби ужасно загрижен вид. Вирна, както и Дарио, още бяха в неведение, но сините очи на Кара се оживиха. Изведнъж тя прегърна през кръста двама от мъжете и ги поведе назад към Вирна и Дарио. Върна се и подкара още двама, докато цялата група тръгна да се връща по коридора.

По пътя Кара подбра Вирна и Дарио, накара ги да се обърнат и ги поведе. Всичките мълчаливи служители на гробницата я следваха

плътно. Изглеждаха загрижени от тревогата на Кара и в същото време горди от себе си.

Когато се оттеглиха от коридора и минаха зад ъгъла на пресечката, Кара се наведе към Вирна.

— Доведи Натан — каза тя със заповеднически тон. Челото на Вирна се изопна.

— Тази вечер ли трябва да стане? Не мислиш ли, че...

— Доведи го сега — каза Кара с леден и властен глас.

Сините ѝ очи бяха като студен огън. Вирна знаеше, че колкото и мила и състрадателна да бе Кара със служителите, сега не трябваше да ѝ се противоречи. В този момент тя командваше ситуацията. Вирна нямаше представа каква е тази ситуация, но имаше доверие на Морещицата и знаеше, че не е нужно да поставя думата на Кара под съмнение.

Кара щракна с пръсти към мъжете, които чакаха наоколо. Командващият се спусна напред да разбере какво иска тя. Веднага щом дойде, той се приведе към нея, съсредоточен върху това, което щеше да му каже.

— Да, господарке?

— Доведете генерал Тримактук, долу. Кажете му, че е спешно. Кажете му да доведе мъже. Много мъже. Предупредете Морещиците. Искам и те да дойдат тук. Действайте.

Без да попита каквото и да било, мъжът стисна юмрук до сърцето си и бързо се отдалечи.

Вирна стисна ръката на Морещицата.

— Кара, какво става?

— Не съм сигурна.

— Ще вдигнем Двореца в пълна тревога, ще довлечем стотици, ако не и хиляди хора тук, долу — генерал Тримак, елитната гвардия, — и ти не знаеш защо?

— Не казах, че не знам защо. Казах, че не съм сигурна. Мисля, че има лица, гледащи към нас, които не трябва да ни гледат.

Кара се обърна към служителите, които я наблюдаваха.

— Права ли съм?

Служителите на гробницата се разляха в развълнувани, мълчаливи широки усмивки, трогнати, че някой ги разбира и им вярва.

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

РИЧАРД НАДНИКНА изпод брезентовото платнище, докато каруцата се носеше през покрайнините на лагера на Ордена. Всеки порив на вятъра разклащаше каруцата и той трябваше да задържа брезента. Чудовищният склон изникна над главите им. От толкова близо можеше да види колко огромен е станал. Изглежда, не беше напразна надеждата, че той в крайна сметка стига до Двореца най-отгоре на платото.

След като Ейди използва дарбата си, за да им помогне да минат през бойното поле, пътуването през останалата част от огромния лагер на Императорския орден беше относително безпроблемно. Редовите войници не искаха да предприемат нищо спрямо потенциалната опасност на една малка каруца, придружавана от високопоставен императорски пазач и Сестра. Мъжете почти не им обръщаха внимание, докато минаваха.

Колкото и голям да беше, бунтът се ограничаваше до зрителите на турнира по Джа'Ла. Макар да изглеждаше, че в битката за изхода на играта участват стотици хиляди мъже и да бе настанало огромно, страховито кръвопролитие, вълнението все още не се беше разпростряло из целия лагер. Командният състав беше вещ в потушаването на огнищата на размирици още в зародиш. Колкото и недоволни да бяха от условията, при които живееха, след като видеха каква съдба сполетява тези, които предизвикват смут, мъжете губеха кураж да се включат.

На няколко пъти генерал Мейферт трябваше да си проправи път, като разблъсква цели групи мъже. Веднъж дори преряза гърлото на един мъж, за го накара да се отмести. Ейди помагаше с дарбата си. Повечето войници я вземаха за Сестра на мрака и това слагаше край на много въпроси, преди още да бъдат зададени. На няколко пъти, когато войниците я спираха и разпитваха, търсейки плячка, тя просто гледеше вторачено напред, без да им отговаря. Стреснати от напълно белите очи, които се взираха в тях, те губеха кураж и изчезваха в мрака.

Далеч зад тях на терена за Джа'Ла бунтът бе частично овладян, но тук-там все още се водеха хаотични битки между пияни войници. Императорските гвардейци въобще не се интересуваха от възстановяването на реда — тяхната единствена грижа бе животът на императора.

По болката, която разтърсваше Ничи, Ричард съдеше, че Джаганг още е жив и продължава да я държи под контрол. Това обаче не гарантираше, че не е изпаднал в несвяст. Ричард не можеше да бъде сигурен как ще се развият нещата, дали Джаганг, след като не може да я принуди да се върне, няма да реши да я убие чрез яката. Тогава Ричард не би могъл да направи нищо, за да го спре. Единственото решение беше да махнат яката от врата ѝ, а за да го направят, трябваше да се доберат до Натан в Двореца.

Ричард надзърна изпод брезента и на светлината на факлите отпред забеляза множество огромни ями. От тях излизаха върволици от каруци, натоварени с пръст и камъни. Във въздуха се стелеха облаци прах.

Ричард пак погледна Ничи, която лежеше на пода на каруцата и неистово го стискаше за ръката. Цялото ѝ тяло трепереше. Той знаеше какво е да изпитваш подобна болка. Самият той бе носил яка около врата си. Никой не можеше да каже колко дълго може да издържи човек на нея. Джилиан лежеше от другата страна на Ничи и я държеше за другата ръка. Брус лежеше зад Джилиан и от време на време внимателно надничаше изпод брезента, като държеше меча си в готовност, в случай че им се наложи да се измъкнат от някоя неприятност с бой.

Ричард му имаше почти пълно доверие. Брус неведнъж го бе защитавал с риск за собствения си живот. Ричард знаеше, че не всички войници в Ордена са тук по убеждение — напротив, имаше такива, които биха предпочели да нямат нищо общо с тая паплач. Ричард не познаваше Брус толкова добре, че да знае какво го е накарало да застане на негова страна, но се радваше, че го направи. По някакъв начин това му даваше надежда, че не целият свят е полудял. Все още имаше хора, които ценяха собствения си живот и искаха свобода, за да го живеят както намерят за добре. Дори имаха желание да се борят за това.

Каруцата спря с клатушкане, Ейди се приближи и небрежно опря лакът на страничната табла до Ричард.

— Пристигнахме.

Ричард кимна и после се наведе към Ничи.

— Намираме се при рампата.

Челото ѝ беше сбръчкано в агония. Изглежда се намираше в някакъв далечен свят на страдание. С голямо усилие тя освободи част от натиска върху ръката му и след това пак я стисна, за да му покаже, че го е чула. Независимо от студа, тя плуваше в пот. Очите ѝ бяха затворени през повечето време. Понякога, когато се задъхваше от ужасен прилив на болка, те се отваряха широко.

Ричард полудяваше от факта, че не може да ѝ помогне точно там и на момента, че тя трябваше да чака, да страда в изолирания си свят на мъчение, да издържи протаканата се вечност, която явно им бе нужна, за да я отведат при Натан.

— Ничи, можеш ли да ми кажеш какво трябва да направим? Тук сме, но не знам защо. Защо искаше да дойдем при рампата?

Той нежно отстрани полепналата по потното ѝ чело коса. Очите ѝ се отвориха широко с непреодолима болка.

— Моля... — прошепна тя. Ричард се приближи още повече, за да я чуе.

— Какво има?

Той долепи ухо до устните ѝ.

— Моля... сложи край. Убий ме.

Тя се разтресе от стенания, когато друг прилив на болка се спусна през нея. Тя се разрида.

С надигащ се ужас в гърлото, Ричард я стисна здраво.

— Почти стигнахме. Дръж се. Ако успеем да влезем в Двореца, мисля, че Натан ще може да махне тази яка. Просто се дръж.

— Не мога — проплака тя.

Ричард притисна ръка до бузата ѝ.

— Ще ти помогна да я махнем. Обещавам. Само трябва да влезем вътре. Трябва да знам как да влезем.

— Катакомбите — промълви тя с въздишка и гърбът ѝ се изви в дъга.

Катакомбите? Ричард примижа при тази дума. Катакомбите?

Той повдигна леко ветреещото се брезентово платнище и пак надзърна навън. Рампата беше наблизно. Зад нея черната стена на платото се извисяваше в нощта и само част от покрайнините отдолу се виждаха на светлината на факлите.

Докато гледаше платото, той разбра.

Джилиан се наведе към Ничи.

— Възможно ли е тя да има предвид Катакомбите като в моята родна земя? — Тя погледна надолу към Ничи. — Катакомбите като в Каска?

Ничи кимна.

Ричард пак погледна изпод брезента, търсейки нещо, което да изглежда различно, знак къде може да е входът. Той прехвърли в главата си всичко, което си спомняше за древните катакомби в Каска. Дълбоко в тези подземия намериха книгата „Лавинен огън“. Лабиринтът от древни тунели и камери продължаваше с километри. Ричард прекара почти цялата нощ в търсене в катакомбите, а знаеше, че е видял само частица от тях. Но намирането на входа беше трудно. Той представляваше малък отвор, който го поведе към скрития подземен свят на катакомбите. Намирането на такъв отвор тук на открито, при всичките мъже наоколо, щеше да е далеч по-трудно. Той се обърна назад.

— Ничи, ти как намери катакомбите тук, в Двореца?

Тя поклати глава.

— Намериха ни.

— Те ви намериха? — Ричард пак надникна навън и в този момент осъзна. — Добри духове...

Сега всичко започна да му се изяснява. Работниците на Джаганг, които копаеха материал за рампата, бяха открили древните катакомби. Сигурно са използвали тунелите, за да стигнат до Двореца.

— Те са се качили в Двореца и са ви заловили? Това ли имаш предвид?

Ничи кимна.

Но щом са се вмъкнали в Двореца, тогава защо още работеха по рампата? Той осъзна, че ако катакомбите приличаха на тези в Каска, те щяха да имат нужда от нещо повече от тези тунели, за да вкарат цяла армия в Народния дворец. А може би рампата е само за отклоняване на вниманието, за да спечелят време.

Така или иначе, Джаганг вероятно бе пуснал шпиони в Двореца през катакомбите. Ако вече е проникнал вътре, можеха да се очакват неизчислими вреди.

Вероятно Сестрите са се промъкнали вътре. За залавянето на Ничи сигурно са били необходими няколко Сестри. Тъй като магията на Двореца отслабваше силите, Ричард беше сигурен, че една Сестра не би могла да се справи.

— Строителните екипи са попаднали на катакомбите — предположи Ричард на глас, обръщайки се към Ничи. — Сестрите са минали през катакомбите и са намерили начин да влязат в Двореца. Ето как са ви заловили.

Цялата трепереща и сгърчена от болка, Ничи стисна ръката му в потвърждение. Ричард се наклони по-близо към лицето ѝ.

— Някой там горе знае ли, че Джаганг е проникнал?

Тя поклати глава.

— Събират се вътре — успя да продума тя.

Сърцето на Ричард подскочи.

— Те събират войска вътре, за да нападнат Двореца?

Тя пак кимна.

— Тогава трябва да побързаме и да ги предупредим — намеси се Брус.

— Ейди — обърна се Ричард към старицата, застанала до каруцата, — чу ли всичко това?

— Да. Генералът бъде тук. Той също чул.

Ричард погледна през платнището. В далечината вдясно видя един изкоп, в близост, до който нямаше мъже и каруци, а само войници. Ричард посочи изпод брезента.

— Вижте там, около онази яма. Има само охрана.

— Гвардейци — потвърди генерал Мейферт.

— Сигурно там са намерили катакомбите, в онзи изкоп. Личи си, че там вече не се копае.

— Защо? — попита генералът.

— Катакомбите са древни. Никой не знае в какво състояние са. Не са искали да рискуват да копаят в тунелите, които минават под Двореца.

— Сигурно бъдеш прав — каза Ейди.

— Как ще стигнем до изкопа? — попита генерал Мейферт.

— Ако имаме още униформи на императорски охранители, може да успеем да се смъкнем — предложи Брус.

— Може би — каза Ричард, — ами Ничи и Джилиан?

Брус нямаше отговор.

— Те със сигурност не могат да влязат там — съгласи се генерал Мейферт, — а каруца, която влиза в охранявана дупка, очевидно ще събуди подозрения.

— Може би — отвърна Ричард, разсъждавайки на глас. — А може би не.

Генерал Мейферт погледна назад през рамо.

— Какво имаш предвид?

Ричард нежно стисна Ничи за раменете.

— В катакомбите има ли книги?

— Да — успя да промълви тя.

Ричард пак се обърна към генерала.

— Можем да кажем на пазачите, че при цялата суматоха в лагера тази вечер императорът иска да му бъдат донесени купчина важни книги, за да е сигурен, че са в безопасност. Изпратил е тази Сестра заедно с теб, за да наглежда прибирането на книгите, за които е загрижен. Ще им кажеш, че имаш нужда от помощта им да организират група гвардейци, които да ескортират каруцата обратно до лагера.

— Ще искат да знаят защо не сме довели гвардейци с нас.

— Заради вълнението — предложи Брус. — Кажи им, че при този бунт офицерите не са искали да рискуват да освободят хора от задължението им да пазят императора.

Ричард кимна, одобрявайки идеята.

— Докато те са заети да събират хора, ние ще се промъкнем долу в катакомбите.

— Не очаквай гвардейците да напуснат позициите си, за да ти търсят хора — предупреди го Брус. — Би звучало ужасно подозрително дори само да поискаме това от тях. Освен това влизането на двете жени в катакомбите няма да остане незабелязано, особено при положение, че ще трябва да помагаме на Ничи. Не подценявайте тези гвардейци. Това са мъже, на които императорът има доверие. Не са нито глупаци, нито мързеливци. Нищо не убягва от погледа им.

Ричард кимна, докато обмисляше съвета на Брус. Смръщи чело, докато намери решение на ситуацията.

— Тази вечер е доста ветровито — обърна се той към Ейди. Дали не би могла да помогнеш малко на вятъра?

— Да помогна на вятъра ли? Каква бъде твоята мисъл?

— Да използваш дарбата си, за да раздвижиш въздуха. Случайни пориви на вятъра... такива неща. Един вид, вятърът да се усили. Генерал Мейферт поиска да ни осигурят ескорт, ще вкараме каруцата в изкопа, а после ще излезе силен вятър и ще изгаси факлите. Докато е тъмно, преди пазачите да са успели да донесат други факли, за да запалят изгасените, ние ще вмъкнем Ничи и Джилиан в тунелите.

— Добре, значи слизаме в тунелите — обобщи генерал Мейферт. — Но долу също ще е пълно с гвардейци. Как ще се справим с тях?

Ричард го стрелна с тревожен поглед.

— Все някак трябва да минем покрай тях. Но си прав, че вероятно ще са доста.

Брус се подпря на лакът.

— В тясното пространство на тунелите движенията са затруднени и трудно се води битка. Това ще ни помогне да изравним силите.

— Имаш право — каза генерал Мейферт. — В известен смисъл е все едно колко гвардейци има долу. Не могат да ни нападнат едновременно. Долу е тясно и срещу нас ще могат да излязат само шепа мъже.

Ричард изпусна въздишка.

— Но въпреки това не ни е нужно да се изправяме пред подобни препятствия. Ще напредваме бавно, ще ни дебнат отвсякъде, а пътят е дълъг. С Ничи ще ни бъде повече от трудно да се придвижваме.

— Какво ни остава? — попита генерал Мейферт. — Трябва да намерим начин да влезем в Двореца, а нямаме друго решение, освен да елиминираме всеки, който се опита да ни спре. Няма да е лесно, но е единствената ни надежда.

— В катакомбите бъде тъмно като в рог — обади се Ейди с дрезгав глас. — Ако използваме дарбата ми, за да изгасим всички светлини долу, те няма да могат да ни видят.

— А ние как ще виждаме? — попита Брус.

— С дарбата ѝ — възкликна Ричард, осъзнал плана на Ейди. Тя вижда с дарбата си.

Магьосницата кимна.

— Аз бъда нашите очи. Мене дарбата води, не светлината. Бъда първа в мрака. Вие ме следвате. Бъдем тихи като мишки. Никой няма нас да чуе. Бъдат ли пред нас гвардейци, аз мина околоръст. Може някого убием, но по-добре заобиколим.

— Според мен това е нашият шанс. — Ричард погледна Ничи, а после обиколи с очи и останалите.

Никой не възрази и той продължи.

— Тогава е решено. Генерал Мейферт ще говори с капитана на гвардейците. Ние ще слезем с каруцата, докато той търси мъже за ескорт. След като се озовем в изкопа, Ейди ще използва дарбата си, за да предизвика вятър, който да изгаси факлите. В суматохата преди да успеят да запалят факлите, ние ще слезем в катакомбите. Навярно ще допуснат, че тутакси сме се заловили да събираме книгите за императора. Когато влезем в тунелите, Ейди ще мине най-отпред и ще изгаси всички светлини. Ще ни преведе по най-безопасния маршрут. Всеки, който се опита да ни спре, ще умре.

— Само бъдете готови, в случай че капитанът на гвардейците стане подозрителен и реши да осуети плановете ни — каза генералът.

— Бъде пострадал, ако трябва — закани се Ейди. Ричард кимна.

— Но трябва да побързаме. Скоро ще съмне. Имаме нужда от тъмнина, за да слезем в катакомбите, без някой от пазачите да види Ничи и Джилиан. След като влезем вътре, няма да има значение, но тук, навън, трябва да се погрижим всичко да стане, докато все още разполагаме с предимството на нощта.

— Тогава да тръгваме — каза генералът и се насочи напред, за да поведе конете.

Ричард хвърли бърз поглед към небето на изток. Зората беше близо. Двамата с Брус дръпнаха платнището плътно надолу, докато каруцата трополеше напред. Ричард се надяваше да успеят да слязат във вечната нощ на катакомбите навреме.

До него Ничи ридаеше тихо, неспособна да понася повече агонията, неспособна да призове смъртта.

Болката ѝ късаше сърцето на Ричард. Не можеше да направи друго, освен да я стиска за ръката, за да ѝ даде знак, че не е сама.

Ричард слушаше как вятърът вие, докато генерал Мейферт говореше приглушено на капитана на охраната. Ричард се наведе към Ничи и ѝ прошепна:

— Дръж се. Скоро всичко ще свърши.

— Мисля, че тя вече не може да те чуе — прошепна Джилиан от другата страна на Ничи.

— Чува ме — каза Ричард.

Тя трябваше да го чува. Тя трябваше да живее. Ричард имаше нужда от помощта ѝ. Сам нямаше да се справи с отварянето на правилната кутия на Орден. Но най-важното беше, че Ничи му бе приятелка и той много държеше на нея. Не можеше да понесе мисълта да я загуби.

Ничи неведнъж бе единственият му съветник и коректив, човекът, който му помагаше да се съсредоточи, който му вдъхваше увереност. Откакто Калан му бе отнета, Ничи се превърна в негов довереник и душеприказчик.

Не можеше да понесе мисълта да я загуби.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

НА СЕВЕРНИЯ БРЯГ НА РЕКАТА РЕЙЧЪЛ СЛЕЗЕ ОТ КОНЯ, хвана юздите и се озърна да провери за движение. На светлината на ранното утро тъмните гърбици на голите хълмове я караха да се чувства като сред задрямали чудовища. Но тя знаеше, че не е така. Това бяха просто хълмове. Но наоколо имаше неща, които съвсем не бяха безплътен плод на въображението ѝ.

Гоблините бяха истински, наблизно, и идваха за нея.

Стръмните бели скали на двата хълма се извисяваха и гледаха едни към други през бреговете на реката. Храсти смрадлика с вече окапали листа заради сезона ограждаха тясната пътека, където стоеше тя, разтреперана от студ. Пещерата беше зейнала наблизно и чакаше, отворила паст като огромно чудовище, готово да я погълне.

Рейчъл завърза юздите за един храст и забърза неспокойно през калта и чакъла на пътеката към чакащата тъмна паст. Тя надзърна вътре и огледа дали кралица Вайълет или Шеста не се крият там. Очакваше Вайълет да изскочи, да я зашлеви и след това да се изсмее високомерно.

Пещерата беше тъмна и празна.

Рейчъл пак огледа околните хълмове. Сърцето ѝ биеше лудешки, докато тя се оглеждаше за евентуално движение. Гоблините приближаваха. Идваха за нея. Щяха да я хванат. Вътре в пещерата тя видя познатите рисунки, които беше виждала вече много пъти. Хилядите изображения покриваха плътно стената. Между големите рисунки бяха сбутани по-малки. Всичките бяха различни. Повечето изглеждаха така, сякаш са рисувани от различни хора. Някои бяха много подробни и реалистични. Рейчъл нямаше представа как се преценяват подобни неща, но според нея рисунките изобразяваха поколения хора. Предвид многото различни стилове и нива на майсторство, те съвсем спокойно можеха да представят десетки, ако не и стотици поколения художници. На всички рисунки имаше изобразени хора. Всички бяха ранени, в беда, отровени, намушкани,

издъхващи от глад, лежаха смазани в подножието на скалите или скърбяха върху гробове. Тези рисунки бяха кошмарите на Рейчъл.

Тя приклепна и с опипване намери газените лампи. Бяха студени. Явно никой не беше влизал в пещерите. Тя взе един кремък и парче метал от малка ниша, издълбана в стената на пещерата, и ги използва да изпрати искра към фитила на една лампа. Опита няколко пъти и успя да предизвика хубава искра, но не и пламък във фитила. Между опитите надничаше през рамо. Нямаше време. Те идваха. Приближаваха. Рейчъл разклати лампата, за да напои фитила с повече газ, и трескаво заудря парчетата кремък и метал едно в друго. Пробва пет-шест пъти и за нейно огромно облекчение пламъкът най-накрая се показва.

Тя вдигна лампата за извитата дръжка и се изправи. Надникна навън през устата на пещерата и потърси с поглед някакво движение, потърси гоблините. Не ги видя, но знаеше, че идват. Стори й се, че ги чува — навън в шубрака. Сигурна бе, че усеща как я гледат.

С лампа в ръка тя се гмурна в тъмнината, далеч от гоблините, на безопасно място... поне така се надяваше. Трябваше да се махне. Те идваха. Навсякъде другаде можеха да я хванат. Това бе единственият й шанс.

Като знаеше колко близо се намират те, беше обезумяла от страх. Сълзи опариха очите й, докато тичаше в търбуха на пещерата, покрай всичките рисунки на наранени хора.

Пътят назад в тъмнината беше дълъг. Отиваше там, където според нея щеше да е в безопасност. Лампата хвърляше скокливи сенки по камъните наоколо и осветяваше нарисуваните на стената лица.

Дълбоко в пещерата отворът проблясваше като смътна светлинка. Започна да се катери по гола скала, дъхът й затанцува пред лицето й. Дишаше тежко не само заради усилието, но и от натрупващата се паника. Нямаше представа колко далеч трябва да отиде, за да е в безопасност. Единственото, което знаеше, бе, че гоблините са зад нея и тя трябва да продължи да върви, за да им избяга. Стигна до рисунката, която си спомняше идеално. Рейчъл видя с очите си как кралица Вайълет я направи с помощта на Шеста. Въпреки че двете изобщо не споменаха името му, Рейчъл знаеше, че това е Ричард. Заобиколена от всякакви символи и знаци, тя беше най-

голямата в пещерата. Също и най-сложната. За разлика от останалите изображения, производението на Вайълет беше направено с цветен тебешир. Рейчъл си спомни колко време отдели за тази рисунка кралица Вайълет, както и внимателните инструкции, които ѝ даваше Шеста за прецизната последователност от линии, ъгли и елементи. Рейчъл стоя там в продължение на часове и слушаше как Шеста обяснява тънкостите на всичко, което трябва да нарисува.

Рейчъл се загледа за момент в рисунката на Ричард и си помисли, че това сигурно е едно най-ужасните и зловещи неща, които е виждала. В следващия момент, още по-паникьосана от това, което идваше към нея, се втурна напред, претича по камъните и скалните издатини и навлезе още по-дълбоко в тъмнината.

Винаги когато Шеста даваше напътствия на Вайълет при изработването на рисунките или когато искаха да нарисуват нещо ново, те проникваха още по-навътре в пещерата, за да намерят празни стени, върху които да рисуват. Рейчъл си спомняше прекрасно, че образът на Ричард бе последното, което те сътвориха, и следователно оттам навътре стените би трябвало да са голи.

Докато минаваше покрай цветната плетеница от линии и символи около Ричард, Рейчъл с изумление видя нещо, което не беше забелязала преди. Закова се на място. Имаше нова рисунка.

Втренчи се, облецила очи. На рисунката беше самата тя.

Навсякъде около изображението ѝ кръжаха същества. Рейчъл разпозна символите, които прииждаха към нея. Ужасните създания приличаха на духове от сенки и пушек. Само дето имаха зъби. Остри зъби. Зъби, предназначени да разпарят и разкъсват.

Рейчъл веднага ги разпозна. Бяха гоблините.

Тя стоеше като вкаменена, зяпнала ужасяващите фигури, насъскани срещу нея от злокобните заклинания, изрисувани по стените на пещерата. От дългите часове, прекарани в слушане на лекциите, които Шеста изнасяше на Вайълет, тя бе запозната с голяма част от символите. Шеста ги нарече „крайните елементи“. Служеха да елиминират главните действащи лица на магията след края на последователността от събития, които рисунката би трябвало да постави в действие. Тя отлично разбираше същността на картината и нейния смисъл. Означаваше, че след като гоблините я хванат, ще изчезнат и повече няма да съществуват. На рисунката съществата от

кошмарите ѝ я заобикаляха и настъпваха. Сега тя осъзна, че не можеше да се измъкне. Безопасността, към която смяташе, че бяга, беше просто центърът, към който те я преследваха, центърът, където тя щеше да бъде хваната, без никакъв шанс да избяга.

Тя чу звук и погледна към смътната ивица светлина, идваща откъм входа на пещерата. За пръв път видя сенките и спиралите. Те бяха в пещерата. Събираха се — точно както на рисунката. Идваха за нея.

Рейчъл замръзна от ужас. Разбра, че никога повече няма да излезе от пещерата. Можеше само да отиде по-навътре. Но като гледаше рисунката, съзнаваше, че влизането навътре в пещерата нямаше да я спаси — дълбоко навътре също имаше гоблини. Тя беше в капан — нямаше мърдане. Намираше се в центъра на магия, която непрекъснато се затягаше около нея.

— Харесва ли ти? — извика някой.

Рейчъл ахна и се обърна по посока на гласа, който отекваше в мрака.

— Кралица Вайълет.

Слабо осветеното от газената лампа лице се ухили в тъмнината. Вайълет беше дошла, за да гледа, да види как гоблините я хващат, да стане свидетел на резултата от делото си.

— Помислих си, че може да ти се прииска да дойдеш и да видиш откъде идват, преди да те разкъсат. Исках да знаеш кой ще си заплати сметките с теб. — Тя направи знак към стената. — Затова го нарисувах така, че да те подмами да дойдеш тук. Направих го точно на мястото, където най-после ще те заловят. — Тя леко се отмести в тъмнината. — Където най-накрая ще свършат с теб.

Рейчъл не си направи труд да попита Вайълет защо е направила подобно нещо. Знаеше отговора. Вайълет я обвиняваше за всичко лошо, случило ѝ се някога. Тя никога не търсеше вината в себе си — хвърляше вината върху други, върху Рейчъл.

— Къде е Шеста?

Вайълет направи пренебрежителен жест.

— Кой знае. Тя не ми се отчита. — Свирепият поглед на Вайълет потъмня като пещерата. — Сега тя е кралица. Вече никой не ме слуша. Правят каквото казва тя. Наричат я кралица. Кралица Шеста.

— А ти?

— Тя ме държи около себе си, за да рисувам за нея. — Вайълет насочи пръст към Рейчъл.

— Вината е твоя. Всичко е заради теб.

Гневното изражение на Вайълет се изкриви в усмивка, от която Рейчъл винаги я побиваха тръпки.

— Но сега ще си платиш за неуважението, за злините ти. Сега ще си платиш. — Усмивката на задоволство. — Така ги направих, че да разкъсат плътта ти от костите. Да те оголят.

Рейчъл преглътна от ужас.

Зачуди се дали ще може да си проправи път покрай самодоволната Вайълет. Но каква полза? Скоро те също щяха да излязат от още по-дълбокия мрак.

Чейс я беше научил никога да не се предава, да се бори за живота си. Тя знаеше, че точно това трябва да направи и сега. Но как? Как можеше да пребори такива същества? Трябваше да измисли нещо.

Тя се огледа. Никъде нямаше тебешир.

Едно пронизително виене я накара да ахне и когато погледна нагоре, видя гоблините да се носят все по-близо, като дим, който плава и се извива на спирали през тъмната пещера. Рейчъл различи острите зъбки, предназначени да разпарят и разкъсват плътта ѝ от костите.

— Искам да кажеш, че съжаляваш. Рейчъл се обърна към Вайълет и запримица.

— Какво?

— Кажи ми, че съжаляваш. Коленичи и кажи на кралицата си, че съжаляваш за предателството спрямо нея. Може би ако го сториш, ще ти помогна.

Вкопчена в последната сламка надежда, Рейчъл бързо коленичи, сведе глава и използва момента да си помисли.

— Съжалявам.

— Съжаляваш... за какво?

— Съжалявам, кралице Вайълет.

— Точно така. Аз съм твоята кралица. Когато Шеста изчезне, аз ще съм кралицата тук. Кралицата! Кажи го!

— Ти си кралицата, кралице Вайълет.

Вайълет се усмихна доволно.

— Добре. Искам да си спомниш това в мига, в който умираш.

Рейчъл вдигна поглед.

— Но ти каза, че ще ми помогнеш.

Смеейки се на себе си, кралица Вайълет се оттегли още по-навътре в мрака.

— Казах само може би. Реших, че не заслужаваш помощта ми. Ти си никой.

Зад нея се приближаваше стържещо ръмжене. Рейчъл си помисли, че би могла да припадне от обзелия я страх.

Тя бръкна в джоба на роклята си и напипа нещо — предметът, който ѝ даде майка ѝ. Тя го извади и се загледа в него на светлината на лампата. Сега тя разбра какво е то. Парче тебешир.

Когато майка ѝ го даде, Рейчъл толкова бързаше да се измъкне от гоблините, че изобщо не обърна внимание какво е.

Майка ѝ спомена, че когато то ѝ потрябва, ще знае какво да направи с него.

Рейчъл пак погледна в мрака. Виждаше тила на Вайълет, докато тя се оттегляше навътре в пещерата, далеч от жестоката смърт, която Рейчъл щеше да понесе.

Рейчъл погледна в другата посока и видя озъбените неща да се носят във въздуха, да се приближават, зейнали широко, с потракващи, остри като игли зъби.

Без да губи нито секунда, тя пристъпи към рисунката, която бе приготвила за нея Вайълет. Опря тебешира в камъка и надраска набързо няколко линии, като направи фигурата позакръглена. Заобли лицето и придаде изпълнено с омраза, намръщено изражение. Тебеширът летеше по камъка, докато тя рисуваше надиплена рокля — точно такава, каквато носеше Вайълет. Накрая, припомняйки си страстите на Вайълет, Рейчъл нарисува корона на главата ѝ и така окончателно промени собствения си образ в нейния.

Вайълет твърдеше, че е кралица. Рейчъл току-що я короняса и ѝ даде това, което искаше.

Тя чу писък в тъмнината.

Когато ги видя да прииждат от другата страна, Рейчъл застана плътно до стената, докато съществата плаваха, гърчеха се и се носеха във въздуха, връщайки се в мрака.

Ококорила очи, Рейчъл затаи дъх, докато озъбените, плющящи форми прелитаха покрай нея. Сърцето ѝ щеше да се пръсне, докато слушаше истеричните викове на Вайълет.

— Какво направи!? — чу се вик от тъмнината. Вайълет видя, че гоблините я погват, и зяпна.

— Какво направи!?

Рейчъл не отговори. Беше скована от ужас.

— Рейчъл... помогни ми! Винаги съм те обичала! Как може да ми сториш това!?

— Ти си го направи, кралице Вайълет.

— Винаги съм била мил и обичлив човек!

— Мил и обичлив? — Рейчъл не повярва на ушите си. — Животът ти беше посветен на омразата, кралице Вайълет.

— Мразех само тези, които ми причиняваха зло, които бяха зли и егоистични! Винаги съм правила най-доброто за моите хора. Отнасях се с теб добре. Дадох ти храна и подслон. Дадох ти повече, отколкото някой като теб щеше да получи без моята помощ. Дарих те само с щедрост. Помогни ми, Рейчъл. Помогни ми и ще те възнаградя.

— Искам да живея. Това е моята награда.

— Как може да си толкова жестока... така изпълнена с омраза? Как може да допуснеш това да се случи на друго човешко същество? Как може да участваш в подобно нещо?

— Ти си тази, която създаде гоблините.

— Ти ме предаде! Мразя те! Мразя въздуха, който дишаш!

Рейчъл кимна.

— Ти направи своя избор, Вайълет. Винаги избираше омразата пред живота. Дойде в тази пещера, защото избра да мразиш. Предаде себе си с тази омраза.

Когато се приближиха към Вайълет, гоблините започнаха да вият с гласове, наподобяващи виковете на мъртвите от Подземния свят. Кожата ѝ настръхна.

Тя притисна гръб о каменната стена на пещерата и застана неподвижно, замръзнала от страх, докато гледаше как зъбите, които бяха предназначени за нея, се впиват в пиццата Вайълет.

Рейчъл знаеше, че едва когато гоблините свършат започнатото и костите бъдат оглозгани, тяхната мисия ще бъде изпълнена. Едва тогава те най-последно щяха да изчезнат завинаги.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ЧУЛА СУМАТОХАТА, ВИРНА ВДИГНА ПОГЛЕД. Натан най-после се появи. Ръцете му се полюшваха в такт с дългите му крака, а светлото му наметало се беше издуло назад, докато той крачеше отривисто към тях. Генерал Тримак плътно следваше Пророка.

Кара, която тъпчеше нетърпеливо, най-после спря, за да погледне приближаващия Пророк и групата хора, които го следваха. Тъй като дворецовият комплекс беше много обширен, намирането на Натан и довеждането му в гробниците отне доста време.

Натан внезапно спря.

— Ще трябва да си осигуря кон, за да се придвижвам по-бързо. Едни ме викат тук, други — там. — Той размаха ръка, за да покаже огромните размери на Двореца. — Почти цялото си време губя в обиколки из това чудовищно голямо място. — Той изгледа навъсено очакващите го. — Както и да е, каква е тази врява? Никой не ми каза какво става. Намерихте ли нещо? Ан и Ничи ли?

— Говори по-тихо — каза Кара.

— Защо? Страх те е да не събудя мъртвите ли? — изстреля той. Вирна очакваше Кара да отговори на сарказма му с язвителна забележка, но тя не го направи.

— Не знаем какво точно намерихме — отвърна тя. Тревогата, изписана на лицето ѝ, беше повече от очевидна.

Челото на Натан се набръчка още повече при неясния ѝ отговор.

— Какво имаш предвид?

— Имаме нужда от способностите ти — обясни Вирна. — Моята дарба не действа много тук. А без дарбата няма да се оправим.

С нарастващо подозрение той изгледа генерал Тримак, който стоеше до него, а после Бердин и Найда, които чакаха зад Кара. Най-накрая погледът му обиколи другите Морещици, разпръснати сред войниците в коридора, до една облекли червените си кожени униформи.

— Добре — каза той значително по-предпазливо. — Какъв е проблемът и какво сте намислили?

— Служителите в криптата... — започна Кара.

— Служителите в криптата ли? — прекъсна я Натан.

Кара посочи няколко души в бели роби далеч назад в коридора, зад въоръжените мъже от Елитната гвардия, които бяха в готовност.

— Те обслужват това място. Както знаеш, смятам, че нещо тук, долу, не е наред.

— Това вече го разбрах, но пак не ми стана ясно какво не е наред.

Кара махна с ръка.

— Ти не си запознат много добре с Двореца. Аз съм прекарала в него по-голямата част от живота си, но пак не познавам лабиринта от коридори долу. В миналото обикновено гробниците бяха посещавани само от Господаря Рал. Но служителите в криптата прекарват почти цялото си време тук, за да я поддържат в подходящ вид за посещения, така че те познават мястото по-добре от всеки друг.

Натан потърка брадичката си и пак хвърли поглед през рамо, назад по коридора към скупчените фигури в бели роби в далечината.

— Звучи логично. — Той пак се обърна към Кара. — Е, и какво казват?

— Те са неми. Мрачният Рал избираше за служители в криптата само неграмотни хора от провинцията, тоест освен че не говорят, не могат да пишат и четат.

— Искаш да кажеш, че е залавял хора и ги е принуждавал да постъпят на служба?

— Точно така — каза Бердин и се дръпна леко встрани, за да застане до Кара. — По почти същия начин се сдобиваше и с млади жени, които да бъдат обучавани за Морещици.

Кара направи знак по посока на гробницата на Панис Рал.

— Мрачният Рал държеше никой от служителите тук да няма възможност да злослови по адрес на мъртвия му баща, затова отрязваше езиците им.

Натан въздъхна.

— Той беше жесток човек.

— Той беше зъл човек — допълни Кара.

— Несъмнено — кимна Натан.

— Тогава ти как успя да разбереш мнението на тези хора? — обърна се генерал Тримак към Кара. — Нали не могат нито да ти кажат, нито да го напишат.

— Ти самият си служиш със знаци по време на битка, когато хората ти не могат да те чуят. При тях е същото. Използват знаци, които са си измислили през годините, за да комуникират помежду си. С общи усилия успяхме да се разберем.

— Е, кажи му какво мислят те — подкани я Вирна. Цялата тази история ѝ изглеждаше абсурдна, но уликите бяха достатъчно сериозни и тя искаше да знае със сигурност. Откакто стана Прелат, Вирна научи, че независимо от склонността си да има категорично мнение по всеки въпрос, не беше излишно да държи сетивата си отворени. Когато ставаше дума за толкова сериозни въпроси, би било глупаво да не се увери, че в действителност няма проблем. Кара посочи пресечката надолу по коридора.

— Зад онзи завой има едно място, което им се струва подозрително.

— В какъв смисъл? Какво не му е наред? — попита Натан с раздразнение.

— Тук долу всички камъни имат жилки. — Кара се обърна и посочи различни шарки на стената зад нея. — Виждаш ли? Тези хора познават жилките и се ориентират къде се намират по техните уникални шарки.

Натан внимателно огледа жилките.

— Звучи логично. Продължавай.

— В онзи коридор част от мраморната стена е заменена с каменен блок от друго място.

Натан пак я изгледа недоверчиво, все едно участваше в игра, която ни най-малко не му харесваше.

— И откъде се е взел?

— Точно там е въпросът — отвърна Кара. — Те не могат да намерят коридора, от където е дошло парчето. Доколкото разбирам, се опитват да ми кажат, че липсва цял коридор.

— Липсва ли? — Натан въздъхна тежко. Той се почеса по главата, докато се оглеждаше. — Че къде би могъл да се дene цял коридор?

Кара се приведе напред.

— Зад това парче мрамор.

Той се взираше в нея мълчаливо, докато обмисляше казаното.

— Затова искаме да използваш дарбата си и да се опиташ да разбереш дали има някой зад стената — изплю камъчето Вирна.

Безпокойство изкриви чертите на Натан Рал, докато той оглеждаше всички лица, които го наблюдаваха.

— Имаш предвид, да се е скрил някой?

— Именно — кимна Кара.

Натан прокара ръка по тила си и огледа коридора в посока към пресечката.

— Е, колкото и налудничаво да звучи тази теория, поне е достатъчно лесно да се провери. — Той махна с ръка към генерал Тримак, който стоеше до него. — И смятате, че може да има нужда от Елитната гвардия?

Кара сви рамене.

— Зависи от това дали от другата страна на стената ни чака неприятна изненада.

Генералът изглеждаше не само загрижен, но и разтревожен. Той носеше отговорност за охраната на Двореца и на всички в него — и най-вече на Господаря Рал. А той се отнасяше ужасно сериозно към работата си.

Генералът махна с ръка по посока на евентуалната неприятност.

— И вие смятате, че има?

Кара не се изплаши от застрашителния взор на генерала.

— Ничи и Ан изчезнаха някъде тук.

Белегът на бузата на мъжа побеля. Той пъхна палци под ножницата си и се обърна настрани. Един от мъжете му се спусна напред, за да изслуша заповедите му.

— Искам всички да стоите наблизо, но пазете тишина. Офицерът кимна и след това, без да вдига шум, с подтичане се върна при другите, за да предаде заповедта.

— Кой смятате, че може да се крие зад стената? — попита генералът, като гледаше ту едната жена, ту другата.

— Не гледай мен — каза Вирна. — Аз съм загрижена, но не мога да си представя кой или какво може да се спотайва там, ако изобщо има някой. Не съм сигурна, че вярвам на това, но в Двореца на пророците познавах някои хора от персонала, които долавяха най-

странните неща, които никой друг не усещаше. Нямам представа за какво става въпрос, но не пренебрегвам тревогите на хора, които познават мястото по-добре от мен.

— Звучи разумно — отвърна генералът.

Натан се обади:

— Тогава да отидем да погледнем.

Докато вървеше отзад, Вирна облекчено въздъхна, че успя да убеди Натан в сериозността на въпроса. Тя самата не беше убедена, но искаше да подкрепи Кара. Морещицата беше обезумяла от тревога за Ничи. Напоследък почти не спеше. За нея Ничи беше не само приятелка — тя беше връзката, чрез която имаха надежда да намерят Ричард.

Всички се движеха възможно най-безшумно. Кара водеше, а Натан я следваше. Вирна заедно с Бердин и Найда бяха по-назад. Генерал Тримак с отряда си беше на опашката.

Зад ъгъла и по подозрителния коридор пламъкът на няколко факли изсъска и изпращя. Една факла като че ли беше на привършване. Въпреки това служителите не бяха допуснати. Генералът даде сигнал на хората си. Пет-шест от тях събраха факлите от дъното на коридора и ги донесоха.

Кара щракна с пръсти, за да привлече вниманието на генерала. Направи знак половината мъже да минат покрай тях и да застанат нащрек в другия край на коридора. Очевидно искаше мястото да е обградено от всички страни. После изпрати другите Морещици при войниците.

Проследи с пръст чертите на лицето, отпечатано върху мраморната стена. Вече дори Вирна разпознаваше образа.

— Те твърдят, че това лице не е оттук — прошепна Кара, когато Натан се наведе към нея.

Натан кимна и се изправи. Той махна с ръка, приканвайки Кара да се отдръпне.

Кара се намръщи и погледна Вирна озадачено. Тя не разбираше какво прави старият Пророк. Вирна знаеше — той използваше способностите си, за да обходи пространството зад камъка. Използваше дарбата си, за да потърси живот. Вирна също би могла да го направи, макар и не толкова успешно. Но Народният дворец потискаше способностите ѝ. Вирна се беше опитала да долови нещо

зад стената, когато служителите на криптата им казаха за мястото, но не успя.

Кара се върна и застана до Прелата.

— Какво мислиш?

— Смятам, че Натан ще ни каже, когато разбере нещо.

Генерал Тримак се наклони към тях.

— След колко време?

— Скоро — отговори му Вирна.

Докато Вирна наблюдаваше, изведнъж Натан пребледня и отстъпи крачка назад.

При реакцията му Агиелът на Кара скочи в юмука ѝ. Бердин и Найда също пригответиха оръжията си.

Натан направи още една крачка назад. Шокиран, той сложи ръка на лицето си и се обърна към тях със зинала уста.

С бързо движение и възможно най-безшумно той се спусна към тях.

— Добри духове. — Прокара пръсти през косата си, докато поглеждаше назад към лицето, изобразено на стената.

— Какво, кажи? — припряно попита Кара.

Пребледнял като платно, Натан обърна небесносините си очи към Морещиците.

— От другата страна на стената има стотици хора.

За миг Кара онемя.

— Стотици? Сигурен ли си?

Той кимна енергично.

— Може би хиляди.

Вирна най-накрая успя да събере гласа си.

— Какви хора? Кой са те?

— Не знам — отговори Натан, като не спираше да върти глава ту към тях, ту към лицето на мраморната стена. — Нямам никаква представа. Но ви уверявам, че имат много желязо с тях.

Генерал Тримак се наведе.

— Желязо?

— Оръжия — каза Вирна.

Изражението на Натан беше сериозно.

— Точно така. Тук, долу, няма много метал и затова се откроява, когато използвам дарбата ми, за да усетя какво има зад стената. Има

много хора и те носят със себе си много желязо.

— Сигурно са въоръжени — предположи генералът, след което тихо извади меча си и даде знак на хората си. Те направиха същото. За частица от секундата всички държаха оръжия в ръце.

— Някаква идея кои може да са? — шепнешком попита Бердин.

Изглеждайки по-разтревожен от всякога, Натан поклати глава.

— Никаква. Не мога да кажа кои са, но със сигурност се намират там, отзад.

Кара тръгна през коридора.

— Предлагам да разберем.

Генералът даде бърз знак с ръка на мъжете си и те започнаха да се придвижват тихо от двата фланга.

— И как смяташ да разберем? — попита Вирна, следвайки Кара по петите.

Кара спря и я погледна за момент. После се обърна към Натан.

— Можеш ли да използваш дарбата си, не знам... да събориш стената или нещо от този род.

— Разбира се.

— В такъв случай смятам да...

Кара замълча, когато Натан вдигна ръка. Той наклони глава и се ослуша.

— Те говорят. Нещо за светлина.

— Светлина ли? — попита Вирна. — Какво имаш предвид?

Натан наведе чело, докато се концентрираше и се опитваше да чуе. Тя знаеше, че той слуша с дарбата, не с ушите си. Чувстваше се ужасно, че не може да стори същото.

— Светлините им изгаснали — каза той с приглушен глас. Лампите им внезапно замрели.

Всички се обърнаха към стената, когато оттам се разнесоха приглушени гласове. Не беше нужна никаква дарба, за да бъдат чути. Мъжете се оплакваха, че не могат да видят нищо и искаха да знаят какво става.

В този момент се чу писък, който продължи само миг и след това внезапно замлъкна. Чува се приглушени викове от ужас и нарастваща паника.

— Събори я! — извика Кара на Натан.

Изведнъж от другата страна на стената се разнесоха крясъци — мъже викаха не само от ужас, но и от шок и болка.

Натан вдигна ръце, за да хвърли магия, която да събори стената.

Още преди той да успее да действа, белият мрамор експлодира към тях. Парчета камък се разпръснаха с оглушителен шум. Едър мъж с кървав меч в ръка се появи с рамо напред през рушащата се стена. Препъна се и падна.

Парчета бял камък с всякакви размери и форми се пръскаха по коридора. Големи късове мрамор се освобождаваха и падаха с трясък. Зад хаоса от летящи каменни късове и облаци прах Вирна зърна тежковъоръжени мъже. Явно водеха загадъчна битка и се сражаваха с невидим враг. Чуваха се гласове, изпълнени с гняв, объркване и ужас.

През облаци прах и отломки Вирна видя, че в тъмния коридор отзад цари невероятен хаос от войници на Императорския орден. Сред гръмовния шум и смут хората падаха през отвора в стената. Едри татуирани мъже в тъмни кожени доспехи, ремъци и ризници, някои, от които с липсващи ръце, а други с разсечени лица, се сгромолясваха на земята. Една глава с мазни кичури се строполи в раздробения каменен прах. Мъже с по един липсващ крак се прекатурваха. Разполовените тела на други се олюляваха безпомощно. Тъмночервени струйки кръв пръскаха по белия мраморен под. Сред летящите камъни, облаци прах, търкалящите се глави и падащите, пищящи и издъхващи мъже се появи Ричард. В едната си ръка размахваше меч, а с другата държеше през кръста Ничи, която, изглежда, бе изпаднала в несвяст.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

КАРА СТЬПИ ВЪРХУ ГЪРБА НА ЕДИН ПАДНАЛ ВОЙНИК от Императорския орден и се втурна към Ричард, който в същото време използваше набраната инерция, за да мине през облака прах и камъни, които Брус раздробява, докато атакуваше мраморната преграда. Когато се промъкна през прехвърчащите остриета и кръв, Ричард сложи Ничи на пода и остави отпуснатото й тяло да се плъзне навътре в коридора по слоя прах, който покриваше излъскания камък.

После Ричард моментално се завъртя и насочи меча си срещу връхлитащата върху него стена от мъже, които прииждаха от тъмния коридор и изпълваха осветените от факли коридори. Той безмилостно сечеше с удари при всеки удобен случай, а те ожесточено се биеха да стигнат до него и да го повалят. Острието му разряза един мускул и се удари в кост. Шумът беше оглушителен, тъй като някои мъже ръмжаха, други надаваха бойни викове, а трети пищяха от предсмъртни болки.

Ричард избягваше свирепите им атаки и при всяка възможност намушкваше с острието си. Всеки един от бързите му удари намираще целта си. И въпреки това всеки мъж, когото той убиваше, като че ли биваше заместен от други трима. Кара се блъсна в едър мъж с бръсната глава, който нападна Ричард. С две ръце тя прокара Агнела си през гърлото му. За миг Ричард видя шока от болката в очите на мъжа и след това той се свлече. Ричард използва пролуката, за да се обърне и да напъха меча си в друг войник отстрани.

Всички мъже, които се бяха събрали тихо в тъмния коридор, явно бяха опитни бойци. Битката дойде по-рано, отколкото очакваха, но сега, след като започна, те се сражаваха с обезумяла ярост. Това не бяха редовните войници на Императорския орден — мъже, които се бяха присъединили към него в търсене на слава и плячка. Тези бяха професионални бойци, добре обучени и опитни мъже, които знаеха какво правят. Бяха изключително силни и с кожени доспехи. Други в допълнение имаха железни ризници. Всички носеха отлични оръжия.

Сражаваха се с премерени движения, които целяха до пробият отбранителните позиции на врага.

Но колкото и добри да бяха, те бяха хванати неподготвени и изненадани от внезапния мрак, последван от бърза схватка. Смятаха, че тъй като се промъкват тихо във вражеската територия, са в безопасност. Но в момент на объркване и тревога, когато в коридора настъпи пълен мрак, те бяха завладени от непреодолим страх от неизвестното. В тези кратки мигове на смут мъжете започнаха да умират, без да разберат как и защо.

Ричард използва елемента на изненадата, за да пробие редиците им колкото е възможно по-бързо. Последното нещо, което му трябваше, бе ръкопашен бой. Целта му бе да се промъкне, без да влиза в схватка с врага. Вътре в Двореца способностите на Ейди рязко намаляха. А това определено водеше до затруднения.

Колкото и изненадани да останаха спотайващите се войници на Ордена, те бързо се окопитиха и вече бяха в стихията си — битката. По принцип Ордентът използваше тези мъже за нападение, за смазване на неприятеля с мощна атака, целяща да разбие всяко противодействие.

За късмет на Ричард, се появи неочаквано подкрепление. Кара събаряше всеки мъж, до когото се доближеше, и прескачаше други, за да стигне до онези, които се опитваха да посекаат Ричард. Тези мъже познаваха много добре въоръжената съпротива, но не знаеха нищо за Морещиците. Опитваха се да се отскубнат от Кара, но след това друга Морещица скачаше върху тях и ги поваляше. Ричард видя как Бердин и Найда забиваха Агиелите си в тиловете на мъжете или ги пронизваха в гърдите, причинявайки моментална смърт. Навсякъде мъже пищяха в агония.

Недалеч Елитната гвардия атакува войниците на Императорския орден от двата фланга едновременно. Ричард видя как генерал Тримак повежда мъжете си в разгара на битката. Елитната гвардия се състоеше от възможно най-добрите бойци, които не отстъпваха на войниците на Ордена не само по ръст, но и по способности. Всички войници на Д'Хара бяха закоравели в битките мъже, добре обучени на смъртоносни тактики, което им носеше страховита и заслужена слава. Няколко мъже в тъмни кожени доспехи, с изкривени от омраза и ярост лица, се втурнаха към Ричард. Преди той да успее да насочи меча си, други едри бойци се изпречиха на пътя им и не им позволиха да

стигнат до Ричард. Двама мъже със светкавични удари обезвредиха цяла група войници. Ричард с изненада разпозна в тях Улик и Иган — двамата огромни руси телохранители на Господаря Рал. Тъмните кожени каиши, ризници и колани на униформите им прилепваха като втора кожа по изпъкналите контури на мускулите им. По средата на гърдите им беше гравирана буквата „Р“, а отдолу имаше два кръстосани меча. Те носеха метални обръчи с шипове над лактите си, специално направени за ръкопашен бой. Скоро на нападателите им стана ясно, че всеки, който се намира достатъчно близо до Улик и Иган, не само е обречен на смърт, но при това го очакват зловещи мъки. Други войници, които се появиха от отвора в стената, бяха повалени от дарбата на Натан. Искри пронизаха мъжете с метални ризници и късове нагорещено желязо отскочиха от стените, пода и тавана. Това беше сурова, едностранна битка, при която войниците нито за миг нямаха шанс дори да вдигнат мечовете си срещу високия Пророк, преди да бъдат разкъсани от насочената срещу тях сила на дарбата му.

Генерал Мейферт се сниши под размаханите брадви, докато атакуваше през пушека. Джилиан стоеше приведена под прикритието на меча му, а Ейди се крепеше на другата му ръка.

Ричард забеляза, че Ейди цялата е в кръв.

Кара замръзна.

— Бенджамин?

— Тук съм! Поеми Ейди!

— Аз трябва да защитавам Господаря Рал.

— Прави, каквото ти казвам! — надвика той рева на битката. Помогни й!

Ричард с изненада видя, че Кара на момента пое Ейди от грижите на генерал Мейферт. Той хвана Джилиан с току-що освободената си ръка и я издърпа от другата страна, далеч от двамата мъже, които го нападаха отдясно. Той се наведе, замахна с меча си и намушка единия мъж. Брус беше точно до него, но се сви надолу, за да не се изпречи пред острието на генерала. От ниската си позиция Брус посече втория нападател през коленете. Когато трети мъж посегна към генерала, мускулестата ръка на Иган обгърна врата на войника и се извъртя. Мъжът се отпусна. Иган го подхвърли настрани като парцалена кукла и тутакси нападна друг войник на Ордена.

— Връщай се! — извика генерал Мейферт на Кара, когато тя се върна, за да се впусне отново в разгара на битката.

— Аз трябва да...

— Дръпни се! — извика й той и в същия момент я блъсна в гърба с ръка. — Казах, дръпни се!

— Натан! — извика Ричард през тътена, когато видя възможността, предоставена от генерал Мейферт, който изтика Кара назад и също се отдръпна. Когато чу името си, Пророкът се обърна и Ричард посочи тъмния коридор, който генералът току-що беше разчистил. — Това сме всички! Направи го!

Натан разбра и не изгуби нито секунда. Той на момента вдигна ръце. Между дланите му пламна светлина. Магьосническият огън изригна и изпрати проблясващи искри и лъчи към решаващата битка.

Без да спира, Натан насочи магьосническият огън към врага.

Смъртоносната сфера от вряща и клокочеща течна светлина се отдалечи с въртене. Нажеженият до бяло ад се уголеми, докато профучаваше през въздуха. Дори през шума на битката, който отекваше в каменните коридори, Ричард чу свистенето на светлината, докато тя прелиташе към пълния с войници на Императорския орден тъмен коридор. Те напиреха да влязат в Двореца и да се включат в битката.

Магьосническият огън се спусна по коридора, излъчвайки оранжево-червена светлина към белия мрамор. Самият звук беше достатъчен, за да накара мъжете да настръхнат от ужас.

Гледката на безжалостната смърт, покосяваща жива плът, беше ужасна. Нарастващата сфера от втечен огън остана високо горе, докато се разстиляше над главите на мъжете и сипеше смърт върху тях, след което търкалящият се ад избухна във водопад от разтопена светлина и пламък, които се спуснаха върху ужасената маса мъже.

Писъците от агония заглушиха дрънченето на метал.

Натан предизвика още магьоснически огън. Огнената сфера се затъркаля надолу по тъмния коридор, спусна се покрай стените и мъжете, разпръсна пламъци и подпали всичко. Втеченият пламък беше толкова лепкав, толкова жестоко обгарящ, че разтопяваше кожените доспехи, проникваше през ризниците и обгръщаше плътта. Подпалените мъже разкъсваха дрехите си в опит да махнат огъня от себе си, но не можеха. Веднъж обхванал човек, огънят изгаряше

всичко до кост, преди да изгасне. Дори когато мъжете започнаха да махат кожените ризници, през които лепкавият, втечен огън ги изгаряше, беше твърде късно. Дрехите им вече се топяха по кожата и те в крайна сметка сваляха собствената си плът.

Огънят обви лицата. Дишайки тежко от шок, мъжете поглъщаха кълба от пламъци в дробовете си. Смрадта от горяща плът беше непоносима. Разнасящите се писъци бяха ужасяващи.

Мъжете, които вече бяха във вътрешния коридор, знаеха, че никой нямаше да дойде след тях и да им се притече на помощ. Защитниците от Елитната гвардия вече се спускаха върху тях, събаряха ги, пронизваха враговете, които не можеха да мръднат заради съкрушителната сила, която ги притискаше от двете страни.

Те нямаха друг избор, освен да се бият за живота си. А в тази битка не се допускаше отстъпление.

Генерал Мейферт разсече един войник през рамото. Брус обгърна дръжката на меч с две ръце и промуши един мъж, който се строполи на пода в краката му. Когато друг мъж с изкривено от гняв и ненавист лице атакува Ричард, той замахна и вкара меч си до половината в главата на мъжа, точно под очите. Мъжът се стовари на колене, викайки от неочакван ужас, и Ричард издърпа меч обратно. Бердин, облечена в червената си кожа като всички Морещици, се включи, притисна Агнела си в основата на черепа му и го довърши.

Натан пусна по коридора друго разширяващо се, търкалящо и извиващо се кълбо от магьоснически огън. Гледката на безмилостния смъртоносен ад бе непоносима, докато той се разстилаше през тълпите мъже, които, намирайки се по-далеч, го бяха избегнали преди това. Горящите мъже като обезумели се опитваха да се спасят от растящия огън. Но нямаше начин. Бяха заклещени не само от пламъците, но и от мъртвите около тях. Освен това самите те бяха многобройни. Оставаше им само да пицят от агония и отчаяна паника, докато горят живи. Спирали от пламъци се извиваха в отворените им усти, от които излизаха писъците. Ричард беше сигурен, че по-назад мъжете са избегнали нападението и вече тичат назад на безопасно място в катакомбите.

Това, което само преди момент представляваше умопомрачителна битка, изведнъж замлъкна. Останалите живи

войници на Ордена не видяха никаква милост от страна на Елитната гвардия, която ги довърши.

Кара избута един мъж, когото току-що беше убила. Трупът му се олюля и глухо тупна на земята. Генерал Мейферт беше наблизко. Тя го изгледа по-ядосано, отколкото мъжа, когото беше убила.

— Какво си мислиш, че правиш, като ми крещиш... и ми казваш какво да правя?

— Върша си работата. Ти пречеше на това, което Господарят Рал се опитваше да направи. Трябваше да се махнеш.

Кара пак го изгледа.

— Не ме интересува...

— Нямам време за спорове. — Той я изгледа също толкова гневно. — Докато аз отговарям, ще правиш това, което ти се казва. Така трябва да бъде.

Тя извърна намръщената си физиономия към коридора, където мъжете все още мърдаха, докато горяха живи. Превърналите се във факли ръце махаха бавно и напразно в ада.

Ричард беше наясно, че твърде много мъже изпълват коридорите, за да могат да се справят с всичките. Той се опита да махне генерала, Брус, Джилиан и Ейди от пътя, за да може Натан да предизвика магьоснически огън. Генералът разбра намерението на Ричард. Кара се беше изпречила на пътя. В качеството си командващ генерал той не можеше да позволи на никой да постави под въпрос авторитета му — особено в разгара на сражение.

След като осъзна истината, Кара прекрати спора и веднага се обърна, за да се присъедини към Ричард, който трескаво вървеше по хлъзгавия от кръв под към Ничи, която лежеше по гръб до стената.

— Ничи? — Ричард нежно прокара ръка по шията ѝ. — Дръж се. Натан е тук.

Очите ѝ бяха присвити. Тя се гърчеше от болка. Според Ричард Джаганг искаше да я убие, но магията около Двореца възпрепятстваше опита му. И това ѝ причиняваше бавна и мъчителна смърт.

Той се обърна.

— Натан! Имаме нужда от теб!

Ричард видя Натан, коленичил до някого сред повалените тела на мъртвите войници на Императорския орден. Ричард имаше ужасното

чувство, че знае кой е това. Натан вдигна глава, гледайки тъжно и безпомощно към Ричард.

— Ничи... дръж се. Идва помощ. Обещавам, че ще махна тази яка от теб. Дръж се. — Той хвана ръката на Кара и я придърпа по-близо. — Стой с нея. Не искам да си мисли, че е сама. Не искам да се предаде.

Кара кимна. Сините ѝ очи блестяха.

— Господарю Рал, наистина се радвам да ви видя. Той се изправи и постави ръка на рамото ѝ.

— Знам. Аз също много се радвам да те видя.

Ричард се затича през мъртвите войници на Ордена и изобщо не си направи труд да потърси чиста пътека. Гледката на толкова много трупове, откъснати крайници и глави, толкова много кръв, плиснала по белите мраморни коридори, беше потресаваща.

Той бързо си проправи път през хаоса от мъртви и когато видя, че Натан е коленичил до Ейди, страховете му се потвърдиха. Старата магьосница едва дишаше.

Ричард се наведе до Пророка.

— Натан, трябва да ѝ помогнеш.

Генерал Мейферт и Джилиан коленичиха от другата страна на старата жена. Джилиан взе ръката на Ейди и я притисна към гърдите си.

Натан се взираше с уморени, навлажнени очи.

— Съжалявам, Ричард, но това може да се окаже извън способностите ми.

Ричард преглътна бучката в гърлото си и пак погледна надолу към Ейди. Тя го гледаше втренчено с напълно белите си очи, които изглеждаха много спокойни въпреки ужасната болка.

— Ейди, успяхме. Планът ти проработи. Ти го направи. Ти ни промъкна.

— Доволна съм, Ричард. — Тя се усмихна съвсем леко. — Но сега трябва да помогнете на Ничи.

— В този момент се притеснявай само за себе си. Тя стисна ръката му и го придърпа към себе си.

— Трябва да ѝ помогнете. Моята част е свършена. Сега тя е единственият ви шанс да спасите това, което смятаме за скъпо на този свят.

— Но...

— Помогнете на Ничи. Тя е единствената ви надежда сега. Обещай ми, че ще ѝ помогнете.

Ричард кимна и една сълза се търкулна по бузата му.

— Обещавам.

Усмивката ѝ се разшири и избута назад фините бръчици по бузите ѝ. Ричард не можеше да не усмихне при мисълта за това, което тя направи току-що. Веднъж Зед му каза, че магьосниците никога не казват всичко, което знаят, и по този начин успяват да те склонят да се съгласиш с неща, които иначе не би приел.

— Нямам нужда от магьосница, за да удържа на думата си да помогна на Ничи.

Тя му се усмихна и Ричард усети, че ръката ѝ леко се стегна.

— Не съм толкова сигурна, Ричард. Тя има нужда от помощ, каквато само ти можеш да ѝ окажеш.

Ричард нямаше представа какво може да направи той самият, което Натан да не може. Дори да знаеше как да използва дарбата си, Ричард отдавна беше изгубил връзката си с нея. Когато очите на Ейди се притвориха и Джилиан се разплака от тревога, генерал Мейферт сложи ръка на раменете ѝ.

— Господарю Рал! — извика Кара.

Ричард и Натан се обърнаха към Морещицата, която стоеше приведена над Ничи.

— Побързайте!

— Дръж се — прошепна Натан на Ейди.

Той допря пръст до челото ѝ. Ейди въздъхна и мускулите ѝ се отпуснаха.

— Това ще я облекчи за момента — каза Натан на Ричард с доверителен тон. — Може би с помощта на няколко Сестри ще мога да направя нещо повече за нея.

Ричард кимна, след което хвана Натан под ръка и му помогна да се изправи. Докато отиваха към Ничи, те минаха покрай вpletените тела на мъртвите. Повечето от убитите бяха войници на Императорския орден, но по коридора имаше и разпръснати мъже от Елитната гвардия. Ничи изглеждаше по-зле, ако изобщо това бе възможно. Тя трепереше от невидимата сила, която се опитваше да изтръгне живота от нея.

— Трябва да махнеш яката от нея — каза Ричард на Натан. Джаганг използва Рада'Хан, за да я контролира. Мисля, че сега се опитва да я убие.

Натан кимна, докато повдигаше клепача на Ничи, и бързо прецени състоянието ѝ. След това се протегна и постави двете си ръце върху гладката метална яка около врата ѝ. Той затвори очи за момент и челото му се сбръчка от усилието да използва невидимата си сила. Въздухът наоколо зажува от лека вибрация. След момент неприятното усещане изчезна.

— Съжалявам, Ричард — тихо каза той и най-после се изправи.

— Какво имаш предвид с това „съжалявам“? Тя още е заключена около нея. Трябва да махнеш това нещо, преди да я е убило.

Натан огледа всички мъртви и в небесносините му очи се появи влага. Скръбният му поглед най-после се върна върху Ричард.

— Съжалявам, момчето ми, но не мога да направя нищо.

— Можеш — каза Кара. — Можеш да махнеш яката от нея!

— Ако можех, щях да го направя. — Той поклати глава обезсърчен. — Но не мога. В яката са вплетени и двете страни на дарбата. Аз разполагам само с Адитивната.

Ричард не можеше да приеме този отговор.

— Дворецът усилва способността ти. Ти си Рал. Твоята сила е по-голяма на това място. Имаш повече сила тук. Използвай я!

— Адитивната ми способност действа..., но Субстрактивна въобще не притежавам. Без нея съм безсилен.

— Можеш да опиташ!

Натан постави ръка на рамото на Ричард.

— Вече опитях. Способността ми не е достатъчна. Съжалявам, момчето ми. Боя се, че не мога да направя нищо.

— Но ако не направиш нищо, тя ще умре.

Гледайки в очите на Ричард, Натан кимна.

— Знам.

Генерал Мейферт се появи зад Натан.

— Господарю Рал.

И Натан, и Ричард вдигнаха поглед.

Той се поколеба за момент, гледайки ту единия, ту другия.

— Трябва да направим нещо, преди да изпратят още мъже през тунелите. Не може да се каже колко войници все още се намират долу

в другите коридори и помещения и изчакват да се появят и да подновят атаката. Трябва да действаме сега.

— Прочисти тунелите — каза Ричард. Собственият му глас звучеше глухо в ушите му.

— Какво? — попита Натан.

— Първо разчисти коридорите... увери се, че няма повече войници на Ордена тук. След това използвай магьосническия огън. Изпрати го по катакомбите. Катакомбите са територия на мъртвите. Разчисти ги от живите.

Натан кимна.

— Ще се погрижа веднага.

Когато се изправи, стискайки здраво ръката на Ничи, Ричард погледна нагоре към високия магьосник.

— Натан, трябва да има нещо, което можеш да направиш.

— Мога да не позволя на други да се промъкнат.

— Имам предвид за Ничи. Какво можем да направим, за да ѝ помогнем?

От мрачните дълбини на собственото си вътрешно мъчение Натан погледна надолу към Ричард.

— Стой с нея, Ричард. Бъди с нея, докато си отиде. Не я оставяй сама в последните моменти. Това е всичко, което можеш да направиш сега.

Пелерината му се разпери, докато се обръщаше, и той се втурна след генерал Мейферт.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

СЕДНАЛА ВЪРХУ ПЕТИТЕ СИ до Ричард, Кара съчувствено постави ръка върху рамото му, докато той стоеше приведен над Ничи.

Самият Ричард се чувстваше мъртъв.

Обгърна Ничи покровителствено, без да може да ѝ предложи истинска закрила — не можеше да я избави от Джаганг.

Събитията, които го доведоха до този момент в живота му, изглежда, го смазаха. Каквото и да правеше, ордите на Императорския орден неотклонно разрушаваха неговия свят. Във фанатизма си те бяха решени да изтрият всички радости от живота, да го лишат от смисъл, да превърнат съществуването в непоносимо нещастие. Отдадени на безсмислената си вяра в идеален, вечен задгробен живот, постигнат чрез жертване на настоящия, последователите на Ордена копнееха да се погрижат всеки, който се осмели да поиска да съществува само заради този живот, да бъде накаран да страда неимоверно в името на това единствено, непоносимо, грешно желание. Ричард ги мразеше. Ненавиждаше ги с цялото си сърце заради всичко, което причиняваха на другите.

Искаше му се да затрие всички тях от света на живота.

Въпреки че почти не реагираше, Ничи стисна ръка около врата му, като че ли искаше да облекчи скръбта му, да му каже, че всичко е наред, че тя скоро ще е във вечен мир, далеч от болката. Макар да знаеше, че тя най-после ще се освободи от ужасните страдания и контрола на Джаганг, Ричард не можеше да понесе мисълта, че тя ще напусне света на живота. В този момент всичко му изглеждаше безполезно. Всичко хубаво в живота методично бе унищожавано от хора, които ревностно вярваха, че тяхната благочестива цел е да убиват всеки, който няма да се подчини на вярванията на Ордена.

Светът беше обхванат от абсолютна лудост.

Толкова много вече умряха и толкова много щяха да умрат. Ричард се чувстваше като във водовъртеж, завинаги повлечен към

дълбините на отчаянието. Безсмислените убийства, изглежда, нямаха край. Единственото спасение от тях беше смъртта.

И сега Ничи беше на прага на това последно пътуване.

Той просто искаше да живее живота си с жената, която обичаше. Но врагът посегна и на Калан. Лишена от спомени, тя стана оръдие в ръцете на тези, които горещо желяеха или да наложат вярванията си върху всички останали, или да ги унищожат. Въпреки че Ричард помогна на Калан да се измъкне за момента, раболепните слуги на Джаганг щяха да я преследват. Никой от тях нямаше да се откаже. Ако не бъдеха спрени, Ордент щеше да я хване — и нея, и всички останали.

Сега животът на Ничи също биваше изцеждан бавно от нея.

Докато се вглъбяваше в себе си, отдалечавайки се от всичко и от всички, Ричард почувства внезапен разтърсващ шок отвътре, който за момент го вкопчи в странен, тих подземен свят и след това пак го запрати във вътрешна буря.

Той нямаше представа откъде идва тази вътрешна дезориентация, но изведнъж сякаш се изгуби сред милиони метеори. И после всички те експлодираха навън, излизайки от неизмеримите дълбини на съществуването му.

Кара хвана ръката му и го разтресе.

— Господарю Рал! Какво има? Господарю Рал!

Той осъзна, че крещи. Не можеше да се спре. И напред увлечението го озари просветление. Внезапно разбра какво е причинило това усещане. Това беше пробуждане.

Възхитителната сила на прераждането бе зашеметяваща. Всяка една фибра от тялото му изведнъж се подпали от живот. В същото време до мозъка на костите го разтърси нечовешка болка, която почти го хвърли в несвят.

Отново усети изгарящата първородна болка, пак се чувства цял за пръв път от цяла вечност насам. Все едно беше забравил кой е, беше се изгубил и всичко внезапно се върна за миг.

Дарбата му се върна. Той нямаше представа защо и как, но тя се върна. И все пак онова, което го държеше в съзнание и концентриран, бе кипящият гняв към онези, които чрез оправданието на собствените им изкривени вярвания причиняваха зло на тези, които не мислеха като тях.

В този момент заслепяващата ярост към тези, които съществуваха, за да мразят и нараняват другите, отново потече през неразривната връзка с дарбата му. Той чу метален пукот.

Ничи въздъхна.

Ричард, който почти не разбираше какво става, осъзна, че ръцете ѝ го обгръщаха и че тя дишаше тежко, за да си поеме дъх.

— Господарю Рал! — каза Кара, докато го разтърсваше. — Вижте! Яката падна! И златната халка, която беше на устната ѝ, изчезна.

Ричард се отдръпна, за да се вгледа в сините очи на Ничи. Тя го гледаше вторачено. Рада'Хан се бе разцепила и лежеше счупена зад врата ѝ.

— Дарбата ти се върна — прошепна Ничи, която едва се държеше в съзнание. — Чувствам го.

Той нямаше съмнение, че това е истина. Дарбата му необяснимо се върна. Той се огледа и забеляза гора от крака. Мъже от Елитната гвардия с оръжия в ръце го бяха заобиколили. Между тях и Ричард стояха Улик и Иган. А между Улик и Иган имаше стена от червени кожени одежди.

Ричард си даде сметка, че когато изгарящата болка експлодира през него, той се беше развикал. Те вероятно си бяха помислили, че някой го убива.

— Ричард — каза Ничи, опитвайки се да привлече вниманието му. Гласът ѝ бе малко по-силен от слаб шепот. — Ти полудя ли?

Тя с мъка задържа очите си отворени. На челото ѝ проблясваха капчици пот. Ричард знаеше, че е съсипана от дългото мъчение и имаше нужда от време за почивка, за да се възстанови напълно.

— Какво искаш да кажеш?

— Защо, за Бога, си изрисувал тялото си с тези червени символи?

Кара хвърли поглед към него.

— На мен ми харесват.

Бердин кимна.

— На мен също. Напомнят ми за нашите червени дрехи.

— Отиват му — съгласи се Найда.

Дори през изтощението изражението на Ничи показваше, че на нея не ѝ е забавно.

— Откъде ги научи? Имаш ли представа колко са опасни тези символи?

Ричард сви рамене.

— Разбира се. Защо мислиш, че съм ги нарисувал?

Ничи се отпусна назад. Изглеждаше твърде слаба, за да спори.

— Слушай ме — каза тя. — Ако аз не... ако нещо... слушай... не можеш да кажеш на Калан за вас двамата.

Ричард се намръщи и се наведе по-близо, за да се опита да я чуе по-ясно.

— За какво говориш?

— Нужно е стерилно поле. Ако нещо се случи с мен, ако аз не успея, трябва да знаеш. Не можеш да й кажеш за вас двамата. Ако кажеш на Калан за миналото й с теб, няма да подейства.

— Какво няма да подейства?

— Орден. Ако успееш да предизвикаш силата на Орден, ще ти е нужно стерилно поле за действие. Това означава, че Калан не трябва да знае за любовта между двама ви. В противен случай спомените не могат да бъдат възстановени. Ако й кажеш, ще я изгубиш завинаги.

Ричард кимна, без да е сигурен за какво говори тя, но въпреки това беше много загрижен. Страхуваше се, че Ничи може да не е на себе си заради яката. Наистина не разбираше какво му казва тя, но знаеше, че сега не бе нито моментът, нито мястото да навлиза в подробности. Първо тя трябваше да се възстанови напълно и мислите й да се прояснят.

— Чуваш ли? — попита тя и очите й се затвориха, докато се бореше да остане в съзнание.

Ричард се запита дали не закъсня с махането на яката. Личеше си, че Ничи още не е дошла съвсем на себе си.

— Да, добре. Слушам. Стерилно поле. Разбрах. А сега просто се отпусни, докато те заведем на място, където ще можеш да си починеш. След това ще ми обясниш всичко. Сега си в безопасност.

Ричард стана, докато Кара и Бердин помагаха на Ничи да се изправи.

— Тя има нужда от тихо място, където да си почине — каза им той.

Бердин сложи ръка около кръста на Ничи.

— Ще се погрижа за това, Господарю Рал.

Беше изминало доста време, откакто за последен път някой го бе наричал „Господарю Рал“. Хрумна му, че Натан може би ще се засегне. Пророкът не за пръв път бе служил като Господаря Рал, пазителя на връзката, след което Ричард се връщаше и пак поемаше титлата.

Преди да успее да се замисли, той чу странен шум. Нещо пращеше, може би огън, последва глух удар. Когато насъбралите се наоколо мъже се отдръпнаха, за да сторят път на Ричард и Ничи, той видя към тях да приближава мъж.

Ричард погледна пак и вече не знаеше кого вижда. Изглеждаше като войник от Елитната гвардия, но не беше. Униформата беше някак си неопределена.

Загрижен да помогне на Ричард, генерал Тримак протегна ръка и накара няколко мъже да се отдръпнат, за да може Ричард да мине покрай тях. Ричард обаче беше спрял. Гледаше войника, който се намираше относително близо и си проправяше път през касапницата.

Мъжът нямаше лице.

Първата мисъл, която му мина през главата, бе, че мъжът може да е бил жестоко изгорен и лицето му да се е стопило. Но униформата му беше непокътната и кожата му изобщо не изглеждаше изгорена или на мехури. Напротив, беше гладка и със здрав вид. Освен това той не вървеше като ранен.

Но нямаше лице.

На мястото на очите в гладката му кожа имаше само леки вдлъбнатини, а над тях загатнато чело. Там, където трябваше да е носът, имаше лек вертикален издатък. Уста нямаше. Изглеждаше като изваян от восък, но недовършен. Ръцете му също бяха недовършени. Нямаше отделни пръсти, само палци. Все едно носеше ръкавици с един пръст, направени от плът.

Гледката бе толкова изненадваща, че всяваше мигновен ужас. Един войник от Елитната гвардия, който помагаше на ранен мъж, видя подобие на униформа от Елитната гвардия да се приближава отзад и се надигна. Извърна се леко и вдигна ръка, все едно искаше да помоли мъжа да не идва към него. Мъжът без лице се протегна и докосна ръката на войника.

Лицето и ръцете на войника почерняха и изпукаха, сякаш прекомерната жегга моментално препече плътта му и я превърна в почерняла кора. Той дори нямаше време да извика, преди да бъде

овъглен до неузнаваемост. След това тупна на земята — звука, който Ричард чу само преди миг. Мъжът без лице придоби по-ясен вид. Носът му се очерта. Вече имаше цепнатина за уста. Като че ли той бе извлякъл чертите на живота, който току-що бе отнел. След миг други войници от Елитната гвардия застанаха пред приближаващата заплаха. Мъжът без лице ги докосна, докато минаваше през отбранителната им линия. Техните лица също се сбръчкаха мигновено в черни, изгорели форми, които вече изобщо не изглеждаха човешки. Те се строполиха безжизнени на земята.

— Звярът — каза Ничи, която стоеше до Ричард и едва се крепеше. Ръката ѝ обгръщаше раменете му. — Звярът — повтори тя, вече по-силно, в случай че не я е чул първия път. — Дарбата ти се върна. Звярът може да те намери.

Генерал Тримак вече водеше половин дузина мъже към новата заплаха. А същата тази заплаха продължи да върви към Ричард, без да я е грижа за мъжете, които се спуснаха да я посрещнат.

Генерал Тримак изрева от усилието, което направи, като замахна мощно с меча си срещу напредващата фигура. Мъжът не направи никакво усилие да избегне удара. Мечът разряза рамото точно до врата и почти го отсече от тялото. Беше рана, която би спряла всеки. Всеки жив. Все още с ръце върху меча, генералът за миг се разложи в сбръчкана, овъглена, напукана и кървяща плът, която започна да се разпада. Генерал Тримак се стовари на пода, без да потрепне или нададе вик. От цялото му тяло можеше да бъде разпозната единствено униформата.

Мъжът без лице продължи да върви, без да спира. Мечът на генерала все още стоеше забит дълбоко в тялото му. Лицето му беше станало по-отчетливо. Вече имаше наченки на очи, които гледаха през вдлъбнатините. По дължината на едната страна на лицето се появи белег, подобен на този, който имаше генерал Тримак.

От мястото, където беше забито острието на меча, започна да излиза пушек и то се нажежи до бяло, сякаш току-що бе извадено от огнището на ковач. След това двата края провиснаха, мечът се сгъна на две и изпадна от гърдите му. Върхът на меча издрънча на пода зад гърба му, а дръжката падна, отскочи от пода и след това се приземи със съскане и пушек върху едно лежащо наблизко тяло.

От всички страни се спуснаха мъже, за да спрат приближаващата заплаха.

— Върнете се! — извика Ричард. — Всички! Върнете се!

Една от Морещиците заби Агнела си в тила на натрапника.

Жената на момента изпращя, запуши, превърна се в почернял, овъглен труп и рухна назад.

Това, което преди представляваше зачатъци на коса на звяра, се превърна в руси кичури, каквито имаше изгорялата Морещица.

Най-после всички спряха, след което започнаха да се оттеглят назад, опитвайки се да ограничат заплахата, като същевременно стоят извън обсега на звяра. Ричард грабна арбалета на един войник от Елитната гвардия, който стоеше наблизко. Оръжието вече беше заредено с една от смъртоносните червени стрели, които Натан беше намерил.

Докато мъжът с оформящото се в крачка лице крачеше целенасочено към него, Ричард вдигна лъка и дръпна тетивата.

Червената стрела се заби в центъра на гърдите. Онзи спря. Гладката му кожа започна да почернява и да се сбръчква като на мъжете, които беше докоснал. Коленете се сгънаха и звярът се строполи в димяща купчина, изглеждайки досущ като жертвите, които беше покосил.

Но за разлика от другите той продължи да тлее. Не избухнаха пламъци, а цялото нещо, включително униформата, която сега Ричард видя, че не е от плат, кожа и ризница, а част от самия звяр, се стопи и забълбука. Разтапящата се маса започна да се втвърдява в почерняла камара. Докато всички стояха и гледаха слисани, тя гореше без пламък, изсъхваше, пукаше и се сбръчкваше, докато остана само пепел.

— Ти използва дарбата си — каза Ничи с клюмнала глава. — И звярът те намери.

Ричард кимна.

— Бердин, моля те, заведи Ничи някъде, където тя ще може да си почине.

Ричард се надяваше, че тя ще може да се възстанови, че ще се оправи. Не само че го беше грижа за нея, но и имаше нужда от помощта ѝ. Ейди каза, че Ничи е единствената му надежда.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— АЙ, АЙ, АЙ. ТИ НЕ СИ ЛИ ХИТРАТА?

Рейчъл извика и подскочи, докато се обръщаше по посока на тънкия гласец. Втренченият поглед на немигащите бледосини очи беше фиксиран върху нея. Беше Шеста.

Инстинктът на Рейчъл ѝ подсказваше да бяга, но тя знаеше, че идеята да бяга още по-навътре в пещерата не е добра, а Шеста блокираше пътя навън. Рейчъл имаше нож, но дори той изведнъж се оказа смешно неподходящ в тази ситуация.

Както беше съвсем сама, вещицата ѝ се видя още по-страшна, отколкото си я спомняше. Черната ѝ коса като че ли бе оплетена от хиляди паяци. Опънатата ѝ кожа сякаш всеки миг щеше да се разцепи над изпъкналите скули. Черната ѝ рокля почти не се виждаше в сенките и по този начин бледото ѝ лице и ръце изглеждаха така, сякаш се носеха съвсем сами в мъртвешки тихата пещера.

Рейчъл се зачуди от колко ли време вещицата седи в тъмнината и я наблюдава. Знаеше, че Шеста може да се движи безшумно като змия и че няма никакви проблеми с ориентацията в пълен мрак. Рейчъл изобщо нямаше да се изненада, ако жената има и раздвоен език.

Рейчъл толкова се бе съсредоточила, докато работеше над рисунката на Ричард, че не само изгуби представа за времето, но до известна степен забрави къде се намира. Беше толкова погълната от работата си, че забрави да е предпазлива. Нямаше представа, че може да бъде толкова вгълбена в нещо.

Почувства се глупаво, че прояви небрежност и се остави да я хванат, че допусна такава лекомислена грешка. Чейс би поклатил глава засрамено и би попитал дали тя изобщо обръща някакво внимание на нещата, на които я е учил. Но тя отчаяно искаше да развали магията, сторена на Ричард. Много добре знаеше какво е да се намираш в центъра на едно подобно заклинание. Знаеше колко е ужасяващо. Колко безпомощен те кара да се чувстваш. Не искаше това да се случи на Ричард, при това магията около него продължаваше много по-дълго,

отколкото около нея. Тя искаше да му помогне да избяга от хватката на тези зли рисунки.

Бе наясно, че поема риск, но Ричард беше неин приятел. Той ѝ помогна толкова много пъти, че тя искаше да му помогне веднъж.

Шеста погледна към мрака назад в пещерата, мрака зад газената лампа, мрака, в който лежаха костите на Вайълет.

— Да, доста хитра.

Рейчъл преглътна.

— Какво?

— Как само ликвидира старата кралица — изсъска Шеста.

Рейчъл не се стърпя и погледна объркано през рамо.

— Старата кралица ли? — Погледът ѝ пак се върна върху вещицата. — Вайълет не беше стара.

Шеста пусна онази типична нейна усмивка, която хвърляше Рейчъл в див ужас.

— Докато умираше, тя беше толкова стара, колкото би била някога.

Рейчъл не се опита да вникне в гатанката. Беше твърде уплашена, за да мисли.

Шеста внезапно пристъпи на светлината.

— На колко години смяташ, че си ти в този момент, малката ми?

— Не знам със сигурност — честно отговори Рейчъл. Тя преглътна от ужас. — Аз съм сирак. Не знам на колко съм години.

Рейчъл си замисли за посещението на майка ѝ — ако това наистина бе майка ѝ. Сега то не ѝ изглеждаше така логично, както в онзи момент. Зачуди се защо майка ѝ я беше оставила в приют. Ако това наистина бе майка ѝ, защо беше оставила Рейчъл съвсем сама? Когато влезе в лагера на Рейчъл, тя изглеждаше напълно естествено, но сега Рейчъл не знаеше какво да мисли.

Шеста само се усмихна в отговор. Но това не беше добродушна усмивка. Рейчъл не смяташе, че Шеста има добродушна усмивка, а по-скоро лукава.

Вещицата посочи Ричард с дългия си костелив пръст.

— Това беше голяма работа.

Рейчъл кимна.

— Знам. Бях тук, когато ти и Вайълет я направихте.

— Да — провлачи Шеста, докато гледаше Рейчъл така, както паяк гледа муха, която бръмчи в мрежата му. — Разбира се, че беше.

Жената се приближи към рисунката.

— Това тук. — Тя махна с пръст към едно от местата, които Рейчъл промени. — Как го направи?

— Ами, спомних си какво каза на Вайълет за крайните елементи. — Рейчъл не каза, че знае какво е „краен елемент“, но всъщност знаеше. — Спомням си обяснението ти за това как магията локализира съответния човек и прикрепя подходящите части. Прецених, че това ще го направи съществен елемент към функцията на цялата схема. Промених пропорцията, за да се обнови и позицията, която го свързва с обекта.

Шеста кимна леко, докато слушаше.

— По този начин се прекъсва основната опора на позиционната структура — каза Шеста на себе си. — Виж ти, виж. — Тя поклати глава замислено, докато разглеждаше рисунката по-отблизо. После намръщено се обърна към Рейчъл. — Ти не само си доста талантива, малката ми, но и доста изобретателна.

Рейчъл не смяташе, че е добра идея да каже „благодаря“. Въпреки усмивката върху тънките ѝ устни Шеста вероятно не беше щастлива от вредите, които Рейчъл нанесе на рисунката, а Рейчъл отлично разбираше колко много вреди беше причинила.

Шеста размаха костеливия си пръст.

— Това тук. Защо добави тази линия? Защо просто не изтри съединението?

— Защото реших, че ако го направя, това само ще отслаби хватката на магията. — Рейчъл посочи няколко други елемента. — Тези тук също подкрепят основните елементи, така че ако бях изтрила съединението, тя все още щеше да се държи. Затова прецених, че ако вместо това направя промяна ето тук, това ще пренасочи установената връзка и по този начин ще я скъса, вместо само да я разхлаби.

Шеста поклати глава.

— Явно доста добре си слушала. Не знаех, че дете може да научи подобни неща толкова бързо.

— Не беше бързо — каза Рейчъл. — Ти трябваше да повториш на Вайълет тези неща няколко пъти. Нямах начин да не проумея казаното след известно време.

Шеста се усмихна.

— Да, тя беше доста глупава, нали?

Рейчъл не отговори. Тя самата не се чувстваше умна в този момент — толкова лесно се остави да бъде хваната.

Шеста скръсти ръце, докато крачеше пред огромната рисунка и изучаваше работата на Рейчъл. Тя издаваше тихи звуци, докато внимателно разглеждаше всяка линия.

— Доста впечатляващо — каза накрая, без да се обръща. После махна с ръка във въздуха. — Ти напълно си развалила цялата работа. — Шеста се обърна към Рейчъл. — Развалила си ми цялата магия.

— Не съжалявам, че го направих.

— Не, не очаквам да съжаляваш. — Тя въздъхна тежко. — Е, но всъщност не е причинена никаква вреда. Рисунката си изпълни целта предварително. Предполагам, че повече няма нужда от нея.

Рейчъл беше разочарована да го чуе.

— Обаче загубата не е пълна. — С все още скръстени ръце Шеста многозначително изгледа Рейчъл. — Сдобих се с нов художник. Такъв, който учи малко по-бързо от предшественика си. Може да се окажеш доста полезна. Засега смятам да те държа жива. Какво ще кажеш?

Смелостта на Рейчъл застина.

— Няма да рисувам неща, които нараняват хора.

Появи се още по-широка усмивка.

— О, ще видим.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

ИЗТОЩЕНА, КАЛАН ВСЕКИ МОМЕНТ ЩЕШЕ ДА ПАДНЕ от гърба на големия кон. По неравния ход на обвитото в кожи животно тя съдеше, че и то е готово да се строполи. Въпреки това спасителят ѝ явно беше решен да язди коня до смърт.

— Конят няма да издържи при този ход. Не мислиш ли, че трябва да спрем?

— Не — отвърна той през рамо.

На слабата светлина на неизгрялата напълно зора Калан най-после успя да види черните форми на няколко дървета. Действаше ѝ успокояващо да разбере, че скоро ще се махнат от откритите полета Азрит. Когато слънцето изгрееше, в полетата можеха да ги забележат отдалеч. Тя нямаше представа дали ги следят, но дори и да не ги следяха, имаше опасност от патрулите, които лесно можеха да ги видят.

Но тя не смяташе, че Джаганг ще ѝ позволи да избяга, без да изпрати специални войници да ги заловят. Той имаше грандиозен план, който включваше отмъщение. Веднага щом Сестрите излекуваха императора, без съмнение той щеше да е в отвратително настроение и решен да направи всичко, което трябва, за да я върне обратно. Джаганг не беше от тези, които се примиряват със загубата.

Несъмнено Сестрите също щяха да тръгнат след нея. Като съдеше по това, което знаеше, според Калан те вероятно вече бяха по петите ѝ. Дори и да не можеха да ги забележат със Самюъл, Сестрите сигурно щяха да използват силите си, за да проследят Калан.

Може би Самюъл постъпваше мъдро, като не спираше.

Но ако конят се строполише от изтощение, това само щеше да ги изложи на още по-лоша опасност. Искаше ѝ се да го сменят. Самата Калан, тъй като бе невидима за почти всички, можеше без проблем да открадне друг кон. Обаче Самюъл беше непреклонен и не ѝ даваше дори да се опита да направи нещо подобно. Той смяташе, че рискът е твърде голям. Страхуваше се, че ще пропилят най-добрата си

възможност да избягат. Предвид опасността, през която минаха, тя не можеше да го обвинява, че иска да се махнат колкото е възможно по-бързо.

Зачуди се защо не е невидима за Самюъл. Също като Ричард, той явно е дошъл в лагера с намерение да ѝ помогне да избяга.

Калан се чувстваше зле от факта, че Ричард не успя да избяга. Споменът за това как той лежи на земята не само я преследваше, но ѝ късаше сърцето. Срамуваше се, че не остана да му помогне. Дори сега, колкото и плашеща да бе мисълта, ѝ се искаше да се върне. Може бе щеше да успее да направи нещо. Отчаяно ѝ се искаше да опита.

Калан се чувстваше ужасно, защото остави не само Ричард, но и Ничи, и Джилиан. Ничи вече преживя толкова много и сега нещата сигурно щяха да се влошат, ако изобщо можеха да станат по-зле. Джаганг заплаши да нарани и Джилиан, ако Калан отново му причини неприятности или не се подчини на заповедите му. Но тя се надяваше, че като не е там, за Джаганг би било безсмислено да наранява Джилиан.

Колкото и да ѝ се искаше да остане и да помогне, тонът на Ричард я накара да му се подчини безпрекословно. Той сякаш беше готов да се откаже от всичко, за да я види как се маха и ако тя отхвърлеше шанса, който той купи с цената на живота си, това щеше да обезсмисли всичките му постъпки. Всичко, което той жертва, щеше да загуби значение.

Тя не можеше да си спомни някога да е била пред такава дилема.

Калан знаеше, че Сестрата със сигурност не се е отнесла добре с него. Войниците също с нетърпение чакаха да пролеят кръвта му. Тя се запита дали той все още е жив... или го измъчват.

Докато яздеха, по бузите ѝ се стекоха сълзи.

Тя не можеше да прогони от главата си мислите за него, а в същото време не можеше да спре сълзите, докато продължаваше да мисли за него. Просто нямаше сили да се откъсне от спомена как Ричард лежи безпомощен на земята. Ситуацията беше даже още по-лоша, защото в онзи момент тя се намираше толкова близо до отговорите. Беше сигурна, че Ричард можеше да запълни много празнини. Изглежда, много неща за нея му бяха известни. Той дори явно знаеше за Самюъл и чудния му меч. Тя си спомни как Ричард извика:

— Самюъл, идиот такъв! Срежи яката на врата ѝ с меч. Тези думи още къртяха в главата на Калан.

Никой меч не можеше да среже метал. Но Ричард знаеше, че мечът на Самюъл може.

Нещо повече, това показваше на Калан какво мисли Ричард за Самюъл. Казваше ѝ, че въпреки не особено доброто мнение на Ричард за мъжа, той толкова силно желаше да я види във от опасност, че дори бе готов да позволи на Самюъл да ѝ помогне да се измъкне.

— Какво знаеш за Ричард? — попита тя.

За момент Самюъл продължи да язди мълчаливо. Най-накрая ѝ отговори:

— Ричард е крадец. Човек, на когото в никакъв случай не трябва да се вярва. Той причинява злини на хората.

— Откъде знаеш?

Той леко се извърна през рамо.

— Сега не е моментът да го обсъждаме, красива лейди.

Ричард, обграден от Морещиците, Улик, Иган и още няколко мъже от Елитната гвардия, бързаше към погребалната зала, откъдето бе станал пробивът в Двореца от катакомбите отдолу.

Ничи беше от едната му страна. Макар че изобщо не беше се възстановила, тя настояваше да бъде близо до него. Ричард знаеше, че тя се опасява, че звярът ще се върне и че този път той няма да успее да го спре без помощта ѝ. Тя искаше да е наблизо, за да му даде помощта си, ако се наложи. Въпреки загрижеността ѝ за Ничи Кара бе победена от довода за безопасността на Ричард. Ничи обеща, че веднага щом Ричард приключи с тази работа, тя ще си почине. Ако дотогава не колабираше. Докато се придвижваха напред през широките коридори, минаха покрай безброй овъглени тела, застинали в гротескни пози. Върху белите мраморни стени имаше обгорели места, където подпалени мъже са се блъснали слепешката и са оставили отпечатъка си. Тези тъмни силуети изглеждаха почти като процесия от духове, само дето петната кръв стояха като мълчаливо доказателство, че именно хора са оставили следите, а не призраци. В страничните зали и коридори Ричард видя още повече мъртви войници от

Императорския орден. Те бяха използвали задънените коридори като скрити полета за действие.

— Ти удържа на обещанието си — промълви Ничи уморено не само от благодарност, но и от удивление.

— Моето обещание?

Тя се усмихна през завладяващото я изтощение.

— Ти обеща, че ще махнеш онова нещо от врата ми. Когато го каза, изобщо не ти повярвах. Не можех да отговоря, но нито за миг не повярвах, че ще можеш да го направиш.

— Господарят Рал винаги спазва обещанията си — обади се Бердин.

Ничи се усмихна, доколкото можа.

— Предполагам.

Натан ги забеляза как си проправят път по коридора и затова спря при една пресечка и ги изчака да го настигнат. Той идваше от един коридор отдясно.

Обзе го изумление.

— Ничи! Какво стана?

— Дарбата на Ричард се върна. Той успя да махне яката от врата ми.

— И след това се появи звярът — добави Кара.

Челото на Натан се изпъна, докато той се взираше в Ричард.

— Звярът, който те преследва? Какво стана?

— Господарят Рал го прониза — отвърна Бердин. — С онези специални стрели за арбалета, които ти откри, че действат.

— Засега — вметна Ничи, едва дишайки.

— Радвам се, че в крайна сметка са влезли в употреба — каза Натан и постави ръка върху главата на Ничи. Докато се взираше в окото ѝ, издаде звук, който говореше, че изобщо не е доволен от това, което вижда. — Трябва да си починеш.

— Знам. Ще го направя скоро.

— Какво ще кажеш за коридорите тук, долу? — обърна се Ричард към Натан.

— Току-що приключихме с разчистването им. Намерихме доста войници на Ордена, които се опитваха да се скрият. За щастие районът, който бяха блокирали с големи камъни, няма друг изход, водещ нагоре към Двореца. Задънен е.

— Това е добре — отвърна Ричард.

Един от офицерите от Елитната гвардия се наведе през Натан.

— Елиминирахме ги всичките. За щастие още не бяха се събрали много мъже. Прочистихме всичко до погребалната зала, откъдето са влезли. Там ни чакат наши хора.

— Тъкмо се канех да направя това, което ти предложи — каза Натан, — и да прочистя катакомбите.

— Тогава ще трябва да съборим няколко тунела, за да сме сигурни, че никой друг няма да може да влезе. — Ричард знаеше, че вражеските войници не са най-голямата им грижа. Проникването на Сестри на мрака би било далеч по-лошо.

— Мисля, че това е невъзможно — обади се Ничи.

Ричард я погледна.

— Защо?

— Защото не знаем колко обширни са катакомбите в действителност. Можем да затворим мястото, откъдето са проникнали, но те съвсем спокойно могат да намерят друг коридор, някъде, където не подозираме. Тунелите отдолу може да са дълги десетки мили. Цялата мрежа долу не само, че е огромна, но и напълно непозната.

Ричард въздъхна.

— Трябва да измислим нещо.

Никой не възрази.

Докато вървяха по белия мраморен коридор, Ничи изгледа Ричард с изражение, което той познаваше добре. Неодобрителният поглед на учител.

— Трябва да поговорим за тези символи с червена боя по теб.

— Да — намръщено каза Натан. — Аз също искам да се включа в разговора.

Ричард хвърли поглед към Ничи.

— Добре. Докато го обсъждаме, бих искал да чуя как вкарахте кутиите на Орден в играта от мое име.

Ничи трепна.

— О, това ли.

Ричард се наклони към нея.

— Да.

— Ами, както ти каза, ще трябва да поговорим. Всъщност някои от тези символи, нарисувани върху теб, имат пряка връзка с кутиите на

Орден.

Ричард изобщо не беше изненадан. Все пак имаше известна представа за някои от нещата, които бе нарисувал. Всъщност затова го направи.

— Ето откъде са влезли — от тази гробница — посочи Ничи. Когато влязоха в доста семплата зала, Ричард се огледа. На каменните стени имаше издълбани думи на високо Д'харански, думи за отдавна погребаните. Ковчегът беше дръпнат настрани и откриваше стълбището надолу. Когато се втурнаха нагоре и влязоха обратно в Двореца през катакомбите, беше тъмно като в рог, затова Ричард не беше видял обстановката. Ейди ги водеше в пълна тъмнина. Когато влязоха в Двореца, Ричард дори не знаеше къде се намират. Ничи направи знак към тъмнината.

— Ето откъде са се промъкнали Сестрите.

— В такъв случай те все още държат Ан — каза Натан, след като огледа тъмното място добре.

Ничи се поколеба.

— Съжалявам, Натан. Мислех, че знаеш.

Челото му помръкна.

— Да знам какво?

Тя склочи ръце пред гърдите си. Погледът ѝ се отклони.

— Те убиха Ан.

За момент Натан остана втренчен. Ричард също не знаеше за смъртта на Ан. Той се почувства ужасно заради Натан, заради шока от новините. Ричард знаеше колко близък беше Пророкът с Прелата. Звучеше едва ли не невероятно Ан наистина да я няма.

— Как стана? — беше всичко, което Натан успя да попита.

— Когато двете с Ан слязохме тук, долу... бяхме изненадани от три Сестри. Те обединиха дарбата си. Убиха Ан още преди да осъзнаем, че са тук. Джаганг искаше да ме хванат жива, иначе, сигурна съм, с удоволствие щяха да убият и мен.

Ничи леко постави длан върху ръката на Пророка.

— Тя не страда, Натан. Мисля, че дори не разбра какво се случва. Умря за миг. Не страда.

Натан, който се беше вгълбил в далечните спомени, кимна. Ричард сложи ръка върху рамото му.

— Много съжалявам.

Челото на Натан натежа от мрачни мисли. Съдейки по металния блясък в погледа му, Ричард можеше да си представи върху какви неща разсъждава Пророкът. В настъпилото неловко мълчание Ричард посочи надолу към откритото стълбище.

— Мисля, че трябва да се уверим, че никой не се крие там, долу.

— С удоволствие — отвърна Натан.

Магьосническият огън пламна между обърнатите му навътре длани. Бясното кълбо течен пламък започна да се извива, хвърляйки гореща светлина из залата, докато бавно се въртеше и чакаше да изпълни заповедта му.

Натан се наведе над тъмния отвор и освободи смъртоносния ад, който се спусна в мрака, виейки бясно и осветявайки издълбаните каменни стени по време на стремителния си полет.

— След като това си свърши работата — каза Натан, — ще слеза там, долу и ще съборя тунела, откъдето са влезли, за да съм сигурен, че няма да опитат пак.

— Ще ти помогна да издигнеш няколко щита — предложи Ничи.

Натан кимна разсеяно, изгубен в мислите си.

— Господарю Рал — попита Кара тихо, — какво прави Бенджамин тук?

Ричард погледна навън към коридора, където генералът стоеше и чакаше търпеливо.

— Не знам. Все още не е останало време да ми каже.

Оставяйки Натан на мислите му, докато се взира надолу в катакомбите, Ричард, Ничи и Кара излязоха от залата и се приближиха при чакащия генерал Мейферт.

— Какво правиш тук, Бенджамин? — попита Кара, преди Ричард да има шанс да го стори. — Нали трябваше да си в Стария свят и да опустошаваш Ордена.

— Точно така — каза Ричард. — Не че не оценявам помощта ти, но защо си тук? Преди ми каза, че трябвало да ме намериш, за да ми докладваш за някаква неприятност, на която си се натъкнал.

Той силно стисна устни за момент.

— Точно така, Господарю Рал. Сблъскахме се с голям проблем.

— Голям проблем ли? Какъв голям проблем?

— Червен. С крила. Яхнат от вещица.

ЧЕТИРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

РИЧАРД, ОПРЯЛ ЛАКТИ В МАХАГОНОВАТА МАСА, прекара пръсти през косата си. Беше толкова уморен, че книгата пред него започваше да плува пред очите му. Напоследък беше прочел толкова много страници, че отдавна изгуби представа за дните и откога е в Народния дворец.

Мачът Джа'Ла, бунтовете, бягството на Калан със Самюъл, връщането в Двореца и последвалата битка като че ли се бяха случили много отдавна. С помощта на Вирна и на няколко други Сестри Натан успял да излекува Ейди. Обаче след като си почина, старата магьосница пожела да продължи самотното си пътуване. Тъй като Дворецът намаляваше силата ѝ, в него тя се чувстваше като сляпа.

Ричард разбираше желанието ѝ да напусне, но в същото време му беше мъчно за нея.

След като генерал Мейферт му разказа за вещицата, възседнала грамаден червен дракон, която преследваше Д'Харанските войски в Стария свят, нещата изведнъж започнаха да изглеждат много мрачни. Сега, когато мъжете, изпратени да лишат Ордена от възможност да подкрепя армията си в Новия свят, бяха подложени на такава унищожителна атака, Ричард не знаеше още колко време им остава, преди Ордена да бъде в състояние да смаже окончателно всякаква съпротива срещу новото му виждане за човечеството.

Генералът се доверяваше на плана да бъде нанесен удар върху източника на силата на Ордена и за известно време тази схема се прилагаше много ефикасно. Продоволствените конвои бяха открити и унищожени още преди излизането им от Стария свят. Военни лагери бяха превърнати в пустош. Реколтата бе унищожена, а поддръжниците на отвратителните вярвания на Ордена — поголовно изстребвани.

Хората в Стария свят бяха започнали да си дават сметка за жестоката реалност на войната и с нетърпение искаха да я отстъпят на други да я продължават. Тяхното самодоволно злорадство от начина, по който войските им смазваха съпротивата на варварите на север,

беше заменено от страх, който смущаваше съня им, че тези варвари могат да им отмъстят. Онези, които проповядваха учението на Ордена, започнаха да стават все по-малко. Имаше дори места, където избухваха бунтове против управлението на Ордена.

Обаче Джаганг стори няколко неща, за да противодейства на тези усилия. Първо, постара се всеки намек за неподчинение да бъде смазан още в зародиш. Градове, за които имаше подозрения, че симпатизират на каузата на свободата, бяха изгорени, хората бяха измъчвани, за да бъдат изтръгнати от тях признания, и бяха дадени нареждания за езекуциите на хиляди. Съмненията в управлението на Ордена доведоха до ужасни последици. Не беше толкова важно дали хората изобщо имат някаква вина. Целта беше те да бъдат наказвани и да се упражнява власт, така че беше достатъчно и най-малко подозрение, за да бъдат взети крути мерки срещу тях. Те бързо изпаднаха в състояние на страх и покорство и с готовност изпълняваха всички нови нареждания за доставки.

Този масов страх у хората да не бъдат заподозрени, че изменят на каузата, доведе до увеличаване на доставките, които се изпращаха на север. Тъй като Старият свят беше необятна територия, благодарение на новите мерки, въпреки усилията на Д'Харанските войски, продължаваха да преминават достатъчно продоволствия. Ричард лично бе свидетел, че са се появили нови запаси от храни — дори на пленниците бе раздадена шунка.

Всички тези проблеми бяха пречки, с които се сблъскваха изпратените на юг Д'Харански войски. Ако разполагаха с време, те биха могли да нагодят методите си така, че да се справят с новите препятствия. Накрая обаче Джаганг направи нещо неочаквано. Изпрати дракон, възседнат от вещица, най-вероятно Шеста, по следите на Д'Харанските части, чиято цел бяха продоволствените кервани. Ричард знаеше от собствен опит, че от въздуха е много по-лесно да се открие местоположението на войските. Това беше ефикасна тактика за преследване. Тя ставаше още по-опасна от способностите на вещицата.

Тази тактика не само намали ефективността на атаките в Стария свят, но стана причина за безнаказаното избиване на голям брой д'харански войници, което направи работата на онези, които продължаваха да се сражават, още по-трудна. С увеличените доставки и атаките от въздуха, въпреки големите загуби на жива сила и запаси,

Джаганг очевидно получаваше това, от което имаше нужда, за да продължи обсадата на Народния дворец. За него само това беше важно.

Не беше ясно дали защитниците на Двореца ще издържат още дълго. Все някога ордите на императора щяха да построят рампата или да открият нов проход откъм катакомбите. Атаката вероятно би струвала скъпо на Императорския орден, но Джаганг не се интересуваше от загубите на хора. За него бе важно единствено постигането на поставената цел.

Единствената надежда за Ричард беше да намери начин да използва кутиите на Орден. Разбира се, той не разполагаше с тях, но дори да бяха у него, нямаше представа как да ги използва. Първото, което трябваше да направи, бе да се научи да борави с тях. Сега знанието беше най-доброто му оръжие. Беше решен да се въоръжи добре.

Стаята, в която бяха двамата с Ничи, беше частна библиотека, която според Бердин беше пълна със забранени томове книги, предназначени само за Господаря Рал. Махагоновите двойни врати на сводестия вход бяха преградени с мощни щитове. Бердин претърсваше други библиотеки заедно с Вирна и Сестрите на светлината. Те носеха на Ничи всичко, което им се струваше потенциално полезно. Ничи лично проверяваше всяко заглавие, но като цяло Сестрите се ориентираха доста добре в откриването на важни източници на информация.

Ничи се стараяше да осигури на Ричард максимално спокойствие, за да може той да се съсредоточава върху четенето и поемането на информация. До известна степен той се чувстваше като отшелник. Но това бе единственият начин да се съсредоточи.

Ниските рафтове на това уединено място бяха наредени край покритите с ламперия стени, като в средата беше оставено място за канапета и столове. Това правеше стаята да изглежда по-скоро като кабинет, отколкото като библиотека. Някои от рафтовете бяха украсени с малки статуи. Така те наподобяваха повече на галерии с експонати, отколкото на рафтове за книги.

Ричард още не беше се опитвал да изкачи тясната желязна вита стълба, която водеше към малкия балкон на отсрещната стена, но Ничи го беше сторила. Докато той четеше, тя беше донесла още книги, които

според нея бяха важни и можеха да бъдат прибавени към купчините, очакващи неговото внимание. Въпреки че стаята нямаше вид на библиотека, пълна до тавана с рафтове, в нея имаше хиляди томове.

Работеха без почивка, изгубили представа дали е ден или нощ. Носеха им храна вътре, за да не се налага да прекъсват. Когато не можеха да държат повече очите си отворени, подремваха на канапетата.

Ничи, която не се отделяше от Ричард, сновеше насам-натам под сенките, хвърляни от лампите, окачени върху гладките тъмнокафяви мраморни колони, изпъстрени с бели жилки, които се издигаха на равни разстояния една от друга из библиотеката. Разглеждаше нова книга, за да разбере дали в нея има нещо, което той трябва да прочете. После се върна при рафтовете и я остави на мястото ѝ.

Ричард изпитваше изгарящо желание да действа. Отчаяно искаше да тръгне след Калан. Обаче знаеше, че не е така просто. За да го направи, трябваше да разбере как да използва силата на Орден, преди да е станало твърде късно, за да може изобщо да я върне обратно. Знаеше, че няма да се справи сам. Ничи без колебание се съгласи да му бъде учител.

Първото, което направи, беше да му обясни сложната материя със стерилните полета. Искеше той да осъзнае добре последиците. Ричард не беше експерт в магиите и със сигурност не знаеше как да използва способностите си, когато имаше нужда от тях, но Ничи му обясни всичко по разбираем начин. Отначало му беше трудно да схване всичко. Не можеше да разбере защо не бива да казва на Калан, че я познава.

Според Ничи магьосниците, които бяха направили така, че Орден да противодейства на лавинния огън, са били убедени, че всяко емоционално обвързване може да развали създадената от тях магия и да навреди на Орден. Ричард се съмняваше.

Ничи му каза, че са обсъждали надълго и нашироко всичко това със Зед и са установили, че Ричард трябва да е в пълно неведение, дори да съществува решение на проблема. В противен случай то нямало да проработи. Според Зед Ричард сам бил доказал ключовия момент от теорията за Орден — че предварителното знание може да се отрази на действието на магията. Беше го доказал с Калан.

Ричард много добре разбираше за какво говори Ничи и признаваше сериозността на положението.

Да знае със сърцето си и същевременно да осъзнава невъзможността да сподели с Калан, че двамата са влюбени един в друг, караше вътрешностите му да се свиват на топка. Е, поне засега нямаше възможност да ѝ каже каквото и да било, така че нямаше защо да се притеснява.

Благодарение на многото текстове, които Ничи изчете и повечето, от които датираха от времето преди Голямата война, Ничи успя да създаде теория за дарбата на Ричард и за това как тя да действа. Според нея тук не ставаше толкова въпрос, че нарасналите познания на Ричард за магиите ще му попречат да контролира способностите си, а за това, че талантът на един магьосник воин е коренно различен от типичните магьоснически способности. Ничи му обясни, че силата му няма да бъде винаги на негово разположение, а ще се проявява целенасочено чрез чувствата му по приблизително същия начин, по който действаше Мечът на истината.

В този смисъл Мечът на истината се превръщаше в нещо като пример как ще се проявява дарбата му. Мечът действаше според това в какво вярва този, който го владее. Той не би навредил на човек, считан за приятел, но би поразил всеки враг. Няма значение как стоят нещата в действителност. Важното е това, в което вярва притежателят на Меча. Това беше ключовият момент във връзката между меча и дарбата на един магьосник воин. Тъкмо за това беше от изключително значение да бъде избран подходящият човек, който да размахва Меча на истината.

Другото важно нещо бе контролът върху гнева. Дарбата на Ричард се проявяваше чрез гнева му спрямо всичко, заплашващо важните за него неща — близките му, моралните устои на живота му. Според Ничи Ричард не би могъл да овладее дарбата си така, както успяват повечето родени с дарбата хора. Това се дължало на факта, че дарбата на магьосника воин е свършено различна от всяка друга и се гради най-вече около способността му да контролира гнева.

Въпреки всичко най-непосредствената грижа за Ричард беше да се научи да използва силата на Орден, за да противодейства на проклятието на лавинния огън.

Ничи се изуми, когато видя символите, които Ричард беше нарисувал върху себе си и своите съотборници. Тя установи, че той е съчетал познати елементи с напълно нови форми. Интересуваше я как беше успял да включи в рисунките си и елементи, присъщи на Орден.

Ричард обясни, че стигнал до заключението, че някои елементи от заклинанията на Мрачния Рал при отварянето на кутиите на Орден са също и част от танца със смъртта — а той познаваше твърде добре символите на танца със смъртта.

В думите му имаше логика. Веднъж Зед му каза, че силата на Орден е силата на самия живот. Играта със смъртта, използвана заедно с Меча на истината, всъщност цели да бъде запазен животът. В известна степен Мечът на истината, дарбата на магьосника воин и силата на Орден са неразривно свързани.

Ричард научи за тези връзки от Първия магьосник Баракус — човекът, който преди хиляда години бе написал за него една книга: „Тайните на силата на магьосника воин“. Тя трябваше да му помогне в това изпитание. Тази книга бе все още скрита в Тамаранг, където Ричард бе пленен от Шеста. Както разбра, Зед се бе насочил натам, за да се опита да снее проклятието от него в свещените пещери. След като Ричард си възвърна дарбата, значи дядо му явно беше успял.

Сега, когато дарбата му се върна, Ричард си припомни всяка дума от „Книгата на преброените сенки“. Ничи беше убедена и успяла да убеди и Ричард, че книгата, която той знаеше наизуст, вероятно е била фалшиво копие, което не може да бъде използвано за отваряне на истинската кутия на Орден. От друга страна обаче, това познание вероятно е съдържало почти всички нужни елементи, но част от тях са били с нарушена последователност.

Поради тази причина Ричард каза наизуст пред нея цялата книга. Отбелязаха всички ключови елементи. Ако той се научеше да рисува всеки от тях, когато се сдобиеха с истинско копие на „Книгата на преброените сенки“, просто щеше да използва компонентите по правилния начин и в нужната подредба.

Оказа се, че Ричард е напреднал в познанията си доста повече, отколкото тя си мислеше — той вече разбираше много от участващите във всичко това основни елементи. Вече беше наясно с голям брой от заклинателните форми. Именно тях беше изрисувал върху телата на съотборниците си. Ричард с изненада откри как всичките му познания

се съчетават идеално в една по-голяма картина. Докато той чертаеше заклинателните форми, Ничи го учеше, че трябва да се научи да ги възприема като нещо напълно естествено. Тя беше незаменима като учител, защото разбираше не само колко много е научил Ричард за разнообразните си способности, но и как да ги използва. За разлика от всеки друг, тя разбираше как той си представя използването на магията. Даваше си сметка колко различно беше това от конвенционалното знание и ни най-малко не се притесняваше от начина, по който той гледаше на тези неща. Напротив — подходът му я въодушевяваше.

Тя се отнасяше с разбиране и към схващането му за творческите аспекти на самата магия, затова не се опитваше да го поправя, а само му даваше указания, за да го насърчи да действа сам. Не го затрупваше с излишна информация, а разчиташе на това, което той вече знаеше, и на тълкуванията му. Тъй като интуитивно усещаше какво е успял да научи сам, тя не губеше време в уроци, отнасящи се до това, което той вече бе разбрал, а му помагаше да обогатява информацията си с неща, които биха му били полезни.

Ничи се приближи до масата.

— Как се справяш?

— Вече не знам — прозя се Ричард. — Всичко в главата ми се обърка.

Тя кимна разсеяно, зачетена в поредната книга.

— Може би вътрешното ти аз просто започва да прави асоциации и връзки, да организира това, което прибавяш към знанията си.

— Може и така да е — въздъхна Ричард.

Ничи затвори книгата и я подхвърли в единия край на масата.

— Тук има някои полезни неща. Трябва да я прегледаш.

— Мисля, че в момента очите ми са доста уморени, за да продължавам да чета.

— Добре — рече тя и посочи към писалката, която стоеше в маситницата в единия край на масата. — Тогава рисувай. Трябва да можеш да нарисуваш елементите от книгата, която току що си прочел. Ако истинската „Книга на преброените сенки“ има подобни елементи, ще имаш предимство в играта.

Ричард понечи да спори с нея, да й каже, че се чувства прекалено уморен, но после се сети за Калан. Умората му тутакси изчезна. Освен

това се беше съгласил, че Ничи ще го учи, а той не само ще прави това, което тя му нарежда, но ще дава всичко от себе си.

Тази жена притежаваше изумителни познания, опит и способности. Дори Вирна го дръпна настрана и го посъветва да се вслушва внимателно в думите ѝ, защото в много отношения Ничи е поумна от всяка друга Сестра.

Ричард придърпа към себе си един лист и топна писалката в мастилото. Приведе се над масата и започна да рисува заклинателни форми от книгата, която стоеше разтворена наблизко.

Един голям проблем, който още не бяха разрешили, беше свързан с магьосническия пясък. Според „Книгата на преброените сенки“, която беше запомнил наизуст, когато настъпеше моментът, заклинателните форми, нужни за отварянето на истинската кутия на Орден, трябваше да бъдат нарисувани върху магьоснически пясък. Без него заклинанията нямаше да проработят.

Ничи вдигна глава от друга книга, която прелистваше.

— В тази има известна информация за Храма на ветровете.

Ричард вдигна очи.

— Така ли?

— Знаеш ли, това, което ме озадачава, е разказът ти за това как си прекосил света на мъртвите, за да стигнеш до Храма.

— Съжалявам, Ничи, но ти разказах всичко, което си спомням.

— Според тази книга и това, което ти си ми разказвал, Храмът на ветровете е бил изпратен в Отвъдния свят. Целта е била да бъде толкова отдалечен, че никой да не може да стигне до него.

— Обаче беше точно там, където трябваше да бъде, когато условията за това бяха налице. И аз влязох в него.

Тя кимна разсеяно, като продължаваше да чете и да се разхожда напред-назад. Накрая отново спря. Изглеждаше неспокойна.

— Въпреки това няма логика. Не е възможно да се отиде от тук до там през света на мъртвите. Това е все едно да прекосиш океан. Все едно да вървиш по брега и да стъпиш на остров, който е от другата страна на света, без да се налага да пътуваш по водата.

— Може би Храмът на ветровете всъщност не е чак толкова далеч в Подземния свят. Може пък островът да не е от другата страна на хоризонта, а съвсем близо до брега.

Ничи поклати глава.

— Не и според тази книга. Навсякъде се твърди, че за да бъде запазен Храмът, са го изпратили в Подземния свят.

— Господарю Рал — провикна се Кара от вратата.

Ричард отново се прозя.

— Какво има, Кара?

— С мен има едни хора, които трябва да те видят.

Въпреки че много се нуждаеше от почивка, Ричард не можеше да не ѝ обърне внимание. Трябваше да научи всичко, ако искаше да си върне Калан.

— Изглежда важно — добави Кара, щом видя, че той се колебае.

— Е, добре, нека влязат.

Кара въведе в стаята група от шест души, облечени в чисти бели роби. В библиотеката беше сумрачно и фигурите в бели роби засияха като добри духове. Спряха от другата страна на тежката махагонова маса. Ричард имаше чувството, че изпитват ужас от него.

— Тези хора са от персонала на криптата — представи ги Кара.

— От персонала на криптата ли?

— Да, Господарю Рал. Те се грижат за гробниците и прочие.

Ричард се вгледа отново в лицата им. Те извърнаха очи и се загледаха в пода, продължавайки да мълчат.

— Да, помня, че съм виждал някои от вас, когато се върнах и когато се сражавахме там, долу, с войниците на Императорския орден.

Не можеше да си представи ужасната бъркотия, която е трябвало да бъде почистена. Беше наредил телата на войниците от Ордена да бъдат хвърлени от платото. Имаха по-важни неща, за които да се безпокоят, отколкото да се грижат за труповете на убийци.

Хората закимаха.

— Какво искате да ми кажете?

Кара махна с ръка.

— Господарю Рал, те са неми.

Ричард посочи с писалката, която държеше в ръката си.

— Всичките ли?

Шестимата закимаха едновременно.

— Мрачният Рал е отрязал езиците на всички в криптата, за да не могат да говорят лоши неща за мъртвия му баща.

Ричард въздъхна, след като чу за това ужасно деяние.

— Съжалявам, че са постъпили толкова лошо с вас. Ако ще се почувствате по-добре, ще ви кажа, че споделям чувствата ви към този човек.

Кара се усмихна и погледна шестимата.

— Разказах им за вашата заслуга за смъртта му.

Шестимата леко се усмихнаха и отново закимаха.

— И така, за какво става дума? Можете ли да ми обясните по някакъв начин за какво се касае? — обърна се той към групата.

Един от тях протегна ръка и внимателно постави върху масата сгънатата чисто бяла кърпа и я побутна към Ричард.

Когато протегна ръка към нея, една капка мастило от писалката му капна върху белия плат.

— Съжалявам — смотолевы той и остави писалката настрана. Придърпа кърпата към себе си и вдигна очи към шестимата.

— И така, какво е това?

Когато те не направиха опит да обяснят, той погледна към Кара. Тя само сви рамене.

— Настояха да ви видят.

Един от тях даде знак с опрени една в друга длани като че ли бяха книга, която трябва да бъде отворена, а после повтори жеста.

— Искате да я отворя ли?

Шестимата закимаха.

Ричард внимателно започна да разгръща кърпата. Ничи, която стоеше наблизо, се наведе, за да наблюдава.

Когато Ричард отгърна и последната гънка, по средата се видя зрънце бял пясък. Той рязко вдигна глава.

— Откъде взехте това?

И шестимата посочиха надолу.

— Добри духове — прошепна Ничи.

— Какво? — попита Кара и се наведе напред, за да види самотното зрънце бял пясък в центъра на кърпата. — Какво е това?

Ричард погледна към Морещицата.

— Магьоснически пясък.

Тези хора работеха в криптата, така че явно го бяха намерили долу.

— Можете ли да ми покажете къде точно попаднахте на него?

Шестимата закимаха енергично с глави.

Ричард внимателно сгъна кърпата около песъчинката. Докато правеше това, забеляза, че там, където върху сгънатата кърпа бе капнало мастилото, при разгърнатото ѝ положение са се появили две идентични симетрични петна. Ричард ги загледа, замислен.

— Да тръгваме — каза накрая той и напъха кърпата в джоба си.
— Заведете ме.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

РИЧАРД ПРЕКРАЧИ ПРАГА НА ГРОБНИЦАТА на Панис Рал. Хората от криптата останаха да чакат отвън в коридора. Настояха Ричард първо да влезе вътре сам. В края на краищата това беше гробницата на дядо му. Тези хора живееха и умираха по правилата на непонятния протокол, наложен от предишния Господар Рал.

Но Ричард запазваше уважението си за онези, които го заслужават. Панис Рал беше тиран и завоевател. Той може би не беше успял да направи толкова много злини, колкото сина си, Мрачния Рал, но не, защото не беше опитвал.

По време на войната, започната от Панис Рал срещу съседните земи, именно Зед, в качеството си на Първ магьосник, се беше изправил срещу него и бе защитил своите, съумявайки да убие Панис Рал и да издигне границите, които доскоро ограждаха Д'Хара.

Ричард си спомни как малко след като Мрачният Рал отвори кутията на Орден и беше завладян от нейната сила, Зед получи информация, че криптата на Панис Рал се разтапя. Зед взе мерки да се ограничи процесът и да не обхване и останалата част на Двореца.

Оттогава насам преградата от бял камък, запечатала входа на гробницата, се беше разтопила и цялото помещение бе започнало да се руши. Стените се бяха разкривили, а плочите от розов гранит се бяха показали от леглата си. В коридора бяха зейнали пукнатини, породени от деформацията на стаята. Ако този процес не бъдеше спрял, имаше вероятност стените да продължат да се изкривяват и цялото помещение да рухне.

Ричард се огледа, изучавайки внимателно всеки детайл, докато прекосяваше залата. Светлината на петдесет и седем факли се отразяваше от инкрустирания със злато ковчег на дядо му, поставен върху пиедестал, и той сякаш плуваше над пода от бял мрамор. Не само върху ковчегата, но и навсякъде по гранитните стени на помещението имаше изписани думи.

— Мразя розовото — прошепна като че ли на себе си Ничи, докато оглеждаше гладките стени от розов гранит и сводестия таван.

— Имаш ли някаква представа защо стените се топят? — попита я Ричард, докато тя обикаляше бавно стаята и внимателно оглеждаше всичко.

— Точно това ме плаши — отвърна Ничи.

— Моля? — попита Ричард, докато четеше думите, издълбани нависоко Д'харански в гранитните стени.

— Вирна твърди, че след като съм пристигнала в Двореца, малко преди да бъда заловена, съм дошла тук с Ан. Казала съм й, че знам защо стените се топят.

Ричард я погледна през рамо.

— И защо се топят?

Ничи изглеждаше странно обърквана и разтревожена.

— Не знам. Не си спомням.

— Не си спомняш... какво?

— Защо съм идвала тук и защо стените се топят. Попитах Вирна дали не съм дала някакво обяснение — не си спомня.

Ричард прокара пръст по ковчегата на дядо си.

— Лавинен огън.

Ничи го изгледа още по-разтревожена.

— Наистина ли мислиш, че това е причината?

— Ти не си спомняш нищо, нали?

Тя поклати глава.

— Не. Дори не си спомням да съм казвала на Вирна, че знам причината за проблема, но по-лошото е, че не помня изобщо да съм знаела, че стените се топят. Как бих могла да забравя нещо толкова важно?

За момент Ричард се загледа в тревожните й сини очи.

— Мисля, че не би могла при нормални обстоятелства.

— Това може само да означава, че щетите от лавинния огън се разпространяват отвъд първоначалния обект на проклятието.

— Това е заради заразата — рече тихо Ричард.

— Ако е вярно, значи това, което става тук, е свързано с действията, които трябва да предприемем, за да обърнем процеса на разпространение на лавинния огън. Заразата в Хармониите изтрива паметта, за да се защити.

Това страховито предположение накара Ричард да се сепне. Обаче той разбираше, че в него има логика. Сега трябваше да се тревожи не само, че Джаганг може да е с една крачка пред него, но и за това как заразата на лавинния огън може да действа, за да се защити от унищожение.

— Трябва да обърнем процеса на лавинния огън — заключи Ричард. — Съвсем скоро ще забравим защо се налага това. Аз трябва да призова силата на Орден, за да се противопоставя на проклятието, преди да е станало твърде късно.

— Трябват ни кутиите на Орден, за да го сторим — напомни му тя.

— Джаганг има две от тях, онази вещица взе третата. Трябва да си ги върнем по някакъв начин.

— След като Шеста работи за Джаганг, като напада нашите войници в Стария свят, е логично да се предполага, че е склонна да му даде и третата кутия.

Ричард прокара пръст по някои от буквите върху ковчега на Панис Рал.

— Мисля, че имаш право. Въпрос на време е Джаганг да се сдобие с всичките три кутии, ако вече не ги е получил.

— Макар че и ние имаме нещо, от което те имат нужда — каза Ничи.

— Така ли? Какво е то?

— Градината на живота. Откакто преведох „Книгата на живота“, аз гледам на Градината на живота по друг начин. Книгата потвърди някои от заключенията, до които бях стигнала преди това, след като видях градината за последен път. Сега възприемам Градината на живота в контекста на магията на Орден. Проучих разположението на стаята, количеството светлина, ъглите според различни звездни карти и как слънцето и луната преминават през мястото. Анализирах също мястото в стаята, откъдето са били отправени заклинанията, свързани с Орден — тяхното конкретно местоположение спрямо другите елементи.

Ричард беше заинтригуван.

— Да не би да искаш да кажеш, че наистина смяташ, че Градината на живота е нужна за отварянето на кутиите?

— Да. Градината на живота е била създадена специално, за да осигури необходимия контрол при отварянето на кутиите.

— Тоест Джаганг трябва да влезе в градината, за да отвори точната кутия, така ли?

— Освен, ако не си построи съвсем същото помещение — сви рамене Ничи. — Което, разбира се, не е невъзможно, но е доста сложно.

— Но все пак би могъл да го направи.

— Ще му трябват оригиналните указания, от които са били изготвени плановете за Градината на живота. Ще има нужда от помощта на специални хора с различни умения. Тъй като няма да разполага с всичко необходимо, за да се справи сам, ще трябва да проучи лично самата Градина на живота, за да знае как да построи дубликат.

— Е, ако успее да дойде тук, за да я проучи, направо би могъл да я използва.

Ничи втренчено го изглежда.

— Точно така.

Ричард въздъхна, давайки си сметка колко е изостанал в преценката си за истинските мотиви на Джаганг.

— Нищо чудно, че той се интересуваше от отварянето на кутиите по-рано. Знаел е, че първо трябва да дойде тук. Превземането на Народния дворец е било част от по-висшата му цел. През цялото време е знаел какво трябва да направи.

— Така изглежда — съгласи се тя.

Бердин премина през разтопения отвор на гробницата.

— Ето я, Господарю Рал.

Ричард се обърна.

— Какво е това?

— Донесох тази книга — рече тя и я показа, все едно това обясняваше всичко. — Написана е на високо Д'харански. Когато преведох част от нея и разбрах за какво се отнася, Вирна ми каза веднага да ви я донеса.

— За какво се отнася? — попита Ричард Бердин.

— За народа на Джилиан. За предците ѝ от Каска.

— Заклинателите на сънища... — прошепна Ничи като на себе си, докато четеше.

— Моля? — попита Ричард и се намръщи.

— Ничи е права — каза Бердин. — В тази книга се говори как хората в Каска са могли да извършват заклинания, предизвикващи сънища. Вирна ми нареди да ви го кажа.

— Добре, благодаря.

— Е, аз трябва да се връщам. Има още някои книги, които трябва да се преведат. И не забравяйте — рече тя през рамо, докато се отдалечаваше, — по някое време трябва да ви кажа за нещата, които открих за вас преди... за Баракус.

Ричард кимна и се усмихна на Морещицата. Ничи пхна книгата под мишницата си.

— Благодаря, Бердин. Веднага щом свършим тук, ще я прегледаме.

Ричард погледна за момент след отдалечаващата се Бердин, а после посочи надписите по стените.

— Всичко това ми изглежда доста тревожно. Разбираш ли истинската същност на заклинанията, написани тук? Доста от елементите ми изглеждат смътно познати.

— Би трябвало — отвърна Ничи. Тя посочи към един от надписите върху по-далечната стена. — Погледни там. Това са инструкции от баща на син как да отиде в Отвъдния свят и да се завърне.

— Искаш да кажеш, че Панис Рал е искал да предаде тези заклинания на Мрачния Рал и затова са били издълбани върху стените на гробницата, така ли?

— Не — отвърна Ничи и поклати глава. — Мисля, че тези заклинания са били предавани в династията Рал от поколения, от баща на син. В известен смисъл те са вашето наследство.

Ричард беше изумен от тази мисъл.

— Според теб от колко време са? И защо ще се предават заклинания как се отива в Отвъдния свят?

— Подозирам, че са създадени по едно и също време с магията на Орден. — Тя го погледна с крайчеца на окото си. — Възможно е да се окажат нужни, за да може да се използва силата на Орден. Заличаването на спомените ни е свързано със Субстрактивната магия...

— А тя идва от Отвъдния свят — довърши изречението ѝ Ричард, осенен от внезапно прозрение. — Той се приближи към нея. — Да не би да искаш да кажеш, че за да се използва силата на Орден, се налага да се отиде в Отвъдния свят, защото нещата, заличени от Субстрактивната магия, могат да бъдат възстановени само там?

— Ако паметта трябва да бъде възстановена, ще трябва да има зърно, от което да покълне. Споменът, който имаш за нея, е твой, той не е липсващата памет на Калан, на Зед или на Кара. Най-важното в тяхната липсваща памет е това, което вече е напуснало този свят. То вече не съществува. Нито тук, нито където и да било.

Ричард дори не можа да примигне.

— И това зърно на паметта, което липсва в съзнанието на жертвите на лавинния огън, е било отнето чрез Субстрактивната магия, така че, ако то изобщо съществува, го има само в Подземния свят.

Ничи посочи надписите на високо Д'харански, издълбани в гранитните стени и върху ковчега.

— В „Книгата на живота“, която Мрачният Рал е трябвало да прочете, за да пусне в действие кутиите на Орден, се казва, че част от процеса за призоваването на Орден е да се отиде в Подземния свят.

— Но каква точно памет е възстановил Мрачният Рал, когато е пътувал до там?

— Призоваването на Орден изисква предварително посочени стъпки. Отиването в Подземния свят е една от тях. — Тя посочи към стените. — Това са стъпките.

— Но тук се казва само, че е нужно да се отиде в Подземния свят. Защо не посочват каква е целта на пътуването до там?

— Целта на пътуването е да се възстанови зърното на паметта, но Орден не знае какво е необходимо или кой ще бъде обектът на лавинния огън, затова се казва само, че стъпката трябва да бъде предприета. Не се казва какво трябва да бъде направено там. Това е просто средство за човека, който се опитва да спре лавинния огън. От него зависи да направи необходимото, когато се отпрати на това пътуване.

Бердин първа ми показа „Книгата на живота“. Тя лично е виждала Мрачния Рал да я използва и знаеше къде се намира. Той е отишъл в Отвъдния свят. Тези надписи тук са част от формулата за извикване на заклинанията, нужни, за да се направи това.

— Но Мрачният Рал не се е опитвал да възстанови спомени, загубени вследствие на лавинния огън.

Ничи сви рамене.

— Не, той е използвал Орден, за да сдобие със сила за себе си. Сам е трябвало да реши какво ще направи, когато стигне там. Вероятно не е разбирал истинската цел на пътуването си в Подземния свят. Може би е гледал на него като на сложен ритуал.

— Но как бих могъл да направя подобно нещо? — възкликна Ричард.

— Няма да можеш сам. Нужен ти е водач. Не обикновен водач, а такъв, който човекът, отправил се на това пътуване, трябва да спечели и който му е абсолютно верен, до смърт, ако се наложи.

— Добър дух, на когото мога да имам пълно доверие.

Тя кимна и посочи едно място от надписите.

— Погледни тук. Това е заклинание за призоваване на водач от Подземния свят да дойде и да те отведе там, където трябва да отидеш.

Ричард почувства как му призлява при самата мисъл за това. Посочи едно от местата, изписани на високо Д'харански, после видя друг надпис на друга стена.

— Погледни там. За тези заклинания е нужен магьоснически пясък.

— Да, така е. Може би е време да попитаме хората от криптата къде са намерили зрънцето, което държиш в джоба си.

Увлечен във вихъра на случващото се, Ричард почти беше забравил първоначалната причина, довела ги в гробницата.

Той даде знак на Кара да доведе шестимата служители от криптата. Ричард изчака групата да се събере. Всички го гледаха в очакване.

— Всички вие ми направихте голяма услуга, като намерихте това зрънце пясък. Благодаря ви, че сте били толкова наблюдателни.

По начина, по който доволно се усмихнаха, Ричард предположи, че досега никой Господар Рал не им е благодарил така.

Той постави внимателно ръка върху рамото на единствената жена сред тях.

— Можеш ли да ми покажеш къде намерихте зрънцето пясък, което ми донесохте?

Тя погледна към другите, а после коленичи пред златния ковчег по средата на стаята. Посочи пода при единия ъгъл на ковчега и повика с пръст Ричард да се приближи.

Той коленичи до нея и надникна под ковчега. Жената посочи нагоре към един ъгъл от дъното на ковчега, в който имаше процеп.

Ричард почука с опакото на ръката си по посоченото място и оттам се посипа пясък. Малките зрънца заподскачаха по пода от бял мрамор.

Ричард рязко се изправи и погледна стреснато Ничи.

— Донеси ми брадвата си — обърна се той към един от стражите, който охраняваше коридора пред стаята.

Човекът бързо показа главата си през разтопения отвор и дотича да изпълни нареждането. Ричард пъкна острия като бръснач край в тесния процеп между капака и останалата част на ковчега. Натисна и напъна дръжката. Капакът леко се повдигна. С помощта на Ничи и останалите повдигнаха плочата и я оставиха настрана.

Ковчегът беше пълен до горе с магьоснически пясък.

Ричард остана за момент загледан в него. Светлината на факлите се отразяваше в пясчинките, които заблестяха.

В пясъка беше заровено тялото на дядото на Ричард — Панис Рал.

— Сега знам защо това място се разтапя — каза Ничи. — Това е реакция на Субстрактивната магия, която е била използвана за отварянето на една от кутиите на Орден в Градината на живота. — С връхчето на пръста си Ничи внимателно бутна няколко разпилени зрънца пясък обратно в ковчега. — Това е било най-безопасното място, което Мрачният Рал е могъл да намери, за да запази магьосническия пясък, в случай че му потрябва още. Умрял е, преди да се възползва от това количество. Но пясъкът все още е горещ от реакцията на Субстрактивната магия. Затова стаята е започнала да се разтапя. Просто мястото не е подходящо да бъде съхранявана тази субстанция.

— Не ми казвай, че Градината на живота е била построена специално за съхранението на такива неща.

Ничи примигва учудена като че ли беше казал, че водата е мокра.

— Разбира се, че е така.

— В такъв случай трябва да занесем пясъка в Градината на живота.

Ничи кимна.

— Вирна и Сестрите ще се погрижат. — Ничи го стисна за ръката.

— Сега, след като разполагаме с магьоснически пясък, върху който да рисуваме заклинанията, трябва да се върнем към нашите занимания. Подозирам, че не ни е останало много време.

— Нямам нищо против. Да вървим.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— НЕ ЧУВСТВАМ НИЩО — каза Ричард.

Седнал с кръстосани крака върху парче бял камък в центъра на кръг от стъкло, който опасваше магьосническия пясък, той погледна Ничи, която стоеше зад него, скръстила ръце, и го наблюдаваше как рисува заклинанията.

— Не е нужно да чувстваш нещо. Ти правиш заклинания, не е някакъв чувствен акт.

— О, пък аз си мислех, че... Не знам.

— Че ще ти се завие свят ли?

— Не. Мислех, че ще почувствам някаква връзка с дарбата ми, някакво нервна възбуда, знам ли.

Сините ѝ очи бавно огледаха последните компоненти.

— Някои хора обичат да прибавят емоционални елементи, когато рисуват заклинателни форми, защото им харесва да усещат как сърцето им започва да бие по-бързо, как стомахът им се свива или по кожата им полазват тръпки... нещо такова... обаче това не е задължително. Мислят си, че трябва да стенат и да им се вие свят, когато правят такива неща.

Тя го погледна, повдигайки закачливо едната си вежда.

— Ако искаш, мога да ти покажа как. Това може да разнообрази малко дългата нощ.

Ричард разбираше, че се опитва да го научи на нещо, свързано със същността на това, което той върши, като го накара да се почувства глупаво, че с остатъците от предразсъдъците си пречи на желанието ѝ да му внуши, че това е една прецизна методология. Зед използваше същия подход, когато искаше да му предаде урок, който той трябваше трайно да запомни и да не го забрави, както се случваше често при недостатъчна концентрация от негова страна.

— Някои хора искат да са голи през цялото време, докато рисуват заклинания — добави тя.

— Не, благодаря — каза Ричард и се прокашля. — Мисля да мина без стенания, ускорен пулс, тръпки по кожата и прочие.

— Независимо дали чувстваш нещо или не, дарбата ти дава своя принос, затова което е важно. Заклинателните форми правят нужното, стига да ги захранваш с точните елементи в правилната последователност и в подходящия момент. Но ти не се безпокой, ще има и неща, които ще трябва да рисуваш гол — добави тя.

Ричард знаеше за тези заклинателни форми. Не искаше да мисли за тях повече, отколкото беше необходимо.

Ничи килна глава на една страна, докато наблюдаваше критично движенията му.

— Прилича малко като месенето на хляб. Ако прибавиш нужните съставки в подходящия момент, тестото се получава.

Ричард продължи да прокарва пръст през магьосническия пясък.

— Сигурно е като месенето на хляб. С тази разлика, че ако сбъркаш, това може да те убие.

Ничи успя да събере информация за някои от нужните елементи, които той рисуваше, от книгата, донесена им от Бердин. На места описанията бяха схематични и недовършени, така че опитът и познанията на Ничи се оказаха безценни, защото тя успя да извлече липсващите части само от текста. Така постепенно събраха всички парченца от мозайката.

Ричард се безпокоеше, че в книгата може да не е показано всичко, което процесът изисква, и че намесата на Ничи може да се окаже погрешна. Обаче тя го увери, че има много други неща, за които да се безпокоят, но това не е сред тях.

За Ричард то беше и практическо изпитание, възможност да използва нещата, които беше изучавал ден и нощ преди предстоящото предизвикателство, което щеше да го отведе в света на мъртвите. Те не разполагаха с кутиите, но имаше предварителни процедури, които можеха да бъдат извършени и без тях. Това бяха опасни и високорискови действия, но Ричард бе длъжен да ги направи. Ако искаше да си върне Калан и да осъществи останалите си намерения, трябваше да измине целия път, колкото и труден и опасен да му се струваше.

Добре, че неговият задочен учител, Първият магьосник Баракус, беше оставил подробни указания. Сега, когато Ричард възвърна

дарбата си, трябваше да се сдобие и с книгата, завещана му от Баракус.

Книгата заедно с всички атрибути на магьосника воин, голяма част, от които също бяха принадлежали на Баракус, бяха скрити в Тамаранг, недалеч от Необятната пустош. За нещастие тъкмо там Ричард се видя за последен път с Шеста, малко преди командир Карг да го залови и да го отведе в лагера на Императорския орден.

Докато рисуваше внимателно заклинателните форми, Ричард с нетърпение очакваше императорът да започне да страда от безсъние, да се чувства напрегнат и разсеян. Ричард чу рязко грачене през стъклото над тях. Вдигна глава и видя гарвана на Джилиан, Локи, кацнал върху перваза, да ги наблюдава. Високо в небето птицата беше следвала отколешната си приятелка през цялото ѝ пленничество, хранейки се с изобилието от отпадъци из лагера.

Джалиан през цялото време усещаше присъствието на Локи, но си нищо не показва, защото се страхуваше да не би стражите на Джаганг да го прострелят. Локи от своя страна бе достатъчно предпазлив и изчезваше веднага щом някой го забележеше. Джилиан каза, че няколко пъти, когато излизала от палатката на Джаганг, виждала гарвана високо в небето да прави акробатически номера, за да привлече вниманието ѝ.

Обаче като пленница на Джаганг тя не се развеселяваше от лудориите му. Живееше в състояние на постоянен ужас.

По ъглите на обработеното с олово стъкло започнаха да се събират снежинки. На фона на нощното небе черната птица беше почти невидима. Очертаваха се само човката и очите ѝ, отразяващи светлината на факлите. Приличаше на призрак, втренчен в тях.

— Готова ли си? — попита Ричард, докато внимателно прокарваше черта върху магьосническия пясък.

Джалиан енергично закива. Цял живот беше чакала този момент.

Седнала по средата на мястото, разчистено за нея върху магьосническия пясък, с нарисувани около нея заклинателни форми, тя имаше тържествен вид. Знаеше, че именно това е задачата, за която дядо ѝ я беше избрал и обучил. Тя беше жрица на костите, която трябваше да извършва заклинания, предизвикващи сънища, за да защитава своя народ.

Наредените в кръг факли съскаха. Пламъците бавно се поклащаха. Черната ивица, нарисувана върху лицето на Джилиан,

която минаваше през очите ѝ с цвят на мед, трябваше да я пази от зли духове.

Като жрица на костите сега тя служеше на Ричард. Той, Господарят Рал, беше определен да ѝ помогне за заклинанията, предизвикващи сънища. Това беше стара връзка между техните народи, целяща взаимната им защита. Точно тези заклинания обаче нямаше да предизвикват точно сънища.

Те щяха да извикват кошмари.

Народът на Джилиан беше от Каска. Тя беше обучена за ясновидка, т.е. човек, уважаван за знанията му, отнасящи се до древните времена и наследството на народа ѝ. Дядо ѝ, също ясновидец, ѝ беше предал тези древни знания. Един ден това наследство щеше да се предаде на Джилиан.

Нейните прадеди, един кротък народ, потърсил спасение от конфликтите в Необятната пустош, правили заклинания, предизвикващи сънища, за да се предпазват от бедни. По време на Голямата война се провалили и били разбити.

Ричард и Ничи бяха слушали внимателно всичко, което Джилиан знаеше за онези стари времена. С тяхна помощ, с книгата и собствените си познания Ричард успя да разбере какво е станало.

Повечето от предците на Джилиан били избити, но неколцина били пленени и предадени на магьосниците от Стария свят, които искали да се сдобият с уникалната им дарба. Тези хора били използвани от магьосниците като суров материал за създаване на хора оръжия.

Сега Джаганг беше единственият останал жив пътешественик по сънищата — живата връзка с Голямата война отпреди три хиляди години, войната, която се беше завърнала. Сега Джилиан, като жрица на костите, можеше отново да изпълнява своето древно призвание да извиква сънища... по-точно кошмари.

— Кошмарите появиха ли се в главата ти? — попита тихо той.

Джилиан отвори очите си с цвят на мед и погледна през нарисуваната върху тях тъмна лента.

— Да, татко Рал. Никога не съм имала кошмари, преди тези жестоки хора от Стария свят да се завърнат. Имах само сънища. Не знаех какво представляват кошмарите. — Тя преглътна. — Сега знам.

— Някой ден, Джилиан — каза Ричард, като се наведе и нарисува пред нея ярка звезда, — се надявам да забравиш кошмарите, но засега искам да ги държиш непрекъснато в мислите си.

— Обещавам, Господарю Рал. Но аз съм още дете. Сигурен ли си, че мога да изпратя кошмари на всичките тези мъже?

Ричард се вгледа в очите ѝ.

— Тяхната мисия е да унищожат всичко, което ти е скъпо. Мисли за кошмарите и Локи ще ги пренесе до мъжете в онзи лагер... Аз ще се погрижа за това.

Ничи клекна до Ричард.

— Джилиан, недей да мислиш колко мъже има там, долу. Честна дума, това няма значение. Там, където отиде Локи, ще отнесе твоите сънища. Когато прелети над лагера, кошмарите ще заваят от черните му криле като леден дъжд. Той може да не засегне всички мъже, но това няма значение. Ще засегне достатъчно.

Ничи посочи към заклинанията пред момичето.

— Тези заклинания са твоята сила. Те ще свършат работа и онези мъже ще сънуват все нови и нови кошмари..., а не ти. Твоята единствена задача е да мислиш за кошмарите. Виждаш ли това заклинание? — Ничи посочи една фигура. — То непрекъснато ще възпроизвежда твоя кошмар.

— Обаче ми се струва, че това ще изисква повече усилия, отколкото съм в състояние да направя.

Ричард ѝ се усмихна насърчително, протегна ръка и я постави върху рамото на Джилиан.

— Забрави ли, че аз съм този, който ще ти помогне да извикваш кошмарите? Ти само трябва да мислиш за тях, а аз ще ги изпращам там, където трябва. Твоите мисли и моята сила ще свършат тази работа.

— Разбира се, че ще мога да мисля за кошмарите — каза тя и леко се усмихна. — А и съм сигурна, че ти си достатъчно силен, Господарю Рал. Вярвам във всяка дума, която ми казахте вие двамата. Сега разбирам защо сте ми били нужни, за да извикам сънища. Тъкмо затова жрицата на костите трябваше да чака да се завърнете при нас.

Ричард я потупа по рамото.

— Другото, което трябва да запомниш, е, че след като Локи закръжи над лагера, трябва да го изпратиш да кацне върху шатрата на

Джаганг. Искаме да изпратим кошмари на колкото е възможно повече мъже, но Джаганг е главният обект. Затова когато ти прошепна, че е време Локи да кацне, мисли за Джаганг в шатрата му. Това заклинание ще изпрати Локи право в целта. Когато ти дам знак, единственото, което трябва да направиш, е да си спомниш Джаганг. И Локи ще влезе в шатрата му.

Джилиан кимна.

— Помня тази ужасна шатра. — Очите ѝ плувнаха в сълзи и тя се обърна към Ничи. — Знам много добре кошмара, който се разигра там.

Локи изграчи и изпляска с криле, готов да пренесе товара с кошмарите.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

ДЖЕНСЪН ПОДСКОЧИ, когато мускулестият войник изви ръката ѝ и я блъсна през отвора на шатрата. Препъна се, но се задържа. След продължителната езда през облечения в ярка слънчева светлина лагер ѝ беше трудно да приспособи зрението си към мрачната обстановка във вътрешността на императорските покои. Присви очи, докато свикне с тъмнината. От двете си страни различни силуетите на едри пазачи.

Дженсън, дочула шум зад гърба си, се обърна и видя войниците да тикат през отвора Ансън, Оуен и Мерилий, жената на Оуен, все едно са подкарали добитък на заколение. Почти през целия път ги бяха държали с превръзка на очите и парцал в устата, за да не създават проблеми. Сърцето на Дженсън се сви, като видя приятелите си в лапите на злонамерените войници от Ордена. Имаше чувството, че изживява отново един и същи кошмар.

В дъното на помещението различни силуета на Джаганг, който се хранеше, седнал на стол пред масивна маса. В двата края на плота бяха наредени десетки свещи и тази част на шатрата приличаше на олтар. Зад императора чакаха в готовност редица роби. На масата имаше изобилие от храна, достатъчна за цял банкет. Джаганг предпочиташе да се храни сам.

Черните очи на императора се впиха в Дженсън, сякаш тя беше дивеч, който се канеше да обезглави, изкорми и оцави за пищна гощавка. Вдигна ръка, пръстите му лъщяха от мазнина. Направи ѝ знак да се приближи. Огромните му пръстени, както и дебелите вериги със скъпоценни камъни на врата му, блестяха на светлината на свещите.

Следвана плътно от Ансън, Оуен и Мерилий, Дженсън мина по мекия килим и застана пред трапезата на императора. Пред погледа ѝ се разкриха плата с шунка, дивеч, говеждо и всякакви сосове. Имаше ядки и плодове, както и различни сирена.

Погледът му не се откъсваше от нея, докато пръстите му разкъсваха някакъв дребен дивеч. В другата си ръка стискаше златен

потир. Отхапа огромна хапка, прокара я с червено вино от потира. Тя разбра, че пие червено вино, защото от краищата на устните му покапа гъста тъмна течност, която обагри брадата му и белия елек от агнешка кожа.

— Виж ти, виж... — започна той, докато оставяше чашата на масата. — И това ако не е сестричката на Ричард Рал.

При предишното си посещение край масата на императора Дженсън беше със Себастиан, Тогава бяха негови гости. И тя не разбра, че Джаганг я използва. Оттогава насам доста порасна.

— Гладна ли си, скъпа?

Умираше от глад.

— Не — излъга.

Джаганг се усмихна.

— Не е нужно да съм пътешественик по сънищата, за да разбера, че ме лъжеш.

Дженсън подскочи, когато масивната лапа на мъжа се стовари върху плота. Потрепериха подноси. Бутилки изпопадаха. Чаши се разляха. Тримата зад Дженсън ахнаха.

Джаганг скочи на крака.

— Не обичам да ме лъжат!

Внезапният му пристъп на ярост изпълни Дженсън със страх. Вените изпъкнаха по челото му. Цялото му лице пламна. Мина ѝ мисълта, че ще я остави на място.

Преди яростта му да намери съсъд, в който да се излее, в шатрата проблесна светлина. През отвора се вмъкнаха две жени. Миг по-късно сумракът се върна.

Джаганг съсредоточи вниманието си върху тях.

— Улиция, Армина, новини за Ничи?

Двете, очевидно изненадани от въпроса, се спогледаха.

— Отговори ми, Улиция! Не съм в настроение за игрички!

— Не, Ваше сиятелство, никой не е чувал нищо за Ничи. — Жената се прокашля. — Ако мога да попитам, Ваше сиятелство, имате ли причина да смятате, че може да е жива?

Джаганг се успокои видимо.

— Да. — Отпусна се на изкусно гравирания стол. — Сънувах я.

— Но връзката с Рада'Хан угасна. Няма начин да се е измъкнала без чужда помощ. Може би са били просто обикновени сънища.

— Жива е!

Сестра Улиция сведе глава.

— Разбира се, Ваше сиятелство. Вие разбирате повече от тези неща.

Той разтърка челото си с пръсти.

— Напоследък не спя добре. Взе да ми доява да вися в тая мизерия и да чакам да издигнат платформата. Отдавна трябваше да играе камшикът. Предполагах, че екзекуциите след бунта ще ги мотивират да си вършат работата по-добре. В крайна сметка нали го правим за каузата. Може би, ако изхвърля неколцина от най-бавните работници от рампата, останалите ще се забързат.

— Все пак, Ваше сиятелство — додаде Улиция и пристъпи напред, явно нетърпелива да отклони вниманието му от мрачните и агресивни мисли. — Има нещо, което може да ви обнадежди много относно напредъка ни.

Той вдигна рязко глава, после взе потира от масата и отпи продължително. Върна чашата на мястото ѝ и грабна огромно парче шунка от подноса вдясно от него.

След като отхапа солидно, посочи към Сестрите.

— Е, слушам ви.

— Заедно с Дженсън са докарали нови книги. Особено една от тях е... Ваше сиятелство, най-добре да се уверите сам.

Джаганг пак изгуби търпение. Завъртя ръка. Двете жени тутакси се спуснаха към него. Армина извади книгата, която Дженсън си спомняше от тайната стаичка под гробницата.

— „Книгата на преброените сенки“ — додаде Сестрата.

Джаганг изгледа последователно двете жени, после подаде ръцете си встрани. Един от робите мигом се спусна да ги почисти с кърпа. Джаганг направи знак с глава към масата и други роби се заеха да раздигат посудата. След като разчистиха място, една млада жена с оскъдно облекло се завтече да забърше дървения плот.

Докато Джаганг бършеше ръцете си, Сестра Армина постави книгата пред него. Плесна робинята през ръцете и се съсредоточи върху книгата. Наведе се напред и разгърна корицата, зачитайки се в съдържанието.

— Е, какво ще кажете? — попита той. — Истинско копие ли е?

— Не е копие, Ваше сиятелство.

Той вдигна глава и ги изгледа изпод вежди.

— Как така?

— Това е оригиналът, Ваше сиятелство.

Джаганг примигва, не вярвайки на ушите си. Облегна се назад, зяпнал жените.

— Оригиналът ли?

Улиция пристъпи напред. Протегна се през масата и отгърна на първата страница.

— Вижте ето тук, Ваше сиятелство — посочи тя. — Това е знакът на автора. Неговият печат, защитен със заклинание, удостоверяващо, че става въпрос за оригинала.

— И какво от това? Може печатът да е фалшив.

Улиция поклати глава.

— Не, Ваше сиятелство. Не става така. Когато Пророкът записва пророчествата си в книга, той поставя своя знак на титулната страница, преди текста, за да удостовери, че това е оригиналът, че това е негово дело, а не копие.

Разполагате с много книги с пророчества, Ваше сиятелство, но с малки изключения всичките са преписи. Повечето изобщо нямат печат. Понякога преписвачът поставя своя маркер, за да е ясно, че преписът е извършен от него, че е легитимен. Но печатът на преписвача няма нищо общо с този. Това е уникален знак, който не се поставя на препис — само на оригинал.

Това е маркер, оставен под формата на заклинание. Той удостоверява оригинала. Държете в ръцете си оригиналната „Книга на преброените сенки“. — Тя я затвори. — Виждате ли, тук пише „Сенки“, а не „Сянка“. Ето го и знака на автора. Намерихме я скрита зад щитове и бариери. Това е оригиналът.

— А другите?

— Никоя от тях няма такъв печат. Никоя от трите не е отбелязана дори със знака на преписвана. Няма никакви означения. Те са най-обикновени преписи. А това е оригиналът.

Джаганг, опрял се с длан върху масата, забарабани с пръсти.

— Продължавам да не разбирам какво пречи да е нелегитимно копие. Ако някой е направил препис и е искал да изглежда като истински, може да е сложил заблуждаващ знак.

— Може би е възможно да се направи, но има редица белези, които показват, че в случая не става въпрос за фалшификат. Има множество тестове за проверка на автентичността на знака. В крайна сметка нали затова той се прави под формата на заклинание — за да се изпробва. Направихме някои тестове и резултатите показват, че не е фалшификат. Все пак, за да сме сигурни, можем да изпратим още някои верификационни мрежи.

Сестра Армина вдигна ръка към книгата.

— Има и друго, Ваше сиятелство, в началото, дето се казва, че истинността трябва да се провери от Изповедник.

Улиция се размърда припряно. Явно двете се бяха карали по този въпрос. Стрелна Армина с убийствен поглед, след което съсредоточи вниманието си обратно върху императора.

— В книгата пише, че Изповедникът е от ключово значение за проверката на копието, Ваше сиятелство, не на оригинала. Тоест не можем да й имаме доверие при проверка на оригинала — не й е това предназначението. Печатът на автора е доказателство, наша задача е да проведем допълнителни тестове. Убеден съм, че те ще потвърдят това, което вече знаем.

Джаганг продължи да трополи по масата с пръсти.

— Къде я намерихте?

— В Бандакар, Ваше сиятелство — отвърна Улиция.

— Значи излиза, че през цялото време е била отвъд бариерата?

— Да, Ваше сиятелство — отвърна тя с нескрито въодушевление.

— Това само по себе си е доказателство, че ръкописът е оригинал.

— Защо?

— Защото след като оригиналът се разпознава по знака, къде би могъл да бъде скрит?

— Зад бариери, издигнати с помощта на магия — отвърна той замислено.

— Ваше сиятелство, това е оригиналната „Книга на преброените сенки“. Убедена съм.

Той я изгледа с черните си очи.

— Готова ли си да заложиш живота си?

— Да, Ваше сиятелство — отвърна без колебание Сестра Улиция.

Дженсън се събуди внезапно от странен звук. Тъй като беше заспала мъртвешки, шумът ѝ се стори като оглушително боботене. В първия миг си помисли, че Джаганг пак сънува кошмари, но звукът идваше отвън и бе последван от суматоха. Чуха се изплашени гласове, някой викаше на другарите си да разчистят пътя. Дрънчеше метал, все едно копия се удряха в ризници. Боботенето сякаш приближаваше, гласовете не стихваха.

Дженсън видя пазачите край входа на шатрата да надничат през отвора. Беше я страх да мръдне от мястото си на пода. Джаганг ѝ каза да стои там. Какъвто беше избухлив, не искаше да му дава основания да се ядосва.

Ансън я изгледа въпросително. Дженсън сви рамене. Оуен стисна Мерилий за ръката. Тримата явно бяха изплашени. Дженсън също.

Джаганг се измъкна от леглото, закопчавайки панталоните си. Изглеждаше скапан. Дженсън знаеше, че кошмарите не го оставят да си отпочине.

Той тъкмо се канеше да каже нещо, когато отворът на шатрата зейна. Вътре нахлу адски шум.

През прага прекрачи кльощава жена. В суматохата тя се движеше с хладната увереност на змия.

Само при вида ѝ на Дженсън ѝ се прииска да потъне вдън земя.

Бледите очи на жената огледаха четиримата на пода, после се плъзнаха към императора. На пазачите не обърна никакво внимание. Прозрачната ѝ кожа контрастираше с черната ѝ рокля.

— Шеста! — извика Джаганг. — Какво правиш тук посред нощ?

— По твое желание!

Джаганг я изгледа убийствено.

— Е, казвай?

— Искаше да ти донеса нещо.

Вдигна предмет, който досега беше крила под мишницата си. Дженсън не го бе забелязала, защото беше толкова черен, че беше почти невъзможно да го различиш в сумрака, камо ли на фона на черната рокля.

Докато гледаше предмета, настроението му започна да се повдига.

Очите на Джаганг бяха черни. Роклята на Шеста беше черна. Безлунната нощ в пещера сред гъста гора е черна. Но нищо не можеше да се сравнява с черното на предмета, който стискаше жената. Дженсън никога не бе виждала такова всепоглъщащо черно. Хрумна ѝ, че навярно, когато човек умре, го обгръща подобна черна завеса. Джаганг гледаше с изпълнени с наслада очи, на лицето му се плъзна усмивка.

— Третата кутия... — Шеста не сподели внезапния прилив на добро настроение. — Спазих уговорката ни.

— Да, така е — потвърди Джаганг и пое кутията в ръце. След малко я остави върху един сандък. — А другите неща?

— Опожарих войските им и ги разпръснах. Убих всеки патрул, когото срещнах. Обиколих пътищата за продоволствени кервани и гарантирах безпрепятственото им преминаване.

— Да, вече пристигат.

— Би било далеч по-добре да сложим край на това веднъж завинаги — рече жената. — Успя ли да намериш истински препис на „Книгата на преброените сенки“?

— Не — ухили се той. — Но мисля, че намерих оригинала. Тя го изгледа продължително, сякаш да претегли истината в думите му. А може би да прецени дали не е пиан.

— Смяташ, че си намерил оригинала? — На тънките ѝ устни се появи хладна усмивка. — Защо просто не използваш Изповедника си?

— Появиха се... някои проблеми. Успя да избяга.

Каквото и да си мислеше Шеста, по лицето ѝ не пролича нищо.

— Е, тя така или иначе не върши много работа.

Лицето на Джаганг помръкна.

— Върши или не, имам планове за нея. Дали не би могла да я намериш и да я доведеш обратно при мен? Ще останеш удовлетворена.

— Щом искаш — сви рамене Шеста. — Покажи ми книгата.

Джаганг отиде до скрина и издърпа едно чекмедже. Взе книгата и ѝ я подаде. Шеста я пое между дланите си и дълго я държа така.

— Нека видя и другите.

Джаганг отвори друго чекмедже и донесе още три книги, всичките един и същи формат. Постави ги една до друга на мраморна масичка и запали до тях газеник.

Шеста се приближи, скръстила ръце, като оглеждаше и трите книги едновременно. Отпусна дългите си, тънки пръсти върху едната. Ръката ѝ потърси втората книга, накрая и третата.

Посочи книгите на масата.

— Тези трите са от по-късно. — Извади четвъртата изпод мишницата си, където я бе сложила, и я размаха пред него. — Тази е първа.

— Първа, тоест оригинал. Сигурна ли си?

— Не говоря празни приказки. Ако това беше фалшиво копие и заради него Сестрата отвори грешната кутия, ще загубя всичко, което съм планирала и за което съм работила. Възможно е дори да платя с живота си.

— Пак не отговори на въпроса ми.

— Аз съм вещица — сви рамене тя. — Имам си дарби. Книгата е оригиналът. Използвай го. Отвори правилната кутия и кошмарите ти ще свършат.

Джаганг остана загледан за миг с нещастен вид при споменаването на кошмарите му, но накрая все пак се усмихна.

— Доведи ми Изповедника.

Шеста се усмихна зловещо.

— Пригответи всичко, направи заклинанията и ще ти доведе Изповедника на тържеството.

Джаганг кимна.

— Сестра Улиция казва, че трябва да отидем в Градината на живота.

— Макар да не е единственият начин, това би гарантирало успех. Слушай какво ти казва Сестрата.

— Така и правя. След като тя ще отвори кутията, като аз, разбира се, ще съм в съзнанието ѝ, всеки погрешен ход би бил смъртоносен. Ако Пазителят я пипне, не я чака благоприятна съдба. Предполагам, че затова предпочита да го направи в Градината на живота вместо тук.

Шеста впи пронизващия си поглед в Дженсън.

— Използвай я. Тя е сестра на Ричард Рал. Малко по малко всичко се обръща срещу него. Вкарването ѝ в схемата ще помогне.

Джаганг насочи черните си очи към Дженсън.

— Защо мислиш съм я довел?

— Реших, че си откъщаваш — сви рамене Шеста.

— Искам да сложа край на съпротивата срещу Ордена. Ако исках да си отмъстя чрез нея, вече да е в палатките за изтезания, удавена в собствените си кръсъци. Тя ще е по-полезна за Ордена по други начини. Целта ми е Братството най-сетне да застане начело на човечеството.

— Без моя дял от него — прекъсна го Шеста с убийствен блясък в очите.

Джаганг се усмихна снизходително.

— Ти не си лакома, Шеста. Желанието ти е доста скромно. Можеш да правиш с малката частица от света, каквото си пожелаеш, разбира се, под контрола на Ордена.

— Разбира се.

— Ако животът на сестра му не го трогне, можеш да споменеш и моето име. Кажи му, че с удоволствие ще пусна огъня да го залее.

Джаганг явно се оживи от идеята.

— Добра идея. Оказа се надежден партньор, Шеста.

— Кралица Шеста, ако нямаш против.

Джаганг сви рамене.

— Ни най-малко. Доволен съм да ти дам полагащото ти се, кралице Шеста.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

СЕДНАЛА В МРАКА, облежната на стената, Рейчъл чу шум пред вратата на килията и вдигна глава. Понадигна се, наострила уши. Стори ѝ се, че чува далечни стъпки. Отпусна се обратно и опря гръб о студената стена. Сигурно е Шеста, идваше да я вземе и да я заведе в пещерата, та да продължат с ужасните рисунки, предназначени да предизвикват болка. В каменната килия без никакви мебели нямаше къде да се скрие.

Рейчъл не знаеше какво ще прави, когато Шеста я принуди да рисува ужасни неща, с които да наранява хората. Не искаше да го прави, не искаше да причинява болка на невинни хора, но знаеше, че вещицата си има начини да я накара. Рейчъл се страхуваше от Шеста, знаеше, че може да пострада.

Нямаше по-ужасно чувство на света от това да си сам с човек, който иска да те нарани, а ти да си наясно, че не можеш да му попречиш по никакъв начин.

Очите ѝ се насълзиха само при мисълта какво би могла да ѝ стори Шеста. Изтри сълзите си и се опита да измисли нещо, каквото и да е, за да облекчи положението си.

Мина доста време, откакто Шеста беше при нея за последно. Всъщност изобщо не беше ясно дали това е Шеста, може пък някой от тъмничарите да ѝ носи храна. Двама-трима от тях ѝ бяха познати още от времето на кралица Милена. Рейчъл не им знаеше имената, но си спомняше, че ги е виждала преди.

Повечето обаче не познаваше. Бяха войници от Императорския орден. Старите тъмничари никога не се бяха държали с нея грубо нарочно, но тези новите бяха друга работа. Приличаха на диваци. При всеки техен поглед тя знаеше точно какви ужасни неща си представят, че ще ѝ причинят. Тези грубияни не се страхуваха от никого... освен може би от Шеста. Гледаха да не ѝ са пречкат. Тя сякаш не ги забелязваше, беше сигурна, че ще се отстранят от пътя ѝ.

Тези мъже я хвърляха в див ужас, който попиваше до мозъка на костите ѝ. Рейчъл се притесняваше да не я завардят някой път насаме, без Шеста да е наблизно. Макар че мисълта да пострада от ръката на вещицата не беше по-успокояваща.

Рейчъл мразеше да изпитва страх още от времето, когато кралица Милена беше жива. Всъщност бе прекарала в страх почти целия си живот. И почти непрекъснато бе изпитвала глад.

Но сега беше различно. Беше по-лошо — а преди не си бе представяла, че може да ѝ се случи нещо по-лошо.

Заслуша се внимателно в приближаващите стъпки. По звука разбра, че идва жена, а не мъж — стъпваше някак по-леко.

Което означаваше, че е Шеста. Което означаваше, че е дошъл денят, от който я побиваха тръпки. Шеста ѝ обеща, че когато се върне, ще накара Рейчъл да рисува.

Ключалката прещрака при завъртането на ключа. Рейчъл се прилепи до стената, искаше ѝ се да побегне, но знаеше, че няма къде да отиде. Тежката желязна врата проскърца и се отвори. В каменния затвор на момичето нахлу светлина.

Вътре се плъзна фигура с фенер в ръка. Рейчъл примигна, когато я видя да се усмихва. Беше майка ѝ. Рейчъл се втурна към нея. По бузите ѝ мигом се затъркаляха сълзи. Притисна се към жената и обви ръце около кръста ѝ. Усети успокояващата ѝ прегръдка. Рейчъл зариде от радост за неочакваната топлина.

— Тихо, тихо. Всичко е наред, Рейчъл.

И тя го знаеше. Щом майка ѝ бе тук, всичко беше наред. Страховитите мъжаги, вещицата... всичко вече беше без значение. Всичко беше наред.

— Благодаря ти, че дойде — изхлипа тя. — Толкова ме беше страх.

Майка ѝ приклепна и я прегърна силно.

— Виждам, че си използвала онова, което ти дадох предния път.

Рейчъл закима в прегръдката ѝ.

— Да, то ми спаси живота. Благодаря ти.

Майчината ръка я потупа по гърба и жената се усмихна на непринудената радост на Рейчъл.

— Трябва да се махаме отук — внезапно извика детето. Преди онази зла вещица да се е върнала. Освен това тук е пълно с войници...

много са зли. Не бива да те виждат. Може да ти сторят ужасни неща.

Майка ѝ я гледаше с грейнало в усмивка лице.

— Засега сме в безопасност.

— Но все пак трябва да се махнем.

— Да, така е — кимна майка ѝ, без да свали усмивката от устните си. — Но първо искам да направя нещо за мен.

Рейчъл преглътна сълзите си.

— Всичко ще направя. Ти ми спаси живота. Тебеширът, който ми даде, ме спаси от гоблините. Иначе щяха да ме разкъсат на парчета. Ти предотврати това.

Майка ѝ обвини личицето ѝ с ръка.

— Ти сама спаси живота си, Рейчъл. Прояви достатъчно разум и се спаси. Аз просто ти помогнах мъничко, понеже знаех от какво ще имаш нужда.

— Но аз наистина имах нужда точно от това.

— Много се радвам, Рейчъл. Сега аз имам нужда от твоята помощ.

— Какво да направя за теб? Не знам дали ще ми е по силите. Дали съм достатъчно голяма.

Майка ѝ се усмихна така, че Рейчъл се сепна.

— Голяма си точно колкото трябва.

Рейчъл не можеше да си представи какво общо има колко е голяма.

— Е, кажи какво да направя.

Майка ѝ взе фенера и се изправи.

— Ела, ще ти покажа. — Посегна към ръката на Рейчъл. Искам да отнесеш изключително важно съобщение, което ще спаси човешки живот.

Щом излязоха в коридора, осветен от фенера, видяха, че навън няма жива душа. Не се виждаха тъмничари.

Рейчъл с удоволствие би помогнала на друг човек. Знаеше какво е да те е страх и да се нуждаеш от помощ.

— Искаш да предам съобщение?

— Точно така. Знаем, че си смела, но сега искам да не се плашиш от гледката. Няма от какво да те е страх, обещавам ти.

Докато вървяха по коридорите, Рейчъл започна да се притеснява. Вярно, майка ѝ ѝ беше помогнала. И тя искаше да ѝ върне жеста.

Но нещо я притесняваше. Когато някой ти каже да не се страхуваш, значи има от какво да те е страх. Е, едва ли ще е по-ужасно от смразяващите погледи на онези мъже или от вещицата.

Чейс я бе учил, че е нормално да те е страх, но ако искаш да оцелееш, трябва да овладееш страховете си и да намериш начин да си помогнеш. Страхът, обичаше да казва той, не може да те спаси, но овладяването му — да.

Рейчъл погледна красивата си майка.

— За кого е съобщението?

— Искам да помогна на един приятел. Ричард.

— Ричард Рал? Ти познаваш Ричард?

— Важното е, че ти го познаваш. Както знаеш, той се опитва да помогне на всички.

Рейчъл кимна.

— Искам да му занесеш едно съобщение, за да видим дали няма да успеем да му осигурим помощта, от която се нуждае.

— Добре — изчурулика Рейчъл. — С удоволствие ще му помогна.

Майка ѝ кимна.

— Чудесно, той заслужава любовта ти. — Спря пред една тежка порта встрани и стисна Рейчъл за ръката. — Не се страхувай, чу ли?

Рейчъл погледна майка си, нещо ѝ затрептя под лъжичката.

— Добре.

— Няма от какво да се страхуваш. Обещавам ти. Ще бъда до теб.

Момичето кимна. Майка ѝ отвори вратата, лъхна ги студен въздух.

Рейчъл видя луната, облещена на нощното небе. Тъй като зрението ѝ бе свикнало с тъмнината, сега виждаше прекрасно. Намираха се в някакъв двор, заобиколен от каменен дувар. Мястото беше доста просторно, имаше доста дървета и храсти.

Двете пристъпиха в пронизващия хлад на вечерта. Рейчъл се вкамени, забелязала срещу себе си чифт тлеещи зелени очи. Дъхът ѝ заседна в гърлото и не позволи на гласа ѝ да излезе. Огромни криле се разгърнаха над главата ѝ. Луната озари пулсиращи вени.

Беше змей.

Рейчъл беше убедена, че звярът ще ги разкъса всеки момент.

— Не се страхувай, Рейчъл — нежно отрони майка ѝ.

Рейчъл сякаш бе залепнала за земята.

— Моля?

— Това е Грач. Той е приятел на Ричард. — Тя се извърна към смъртоносния звяр и го погали. — Нали, Грач?

Пастта зейна. Гигантски зъби заблестяха на светлината на фенера. Горещият му дъх изсъска на студения въздух.

— Грррч оббббча Риичрд — изръмжа съществото.

Рейчъл примигва. Всъщност не беше точно ръмжене. Тя различи думите.

— Обича Ричард, това ли каза?

Майка ѝ кимна.

Грач закима енергично. Майката на Рейчъл също потвърди.

— Точно така. Грач обича Ричард. Както и ти.

— Грррч оббббча Риичрд — повтори съществото.

Този път Рейчъл го разбра по-добре.

— Грач е тук, за да помогне на Ричард. Но имаме нужда и от теб.

Рейчъл най-сетне успя да откъсне очи от гигантския звяр и да погледне майка си.

— Че аз какво бих могла да направя? Не съм толкова голяма като Грач.

— Вярно е, не си. Точно затова Грач ще те носи. А ти на свой ред ще носиш съобщението.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ВЯТЪР НА ТАЛАЗИ БРУЛЕШЕ РИЧАРД, който стоеше на тесния път от Народния дворец надолу по склона на платото. Застаналият до него Натан се надвеси над ръба, за да надникне в стръмнината. Дори във времена като тези Пророкът си оставаше по детски любопитен. Дете на има-няма хиляда години. Вероятно това бе резултатът от цял живот затворничество. Ничи стоеше отдясно на Ричард мълчалива. Не можеше и да я вини. Кара и Вирна чакаха зад него. И двете изглеждаха готови да бутнат някого от скалите. Независимо от израза на техните лица, Ричард знаеше, че всъщност Натан е на ръба да го стори. Откакто разбра, че Ан е убита, Натан бе разкъсан от гняв и Ричард напълно разбираше мълчаливата му ярост. Стражите започнаха да пускат моста, зъбните колела заскърцаха и тежката конструкция затрополи. Когато тежките греди и дъски бавно се снижиха, лицето на самотния воин, чакащ от другата страна, постепенно започна да се показва. Първо видя свирепите тъмни очи от другата страна на пропастта. Младият мъж бе едър, скоро навлязъл в разцвета на силите си, с масивен гръден кош и мишци. Омазнени кичури коса се спускаха до раменете. Не изглеждаше да се е къпал някога през живота си. Младежът очевидно се превръщаше в истински звяр на Императорския орден. Отличен образец на редови войник на Ордена: надменен, недисциплиниран главорез, млад мъж, воден единствено от своите желания и емоции, който не се интересува ни най-малко от страданието, които причинява, за да получи, своето. Неспособен да изпита милост, състрадание или съчувствие към онези, които наранява. За него тяхното страдание едва ли би значело нещо. Той бе изцяло обсебен от себе си и посветен само и единствено на собствените си желания, без да се интересува какво трябва да стори, за да ги задоволи.

Той бе типичен представител на редовната армия на Ордена, която самият Ричард бе видял.

Пред него стоеше несвикнал с понятието последствия младеж, чиито мускули се бяха развили далеч преди интелекта и от него можеше да се очаква съвсем бегла представа за цивилизованост. Дори повече, това понятие едва ли би го интересувало, при условие че не му даваше възможност мигновено да задоволи поривите си. Неслучайно него бяха избрали да предаде посланието. Служеше да им напомни — в цялото си първично великолепие — точно каква сган ги чака в полетата Азрит. При все това застаналият там самотен екземпляр с черни кожени нагръдници, каиши, капси, татуировки и колани, окичени с груби оръжия, всъщност нищо не значеше. Важно бе съзнанието на човека. А тук стоеше съзнание, пропито, обсебено и контролирано от един пътешественик по сънищата император Джаганг. Императорът се бе свързал с тях чрез Дневника, който Вирна все още носеше. Години наред Ан бе носила другата половина от чифта дневници, но сега той бе притежание на Сестра Улиция, а оттам и на Джаганг. Вирна бе безкрайно изненадана от съобщението. Ричард обаче не. Очакваше го. Всъщност той накара Вирна да провери за съобщение. Джаганг бе поискал да се срещнат. Обявил бе, че ще дойде сам, но заради собствената си сигурност — чрез съзнанието на свои хора. Казал бе, че Ричард може да доведе, когато пожелае на срещата — и колкото пожелае, ако ще цяла армия. Джаганг не се интересуваше от живота на войника. Казал им бе, че му е все едно дали ще го убият. От собствен опит, а и от опита на Калан, Ричард знаеше, че да се улови пътешественикът по сънищата в чуждо съзнание бе невъзможно. Разказала му бе, че е докосвала обсебени от Джаганг хора със силата си, но дори в мига на поглъщане Джаганг лесно бе успявал да избегне опасността. Макар хората му да бяха надарени с магическа сила, Ричард не се заблуждаваше, че някой от тях е в състояние да залови пътешественика. Войникът, естествено, щеше да умре, но що се отнасяше до Джаганг, това бе просто жертва в името на каузата. Не, хората, които Ричард бе довел със себе си, не бяха тук да се опитат да убият Джаганг през съзнанието на приемника; Ричард бе достатъчно разумен. Присъствието на всеки един от тях си имаше своя друга причина.

Мостът най-накрая се стовари отсреща. По инструкция на Ричард, веднага щом далечният край на моста опря в земята, работниците и стражите се изтеглиха назад по пътя. Когато се

отдалечиха достатъчно, стъпи на моста. Антуражът му мигновено го последва. Мъжът отсреща постоя малко с вкарани в колана палци, после спокойно премина до средата на моста и зае предизвикателна поза. С приближаването на групата тъмните очи на мъжа — черният поглед на Джаганг — не се отделяха от Ничи. И докато господарят, гледащ през онези очи, бе без съмнение гневен, младежът не скри похотливата си реакция. Той пренебрегна всички освен русата жена в красива черна рокля. Яката бе широко разтворена и младежът бе дълбоко заинтригуван от разкриващата се гледка.

— Какво искаш? — попита делово Ричард.

Очите на мъжа погледът на Джаганг — се преместиха за кратко върху Ричард, после се върнаха към Ничи.

— Е, скъпа — заговори с дълбок глас, — виждам, че отново успя да ме предадеш.

Изречението на Ничи остана безразлично.

— Каза, че искаш да се срещнеш с мен — насили се да запази спокоен тон Ричард. — Какво е толкова важно? — Надменният поглед отново се плъзна към Ричард.

— Не толкова за мен, а за теб, момче.

— Добре — сви рамене Ричард, — за мен.

— Важни ли са за теб всички тези хора отзад?

— Знаеш, че са важни. И какво от това?

— Смятам да ти дам шанс да го докажеш. Слушай внимателно, защото не съм в настроение да си разменяме обиди.

На Ричард му се прищя да попита младежа, тоест Джаганг, да не би да има проблем със съня, но съдържа сарказма си. Тук бяха с определена цел.

— Добре тогава, какво е предложението ти?

Мъжът вдигна ръка — доста несигурно според Ричард — и посочи издигащия се зад гърба им Дворец.

— Там, вътре, хиляди очакват съдбата си. Сега тя е изцяло в твоите ръце.

— Затова ме наричат Господаря Рал.

— Е, Господарю Рал, докато ти отговаряш само за себе си, аз представлявам общата мъдрост на всички люде на Ордена.

— Обща мъдрост ли? — отново преглътна подигравателната си забележка Ричард.

— Тя ръководи нашите хора. Понеже сме много, заедно сме по-мъдри.

— Ами — сведе поглед и зачопли нокътя си Ричард, — вече съм се изправял срещу сборната мъдрост на твоя отбор по Джа'Ла и я победих по всички показатели.

Мъжът пристъпи леко напред, готов да нападне. Ричард не помръдна, вдигна най-последна глава и впи поглед право в очите на Джаганг, като скръсти ръце. Мъжът се поколеба.

— Бил си ти?

Ричард кимна.

— Предложението ти?

— Когато проникнем там, а това е сигурно, мъже като този млад войник, гордостта на Стария свят, дошла да сломи езичниците от Новия свят, ще бъдат пуснати да вилнеят на свобода в Двореца. Можеш да си представиш какво ще сторят такива мъже на префинените обитатели там.

— Вече знам как гордостта на Ордена се отнася с невинни хора. Вече съм виждал резултата на общата им мъдрост. Няма нужда да си представям.

— Е, ако искаш това да се повтори и тук, само че десетократно по-лошо, понеже са разгневени от ината и липсата на уважение от ваша страна, от това, че е трябвало сами да си построят път до горе, значи си наясно. Те ще дойдат, ще влязат и ще отмъстят за всичко, което сте сторили на хората в родината им.

— Това вече го знам — отвърна Ричард. — Повече от очевидно е.

— И би ли желал да спестиш това страдание на хората си?

— Знаеш, че да.

Мъжът се поизправи и на лицето му се появи усмивката на Джаганг.

— А знаеш ли какво направих със сестра ти Дженсън?

Ричард примига изненадано.

— Какво?

— Дженсън е моя пленница. Бая е хубавка. Върнаха я след наше посещение на едно гробище в Бандакар да отдадем почит на мъртвите.

Ричард все по-малко разбираше за какво говори Джаганг.

— Какви мъртви?

— Как какви, Натан Рал, разбира се.

Ричард присви очи и с усилие си спомни онзи гробар.

— Добри духове! — прошепна едва чуто той.

— Та докато отдавали почит на Натан Рал, моите хора попаднали на извънредно интересни книги. Специално за едната знам, че си чувал. „Книгата на преброените сенки“. — Ричард го погледна ядно, но не отговори. — Та както добре знаеш, такива книги има пет. Всъщност три са у мен. Добрите Сестри са ми казали, че ти си запомнил наизуст една. Не знам къде е петата, може да е къде ли не. Работата е там, че това няма никакво значение. „Книгата на преброените сенки“, която попадна у мен заедно с красивата ти малка сестричка и няколко нейни дружки, не е копие.

— Не е копие? Какво е тогава? — попита Ричард, сякаш не разбира.

— Оригиналът — отвърна дълбокият глас на Джаганг, очевидно доста развеселен. — И понеже това е оригиналът, няма нужда да мисля коя е оригинал и кои четирите копия. Това вече не ме интересува, понеже имам оригинала.

— Разбирам — въздъхна тежко Ричард.

— Освен това у мен са и трите кутии на Орден. Добрата ми приятелка Шеста бе така добра да ми донесе третата. — Мрачните очи се извърнаха към Ничи. — Взела я от Магьосническата кула. Питай Ничи. За щастие Ничи се възстанови от допира на онази вещица. Никак нямаше да съм доволен, ако беше умряла.

— Значи — скръсти отново ръце Ричард — у теб е „Книгата на преброените сенки“, а сега и трите кутии. Изглежда, Джа’Ла е вече изцяло под твой контрол. Какво искаш от мен тогава?

— Знаеш какво искам, Ричард Рал — размаха назидателно пръст войникът. — Искам да вляза в Градината на живота.

— Сигурно, но не мисля, че ще е много разумно от моя страна да те пусна.

— Предлагам да помислиш за всички онези хора и да се запиташ колко разумно ще е да не ме пуснеш. Ние така или иначе ще влезем, въпросът е кога и какво ще последва. Както вече казах, ако ме принудиш да вляза със сила, ще трябва да оставя хората си да отмъстят на всички до един — всеки мъж, жена и дете. Предполагам, че това ще бъде ужас, какъвто никога не са си представяли. Ако обаче се предадете...

— Да се предадем? — изкрещя Вирна. — Ти полудя ли?!

Ричард я побутна назад да замълчи. Обърна се отново към Джаганг.

— Продължавай.

— Ако се предадете, няма да навредя на Двореца.

— Дори и да решим да се предадем, ти защо ще пощадиш Двореца? Надявам се не очакваш да повярвам, че по принцип държиш на думата си.

— Ами как да ти кажа, ние планирахме да построим величествен дворец на Императорския орден. Самият Брат Нарев ръководеше проекта. Но ти сложи край на тази мечта за моя народ. Можем да започнем отначало и да построим такъв дворец... — направи той красноречив жест... — но би било много по-нормално, имайки предвид, че вие отнехте нашия Дворец, ние да завземем вашия и да го управляваме, за да покажем на всички, които се противопоставят на Братството на Ордена, какви са последствията от такъв глупав инат. Това седалище на Ордена ще бъде знак за всички. Естествено, след като станете свидетели на отварянето на правилната кутия на Орден, ще трябва да ви умъртвя.

— Да, разбира се — съгласи се Ричард.

— Сравнително бърза смърт. В крайна сметка ще трябва да платите за някои от престъпленията си.

— Колко мило.

— Е, все пак народът ти ще остане жив. Не те ли е грижа за тях? Нямах ли капчица състрадание? Ще трябва да се подчинят на вярата на Ордена, която все пак представлява моралният закон на самия Създател, но няма да бъдат тормозени от хората ми.

— И все пак не съм напълно доволен — каза Ричард с все още скръстени ръце.

Войникът сви рамене като марионетка.

— Е, ами това са единствените две алтернативи. Или ще си проправим път през река от кръв, като хората ми правят, каквото си искат с народа и Двореца ти, докато аз и моите Сестри си свършим работата в Градината на живота, или ти ще се вразумиш и ще оставиш народа си да живее в мир, докато аз и моите Сестри си свършим работата в Градината на живота. При всички положения Градината на

живота ще е на мое разположение. Въпросът е само колко скоро ще стане това и колко кръв и страдания ще коства на народа ти.

— Може и никога да не успееш да влезеш. Мислиш си, че е сигурно, но може би не е. И това е вариант, който трябва да обмисля.

— Не съвсем — бе отговорът на Джаганг, придружен от неестествена усмивка на лицето на войника. — Виждаш ли, за мен винаги стои вариантът Шеста да ни помогне. На нея няма да ѝ се налага да влиза силом в Двореца. Може просто да ни докара, така да се каже. Да не говорим, че ако търпението ми се изчерпа, винаги мога да прибягна до лесния начин, като просто използвам книгата, която е предназначена да отвори правилната кутия.

— За това ти трябва Градината на живота.

— Кутиите са по-стари от Градината на живота — махна презрително с ръка мъжът. — Никъде не се казва, че на такова място трябва да се отворят — ограничено поле, както ми обясниха Сестрите. Самите те, а също и Шеста ме информираха освен това, че макар Градината на живота да е построена като ограничител за кутиите на Орден, тях можем да отворим, където си искаме.

— Без специфичното ограничително поле на Градината на живота — погледна го гневно Ричард — би било изключително опасно да се отворят кутиите. Всякакви иначе маловажни грешки биха могли да унищожат живота изцяло.

— Този свят — засмя се Джаганг злобно, — този живот е преходен. Важен е светът след него. Да се унищожи този гнусен, жалък свят и този отвратителен живот е равнозначно на вярна служба на Създателя. Онези от нас, които са служили на неговата кауза чрез Братството на Ордена, ще бъдат възнаградени в онзи вечен задгробен живот. Вие обаче, които ни се противопоставяте, ще потънете във вечна тъмнина долу при Пазителя. Да се сложи край на този жалък свят в името на това да бъде спасен би бил благороден жест, заслужаващ награда. Така че, разбери това, Ричард Рал, победата в този рунд на Джа'Ла ще бъде изцяло моя, независимо по какъв начин. Просто ти давам възможност да решиш как искаш да свърши всичко.

Вятърът повдигна пелена от прах. Ричард продължи да гледа мъжа. От лични наблюдения и от разказаното от Ничи знаеше, че Джаганг не блъфира и наистина е способен да отвори кутиите извън Градината на живота. Знаеше и колко опасно би било. За съжаление

знаеше и че Ордена не се тревожи особено, че може да заличи всичко живо. За тях важна бе смъртта, не животът. Дори те и да успееш някак да елиминират Джаганг, на практика нищо нямаше да променят. Той просто представляваше вярванията на Ордена, но не ги определяше. В крайна сметка не той бе най-опасният елемент на Ордена. Опасни бяха долните вярвания, които Братството на Ордена проповядваше. Джаганг бе просто животното, което налагаше тези вярвания.

— Не мисля, че мога да взема такова решение веднага.

— Разбирам. Ще ти дам малко време да премислиш. Време е да обходиш залите на Двореца и погледнеш в очите на онези жени и деца, за които отговаряш.

— Точно за това трябва да помисля — кимна Ричард. — Много неща трябва да се обмислят. Ще отнеме време.

— Разбира се — усмихна се мъжът. — Не бързай. Давам ти няколко седмици. До новата месечина. — Понечи да се обърне, но после спря. — А, да, още нещо. — Тъмният му поглед се плъзна към Ничи. — Част от сделката е да ми предадеш Ничи. Мястото ѝ е при мен. Трябва да ми бъде върната.

— А ако тя не иска да се върне при теб?

— Изглежда, не съм бил ясен. Какво иска тя няма значение. Трябва да ми бъде върната. Сега ясно ли е?

— Да.

— Добре — усмихна се снизходително той. — Значи с това разговорът ни приключва. Имаш срок до новата месечина да предадеш Двореца и Ничи.

Обърна се и огледа разпространената долу армия, отиде с вдървена походка до ръба на дъската и без да каже дума, скочи в бездната. Дори не извика, докато летеше надолу, подхванат от въздушните течения. Джаганг искаше Ричард да разбере колко малко го интересува животът и колко лесно може да го отнеме. Вирна и Кара започнаха да сипят протести и гневни аргументи. Ричард вдигна ръка.

— Не сега. Трябва да се погрижа за някои неща. — Даде знак на работниците на моста. — Вдигнете моста — извика им, като се разминаха по пътя му обратно нагоре. Мъжете отдадоха чест с юмруци до гърдите.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

НАПЪЛНО СЪСРЕДОТОЧЕН, Ричард нарисова на трепкащата светлина следващия елемент в магическия пясък. Прошепна тихо думите първо на себе си, после вдигна поглед към тъмните прозорци и започна да ги реди на високо Д'харански. През укрепените прозорци — нейде от дълбините на съзнанието си видя луната. Едва предишния ден Джаганг му бе дал време до новолуние да предаде Двореца. С всеки изминал ден тази лунна светлина щеше да отслабва, докато накрая ги обгърнеше пълен мрак. Ричард се бе вслушал в непреклонното мнение на Вирна, генерал Мейферт и Кара, че не трябва да се предават. Вирна смяташе, че да се предадат би означавало да признаят негласно престъпните вярвания на Ордена. Настояваха да се борят срещу това зло до смърт. Генерал Мейферт мислеше, че това е просто номер и би било глупаво да вярват, че Джаганг ще удържи на думата си, ето защо в никакъв случай не бива да се предават. Кара бе на мнение, че така или иначе ще умрат, така че най-добре да се бият до последен дъх и евентуално да убият колкото се може повече врагове. Натан и Ничи само бяха слушали техните аргументи, несигурни дали трябва да се предадат или бият. Ричард им бе обърнал внимание, че предлагат варианти как да умрат, а не как да победят. Мислеха за проблема, а не за решението. Той знаеше, че има само един реалистичен начин изобщо да се доближи до кутиите на Орден, но за него другите не желяеха и да чуват. Миг подир миг времето изтичаше. Знаеше, че повече нямаше да получи. Ричард усещаше тежестта на отговорност, която бе само негова. Решил бе, че не може да чака повече, независимо дали е готов или не. Не чувстваше нищо, докато редеше необходимите заклинания, както не чувстваше и докато рисуваше формите. Всички чувства в него бяха водени от мислите за Калан, за хората, които дълбоко обичаше, и възможностите, които му оставаха. Трябваше непрекъснато да си напомня да не губи време, като позволява на мислите си да се отклоняват към онова, което можеше да загуби, а вместо това да използва малкото останали дни, за да намери

начин да победи. Макар да нямаше достъп до кутиите на Орден или на истинската, оригинална „Книга на преброените сенки“, знаеше от книгите, които Ничи бе изучавала — и особено „Книгата на живота“, която обясняваше как да се задействат кутиите на Орден, — че този ритуал е неизменен компонент от използването на Орден за противодействие на лавинния огън. Спирането на лавинния огън беше най-важно. Ако изобщо някога получише възможност да използва кутиите, Ричард трябваше да е готов да се възползва от нея. Това бе едно от нещата, за които нямаше избор. Иначе можеше никога да не ги отвори. Колкото по-скоро направеше опит, толкова по-скоро щяха да разберат дали ще има ефект. Щеше или да живее, или да умре. Ако не оцелееше, поне щеше да даде на Ничи, Натан и Вирна възможно най-много време да се опитат да измислят друг начин да избегнат неизбежното. Императорът имаше редица възможности. Ричард обаче не. Понеже щеше да отвори кутиите чрез Сестра Улиция, Джаганг нямаше да трябва да слиза до Подземния свят. Сестра Улиция бе Сестра на мрака. Тя вече разполагаше с необходимата връзка, за да накара Орден да им служи. На Ричард щеше да се наложи сам да си създаде такава връзка и да намери начин да направи необходимото, така че Орден да проработи и да се противопостави на лавинния огън. Ничи му бе казала, че той е правилният човек с необходимата сила, който рисува правилните магии и реди правилните думи. Дарбата му щеше да добави нужното към елементите, докато ги съживяваше в магьосническия пясък. Причина и следствие, бяха думите на Ничи. Не бе нужно той да чувства каквото и да е. Разчиташе на правотата ѝ. Всъщност всички разчитаха на правотата ѝ. Натан също бе повече от разтревожен дали е права. Пророкът бе по-притеснен от всякога от Необятната пустош и колко близо се намираха до нея. Ричард си спомни как Уорън винаги бе наричал кутиите на Орден „портал“. По онова време в Двореца на пророците Уорън му бе казал, че опасността е в това, че кутиите — порталът — са пробили воала и ще позволят на Пазителя на Отвъдния свят да проникне в света на живота. И понеже кутиите бяха портал за Пазителя — път през воала, — те бяха също и портал в обратната посока — към света на мъртвите. Минавала му бе мисълта, че е напълно възможно кутиите да са и портал към Необятната пустош, която толкова тревожеше Натан. Понеже силите, които призоваваше, бяха неразделна част от самия Орден, Ричард

съзнаваше, че опитвайки се да пътува към Отвъдния свят, спокойно можеше да бъде погълнат от собствената си пустош. Замисли се отново за дългия си разговор с Натан. Ако тази нощ успееше, отново щеше да се наложи Натан да поеме ролята на Господар Рал. Не можеха да си позволят да оставят всички без Господар Рал дори и през краткото отсъствие на Ричард. Казал бе на Пророка, че ако нещо се обърка, сам ще трябва да направи, каквото трябва. Ричард се приведе гол пред магьосническия пясък и заглади с ръка поле за поредните фигури. Започна да рисува сложните формули, които се изливаха от централната ос на по-голямата магическа форма. Всеки от тези елементи се разклоняваше в сложни символи, които Ричард часове наред бе упражнявал. Ничи бе надничала през рамото му, докато рисуваше, и бе насочвала всяко негово движение. Сега обаче тя не можеше да му помогне. Това трябваше да направи сам, без чужда помощ. Него бяха избрали. Това трябваше да е негово дело, свързано с неговата дарба. Леко полюшващият се пламък на факлите осветяваше пясъка и хвърляше искри. Малките късчета цветна светлина бяха поглъщащи, омагьосващи. Караха го да се чувства изгубен в собствения си свят. В известен смисъл наистина бе така. Още щом се зае със съседните магически форми, Ричард изцяло се отдаде на акта на рисуване. Концентрира се само и единствено върху създаването на всеки компонент, като му намираще място в по-широкия контекст на магическата форма не само в мислите си, но и с ръка. Преди време, когато ги нарисува върху себе си и отбора, установи, че самото рисуване на тези елементи е сходно на използването на меча. В него имаше движение, ритъм, плавност.

Тъй като в крайна сметка в момента призоваваше неща от самия Отвъден свят, всяка магия съдържаше елементи на танца със смъртта. Не само трябваше правилният елемент да се появи в правилния момент, но всичко трябваше да бъде прецизно. В много отношения самото рисуването на магиите бе танц със смъртта. Подобно на начина, по който се биеше с меча си, за да остане жив и причини смъртта на противника, магиите го приближаваха до онази пресечна точка на живота и смъртта. Когато се биеше с меча, знаеше, че една-единствена грешка ще бъде фатална. Движенията на меча му не само трябваше да са правилните движения, но също и да бъдат извършени в точното време и както трябва. Всяка грешка би означавала мигновена смърт.

Същевременно това бе и приповдигащо преживяване. Упражнявал се бе с часове. Знаеше формите. Изрисувал ги бе върху себе си и отбора. Сега се унесе в движението на рисуването на тези наклонени наляво или дясно черти и точки, като през цялото време се оставяше с непрестанния поток, който едновременно го приближаваше към смъртта и му помагаше да избегне унищожението. Съществуваше на ръба на живота, самата най-външна граница на съществуването. Движеше се между формите, сякаш бяха врагове, между клопките на смъртта. Това бе всепоглъщащо преживяване, което силно напомняше използването на Меча на истината. Всъщност това бяха части на едно и също цяло. От онзи първи ден, когато Зед му бе подал меча през масата пред дома си, Ричард на практика се бе подготвял за това. Докато работеше, усещаше стичащите се по лицето му капки кръв. Погълнат от стремежа да изрисува всяка форма, да завърши всеки елемент, без да позволи на нищо да го разсее и да причини грешка, той загуби представа за времето. Сега бе част от рисунките. Той бе почти физически в рисунките, както бе в битката, когато размахваше Меча на истината. Челото му се сбърчи от напрежение. Добавяше всеки елемент, полагаше всяка черта и извивка с прецизността на удар с меч — или с прецизността на длетото, когато създаваше скулптури. Същото умение използваше и с острието. Едновременно рушеше и създаваше. Когато осъзна, че е нарисувал всички символи, завършил всички магически формули, свързал всички елементи, Ричард се поизправи. Погледът му премина по магьосническия пясък и в този миг осъзна пълния ужас на онова, което му предстои.

Огледа Градината на живота. Искаше да види нещо красиво, преди да се изправи пред света на мъртвите. После седна с кръстосани крака и отпусна длани върху коленете. Очите му бавно се затвориха. Започна да диша дълбоко. Това бе последният му шанс да спре. Само след миг щеше да е прекалено късно да промени хода на събитията.

— Ела при мен — прошепна на високо Д'харански.

Последва миг мъртвешка тишина, в която чуваше единствено тихото пукане на наредените около магьосническия пясък факли, после внезапно въздухът се разтресе от мощен рев. Земята потрепери. От центъра на блестящия бял пясък, центъра на магическите форми, подобно на пушек започна да се издига бяла фигура. Къдреше се в спирала около собствената си ос и постепенно израстваше през пясъка,

сякаш сама себе си изтегляше от магията. Растеше и се проточваше сякаш безкрайно нагоре, като разкъсваше магьосническия пясък под себе си и така позволяваше на чернотата на смъртта да разлее пустош в света на живота. Ричард следеше изкачването на бялата форма от сърцевината на тази пустош, която постепенно се превърна в облечена в бяла роба фигура.

Фигурата разтвори ръце, както цвете се отваря към света на живота и светлината и прозрачните роби се проточиха като завеси. Носеше се във въздуха, увиснала над черната празнота в белия пясък. Ричард се изправи пред нея.

— Благодаря ти, че дойде, Дена.

На лицето ѝ се изписа красива, лъчезарна и същевременно неясно тъжна усмивка. Ричард не отделяше поглед от този дух, който се пресегна и го погали по бузата. Най-нежното докосване, познал някога. То му казваше, че с нея ще е в безопасност..., ако това бе изобщо възможно в света на мъртвите.

В сенките на дърветата, където Ричард я бе помолил да чака, Ничи наблюдаваше с почуда застаналия пред меката светлина на ефирната фигура Ричард. Пред него бе болезнено красиво същество, дух, от който се излъчваше тиха чистота и възвишеност. Ничи усети как по лицето ѝ се стичат сълзи при вида на истински добър дух. Изпълваше я радост и същевременно сковаваш страх за Ричард, заради мястото, където този дух щеше да го отведе.

Светещата фигура обгърна покровителствено ръка около Ричард и го отдели от света на живота. Ничи пристъпи в светлината на факлите. Потни капчици избиха по челото ѝ, докато гледаше как бялата спирала постепенно потъва в тъмнината със своя повереник.

— Лек път, приятелю — прошепна Ничи, — лек път.

И тогава, преди отворът да се затвори напълно, преди пясъкът да се заглади, над него се появи тъмна фигура. Съществуването се изви на тясна фуния и ги последва в тъмнината. Дарбата на Ричард го бе привлякла и сега то го последва надолу в своето царство.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

КАЛАН ХВЪРЛИ ОЩЕ СЪЧКИ В ОГЪНЯ. Искри се разхвърчаха нагоре, сякаш нетърпеливи да последват последните оранжево-червени отблясъци, които едва се виждаха през голите клони на западния небосклон. Стопли длани на разгорелия се огън, разтърка ръцете по-нагоре и потрепери. Ноцта бе студена. Имаха малко вещи и им се полагаше по едно одеяло. Тя поне имаше и наметало. Спането на студената земя предвещаваше неприятна безсънна ноц. Смърчови клонки поне имаше в изобилие и тя насече достатъчно за постеля. Макар да бе гъста, гората едва ли щеше да ги подслони от вятър, но предвид, че в тази ясна ноц не се долавяше дори повей, поне нямаше да им се наложи да си правят заслон. Калан искаше само да хапне нещо и да заспи. Преди да накладат огъня, тя бе успяла да заложи няколко примки с надеждата да улови някой заек, ако не за вечеря, то за сутринта, преди да потеглят. Самюъл събра достатъчно съчки за цяла ноц, после запали и огъня. След това отиде до близкия ручей, за да донесе вода. Калан беше смъртно изтощена и гладна. Храната от лагера на Императорския орден вече привършваше — не че често бяха спирали да ядат или почиват. Ако не хванеха заек, отново щяха да са на питки и сушено месо. И това бе нещо. Само дето и от тях не оставаше много.

Самюъл не искаше да спират да търсят още храна. Изглежда, трескаво бързаше да стигне някъде. В дисагите намериха и няколко монети, но вместо да се промъкнат в някой от близките градове за още провизии, Самюъл настоя на всяка цена да избягват хората. Убеден бе, че войници на Императорския орден ще ги преследват. Предвид колко много я мразеше Джаганг и колко държеше да й отмъсти, Калан не можеше да спори със Самюъл. Нищо чудно войниците да бяха по петите им.

Тази мисъл добави ново неприятно усещане към студа. Когато питаше Самюъл къде отиват, отговорите му бяха неясни, само посочваше нейде на юг-югозапад. Уверяваше я, че отиват някъде,

където ще бъдат в безопасност. Доста странен спътник беше. Говореше малко по време на езда и дори още по-малко в лагера. При спиране рядко се отдалечаваше много. Сигурно го правеше, за да я защити, да бъде в безопасност, но понякога се питаше дали той просто не бди над обещаната награда. Макар да бе ясно, че е дошъл в лагера на Ордена, за да я спаси, той отказваше да сподели причините за това.

Веднъж, когато тя настоя, той отвърна, че искал да ѝ помогне. На пръв поглед звучеше като израз на добри чувства, но той така и не обясни откъде я познава или как е разбрал, че е в плен. От начина, по който я поглеждаше, когато мислеше, че не го вижда, ѝ се струваше, че е просто стеснителен. Най-често ако тя настояваше за нещо, той просто свеждаше глава и свиваше рамене. Понякога имаше чувството, че го измъчва с всички тези въпроси, така че млъкваше и го оставяше на мира. Едва тогава той се поотпускаше. При все това всички липсващи отговори я плашеха. Независимо от всичко, което бе сторил и как ѝ беше помагал на всяка крачка, тя му нямаше доверие. Не ѝ харесваше, че отказва да отговаря на толкова прости въпроси толкова важни въпроси. Понеже огромна част от собствения ѝ живот бе загадка, тя бе особено чувствителна към въпроси, на които нямаше отговор. Знаеше също и че Самюъл е запленил от нея. Често сякаш нямаше търпение да ѝ угоди. Режеше парчета месо и ѝ ги подаваше едно по едно, докато тя не му кажеше да спре, защото е сита, а и той също трябва да се храни. Друг път обаче, изцяло обсебен от собствения си глад, забравяше да ѝ предложи дори и хапка, докато сама не си поиска. Понякога погледът ѝ срещаше онези загадъчни златисти очи. В такива моменти ѝ се струваше, че вижда лукавото лице на крадец. Докато спеше, се опитваше да не отделя ръка от дръжката на ножа. Друг път, когато тя се опитваше да задава въпроси, той изглеждаше прекалено срамежлив дори да я погледне, а още по-малко да отговори, после се привеждаше към огъня, сякаш с надеждата да стане невидим. В повечето време едва успяваше да изкопчи едно „да“ или „не“. Все пак тази затвореност не изглежда да произтичаше от жестокост, арогантност или безразличие. Накрая, при условие че бе толкова трудно да го накара да говори, а отговорите с нищо не ѝ помагали, Калан просто се отказа. Човекът бе или болезнено свенлив, или криеше нещо. В тези периоди на продължително мълчание мислите на Калан се насочваха към Ричард. Питаше се дали е жив.

Боеше се, че знае отговора, но отказваше да приеме смъртта му. Все още с изумление си припомняше как използваше оръжието, как се движеше острието, как се движеше самият той. Толкова много бе направил, за да ѝ помогне да избяга. Страхуваше се, че може би е платил за това най-високата цена. Унесена в мисли за Ричард, Калан почувства да я полазват тръпки, които не бяха от студа. Странна нощ беше тази. Нещо не беше както трябва, усещаше се някаква празнота. Светът сякаш се бе превърнал в още по-самотно място. Точно това не ѝ даваше мира непрестанната, глождеца празнота, която чувстваше, ужасната самота да бъде изолирана от целия останал свят. Липсваше част от живота ѝ, но не знаеше каква. Не знаеше дори коя е самата тя, като се изключи името Калан Амнел и че е Майката Изповедник. Когато попита Самюъл какво е Изповедник, той я изгледа за момент, а после просто сви рамене. Повече от очевидно бе, че знае, но не иска да ѝ каже. Калан се чувстваше откъсната не само от света, но и от самата себе си. Искаше си живота обратно. На отслабващата светлина тя отиде при изтощения кон, който хрупаше туфите висока трева. Нямахше четка да го среши, така че само започна да го гали с ръка, за да го почисти колкото може и да провери за някакви наранявания. С пръсти отстрани засъхналите буци кал от краката, а после и от корема. Конят извърна глава назад да я наблюдава. Харесваше му нежното ѝ докосване, грижите ѝ. Това животни бе отглеждано от мъже, които сами не бяха много повече от животни, и не беше свикнало да се отнасят с него с грижа и уважение, така че умееше да цени и двете. След като Калан изчопли копитата му, го почеса хубаво зад ушите, той изцвили тихо и притисна глава до нейната. Калан се усмихна и го почеса още малко, от което му стана приятно. Големите му очи се затвориха и той се потопи в това нежно внимание. Калан чувстваше коня по-близък, отколкото Самюъл. За него конят си бе просто кон. Трябваше да бърза и конят бе средство за придвижване. Калан не беше сигурна дали всъщност иска да отиде някъде конкретно или просто държи да увеличи максимално разстоянието между тях и Императорския орден. Тъй като поддържаше постоянен курс, тя сметна, че очевидно има някаква крайна точка. Ако наистина бе така, явно имаше и причина да бърза да стигне там. Но защо просто не ѝ кажеше къде отиват? Продължи да чеше коня зад ушите, животното притисна глава още по-силно, за да покаже доволството си. Калан се

усмихна от лекото побутване, с което я подканваше да не спира. Усещаше как се влюбва в нея. Запита се дали е по-малко мила със Самюъл. Не искаше да е излишно студена към него, но при условие че той не бе никак откровен, тя реши да се довери на инстинкта си и да се държи съвсем делово.

Върна се при огъня, наведе се да сложи нови съчки и чу Самюъл да се приближава тичешком. Провери ножа на колана си.

— Хванах един! — извика той и изскочи на светлината на пламъците. Държеше увесен за задните крака заек. Калан може би никога не бе виждала Самюъл по-развълнуван. Изглежда, беше много гладен. Тя се отпусна и се усмихна.

— Явно за вечеря се очертава пиршество.

Самюъл хвана двата задни крака и набързо разкъса заека на две. Калан подскочи изненадано, когато той сложи кървящата половина пред нея. Самият той седна недалеч, леко прегърбен, с лице към огъня и започна да поглъща другата. Калан го гледаше втрещено как лапа суровото месо. Откъсна парче козина със зъби и го глътна. Зъбите му пречупиха костите. Кръвта се стичаше по брадата му, изяде дори и вътрешностите. Калан усети, че ѝ се повдига. Отмести поглед и се загледа в огъня.

— Яж — обади се Самюъл, — хубаво е.

— Не съм много гладна — отвърна Калан и му хвърли другата половина.

Самюъл не си направи труда да спори. Нахвърли се и на нея. Калан се отпусна назад и се загледа в звездите с подпряна на седлото глава. За да се абстрахира от Самюъл, отново насочи мислите си към Ричард, зачуди се кой е той наистина и каква е връзката му с нея. Замисли се как владее меча. Напомняше ѝ за начина, по който тя се биеше. Калан не знаеше откъде е научила всичко. Докато се въртеше из вътрешния си лабиринт на мрачна несигурност, луната бавно започна да се издига. Зачуди се дали трябва да продължи да се придвижва със Самюъл. Той ѝ спаси живота, следвайки инструкциите на Ричард. Сигурно му дължеше известна благодарност. Но защо да остава с него? Той не предлагаше отговори, нито истински решения. Все пак не му дължеше безрезервна вярност. Дали да не тръгне сама? Осъзна, че дори и да изостави Самюъл, не знае нито коя е, нито къде да отиде. По пътя виждаше дървета и планински върхове, но нямаше представа къде

се намират. Не знаеше къде е отраснала, къде е живяла, къде ѝ е мястото. Не разпознаваше пейзажа, не помнеше села и градове. Изгубена бе в свят, който не помнеше. Когато осъзна, че луната вече се е настанила над дърветата, погледна към Самюъл. Отдавна бе приключил с храната и сега почистваше меча си.

— Самюъл — извика тя. Той вдигна рязко глава, сякаш изкаран от транс. — Самюъл, трябва да знам къде отиваме.

— Някъде, където ще бъдем в безопасност.

— Това и преди си ми казвал. Ако ще продължавам да се движа с теб...

— Трябва! Трябва да дойдеш с мен! Моля те! — Калан се изненада от тази бурна реакция. Беше облещил очи и изглеждаше истински паникьосан.

— Защо?

— Защото ще отидем на сигурно място.

— Може би и сама мога да стигна.

— Но аз мога да те заведа при някого, който ще ти помогне да си възвърнеш паметта.

Успя да привлече вниманието ѝ. Тя се поизправи.

— Кой?

— Приятел.

— Откъде да знам, че не лъжеш?

Самюъл погледна лъскавото оръжие в скута си. Прокара с обожание пръсти по извивките.

— Аз съм Търсачът на истината. На теб ти е направена магия, която е отнела паметта ти. Имам приятел, който може да ти помогне да си върнеш миналото.

Сърцето на Калан заби лудо при неочакваната възможност да си възвърне паметта. Внезапно всичките ѝ въпроси избледнях. Самюъл не бе споменавал, че е Търсачът на истината. Тя не знаеше какво е това, но бе видяла думата „Истина“, оплетена със златна нишка върху сребърната ножница. Странно име за човек, който с такова нежелание дава и най-малката информация.

— Кога ще се срещна с този човек?

— Скоро.

— Откъде знаеш?

Самюъл вдигна поглед. Жълтите му зеници се взираха в нея и блестяха като факли в мрака.

— Чувствам я. Ако искаш да си върнеш миналото, трябва да останеш.

Калан се замисли за Ричард и странните изрисувани по главата и тялото му символи. Ето това минало я интересуваше. Искаше да знае каква е връзката ѝ с мъжа със сивите очи.

Ричард знаеше, че това е единственият му шанс. Незапомнена тъмнина го притискаше от всички страни. Задушаваше го, ужасяваше го, смазваше го. Дена се опитваше да го предпази, но дори нейната сила не можеше да спре такова нещо.

— Не можеш — дочу шепота на Дена в съзнанието си. — Това е място на небитието. Не можеш да го направиш.

— Трябва да опитам, нямам друг избор.

— Ако го направиш, ще бъдеш изцяло беззащитен. Вече няма да можеш да си тук.

— Ще направя, каквото трябва.

— Но няма да можеш да намериш пътя обратно.

Ричард извика от болка. Защитната мрежа на магическите форми, които бе създал, се пропукваше. Чернотата наоколо проникваше вътре и изсмукваше живота от него. Това място не понасяше живота. Това бе място, чието съществуване имаше за цел да всмуче самия живот в непрогледното вечно нищо. Чудовището го последва в пустошта на Отвъдния свят и го приклеци в своето царство. Ричард вече не мислеше как ще намери пътя обратно. Тази възможност бе вече изгубена. Връзката му с онзи вход изчезна, прекършена от съществото, което разкъсваше паяжината на защитните магии. Нямаше път обратно към Градината на живота, нямаше начин да се намери нещо наред нищото. Сега важно бе единствено да избяга. Съществото бе създадено от Субстрактивна магия и се намираще в Субстрактивен свят. Ричард бе приклецен в леговището му. Тук от нийде не можеше да очаква помощ. Дена бе безсилна срещу подобно извикано от нищото същество, намиращо се в своята стихия. Нямаше дори начин да се добере обратно до Небесната зала, чийто каменен таван бе като прозорец към цялата небесна шир. Дори тя сега

му се струваше безкрайно отдавна, завинаги далечна отвъд вечността на нищото. Връзката му с нея бе потънала нейде в чернотата. Усещаше мъчителните нокти на самата смърт, които се протягаха към него, и единственото му желание бе да излезе. Съзнанието му се вкопчи здраво в онези основни елементи, за които бе дошъл. Съществуването се опитваше да ги изтръгне. Но Ричард нямаше да ги пусне дори и ако трябваше да плати с живота си. Ако загубеше тези ефирни понятия, щеше да загуби и смисъла да се връща в света на живота.

— Трябва да го направя — изплака той през безумната болка от онова, което раздираше сърцевината на душата му. Ръцете на Дена се затегнаха около него в отчаян опит да го защитят, но тази прегръдка не можеше да го предпази. Независимо колко силно искаше да му помогне, с това не можеше да се пребори. Тя бе неговият водач в този свят, но само, колкото да му помогне да намери онова, което търси, като го предпазва от невидими опасности, които биха го всмукали завинаги надолу в още по-дълбока тъмнина. Тя не бе негов пазител срещу онова, което можеше да се появи от този мрак, и бе неспособна да спре извикано от нищото същество, което не съществува.

— Трябва! — извика той, наясно, че няма какво друго да опита.

Трепкащи сълзи се търкулнаха по красивото, светещо лице на Дена.

— Ако го сториш, не мога да те защитавам.

— А ако не го сторя, какво според теб ще стане с мен?

— Ще умреш тук — усмихна се тъжно тя.

— Тогава какъв избор имам?

Дена започна да се отдалечава, само ръката ѝ продължаваше да държи неговата.

— Никакъв — отвърна коприненият ѝ глас в съзнанието му. Но аз не мога да остана с теб, ако го направиш.

Гърчейки се от болка, докато чудовището стягаше хватката си, Ричард успя да кимне.

— Знам, Дена. Благодаря ти за всичко, което стори. То бе истински дар.

— За мен също, Ричард. Обичам те — разтегнаха се в тъжна усмивка устните ѝ, докато продължаваше да се отдалечава.

Ричард усети пръстите ѝ все още върху ръката си. Отново кимна със сетни сили.

— Завинаги ще останеш в сърцето ми. Почувства целувката по бузата си.

— Благодаря ти, Ричард, най-вече за това.

После тя изчезна. Останал внезапно сам, обгърнат от неописуема самота и мрак, той пусна Адитивна магия в чудовището в свят, където Адитивната магия не можеше да съществува. Адитивното в света на Субстрактивното се разпадна в несъществуване и в двата свята. В този миг Ричард почувства смазващ удар от всички посоки едновременно. Внезапно усети земя под краката си.

Неспособен да се задържи, рухна сред множеството черепи.

Голи мъже, изрисувани с безумни символи, бяха насядали в кръг около него.

Разтреперан от болка и уплаха, той усети успокоителния допир на ръце. Отвсякъде долитаха неразбираеми думи.

После обаче започна да разпознава лица. Видя приятеля си Савидлин. Най-отпред беше Пилето.

— Добре дошъл в света на живите, Ричард Избухливия — обади се познат глас. Беше Чандален.

Все още задъхан, Ричард примига срещу обърнатите към него мрачни лица. Всички бяха изрисувани с дивни символи с черна и бяла кал. Осъзна, че символите са му познати. По-рано, когато за пръв път и дойде при тях и поиска да се свика Съвет, си помисли, че черното и бялото са просто безразборни фигурки. Сега обаче разбра, че не е така. В тях имаше смисъл.

— Къде съм?

— Ти си в къщата на духовете — отвърна Чандален с дълбок, зловещ глас.

Говорещите на непознат език мъже наоколо бяха старейшините на народа на Калните. Това бе Съвет. Ричард огледа къщата на духовете. Това бе селото, в което с Калан се бяха оженили. Тук бяха прекарвали първата си нощ като съпрузи. Мъжете помогнаха на Ричард да се изправи на крака.

— Но какво правя тук? — обърна се той към Чандален, все още не съвсем сигурен дали сънува или е... умрял.

Мъжът на свой ред се обърна към Пилето. Размениха няколко думи. После Чандален отново се обърна към Ричард.

— Мислехме, че ти знаеш и ще ни кажеш. Помолени бяхме да свикаме Съвет за теб. Казано ни бе, че е въпрос на живот и смърт.

Ричард се намръщи и внимателно отстъпи от купчината черепи на предците си.

— Кой ви е помолил да се съберете?

— Ами — прочисти гърлото си Чандален, — отначало помислихме, че може да е дух.

— Дух — повтори учудено Ричард.

Чандален кимна.

— После обаче осъзнахме, че е чужденка.

— Чужденка? — килна глава въпросително Ричард.

— Долетя на гърба на някакво животно, а после... — сепна се мъжът от изражението на Ричард. — Ела, те ще ти обяснят.

— Те?

— Да, чужденците. Ела.

— Гол съм.

— Очаквахме те — кимна Чандален, — така че ти донесохме дрехи. Ела, те са отвън, можеш да говориш с тях. Няма търпение да те видят. Страхуваха се, че никога няма да дойдеш. Вече две нощи чакаме тук.

Ричард се зачуди дали е бил а Ничи... или Натан? Кой освен Ничи би могъл да се сети за това?

— Две нощи... — измърмори Ричард, докато го извеждаха през вратата, наобиколен от старейшините, които го докосваха, потупваха по рамото и поздравяваха с неразбираеми думи. Независимо от неочакваните обстоятелства, явно се радваха да го видят. В крайна сметка той бе един от тях, един от Калните.

Навън беше тъмно. Ричард забеляза тънкия полумесец. Слуги чакаха с дрехи за всички старейшини. Един от тях му подаде панталони от еленска кожа, а после и същото горнище. Имаше чувството, че се е събудил в някой минал живот. Спомни си всички тези коридори през постройките. Нямаше търпение да види Ничи. Да разбере какво се е случило, откъде е знаела как да му помогне да избяга. Вероятно Пророкът е бил наясно с проблема, с който Ричард е щял да се сблъска, а тя, изглежда, е измислила начин да му помогне, като му осигури път, по който да се изкачи обратно в света на живота. Нямаше търпение да й каже какво е успял да направи в Отвъдния свят.

Пилето го прегърна през раменете и заговори на онзи неразбираем език. Чандален му отговори, после се обърна към Ричард.

— Пилето иска да знаеш, че е говорил с много предци по време на Съвет, но през целия си живот не е виждал някой от нашия народ да се връща от света на духовете.

— И на мен ми е за пръв път — увери го Ричард и погледна Пилето, който се усмихваше.

В центъра на селото горяха огромни открити огньове и осветяваха множеството, дошло на празника. Деца се провираха между краката на големите и се радваха на приповдигнатата атмосфера. Хората се бяха събрали по платформите и около тях.

— Ричард! — извика някакво момиче.

Ричард се обърна и видя Рейчъл да скача от една платформа и да се впуска към него. Прегърна го през кръста. Изглеждаше поне с една глава по-висока от последния път. Притисна я към себе си и се засмя, радостен да я види. Вдигна глава и видя Чейс. До Чейс и най-високите представители на народа на Калните изглеждаха като малки деца.

— Чейс, какво правиш тук? — скръсти ръце с престорена строгост той.

— Твърде е невероятно. И да ти кажа, няма да ми повярваш.

— Аз току-що се връщам от света на мъртвите — погледна го накриво Ричард. — Мисля, че те бия, що се отнася до невероятното.

Чейс помисли малко.

— Може би. Аз бях в лагера. Търсех Рейчъл. Майка ми ме посети.

— Майка ти? Майка ти почина преди много години.

— Да, човек обикновено не забравя такива неща — отвърна Чейс с физиономия, която говореше, че знае по-добре от Ричард.

— Ами — започна Ричард, опитвайки се да разбере какво става, — очевидно не е била майка ти. Не ти ли мина през ума да попиташ коя е всъщност?

— Не — сви рамене Чейс и скръсти ръце. Погледна към тъмнината отвъд огньовете. — Беше, така да се каже, доста емоционално преживяване. Щеше ми се да си там.

— Сигурно си прав. Каза ли ти защо е дошла?

— Каза ми да дойда тук възможно най-бързо. Каза, че Рейчъл ще е тук и че ще имаш нужда от помощ.

Ричард онемя.

— А каза ли ти каква помощ?

— Конне — кимна Чейс. — Бързи конне.

— И моята майка дойде при мен — обади се Рейчъл.

Ричард погледна последователно момичето, после Чейс.

Последният само сви рамене в знак, че няма обяснение.

— Твоята майка? — обърна се Ричард към Рейчъл. — Искаш да кажеш Ема?

— Не, не Ема, а родната ми майка.

Ричард нямаше думи.

— И какво искаше?

— Каза ми, че трябва да ти помогна, като дойда тук. Поиска да кажа на тези хора, че си в света на духовете и те трябва да се съберат, за да намериш път обратно.

— Сериозно? — бе единственото, което успя да измисли Ричард.

— Каза, че трябва да бързам — кимна Рейчъл, — че няма време и затова изпрати един късопашат змей да ме пренесе. Казваше се Грач. Много мил беше. Грач ми каза, че те обича. Само дето трябваше да се върне у дома след това.

Ричард ги гледаше с недоумение.

— Това беше преди няколко дни — обади се Чейс. — Оттогава те чакаме. Хората от народа на Калните трябваше да се подготвят за Съвета. Аз ти докарах три бързи коня. Приготвили сме ти храна. Готови са за тръгване.

— Готови?

Чейс кимна.

— Колкото и да искам да поседя с теб, а, повярвай ми, има много за какво да си говорим, ма... майка ми каза, че ще бързаш да стигнеш до Тамаранг.

— Тамаранг — повтори като ехо Ричард.

Книгата, която Баракус бе написал и после скрил за Ричард преди три хиляди години, се намираше в Тамаранг. Ричард я намери, но после попадна в плен на Шеста. Книгата, „Тайните на силата на магьосника воин“, бе скрита в каменна килия в Тамаранг. Нуждаеше се от тази книга повече от всякога. Баракус вече му бе оказал неоценима помощ. Но ако Ричард възнамеряваше да отвори кутиите на Орден, книгата щеше да му даде онова, което му трябваше.

— Тамаранг — повтори той замислено. — Там имаше магия, която ми отне дарбата.

— Аз я поправих — кимна Рейчъл.

— Ти? — погледна я изумено Ричард.

— Както вече казах — погледна го косо Чейс, — има неща, за които трябва да си поговорим, но не е сега времето. Говори се, че много бързаш. Имаш време до новолуние.

— Не мога да стигна до Народния дворец до новолуние — погледна със свито сърце тънкия сребрист полумесец Ричард.

— Не отиваш в Народния дворец — напомни му Чейс, — а в Тамаранг.

— Заведи ме при конете — сграбчи го за ръката Ричард. Времето ми изтича.

— И майка ми така каза.

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ЗЕД ПОТРЪПНА ОТ БОЛКА. Отново чу някой да вика името му. Имаше чувството, че гласът прониква в него от някакъв далечен свят. Не искаше да се отзовава, не искаше да си отвори очите, да е в съзнание и да почувства изгарящата болка на осъзнаването.

— Зед — извика отново гласът.

Силна ръка го поразтърси и разклати внимателно напред-назад.

Зед се насили да открехне клепачи. Рика и Том се бяха привели над него, силно разтревожени. Зед забеляза, че косата по слепоочието на русия Том е залепнала от кръв.

— Зед, добре ли си?

Гласът бе на Рика. Той примига и се опита да прецени дали всяка костичка на тялото му е счупена, или просто така се чувства. Стаеният в сенките на съзнанието му страх шепнеше, че тази нощ идва краят.

Коремът го болеше. Там го бе уцелила магията на Шеста.

Чувстваше се като глупак. Понеже я познаваше добре отпреди, беше се подготвил. Сигурен бе, че може да се противопостави на силата на онази жена — и сигурно щеше да успее, само дето тя го хвана неподготвен с някаква специално създадена магия — малка изненада, която бе измислила дълбоко в пещерите, докато е чакала търпеливо пристигането му, — ако някога отново навлезе във владенията ѝ. Макар да бе от онези неща, които не бе чувал преди да са правени от вещици, трябваше да предвиди и тази възможност. Трябваше да очаква някакъв номер.

Тя беше вещица, а не магьосница, и съзнаваше, че макар да разполага със значителни умения, тя е същевременно и уязвима за някои от нещата, които Зед можеше да прави. Част от тях той бе разкрил по-рано при Магьосническата кула, когато не ѝ позволи да убие него и останалите. Беше се поучила от опита си и намерила начин да му противодейства — нещо никак нехарактерно за една вещица. Всъщност беше гениално, но точно тогава той не беше в настроение да се възхищава на постиженията ѝ.

— Зед — обади се отново Рика, — добре ли си?

— Така мисля — успя да изговори той. — Вие?

— Без съмнение ни очакваха — изръмжа недоволно Рика. Не знам какво точно направи тя, но със сигурност не ми позволи да я спра.

— Е, не се коси, същото стори и с мен.

— Когато изпадна в безсъзнание, не успях да се справя с всички онези войници — добави Том. — Съжалявам, Зед, разочаровах те, когато най-много се нуждаеше от мен. Трябваше да ти бъда опора.

— Не ставай глупав — изръмжа Зед в отговор. — И опората си има граници. Аз бях този, който не трябваше да позволи да ни заловят по този начин. Трябваше да знам, да съм по-добре подготвен.

— Мисля, че всички се провалихме — обади се Рика. — Най-вече, разочаровахме Ричард. Дори не успяхме да стигнем до пещерата, за да му помогнем. Трябва да проникнем в пещерата и да разбием магията, която го разделя от дарбата му. Вече нямаме големи шансове.

— За това ще видим — измрънка недоволно Зед. — Поне, изглежда, в момента сме в безопасност.

— Освен ако Шеста не се върне да ни довърши.

— Голяма си утеха, няма що — погледна Том Зед.

Двамата го издърпаха за ръцете и му помогнаха да седне.

— Къде всъщност се намираме? — огледа се на слабата светлина той.

— В някаква килия — обясни Том. — Стените са каменни, с изключение единствено на вратата. Коридорът отпред бъка от войници.

Не беше кой знае колко широко. На малка маса бе оставена запалена лампа. Имаше и един стол.

— Покривът е от греди и дъски — отбеляза Зед. — Питам се дали бихме могли да ги пробием с моята сила, колкото да можем да се измъкнем.

Отново с помощта и на двамата Зед се изправи несигурно на крака. Рика го придържаше, а той вдигна ръка, за да изпробва тавана с дарбата си.

— Проклетие — прошепна. — Изглежда, когато е използвала онази новосъздадена магия, е поставила и някаква бариера около тази стая. Не ми позволява да я пробия с дарбата си. Зазидани сме.

— А, още нещо — каза Том. — Пазачите са предимно войници от Императорския орден. Явно Шеста е преминала на страната на Джаганг.

— Страхотно — почеса глава Зед, — само това ни трябваше.

— Е, поне ни оставиха живи.

— Засега — вметна Рика.

Зед извърна леко глава и погледна отново тавана.

— Какво е онова?

— Кое? — проследи погледа му Том.

— Ей, там. В ъгъла на тавана, близо до стената. Нещо е мушнато между последната гредка и стената.

Том придърпа стола и с негова помощ достигна тъмния вързоп, скрит в сянката на гредата. Издърпа го и той тупна на земята. Част от нещата вътре се разпиляха.

— Духове! — възкликна Зед. — Това е вързопът на Ричард. Разпозна част от нещата, които се бяха пръснали. Наведе се да ги вдигне, поогледа ги и ги върна обратно във вързоп. Когато вдигна златотканата черна риза, видя на пода някаква книга. Взе я и я обърна към светлината.

— Каква е тази книга? — попита Рика.

Том също се приведе по-близо.

— Какво пише?

Зед не вярваше на очите си.

— Заглавието е „Тайните на силата на магьосника воин“.

Рика подсвирна леко от изненада.

— Аха, и аз така мисля — измърмори Зед, докато оглеждаше книгата от всички страни. — Откъде Ричард се е сдобил с такова нещо? Може да се окаже безценна.

— Какво пише за силите му? — обади се Рика, сякаш нетърпелива да научи някоя клюка.

Зед отгърна корицата и прелисти една страница, после още една.

— Добри духове... — прошепна изумено.

Ничи вдигна глава и видя на вратата да се появява сянка. Беше Кара.

— Как си? — попита Морещицата едва чуто.

Погледът на Ничи бавно се отмести и зарея нейде в пространството. Въпросът не ѝ се струваше особено уместен. Може би Кара просто искаше да каже нещо, с което да изрази загрижеността си. За миг се замисли колко е парадоксално, че една Морещица за нула време е развила най-прости, чисто човешки качества. Но какво от това — нямаше за кога.

— Нищо ново, Кара.

— Разбра ли какво се е объркало?

— Какво се е объркало ли? — вдигна глава от коженото кресло Ничи. — Не е ли очевидно?

Кара се приближи и прокара разсеяно пръст по ръба на махагоновата маса. В слабо осветената стая червената кожа на дрехата ѝ се открояваше като огромно петно кръв.

— Господарят Рал ще намери пътя обратно.

На Ничи това ѝ прозвуча повече като молба, отколкото като израз на увереност.

— Кара, ако Ричард е можел да се върне, да го е направил преди десет дни — отвърна Ничи потиснато, неспособна да лъже. Кара заслужаваше повече от прикритата зад лъжливи надежди истина.

— Може би му е било нужно повече време от предвиденото.

На Ничи ѝ се щеше да е толкова просто. Поклати глава.

— Трябваше да се е върнал до сутринта. Щом не се върна, значи не се е преборил с онова, което...

— Ще се върне! Ще видиш! — извика Кара и се приведе през масата, неспособна да позволи на Ничи да довърши.

Ничи за миг се загледа в разтревоженото лице на Кара. Какво да каже? Как да обясни такова нещо на човек, който не разбира за какво точно става дума?

— Повярвай ми, Кара — изрече тя накрая. — Аз искам да се върне не по-малко от теб, но ако бе успял да устои на магията и да преживее пътуването в Отвъдния свят, отдавна щеше да се е върнал. Не може да остане там толкова дълго.

— И защо не?

— Ами това е нещо като да се гмурнеш в езеро. Можеш да не дишаш известно време, но след определено време трябва да изплуваш на повърхността. Ако кракът ти се закачи на някое дърво на дъното, ще

се удавиш. Невъзможно е да оцелее там толкова дълго. Щом не се върна, когато трябваше...

— Може да е излязъл някъде другаде. Може да е изплувал за въздух на друго място.

Ничи поклати глава.

— Представи си, че езерото е замръзнало. Дупката, през която влезе — това са магиите в магьосническия пясък, — е единственият изход обратно. Кутиите на Орден са портал. За слизането се използват елементи от Орден, от онзи портал. Подземният свят е просто празнота. — Съзнаваше, че се оплита все повече в опитите си да направи нещата смислени за Кара. Самата Ничи не проумяваше напълно Отвъдния свят. — Да кажем просто, че ако му се наложи да изплува някъде другаде изпод леда, няма да може да го пробие. Трябва да се върне през дупката, която е издълбал, дупката към Отвъдния свят, през портала. Разбираш ли?

— Горедолу, но тогава трябваше да се получи — посочи тя разтворените на масата книги. — Двамата бяхте обмислили всичко. Мрачният Рал го направи. Няма причина този път да не проработи. Защо при Ричард да не се получи?

— Напротив, има — отмести поглед от сините очи на Кара Ничи.

— Как така? Каква причина?

— Звярът.

Кара я изгледа изумено за миг.

— Звярът. Мислиш, че звярът може да го е намерил там, в Отвъдния свят?

— Не — поклати глава Ничи. — Намери го тук, на този свят, докато рисуваше формите на магията. Когато Ричард най-накрая влезе през портала, който бе създал, то бе готово и чакаше. Звярът го последва в Отвъдния свят.

Лицето на Кара изразяваше нещо средно между ужас и гняв.

— Но той сигурно го е преборил.

— Как? — погледна я изпод вежди Ничи.

— Не знам. Не ме бива в тези неща.

— Нито пък Ричард. В Отвъдния свят е различно. В миналото той използваше меч или щита си, за да го спре. Последния път, когато звярът се появи, той успя да го простреля с една от онези специални

стрели. Как ще се бие с него в Отвъдния свят? Трябваше да отиде там гол. Нямахте оръжие, нищо, с което да го пребори.

— Тогава защо му позволи да отиде? — премина в откровена ярост изражението на Кара.

— Когато видях звяра, той вече беше слязъл в Отвъдния свят. Нямахте начин да го предупредя.

— Не може да е нямало начин.

— Прекрачването в Отвъдния свят — изправи се Ничи — е нещо, което Ричард трябваше да стори, ако иска изобщо да има някакъв шанс да използва силата на Орден. Иначе не може да се противопостави на лавинния огън, а не го ли направи, за нас няма надежда. Освен това, ако наистина е решен да отиде, аз не бих могла да го спра.

— Но само след няколко дни е новолуние — закрачи нетърпеливо Кара. — Времето ни изтича. Все нещо трябва да може да се направи. Все има някаква вероятност той да е още там. Господарят Рал никога не ни е изоставял. Господарят Рал би се бил за нас до последния си дъх.

— Права си — заобиколи масата Ничи. — Ще отида в Градината на живота и ще изпратя няколко призивни магии. — Знаеше, че е глупаво. Знаеше, че това е не само невъзможно, но и чиста загуба на време. Само че имаше нужда да направи нещо, за да не полудее, а така и Кара щеше да се поуспокои, преди да настъпи краят. Освен това какво друго ѝ оставаше да прави сега.

— Добра идея — отвърна Кара. — Започвай да правиш призивни магии, докато не изведеш Господаря Рал обратно.

Ничи излезе в коридора и видя, че и в двете посоки е блокиран от войници от Елитната гвардия. Всички носеха арбалети, украсени с червени пера. Сякаш умишлено отцепваха района около библиотеката. Ничи видя покритото с бяла коса теме на Натан, който си проправяше път през плътната стена от войници. Най-накрая се показа отпред. Видя Ничи и веднага се насочи към нея. Лицето му бе повече от мрачно. Само при вида му устата на Ничи пресъхна.

— Натан, какво има? — попита тя още щом той спря пред нея.

Лазурните му очи изглеждаха уморени.

— Съжалявам Ничи, но няма друг начин.

Ничи примига объркано. Хвърли бърз поглед към гъстите редици от войници. Изглежда, и на тях не им харесваше да са тук.

— Какъв начин?

Натан отмести поглед и потри уморено лице.

— С Ричард разговаряхме сериозно, преди да предприеме това опасно пътуване. Каза ми, че ако не се завърне, трябва да направя необходимото, за да спася хората тук от ужаса, с който Джаганг ще ги залее. Според пророчеството без Ричард ние ще загубим тази последна битка.

— Да, отдавна го знаем.

— Аз знам това-онова за слизането в Отвъдния свят, Ничи. Познавам магическите форми, които Ричард използва. Бил съм и в Градината на живота. Изучавал съм същите неща. Ричард направи всичко както трябва. Трябваше да проработи.

— Звярът го е последвал в Отвъдния свят — обади се Кара.

Натан въздъхна тежко, но не изглеждаше кой знае колко изненадан.

— Предположих, че е нещо такова. Работата е там, че аз съм изучавал методите, които Ричард използва.

— Добре — изрече Кара, очевидно с надеждата, че Пророкът ще ѝ даде отговора, който Ничи не бе успяла. — А намерил ли си начин да го върнеш оттам? Ничи ще хвърли няколко призивни мрежи. Би могъл да ѝ помогнеш. Двамата заедно.... заглъхна гласът ѝ.

Натан не изглеждаше в настроение да слуша подобни глупости.

— Няма такова нещо, Кара. Не можем да го върнем от Отвъдния свят след толкова време. Загубихме Ричард завинаги. Кара примига, за да сдържи сълзите, неспособна да приеме такова твърдение. — Императорът ще проникне тук — продължи Натан. — Въпрос на време е. Скоро Необятната пустош ще ни обгърне. Сега можем единствено да се надяваме да спасим възможно най-много хора в Двореца.

— Разбирам — изправи чело Ничи.

— Единственият начин е да предадем Двореца още на новолуние, и то така, както Джаганг поиска.

— Разбирам — преглътна с усилие Ничи. — Аз самата не виждам друг начин, Натан.

— Съжалявам, Ничи — изрече той с глас, от който ясно личеше колко искрени са думите му. — Само че трябва да подготвя един куп неща, така че ще те сложа под арест на сигурно място, докато Джаганг дойде да те вземе на новолуние.

Ничи усети, че по бузата ѝ се търкулва сълза — не заради самата нея, а заради загубата на Ричард за всички хора, които разчитаха на него да обърне хода на събитията, да поеме битката и най-накрая да стори онова, на което само той бе способен.

— Няма нужда от всички тези въоръжени пазачи — успя да сдържи плача си Ничи. — Сама ще дойда.

Натан кимна.

— Благодаря ти, и без това ми е достатъчно трудно.

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

КАЛАН СЕ СЪБУДИ, СКОВАНА ОТ УЖАС.

Лежеше настрани, с извита надясно глава, опряна върху седло вместо възглавница. Надзърна предпазливо през тънките цепнатини на клепачите си. Надвисналото небе бе обагрено с червеникавите багри на приближаващата зора.

В първия момент се зачуди какво я накара да скочи така рязко, но бързо разбра причината.

С крайцеца на окоото си мярна Самюъл, надвесен ниско над нея. Беше съвсем близо, безшумен и притихнал — същински планински лъв, дебнещ плячката си.

Беше чисто гол.

Калан толкова се стресна, че известно време не смееше да помръдне, чудейки се дали не продължава да сънува някакъв странен кошмар. Инстинктите ѝ задействаха съвсем скоро и тя взе нещата под контрол.

Без да се издава, че се е събудила, плъзна ръка към ножа на кръста си. Както лежеше на дясната страна, канията ѝ се падаше някак отдолу, под тялото ѝ. Опита се да не си проличи, че е будна и извършва някакво движение. Разчиташе на одеялото да скрие помръдването на ръката ѝ.

Ножа ѝ го нямаше.

Погледна скришом да не би да е паднал някъде около нея. Не беше. Докато опипваше под одеялото, мярна купчината дрехи на Самюъл, захвърлени недалеч. Там беше и ножът ѝ. Извън нейния обсег.

Повдигаше ѝ се, като си го представи как я наблюдава тайничко, докато тя спи, и се съблича. Ужасно беше да си помисли колко близо до нея е бил, как е измъкнал ножа ѝ, подготвяйки се за гнусотиите, които е искал да ѝ стори — а тя през цялото време не е усетила нищо. Освен че беше ужасена, тя бе разтърсена и от неистов гняв, задето му бе позволила да стигне до там.

Макар че Самюъл през цялото време се бе държал свенливо, поведението му не я изненада. Доста пъти го бе засичала да я зяпа. В погледите му винаги бе проблъсвала една нега, която обикновено той гледаше да прикрива. Преглътна гнева си и се съсредоточи върху оцеляването.

Колеблив и нерешителен, Самюъл се придвижваше бавно и полека, дебнешком. Явно целеше да заеме удобна позиция, след което, лишил я от възможност за реакция, да ѝ се нахвърли и да осъществи подмолните си намерения, скрити зад тези бляскави златисти очи.

Самюъл не беше едър, но бе мускулест. Определено беше посилен от нея. Едва ли би могла да му се измъкне без боричкане, а позицията ѝ определено беше неизгодна. От толкова близо, без нож, без никаква защита, шансовете ѝ да го отблъсне бяха минимални.

Но макар да бе очевидно по-силен, а тя да спеше, Самюъл действаше предпазливо. Грешката му беше, че не подходи по-категорично и експедитивно. Явно не ставаше въпрос за липса на качества или предимство, а по-скоро за недостиг на кураж. Нейното предимство бе неговата слабост и колебливост, както и фактът, че е будна. Тя нямаше да го пропилее. Внезапната ѝ атака щеше да изравни силите и да ѝ предостави уникален шанс.

Прехвърли мислено всички възможности за действие. Нямаше друг избор, освен да скочи първа. Имаше право само на един опит. Трябваше да бъде успешен.

Първата ѝ мисъл бе да се спусне с коляното напред и да го изрита там, където най-много боли, но както беше легнала на дясната си страна, нямаше да събере достатъчно инерция за силен начален удар.

Лявата ѝ ръка беше свободна, отпусната върху одеялото. Явно това беше по-добрият вариант. Без да губи нито секунда повече, преди да е станало твърде късно, нанесе светкавичен удар, целейки се в очите му. Заби пръсти в меката плът на окото му. Самюъл извика и инстинктивно отскочи назад.

Окопоти се бързо и се опита да ѝ извие ръката, докато тя продължаваше да се протяга към лицето му. В същото време атакува с тежестта на тялото си и я затисна под себе си, изкарвайки ѝ всичкия въздух.

Преди да ѝ даде възможност да се окопити, прикова врата ѝ за земята с ръка, за да не може тя да си поеме дъх. Калан започна да ритва и да се мятва неистово, за да му се изплъзне. Но беше все едно да се опитва да изтласка от себе си мечка. Не можеше да се мери с неговата сила и тегло, особено в тази неизгодна позиция. Нямаше опорна точка, за да го изтласка; нямаше как да замахне, за да нанесе ефективен удар.

Калан извъртя глава още по-надясно, за да освободи шията си от директната тежест на ръката му, която я притискаше. Успя да се пребори за глътка въздух.

В същото време погледът ѝ попадна на купчината дрехи недалеч. Мярна ефеса на меча да стърчи изпод панталоните му. Изписаната със злато дума „Истина“ проблесна на сребърен фон.

Калан отчаяно се протегна към меча. Оказа се на сантиметри извън обсега ѝ. Знаеше, че тъй като е в легнало положение, без възможност да използва двете си ръце едновременно, дори да се добере до меча, няма да може да го изтегли достатъчно бързо от ножницата и да пониже Самюъл, дори само да го одраска. По-реалистичната ѝ цел беше да стисне ефеса и да атакува с него. Оръжието бе достатъчно тежко, че да го нарани поне частично. Добър удар на подходящо място, например в слепоочието, можеше дори да го убие.

Само дето ефесът бе извън обсега ѝ.

В същото време, докато тя продължаваше да се протяга отчаяно натам, Самюъл не успяваше да осъществи планове си за нея. С мъка я удържаше под себе си. Явно не бе изчислил всички подробности и евентуални затруднения. Вярно, успяваше да я обездвижи, но между нея и него оставаше одеялото, което възпрепятстваше всякакъв пряк контакт.

Калан си даде сметка, че е въпрос на време той да се сети, че с един удар може да я хвърли в безсъзнание и тогава да осъществи необезпокояван коварните си намерения.

Сякаш прочел мислите ѝ, той повдигна лявата си ръка. Огромният му юмрук се сви. Докато той летеше към лицето ѝ, тя даде всичко от себе си, за да извие врат и да избегне удара. Юмрукът му се стовари на земята, на милиметри от главата ѝ. Пръстите ѝ докопах златната нишка, изписваща думата „Истина“ върху ефеса на меча. Светът сякаш се закова на място. В следващия миг я озари прозрение.

Неща, които смяташе за безвъзвратно изгубени, си дойдоха по местата. Не помнеше коя е, но се сети каква е. Изповедник. Това далеч не бе цялостно възстановяване на миналото ѝ, но някак си инстинктивно разбра какво означава да си Изповедник. Толкова дълго това бе загадка за нея, а ето, че изведнъж разтълкува мистерията, усети призванието си, връзката вътре в себе си.

Продължаваше да не е наясно коя е, коя е Калан Амнел, не си спомняше нищо от миналото си, но знаеше какво означава да си Изповедник.

Самюъл замахна за втори удар.

Калан опря длан в гърдите му. Той вече не беше онзи силен мъжага, затиснал я под тежестта си. Паниката и яростта изчезнаха от душата ѝ. Вече не чувстваше необходимост да се бори. Почувства се лека като вятъра и преливаща от сила.

Вече не изпитваше трескавост, нито чувство за отчаяние.

Времето ѝ принадлежеше. Нямаше нужда да обмисля и оценява ситуацията, да взема решение. Знаеше с пълна категоричност какво трябва да направи. Не ѝ се налагаше дори да се замисля. Просто трябваше да махне ограниченията, които сама си беше поставила.

Видя разяреното му лице, втренчено в нея. Юмрукът му остана застинал в един безкраен миг във времето.

Не ѝ бе нужно да се надява, да очаква, да действа. Знаеше, че времето ѝ принадлежи. Знаеше какво ще се случи с абсолютна сигурност — все едно вече се беше случило. Самюъл бе дошъл в Императорския орден не за да я спаси, а за да я плени. Защо — това тя щеше да разбере съвсем скоро. Важното сега беше, че той не бе нейният спасител.

Беше враг.

Вътрешната мощ на неизменно присъщата ѝ дарба бе удивителна. Цялото ѝ същество закипя, тялото ѝ се подчини на тази удивителна сила с всичките си фибри.

Времето ѝ принадлежеше.

Можеше да преброи всички косъмчета по застиналата му физиономия, стига да искаше. И той пак не би помръднал и на милиметър, не би продължил устремната си атака.

Страхът ѝ изчезна, изтласкан от спокойствие и усещане за пълен контрол над ситуацията. Не изпитваше омраза. На нейно място дойде

съзнанието за хладна справедливост.

Потопи се в море от вътрешен покой, породен от контрола над вродената ѝ дарба. В душата ѝ нямаше нито ненавист, нито ярост, нито ужас... нито капка съчувствие. Истината се разкри пред очите ѝ. Този човек сам подписа присъдата си. Направи своя избор. Сега трябваше да понесе последствията от него. В едно безкрайно тихо кътче на съзнанието си Калан намери абсолютния покой. Времето спря.

Той проигра шанса си. Сега ѝ принадлежеше.

Макар тя да разполагаше с цялото време на света, не изпитваше и сянка колебание.

Калан освободи силата си.

Във въздуха отекна гръмотевица без гръм — разтърсваща, могъща и в този непорочен миг — всевластна.

Мигът на срещата с това усещане се превърна за нея в остров на осъзнаването на сред мътната река на непознатата ѝ същност.

Лицето на Самюъл застина в омраза към обекта, до който се надяваше да се докопа. Калан се вгледа в златистите му очички, наясно, че той е изправен пред непоклатимостта в погледа ѝ.

За частица от секундата съзнанието му, споменът за това кой е и какъв е, се стопи в небитието.

Мощният поток сила разлюля околните дървета, притихнали във вкочаняващата зимна утрин. От клоните закапаха изсъхнали вейки и парчета кора. Сблъсъкът роди облак прах, който се разстла над бивака им и бавно започна да се разсейва.

Особените очи на Самюъл се облешиха.

— Господарке — прошепна той, — на вашите заповеди.

— Махни се от мен. — Той тутакси се завъртя и се изправи на колене, притиснал почтително длани, без да откъсва очи от нея. Докато ставаше, Калан осъзна, че продължава да стиска ефеса на меча с дясната си ръка. Пусна го. Не ѝ беше нужен меч, за да се оправи със Самюъл. Дълбоко притеснен от липсата на заповеди, Самюъл бе на ръба да избухне в сълзи.

— Моля ви... какво да направя за вас?

Калан отметна одеялото от себе си.

— Коя съм аз?

— Калан Амнел, Майката Изповедник — отвърна незабавно той. Това тя вече го знаеше. Замисли се за момент.

— Откъде взе този меч?

— Откраднах го.

— Кому принадлежи по право?

— Преди или сега? — Отговорът му леко я озадачи.

— Преди.

Въпросът ѝ го хвърли в ужас, очите му плувнаха в сълзи и той се разрида с глас, кършейки ръце.

— Не му знам името, Господарке. Кълна се, не го знам. Толкова съжалявам, Господарке, но не знам, кълна се, не знам...

— Как му отне меча?

— Промъкнах се и му прерязах гърлото, докато спеше. Но се кълна, че не му знам името.

Всеки, докоснат от Изповедник, признаваше без никакво колебание всичко, което бе извършил — абсолютно всичко. Единствената им грижа бе влудяващият, неописуем ужас да не би да разочароват с нещо жената, която ги е докоснала със силата си. Единствената им цел бе да удовлетворят желанията ѝ.

— Убивал ли си други хора? — Самюъл я погледна, обзет от внезапна радост, че му е зададен въпрос, на който може да отговори изчерпателно. Лицето му бе озарено от усмивка.

— О, да, Господарке, много. Моля ви, нека убия някого за вас. Когото и да е. Само го посочете. Ще се заема незабавно. Моля ви, Господарке, само кажете и заповедта ви ще бъде изпълнена.

— На кого принадлежи мечът сега?

Той млъкна, регистрирал смяната на темата.

— На Ричард Рал.

Калан не се изненада.

— Откъде ме познава Ричард Рал?

— Той е ваш съпруг.

Калан застина, удивена от онова, което ѝ се причу. Примигна, мислите ѝ се разбягаха във всички посоки.

— Моля?

— Ричард Рал е ваш съпруг.

Тя остана неподвижна цяла вечност, неспособна да успокои съзнанието си. В същото време думите му ѝ се сториха изпълнени със смисъл.

Калан стоеше безмълвна.

Да установи, че е омъжена за Ричард Рал, бе потресаваща новина. От друга страна, сърцето ѝ бе изпълнено с неописуема радост. Тя си припомни сивите му очи, начина, по който той я гледаше... Изведнъж не беше чак толкова потресена. Сякаш всичките ѝ мечти, които не смееше да извади на повърхността, се сбъдваха.

Усети как по бузата ѝ се изтърколва сълза. Изтри я с пръсти, но след нея веднага изплува втора. Едва се сдържа да не прихне в смях.

— Съпруг!

Самюъл закима енергично.

— Да, Господарке. Вие сте Майката Изповедник. Той е Господарят Рал. И е женен за вас. Той е ваш съпруг.

Цялата разтреперана, Калан се опита да мисли, но съзнанието ѝ не откликна, сякаш мислите ѝ го бяха задръстили и образуваха неподлежащо на разплитане кълбо.

Изведнъж си спомни как Ричард лежеше на земята в лагера на Ордена и ѝ крещеше да бяга.

В най-добрия случай той беше пленник на Ордена, но всъщност по-вероятно бе да е мъртъв.

Едва сега да разбере какво я свързва с него... и да го изгуби толкова скоро.

По бузата ѝ пак запари сълза, но този път не беше от радост, а от ужас. Накрая се окопоти и съсредоточи вниманието си върху коленичилия пред нея мъж. — Къде ме водиш?

— В Тамаранг. При другата ми... при другата ми Господарка.

— Друга Господарка ли?

Той пак закима яростно.

— Шеста.

Тя се сети, че Джаганг бе споменавал това име. Смръщи чело.

— Вещицата ли?

Въпросът ѝ го хвърли в ужас, но той все пак отговори.

— Да, Господарке. Заповядано ми бе да ви заловя и да ви отведа при нея.

Тя посочи към постелята си.

— А това заповядано ли ти бе да правиш?

Самюъл облиза устни, явно още по-сконфузен. Да признаеш убийство бе едно, но това бе съвсем различно.

— Питам я дали може — изскимтя той. — Каза, че след като искам, може, като възнаграждение за услугата, но че трябва да ви заведе при нея жива.

— Какво иска тя от мен?

— Смята да ви използва за разменна монета.

— С кого ще се пазари?

— Император Джаганг.

— Но аз вече бях пленена от Джаганг.

— Той ви иска отчаяно. Тя знае колко сте ценна за него. Тя иска да сте ѝ подръка, за да може да ви изтъргува с Джаганг при изгодни условия.

— Колко сме далече от Тамаранг?

— Не много. — Самюъл посочи на югозапад. — Ако не се бавим, ще пристигнем до утре вечер, Господарке.

Калан изведнъж се почувства много уязвима да е толкова близо до тази могъща вещица. Съзнаваше ясно, че трябва да изчезва от тук колкото се може по-бързо, иначе рискуваха да я забележат, дори без Самюъл да я води на крака при вещицата.

— И след като е трябвало да ме заведеш при нея до утре, си бил наясно, че времето ти с мен изтича. Искаше да ме изнасилиш.

Не беше въпрос. По лицето на Самюъл заблестяха сълзи.

— Да, Господарке.

В надвисналата тишина той се почувства още по-неловко от втрещения ѝ в лицето му поглед. Калан знаеше, че докоснатият от силата на Изповедник губи изцяло самоличността си. Изведнъж се сети, че преди време самата тя бе настигната от подобна съдба. Дали нейната памет бе безвъзвратно изгубена, както миналото на Самюъл след докосването ѝ. Мисълта беше плашеща.

— Моля ви, Господарке, простете ми.

В тягостната тишина вината тегнеше непосилно в душата му. Разрида се истерично, неспособен да понесе укорителния ѝ поглед.

— Моля ви, Господарке, намерете милост в сърцето си за мен.

— Тук става въпрос за справедливост, а не за милост.

— Тогава моля ви, Господарке... простете ми!

Калан се вгледа в очите му, за да е сигурна, че думите и намеренията ѝ ще бъдат разбрани правилно.

— Не. Това би било гавра със справедливостта. Няма да ти простя — нито сега, нито за в бъдеще. Не от омраза, а защото престъплението ти към мен не е единственото, което си извършил.

— Знам, но поне можете да ми простите престъпленията, извършени спрямо вас. Моля ви, Господарке, само тях. Само ми простете за стореното към вас и за онова, което възнамерявах да ви причиня.

— Не.

Категоричността на отговора ѝ попи в очите му. Той ахна в ужас, осъзнал действията си, направения избор, невъзможността да се върне назад. Другите му престъпления не го изпълваха с чувство за вина, но чувстваше огромната отговорност от това, което бе причинил на Калан.

Навярно за пръв път в живота си Самюъл се видя такъв, какъвто е — видя се през нейните очи.

Ахна пак, притиснал ръце до гърдите си, след което се срина мъртъв в краката ѝ. Калан незабавно се зае да си събира нещата. При положение, че вещицата бе толкова наблизко, не искаше да губи нито миг. Нямаше представа накъде ще тръгне, но знаеше къде не бива да се озовава.

Изведнъж осъзна, че трябваше да прояви повече разум и да разпита Самюъл за още доста неща. Сама остави отговорите да ѝ се изплъзнат между пръстите.

Новините за Ричард — за това, че той ѝ е съпруг — така разбъркаха мислите ѝ, че изобщо не ѝ хрумна да попита Самюъл още неща. Внезапно се почувства пълна глупачка, задето пропиля тази безценна възможност.

Стореното — сторено. Важното беше да се съсредоточи върху предстоящите си ходове. Да внимава какво ще направи отсега нататък. Завтече се да оседлае коня. Откри го мъртъв на земята. С прерязано гърло. Вероятно Самюъл, от страх да не би тя да успее някак да му избяга, преди да е осъществил гнусните си намерения, бе убил горкото животно.

Без никакво бавене уви в одеялото си, каквото можеше да побере и намести вързопа на самара. Преметна го през раменете си и взе Меча на истината, както си беше в ножницата. Тръгна в посока, противоположна на Тамаранг.

ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

СМАЗАНА ОТ САМОТА, КАЛАН СЕ НАСОЧИ НА СЕВЕРОИЗТОК. Защо ли изобщо се притесняваше? След като бъдещето е под въпрос, нима би имало смисъл да се бори за собствения си живот? Каква полза от живот, в който ги няма спомените и мислите ѝ, живот, обречен на фанатичните вярвания на Императорския орден? Тези хора нямаха градивни цели, те просто избиваха поголовно всички по пътя си, сякаш чрез унищожението се надяваха да си спечелят живот, изграден върху обещания.

Всички онези, които определяха съществуването си по мярата на изгарящата омраза към ближния, изцеждаха и последната капчица радост от живота и така омаломощаваха самия живот и постепенно го заличаваха. Струваше ѝ се по-лесно просто да се откаже. Никой не би се впечатлил. Никой не би разбрал.

Но тя щеше да знае. Щеше да се тормози. Действителността е такава, каквато е. В крайна сметка животът е единственото, което ѝ бе останало, нейното най-голямо богатство. И не само нейно.

Беше вървяла около час, когато чу далечен тропот на копита. Спря и различи коне, които тъкмо излизаха от една горичка в далечината. Идваха право насреща ѝ. Огледа се трескаво. Рехавите горички от двете ѝ страни бяха доста далеч, за да притича и да се скрие в тях. Премръзналите от зимния студ треви бяха полегнали от ветрове и валежи. Не виждаше къде би могла да потърси убежище. Пък и най-вероятно вече я бяха забелязали.

Остави самара на земята. Нежният ветреца разроши косата ѝ, ръката ѝ стисна ефеса на меча. Нямахше друг избор, освен да се подготви за бой.

В следващия момент осъзна, че за повечето хора беше невидима. Едва не прихна от смях при тази мисъл. Поне веднъж да има някаква полза от състоянието си. Остана на мястото си неподвижна, с надеждата, че ездачите няма да я забележат и просто ще си отминат по пътя.

Но после си припомни думите на Самюъл, че Джаганг възнамерява да изпрати потеря след тях. Джаганг разполагаше с хора, които я виждаха. Ако ездачите бяха от тях, все пак щеше да ѝ се наложи да се бие.

Не извади меча от ножницата, в случай че хората — ако изобщо я виждаха — се окажат миролюбиви. Нямаше намерение да влиза в конфликт, ако не е неизбежно. Знаеше, че може да извади меча за секунда. Разполагаше и с два ножа, но знаеше, че я бива и с меч. Нямаше представа откъде са ѝ тези умения, но беше сигурна в тях.

Спомни си как Ричард бе въртял меч на бойното поле. Тогава ѝ мина мисълта, че тя владее острието не по-зле. Може би именно Ричард, съпругът ѝ, я е научил. В следващия момент забеляза, че конете бяха три, а конникът — само един. Това беше добра новина. Силите се изравняваха. Щом конете приближиха още малко, тя с изненада разпозна ездача.

— Ричард! — Той скочи от седлото още преди животното да е спряло напълно. От муцуната му се виеше пара и излизаше пана. И трите коня бяха разгорещени и запотени.

— Добре ли си? — попита той, като се спусна към нея.

— Да.

— Използвала си силата си.

Тя кимна, неспособна да откъсне очи от него.

— Откъде знаеш?

— Почувствах я. — Изглеждаше замаян от щастие. — Не можеш да си представиш колко се радвам да те видя.

Докато го гледаше, ѝ се прииска да си спомни миналото им заедно.

— Страхувах се, че си мъртъв. Не исках да те оставя там. Толкова ме беше страх да не пострадаш.

Той я гледаше зяпнал, неспособен да отрони и дума. Искаше да направи толкова много неща, да каже толкова много, че не знаеше откъде да започне.

Калан си спомни как той се впусна във войната, която Ничи я предупреди, че Ричард ще започне. Движеше се толкова плавно сред другите играчи на терена, после и между тромавите мъжаги, които размахваха насреща му мечове и брадви в отчаяни опити да се докопат до него.

Тогава си бе казала, че острието сякаш е продължение на ръката му, на мисълта му. Всяко негово движение, докато си проправяше път към нея, я изумяваше. Все едно наблюдаваше танц със смъртта, а смъртта не беше способна да го докосне.

Тя му подаде меча.

— Всяко оръжие има нужда от своя господар.

Топлата усмивка на Ричард изгря като слънце в студения облачен ден. Сърцето ѝ се сгръ. Той се загледа в нея, все още неспособен да отмести очи, после внимателно пое оръжието от ръцете ѝ.

Преметна ремъка през дясното си рамо и мечът полегна на левия му хълбок. Оръжието му прилегна като ръкавица, не стоеше неестествено като при Самюъл.

— Самюъл е мъртъв.

— Когато усетих, че използваш силата си, си го помислих. Отпусна лявата си длан върху ефеса. — Добре, че не те е наранил.

— Опита се. И затова е мъртъв.

Ричард кимна.

— Калан, не мога да ти обясня всичко веднага, но се случиха толкова много неща...

— Самюъл си призна всичко. Каза ми, че с теб сме женени.

Ричард се вкамени. На лицето му се изписа ужас. Искеше ѝ се той да я прегърне, да ѝ каже колко се радва, че отново са заедно, но той просто стоеше, студен като камък, неспособен дори да диша.

— Значи сме се обичали? — опита се да го провокира тя.

Лицето му побледня.

— Калан, не му е сега времето да говорим за това. Имаме по-сериозни проблеми, отколкото можеш да си представиш. Нямам време да ти обяснявам, но...

— С други думи, не сме се обичали? — Не го очакваше. Изобщо не бе мислила, че е възможно. Внезапно почувства, че гласът ѝ не ѝ се подчинява. Не можеше да си обясни защо той стърчи като истукан, без да каже нищо. Явно нямаше нищо за казване.

— Значи е било просто по споразумение... — Тя преглътна буцата, която растеше в гърлото ѝ. — Майката Изповедник се омъжва за Господаря Рал за доброто на техните два народа? Взаимноизгодно сътрудничество. Нещо такова е било, а? Ричард ѝ се стори изпълнен с

повече ужас от Самюъл, докато тя му задаваше въпроси. Той прехапа долната си устна, очевидно чудейки се какво да ѝ отговори.

— Спокойно — пророни Калан. — Няма да нараниш чувствата ми. Не си спомням нищо. Значи така е било — брак по сметка.

— Калан...

— Значи не се обичаме, така ли е? Моля те, Ричард, отговори ми.

— Виж, Калан, не е толкова просто. Имам отговорности.

Това бе отговорът и на Ничи, когато Калан я запитва дали обича Ричард. Не било толкова просто. Имала отговорности. Калан не можеше да повярва, че е била толкова непрозорлива — Ричард обичаше Ничи.

— Довери ми се — рече той, когато тя намери сили да го погледне. — Залогът е твърде голям.

Тя кимна, преглъщайки сълзите си. Лицето ѝ беше непроницаемо. Не посмя да проговори, за да не би гласът ѝ да я предаде. Не можеше да си прости, че допусна сърцето ѝ да изпревари разума. Имаше чувството, че ще се строполи.

Ричард притисна слепоочията си с пръсти, погледът му трепна.

— Чуй ме, Калан, ще ти обясня всичко... всичко, обещавам ти. Моля те, просто ми се довери.

Искаше да го попита защо трябва да се довери на човек, който се е оженил за нея, без да я обича, но не беше сигурна, че от гърлото ѝ ще излезе звук.

— Моля те — повтори той. — Обещавам ти, че когато му дойде времето, ще ти кажа всичко, но сега трябва да отидем в Тамаранг.

Тя се покашля и събра сили да проговори.

— Не бива да ходим там. Самюъл каза, че Шеста е там. Докато тя го казваше, той кимна.

— Знам. Но аз непременно трябва да отида там.

— Но не и аз.

Той замълча, вперил очи в нея.

— Не искам да ти се случи нищо лошо — рече накрая. — Моля те, трябва да дойдеш с мен. Ще ти обясня по-късно. Обещавам ти.

— Защо не ми обясниш сега? Нима по-късно ще е по-удачно?

— Защото, ако не побързаме, ще съм мъртъв. Джаганг се кани да отвори кутиите на Орден. Трябва да се опитам да го спра.

Нямаше да се върже на това обяснение. Ако той искаше, досега да ѝ е отговорил.

— Ще дойда с теб, ако ми отговориш на един въпрос. Обичаше ли ме, когато се омъжи за мен.

Сивите му очи се втренчиха в лицето ѝ за момент, преди накрая да отвърне почти шепнешком.

— Ти беше подходящият човек за мен.

Калан преглътна болката, вика, който се опита да изскочи от гърлото ѝ. Извърна глава, не искаше той да види сълзите ѝ. И тръгна натам, накъдето се опитваше да я отведе Самюъл.

Минаваше полунощ, когато най-последно бяха принудени да спрат. Ричард би предпочел да продължат, но попаднаха в гъста гора, местността беше пресечена, камениста, отвсякъде стърчаха остри скали, а беше тъмно като в рог. Лунният сърп не осигуряваше достатъчно светлина, че да пробие мастиленочерните облаци. Дори искрящите светлинки на звездите бяха погълнати от плътна пелена. Просто нямаше начин да продължават напред в тази черна нощ.

Калан беше уморена, но когато Ричард запали огън, тя забеляза, че той е в доста по-трагично състояние. Май изобщо не беше спал напоследък. След като огънят се разгоря, той заложи въдици в реката и се зае да събере достатъчно клони, че да изкарат студената нощ. Установиха се край един скален перваз, така че поне отчасти да се заслонят от безмилостния вятър.

Калан се погрижи за конете, доколкото може. Сипа им вода в един съд, който намери в багажа на Ричард. След като приключи със събирането на дърва, той отиде да прибере улова бяха се хванали няколко планински пъстърви. Докато го гледаше как почиства рибата, като хвърляше вътрешностите в огъня, за да не привличат диви животни, тя реши да не му задава повече въпроси за тях двамата. Не можеше да понесе болката, която ѝ причиняваха отговорите. Пък и нали разбра най-важното: тя просто е била правилният избор.

Дали изобщо се бяха познавали, преди той да се съгласи да се ожени за нея. Сигурно сърцето на Ничи е било съкрушено, когато е видяла любимия си да се жени по толкова прозаични съображения.

Калан се опита да мисли за друго.

— Защо отиваме в Тамаранг?

Ричард вдигна поглед от рибата.

— Някога, много отдавна, още преди три хиляди години, хората водели същата война като нас днес — война, чиято цел била да изкорени магията и свободата под всичките им форми.

Онези, които искали да отхвърлят тази агресия, скрили различни ценни магически предмети, създавани в продължение на векове, и ги скрили на едно място, наречено Храмът на ветровете. После, за да не попадне нищо в ръцете на врага, изпратили храма в Отвъдния свят.

— Изпратили са го в света на мъртвите?

Ричард кимна, докато подбираше големи листа от близкото дърво.

— По време на войната магьосниците от двата лагера създали ужасяващи оръжия. Някои от тях били направени от хора.

Така се появили пътешествениците по сънищата. Били създадени от хора, пленени от Каска — от предците на Джилиан.

— Тогава е създаден и лавинният огън, така ли? По време на Голямата война.

— Да — кимна той, докато мажеше листата с пласт кал. Другите магьосници непрекъснато се опитвали да обезвредят опасните магически творения. Кутиите на Орден например са създадени по същото време като противодействие на лавинния огън.

— Помня, че Сестрите говориха с Джаганг за това.

— Всъщност нещата са доста сложни, но в общи линии един предател на име Лотаин проникнал в тайното място в света на мъртвите, където бил скрит Храмът на ветровете. Той тайно направил неща, които един ден да подпомогнат каузата на Ордена, когато последователите му го възродят.

— Предполагали са, че войната ще избухне отново?

— Винаги е имало и винаги ще има хора, водени от ненавист и изпълнени с желание да обвинят щастливите, изобретателни и изпълнени с творческа енергия за своите нещастия.

— Какво по-точно направил този Лотаин?

Ричард вдигна глава.

— Освен другото направил възможно повторното раждане на пътешественик по сънищата в света на живите. Този пътешественик по сънищата е Джаганг.

Ричард приключи с увиването на рибата в листа и кал и остави вързопчетата върху живите въглени в периферията на огъня.

— След това хората, които се сражавали на наша страна, изпратили Първия магьосник в Храма на ветровете. Името му било Баракус. Той бил магьосник воин. Той се погрижил да гарантира раждането на следващ магьосник воин, който да се опита да спре силите, опитващи се да запратят човечеството във вечния мрак.

Калан сви колене и ги уви с одеялото, за да се стопли, докато слуша.

— Тоест през цялото това време не са се раждали други магьосници воини?

Ричард поклати глава.

— Аз съм първият след близо три хиляди години. Баракус направил така, че да е сигурно, че когато му дойде времето, неговият наследник ще се появи, за да продължи борбата. Аз съм тук благодарение на неговите усилия.

Съзнавайки, че този човек няма да знае нищо за способностите си, Баракус оставил книга, озаглавена „Тайните на силата на магьосника воин“. Неговата съпруга Магда Сеарус, която той обичал от сърце, взела книгата и я скрила, за да я намеря аз. Той взел всички мерки тя да не попадне в чужди ръце. Била предназначена за мен и за никого другиго.

Когато Магда Сеарус заминала на път, за да скрие книгата, Баракус се самоубил.

Калан зяпна.

— Но защо го е направил? След като е обичал Магда Сеарус, защо я е оставил сама?

Ричард зарея поглед над трепкащите пламъци.

— Моето обяснение е, че е видял толкова болка и страдания по време на войната, толкова предателство и измяна, плюс пътуването до света на мъртвите и обратно, че просто му е дошло в повече. — Погледът му стана отсъстващ. — Аз самият съм минавал през воала. Разбирам го.

Калан положи брадичка на коленете си.

— След като прекарах известно време в лагера на Ордена, си представям колко обезверен и смазан може да се почувства човек. Колко безразлично може да му стане всичко. — Погледна го. — Значи трябва да намериш тази книга, за да можеш с нейна помощ да спреш Императорския орден?

— Точно така. Аз вече я намерих, но се наложи да я скрия пак, когато бях пленен и отведен в лагера на Ордена.

— Не ми казвай, че книгата е в Тамаранг.

Той се усмихна.

— Че защо иначе сме тръгнали натам?

Калан въздъхна. Сега вече разбра защо е толкова важно. Загледа се в пламъците, мислейки си за Баракус.

— А какво станало с Магда Сеарус след това?

Ричард взе една пръчка и избута една от увитите в листа риби извън жаравата. Разгърна листото и я опита с ножа си. Когато установи, че е готова, я постави пред Калан.

— Внимавай, гореща е. Избута още една за себе си.

— Магда Сеарус била съкрушена. След края на войната трябвало да изкопчат истината от Лотаин — изменника, който ги предал. Със задачата се заел Мерит — един от магьосниците по онова време.

Ричард остана втренчен в пламъците известно време, преди да продължи.

— За да изкопчи истината, той създаде Изповедник.

Както дъвчеше, Калан се сепна.

— Наистина ли? Значи така са се появили Изповедниците?

След като той кимна, тя попита:

— И коя е първата от тях?

— Магда Сеарус. Тя толкова страдала по загиналия си съпруг, че доброволно се съгласила да изпробват магията върху нея. Било изключително опасно, но се получило. Така били създадени Изповедниците. Тя била първата. Впоследствие тя се влюбила в Мерит и двамата се оженили.

Единственото, което свързваше Калан с миналото ѝ, бе фактът, че е Изповедник. Сега вече знаеше как са създадени Изповедниците. Първата сред тях била жена, изгубила любимия си.

Ричард си избра по-дебела цепеница и понечи да я хвърли в огъня, но се сепна и я завъртя в ръката си. Накрая я остави и сложи в огъня по-тънка клонка.

— По-добре се наспи — рече накрая. — Утре тръгваме призори.

Калан виждаше, че той е по-изтощен, отколкото показва, но в същото време беше наясно, че нещо го гнети дълбоко, така че реши да

не му противоречи. Уви се в одеялото, достатъчно близо до огъня, за да се топли.

Погледна към Ричард и го видя да стои все така край огъня, втренчен в цепеницата, която бе оставил до себе си. Тя по-скоро бе очаквала той да прояви по-сериозен интерес към меча си, след като си го бе върнал след толкова време.

Калан се разбуди полека-лека. Разтърка очи и видя, че Ричард не е мръднал от мястото си. Беше в окаян вид. Тя не можеше да си представи какво е на плещите ти да тежи отговорността за толкова много хора, изправени пред ужасно сериозни проблеми.

— Искам да ти дам нещо — пророни той с глас, който ѝ подежда като успокояващ мехлем.

Калан седна в постелята си и се протегна. Небето едва бе просветляло. Скоро щяха да тръгнат.

— Какво да ми дадеш? — попита тя и като сгъна одеялото си, го остави настрана.

— Не си длъжна да го приемеш, но ако го сториш, това би означавало много за мен.

Най-сетне отклони поглед от пламъците и се взря в очите ѝ.

— Знам, че нямаш представа какво се случва, не знаеш дори коя си, камо ли какво правиш тук с мен. Повече от всичко на света ми се иска да можеш да ти обясня всичко. Но точно в момента това е невъзможно. Просто те моля да ми се довериш.

Тя отмести очи. Не можеше да издържи на погледа му.

— Междувременно искам да ти дам нещо.

Калан преглътна.

— Какво?

Ричард се протегна и извади нещо, което бе сложил до себе си. Подаде ѝ го в развиделяващото се утро.

Беше статуйката, която бе притежавала някога и която остави в Градината на живота, за да може да вземе кутиите на Орден и да ги занесе на Сестрите.

Фигурката изобразяваше жена, извила гордо гръб, с юмруци, присвити до хълбоците. Това бе възплавление на упорството срещу

силите, които се опитваха да я покорят. Произведение, излъчващо благородство и сила.

Това бе нейната статуйка. Най-ценното ѝ притежание, с което бе принудена да се раздели. Е, не беше същият екземпляр, но всъщност бе същата фигурка. Спомняше си всяка нейна извивка. Тази беше същата, само мъничко по-малка.

Тя видя стърготините по земята. Ричард я бе правил за нея цяла нощ.

— Нарича се Дух — обясни той с глас, пропит от чувства. Ще я приемеш ли като дар от мен?

Калан благоговейно я взе от ръцете му и я притисна до гърдите си. Избухна в сълзи.

ПЕТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— ПРЕДИ ДА ЗАПОЧНЕМ ВОЙНАТА — подхвана почти шепнешком Ричард, — трябва да отида там, където скрих книгата.

— Трябва да си я върна, в случай че нещо се обърка.

Калан въздъхна, различила решителността в погледа му.

— Добре, но не ми харесва. Прилича ми на капан. Влезем ли вътре, може да няма начин да излезем. Може да се наложи да започнем война, за да намерим път обратно.

— Ако трябва, ще го направим.

Калан си спомни как Ричард се сражаваше с меча — или как владееше брока. Сега беше различно.

— Ако ни заловят, мечът ти ще действа ли срещу вещица, която дебне кой знае откъде?

Отмести поглед от очите ѝ, за да огледа пак коридора.

— Светът ще приключи за толкова много хора, които обичат живота и искат да го живеят. Включително ти и аз. Нямам друг избор. Трябва да си взема книгата.

Обърна се да погледне в другата посока на слабо осветения коридор. Калан се заслуша в стъпките на патрулиращите войници. Засега успяваха да избягват срещи с тях. Ричард беше много добър в промъкването незабелязан и спотайването в тъмни ъгълчета.

Прилепиха гърбове в сянката на една врата. Четиримата униформени, увлечени в разговор за жените в града, свърнаха иззад ъгъла и минаха покрай тях, твърде заети да се хвалят със завоеванията си, за да забележат Ричард и Калан, скрити в тъмното. Калан, притаила дъх, не можа да повярва, че не ги видяха. Ръката ѝ стискаше здраво дръжката на ножа.

След като мъжете се отдалечиха, Ричард я дръпна към съседния тъмен коридор. Не след дълго спряха пред масивна врата. Беше заключена.

Ричард, вече приготвил меча си, пъкна острието през резето. Прехапал устни, напъна леко и след малко ключалката прещрака. По

каменния под се разпиляха парчета метал. Калан се стресна от звука, сигурна, че ще привлекат вниманието на патрулите. Не последва нищо.

Ричард прекрачи прага.

— Зед! — чу тя приглушения му възглас.

Калан пъкна глава в стаята. В малката каменна килия имаше трима души: старец с рошава коса, едър русоляв мъж и руса жена, сплетена на плитка като Морецица.

— Ричард! — извика старецът. — Добри духове, жив си!

Той вдигна пръст през устните си и издърпа Калан след себе си. Затвори вратата. И тримата изглеждаха уморени и притеснени.

— Говори тихо — предупреди го Ричард. — Навсякъде е пълно с патрули.

— Как разбра, че сме тук? — попита старецът.

— Не знаех, че сте тук.

— Трябва да знаеш, момчето ми, че има толкова неща за...

— Чакай, Зед, замълчи и ме чуй.

Старецът млъкна. После посочи:

— Как си върна меча?

— Калан ми го донесе.

Зед сбърчи чело.

— Значи си я видял?

Ричард кимна.

— Сложи си ръката на ефеса — помоли той дядо си.

— Защо? Ричард, има далеч по-важни...

— Направи го! — изрева Ричард.

Зед примигна невярващо. Изправи се и направи каквото го помоли Ричард. Очите му внезапно се ококориха. Видя Калан.

— Добри духове... Калан.

Докато Зед стоеше като гръмнат, Ричард подаде меча на жената.

Тя докосна ефеса. Погледът ѝ се озари. В един миг сякаш Калан по вълшебен начин се бе появила пред нея. Процедурата се повтори и с едрия мъж.

— Познавам те... — не можеше да повярва Зед. — Виждам.

— Значи ме помниш? — попита Калан.

Зед поклати глава.

— Не. Мечът явно прекъсва потока на лавинния огън. Но не може да възстанови изгубената памет, но прекъсва потока. Виждам те.

Разбирам коя си. Не си те спомням, но те познавам. Все едно виждам смътно познато лице, но не мога да се сетя на кого е.

— И при мен е така — потвърди едрият мъж.

Жената кимна.

Зед сграбчи Ричард за ръкава.

— Да се махаме от тук. Шеста ще се върне. Изобщо не ми иска да се засичаме и да се налага да се оправяме с нея.

— Първо трябва да взема нещо.

— Книгата ли? — попита Зед.

Ричард се извърна рязко към него.

— Намери ли я?

— Трябва да призная, че да. Как изобщо попадна на нея?

Ричард се качи на един стол и смъкна вързоп, скрит зад една греда.

— Първият магьосник Баракус...

— От Голямата война? Този Баракус ли?

— Точно той — Ричард скочи от стола. — Та той е написал книга специално за мен и я е скрил така, че да я намеря. Погрижил се е да се родя с двете страни на дарбата, така че е искал да развия способностите си. Накарал е жена си Магда Сеарус да скрие книгата. Дълга история, но книгата ме чакаше в продължение на три хиляди години.

Зед изгуби ума и дума. Събраха се около масата, докато Ричард заровичка във вързопа, докато намери книгата и я извади. Показа я на Зед.

— Работата е там, че докато връзката с дарбата ми беше прекъсната, не можех да я чета. Виждах само празни страници. Така че не знам какво е искал да ми каже Баракус за способностите ми.

Зед погледна Морецицата и русолявия мъж.

— Ричард, трябва да поговорим за това какво ти е оставил Баракус.

— Да, само секунда.

Докато прелистваше страниците, Ричард смръщи чело.

— Страниците пак са бели. Зед, бели са. Но аз си върнах дарбата, сигурен съм. Защо продължавам да ги виждам бели?

Зед отпусна ръка на рамото му.

— Защото наистина са бели.

— Аз така ги виждам, но ти ги четеш, нали... какво пише?

— Не пише нищо, момчето ми, книгата е празна. Има го само заглавието.

Ричард го изглежда неразбиращо.

— Как така? Невъзможно. Тук трябва да са описани тайните на силата на магьосника воин.

— Така е — отрони мрачно Зед.

В душата на Ричард бушуваха едновременно гняв, объркване и отчаяние.

— Не разбирам.

— Магьосник Баракус ти е оставил поредното правило на магьосника.

— Моля? Какво правило?

— Правилото на всички правила. Неписаното правило. Правилото, за което никой не е казал и дума от зората на историята.

Ричард прокара пръсти през косата си.

— Нямаме време за гатанки. Какво е това правило!

— Не знам — сви рамене Зед. — Никой никога не го е споменавал, никой никога не го е записвал. Но Баракус е искал да ти каже, че именно това е тайната за използването на силата на магьосника воин. Единственият начин да ти подсказе какво е имал предвид е да ти даде ненаписана книга, за да те подсети за ненаписаното правило.

— Как бих могъл да го използвам, след като не знам какво гласи?

— Този въпрос трябва да зададеш на себе си, Ричард. Ако ти си този, чието раждане е предвидил Баракус, ще намериш начин да използваш предоставеното от него. Явно е бил убеден, че се касае за нещо изключително важно, нещо, което си струва всичките усилия и трудности.

Ричард въздъхна дълбоко в опит да подреди мислите си. На Калан ѝ дожаля за него. Изглеждаше на ръба на силите си. Сякаш всеки миг щеше да избухне в сълзи.

— Виж ти, виж... — дойде глас иззад тях. Всички се обърнаха едновременно.

Тънка като вейка жена, облечена в черно от главата до петите, им се усмихваше с лукава усмивка.

— Шеста... — подхвана Зед.

— И това, ако не е Майката Изповедник... Императорът ще остане доволен, когато му заведе и нея, и Господаря Рал — всички на куп.

Калан забеляза, че Зед вдигна ръце към челото си, явно разкъсван от неистова болка. Залитна и се строполи на пода. Мечът на Ричард произведе характерния си металически звън, когато той го извади от ножницата. Понечи да се хвърли стремително в атака, но бе спрял от невидима сила. Мечът му издрънча на каменния под.

Жената се закани с пръст на Калан.

— Идеята не е добра, Майко Изповедник. Не че ме е еня дали ще си изпържиш сама мозъка, но все пак би било по-добре да те отведе при императора жива.

Калан бе пронизана от болка в гърба. Беше като болката, която усещаше през яката си, само че по-остра, по-безмилостна, проникваща дълбоко в съществуването ѝ. Тя зяпна, неспособна да задържи устата си затворена. Всички в килията се мятаха в агония и притискаха ушите си с ръце.

— Това доста улеснява задачата ми — издекламира доволно Шеста и се плъзна напред към жертвите си — олицетворение на самата смърт.

— Шеста! — чу се сърдит глас откъм вратата. Вещицата се завъртя, явно разпознала гласа. Болката на Калан изчезна. Другите също изглеждаха по-добре.

— Майко...? — пророни Шеста, раздирана от емоции.

— Разочарова ме, Шеста — рече възрастната жена и пристъпи в стаята. — Много ме разочарова.

Беше кльощава също като Шеста, но прегърбена от възрастта. Черната ѝ коса бе прибрана назад по подобен начин, но бе прошарена. Очите ѝ бяха воднистосини. Шеста отстъпи няколко крачки.

— Но нали...

— Какво нали? — изсъска неодобрително жената. Присъствието ѝ всяваше страх дори у Шеста.

Вещицата продължи да отстъпва.

— Не разбирам.

Калан зяпна, щом изопнатата, прозрачна плът на Шеста, покриваща лицето и ръцете ѝ, започна да набъбва.

Шеста закрепця от болка, кокалестите ѝ пръсти посегнаха към лицето.

— Какво искаш, майко!

— Много е просто — отвърна старицата и се приближи към жената, която продължаваше да отстъпва. — Искам да умреш.

При това цялото тяло на Шеста се разтресе неистово, кожата ѝ закипя и се заизвива, сякаш сама се отдели от костите и жилите ѝ. Нещо започна да ври вътре в тялото ѝ.

Старицата сграбчи увисналата кожа на тила на Шеста. Докато вещицата се свличаше надолу, другата дръпна рязко.

Кожата се смъкна почти цяла, оголвайки вътрешностите ѝ в гротескна гледка. Тя се строполи в окървавена, неразпознаваема пихтия на каменния под. Калан никога не бе виждала нещо по-отвратително.

Старицата, без да пуска увисналата кожа на Шеста, им се усмихна.

Всички стояха като вцепенени, докато образът на непознатата взе да трепти и да се променя. Калан не можеше да повярва на очите си. Възрастната жена вече не беше стара и съсухрена, а млада, красива, с дълга, чуплива, червеникава коса. Добре ушитата ѝ сивкава рокля подчертаваше съблазнителните очертания на чувственото ѝ тяло. Ефирната материя се полюшваше във въздуха, сякаш подета от нежен бриз.

— Шота... — възкликна Ричард и лицето му грейна в усмивка.

Тя пусна окървавената кожа на безформена купчина и се усмихна закачливо, после пристъпи към него и нежно го докосна по бузата. Калан усети как се изчервява.

— Какво правиш тук, Шота? — попита Ричард.

— Спасявам ти кожата очевидно — усмихна се още по-широко тя, после хвърли поглед към останките от черна рокля. Което струваше кожата на Шеста.

— Но аз не разбирам.

— И тя не разбра. Тя очакваше да избягам с подвита опашка вдън гора и да треперя от страх дали няма да се появи — изсъска Шота. — Така че не е и очаквала майка ѝ да я посети. Имаше твърде ограничено въображение, за да се сети за нещо подобно. Не е и подозирала за могъществото на подобна връзка, тъй като никога не се е замисляла, че

е възможно между майка и дъщеря да съществуват други чувства освен омраза и страх.

Калан място не можеше да си намери от неудобство, когато лакираният нокът на Шота се плъзна надолу по ризата на Ричард.

— Не обичам да ми измъкват от ръцете неща, за които съм се борила и които съм създавала. Тя няма права над това, което ми принадлежи — обърна се тя към Ричард с поверителен тон. — Отне ми доста време и усилия да поправя стореното от нея. Но се справих.

— Ти направи много повече от това да спасиш себе си, Шота. Мисля, че си искала да помогнеш на всички ни.

Шота само махна с ръка небрежно и застана с гръб към Ричард.

— Кутиите са в действие. Ако Сестрите на мрака ги отворят, ще загинат безчет невинни хора. Самата аз ще бъда подхвърлена на Пазителя като парче мръвка.

Ричард можа само да кимне в отговор. Наведе се и вдигна меча си от земята. Подаде ѝ го с ефеса напред.

— Вземи.

— Скъпо момче, нямам нужда от меч.

Калан никога не бе чувала по-приятен, галещ слуха глас. Шота с нищо не показваше, че е забелязала още някого в стаята. Освен в случаите, когато хвърляше бързи предупредителни погледи на Зед, очите ѝ рядко се отделяха от Ричард.

— Моля те, заради мен, докосни го.

Лицето ѝ омекна, озарено от кокетна усмивка.

— Щом настояваш...

Изящните ѝ пръсти обвиха ефеса. Очите ѝ внезапно фиксираха Калан, която стоеше на крачка от Ричард.

— Мечът прекъсва действието на лавинния огън — обясни той.

— Не възстановява изгубеното, но ти дава възможност да видиш онова, което е пред теб.

Погледът ѝ се зарея, след малко се върна върху Ричард.

— Така значи. — Гласът ѝ стана сериозен. — Но така или иначе всички ние, които се намираме в тази стая, ще бъдем покосени от силата на Орден и ще попаднем в лапите на Пазителя. — Пръстите ѝ пак докоснаха лицето на Ричард. — Както ти казах и преди, не бива да допусках това да се случи.

— И какво да направя?

Шота го изгледа сърдито.

— Нали вече го водихме този разговор, Ричард. Ти си играчът. Ти си този, който трябва да вкара кутиите в играта.

Ричард въздъхна.

— Но кутиите се намират далеч от тук. Джаганг ще ги вкара в играта, преди да успеем да се доберем до тях.

Шота му се усмихна.

— Знам един начин да се върнеш.

— А именно?

Шота вдигна пръст към небето.

— Ще полетиш.

— Да полетя ли?

— Драконът, който Шеста омагьоса и който самата тя използваше.

— Дракон! — не се стърпя Зед. — Значи очакваш Ричард да яхне дракон!

— Какъв дракон? — прекъсна го Ричард.

— Разгневен.

— Моля? — Ричард имаше чувството, че нещо не е доразбрал.

— Е, не ме бива много да се правя на майката на дракона, но успях да го поуспокоя — сви рамене Шота. — Поне до известна степен.

Ричард ги помоли да го изчакат в коридора, докато се преоблече с дрехите, които бе скрил зад гредата. Щом се появи, дъхът на Калан секна.

Беше с черна риза, отгоре с туника без ръкави, украсена със странни символи, които се виеха по продължение на широка златна ивица, спускаща се по цялата дължина на дрехата от двете страни. На кръста туниката бе пристегната от широк кожен колан, орнаментиран с още подобни символи. През дясното му рамо минаваше износен с годините ремък, от който стърчеше изкованият от злато и сребро ефес. На двете му китки имаше широки кожени накитници от кожа и сребро, пак богато орнаментирани със символи. Черните ботуши, в които влизаха черните му панталони, бяха украсени в същия стил. На широките му плещи се поклащаше златоткано наметало.

Калан не би могла да си представи, че един магьосник войн би могъл да изглежда по подобен начин. Приличаше на крал на кралете.

Истински Господар Рал.

За Калан не бе никак чудно, че Ничи се е влюбила в мъж като него. Сигурно е най-щастливата жена на света. Двамата си бяха съвсем лика-прилика.

— Да побързаме — подкани Шота той.

Шота пое по средата на коридора, прозирната ѝ сивкава рокля се носеше ефирно зад нея. Поведе ги по второстепенни, семпли галерии, които изглеждаха напълно занемарени. От време на време вдигаше ръка към вратите, покрай които минаваха, сякаш да предотврати атака отвътре. Всъщност със сигурност се бе погрижила за спокойствието им, защото докато вървяха по коридорите, не срещнаха никого. Спряха зад вещицата, когато тя застана пред масивна дъбова порта. Обиколи ги с поглед, сякаш да провери дали са готови. Прекрачиха прага, наметалото на Ричард заплющя. На покрива ги посрещна огромен звяр с лъскави червени люспи и остри шипове по целия гръбнак.

Наоколо бушуваха пламъци, във въздуха се сипеха отломки и камъни. Всички се сепнаха уплашени.

— Това не е Скарлет — отбеляза Ричард. — Надявах се да е тя.

— Познаваш дракони? — недоумяваше Калан.

— Да, ти също познаваш, но този не сме го виждали. Изглежда далеч по-голям и гледа доста по-лошо.

Горещината от бушуващите пламъци ги принуди да се дръпнат назад. Без да се притеснява, Шота, тананикайки си нежна мелодия, тръгна право напред. Пламъците утихнаха. Драконът изпружи врат към нея, килна глава и я изгледа заинтригуван. Вещицата му прошепна нещо, което Калан не успя да чуе, драконът изсумтя тихичко и доволно.

Шота, докато галеше звяра под брадичката, се обърна към тях.

— Ричард, ела да говориш с този приятел.

Драконът почти мъркаше при нейните думи. Ричард тутакси се приближи.

— Имам приятелка дракон — подхвана той. — Може да я познаваш. Казва се Скарлет.

Огромното същество отметна глава назад и избълва огнен стълб към висините. Опашката му, осеяна с шипове, се раздвижи, разхвърчаха се отломки. Червената глава се спусна към Ричард. Устните се разтеглиха и разкриха зловещи остри зъби.

— Скарлет ми е майка — изръмжа драконът.

Ричард остана приятно изненадан.

— Скарлет е твоя майка? Ти да не си Грегъри?

Драконът се приближи още повече и го подуши. Наметалото на Ричард се развя на гърба му.

— Кой си ти, дребосък?

— Името ми е Ричард Рал. Когато те видях за последно, ти беше още яйце — каза Ричард, все едно разговаря със стар приятел. — Беше ей толкова голям — оформи кръг с дланите си той.

— Ричард Рал — ухили се Грегъри, в миг преодолял цялата си враждебност. — Майка ми е разказвала за теб.

Ричард постави длан на муцуната на Грегъри. Гласът му прозвуча загрижено.

— Тя добре ли е? Магията се срива. Опасявах се, че тя може да пострада.

Грегъри избълва облак дим.

— Много е болна. Отслабва с всеки изминал ден. Аз съм посилен от нея и все още мога да летя. Нося ѝ храна, но вещицата не ми оставя много време напоследък. Не знам как да помогна на майка. Боя се, че ще я загубя.

— Всичко е заради заразата, която оставиха Хармониите — кимна тъжно Ричард. — Тя унищожавя магията.

— Значи ние, драконите, сме обречени.

— Както и всички ние. Освен, ако не намерим начин да премахнем заразата.

Огромната глава се килна, едно жълто око се втренчи в Ричард.

— Можеш ли да направиш нещо?

— Вероятно, но още не съм сигурен. За да имам някакъв шанс, трябва да стигна до Народния дворец.

— Народният дворец ли? Там, където дебне зловещата армия?

— Точно така — кимна Ричард. — Аз съм единственият, който би могъл да се опита да пребори заразата. Ще ме отведеш ли там?

— Аз вече съм свободен. Драконите вече не служат на хората.

— Аз не искам да ми ставаш слуга, а само да ни отведеш до Д'Хара, за да имам шанс да помогна на всички, които искат да живеят... включително на майка ти.

Главата на Грегъри се плъзна към Зед, Том и Рика. След кратък размисъл той погледна пак Ричард.

— Всички ли?

— Да, всички. Имам нужда от подкрепата на приятелите си. Това е единственият ни шанс да направим нещо, за да предотвратим неизбежното.

Главата на Грегъри се спусна чак до гърдите на Ричард и го бутна леко.

— Майка ми е разказвала как си ме спасил, когато съм бил още яйце. Ако направя това сега, ще ти върна услугата.

— Така е.

Грегъри направи опит да полегне възможно най-ниско.

— Ами да вървим тогава.

Ричард каза на останалите как да се качат и да се пазят от шиповете. Мина пръв и се настани най-отпред, в основата на врата. После помогна на Зед, Том и Рика да се настанят зад него. Зед през цялото време редеше приглушени ругатни. Ричард го помоли да престане.

Калан беше последна. Ричард се приведе, хвана я за ръката и я издърпа зад себе си. Докато се настаняваше на драконовия гръб, тя забеляза как той вади от джоба си бяло парче плат.

— Страх ме е — прошепна Калан, обвила ръце около него. Той ѝ се усмихна през рамо.

— Може да ти се завие свят, но не е страшно. Ако предпочиташ, затвори си очите.

Остана изумена от това колко естествено ѝ е да бъде близо до него, както и от нежността и непринудеността, с която той се отнасяше към нея. Сякаш близостта ѝ го изпълваше с енергия.

— Какво имаш в ръката си? — посочи тя бялото парче плат. Върху него имаше две мастилени петна.

— Нещо от преди — отвърна разсеяно той. Явно не му беше до нейните въпроси. Пъхна кърпата обратно в джоба си и погледна Шота.

— Ти няма ли да дойдеш?

— Не, връщам се в Агаден Рийч, у дома. Ще остана там до края... или докато ти успееш да направиш така, че крайт да не се случи.

Ричард кимна. Не изглеждаше изпълнен с увереност в успеха на мисията си.

— Благодаря ти за всичко, което направи, Шота.

— Направи така, че да се гордея с теб, Ричард.

Усмихна ѝ се.

— Ще се постарая.

— Това ни остава на всички — заключи тя.

Ричард потупа дракона по лъскавите червени люспи.

— Хайде, Грегъри, да вървим. Нямаме много време.

Драконът избълва огнен стълб. Докато той изтляваше до черен облак дим, огромните криле се разтвориха и изплющяха с неимоверна сила. Калан усети как се издигат над земята. Стомахът ѝ се преобърна.

ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

ДОКАТО КРАЧЕШЕ ПРЕЗ ПУСТИТЕ, величествени мраморни зали на Народния дворец, Ричард се досети къде са отишли всички по мекото монотонно напяване, което отекваше в коридорите.

Господарят Рал ни ръководи. Господарят Рал ни учи. Господарят Рал е нашата защита. В твоята светлина ние процъфтяваме. Твоята милост ни закриля. Твоята мъдрост е нашето спасение. Живеем, за да ти служим. Животът ни ти принадлежи.

Беше време за отдаване. Дори днес, когато светът стоеше на ръба на пропастта, всички в Народния дворец се отзоваваха на повика на камбаната и се събираха да отдадат почитта си към Господаря Рал. Той предположи, че точно сега тези хора имат най-голяма нужда от него и отдаването беше начин да демонстрират тази връзка. Или може би това беше начин да му напомнят за неговата отговорност да ги защитава.

Господарят Рал ни ръководи. Господарят Рал ни учи. Господарят Рал е нашата защита. В твоята светлина ние процъфтяваме. Твоята милост ни закриля. Твоята мъдрост е нашето спасение. Живеем, за да ти служим. Животът ни ти принадлежи.

В главата на Ричард се блъскаха всякакви мисли. Не знаеше какво да прави. Беше залят от толкова много въпроси наведнъж, че не можеше да изкачи планината от проблеми. Не знаеше откъде да започне мъчителното катерене.

Почувства се недостоен да бъде Господарят Рал.

Но вярваше, че многобройните проблеми все пак са свързани, че са част от една мозайка и че стига да намери основното блокче от нея, останалите сами ще се подредят.

Бяха му необходими едва няколко години, докато намери правилното решение. Уви, не му достигаха няколко часа, за да завърши успешно всичко.

Отново насочи мислите си към най-същественото. Баракус му беше оставил послание в книга на три хиляди години, неписано правило, което Ричард не можеше да разбере. Сега, когато отново

можеше да използва дарбата си, поне си спомняше всичко от „Книгата на преброените сенки“, но това най-вероятно не беше оригиналният текст. Оригиналният беше в ръцете на Джаганг. Кутиите също бяха у императора.

Защо Изповедникът беше толкова ключова фигура? Дали защото тя играеше основна роля при задействането на кутиите на Ордена, при положение, че се използва копие на книгата? Или просто той така си въобразяваше? Дали се заблуждаваше, че Изповедникът е централна фигура само защото Калан бе Изповедник, а тя играеше основна роля в неговия живот по принцип?

Самата мисъл за Калан размъти съзнанието му и той се почувства угнетен. Невъзможността да ѝ каже всичко, което толкова отчаяно искаше да сподели с нея, му късаше сърцето. Невъзможността да я поеме в обятията си и да я целуне, му действаше убийствено. Толкова отчаяно копнееше да я прегърне.

Но съзнаваше ясно, че ако наруши стерилното поле на съзнанието ѝ, силата на Орден няма да успее да възстанови предишната ѝ същност. Затова засега трябваше да стои далеч от нея.

Това, което го ужасяваше най-много, беше мисълта, че е твърде късно, че Самюъл вече е опетнил стерилното поле.

Усещаше Калан до себе си. Познаваше звука на нейните стъпки, нейното ухане, присъствието ѝ. За момент се чувстваше извън себе си от радост, че тя пак е с него, веднага след това го обземаше паника, че я губи.

Трябваше да престане да мисли за проблема и да се съсредоточи върху решението му. Трябваше да намери отговора.

Ако отговор въобще съществуваше.

Господарят Рал ни ръководи. Господарят Рал ни учи. Господарят Рал е нашата защита. В твоята светлина ние процъфтяваме. Твоята милост ни закриля. Твоята мъдрост е нашето спасение. Живеем, за да ти служим. Животът ни ти принадлежи.

Всички тези хора щяха да умрат, ако не им помогнеш, ако не намереше отговора. Но как да го направи?

За пореден път превъртя в мислите си всичко, което му се струваше важно за решението. За да възстанови всички щети, трябваше да отвори кутиите на Орден — всичко зависеше от това. Не го ли направеше, светът на живите, покосен от лавинния огън и

неговата зараза, щеше да излезе от контрол. Не отвореше ли той правилната кутия, Сестрите на Джаганг щяха да го направят. Но той не знаеше как да отвори кутиите, а и нямаше контрол върху тях. За разлика от Джаганг.

Ричард си припомни, че поне беше направи няколкото стъпки, които бяха необходими, в случай че му се удадеше въобще някакъв шанс да отвори правилната кутия. Поне се завърна успешно от пътешествието през мрака. Това само по себе си беше сложна загадка, която той съумя да разреши. Сега оставаше само да използва силата на Орден.

Калан прие подаръка му — издяланата от него статуя, наречена Дух.

Спомни си, че разполага и с Изповедник — също важно условие.

Изповедник. Тук нещо не беше наред, но той не можеше да разбере какво.

Но знаеше със сигурност, че има само един начин да се добере до кутиите на Орден. Това беше единственият му шанс само ако можеше да го направи, преди Сестра Улиция да е отворила някоя от кутиите.

Чу трополене на забързани стъпки, огледа се и видя Вирна и Натан да тичат към него. Кара и генерал Мейфрет ги следваха по петите. Зед, Том и Рика бяха до Ричард.

За да даде възможност на Вирна и останалите да го настигнат, Ричард спря на мостче, покрито с красив зелен мрамор, което се издигаше над площада за отдавания и свързваше големи зали. Хората долу бяха коленичили, с чела опрени в земята, и повтаряха напева отново и отново. Те нямаха представа какво се кани да направи Ричард.

— Ричард! — извика Вирна запъхтяна.

— Радвам се да ви видя отново — поздрави ги Натан и кимна на Зед.

— Шеста няма да създава повече проблеми — обяви Зед на Пророка.

— Един проблем по-малко, но се боя, че имаме още доста — въздъхна Натан.

Вирна размаха енергично дневника си пред Ричард, без да обръща внимание на думите на високия Пророк.

— Джаганг определи срок до новолуние. Иска отговор. Казва, че ако не го получи, си наясно с последствията.

Ричард погледна Натан. Пророкът имаше мрачно изражение на лицето. Кара и генерал Мейферт също изглеждаха напрегнати. Те бяха безпомощни стражи на място, обитавано от десетки хиляди хора, които можеха да бъдат избити всеки момент.

Отдолу долетя монотонният напев.

Господарят Рал ни ръководи. Господарят Рап ни учи. Господарят Рал е нашата защита. В твоята светлина ние процъфтяваме. Твоята милост ни закриля. Твоята мъдрост е нашето спасение. Живеем, за да ти служим. Животът ни ти принадлежи.

Преглъщайки буцата, която се образуваше в гърлото му, Ричард потри с пръсти челото си. Поради една или друга причина той нямаше избор.

Погледна Вирна с поглед, в който се четеше зловеца неизбежност.

— Кажу ми на Джаганг, че съм съгласен с неговите условия.

— Съгласен си? — лицето на Вирна пламна.

— Какво говориш? — попита Калан, която стоеше от дясната му страна.

Ричард се почувства обнадежден от пробудилата се властност в гласа ѝ. Но не обърна внимание на въпроса ѝ и погледна Вирна.

— Кажу ми, че съм решил да им дам това, което искат. Съгласен съм с неговите условия. — Ричард с усилие контролираше гласа си.

— Сериозно ли говориш? — Вирна беше бясна. — Искаш да ми кажа, че се предаваме?

— Да.

— Какво?! — Калан сграбчи ръкава на ризата му, за да го обърне към себе си. — Не може да се предадеш.

— Трябва. Това е единственият начин да предпазя всички тези хора от нечовешките изтезания, които ги очакват. Ако ми предам Двореца, той ще ги пощади.

— И ти ще се довериш на думата на Джаганг? — попита Калан.

— Нямам избор. Това е единственият начин.

— Върна ме тук, за да ме предадеш в ръцете на звяра ли? — зелените очи на Калан се изпълниха със сълзи на гняв и болка. — Затова ли искаше да ме намериш?

Ричард извърна поглед. Той би дал всичко да можеше да ѝ каже колко много я обича. Ако трябваше да умре, искаше поне тя да знае истинските му чувства към нея, а не да си мисли, че се е оженил за нея по споразумение и сега я използва като разменна монета, за да задоволи исканията на Джаганг. Тази мисъл го побъркваше.

Но нямаше избор. Ако нарушеше стерилното поле на съзнанието ѝ, Калан, такава, каквато той я познаваше, щеше да бъде завинаги изгубена.

Ричард насочи мислите си в друга посока.

— Къде е Ничи? — обърна се той към Натан.

— Заключена, както ми каза, докато Джаганг дойде да я прибере.

Калан се извърна към него:

— А сега предаваш и жената, която обичаш...

Ричард вдигна ръка, за да я накара да запази тишина. Пак заговори на Вирна.

— Прави каквото ти казвам. — Тонът му ясно показваше, че това е заповед, която не подлежи на обсъждане, още по-малко на неподчинение.

Всички стояха безмълвни и неподвижни.

— Аз ще бъда в Градината на живота, ще чакам там — заключи Ричард.

Имаше нужда от усамотение, за да се съсредоточи върху мислите си.

Само Калан го последва.

Чезнещата дневна светлина се процеждаше през прозореца над тях. Предстоеше нощта на новолунието — най-тъмната нощ в месеца. Ричард беше чувал да казват, че такава тъмнина приближава света на живите към Отвъдния свят.

Той крачеше напред-назад през цялото време, докато чакаше Джаганг да изкачи платото и да стигне до Градината на живота. Беше потънал дълбоко в мисли за тези два свята — на живите и на мъртвите.

Имаше нещо, което не разбираше. Непрекъснато превърташе в главата си текста на „Книгата на преброените сенки“, която беше наизустил като млад. Не можеше да се отърве от мисълта, че някъде има пропуск, който ще му попречи да я използва за отключване на силата на Орден. В същото време осъзнаваше, че елементите ще действат така или иначе, дори да не са подредени както трябва. За да се

направи фалшиво копие, не беше нужно нищо повече, освен да се промени един-единствен детайл. Той знаеше, че в книгата, която беше наизустил, има някаква разлика, но не намираше начин да разбере в какво се състои тя, с какво е по-различна от оригинала.

Оригиналът беше у Джаганг. Той нямаше защо да се тревожи за грешки в неговия екземпляр. Сестра Улиция, в чието съзнание Джаганг щеше да се настани, щеше да чете оригинала. Така те щяха да използват истинската версия на книгата. Затова нямаше да им е нужен Изповедник.

Той застана пред Калан.

— За проверка на истинността на копията на „Книгата на преброените сенки“ е нужен Изповедник. Ако имаш текста на „Книгата на преброените сенки“ пред себе си, а аз ти кажа наизуст варианта, който знам, мислиш ли, че ще разпознаеш кои части са от оригинала?

Калан, потънала дълбоко в своите мисли, вдигна поглед.

— Самата аз съм си задавала този въпрос безброй пъти. Съжалявам, Ричард, просто не знам.

За съжаление първият Изповедник, Магда Сеарус, не ми е оставила книга с указания как да използвам способностите си, каквато първият ѝ съпруг е оставил на теб.

Той отново се замисли за книгата, която Баракус толкова много държеше да стигне до него — „Тайните на силата на магьосника воин“. Баракус смяташе, че за Ричард е жизненоважно да има тази книга с неписаното правило. Всичко беше толкова странно, че Ричард бе изумен и не знаеше как да го тълкува. Струва му толкова много, докато намери тази книга. Навярно бе коствало също толкова и на Баракус да се погрижи единствен Ричард да я намери.

Но защо магьосникът му е завещал книга, в която няма нищо?

Освен, ако всъщност това не беше всичко.

Ричард погледна притихналия си дядо. Зед срещна погледа му, но съжалението, че не може да помогне на Ричард, беше очевидно.

— Съжалявам — каза и Калан.

Ричард я погледна.

— Моля?

— Съжалявам. Сигурно е било трудно да вземеш такова решение. Знаем, че се опитваш да предпазиш всички хора от безумните

орди на Джаганг. Де да можех да докосна Джаганг с Изповедническата си сила.

Изповедническа сила. За първи път упражнявана от Магда Сеарус. Съпругата на Баракус. Но това е било по време на Голямата война, доста преди тя да стане Изповедник.

— Добри духове — прошепна на себе си Ричард, залят от ледената вълна на осъзнаването.

Баракус му беше оставил „Тайните на силата на магьосника воин“, за да му каже нещо, което той би трябвало да знае.

Точно така — това беше направил Баракус.

Беше дал на Ричард наказаното правило, неписаното правило, правилото от зората на времето.

В този момент, осъзнавайки смисъла на „Тайните на силата на магьосника воин“, Ричард успя да напасне всички парчета от мозайката, да разбере всичко.

Стана му ясен смисълът на всичко, случило се досега.

С треперещи пръсти той издърпа парчето бял плат с двете мастилени петна. Разгъна го и се втренчи в симетричните сини кръгчета.

— Разбрах — отрони. — Добри духове, вече знам какво трябва да направя.

Калан се вторачи в плата.

— Какво разбра?

Ричард разбра всичко.

Едва се въздържа да не прихне в необуздан смях. Наистина всичко си дойде на мястото.

Зед го изгледа изпод вежди. Познаваше внука си достатъчно добре, за да усети кога е намерил решението. Докато Ричард го гледаше втренчено, дядо му се подсмихна и гордо му кимна, макар че нямаше и идея какво е открил Ричард.

В Градината на живота внезапно нахлуха хора и гълчавата накара всички присъстващи да извърнат глави. Няколкото войници от Елитната гвардия отстъпиха назад според дадените им инструкции, без да оказват каквато и да е съпротива. Ричард видя Джаганг начело на процесия от хора, която нахлуваше през вратите. Сестра Улиция беше до него. Другите Сестри вървяха отзад и носеха трите кутии на Орден.

Тежко въоръжени стражи, маршируващи в крак, навлизаха през вратите и изпълваха градината като злокобен поток.

Присъствието на Джаганг, неговата изгаряща, неизчерпаема омраза, не само оскверняваше Градината на живота, но омърсяваше и самия него. Но Ричард ликуваше вътрешно.

Докато вървеше надолу по пътеката между дърветата, покрай лехи с отдавна умрели цветя и покрай стените, покрити с лози, напълно черните очи на Джаганг бяха втренчени в Ричард. Кралските стражи бяха разпръснати зад него, провираха се през храстите, за да осигурят защитния периметър.

Със снизходителна усмивка Джаганг мина покрай магьосническия пясък и пресече широката морава.

Омразата му омърсяваше неговата същност.

Сестрите поставиха трите мастиленочерни кутии върху широката гранитна плоча, разположена върху две къси колони с канелюри. Сестра Улиция не обърна внимание на хората в градината. Съсредоточена върху това, което ѝ предстоеше да направи, тя хвърли само бегъл поглед на Ричард, преди да постави книгата на гранитния олтар пред кутиите. Без да губи нито секунда, тя замахна с ръка и възпламени огън, който допълни светлината от факлите.

Нощта падаше. Новата луна изгря. Мракът настъпваше мрак, какъвто никое живо същество не бе виждало. Ричард познаваше този мрак. Той беше влизал в него.

Джаганг пристъпи напред и застана пред Ричард, като че ли го предизвикваше на битка. Ричард не отстъпи.

— Радвам се, че постъпи разумно. — Погледът му се плъзна към Калан. Гледаше я похотливо. — И се радвам, че си довел със себе и жена си. Ще се заема с нея по-късно. Не отместваше очи от неговите. — Сигурен съм, че това, което съм замислил за нея, няма да ти се понрави.

Ричард отвърна на погледа, без да трепне, но не каза нищо. Наистина нямаше нужда от думи.

Джаганг, независимо от заплашителната си осанка, напълно черни очи, бръсната глава, независимо от разкритите щедро релефни мускули, както и от всичките плячкосани скъпоценности, които окичваха тялото му, изглеждаше доста изморен. Направо изтощен. Ричард знаеше, че императорът е преследван от кошмари. Знаеше го,

защото именно той му ги беше изпратил чрез Джилиан, жрицата на костите, която произхождаше от същия народ като императора.

С бързо и рязко движение Джаганг застана до Сестра Улиция пред магьосническия пясък.

— Какво чакаш? Започвай. Колкото по-бързо свърши всичко, толкова по-скоро ще приключим с цялата съпротива срещу управлението на Ордена.

— Сега разбирам — промълви на себе си Калан, застанала близо до него. — Сега разбирам кого иска да нарани той чрез мен и защо ще бъде толкова жестоко.

Тя погледна Ричард в очите. В погледа ѝ се четеше внезапно прозрение.

Ричард не можеше да си позволи да се разконцентрира точно в този момент. Насочи отново вниманието си към Сестрите. Все още имаше няколко неща, които трябваше да обмисли. Трябваше да се увери, че всичко следва логиката му, иначе светът на живите щеше да погине под неговата ръка.

Няколко Сестри бяха коленичели пред магьосническия пясък и го подготвяха за церемонията, като го заглаждаха. По уверените им и синхронизирани движения личеше, че вече са изучили оригинала на „Книгата на преброените сенки“ и знаят наизуст всички процедури и заклинания.

Беше изненадан как всички започнаха да изписват нужните символи. Той ги разпозна от „Книгата на преброените сенки“, която той самият беше наизустил като млад. Той беше очаквал, че Сестра Улиция ще чертае символите, но тя само добавяше последните щрихи и минаваше от един символ на друг. Ричард разбра смисъла — елементите бяха подготвени предварително, което спестяваше много време. Тъй като Сестра Улиция беше тази, която завършваше всеки символ, Ричард предположи, че в книгата има някакво изискване в ритуала да участва играчът, може би той трябваше да завърши заклинанията.

Улиция беше тази, която призоваваше Орден. Тя беше играчът. Въпреки че Джаганг беше в съзнанието ѝ и така щеше да контролира изцяло Орден.

Ричард помнеше добре колко време отне на Мрачния Рал да мине през всички процедури. Начинът, по който Сестрите действаха, със

сигурност щеше да спести доста време. Работейки заедно, те успяваха да разпределят работата на прости компоненти,

Джаганг пристъпи назад към Ричард.

— Къде е Ничи? — Черните му очи блеснаха, докато изръмжа думите.

Ричард се чудеше кога ще му зададе този въпрос. Стана побързо, отколкото бе очаквал.

— Пазим я за теб, както се разбрахме.

Възбуденото изражение на Джаганг се превърна в широка усмивка.

— Много жалко, че няма да можеш да играеш Джа'Ла.

— Аз те победих.

— В крайна сметка май не успя. — Усмивката на Джаганг се разшири още повече.

Императорът продължи нетърпеливо да снове напред-назад, докато Сестра Улиция даваше указания от книгата, четейки при необходимост съответните части. Ричард разбираше всичко, които те изписваха. Бяха стигнали до танца със смъртта. Когато Мрачният Рал начерта тези символи за първи път, Ричард нямаше никаква представа какво означават. Сега обаче знаеше техния език.

Джаганг изглеждаше все по-изнервен.

Ричард знаеше защо.

— Улиция — каза накрая императорът, — ще отида да доведе Ничи. Няма защо да стоя тук, докато ти работиш. Със същия успех мога да наблюдавам какво става през твоите очи.

Сестра Улиция кимна почтително.

— Да, Ваше сиятелство.

— Къде е тя? — Джаганг обърна поглед към Ричард.

Ричард даде знак на един от елитните гвардейци, който стоеше наблизо — мъжът, когото Ричард беше поставил там точно за тази цел. Само няколко гвардейци от елитната охрана бяха там, всички чакаха заедно с Ричард пристигането на Императорския орден. Те трябваше да го пазят до горчивия край.

— Заведи императора до килията на Ничи — заповяда Ричард на гвардееца.

Мъжът отдаде чест, като доближи юмрук до сърцето си. Преди да тръгне, доволният император се обърна отново към Ричард:

— Изглежда, ще загубиш и финалния рунд на Джа'Ла.

Ричард искаше да му каже, че времето не е изтекло и че играта все още не е свършила, но се въздържа и се задоволи само да наблюдава как мъжът напуска градината, в очакване много скоро да започне неговият кошмар.

Калан стоеше отстрани. Начинът, по който тя го погледна, го накара да се почувства неловко.

Зед и Натан изглеждаха погълнати от своите собствени мисли. Вирна изглеждаше ядосана и огорчена от развоя на събитията. Ричард не можеше да я обвинява. Кара, застанала зад Бенджамин, го държеше за ръката. Заедно с другите от групата си Джаганг беше довел със себе си в Градината на живота и Дженсън. Специални пазачи я охраняваха в другия край на залата. Погледът на Том не слизаше от нея. Тя също му отвръщаше с очи, неспособна да му каже всичко, което би искала.

Кара тихо пристъпи към Ричард.

— Каквото и да стане, Господарю Рал, аз ще съм до теб до последния си дъх.

Ричард ѝ отвърна с усмивка в знак на признателност.

Зед, недалеч от тях, се присъедини към думите на Морещицата с кимане. Бенджамин леко притисна юмрук до сърцето си. Дори Вирна накрая се усмихна и кимна с глава. Всички бяха с него.

— Би ли ме хванал за ръката? — пророни Калан, застанала до него.

Ричард само можеше да гадае колко ли самотна се е чувствала тя през цялото време.

Със свито сърце, понеже нямаше право да ѝ каже нищо, той пое ръката ѝ в своята.

ШЕЙСЕТА ГЛАВА

НИЧИ СЕДЕШЕ В ПОЛУМРАКА на пейка, издялана от същия камък, от който бяха и стените. Външното помещение беше защитно. Това беше мястото, където се държаха най-опасните затворници — затворници, които владееха магия.

Не се знаеше колко хора преди това са седели точно в тази килия, очакващи срещата им със смъртта или дори по-лошо.

Чу стъпки в коридора зад двете железни врати. Някой идваше.

Тя знаеше, че е въпрос на време вратата да се отвори.

Обзе я състояние на съвършен покой. Знаеше защо е там. Знаеше защо Ричард е разпоредил на Натан да я заключи в тази килия.

Чу металическото прещракване на ключалката на външната врата, което отекна през мрежата от ниски коридори. Някой изпръхтя от усилието при отварянето на тежката врата, окачена на ръждясали панти. Когато видя сенките през малкия процеп на вратата, водеща към вътрешната килия, Ничи духна пламъка на газеника, поставен върху каменната пейка, която ѝ служеше за легло и беше единствената мебел в стаята.

Чу се завъртане на ключ и вратата на килията се отвори. След толкова дълго време в пълна тишина острият звук прониза слуха ѝ болезнено. В помещението внесоха фенер. На фона на ослепителната жълта светлина във въздуха затанцуваха пращинки от ръждясалата врата.

Стъпвайки на високия праг, император Джаганг се наведе, за да може да се вмъкне в помещението. Ничи се изправи.

Той носеше потник, като че ли искаше да демонстрира мускулестото си тяло. Бръсната му глава отразяваше единствената светлина, идваща от фенера, който той носеше. Черните му очи изглеждаха в пълна хармония с тъмната дупка, издълбана в скалата. Когато той я съзря, тези черни очи заблестяха. Беше разтворила предварително деколтето си, за да е сигурна, че няма да пропусне да привлече вниманието му. Номерът проработи.

— Копнеех за теб, скъпа — каза той като че ли се надяваше с това да я впечатли.

Винаги бе залагал на страстта като начин да ѝ докаже чувствата си. Сякаш липсата на вежливост и сдържаност можеха да я убедят колко непреодолимо го привлича тя. За Ничи доказваше само какъв безскрупулен звяр е той.

Ничи стоеше права, безмълвна, отказваща да покаже свян при приближаването на Джаганг към нея. Той обхвана талията ѝ с мускулестата си ръка, придръпвайки я плътно към себе си — поредна демонстрация на превъзходство над нея, еманация на мъжественост и неоспорима власт.

Ничи не направи усилие да се дръпне.

Тя небрежно обви ръце около него и плъзна Рада'Хан около дебелия му врат.

Джаганг се олюля назад объркано.

Ничи знаеше, че той мигновено ще почувства силата на яката, впиваща се в цялото му същество.

— Какво направи? — попита той с гневен тон, граничещ с ужас, каквото тя никога не бе долавяла у него преди.

Нямаше желание да обсъжда станалото, така че просто затегна контрола си чрез яката, в резултат, на което той можеше да говори. Доколкото познаваше Джаганг, а тя го познаваше, Сестра Улиция би трябвало да е в Градината на живота, мъчейки се да отвори правилната кутия на Орден. Тя не искаше Улиция да разбере какво се бе случило току-що.

Джаганг беше нетърпелив да се добере до Ничи. Кошмарите, които Ричард му беше пратил, го разяждаха, а сънищата с Ничи, които допълваха картината, го изпълваха с обсебващо желание да я притежава. Това беше страст, мания, която постепенно набъбна до предела на поносимото. Джаганг винаги беше желал Ничи, но след тези умело сътворени сънища трудно можеше да мисли за друго, освен за това да я притежава.

Дори сам пожела да остави Сестра Улиция да работи сама, нетърпелив да слезе в тъмницата и лично да я изведе.

Това беше малък дар, подготвен ѝ от Ричард. Когато Натан я затвори в килията, ѝ обясни зад щита, който не позволяваше думите му

да станат достояние на шпиони, че Ричард е планирал това като последен дар за Ничи.

Рада'Хан беше в килията. Това беше яката, оставена от Ан, когато Натан я беше затворил за известно време в същата килия. Именно това искаше да каже Ан на Ничи при последната им разходка тук, долу — преди да бъде убита.

Натан знаеше, че Рада'Хан е в килията, зад щита. Ричард искаше Ничи да се сдобие с яката и да даде на Джаганг заслуженото.

Ричард не се самозалъгваше, че това ще осуети завоевателния поход на Императорския орден. Покварените убеждения на Ордена опетняваха вярванията на милиони. Тези хора мечтаеха да превърнат страданието в добродетел, злодеянието — в праведност, смъртта — в избавление. Техните убеждения бяха родени от жаждата за незаслужени богатства, от желанието за незаслужени лаври.

Убиването на Джаганг нямаше да излекува човечеството от този лишен от разум фанатизъм. Защото Орденът не беше само един човек. Той щеше да продължи съществуването си и без Джаганг.

Премахването на императора нямаше да спре тези, които вкараха кутиите на Орден в играта, нито да елиминира лавинния огън или заразата от Хармониите. Все пак Ричард искаше да даде на Ничи възможност да въздаде малко справедливост, да се почувства реабилитирана, преди животът, заедно с живота на останалите, да угасне, смазан от Сестрите, призоваващи силата на Орден.

Това беше единственият начин Ричард да ѝ се отблагодари за всичко, което беше направила за него.

Ничи прекрачи високия праг. Нейният пленник, лишен от възможността да се съпротивлява, я последва. Докато Джаганг се намираше на територията на Народния дворец, тя можеше да се възползва спокойно от уникалните качества на Рада'Хан. Можеше да повали Джаганг на земята в съкрушителна агония, но тя използваше само толкова сила, колкото да превъзмогне неговата съпротива и да го накара да следва мълчаливите ѝ заповеди.

Отвън, след втората врата, чакаха няколко гвардейци от Елитната охрана — същите, които бяха довели Джаганг да вземе своята пленничка. Коридорът беше толкова нисък и тесен, че мъжете трябваше да стоят прегърбени под ниския таван, строени в редица по един.

Те бяха озадачени при вида на императора под командата на Ничи.

Сред тях имаше един едър мъж в униформа — капитанът на стражата на затвора. Мъжът се беше отнасял мило към нея, като ѝ беше предложил да ѝ носи това, от което има нужда. Сега тя имаше това, от което се нуждаеше най-много.

— Капитан Лърнър — каза тя, — бихте ли бил така добър да ни изведете от този лабиринт?

Той се вторачи в мускулестия мъж с яката зад нея, след което ѝ се усмихна.

— С най-голямо удоволствие.

След като стигнаха до огромните зали на Двореца, Ничи накара Джаганг да мине пред нея. Следваше го отблизо, като внимаваше той да не спира, да не говори с никого, да не отвръща на тези, които му отдаваха почит. С голямо усилие Джаганг се опитваше да се освободи от яката. За Ничи беше смешно лесно да осуetyа цялата му съпротива, цялата му мощ и ярост. Той беше безпомощен като марионетка.

Докато вървяха през Двореца, мъже от Императорския орден му се кланяха, когато той минаваше покрай тях. Ничи не му позволяваше да им отвръща. Мъжете от Ордена бяха свикнали на високомерното му държание и на безразличието му към тях, така че липсата на внимание изобщо не им правеше впечатление.

До Градината на живота нямаше лесен път. Целият Дворец беше изграден като мощно заклинание. Той бе проектиран така, че да подсили дарбата на Господаря Рал и да потисне способностите на всички останали. За да стигне от едно място до друго, човек трябваше да си проправя път през коридори, съставляващи елементи от заклинанието. Основните елементи бяха обширните коридори, а второстепенните представляваха по-малки зали.

Целият Дворец беше лабиринт от коридори с колони и зали. Голяма част от вътрешността на палата беше направена от камък, красиво издялан в екстравагантни декорации. За да се стигне докъдето и да е, човек трябваше да маневрира през сложни заклинания. Това правеше стигането до желаното място времеемко. Пътят от тъмницата до Градината на живота беше дълъг. През някои от стъклените тавани Ничи забеляза, че небето просветлява. Докато стигнаха до крилото, където се намираше градината, слънцето тъкмо беше изгряло. Първите

топли лъчи, влизащи през източните прозорци, достигаха белия мрамор на отсрещните стени.

Ничи искаше да стигне до градината с Джаганг и да види Ричард за последен път. Беше разбрала, че Ричард някак си е успял да се върне от света на мъртвите. Джаганг не знаеше как. Ничи реши, че това няма значение, поне на този етап. Той се беше върнал и тя искаше да го види за последен път преди края. Искеше той да види Джаганг и да се увери, че поне императорът няма да се радва на ужасните плодове на дългата война, която бе донесъл в Новия свят. След всичко, което беше направил, Ричард заслужаваше поне да научи за тази малка победа.

Когато влязоха в Градината на живота през двойната врата, Ничи забеляза между дърветата слънчевите лъчи, които докосваха олтара. Шест Сестри бяха обкръжили Сестра Улиция, която стоеше пред кутиите.

Дори сега, когато кутиите се къпеха в слънчевата светлина, те изглеждаха като черни дупки в света. Слънчевата светлина не можеше да ги освети. Напротив, те като че ли поглъщаха светлината и я отвеждаха някъде, където вече никой никога нямаше да я види.

Джаганг яростно се бореше да се добере до нея, да надвие контрола на яката, но не успяваше. Ничи знаеше, че за миг може да сложи край на живота на Джаганг. И щеше да го направи, когато му дойдеше времето. Никой нямаше шанс да освободи своя император, дори и да знаеха за смъртната беда, в която се намираше той. Сега той беше неин.

Ничи виждаше Ричард, облечен във великолепните си одежди на магьосник воин. При тази гледка сърцето ѝ се сви.

Калан стоеше безмълвно до него. Ако Ричард беше запазил стерилното поле на съзнанието ѝ, така че да има някакъв шанс да се противопостави на лавинния огън, то тя вероятно не знаеше за истинските чувства, които изпитваше Ричард към нея. Сега, изглежда, той никога нямаше да има този шанс и тя щеше да умре, без да разбере истината.

Ричард забеляза Ничи. Видя и Джаганг край нея и разбра, че тя бе успяла с подаръка, който ѝ беше подготвил. Той ѝ се усмихна.

— Тази. — Сестра Улиция посочи кутията отдясно.

Останалите Сестри тържествуваха на успеха си. Сега щяха да могат да предадат силата на Орден на императора. Но те не знаеха, че

той никога нямаше да може да отпразнува победата.

Сестра Улиция повдигна капака на дясната кутия. Отвътре заструи златиста светлина, все едно беше течност. Тя обви Сестрите пред каменния олтар.

Всички засияха от вълнение при вида на това, което бяха постигнали, дори и то да беше в услуга на Императорския орден, а не на самите тях. Разбира се, те щяха да му го предадат, без дори да разберат, че Джаганг вече не контролира техните мисли.

Но ако Ничи им покажеше това, Сестрите щяха да използват вратата, за да освободят Пазителя на Отвъдния свят. Изборът на Ничи беше да ги остави да предадат света на Ордена или на Пазителя.

Тя знаеше, че реално няма избор. Поне съществуването под хомота на Императорския орден щеше да ги запази живи. Ако Сестрите на мрака можеха да направят своя избор, тогава въобще нямаше да има истински живот.

Ничи не искаше да доживее да види какво ще стане с Новия свят, създаден от омраза.

Тя си помисли, че няма защо да се тревожи за всичко това. Знаеше, че не ѝ остава много да живее.

Но Джаганг щеше да умре преди нея. Тя щеше да се погрижи за това.

Справедливостта щеше най-накрая да бъде въздадена над Джаганг Справедливия.

Това, което Ничи не разбираше, бе защо Ричард се смее.

ШЕЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

РИЧАРД ГЛЕДАШЕ как златистата светлина от кутията на Орден издига седемте Сестри.

При вида на тази гледка Калан го стисна здраво. Останалите в помещението наблюдаваха едновременно със страхопочитание и ужас. Никой не беше виждал подобно нещо досега, а нямаше и да види занапред.

Ричард погледна Ничи. Дори тя беше вцепенена от блестящата светлина, която обвиваше Сестрите. До нея Джаганг се смееше. Ричард видя металната яка на врата му. Императорът знаеше, че неговите хора ще владеят силата на Орден дори той да не е жив да види това с очите си. За него единствено това имаше значение. Той вярваше в своята кауза.

Сестрите, облени в златистата светлина, бяха изпълнени с възхита пред могъщата сила на Орден.

Но това бе за кратко.

Докато ги издигаше във въздуха, светлината започна да отслабва и накрая ги насочи към потъмняващото море от магьоснически пясък. Носещите се във въздуха Сестри се спуснаха плавно над земята. Започнаха да се въртят безпомощно в искрящата кехлибарена светлина. Помещението се смрачи, във въздуха затрещяха мълнии. Някои от Сестрите завикаха. Надигна се глух тътен. Песъчинките от магьосническият пясък се завихриха в танц със светлината. Искрите се съединиха с мълниите, при което самите Сестри като че засияха.

— Какво става! — изпищя Сестра Улиция.

Ричард пусна ръката на Калан и мина през тревата до ръба на магьосническият пясък, който бавно потъмняваше от медено-кехлибарен към жълто-кафяв. Разнесе се мирис на изгоряло.

— Какво става! — отново изкрещя Сестра Улиция, когато изплашеният ѝ поглед срещна неговия.

— Прочетохте ли „Книгата на живота“? — спокойно я попита той.

— Разбира се! За да вкараш кутиите на Орден в играта, трябва да използваш „Книгата на живота“. Всички я прочетохме! Следвахме точно всяка формула и заклинание!

— Може да сте следвали инструкциите в книгата, но не сте схванали значението им. Прочели сте това, което сте искали да прочетете — формулите и заклинанията.

Някои от Сестрите изпищяха, когато една светкавица разцепи въздуха и гръмотевицата се разби почти в лицата им.

— Какво говориш! — Сестра Улиция беше бясна.

Ричард сложи ръце на кръста си.

— В самото начало на книгата има един параграф, още на първата страница. Това не е нито формула, нито заклинание, но е първото нещо, което се казва в „Книгата на живота“. Има много важна причина този текст да е там, на видно място. В своята дързост и лакомия да получите това, което искате, вие сте го пренебрегнали. Въвеждащите думи към „Книгата на живота“ са предупреждение към всеки, който използва книгата. Те гласят: „Този, който идва с омраза, няма да пребъде, понеже с омразата си изменя на самия себе си.“

— Какви ги говориш? — попита една от другите Сестри, която не се интересуваше от скучни афоризми.

— Говоря за книга с инструкции как да се използва силата на Орден. „Книгата на живота“ е първото условие, за да се използва тази сила. Магията на Орден е безкрайно опасна. Този, който я е създал, е искал да я защити. Повечето опасни магии се пазят от щитове и предпазни системи. Силата на Орден е създадена да се противопоставя на лавинния огън. Тя е много мощна и това я прави много опасна. Създателите ѝ са разработили предпазна система, която е удивително проста и ефективна. „Този, който идва с омраза, няма да пребъде, понеже с омразата си изменя на самия себе си.“

— И какво от това! — изкрещя Сестра Улиция.

— Това предупреждение крие в себе си много смисъл. То напомня, че омразата задейства смъртоносна реакция в силата на Орден. Ако искаш да използваш Орден за разрушение, значи си човек, изпълнен с омраза. Защото само онзи, който носи омраза в сърцето си, би използвал такава сила, за да навреди другиму.

— Значи и ти не би могъл да я използваш — извика Улиция. Ти ни мразиш!

— Бъркаш омразата с въздаване на справедливост — поклати глава Ричард. — Да елиминираш такива като теб, които нараняват невинни хора, не означава да изпитваш омраза. Напротив, това е проява на любов към онези, които не са сторили нищо лошо, но биват измъчвани и убивани. Това е любов и почит към живота.

— Но ние не мразим никого! — извика друга Сестра. — Просто искаме да унищожим езичниците, грешниците и егоистите.

— Не — отвърна Ричард, — вие мразите онези, на които завиждате. Мразите ги, защото те са щастливи.

— Но ние използвахме и „Книгата на преброените сенки“ — отчаяно извика Сестра Улиция. — Следвахме точно предписанията на оригинала.

Ричард пристъпи към потъмняващия магьоснически пясък.

— Освен, че пренебрегнахте предупреждението в „Книгата на живота“, допуснахте и втора грешка, като приехте, че „Книгата на преброените сенки“ може да ви помогне.

— Но това е истинската книга! Оригиналът!

Ричард се усмихна и поклати глава.

— Това е оригиналът на още една предпазна система. Прочетохте ли встъпителните думи? И тук се започва с важно предупреждение.

— Какво предупреждение!

— Предупреждение да се използва Изповедник.

— Но ние разполагахме с оригинала! Нямахме нужда от Изповедник!

— Предупреждението не е за това, дали имате нужда от Изповедник. То е самото споменаване на такъв.

Зед, неспособен да се сдържи, повдигна ръка.

— Ричард, какви ги говориш?

Ричард се усмихна на дядо си.

— Кой е първият Изповедник?

— Магда Сеарус.

— Съпругата на Баракус — кимна Ричард. — Живели са по време на Голямата война. След като Великата бариера била вдигната и войната свършила, магьосниците открили, че прокурорът по делото за Храма на ветровете, Лотаин, е предател. За да разберат как ги е предал, магьосник Мерит превърнал Магда Сеарус в Изповедник.

— Да, така е — потвърди Зед. — И какво от това?

— Кутиите на Орден са създадени по време на Голямата война. Първият Изповедник е създаден много след войната. Как може „Книгата на преброените сенки“ да бъде ключът към отварянето на кутиите, след като никой дори не е подозирал, че един ден ще бъдат създадени Изповедници?

— „Книгата на преброените сенки“ не може да е ключът към отварянето на кутиите на Орден? — Зед примигна от изненада.

— Точно така — продължи Ричард. — Книгата е използвана като предпазно средство срещу употребяването на силата на Орден за порочни цели. Нито оригиналът, нито копията са ключът към силата на Орден.

Ричард се обърна към надигация се тътнеж от съдания на мрака. Пара, пушек, сенки и светлина се завихриха с пронизителен шум. Земята се разтресе. Магьосническият пясък, сега чер като катран, бе засмукан във вихрушката. Всичко се завъртя над отворилата се бездна. Гласове от света на живота и писъци от Отвъдния свят се смесиха в страховит вой.

Сестрите се завъртяха в безформения вихър, ръце и крака стърчаха от всички посоки, виковете им се губеха в оглушителна глъч.

Заслепяваща светлина се възпламени в центъра на въртящата се маса. Лъчи бяла, топла светлина се стрелваха нагоре към прозорците на тавана и надолу към черната бездна. Въздухът мерзелееше, нагорещен.

С оглушителен вой в черния пясък под Сестрите се отвори пропаст, от която се стрелна морава светлина и погълна ужасените жени. Завихрящата се светлина, черен пясък и мълнии се събраха в едно.

Без помощта на своя водач Сестрите се спуснаха надолу към света на мъртвите. Те все още бяха живи. Бяха погълнати, пищейки.

Светкавици изпълниха всичко с ослепителна светлина, след което настъпи тишина и всичко стана черно като смъртта.

Докато светлината постепенно се разстилаше наново, в Градината на живота се възцари тишина. Дупката в земята изчезна. Магьосническият пясък го нямаше. Сестрите ги нямаше.

Личните телохраниелни на Джаганг, които пазеха в Градината на живота, също ги нямаше. Присъствието им в помещението, където

се развихри силата на Орден, се оказа фатално и за тях, както за Сестрите.

Джаганг, с яката на врата, под контрола на Ничи, беше все още там; още по-яростен, ако изобщо беше възможно.

Мъже от Елитната гвардия нахлуха през двойните врати в Градината на живота, за да защитават Ричард.

— Затворете и залостете вратите — нареди той. Мъжете се втурнаха да изпълнят заповедта.

Ричард пристъпи към олтара и затвори капака на отворената кутия на Орден.

— Може и да ти провървя — каза Джаганг подигравателно, но това не означава нищо. Това не променя нищо.

— Остави го да говори, Ничи — вдигна към нея ръка Ричард, когато Джаганг спря, задушен от силна болка.

Тя подкара императора напред.

— Императорският орден все пак ще проникне тук и ще унищожи това място и всички вас, нещастни хора — продължи Джаганг. — Те нямат нужда от мен, за да следват справедливата кауза, за която се борим. Орденът ще освободи човечеството от бича на себичните. Нашата кауза не е само морална, но и висша. Създателят е на наша страна. Нашата вяра е доказателството за това.

— Застъпниците на истината търсят разбиране — отвърна Ричард. — Покварените идеи се поддържат от фанатици, които се опитват да приложат своите убеждения чрез заплахи и жестокост... чрез вяра. Жестокостта е покорен слуга на вярата. Апокалиптичното насилие може само да бъде рожба на вярата, защото здравият разум по своята природа обезоръжава безсмислената жестокост. Единствено вярата счита, че трябва да бъде оправдана.

Лицето на Джаганг почервеня.

— Ние служим на Съзателя! Искрената вяра в Съзателя е единственият правилен и морален път в този живот. Строгото спазване на нашите религиозни задължения ще ни донесе спасение и вечен живот! Кръвта на неверници като твоя народ ни издига и доближава до самия Създател.

Ричард направи гримаса.

— В това няма никакъв смисъл.

— Ти си глупак! Само нашата вяра доказва, че сме прави! Само ние ще бъдем възнаградени с живот след смъртта поради нашата почит към него. Ние сме неговите деца и ще живеем завинаги в неговата светлина.

— Винаги ми е било трудно да повярвам, че зрял човек може да вярва в тези глупости. — Ричард въздъхна и отметна глава.

— Подложи ме на твоите изтезания! — Джаганг изскърца със зъби в яда си. — Приемам твоята омраза към мен, защото аз изпълних своя дълг към човечеството.

— Няма да заемеш предно място на сцената на живота — отвърна Ничи. — Няма да бъдеш показан окован. Няма да бъдеш превърнат в мъченик.

Джаганг се опита да нанесе удар на Ричард, но яката, която Ничи управляваше, го задържа.

— Ти претендираш, че си по-добър от нас, но не си. Ти не си нищо повече от едно нищожество, което Създателят е поставил в този покварен свят. Ти не си по-различен от нас, като изключим твоя отказ да се разкаеш и да почетеш него. Това е омразата. Всичко това е тя. Така ти даваш воля на омразата си към Ордена.

Ричард постави лявата си ръка на ефеса на меча си.

— Справедливостта не е проява на омраза, тя е тържество на цивилизацията.

— Не можеш просто...

Ричард даде сигнал на Ничи да задейства яката. Усещайки как смъртта изпълва празната му душа, черните очи на Джаганг се облешиха. Той се срути възник на земята.

Ничи махна на няколко мъже от Елитната гвардия.

— Сигурна съм, че скоро ще има още много мъртви. Хвърлете този труп в масовия гроб при другите.

Ричард изпрати с поглед императора, сполетян от прозаична и безславна смърт. Лишена от слава. Заплахата за разумните и мислещи хора беше премахната — единствено това имаше значение. Смъртта на Джаганг изпълни предназначението си.

ШЕЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

РИЧАРД ПОБЪРЗА ДА ОТИДЕ ПРЕД КАМЕННИЯ ОЛТАР, където бяха поставени кутиите на Орден.

Извади меча си.

Отчетливият звън на метал изпълни Градината на живота.

— Ричард — в гласа на Зед имаше безпокойство, — какви ги вършиш?

Ричард не обърна внимание на дядо си. Вместо това се взря в очите на Калан.

— Калан, с мен ли си?

Тя пристъпи на няколко крачки от него.

— Винаги съм била с теб, Ричард. Обичам те и знам, че и ти ме обичаш.

Очите на Ричард се затвориха за миг. Той нямаше друг избор.

Обърна се към кутиите на Орден и затвори очи, вдигайки меча до челото си.

— Бъди ми вярно, острие — прошепна той.

Той свали Меча на истината и срязва ръката си от вътрешната страна, оставяйки кръвта да се стича по метала.

Постави острието върху дясната кутия, която Сестра Улиция беше отворила.

То стана черно като самата кутия. Когато го отдели, то отново заблестя.

После постави острието върху кутията отляво. И то пак стана черно като Отвъдния свят. Отмести го, оставяйки го да възвърне нормалния си вид.

Ричард си пое дълбоко въздух, след което положи острието върху кутията в средата. Помисли за всички онези невинни хора, които просто искаха да живеят своя живот. Помисли за всички като Кара и другата Морещица, които бяха докарани до лудост, за да служат на един тиранин. Помисли за пропиления живот на Ничи. И за Брус,

неговото ляво крило, който, докоснал се до сила, управлявана без омраза, беше привлечен от нея. Помисли и за Дена.

Когато отвори очи, острието беше станало бяло. Кутията под него също беше бяла.

Стиснал ефеса с двете си ръце, Ричард повдигна Меча на истината високо над бялата кутия... и със смъртоносен замах, като при танца със смъртта, го стовари върху кутията на олтара.

Градината на живота побеля. Целият свят на живите стана бял. Времето спря.

В този момент Ричард стоеше в центъра на целия свят, около него беше пусто. Той се огледа, но там нямаше никой и в същото време всички бяха с него — всяко живо същество в света на живите беше там с него.

Той разбра. По много неща това пътуване се различаваше от предното, което пое от това помещение, когато тръгна към света на мрака. На това място, в това положение, той ясно съзнаваше присъствието на всеки жив човек. В този момент, на това място, всички чакаха да чуят какво ще им каже, да видят какво ще направи мъжът, който владееше силата на Орден. Това беше Орден — силата на самия живот.

— Всеки прави своя избор за това как ще живее — започна Ричард. — Злото не съществува независимо от хората. Хората извършват злини, защото така са избрали. За да направи избор, човек трябва да мисли. Най-елементарният избор, който може да направи, е да остави мисленето на другите, те да му казват какво да прави, дори да му диктуват злодеяния. Мъдрият избор изисква повече. Умният човек се стреми да взема мъдри решения.

Последователите на Братството на ордена направиха своя избор как да живеят своя живот. И ако нещата опираха само до това, никой от нас, които ценим своята лична свобода, нямаше да го е грижа за техния избор. Но със своя избор те не дават възможност на другите да живеят както решат. За нас това е недопустимо. И няма да го търпим.

Днес аз осъществявам мечтата за свят, в който всеки ще може да живее както е избрал. Последователите на Орден също направиха своя избор. Дори никога да не разберат колко глупав е бил той, със сигурност ще страдат от него. Важното е едно — че никога повече няма да могат да ни навредят.

Те вярват, че тези, които са свободни, са причината за тяхното страдание. Те обвиняват нас за своите неволи. Те ни нападат, казвайки, че ние сме корените на злото, защото съществуваме, защото успяваме, защото сме щастливи. Те искат да ни унищожат, за да могат да живеят в свят, какъвто те искат.

Ричард се обърна към последователите на Ордена, които вече бяха в другия свят, от другата страна на тунела, който се беше отворил.

— Аз изпълних вашето желание. Сега имате това, което винаги сте претендирали, че искате — свят, в който вашите убеждения ръководят. Свят без магия, без свободни хора и без свобода на мисълта. Сега обаче ние няма да сме там, за да бъдем извинение за мизерията, която сами създавате за себе си. Няма да сме там, за да ви служим като извинение и да подклаждаме вашата омраза. Няма да имате врагове. Ще робувате на самите себе си. Вашият свят ще бъде ваш да го управлявате така, както намерите за добре, да се разпада пред очите ви, докато тънете в собствената си омраза.

Можем да се надяваме, че вашите деца, свидетели на безразсъдната жестокост на преднамерено невежите ви убеждения, ще успеят своевременно да променят света към по-добро, ще успеят да осмислят своя собствен живот като възрастни и ще го изпълнят с щастие. Но това ще зависи изцяло от тях. Те сами ще трябва да направят своя избор да използват разум, а не насилие при общуването помежду си.

Новият свят днес ще бъде свят без ученията на Императорския орден. Без тези, които искат да използват сила, за да ни наложат своите убеждения. Без тези, които са готови да ни убият в желанието си да избират вместо нас как да живеем.

Този свят ще бъде свят с всичките несъвършенства и несигурности, които предлага животът, с всички последствия от взетите неправилно решения, с всички трудности и провали, които ни предлага животът, но ще бъде свят, който ще ни даде шанс да направим това, което желаем със своя живот; свят, в който собственият ни живот ще ни принадлежи, собствените ни постижения ще ни принадлежат; свят, в който хората ще могат да учат, създават, постигат и запазват продуктите на своя разум и труд. Това ще бъде свободен свят.

Не всички в този свят ще успеят, не всички ще са щастливи, не всички ще разберат как да водят морален живот. Но за тези от нас,

които ще живеят, това ще бъде свят без последователите на Ордена.

А вие, които отпътувахте към своето ново обиталище, можете да се надявате на това, което ни донесохте — хиляда години мрак. В този отдалечен свят ще разполагате с вашия живот, а след смъртта ще бъдете мъртви. Вашите духове няма да съществуват повече. Вашите души ще изгаснат заедно с вашия живот.

Вие пожелахте нова зора за човечеството. Вие пожелахте свят, в който жадуването за други светове, измислени от самите вас, е правилната кауза за човечеството. Аз осъществих вашите желания.

Ние ще бъдем свободни от вас.

Вашият свят ще си бъде ваш. Вие никога няма да можете да се завърнете в този свят — връщане назад няма да има. Веднъж затвори ли се тази врата, път назад няма да има, няма да има друг свят за вас, освен вашия собствен.

Аз съм сигурен, че всеки ден ще ни носи предизвикателства, които ще трябва да преодоляваме, но убежденията на Ордена няма да са сред тях. Както каза Ничи, вие сте нищожества.

ШЕЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

СЕСТРАТА НА РИЧАРД, ДЖЕНСЪН, ПРИСТЪПИ НАПРЕД в ослепителната белота. Том беше с нея, обгърнал раменете ѝ с ръце. Ансън, Оуен и Мерилий също бяха с тях. С изключение на Том, те всички бяха по рождение без дарба — колони на сътворението.

— Ричард — започна Дженсън, — ние искаме да отидем в този нов свят.

По бузата на Ричард се стече сълза. Той знаеше, че тя изразява мнението и на останалите.

— Всички можете да останете и да живеете свободни тук.

— Зная — отвърна тя. — Но ти ме научи да ценя живота и да уважавам живота на другите. Тукашният свят е свят на магии. Ние не искаме нашето съществуване да зависи от магията. Ние сме колони на сътворението. Трябва да растем и строим, да създадем наш собствен свят, свят без магия. Този свят е ваш. Ние копнеем за нашия.

Ричард я погали по лицето.

— Разбирам, независимо от желанието ми да останете. Това беше повече от разбиране — той знаеше, че те щяха да поискат да отидат в другия свят. Усмихна ѝ се. Беше толкова красива и изпълнена с доброта.

— Мисля, че ти и твоите приятели ще си намерите безопасно място.

— Дали ще бъдем в безопасност, Господарю Рал? — попита Том. — Имам предвид, знаейки какви хора пращаш в този далечен свят?

Ричард кимна.

— Родените без дарба са твърде слаб противник, за да бъдат забелязани или обвинявани от Ордена. Вие ще бъдете оставени на спокойствие.

— Ще бъдем в безопасност — каза Дженсън в отговор на все още загрижения поглед на Ричард. — Пък и ще гледаме да не привличаме много внимание. Ще бъдем добре.

— Ако се изпречите на пътя им, пред очите им — кимна Ричард, — те ще ви унищожат, но аз се надявам, че ти и твоят народ ще намерите своето място — може би в района, който на този свят е известен като Бандакар. Там ще можете да живеете вашия живот. Не бих искал да си тръгвате, но знам, че това е правилният път.

Аз изпратих лавинния огън в този далечен, нов свят — продължи той. — Той ще заличи спомените на всички там за този свят тук, за това, което оставят зад себе си.

Дженсън, аз знам, че ти ще ме помниш, но също така знам, че след време този спомен, заедно с всички от този свят, всичко, което някога е било, ще изчезне и ще се превърне в легенда.

Ричард се обърна към Том — големия, рус д'харанец.

— Ти не си без дарба по рождение.

— Знам — кимна Том, — но обичам Дженсън и не мога да допусна да се разделим. Да сме заедно е прекрасно, ако сме заедно, животът ни ще е песен, независимо къде се намираме. Развълнуван съм от възможността да участвам в изграждането на свят за нас, свят, където Дженсън и всички, които нямат дарба, няма да са различни от останалите, а просто ще бъдат хора.

Моля те, Господарю Рал, да ме освободиш от служба, за да мога да отдам живота си на твоята сестра — да я обичам и пазя. Нея и другите хора в новия свят.

Ричард се усмихна.

— Няма нужда да ме молиш да те освободя, Том. Ти винаги си ми служил по свое собствено желание. Аз ще съм ти безкрайно благодарен, ако можеш да направиш Дженсън щастлива.

Том отдаде чест, доближавайки юмрука до сърцето си, след което, с широка усмивка на лицето, прегърна Ричард. Оуен, Ансън и Мерилий, също с усмивки на лицата от вълнение за предстоящия им живот, се здрависаха с Ричард и му благодариха за това, че ги е научил как да се борят за правото си на избор.

— Обичам те — прошепна Дженсън, прегръщайки го силно. — Благодаря ти, Ричард, за това, че ми помогна да заобичам живота. Дори и да те забравя, ти винаги ще бъдеш в сърцето ми.

Те се отдалечиха и скоро силуетите им се размиха в бялата бездна.

Останал сам, Ричард стисна Меча на истината и го издърпа от кутията на Орден; така ключът беше свален от вратата. Оставаше му да свърши само още нещо — нещо за себе си.

Стерилното поле, което бе нужно, за да успее силата на Орден, беше омърсено. Калан знаеше, че той я обича.

— Ти си рядко срещан човек, Ричард Рал — долетя до слуха му най-прекрасният глас на света.

Ричард се обърна и я видя. Зелените ѝ очи блестяха. Тя се усмихваше с онази нейна специална усмивка, предназначена само за него.

Ричард замръзна, едната му ръка все така стискаше меча, при това толкова силно, че усещаше релефната дума „Истина“, изписана със златна нишка на ефеса.

Калан пристъпи по-близо и го прегърна през врата.

— Ричард, обичам те.

Той обхвана с ръка талията ѝ, неспособен да се пребори с чувствата си.

— Не разбирам. Силата нямаше да действа, ако стерилното поле на паметта ти е нарушено.

— Аз бях предпазена — отвърна тя с широка усмивка.

Ричард се намръщи.

— Предпазена? Как?

— Вече се бях влюбила в теб за втори път. Нямах нужда от стерилно поле. Мисля, че още от първия миг, когато те видях в онази клетка, започнах да се влюбвам в теб. С всяко свое действие ти ми разкриваше какъв човек си — човекът, в когото се бях влюбила много отдавна, човекът, за когото се бях омъжила в селото на Калните.

Когато ми даде издяланата от теб статуйка, всичко, до което бях достигнала до момента, се потвърди.

Изкуството разкрива същността на твореца. Изкуството разкрива идеалите на човек, неговите ценности.

Ричард се усмихна, по бузата му се изтърколи сълза.

— Аз отидох до Отвъдния свят, за да взема обратно спомените, отнети чрез Субстрактивната магия на лавинния огън.

Там научих, че същността на тези спомени може да се възвърне само ако ги приемеш по своя собствена воля. Аз ги въплътих в тази издялана от дърво статуя.

Когато ти я прие, с нея ти прие спомените на всички. Ти разруши магията на лавинния огън. С желанието си да приемеш всичко хубаво, да цениш красотата на живота и да държиш всичко това до сърцето си ти възвърна спомените на всички.

Тя се вира в неговите очи един цял безкраен момент.

Той целуна своята съпруга, жената, която беше обичал и която означаваше всичко за него. Жената, която го обичаше.

Жената, за която той отиде до Отвъдния свят и заради която се върна.

Потъвайки в тази целувка, той издърпа Меча на истината от кутията на Орден и завинаги захлопна вратата.

Когато накрая отвори очи, светът се беше завърнал. Зед стоеше наблизо и ги наблюдаваше, широко усмихнат.

— Зед — започна Ричард и огледа присъстващите.

— Няма нужда да се извиняваш, момчето ми.

— Аз не се извинявам.

— Е, след всичко това имаш право да целунеш съпругата си. Винаги съм знаел, че вие двамата сте създадени един за друг.

— Надявах се да не ти отнеме чак толкова време, за да стигнеш до този извод — намръщи се Ричард към дядо си.

— Ричард — пристъпи напред Натан. — Осъзнаваш ли какво направи току-що?

Ричард се огледа.

— Да, надявам се.

— Ти току-що изпълни пророчеството!

Ричард несигурно наклони глава към Пророка.

— Какво пророчество?

— Пророчеството за великата бездна!

Ричард направи гримаса.

— Но аз спасих всички ни от великата бездна, за която ти ни предупреждаваше.

— Не, не, не разбираш ли? — Натан разпери ръце от вълнение. — Ти току-що създаде свят, в който магията не съществува. Затова пророчеството вижда другия свят като бездна, защото пророчеството не може да съществува в свят без магия! Всъщност пророчеството предсказа това, което ти направи. Разделянето на двата свята е

разклонението в пророчеството. Великата бездна е предсказанието за другия свят.

— Щом казваш — Ричард въздъхна,

— Има нещо, което не разбирам — каза Зед. — Откъде знаеше, че Мечът на истината е ключът за отварянето на кутиите на Орден? Имам предвид, след като си разбрал, че „Книгата на преброените сенки“ не може да бъде истинският ключ, защото Орден е предшествал появата на Изповедниците. Но Орден е предшествал и Меча на истината. Как може той да бъде ключът?

— Мечът на истината ме предпази от лавинния огън, защото кутиите на Орден му противостоят и Мечът на истината, или по-точно магията, която е внедрена в него, е ключът към кутиите, така че той е част от Орден. Това беше нещото, което ме накара да осъзная, че мечът е ключът, защото аз го държах, когато Сестрите задействаха магията, така той запази моите спомени за Калан; магията спираше да действа на тези, които се докоснаха до меча.

Зед сложи ръце на кръста си.

— Но мечът е създаден след Орден.

— Това е номер.

— Номер!

— Какъв по-добър начин да предпазиш нещо с толкова могъща сила — много по-добре от сложни, екстравагантни магии, както всеки мислеше за „Книгата на преброените сенки“. Ти ме научи на това, спомняш ли си? Това са превели магьосниците едно време. Цялата история с „Книгата на преброените сенки“ е била номер, за да се замаскира истинският ключ Мечът на истината. В меча е била внедрена магия, която отключва силата на Орден; книгата е била уловка, номер, за да отвлече вниманието от истинския ключ.

Истинският ключ, мечът, съдържа елементи от магията, които допълват магията на Орден. Мечът съдържа онези необходими елементи — магията, внедрена в него от стотици магьосници. Мечът може и да е създаден по-късно, но магията, която е внедрена в него, е магията, създадена от същите магьосници, които са създали Орден. През цялото време той беше под носа на всички.

Затова Мечът на истината винаги е бил поверяван на Първия магьосник. Той е безценен.

Ти, Зед, беше добър пазител на меча. Ти намери правилния човек, на когото да го повериш — истинския Търсач на истината. Само такъв човек, който обича живота и е съпричастен към болката на другите, може да накара меча да побелее. Само този човек, при допира до правилната кутия, може да накара меча да побелее.

Единствено истинският Търсач на истината може да използва Меча на истината и по този начин силата на Орден.

Това е същността на предупреждението в началото на „Книгата на живота“, което говори за онзи, който идва с омраза. За да действа Мечът на истината, е необходимо съчувствие, не омраза. Омразата не може да накара меча да побелее, единствено съчувствието може да го направи. С омраза не може да се активира Орден. Омразата не е част от решението. „Книгата на живота“ предупреждава за това важно условие. Веднъж схванеш ли смисъла, всичко е много просто.

— Да, виждам колко просто е — измърмори Зед на себе си, прокарвайки пръст през чорлавата си бяла коса.

Натан се обърна към Зед.

— Сега разбирам и другото пророчество.

— Кое? — Зед погледна нагоре към очите му.

Натан се наведе.

— Спомняш ли си: „Някой ден някой роден не в този свят ще го спаси“, сега това има повече смисъл.

— Не и за мен — намръщи се Зед.

— Е, ще трябва да нагласим детайлите по-късно.

— Има още много въпроси — Зед обърна настойчив поглед към Ричард, — още много неща не са ясни. Като Първи магьосник трябва да знаеш всичко, така че да мога да ти кажа дали си разбрал всички подробности правилно. Какво ще стане, ако някъде си сгрешил? Трябва да знаем...

— Няма време — прекъсна го Ричард. — Понякога човек разполага само с един миг да направи нещо и в такива случаи няма как да се обмислят или предвидят всички възможности. При добра възможност не всички обстоятелства може да бъдат видени, още по-малко планирани.

Понякога е по-важно да се възползваш от шанса и да направиш това, което можеш, дори да знаеш, че едва ли си предвидил всичко, всеки проблем, отколкото да не направиш нищо.

Само на по-късен етап човек може да се върне и да прехвърли всички, „ако“ или „трябваше“.

Аз трябваше да действам. Направих всичко възможно, преди да е станало твърде късно.

Зед се усмихна, след което хвана рамото на Ричард и го побутна приятелски.

— Добре се справи, момчето ми. Добре.

— Да, определено — потвърди Ничи.

Всички се обърнаха към нея, докато тя се спускаше надолу по пътеката усмихната.

— Току-що проверих. Армията на Императорския орден е напуснала полетата Азрит. Останали са няколко мъже като Брус, които искат да им се даде шанс да живеят свободно и да направят нещо с живота си.

При новината, че огромната армия на Императорския орден си е тръгнала, помещението се изпълни с радостни възгласи.

Щом Ничи наближи, Калан я прегърна, след което се отдръпна и ѝ се усмихна с разбиране.

— Само някой, който истински го обича, би направил това, което ти направи, за да ме върнеш. За нас ти си повече от приятелка.

— Ричард ме научи, че да обичаш някого означава, че понякога трябва да поставяш неговите най-съкровени желания пред своите. Калан, няма да отрека, че го обичам, но въпреки това не мога да бъда по-щастлива за двама ви. Да ви видя заедно, толкова влюбени, ме изпълва с неизмерима радост.

Ничи се обърна към Ричард. Изглеждаше притеснително сериозна.

— Искам да знам как успя да създадеш този друг свят и да пратиш всички там.

— Ами — започна Ричард — прочетох в книгите по теорията на Орден, че създадената врата може да прегъва магията така, че да се противопоставя на лавинния огън. Така ми дойде идеята.

Той издърпа сгънатия бял плат от джоба си.

— Виждаш ли това? Една капка мастило падна тук.

— И какво? — приведе се Зед.

— Виж — Ричард разгъна плата и посочи двете точки от противоположните страни. — Когато платът е сгънат, тези две точки се

допират. Когато го разгънеш, те застават една срещу друга.

Силата на Орден може да прегъва битието. Всъщност Орден съществува прегънат, така че може да противодейства на лавинния огън и да възстановява паметта. И така, аз използвах силата на Орден, за да създам двойник на този свят. Орден изпрати тези хора през вратата в този свят, който всъщност е точно тук, на същото място, а когато извадих меча от кутията и затворих вратата, този свят вече се намира от другата страна на съществуването — точно както това петно, което се допираше до другото, а сега е от другата страна на плата.

— Имаш предвид — каза Зед замислен, — че Орден създаде врата, която свързва двете места, така че тези, които желяеха свят без магия, да могат да преминат от другата страна, а след това раздели двата свята завинаги.

— Бързо схвана — отвърна Ричард шеговито.

Зед потупа Ричард по рамото.

Ричард се приближи до Вирна и сложи ръка на рамото ѝ.

— Уорън беше този, който ме насочи към идеята. Той пръв ми каза, че кутиите на Орден са врата, път през Отвъдния свят. Без него нямаше да се сетя. Със своите знания той помогна на всички.

Вирна, с очи, изпълнени със сълзи, погали Ричард по гърба с разбиране.

Той вдигна амулета, който носеше на врата си — онзи, който някога бе носил Баракус.

— Този амулет изобразява танца със смъртта. Това не е просто битка с меча. Тази емблема показва това, което ми трябваше, за да отида до Отвъдния свят — света на мъртвите. Това е част от онова, което Баракус е искал да разбере. Но този амулет също показва и последните движения от танца със смъртта — смъртоносния удар, който беше необходим за кутиите на Орден.

Калан го прегърна през кръста.

— Баракус със сигурност би се гордял с теб.

— Всички ние се гордеем с теб — допълни Зед.

В сините очи на Ничи блесна веселост.

— Наистина.

Зед се засмя така, както Ричард не го беше виждал да се смее отдавна. Това беше старият Зед — дядо, съветник и приятел на Ричард.

— Ричард, ти постигна това, което древните магьосници са се опитали да направят с Великата бариера на юг и това, което аз в качеството си на Първи магьосник се опитах да направя с границите.

Децата на всички тези хора ще имат шанса да се учат от грешките на техните родители и може би ще се научат и ще израснат над омразата към другите. Ти им даде свят, в който да изживеят омразата си към живота, свят, в който да поемат хиляда години тъмнина. Но същевременно ти им даде и шанса бъдещите поколения да се променят. Ти дари и двата свята с живот и го направи без омраза.

ШЕЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ЛЕК БРИЗ ВЕЕШЕ ЧЕРВЕНАТА КОСА НА ДЖЕНСЪН, докато тя се взираше в буквата „P“, издълбана на сребърната дръжка на ножа ѝ.

— За брат си ли мислиш? — попита Том.

Тя се усмихна на съпруга си и го прегърна.

— Да, но само хубави неща.

— И на мен ми липсва Господарят Рал.

Той извади своя нож и се вгледа в него. Беше същият като на Дженсън. Том беше прекарал голяма част от живота си като охрана на Господаря Рал. Така си беше спечелил правото да носи този нож.

Дженсън опря рамо в рамката на вратата.

— Като че ли тъкмо беше дошло времето, когато си струва да служиш на Господаря Рал, и ти избра да оставиш всичко и да дойдеш тук с мен.

— Знаеш — усмихна ѝ се той, прибирайки ножа обратно в ножницата, — че предпочитам да водя този нов живот с моята нова съпруга.

Тя го прегърна.

— Харесвам си и новото ми име — добави той. — Най-накрая свикнах с него. Разбираш ли, чувствам се удобно с него.

Когато сключиха брак, Том прие нейната фамилия — Рал, за да могат да я отнесат в новия свят. Беше естествено името на човека, който им беше дал новия живот, да остане по някакъв начин и да се помни в новия свят.

Иначе то щеше да изчезне от спомените на хората.

Дженсън се чудеше как може толкова много хора да не си спомнят дори откъде са дошли, да не си спомнят предишния свят. Стана точно както Ричард каза: заклинанието на лавинния огън им беше отнело спомените, а на празните места покълнаха нови спомени, нови убеждения. Повечето хора приемаха магията за най-обикновено суеверие. Магьосниците и вълшебниците за тях бяха като герои от

приказките. Драконите се превърнаха във фолклор. В новия свят дракони не съществуваха.

Магическите способности изчезваха постепенно, заличени от заразата на Хармониите. Всяка следа от дарба, която бе успяла да оцелее, беше обречена. Беше само въпрос на поколения. Сега всеки беше зает с по-важни неща. Животът на хората се въртеше около тежката задача да оцелеят в свят, където никой не вършеше нищо смислено. Хората бяха забравили как да създават, как да творят. Дори нещата, които някога им изглеждаха елементарни, като познанието как се строят къщи, сега бяха загубени. Щяха да минат поколения, преди изгубеното да бъде наваксано.

Навсякъде, където Том и Дженсън пътуваха, за да въртят търговията си, те виждаха как хората търсят нови изражения на вярата си. Строяха се църкви, разпространяваха се религиозни учения.

Дженсън и нейният народ живееха, общо взето, задружно, отдалечени от другите, и се наслаждаваха на плодовете на своя труд и на удоволствието никой да не им се бърка. Макар че някои от тях бяха започнали да пазят религиозните символи, които им пъхаха в ръцете. Изглежда, за тях беше по-лесно да следват течението, вместо да задават въпроси, да приемат готовите убеждения, вместо да мислят сами за себе си.

Дженсън знаеше, че техният свят ще потъне в дълбока мрачна епоха, но тя също така знаеше, че в този тъмен свят тя и онези, които бяха с нея, щяха да могат сами да съградят своето щастие. Останалата част от хората бяха твърде заети с проблемите си, за да се занимават с отдалечено място, където живееше този малоброен народ. Макар че с времето някои от колоните на сътворението решиха да си търсят късмета другаде и така гените на родените без дарба започнаха да се разпространяват.

— Как върви градинарството? — попита тя Том, докато той чистеше калта от обувките си.

— Нещата си идват на мястото, Джен. — Той се почеса по главата и се усмихна. — Вярваш или не, от мен ще стане градинар. Доставя ми истинско удоволствие.

Том се протегна, наслаждавайки се на красивата пролетна гледка.

— Мисля, че се справяме добре, Джен.

Тя се повдигна на пръсти и го целуна по брадичката.

— Това е прекрасно, защото съм бременна.

За момент той застина, след което подскочи във въздуха с радостен вик.

— Ти си бременна! Джен, това е чудесно! Ще донесеш на новия свят един мъничък Рал? Наистина ли?

Тя се засмя и закима ентузиазирано.

Искаше ѝ се Ричард и Калан да можеха да разберат, да им дойдат на гости и да видят бебето им.

Но Ричард и Калан живееха в друг свят.

Постепенно Джен заобикна безкрайните, огрени от слънчева светлина полета, дърветата, красивите планини и спретнатата малка къщичка, която си построиха. Това беше техният дом. Дом, изпълнен с любов и живот. Искаше ѝ се майка ѝ да можеше да види нейното местенце. Искаше ѝ се Ричард и Калан да можеха да видят новия ѝ дом, мястото, което Том и тя бяха съградили от нищото. Беше сигурна, че Ричард би бил много горд.

Дженсън знаеше, че Ричард е там някъде, че съществува, но за всички други около нея той бавно се превръщаше в мит.

ШЕЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

КАЛАН СПИРАШЕ ЗА ПОЗДРАВ НА ВСЯКА КРАЧКА. Тя се повдигна на пръсти, за да огледа тълпата. Все едно целият свят се беше събрал в просторните коридори на Народния дворец. За първи път виждаше толкова много хора накуп.

Но все пак това беше специално събитие, каквото никой досега не бе виждал. Никой не искаше да го изпусне.

Светът беше различен. Толкова много хора, отдадени на омразата, бяха напуснали завинаги пределите му и бяха отишли в свой собствен свят, лишен от възможността за прераждане на духа. По-малко хора означаваше по-малко тежък физически труд и повече време за нови изобретения. Всеки ден тя чуваше за нови постижения, за нови разработки. Възможностите за отделния човек да твори и да преуспява вече бяха неограничени. Светът процъфтяваше.

Някой я хвана за ръката и тя спря. Бяха Джилиан и дядо й. Калан прегърна сърдечно момичето и каза на дядо й каква смела млада жена е тя и колко е помогнала на всички, като е изпратила на Джаганг и останалите всичките онези кошмари. Дядото засия от гордост.

Непрекъснато я обграждаха хора, които искаха да се ръкуват с нея, да й кажат колко е красива, да я попитат дали двамата с Ричард са добре. Беше истинско щастие да видиш толкова много добронамерени и радостно възбудени хора на едно място.

Няколко от служителите в криптата я спряха, за да изразят вълнението си, че са поканени да присъстват на събитието. Тя прегърна една от жените.

Откакто Ричард освободи силата на Орден и им върна способността да говорят, Калан имаше чувството, че не млъкваха нито за секунда.

Калан забеляза Натан да крачи по коридора. Бялата му коса падаше свободно върху широките му рамене, бе облечен в синьо кадифено наметало върху надиплена бяла риза. На бедрото му се поклащаше елегантен меч, който според него го правеше да изглежда

добре. До него вървеше красива дама — явно наистина изглеждаше добре. Надяваше се и Ричард да изглежда толкова мъжествен и внушителен със своя меч, когато стане на хиляда години.

Тя махна с ръка на Натан през морето от хора. Малко по-нататък мярна Вирна.

— Вирна, ти си тук!

Вирна засия.

— Не бих пропуснала за нищо на света.

— Как е животът в Магьосническата кула? Ти и Сестрите щастливи ли сте?

Усмивката на Вирна се разшири.

— Калан, нямам търпение да ти разкажа. Намерихме няколко нови момчета с дарба. Те се присъединиха към нас и сега ги обучаваме. Толкова по-различно е от преди, толкова по-добре. Всичко е толкова ново и вълнуващо с Първия магьосник, който ни помага. Да виждаш нови млади магьосници, които идват при нас, за да опознаят своята дарба, е прекрасно.

— А животът със Зед в Кулата?

— Зед никога не е изглеждал по-щастлив. Човек би си помислил, че цялата навалица в Кулата ще му се отрази зле, но напротив. Мястото отново е изпълнено с живот.

— Това е прекрасно, Вирна.

— Кога ще дойдеш? Всички там ви чакат с Ричард. Зед се погрижи да намери хора, които да поправят насените на Двореца на Изповедниците щети. Сега той отново изглежда величествено. Всичко е готово и твоят дом те чака да дойдеш, когато пожелаеш. Няма да повярваш, но всички от персонала, които се завърнаха, очакват двамата с Ричард да прекарате известно време там.

Калан се зарадва на новината, че толкова много хора искрено желяеха тя да ги посети. Беше израснала като Изповедник жена, от която всички се страхуваха. Сега заради Ричард и всичко, което се бе случило, беше обичана заради нея самата, а и като Майка Изповедник.

— Скоро, Вирна, скоро. Ричард говореше, че иска да избяга за малко. Дворецът го подлудява. Тук е заобиколен само от мрамор, а човек има нужда да вижда и зеленина.

Преди Калан да продължи по пътя си, Вирна я целуна по бузата.

Не беше изминала и няколко крачки, когато капитан Зимер я видя и я поздрави с юмрук в гърдите.

Накрая мярна и Ричард в тълпата. Той се обърна и я погледна, все едно бе усетил присъствието ѝ. Тя не се съмняваше в тази му способност.

Както винаги при вида му ѝ прималя от радост. Той изглеждаше величествен в черната си одежда на магьосник воин, която напълно подходеше за случая.

Когато стигна до него и той я прегърна нежно през кръста, придръпвайки я по-близо до себе си, за да я целуне, останалият свят, хилядите хора, повечето, от които без съмнение гледаха, изчезнаха от мислите ѝ.

— Обичам те — прошепна той в ухото ѝ. — Ти си най-красивата жена тук.

— Не знам, Господарю Рал — отвърна тя с игрива усмивка, може да се появят и други. По-добре да не правиш прибързани заключения.

Ричард видя Виктор и двамата се поздравиха с усмивка. Тогава Калан забеляза Зед. Тя се хвърли и прегърна стареца.

— Зед!

— Внимавай, ще ме задушиш.

Тя се дръпна назад и го стисна за ръцете.

— Толкова се радвам, че дойде!

— За нищо на света не бих пропуснал, мила. — Усмивката му беше заразителна.

— Забавляваш ли се? Хапна ли нещо?

— Повече щях да се радвам, ако Ричард ми позволи да опитам всичките онези прекрасни лакомства.

Ричард направи физиономия.

— Зед, персоналът в кухнята се разбягва, като те види.

— Е, ако не обичат да готвят, не е трябвало да стават готвачи.

Калан усети, че някой я хваща за ръката.

— Рейчъл! — Тя се наведе и прегърна момичето. — Как си?

— Чудесно. Зед ме учи да изписвам заклинания... когато не яде.

Калан се засмя.

— Харесва ли ти да живееш в Кулата?

Лицето на Рейчъл грейна.

— Това е най-забавното нещо, което ми се е случвало. Имам братя и сестри, и приятели. И Чейс и Ема, разбира се. Мисля, че на Чейс наистина му харесва работата там.

— Сигурен съм — каза Ричард.

— А някой ден — продължи тя — можем да се преместим в Тамаранг и да живеем в замъка. Но Зед казва, че ми трябва още много време, за да съм готова за това.

Рейчъл беше родена с кралска кръв, която ѝ даваше способността да изписва заклинания в свещените пещери. Официално тя беше кралицата на Тамаранг. Някой ден щеше да стане велика кралица и да изписва прекрасни неща.

— Зед — започна Калан, — виждал ли си Ейди?

— Да — Зед се усмихна на себе си. — Фридрих я направи истински щастлива. Ако някой заслужавала намери щастие, мисля, че това е Ейди. Двамата с Фридрих, изглежда, се погаждат добре. Сега, след като Ейдиндрил отново е изпълнен с живот, Фридрих има повече работа, отколкото може да поеме. Почти не мога да го хвана да свърши нещо за нас в Кулата.

— Ти също си добре, нали? — попита Калан.

— Е — той повдигна вежди, — ще бъда, когато ти и Ричард дойдете и поостанете малко.

Той се закани с пръст на Ричард.

— Казвам ти, Ричард, понякога имам чувството, че си заминал за Отвъдния свят, все едно живееш в Храма на ветровете.

Ричард погледна равнодушно дядо си.

— Храмът на ветровете не е в Отвъдния свят.

— Разбира се, че е. Беше изпратен там по време на...

— Аз го върнах.

— Какво? — Зед стана строг.

Ричард кимна с лека усмивка.

— Когато отидох в Отвъдния свят, преди да отворя силата на Орден, направих някои малки промени. Докато вратата на Орден беше отворена, успях да върна храма на мястото му — в този свят. Той принадлежи на хората. Аз го върнах за тези от нас, които могат да го оценят.

Зед все още не можеше да примигне.

— Но той е опасен.

— Знам. Аз направих така, че отсега нататък никой освен мен да не може да влезе вътре. Мислех, че когато имаш време, можем да отидем заедно. В действителност той е забележително място. Много държа лично аз да те разведа из мястото, което никой друг не е виждал от три хиляди години.

Зед зяпна.

— Ричард, направи ли нещо друго, докато вратата на Орден беше отворена? — закани му се с пръст той.

— Няколко неща — повдигна рамене Ричард.

— Като например?

— Ами, първо, точно както ти обещах преди много време, направих така, че червените плодове в Средната земя да не са отровни.

— Какво друго?

— А, виж, време е да започваме. Трябва да тръгвам. Ще поговорим по-късно.

— Със сигурност.

Като хвана Калан за ръката, Ричард тръгна по стълбите нагоре до платформата над площада за отдавания. Иган и Улик стояха със скръстени ръце и чакаха Господаря Рал. Ричард зае мястото си, Калан застана до него.

Тълпата се разстла тихо в обширния коридор.

Когато Калан накрая я видя да влиза, тя се усмихна толкова широко, че бузите я заболяха. Тълпата се разтвори и направи път, за да може двойката да мине по безкрайната червена пътека, водеща към платформата.

Кара цялата сияеше. До нея гордо крачеше Бенджамин. Изглеждаше невероятно в униформата си. Сега Бенджамин беше генерал Мейферт, командир на Елитната охрана на Народния дворец.

Кара, като всички Морещици, които я следваха, беше облечена в бяла кожа. С тъмната униформа на Бенджамин, те бяха зашеметяваща двойка. Като ги видя, Калан се сети за себе си, облечена в бялата рокля на Изповедник, и Ричард в неговите черни одежди на магьосник воин. Ничи, красива като винаги, се усмихваше, крачейки редом с Морещиците в ролята на кума на Кара.

— Готови ли сте? — попита Ричард.

Кара и Бенджамин кимнаха.

Ричард се приведе леко напред и измери с поглед Бенджамин.

— Бен, никога не я наранявай, разбра ли?

— Господарю Рал, не мисля, че бих могъл, дори и да исках.

— Знаеш какво имам предвид.

Бенджамин се усмихна широко.

— Знам какво имаш предвид, Господарю Рал.

— Добре — Ричард се усмихна и се изправи.

— Но аз мога да го наранявам, ако поискам, нали? — попита Кара.

— Не. — Ричард повдигна вежда, а Кара му се засмя в отговор.

Ричард погледна към притихналата тълпа.

— Дами и господа, събрали сме се днес, за да станем част от нещо прекрасно — началото на съвместния живот на Кара и Бенджамин Мейферт.

Те двамата са пример за хора, каквито всички се надяваме да бъдем. Силни, мъдри, лоялни към тези, които обичат, и готови да преминат през всичко, за да поемат най-ценното, което всички имаме — живота. Те искат да споделят този живот един с друг. — Гласът на Ричард трепна за миг. — Никой в тази зала не е по-горд с това от мен.

Кара, Бенджамин, вие двамата се обвързвате не с тези думи, изречени пред всички, а с вашите сърца. Това са прости думи, но в простите неща има огромна сила.

Калан позна думите от тяхната собствена сватба. Помисли си, че няма по-добър начин Ричард да им засвидетелства уважението си от това да използва тези думи за Кара и Бенджамин.

Ричард се прокашля и замълча за малко, за да се успокои.

— Кара, взимаш ли Бенджамин за твой съпруг, когото ще обичаш и почиташ, докато смъртта ви раздели?

— Да — отговори Кара с ясен глас, който се разнесе над тълпата.

— Бенджамин — поде Калан на свой ред, — взимаш ли Кара за своя съпруга, която ще обичаш и почиташ, докато смъртта ви раздели?

— Да — отвърна той също достатъчно отчетливо.

— Тогава пред вашите приятели и онези, които ви обичат, пред вашия народ — продължи Ричард — ви обявявам за съпруг и съпруга, докато смъртта ви раздели.

Кара и Бенджамин се прегърнаха и целунаха. Докато Морещиците зад тях плачеха, тълпата изпадна в еуфория.

Когато накрая шумът заглъхна и целувката завърши, Ричард ги покани с жест да застанат зад него и Калан. Сълзите от радост на Бердин мокреха рамото на Найда. Калан забеляза, че Рика, обляна в сълзи, е закичила в косата си розовата панделка, подарена ѝ от Ничи.

Ричард стоеше гордо изправен и се взираше в лицата на хората, подредени пред него. Ако Калан не виждаше с очите си огромното множество, би се заклела, че залата е празна толкова беше тихо.

Тогава Ричард заговори с глас, който достигаше до всички:

— Да съществуваш в необятната вселена дори за един миг е големият дар на живота. Вселената ще продължи пътя си, независимо от нашето мимолетно съществуване, но докато сме тук, ние се докосваме не само до част от тази шир, но до живота около нас. Животът е дар за всички ни. Животът принадлежи на всеки от нас поотделно. Той е по-ценен от всичко. Той е най-ценното, което имаме.

Кара не се стърпя и го прегърна.

— Благодаря ти за всичко, Ричард.

— Ти си моята голяма гордост, Кара — отвърна той и отвърна на прегръдката ѝ.

— О, между другото — прошепна в ухото му Морещицата, Шота се отби да ме види неотдавна. Искаше да ти предам нещо.

— Така ли? И какво е то?

— Каза, че ако някога се върнеш в Агаден, ще те убие.

Ричард се отдръпна изненадан.

— Така ли? Наистина ли каза това?

— Каза го, но се шегуваше — усмихна се тя.

Тогава заби камбаната, подканваща хората към отдаване. Преди някой да е успял да падне на колене, Ричард заговори пак:

— Няма да има повече отдавания. Не искам никой да ми се кланя, не искам да се кланяте пред когото и да било.

Вашият живот си е само ваш. Изправете се и го изживейте.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.